Raftul Denisei

Sawako Ariyoshi

Dansatoarea de Kabuki

roman

HUMANITAS fiction

n Japonia secolului al XVI-lea, să fii *abuki* („destrăbălată") însemna să sfidezi onvențiile, să îmbrățișezi noul (și moda barbară" adusă de occidentali). Așa i se a spune și lui Okuni, fata de la țară al ărei viitor nu prevedea nimic spectacuos, dar care își află vocația în dans. Dansul va purta spre Kyoto și Edo, dansul îi va leschide drumul spre inima bărbaților, pre palatele samurailor și ale concuoinelor imperiale. Însă pe frumoasa Okuni u o atrage strălucirea aristocrației. Pentru a, arta spectacolului se îmbogățește în tradă, unde viața freamătă neîngrădită. Aici, în fața oamenilor de rând, printre ongleri, muzicanți și femei ușoare, dăruește tot ce are mai bun, aici prind viață, din iubirile, dezamăgirile și speranțele artiștilor, personajele pe care le interpretează, aici ia naștere teatrul Kabuki, artă inovatoare ce rupe legătura cu rigidul Nō. Pornind de la povestea adevărată a lui Okuni, pe care o transfigurează într-un roman emoționant – în același timp poveste de dragoste și evocare a unei epoci glorioase și sângeroase din istoria Țării Soarelui Răsare –, Sawako Ariyoshi reușește, în ***Dansatoarea de Kabuki***, să dea viață unei figuri legendare a Japoniei.

Raftul Denisei

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

SAWAKO ARIYOSHI

Dansatoarea de Kabuki

Traducere din japoneză și note de
ANGELA HONDRU

HUMANITAS
fiction

Coperta de
ANGELA ROTARU

Redactor
RALUCA POPESCU

IZUMO NO OKUNI by Sawako Ariyoshi
Copyright © 1969 by Tamao Ariyoshi
Japanese original edition published by Chuo Koron-sha, Tokyo
Romanian translation rights arranged with Tamao Ariyoshi through Japan Foreign-Rights Centre/Simona Kessler International Copyright Agency

© HUMANITAS FICTION, 2008, 2011, pentru prezenta versiune românească

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piaţa Presei Libere 1, 013701 Bucureşti, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi CARTE PRIN POŞTĂ: tel./fax 021/311 23 30,
C.P.C.E. – CP 14, Bucureşti
e-mail: cpp@humanitas.ro
www.libhumanitas.ro

ISBN 978-973-689-408-4
Descrierea CIP este disponibilă
la Biblioteca Naţională a României

1

„Iar se mişcă şarpele Orochi[1]", şopteau oamenii, clătinând din cap, îngroziţi. De la poalele cascadei Torikami, Orochi străbătea munţi şi văi, pustiind totul în calea lui când ieşea din matcă. Izbutise să schimbe până şi cursul râului Hii. Lumea era înspăimântată chiar dacă se mişca liniştit.

Râul Hii curgea, şerpuind, prin tot ţinutul Izumo, dinspre munte către câmpie, împărţind-o în două, şi se vărsa apoi în golful Izumo. Unduirea lui de la apus la răsărit li se părea aproape nepământeană locuitorilor din Kizuki[2]. Cu atât mai mult cu cât asta se-ntâmpla din pricina lucrărilor de scoatere a fierului din muntele de granit.

Odată sfărâmată, roca desprinsă din munte era împrăştiată în râul Hii. Cursul iute al apei o fărâmiţa, îndepărtând nisipul din pulberea de fier, care se lăsa la fund. Avea un grad înalt de puritate. Se strângea şi se introducea apoi în cuptor, unde flăcările uriaşe o topeau. I se dădea iar drumul pe apa râului Hii. Sfârâia, ieşeau aburi şi fum. În urma întregului proces devenea fontă superioară. Dar, pentru că separarea fierului de nisip se petrecea în amonte, albia râului strângea tot mai mult nisip, pierzând din adâncime şi provocând inundaţii repetate.

Chiar şi când ploua domol, râul Hii se deplasa, pe nesimţite, de la stânga la dreapta. Prin forţa apei, nisipul care aluneca din amonte ajungea la gura râului, însă aici era împins uşor mai departe, pentru că pe malul apusean se adunase deja o cantitate mare. Sătenii nu reuşeau să stăvilească nisipul ce se prăvălea din

1 Şarpe mitologic cu opt capete, care devasta totul în calea lui şi cerea sacrificii de vieţi omeneşti.

2 Vechiul nume al localităţii care găzduieşte Marele Templu Izumo.

munte. Se simțeau neputincioși în fața lui. Nu le rămânea decât să dea din cap neajutorați și să spună că Orochi se mișcă iarăși.

Râul nu era adânc și apa lui era limpede precum cristalul. Fetele din partea locului își scoteau sandalele din paie și săreau ușor din piatră-n piatră ca să ajungă până în mijlocul lui. Li se albeau tălpile de la nisipul fin care-și croise drum prin albie. Una dintre grijile și plăcerile lor zilnice era să scoată apă din râu.

Okuni rămase o vreme nemișcată în mijlocul apei. Era înaltă și voinică. Simțea că aerul rece al toamnei o răzbește, începând de la tălpi. Apa străvezie de la picioarele ei se unduia ușor. Fata nu se clintea. Își ațintise privirile pe munții încețoșați de dincolo de râu. Era de-a dreptul fermecată de frumusețea lor. Norii se buluceau unii peste alții, însă vremea continua să rămână frumoasă. Așa se întâmpla mereu în zilele de toamnă.

Nu era prima oară când urma să-și părăsească satul natal. Pe măsură ce se apropia ziua plecării, simțea că avea s-o cuprindă dorul de munții și râul care îi erau atât de dragi. Parcă nu se mai sătura privindu-i. Munții cu amintirile lor... râul cu bucurii pe care nu le putea uita.

— Ce faci acolo, Okuni?

Okuni a întors capul după fetița care trecuse pe lângă ea.

— A! Okiku, tu erai?

Okiku râdea fericită. Era o copilă isteață și promitea să devină o femeie frumoasă. Crescând împreună cu Okiku și cu sora ei mai mare, Okaga, Okuni se simțea foarte apropiată de ele.

— Ai grijă să nu cazi! Apa-i ca gheața.

Okiku a sărit mai departe, din piatră-n piatră, ușoară ca o păsărică. Când a coborât căldarea în râu, s-a întors puțin spre Okuni și a chicotit șmecherește. Fetița de șase ani era foarte mândră de ea. Scotea apă din râu ca un om în toată firea. Părul negru, lăsat pe spate, aproape îi ajungea până la brâu.

Okuni o privea cu drag. „Tare-aș vrea s-o iau cu mine, își spuse ea. E însă prea mică pentru o călătorie lungă."

Când o văzu plecând cu găleata mai mare decât ea, Okuni o întrebă:

— Okiku, de ce-ai venit după apă?

— Păi, nu trebuia? Tata zicea că poate mai ai și alte treburi. Mama m-a trimis după apă.

— Dar Okaga ce păzește?

— Stă cu Yokichi și-l îmbunează.

— Cum așa?

— E tare necăjit că plecați și se smiorcăie întruna.

Tonul ei ușor afectat, de copil atotștiutor, a făcut-o pe Okuni să pufnească în râs.

— Hai, fugi repede! Te așteaptă mama! Eu mai am puțină treabă. Tata avea dreptate.

— Unde te duci?

— Urc... sus de tot. Vreau să privesc Izumo de-acolo.

— De unde?

— De lângă muntele Hōnō.

— A, muntele cu templu?

Okiku a ajuns la mal și a pus găleata jos. Și-a șters grațios tălpile cu poalele chimonoului. Gest feminin, care prevestea multe. Okuni o privi cu zâmbetul pe buze.

Dacă tot venise Okiku după apă, chiar că nu mai avea de ce să se grăbească. Se liniștise. Și-a vârât picioarele ude în sandalele de pai și a luat-o, ușor, pe malul râului, cu găleata goală în mână. Tot ce se afla în jur îi era drag. A rupt câteva margarete de câmp înflorite și le-a aruncat în găleată. S-a apropiat de mal ca să pună apă peste ele. Era sprintenă și atentă la tot ce se întâmpla. Auzea până și sunetul monoton al nisipului care se mișca ușor pe fundul albiei. Susurul râului Hii, care cobora din munți, părând că-i șoptește întreaga lui poveste, îi umplea sufletul. În asemenea clipe, își amintea de tatăl ei adevărat. Fusese băieș. Sfărâmase, în albia superioară a râului, granitul desprins din munte, dându-i apoi drumul pe râu. La fel ca și acum, apa îl spăla și-l transforma într-un nisip fin, alb și frumos. Fiecare grăunte își avea propria poveste în călătoria cea lungă pe care o făcea râul Hii. Okuni ciulea urechile și auzea tainica șoaptă a apei strecurându-se până în cel mai ascuns ungher al trupului ei. Încremenise, vibrând de emoție.

A luat bucățica de pânză care-i atârna la brâu, și-a șters tălpile și s-a încălțat. A ridicat privirile și a pornit spre țintă: vârful muntelui Hōnō.

Cu cincisprezece ani în urmă, la un an după naşterea lui Okuni, în 1574, violenţa lui Orochi a provocat pagube mari ţinutului Izumo. După inundaţiile grave, câmpia a început să-şi modifice tot mai mult forma. Muntele Hōnō a pierdut din înălţime. În schimb, au ieşit la iveală vestigii ale vechilor temple îngropate sub nisipul adus de revărsările apelor. Okuni a auzit că s-ar fi găsit chiar şi câteva volume putrezite din Sutra budistă. De atunci, această porţiune a muntelui Hōnō s-a numit o vreme şi Kyōyama[1].

De acolo, de sus, se vedea toată câmpia Izumo. Lăstunii ciripeau de parc-ar fi vrut să frângă cerul toamnei, iar ecoul răsuna până în holdele aurii. Okuni, care, puţin mai devreme, vibrase la susurul apei, percepea acum cu toată fiinţa ei glasul ascuţit al păsărilor. Se simţea uşoară şi-i venea să zboare. Ba nu, să danseze. Nu mai putea sta locului. Nici nu ştia ce să facă atunci când o încercau astfel de trăiri. De obicei, alerga până obosea şi simţea că-şi pierde răsuflarea. Tatăl lui Okiku îşi imagina că hoinăreşte în voie. Da, cam aşa simţea şi ea... Nu-şi dădea seama cum trece timpul.

Vestigiile ieşite la iveală cu cincisprezece ani în urmă fuseseră numaidecât acoperite de buruieni. La venirea toamnei, apa se răcea şi plantele agăţătoare îmbrăţişau, nestânjenite, trunchiurile coniferelor. La poale, flori roşii şi liliachii invadau pajiştile. Okuni a urcat anevoios panta abruptă cu nisip şi pietriş, oprindu-se din când în când să culeagă flori. Le-a pus în găleată peste margaretele de câmp. Când a ajuns în vârf, margaretele erau de-a dreptul copleşite de florile de munte.

A lăsat găleata jos şi şi-a tras sufletul. A auzit, brusc, un zgomot în spatele ei, apoi vocea unui tânăr.

— Okuni!

— Kyūzō! Cum de m-ai găsit?

— Mi-a spus Okiku. Am pornit imediat după tine.

— Ia priveşte în jurul tău! Câtă frumuseţe! Ce minunate sunt florile! exclamă Okuni, în timp ce arăta cu degetul spre pajişte şi spre munte.

1 Muntele Sutrei.

Kyūzō tăcea.

— De-aici de sus, râul Hii e o minune. Uite ce lin curge! Nimeni nu l-ar mai asemui cu blestematul de Orochi.

Tânărul îşi adâncise privirile, aproape neîncrezător, în ochii frumoşi şi profunzi ai lui Okuni. Îl ameţea verva ei şi nu se simţea în stare decât să-i urmărească degetul arătător. Recunoştea că era un râu lat, rapid şi cu nisip alb. Numai că râul din mijlocul satului nu semăna deloc cu cel din munte. Se îngusta treptat şi, la un moment dat, lăsa impresia că o coteşte de la miazăzi la răsărit, întorcându-se apoi spre miazăzi.

— O să-mi fie dor de locurile astea. Nu ştiu ce-o să mă fac.

Okuni s-a întors brusc spre Kyūzō, de parcă abia atunci şi-ar fi dat seama de prezenţa lui. Îl privea ciudat.

— De ce pleci?

— Pentru că aşa s-a hotărât acasă.

— Mi-ai promis că o să-mi fii nevastă.

— Da, însă n-am încotro. Trebuie să plec... cu San'emon.

— Am crezut că rămâi cu mine.

— Nu pot! De fapt, sunt copilul lui San'emon. El şi femeia lui m-au crescut. Ştii bine!

— Te mai întorci?

— Întrebi numai prostii! Doar m-am întors şi data trecută...

— Atunci erai doar un copil... şi izbucnise războiul. Mă tot frământ din cauza ta...

— Pleacă şi Okaga. Ştii bine că şi ea e logodită cu Yokichi. Amândoi n-aveţi decât să aşteptaţi. Nu văd de ce vă-ngrijoraţi.

— Dacă Okaga ar fi a mea, n-aş avea nici o teamă. Ea se întoarce sigur. Tu, dacă pleci, o să te schimbi.

— Nu mai vorbi prostii!

— Mi-e foarte limpede. N-ai în cap decât dansul. Te îmbată pur şi simplu. La mine n-ai să te mai gândeşti.

Sâcâiala lui Kyūzō o supăra tot mai mult. El privea vremelnica lor despărţire ca pe o nenorocire, pe când ea nici măcar nu se obişnuise cu gândul că va fi a lui pe vecie.

Okuni îşi drese glasul şi arătă iar cu degetul spre cursul superior al râului. Schimbă apoi vorba.

— Nu fi neghiob! Acuși plec. Nu mă mai leagă nimic de ținutul ăsta. Am urcat aici ca să mai văd o dată râul Hii. Acolo sus, în inima muntelui, s-au născut tata și mama. Nu știu ce mi-a venit... însă vreau să merg pân-acolo.

— Și mama ta a fost fată de băieș, nu-i așa? Din satul din vale... familie bogată.

— Fiică de topitor. Toți spuneau că nu se potrivesc, însă lor nu le-a păsat. Au fugit de-acasă. Au coborât de pe munte, s-au ascuns prin crânguri, câteva zile au băut doar apă din râu și au ajuns în satul ăsta. Așa a fost să fie!

Topitorii lucrau la cuptor, după ce se cernea nisipul feros. Ei moșteneau meseria din tată-n fiu. Erau bărbați mai tari decât fierul și nu-i găseai pe toate drumurile. Nu se cădea ca fiica unui astfel de om să se mărite cu un băieș de rând, mătăhălos, care muncea toată ziua sub cerul liber. De aceea, când ortacii au prins de veste că fata dispăruse, au pornit în căutarea ei. Primiseră poruncă s-o găsească și s-o ducă înapoi acasă. Străduniile lor de un an de zile au rămas zadarnice. Au scotocit ținutul în toate părțile, în inima muntelui, pe cei opt afluenți ai râului, în amonte, în aval... Nicăieri. Au ajuns până în partea de miazăzi a așezării Kizuki. Ușor nu le-a fost! Mai cu seamă că râul Hii are o lungime de optzeci și opt de kilometri. Fugarii găsiseră înțelegere printre băieși, care nu voiau să-i trădeze.

Cei doi se refugiaseră la San'emon, în satul Nakamura, care aparținea de Kizuki. La vremea când au fost găsiți, li se născuse deja fetița și nu mai puteau fi despărțiți. Aveau un aliat puternic în bătrâna lui San'emon, care nici măcar nu-i îngăduia lăuzei să facă treabă. Soțul trebuia să aibă grijă de nevastă și de copil. Negocierile cu cei trimiși să-i prindă pe fugari s-au purtat chiar în anul 1574, când au avut loc cumplitele inundații.

— Oamenii locului știau să fugă de Orochi. Tata și mama n-au mai apucat. În toiul verii mama s-a simțit slăbită. Tata a vrut s-o ocrotească, s-o ajute... dar i-a înghițit năvalnicul Orochi pe amândoi.

— Au murit mulți atunci.

— Bunica a avut dreptate... S-a tot adunat nisip și albia râului s-a micșorat. Râul se umfla mereu, iar țăranii au ajuns săraci lipiți pământului. Numai necazuri...

— Bieții de ei... n-au mai avut ce face.

— Kyūzō, să știi că în mine curge sânge de topitor...

În timp ce rostea cuvintele, chipul lui Okuni căpătă o strălucire neobișnuită.

— Bine-a zis bunica... Hii este râul focului. Pe el în sus e cuptorul care scuipă foc și topește pulberea de fier. Mama era fiică de topitor și a topit inima băiețului. Bunica îmi spunea mereu că sunt sânge din sângele ei... M-a crescut cu multă grijă.

Lui Okuni îi plăceau grozav vorbele bunicii, pe care le repeta iar și iar... Focul mamei topise inima băiețului, făcându-l să vibreze până în adâncul ființei, și de-aici ieșise o poveste minunată de dragoste.

Bunica se prăpădise cu trei ani în urmă... De atunci, lui Okuni nu i-a mai fost dat să audă povestea care-i încălzise întotdeauna inima. Era prima oară când aducea vorba. Acum, pe muntele Hōnō, cu privirile ațintite la râul Hii, se înflăcărase peste măsură. Mamă de foc, tată de fier. Trăiri intense și frumoase. Era impresionată până la lacrimi. Puțin îi păsa dacă tânărul pricepea sau nu ceva din ceea ce simțea ea.

Okuni s-a speriat când a simțit mâna lui Kyūzō pe umărul ei. A țipat scurt și a sărit în lături. Începea să i se strecoare spaima în suflet.

— Bunica m-a învățat să am grijă, că focul acela arde și-n mine. Sunt primejdioasă, zise ea, îndepărtându-se puțin.

Nu și-a dat seama că vocea îi tremura de emoție. Însă Kyūzō rămase calm.

— Nu, Okuni, în tine nu arde încă focul. Îl aprind eu îndată.

— Ei, nu mai spune! Așteaptă până mă întorc. Și Yokichi așteaptă.

— Yokichi n-are decât să aștepte. Eu nu aștept. Yokichi stă fără griji cu Okaga lui. Eu n-am cum să fiu liniștit. Hai!

— Lasă-mă în pace! Nu vreau să fiu o destrăbălată. Bunica m-a crescut frumos și mi-a spus să fiu atentă, să nu fac prostii. În mine curge și sânge de băieș. Pe mine n-o să mă înghită Orochi ca pe mama. Vreau să rămân neîntinată până la nuntă... să primesc dovada de fecioară de la Marele Templu din Izumo.

Okuni nu-şi dădea seama că bărbatul era din ce în ce mai înflăcărat, pe măsură ce ea ridica tonul şi încerca să i se împotrivească. A vrut s-o ia la fugă, dar piciorul i s-a agăţat de-un tufiş şi a căzut. Când să se ridice de jos, Kyūzō a prins-o şi nu i-a mai dat drumul.

— Kyūzō, te spun lui San'emon.

— Şi San'emon e bărbat. O să mă-nţeleagă. O să-şi dea seama ce-am simţit. Eu ţin la tine, şi tu pleci... Nu-ţi face tu griji din pricina lui!

— Dar nu vreau eu! Nu vreau să fiu destrăbălată. Lasă-mă!

— Când te-ntorci, tot a mea o să fii. Firește că trebuie să te „destrăbălezi". Aşa se cade între soţ şi soţie.

Okuni se zbătea în braţele lui Kyūzō. El o strângea tot mai tare, înăbuşindu-i gura cu sărutări disperate. Nu se mai putea stăpâni. I-a strecurat mâna în chimono şi i-a mângâiat sânii. Florile de munte tremurau neputincioase. Cei doi s-au rostogolit într-un tufiş. Okuni a încercat din răsputeri să se apere, însă el n-o slăbea deloc. O strângea şi o iubea cu patimă.

Când i-a dat drumul, Okuni s-a ridicat de jos fără o vorbă. Nu-i venea să creadă că tot ce i se întâmplase însemna dragoste trupească. Uitase de spaima de la început. Rămăsese doar cu o senzaţie de durere şi de umezeală. Nu simţea bucurie, nu era impresionată. Nici măcar nu înţelegea de ce tatăl şi mama ei fugiseră în lume pentru aşa ceva.

„Poate că nu e foc în trupul meu, gândi ea. Kyūzō a zis că-l aprinde el, însă nu-nţeleg ce anume a ars. Dacă asta înseamnă să fii soţ şi soţie, nu-i văd deloc rostul. Bunica îmi spunea să port chimono de culoare indigo, ca să nu isc focul din trupul meu. Aşa purtau şi fetele din satul mamei. De data asta, focul a pornit de la el, dar n-am simţit nimic arzând. De ce oare? O fi totul o minciună?"

Okuni se aplecă să-şi ridice de jos brâul, căzut între flori. Îşi prinse cu el chimonoul indigo.

Kyūzō scutura, tăcut, frunzele şi nisipul de pe spatele lui Okuni.

— Iartă-mă pentru ce-am spus. Acum poţi să pleci, zise el într-un târziu. Am să te aştept oricât.

Era vocea unui bărbat calm. Okuni îl privea absentă.

— Hai să mergem! Aproape s-a întunecat.

Kyūzō i-a întors spatele şi a pornit la drum. Okuni l-a urmat, dar s-a oprit deodată ca să privească râul Hii în lumina amurgului. Lucea ca o splendidă panglică argintie. Arăta întocmai ca temutul Orochi, însă era superb. De-acolo, de sus, se vedea cu totul altfel. Mai întâi, o fâşie subţire. Apoi, trupul şarpelui se îngroşa treptat. Fata stătea cu privirile aţintite la şuvoiul alb, care se vărsa în mare. Apa sclipitoare a mării în lumina apusului... Linia lungă şi subţire ce mărginea malul, despărţind apa de nisipul alb... Okuni rămase pe gânduri. Îşi aminti de părinţii ei dragi, luaţi de ape.

— Ce faci? Hai mai repede! strigă Kyūzō, întorcându-se şi uitându-se urât la ea.

— Privesc marea. E splendidă! Ţărmul e o minune! Uită-te şi tu!

Kyūzō păru impresionat de invitaţia lui Okuni. O cuprinse de mijloc şi se uită şi el în zare.

— E drept că-i frumos.

— E minunat. Parcă-i zămislit de zei!

— Se spune că ei au adus ţinutul ăsta de departe... au tras de poalele muntelui Sanpei până aici. O fi adevărat? Ştiu prin ce trece San'emon şi de ce vrea să plece... Apele mătură ţinutul an de an. Pământul lui e tot mai ştirbit de Orochi. Aşa nu mai face faţă. E firesc să părăsească un asemenea loc. Şi pământul meu se micşorează pe an ce trece. Nu ştiu ce-o să mă fac. Până te-ntorci, o să-ncerc să rezist.

Okuni privea marea fără să clipească. Nici măcar n-a auzit ce-a zis Kyūzō.

— De unde au tras ţinutul?

— Din Koma[1].

— Unde-i Koma?

— Probabil că într-acolo, arătă el cu degetul.

— Spre fâşia aia de pământ, numită Hinomi?

— Dincolo de el. Mult mai departe.

— Vreau şi eu să ajung acolo.

---

1 Numele Coreei în secolul X.

— Ce dor de ducă ai! spuse Kyūzō, râzând.

— Cu o mamă ca a mea, nu mă sperie nimic. Hai, să mergem! Să nu-și facă San'emon griji!

Florile de munte își pierduseră nuanțele roșietice de la apus. Okuni își găsi, în cele din urmă, găleata. Se răsturnase și nu mai era strop de apă în ea. O luă în brațe și începu să coboare cărarea de munte. Simțea vântul de seară în toate mădularele. Era tristă. Bunica se prăpădise și nu avea cui să-și verse amarul. I-ar fi povestit ce i s-a întâmplat azi. Ar fi întrebat-o de ce n-a simțit focul lăuntric despre care-i vorbise. Nu mai avea însă pe cine să întrebe așa ceva.

Cum se crăpa de ziuă, fetele din sat plecau după apă. Se strângeau la râu în fiecare dimineață. Numai fetele, pentru că era treaba lor. Își dădeau întotdeauna jos sandalele de paie și apoi intrau în râu. N-aveau voie să intre încălțate. Apa era pentru băut și pentru spălat, așadar nu se cădea s-o întineze. Intrau desculțe în râu chiar și când ningea. Săreau, sprintene, din piatră-n piatră, și aveau grijă să nu calce în albia râului sau pe bancul de nisip. Arătau ca niște flori liliachii. Sau ca niște fluturi ce zburau nestingheriți prin preajmă. Le plăcea la nebunie să scoată apă în aerul proaspăt al dimineții. Orice fleac le făcea să râdă cu poftă. Se strigau una pe alta și chicoteau de-ți era mai mare dragul să le auzi.

Okuni era și ea acolo, țopăind veselă. Dintr-odată, a simțit că se întâmplase ceva în trupul ei. Schimbarea o speria. Cu o zi în urmă se întristase pentru că n-avusese nici o trăire… nici o emoție puternică. Ajunsă acasă, adormise imediat. Când s-a trezit de dimineață, a observat o oarecare transformare. Deși zburda sprintenă prin albia râului, se simțea cumplit de stânjenită. Și-a dat seama că pașii ei nu mai erau aceiași. La un moment dat, chimonoul i s-a desfăcut la poale. Și l-a tras brusc, de parcă nu știa că are picioare. Văzându-și pulpele plinuțe, s-a înroșit toată. S-a întors repede la mal. Când și-a șters tălpile, și-a dat seama că îngenunchease în iarbă. Nu că era ceva deosebit în asta, însă doar tinerele căsătorite se comportau astfel.

Fecioarele se ștergeau de obicei pe tălpi stând frumos în picioare. Apoi se încălțau repede și plecau fără să zăbovească.

— Okuni, nu te simți bine? o întrebă Okaga, vârându-și picioarele în sandalele de paie.

— N-am nimic, răspunse Okuni, ridicându-se de jos și plecând iute.

Okaga porni pe urmele ei și o ajunse din urmă.

— Ce mai face Yokichi? o întrebă Okuni.

— Ce să facă? Muncește de zor, la recoltatul orezului.

— Nu ți-a zis să nu pleci?

— M-a rugat să mă-ntorc cât pot de repede.

— Așadar, nu ți-a spus să nu pleci.

— Nu. Nu-i prea convine, totuși. Tu ești amărâtă că te desparți de Kyūzō?

— E pentru scurt timp.

— Așa zice și Yokichi, însă eu aș vrea mai degrabă să mă mărit în loc să plec la oraș.

„Situațiile noastre nu seamănă deloc", gândi Okuni, zâmbind ciudat.

Okaga era cu doi ani mai mică și, după felul în care-și șterse tălpile, Okuni și-a dat seama că încă nu se petrecuse nimic între ea și Yokichi. Okuni o invidia un pic. Ea nu mai era fecioară, ca Okaga.

Când au ajuns aproape de casă, cu gălețile pline, Okiku bătea în trunchiul bătrânului pin din fața casei și striga în gura mare:

Plecați flori, plecați mai repede.
Plecați cai, plecați mai repede.
Plecați palanchine, plecați mai repede!

Ținutul Izumo e plin de pini negri rezistenți la apă și la nisip. Mulți oameni se cățăraseră în ei pe vremea inundațiilor. Acest soi de pin are trunchiul negru, scoarța aspră și te face să te simți în siguranță când te lipești de el. Scoarța se desprinsese puțin din partea în care bătea Okiku cu palma. Semăna cu o floare… cu un câine… cu o barcă… nu se știe cu ce. Ori de câte ori copiii voiau ceva, băteau în trunchi și-și strigau dorința în gura mare.

Okiku nu și-a dat seama că o văd surorile ei.

Plecați cai, plecați mai repede.
Plecați palanchine, plecați mai repede.
Plecați haine, plecați mai repede.

— Flori, palanchine, haine? Ce înseamnă asta, Okiku?

— Și eu plec la oraș să dansez, răspunse ea veselă.

Pe Okuni și Okaga le-a pufnit râsul. Okiku era nostimă foc, așa cum bătea în trunchiul pinului și-și striga dorința în gura mare.

— Așadar, au plecat caii și hainele?

— Nu, pentru că acolo unde ajung eu, scoarța copacului e jupuită. Nu au nici un efect vorbele mele.

— Hai că te iau eu în brațe, ca să ajungi mai sus, spuse Okuni, dându-i și găleata ei lui Okaga.

A săltat-o pe fetiță.

— Hai, strigă!

Okiku a mormăit ceva în chip de mulțumire. S-a apucat să bată cu o mână în trunchiul copacului, țipând cât o țineau plămânii:

Plecați flori, plecați mai repede.
Plecați cai, plecați mai repede.
Plecați palanchine, plecați mai repede.
Plecați haine, plecați mai repede.
Plecați clopote, plecați mai repede.

Okuni și ceilalți s-au dus cu o căruță trasă de un cal. Au încărcat în ea chimonourile colorate natural și clopotul cel vechi, pe ritmul căruia dansau.

Okiku turuia fără oprire. Apoi strigă iar în gura mare:

— A plecat! Okuni a plecat! Clopotul a plecat!

Pinul jupuit arăta ciudat. Auzind-o pe Okiku, îți închipuiai cu ușurință clopotul atârnat de trunchi, legat cu sfoară.

— Acum dispare ciocănelul de lemn cu care se bate clopotul. Uite, pleacă!

Okiku țipa și lovea cu putere în trunchiul pinului. Okuni renunță după un timp să-i țină isonul. Când simți trupul plăpând al lui Okiku mișcându-se în brațele ei, percepu tremurul propriilor ei sâni. Rămase înmărmurită. Nu era prima oară

când o ținea pe Okiku în brațe, însă abia acum era conștientă de asta.

— Okuni! Mă doare!

La un moment dat, Okuni o strânsese tare, de parcă ar fi vrut să absoarbă cu totul trupul acela plăpând în propriul ei trup.

2

Puțin înainte de prânz, Yūko Baian Ōmura pleca de la Hōshi, pavilionul budist din incinta templului șintoist Tenmangū din Ōsaka, cunoscut sub numele de Kangenzan[1] Tenmangū-ji[2]. Se simțea acolo ca acasă.

Baian era înalt și bine făcut. Întotdeauna atrăgea privirile trecătorilor asupra sa, mai cu seamă pentru că purta, peste straiul negru de preot, un *haori*[3] roșu-aprins, care-i trăda rangul, iar pe cap o tichie de aceeași culoare. Astăzi era însă o zi deosebită. Lumea care se îndrepta grăbită spre templu nici nu îl băga în seamă, cu toate că era cel mai apropiat sfetnic al lui Hideyoshi – suveranul de drept al întregii țări.

Baian părea fericit că-l ignorau cu toții de sărbătoarea închinată florilor de prun, ce se ținea la templul său și pe care o adusese el însuși la forma actuală. Evenimentul avea loc pe 25 ianuarie[4], cu o lună înaintea celui de la templul șintoist Kitano al Curții Imperiale din Kyōto. Motivele erau două: pentru că în Ōsaka florile de prun înfloreau mai devreme, dar și pentru a sublinia rivalitatea dintre cele două temple. Baian se folosea de puterea lui Hideyoshi în toate acțiunile sale mărețe.

Nu trebuie trecută cu vederea nici ideea lui Baian de a împrumuta, cu acest prilej, ritualul Usokae[5] de la renumitul

1 Citirea chinezească a caracterelor ce reprezintă numele înțeleptului și omului politic Sugawara no Michizane (845-903). Templele Tenman îi sunt dedicate lui, fiind cunoscut ca Tenjin-sama.

2 *Gū*, *sha*, *jinja* sunt terminații care indică temple șintoiste, iar *ji*, *in*, temple budiste.

3 Chimono scurt, purtat la ocazii festive.

4 Data sărbătorilor este calculată după vechiul calendar lunar.

5 Înseamnă, *ad litt.*, „schimbarea minciunilor".

templu similar din Dazaifu, insula Kyūshū. Ritualul se desfășura acolo pe data de 7 ianuarie, însă Baian a ținut să-l mute pe 25, suprapunându-l peste sărbătoarea florilor de prun.

Din lemn de salcie se sculptau o mie de *uso* – cintezoi micuți, cât un vârf de deget. Se vopseau brun-roșcat, iar căpșorul lor era presărat cu praf auriu. Unul singur avea capul complet din aur. La ivirea zorilor, când lumea se pregătea de plecare, începea adevărata nebunie. Preoții templului aruncau în mulțime cei o mie de cintezoi. Fiecare participant încerca să smulgă vecinului cintezoiul ascuns la pieptul chimonoului sau în mâneci, în speranța că-l va găsi pe „cap-de-aur". Ritualul pornea de la credința populară că puteai scăpa de minciunile – *uso* – adunate într-un an întreg, prin bunăvoința zeului Tenjin. La Dazaifu, ritualul Usokae avea un caracter solemn, însă la Ōsaka era de neînțeles o sărbătoare liniștită într-un moment istoric atât de important. Hideyoshi conducea țara de la castelul său din Ōsaka, iar lumea simțea că începe o eră nouă, fără precedent.

Planul lui Baian dădea roade, așa cum se așteptase. Toți se străduiau să scape de „anul de minciuni", să-l arunce persoanei din apropierea sa. Amețiți parcă de parfumul florilor trandafirii de prun, cu obrajii aprinși, de culoarea cintezoilor, bărbații și femeile se frecau unii de alții, atâțați de eveniment. Învălmășeala dădea impresia unei relații intime, care se desfășoară în văzul tuturor. Incinta templului, întinsă pe o suprafață de aproximativ un hectar și jumătate, devenise scena unui desfrâu pasional, mascat cu șiretenie sub egida sărbătorii religioase. Toate astea n-ar fi fost posibile fără sprijinul prețios al lui Baian.

Templul arsese aproape în întregime în anul 1570, în toiul luptelor dintre Nobunaga Oda și cei trei mari comandanți Miyoshi. Tot Baian a fost cel care l-a scos din cenușă și l-a restaurat la forma actuală.

Baian i-a adus lui Hideyoshi și alte servicii însemnate. În iunie 1582, Nobunaga a fost asasinat de Mitsuhide Akechi la templul budist Honnō din Kyōto. Hideyoshi a pus imediat mâna pe putere, încoltindu-l și ucigându-l pe Mitsuhide. În octombrie, Baian a elogiat faptele de vitejie ale lui Hideyoshi în *Cronica răzvrătirilor lui Mitsuhide*, pe care i-a oferit-o în

dar stăpânului său. E lesne de închipuit cât de mulțumit a fost Hideyoshi, care a prețuit atât înțelepciunea sfetnicului, cât și repeziciunea cu care consilierul așternuse evenimentele pe hârtie.

Printre vasalii lui Hideyoshi se numărau fratele mai mic al lui Nobunaga, Urakusai – întemeietorul Școlii de Ceai Uraku –, maeștri ai ceremoniei ceaiului, negustori destoinici, oșteni care altădată fuseseră în armata rivală și mulți alții. Dintre toți însă, cel mai de preț era preotul Yūko Baian Ōmura.

În anul 1585, Hideyoshi a trimis o armată condusă de fratele său vitreg, Hidenaga, să cucerească insula Shikoku. Baian ar fi putut rămâne liniștit la castelul din Ōsaka, alături de Hideyoshi, însă a preferat să se afle în inima bătăliei ca să poată înfățișa situația cât mai amănunțit. Încântarea lui Hideyoshi nu cunoștea margini.

În cursul campaniei de cucerire a insulei Kyūshū, a adunat în suita sa preoți de la trei temple principale din Kyōto – Shōgoin, Daikakuji, Honganji –, precum și nobili și membri din garda Curții Imperiale. Înainte să pornească la drum, Hideyoshi a trecut pe la Tenmangū, a coborât de pe cal și s-a rugat. Îți închipuiai lesne ce caracter avea numai văzând fastul cu care ceruse să fie condus. Baian, desigur, nu putea lipsi de la un asemenea ritual. Ba mai mult, l-a însoțit pe suveran în expediție. Norocul n-a ținut cu el de data asta, pentru că s-a îmbolnăvit. A răcit la Dazaifu, dar s-a încăpățânat să-și continue drumul până la Hakata, ceea ce a dus la înrăutățirea sănătății. Totuși se pare că poveștile auzite la Dazaifu sunt temeiul ritualului Usokae. Talentul lui Baian de a transforma minciuna în adevăr ajunsese proverbial. De exemplu, nu șovăise nici o clipă să susțină că Hideyoshi Toyotomi era fiul nelegitim al unui împărat, iar mama sa fusese nepoata unui nobil de vază, când, de fapt, acesta nu era decât copil de țăran. Cel puțin așa pomenise cu mândrie în *Povestea ascensiunii lui Hideyoshi*.

Baian nu se întremase de tot după boala din timpul campaniei din Kyūshū, însă astăzi se plimba prin Templul Tenman, cu pieptul înainte și capul sus. Înțeleptul Sugawara Michizane, sanctificat și sărbătorit aici, fusese considerat la început, de către nobilii de la Curtea Imperială, zeu al sufletelor celor care

muriseră neîmpăcați. Pe vremea împăratului Ichijō[1], devenise treptat spiritul protector al învățăturii și virtuții, fiind venerat ca zeu al literaturii și caligrafiei. Se bucura acum de protecția necondiționată a lui Hideyoshi, care dovedea atât gust, cât și sensibilitate.

Ritualul Usokae a prins și el degrabă rădăcini. Lumea se aduna, cu prilejul sărbătorii florilor de prun, pentru a scăpa de minciunile adunate într-un an întreg și a le schimba cu adevăruri, în prezența zeului îndrăgit. Exista credința că astfel se eliberau de păcate și deschideau drum liber fericirii. Schimbau cintezoii între ei, îl căutau pe „cap-de-aur", îmbrâncindu-se și înghesuindu-se unii în alții. Baian își croia drum prin mulțime, fără să-l deranjeze învălmășeala sau faptul că mai simțea, din când în când, câte o mână străină strecurându-i-se în pieptul chimonoului sau prin mâneci. Era binedispus și fascinat de splendoarea florilor. Fața lui ridată era toată un zâmbet de mulțumire. Lumea zicea că Hideyoshi arăta ca o maimuță din pricina ridurilor. Însă Baian îl întrecea. Suveranului îi plăcea să glumească pe seama lui ori de câte ori avea ocazia: „Baian are și mai multe riduri... E ca o maimuță. Eu arăt mai omenește decât el". Poate că de aceea l-a și poreclit Marele Umeboshi[2].

Dinspre *kaguraden*, pavilionul destinat spectacolelor, se auzeau tobele și clopotele fetelor de la templu, care executau dansuri sacre închinate zeului. Mulțimea se lăsa în continuare dusă de valul ritualului Usokae. Împins din toate părțile, Baian s-a trezit în fața pavilionului de rugăciuni. Pe aleile din preajmă, până la poartă, se găseau tot felul de tarabe cu mâncare și suveniruri, negustorii adunați aici făcând vânzări uriașe. În spatele pavilionului, actorii itineranți își țineau spectacolele pe scene improvizate sau pe rogojini întinse pe jos. Din păcate, nu-i băga nimeni în seamă. Poate doar cei frânți de oboseală se opreau puțin ca să-și tragă sufletul și aruncau câte o privire în jurul lor. Lumea era mult prea prinsă de ritualul schimbării minciunilor pe adevăr ca să audă muzica sau să vadă dansurile.

1 Perioada 980-1011.

2 *Ad litt.*, „prună murată".

„Săracii de ei!" murmură Baian.

Însă, în adâncul sufletului, nu le plângea de milă. Cumpănea reușita planului pe care-l pusese la cale și se simțea mulțumit. Trecu calm, cu mâinile la spate, prin fața lor. Nu se puteau numi artiști. Nu semănau nici pe departe cu trupele de actori și muzicanți distinși, care se adunau la Kyōto cu prilejul marilor sărbători. Nici măcar nu aduceau cu trupele de actori itineranți de teatru Nō, care mai dădeau spectacole pe la răspântiile din vechea capitală, ca să câștige un ban – obicei practicat încă din perioada Muromachi[1]. Locuitorii din orașul Ōsaka, lipsit de rafinament, dominat de impunătorul castel al lui Hideyoshi, nu învățaseră încă să prețuiască adevărata cultură.

Baian a văzut un câine dresat făcând vreo două giumbușlucuri, un individ cu un titirez, cam nepriceput, un acrobat sărind cu ambele picioare pe un singur piciorong. Trucuri ieftine. Hideyoshi pusese capăt unui șir lung de războaie și încerca din răsputeri să construiască o societate nouă. Baian nu mai putea îndura să vadă asemenea lucruri demodate și prostești. Nu simțea decât dispreț față de amărâții de „actori" ignoranți.

Se mai oprea, totuși, din când în când. Mai întâi, poposi pentru câteva minute la un spectacol de marionete. Păpușarul mânuia două păpuși murdare, cântând în același timp niște melodii care semănau cu vechea muzică de la Curte. Ridicolul reprezentației l-a revoltat pur și simplu.

„Ce porcărie!" își zise, pufnind disprețuitor.

S-a oprit apoi în fața unui orb care cânta la *biwa*[2]. Și-a dat imediat seama că recita un fragment din *Heike Monogatari*[3].

„Învechit rău!" bombăni el. N-are cum să mai atragă publicul. Povestea străveche, acompaniată la *biwa*, suna jalnic. Nu se mai potrivea deloc cu freamătul vremurilor actuale. Baian împărtășea din suflet dragostea lui Hideyoshi pentru tot ce era nou și strălucitor. Cântărețul orb, îmbrăcat în straie jerpelite de

1 Perioada 1333-1568.

2 Lăută japoneză cu patru coarde.

3 *Povestea clanului Heike*, operă cu caracter literar și istoric, redactată între 1190 și 1221.

călugăr, era pur și simplu respingător. Deși preot budist, instinctul îi spunea lui Baian că Hideyoshi n-avea să tolereze niciodată pesimismul care străbătea *Heike Monogatari*. Mesajul povestirii n-ar fi avut nici un ecou în sufletul noului suveran. Era de neconceput ca oamenii puternici să cunoască eșecul și cei viteji să fie spulberați ca praful în calea vântului! Nu putea fi de acord cu așa ceva.

„O să pun pe cineva să-l ciomăgească pe amărâtul ăsta și să-l alunge din incinta templului", își zise Baian.

A mai făcut doi-trei pași. Tocmai se gândea să renunțe la prăpădiții ăia de „artiști", când vocile cristaline ale unor fete și clinchetul unui clopot i-au atras atenția. S-a oprit. Pentru ultima oară. S-a trezit în fața unor rogojini cumplit de jerpelite.

Buddha din Ceruri!
Omul vrea îndurare,
Deși nu e demn de ea.
Îi e teamă de chinurile iadului
Pe care le merită din plin.
Namu Amida Butsu![1]

Baian pufni pe nas, ca de obicei. Numai că de data asta îl interesa spectacolul. I se părea firească invocarea lui Buddha pe parcursul unui festival șintoist, așa cum Tenmangū își avea propriul pavilion budist. Îmbinarea celor două religii prindea tot mai mult contur. Pe Baian îl impresiona și dansul popular din care se deslușea bucuria provocată de promisiunea salvării oferite de Buddha. Tot în incinta templului șintoist!

Cinci tinere dansau. Dintr-o privire, Baian și-a dat seama că erau țărăncuțe. Purtau chimonouri de proastă calitate și se vedea de departe că-și lungiseră mânecile în grabă. Semn că trecuseră prin Kyōto. Voiau să țină pasul cu moda, însă nu prea izbuteau. În mijlocul lor dansa o persoană care lovea un clopot cu un ciocănel din lemn. Purta o mantie neagră de călugăr și avea fața acoperită de borurile unei pălării mari din bambus. Lacul de pe pălărie începuse să se scorojească. Dansatorul sau

1 Slavă Ție, Buddha!

dansatoarea cânta și dansa în același ritm cu celelalte fete. Bărbatul din colțul scenei – fără îndoială țăran – lovea un alt clopot, intonând gutural *Namu Amida Butsu*.

Baian a pufnit pe nas. Până la urmă, și-a dat seama că persoana înaltă din mijloc era fată, nu băiat.

Calea lui Buddha duce spre Paradisul Pur
Și Iluminare.
Stăviliți-vă pornirile trupești
Pentru a pune capăt
Ciclului nesfârșit al reincarnărilor.
Namu Amida Butsu. Namu Amida.

Cele două clopote răsunau diferit. Ritmul dansatoarelor se întețea treptat. De sub poalele chimonourilor și ale mantiei de călugăr apăreau și dispăreau rapid gambe și glezne albe, ademenitoare. Baian le privea înmărmurit.

Nu-l atârnau picioarele. Cu toate că purta mantie de preot, nu era nesimțitor. Avea soție și copii. În pofida vârstei, de curând i se mai născuse un copil. Dar nu picioarele dansatoarelor îl atrăgeau acum, ci mișcările lor. Mai precis, pașii.

Pufni iar pe nas și își încrucișă brațele. Hideyoshi susținea din tot sufletul familia Konparu – actori renumiți de teatru Nō. Era absolut firesc ca Baian să ajungă să prețuiască atfel de spectacole. Chiar scrisese piese dedicate lui Hideyoshi: *Sărbătoarea contemplării florilor de cireș la munte*, *Înfrângerea lui Mitsuhide Akechi*, *Înfrângerea lui Shibata*. Baian cunoștea foarte bine mersul simplu, alunecător, al actorilor din piesele Nō. Îi erau din cale-afară de familiari și pașii celor care dansau pe străzile capitalei pentru câțiva bănuți. Avea un prieten care compunea melodii foarte prețuite pentru asemenea dansuri. Dar nu mai văzuse niciodată pași atât de încântători, atât de plini de viață. Dansatoarele de pe scena improvizată ridicau câte un picior și apoi săreau, ușor, în sus. Lăsau impresia că plutesc în aer. Picioarele apăreau și dispăreau cu viteza fulgerului, ascunzându-se o clipă, asemenea florilor albe de trifoi în bătaia vântului. De fapt, tălpile zăboveau pe rogojina grosolană doar o clipă. Apoi, trupurile tinere pluteau din nou în aer.

Oare cine erau fetele? De unde veneau și cine le învățase să danseze așa? Baian intuia o pasiune deosebită pentru dans la fata care purta mantia de călugăr. Era diferită de celelalte, ale căror chimonouri mai lăsau să se întrevadă un pic din pielea lor albă. Cu totul alt aluat. Pur și simplu fermecătoare. Putea stârni cu ușurință pasiuni trupești, însă pe Baian îl atrăgea acum dansul ei. Inima îi bătea nebunește.

Legământul lui Buddha:
Rostiți-mi numele ce are o forță nemărginită,
Mai presus de orice pe lume.
Scăpați astfel de ciclul nesfârșit
Al reincarnărilor.
Namu Amida Butsu. Namu Amida.

Lumina lui Buddha
Se răspândește în zece direcții.
Buddha își revarsă îndurarea
Peste toți cei care
Îi rostesc numele.
Namu Amida Butsu. Namu Amida.

— Hei! Gata! strigă Baian, pășind înainte fără ezitare și protăpindu-se în mijlocul scenei improvizate.

În astfel de ocazii, se comporta cu aroganța lui Hideyoshi. San'emon și fetele au înlemnit, mai ales că era primul lor spectator. Nimeni nu se mai oprise, nici măcar să-i privească în trecere. Se speriaseră cumplit. Nu înțelegeau cu ce l-au deranjat pe cel care se răstise la ei, întrerupându-le dansul. Baian scontase pe un astfel de efect.

Nu era prima oară când prezența lor sărea în ochi. De când plecaseră din Izumo, mai poposiseră în diverse locuri sau se opriseră, nevoiți să facă temenele adânci celor pe care-i întâlniseră pe drum: samurai localnici, samurai de rang înalt, procesiuni ale unor nobili, femei purtate în palanchine. De multe ori fuseseră siliți să rămână pe loc, pentru a-i lăsa pe alții să treacă. Însă pretutindeni încercaseră să-i evite. Din asemenea situații, Okuni a înțeles că pe lume existau mulți, foarte mulți oameni aflați într-o poziție socială înaltă.

— Cine sunteți? De unde veniți?

San'emon se târî, în genunchi, în fața lui Baian, ca să-i răspundă la întrebări.

— Suntem din Izumo.

— Izumo?

— Da.

— Care Izumo?

Baian, care stătea foarte bine cu geografia, cunoștea mai multe locuri numite astfel: un sat vechi la nord de Kyōto, promontoriul Izumo din Mishima (provincia Echigo) și altele. În plus, San'emon vorbea de parcă avea prune în gură.

Lui San'emon nici nu i-a dat prin minte că ar mai putea exista și alt Izumo în afară de cel în care se născuse el.

— Izumo... din Izumo, răspunse el, prostește.

— Izumo, unde se află marele și străvechiul templu?

— Da, da.

Baian pufni pe nas, mulțumit. Nu-și mai încăpea în piele de mândrie pentru ritualul Usokae. Întotdeauna se pricepuse de minune să scoată ceva dintr-o nimica toată. De data asta pusese ochii pe fete... și ideea care-i venise prindea contur tot mai clar.

— Mă cheamă Yūko Baian Ōmura, zise el cu mândrie.

Fie că-i dedica o nouă scriere lui Hideyoshi, fie că vorbea în prezența unor nobili sau, pur și simplu, se adresa unor bieți actori, îi plăcea grozav să impresioneze prin vocea lui profundă. Simțea că-i crește inima-n piept văzând cum îi intimidase și cum îl priveau cu ochii holbați și gura căscată de uimire.

— Sunt preotul budist al acestui templu. N-ar fi rău să-mi țineți minte numele. Să mă căutați după ce vă strângeți lucrurile. O să le spun să vă dea ceva de mâncare.

San'emon nu i-a prea înțeles vorbele. Așa cum lui Baian nu-i era familiar dialectul din Izumo, nici San'emon nu pricepea toate cuvintele din zona Kinki[1]. Nici nu se obișnuise cu toate inflexiunile unduitoare din vocea importantului personaj. Un

1 Cuprinde: Kyōto, Ōsaka și actualele prefecturi Shiga, Hyōgo, Nara, Wakayama, Mie. Prefectura este o unitate administrativ-teritorială în Japonia, în componența căreia intră mai multe orașe și comune.

lucru îi era totuși foarte clar: nu va putea ține minte cu ușurință un nume atât de lung. A priceput însă ce hram purta preotul și că vor primi cina dacă se vor folosi de numele lui.

— Vă mulțumim foarte mult, zise San'emon cu o plecăciune adâncă.

Baian se pregătea să plece, când i-a venit ideea să vadă totuși chipul fetei.

— Fata de acolo! Să-și scoată pălăria!

Doar Okuni purta pălărie. Auzind vocea impunătoare a lui Baian, s-a așezat și și-a desfăcut îndată șnururile legate sub bărbie.

Baian scoase o exclamație de admirație. Făcu ochii mari, încât aveai impresia că aveau să-i dispară și ridurile. Fata era mult mai albă la chip decât se așteptase. O privea înmărmurit. Fruntea ei lată, bolta dintre sprâncene și pupilele sclipitoare, obrajii bucălați și buzele pline, senzuale, semănau tulburător de mult cu ale statuetei lui Buddha păstrate, în taină, în camera sa din pavilionul Hōshi.

— Cine ești? întrebă Baian pe un ton aspru.

Okuni nu i se părea o fată oarecare.

— Sunt fată de băieș. Mă cheamă Okuni.

— Okuni? Fată de băieș?

— Da.

Lui Baian îi trecu prin minte o idee și dădu din cap cu hotărâre. Nu-și desprinse nici o clipă privirea de pe fată și începu să-i vorbească pe un ton mai blând.

— Vino să mă cauți. Întreabă de preotul Baian.

San'emon, Okuni și fetele au încremenit. Baian și-a dus mâinile la spate și s-a îndepărtat. Nu le venea să creadă. Dacă înțeleseseră bine, însemna că îl apucaseră pe Dumnezeu de-un picior. San'emon s-a ridicat iute.

— Mă duc eu și întreb.

— Unde să-ntrebi? Ce să-ntrebi?

— Cine-i Ba... Baian ăsta... și ce-o fi vrând de la noi. Încărcați lucrurile în căruță. Fiți gata să o putem șterge la nevoie.

San'emon mai văzuse țărani măcelăriți, precum dobitoacele necuvântătoare, în timpul oribilelor războaie civile dinaintea domniei lui Hideyoshi. Chiar și în îndepărtatul Izumo, țăranii

își priviseră neputincioși casele distruse numai pentru simplul motiv că se aflaseră în calea oștirii care mărșăluia. Experiența amarnică de care avusese parte ca țăran îl învățase s-o ia la sănătoasa la primul semn de primejdie.

Dacă Baian nu le-ar fi oferit de mâncare, n-ar fi știut nici măcar încotro s-o apuce. I-a dat lui Okaga clopotul de la gât și a plecat în grabă să afle despre ce era vorba.

— Okuni! strigă cea mai mică dintre fete, dând fuga la ea.

Plângea, speriată.

— Unde s-a dus tata? Când se întoarce? Dacă nu se mai întoarce?

— Stai liniștită, Okaga. Vine imediat.

Fetele s-au apucat să strângă lucrurile. Aveau inima cât un purice de frică.

Nu mai plecaseră niciodată din Izumo. Okuni, fiind cea mai mare, trebuia să le liniștească și să le încurajeze tot timpul.

Okaga era cea mai plângăcioasă. Începuse cu văicărelile încă de la plecarea de acasă, cu trei luni în urmă. Îi înnebunea pe toți, în fiecare zi, dar nici nu avea curajul să se întoarcă singură. Chiar și acum, în pofida îngrijorării, nu se gândise nici o clipă să plece să-și caute tatăl. Nu știa decât să se tânguiască.

— De ce nu vine tata? Vreau acasă. Vreau să mă-ntorc în Izumo. Eu n-am vrut să dansez. Yokichi mă așteaptă. Vreau să mă mărit cu Yokichi.

— Liniștește-te, Okaga! Mă duc eu să văd pe unde e. Așteptați-mă aici!

E adevărat că plângăcioasa o enerva pe Okuni, dar până și ea începuse să se îngrijoreze din pricina lui San'emon.

— Nu pleca nicăieri! Dacă pleci și tu, ce ne facem? Nu pleca!

Okaga și fetele s-au agățat, speriate, de mânecile lui Okuni. Își schimbase mantia de călugăr cu un chimono înflorat. Țesătura era aspră, dar mânecile fuseseră lungite, fiindcă Okuni voia să țină pasul cu moda.

— Dacă încerci să pleci, îți tăiem mânecile, zise în glumă una dintre ele, ca să le mai potolească pe celelalte.

S-ar putea să fi fost doar pe jumătate glumă. Erau prea înspăimântate ca să mai judece limpede. Pe de altă parte, știau bine

cât de mult ținea Okuni la mâneci. Special și le lungise după ce trecuseră prin capitală și după ce San'emon îi dăduse clopotul pe care-l mânuia cu multă dibăcie în timp ce dansa.

Așa voia să danseze de-acum încolo. Se înfiora de emoție la gândul ăsta.

Până la urmă s-a întors și San'emon, tot într-o goană, împleticindu-se, abia respirând, roșu la față, cu hainele răvășite. Gesticula și o mână îi ieșise din mânecă.

— Vai de mine! Ce-ai pățit?

— Stați și ascultați mai întâi, zise el, ridicând amândouă mâinile ca să le liniștească. Cine credeți c-a fost cel care s-a oprit la noi adineauri? Se numește Baian și e prieten cu suveranul.

— Suveranul! exclamară fetele în cor.

Habar n-aveau că Hideyoshi își dăduse un asemenea titlu. La răsărit de Hakone trăiau mulți oameni care nu-l recunoșteau astfel. Înțelegeau doar că un suveran locuia în castele strălucitoare cu turnuri înalte sau în palate care le imitau pe cele din capitală. Reședința Juraku din Kyōto sclipea toată de aur. Firește că asemenea personaje le inspirau teamă.

— Trebuie să plecăm? scânci Okaga.

— Cred că nu. Am auzit că lui Baian îi plac dansurile și teatrul Nō. Probabil că de aceea s-a și oprit la noi. Când m-am arătat neîncrezător și am întrebat dacă n-ar fi mai bine să fugim, au râs de mine.

— Atunci ce s-a întâmplat cu hainele de pe tine, tată?

San'emon nu era tatăl lui Okuni, însă pentru că ea crescuse împreună cu Okaga și Okiku, își permitea să i se adreseze astfel.

— S-a frecat lumea de mine, zise el.

— Adică? Ce s-a întâmplat?

— M-au îmbrâncit unii și alții.

— De ce?

— Și mie mi s-a părut neobișnuit, însă cineva m-a lămurit că toată lumea caută cintezoi și-i schimbă între ei. M-am simțit ciudat cu mâini străine cotrobăind prin pieptul chimonoului și prin mâneci.

San'emon încerca să se aranjeze puțin în timp ce le povestea cum se petrecuseră lucrurile. La cingătoare, unde își ținea prețiosul

mărunțiș, a dat peste ceva mic, învelit în hârtie. A desfăcut hârtia cu degetele lui groase și a rămas înmărmurit.

— Ce s-a întâmplat, tată?

San'emon nu se simțea în stare să mai scoată un cuvânt. Era „cap-de-aur", despre care tocmai auzise. Să se nimerească tocmai la el! Din o mie de cintezoi! Mâna îi tremura. De fapt, tremura tot. San'emon știa valoarea aurului, cu toate că n-o ducea deloc bine.

Exista aur în Japonia. Unul dintre secretarii lui Hideyoshi – Ushikazu Ōta – a notat, în *Însemnări din bătălii*, prezența unor bogate zăcăminte de aur și argint în mai multe locuri. Baian a descris și el situația cu destule amănunte. Mineritul era o meserie importantă pe vremea seniorilor și Hideyoshi n-avea cum să-i nesocotească importanța pentru economia țării. San'emon știa că suveranul urmărea cu mare atenție exploatarea unor asemenea resurse și că se implica mai cu seamă în zone ca Tajima, Inaba, Iwami și în regiunea Chūgoku[1]. În *Însemnări din bătălii* se relatează că febra aurului îi cuprinsese și pe oamenii de rând. O asemenea afirmație nu pare deloc exagerată. Într-o perioadă în care se extrăgeau cantități uriașe de aur, Hideyoshi avea un adevărat cult pentru acesta.

Tocmai în acel moment, San'emon ținea în palmă cintezoiul „cap-de-aur". Văzuse aur de nenumărate ori în viața lui. Prin urmare, știa să-l prețuiască întocmai. În pofida faptului că era doar un cintezoi mic, dacă se întorcea cu el în satul natal și acesta începea „să bată" din aripi, parcela sa îngustă de pământ, știrbită încontinuu de râul Hii, avea să crească înzecit sau însutit în scurt timp.

Fetele au înmărmurit la vederea ciudatului obiect. San'emon l-a strecurat iute în cingătoare. Se gândea foarte serios să se întoarcă îndată în Izumo. Stătea în cumpănă doar din cauza invitației lui Baian. Nu știa dacă era de bine sau de rău că fuseseră chemați la cină, dar s-a hotărât să accepte.

---

1 Partea de vest a Japoniei, care cuprinde actualele prefecturi Okayama, Hiroshima, Yamaguchi, Shimane, Tottori.

Terminaseră de strâns lucrurile. Soarele încă nu asfințise, dar San'emon nu mai avea chef de treabă. Încerca totuși să pară vesel, de dragul fetelor.

— Hai, mergeți și voi în față. Lumea se înghesuie și petrece. Parcă au înnebunit cu toții. Se cotrobăie unii pe alții prin mânecile și piepturile chimonourilor. E strașnic!

San'emon nu aflase că doar un singur cintezoi avea capul din aur masiv. Spera din tot sufletul ca una dintre fete să pună mâna și ea pe un asemenea obiect prețios. De aceea le îndemna să se arunce în mulțime.

Fetele, care au pornit ascultătoare spre curtea din față a templului, au rămas uluite. Atmosfera era încinsă și florile de prun încântau privirile. Spectacolul se anunța palpitant. Okuni, cu obrajii aprinși de emoție, le-a îndemnat:

— Haideți după mine!

Okaga a șovăit o clipă și a rămas în urmă. Okuni a țâșnit în mulțimea ce se lăsase pradă ritualului Usokae.

Fetele au strigat-o, disperate, însă ea și-a văzut mai departe de drum, fără să le răspundă măcar. Lumea se împingea și se îmbrâncea. Cu toate că era destul de voinică, Okuni avea senzația că-i fuge pământul de sub picioare. Parcă plutea în aer. Când a auzit bătăile tobelor dinspre pavilionul destinat dansurilor sacre, un freamăt arzător a îndemnat-o să danseze. A închis ochii și s-a lăsat dusă de valul mulțimii. A simțit mâini străine mângâindu-i sânii. S-a ferit, dar și-a dat seama îndată că atingerea n-o deranjase. Avea sâni mari. Bărbații care ajunseseră la ei încercau să pătrundă și mai adânc în chimono. Okuni nu le încuraja gesturile, dar nici nu i se păreau nerușinate sau dezgustătoare. Constatarea a surprins-o. Mâinile o pipăiau peste tot.

Își aminti de Kyūzō. Fusese primul bărbat care o atinsese și o silise să i se dăruiască, pe pajiștea din munții Hōnō. Nu-i făcuse nici o plăcere. I se păruse chiar brutal și n-o trecuse nici un fior. De data asta însă, era de-a dreptul îmbătată de mulțime. Nu tânjea deloc după Kyūzō. De ce oare? Unii dintre cei care căutau cintezoi și se trezeau mângâind-o își retrăgeau repede mâna. Alții nu. N-ar fi vrut să se mai oprească. Se lăsă în voia

bătăilor de tobe și a ritmului propriului trup. Se simțea în al nouălea cer.

Bunica ei, care o crescuse după moartea părinților, o învățase să nu devină *kabuki*. În Izumo, *kabuki* avea un înțeles aparte. Însemna „destrăbălat".

„Oare chiar așa să fie?" se întreba Okuni.

Se înfiora toată când se gândea la cuvintele bunicii.

„Iartă-mă, bunico! Dacă îmi place să dansez, nu înseamnă că sunt *kabuki*. Chiar trebuie condamnată o senzație atât de plăcută? Nu te supăra pe mine, bunico! Poate că, la urma urmei, sunt o femeie destrăbălată."

3

Densuke se aplecă și suflă, printr-un tub de bambus, ca să aţâțe focul din cuptorul de lut. Simți prezența cuiva și se întoarse.

— A, tu erai, Okuni? Ce cauți aici?

— Mă uitam cum aprinzi focul.

— Dacă ți-e frig, vino mai aproape și te încălzește. Aici flăcările sunt mai puternice.

Dinte cei doi-trei slujitori ai lui Baian, Densuke era cel mai bun și mai prietenos, preferatul stăpânului. Avea fața rotundă și ochii mici, fermecători, iar gesturile lui comice stârneau mereu râsul. Okuni a auzit că fusese actor ambulant, însă nimeni nu știa prin ce împrejurări ajunsese să locuiască la Baian, făcând în schimb tot felul de treburi, îndeosebi curățenie prin curtea templului și prin chiliile preoților. Ciudat, dar adevărat. Se pare că Baian avea obiceiul să culeagă de pe drumuri toți actorii care-i plăceau.

Okuni s-a așezat pe călcâie, lângă Densuke. Lemnele începuseră să ardă bine. Okuni privea flăcările fără să clipească, amintindu-și că bunica îi explicase demult cum făceau minerii focul în cuptor, prin frecarea unui anumit soi de lemn de chiparos. Nu avea voie să-l aprindă decât un sătean din vale, după ce se supunea unui ritual de purificare timp de trei zile și trei nopți.

Baian îi cerea lui Densuke să facă un foc bun numai când avea de pregătit o anume fiertură de orez.

Okuni se afla la templu de douăzeci de zile, însă îl vedea prima oară cu treabă la bucătărie. De aceea se și oprise. Chiar și după ce i-a explicat ce făcea, Okuni tot n-a priceput de ce trebuia să respecte acel ritual.

— Are ceva deosebit focul ăsta?

Okuni nu știa câți ani avea Densuke, însă era oricum mai mare decât ea. Îi vorbea întotdeauna frumos și blând, cu toate că ea nu reușea să scape de accentul provincial. Se străduia din răsputeri să folosească vorbe alese, ca la oraș, dar străduniile ei nu prea dădeau roade. Ar fi vrut să se schimbe peste noapte.

Ca și altădată, Densuke încerca s-o lămurească, răbdător.

— Da, să zicem. Fiertura aceea deosebită se face din orez nedescojit. Așa-i place domnului Baian și întotdeauna își servește oaspeții de seamă cu așa ceva.

— Păi, de ce?

— Adică de ce?

Okuni nu reușea să renunțe la „păi". Densuke o corecta frumos, fără să o facă să se simtă prost.

— Fiertura din orez nedescojit se deosebește de cea albă, mai păstoasă. Are nevoie de un foc de două ori mai puternic.

Okuni stătea tăcută în fața cuptorului și asculta lămuririle lui Densuke, sorbindu-i fiecare cuvânt.

— E atât de important focul? îngână ea, dusă pe gânduri.

— Da, e foarte important, îi răspunse Densuke pe un ton cântător.

Okuni încerca să-și imagineze importanța focului. Dacă avea atâta însemnătate pentru a fierbe niște orez, cât o fi fost el de important pentru topirea pulberii de fier? Chiar dacă îi înțelegea semnificația, nu pricepea foarte bine ce se întâmplă de fapt. Cel puțin ei, care era tânără și sănătoasă, îi plăcea orezul alb, mai moale.

Orezul care fierbea sub ochii săi încă nu devenise cleios. Era foarte tare. Densuke se ridică ușor de jos și luă deoparte capacul de pe oală. Se uită la lemnele care ardeau și începu să fredoneze o melodie, pe nas.

O seară, două seri,
Fremătam de iubire.
Între timp am încărunțit,
Am încărunțit de tot.

O baladă veche, la modă pe la începutul secolului XVI. Ritmul era vioi și se acompania, pe vremuri, cu lovirea ușoară a evantaiului. În ultimul timp însă, acompaniamentul se făcea la *hitoyogiri*[1]. Densuke avea voce frumoasă și cânta cu un haz nemaipomenit, plin de viață. Drept acompaniament, folosea acum două crenguțe de pin, pe care le lovea una de alta. Okuni n-a mai rezistat. A început să îngâne melodia odată cu el, lovindu-și ușor palmele.

A rămas ne-mplinită.
Iubirea trecătoare
Mă urmărește încă.

Densuke o privi pe Okuni cu ochii lui mici. Fața i se încinsese de la foc.

— Prinzi foarte repede, zise el, râzând.

— Io...

Și-a dat seama îndată că trebuia să se corecteze.

— Eu sunt îndrăgostită de muzică.

— Este foarte important că-ți place. De aceea și prinzi atât de repede. Domnul Baian este impresionat.

— Păi, asta-i laudă.

— Da, meriți să fii lăudată. Ce te miră?

— Păi, domnul Baian mă ceartă în fiecare zi.

De când adusese trupa lui San'emon în incinta templului, Baian începuse repetițiile zilnice. Le punea pe fete să cânte și să danseze. Era foarte sever. De multe ori, nu înțelegeau ce zice Baian, dar nici Baian nu le pricepea dialectul din Izumo. De aceea, când nu se mișcau cum poftea el, începea să țipe. Fetele înghețau și le venea să intre în pământ.

1 Un tip de fluier din categoria cunoscutului *shakuhachi* – fluier cu cinci găuri.

Baian le explica tot timpul ce aveau de făcut, cum să vorbească, cum să pronunțe. Le citea, cu un aer solemn, *Povestea ascensiunii lui Hideyoshi*. Chiar dacă oficialii și nobilii nu credeau că Hideyoshi era fiul nelegitim al unui împărat, Baian, care avea peste cincizeci de ani, o ținea una și bună pe-a lui. Își citea cu voce tare lucrarea și se mândrea cu ea. Avea o voce pe care și-o exersase în anii în care citise Sutra, începând cu Templul Shōkoku. Okaga și celelalte fete, mai slabe de înger, încremeneau de frică numai când îl auzeau. Dacă Baian le spunea să-și fluture mânecile chimonourilor ușor, cu naturalețe, mâinile lor înțepeneau pur și simplu ca niște bețe, din vârful degetelor până la umeri.

În ziua aceea fetele s-au sculat mai devreme. Aflaseră că trebuie să se gătească frumos.

Okuni, care stătea aproape de foc, lângă Densuke, s-a ridicat și s-a îndreptat către fete. Erau deja coafate, după sfaturile soției lui Baian. O coafură modernă care se purta în capitală: un fel de bucle chinezești, prinse la spate și lăsate să cadă pe umeri. Purtau chimonouri noi. Ca să nu li se murdărească gulerele, doamna Baian le ceruse să-și prindă buclele în fâșii de pânză.

— Okuni, tu ia bucata asta roșie. Ți se potrivesc culorile tari.

Soția lui Baian a luat o fâșie de pânză liliachie și i-a înfășurat buclele lui Okaga, arătându-le cum să procedeze. Fetele s-au ajutat una pe alta și-au isprăvit repede. Deși erau toate pieptănate la fel, fâșiile colorate îi dădeau fiecăreia un farmec aparte.

Când s-au văzut în chimonouri noi și pieptănate frumos, fetele au uitat cu totul de zbuciumul repetițiilor. Nu-și mai încăpeau în piele de bucurie că erau dichisite, iar picioarele au început să li se miște aproape fără voia lor.

Okuni era de-a dreptul nefericită. I se dăduse o mantie neagră de călugăr. Sigur că era din mătase de bună calitate, însă ea ar fi vrut un chimono viu colorat, ca al suratelor ei. Nici pălăria nu-i plăcea. Avea șaptesprezece ani și ar fi dorit să poarte altfel de veșminte și să i se dea alt rol.

Nemulțumirea și-a arătat-o când s-a machiat. Și-a pus pe buze ditamai stratul de ruj, ceea ce a înfuriat-o pe doamna

Baian. Fiind făcut din ulei de șofran cu praf de sidef, costa o avere. Însă doamna Baian nu putea răbufni, pentru că soțul ei îi poruncise să-și pună rujul și fardurile la dispoziția fetelor, chiar dacă nu erau decât niște biete țărăncuțe.

Când au isprăvit cu pregătirile, a venit Baian și le-a cercetat atent. Era foarte încântat de ceea ce vedea.

— Vai, ce frumoase sunteți! zise el, zâmbind.

O întoarse pe Okuni pe toate părțile și pufni pe nas, de data asta nemulțumit.

— N-ai destul roșu.

A trimis-o pe soția lui să aducă două șnururi din mătase roșie. A legat clopotul cu șnururi și i l-a pus la gât. După ce s-a asigurat că rujul, șnururile și fâșia de pânză cu care Okuni își legase părul contrastau suficient de bine cu negrul mantiei, le-a spus, apăsând pe fiecare cuvânt, de parcă ar fi bătut cuie în perete:

— Azi n-aveți voie să faceți nici măcar o singură greșeală. Aștept oaspeți înalți!

Baian îi culesese din incinta templului și îi pregătise cu mare grijă tocmai pentru acești oaspeți. Mai avea în cap și alte planuri îndrăznețe, numai că astăzi supunea trupa la prima grea încercare.

Oaspeții lui erau Tokitsune Yamashina – un nobil de la Curte, exilat de împărat la Ōsaka în urmă cu trei ani – și Zengorō Shirae, secretarul personal al lui Hideyoshi. Tokitsune cultiva relația cu Baian în speranța că Hideyoshi avea să intervină pe lângă împărat pentru el. De secretar, Baian avea nevoie ca să transcrie ideogramele din lucrările despre Hideyoshi în alfabetul simplificat. În plus, vâna cărturari pentru a fi mereu la curent cu tot ce însemna cultură. Tokitsune se număra printre ei. Nu demult, tocmai el îi împrumutase, din biblioteca personală, varianta ilustrată a romanului *Genji Monogatari*[1], *Sangen Ichiran*[2], *Mōshi*[3] și altele. Prin intermediul acestuia a ajuns să-i cunoască pe Tamemitsu Reizei și pe Takamasa Shijō, de la care își însușise

1 *Povestea lui Genji*, de Murasaki Shikibu, operă în proză, de mare valoare, de la începutul secolului XI.

2 Culegere de aforisme de la sfârșitul perioadei Muromachi.

3 *Shi King*, culegere de poezie chineză clasică.

cunoștințe prețioase. Când avea oaspeți de seamă, Baian nu-i trata doar cu fiertura specială din orez, ci avea grijă să le ofere și un spectacol. De data asta, urma să se laude cu trupa lui Okuni.

— Astăzi am o surpriză pentru dumneavoastră, le spuse Baian celor doi musafiri, după ce au terminat de mâncat.

Ardea de nerăbdare. Baian plănuise totul în amănunt. Știa foarte bine că spectacolul avea să iasă în evidență și mai mult dacă tratația era simplă. De aceea le-a oferit doar orezul pregătit de Densuke.

— Mi-am imaginat eu acum zece zile, când am trecut pe-aici, că ne pregătești ceva deosebit, zise Tokitsune pe un ton oarecum prețios.

— Despre ce e vorba? întrebă, fără ocolișuri, Zengorō Shirae.

Baian îl strigă pe Densuke, mândru, adresându-i-se pe un ton oficial:

— Când sunteți gata, veniți aici!

— Am înțeles, domnule.

Ușa din spate s-a deschis și s-a auzit o bătaie de clopot. Clinchetul lui a răsunat limpede. În clipa aceea, San'emon a apărut, cu o plecăciune adâncă, dar puțin cam țeapănă. Făcea eforturi disperate să se miște firesc, unduindu-și șoldurile asemenea actorilor din piesele Kyōgen[1]. Baian încercase din răsputeri să-l învețe. Se vedea însă clar că se temea să nu facă vreo greșeală și, de atâta încordare, lăsa impresia că era gata-gata să se prăbușească. Cuvintele cântecului compus special de Baian păreau strangulate.

Am lăsat în urmă locurile natale,
Ținutul Izumo.
În capitală înfloresc florile,
Florile de primăvară.

Deși vocea și picioarele îi tremurau, San'emon a reușit să ajungă până în mijlocul scenei. S-a întors cu fața spre oaspeți și a rostit, ceva mai calm:

1 Interludiu comic ce se joacă între piesele Nō.

— Sunt preot în slujba Marelui Templu din Izumo. Ținutul nostru este liniștit. Am luat-o cu mine pe fiica mea, *miko*[1] la Templul Izumo. Am adus-o în capitală ca să danseze pentru dumneavoastră.

San'emon n-avea cum să-și ascundă accentul caracteristic locului natal și nici chipul de țăran, dar, cel puțin, învățase pe de rost cuvintele pe care i le scrisese Baian.

— E foarte amuzant stilul acesta provincial, îi zise Tokitsune lui Baian, cu politețea tipică a celor crescuți la Curte.

În tonul lui se distingea însă și faptul că se amuza cu-adevărat.

Baian tăcu, fără să reacționeze. Știa foarte bine că avea să-și surprindă oaspeții în mod plăcut.

San'emon se retrase în colțul scenei și începu să atace clopotul cu bătăi regulate. Okuni răspunse cu o bătaie puternică în clopotul ei și-și făcu apariția pe scenă, urmată de fetele îmbrăcate strălucitor. Chipul îi era acoperit de borurile pălăriei din bambus lăcuit.

Să ne rugăm la Amida Buddha.
Să venerăm numele sfânt al
Celui ce va dăinui pe vecie.
Nici rătăcirea, nici statornicia,
Nici știința, nici ignoranța
Nu aduc Mântuirea.
Namu Amida Butsu.

Okuni și celelalte fete dansau cu picioarele goale. Tokitsune și Zengorō s-au trezit privindu-le tălpile albe. Erau pur și simplu încântați de mișcările lor sprintene.

Cel ce rostește numele lui Buddha
Va fi răsplătit prin Iluminare
Și va intra în Împărăția Sa.
Cel ce aspiră la asta
Nu va fi uitat.
Namu Amida Butsu.

1 Fată de la templu care interpretează dansuri sacre închinate zeilor.

San'emon și Okuni își loveau clopotele pe rând, tot mai repede. Vocile fetelor prinseseră tonuri înalte și răsunau cristalin. Pașii vioi se izbeau de poalele chimonourilor, iar tălpile se înroșiseră de la atingerea dușumelei. Oaspeții erau fascinați.

Să rostim numele lui Buddha Cel Mărinimos.
Puterea Lui e nemărginită.
Rostiți-i numele
Și vă veți elibera de păcate.
Namu Amida Butsu.
Lumina, gloria întregii lumi
Este Buddha.
Rugați-vă și veți fi primiți
În Împărăția Lui nemărginită.
Namu Amida Butsu.

Mânecile celorlalte fete se loveau de pieptul și de spatele lui Okuni în timp ce dansau în jurul ei. Erau împopoțonate ca în capitală, dar se vedea limpede că sunt de fapt țărăncuțe. Treptat, din cauza mișcărilor iuți, chimonourile nu mai stăteau pe ele cum s-ar fi cuvenit. Li se vedeau picioarele și sânii. Asta urmărise și Baian când le învățase figuri mai bruște. Nu se așteptase totuși ca Okuni, ascunsă în dosul mantiei sobre de călugăr, să răspândească în jurul ei atâta senzualitate. Trăia cu intensitate fiecare clipă, fără să se miște de pe locul pe care se oprise inițial. Lovea clopotul cu șnururile roșii și dansa extaziată. Mișcările ei îi fermecaseră pe Tokitsune, Zengorō și Baian. Celelalte îi atrăgeau mai puțin, cu toate că erau bune dansatoare și ele. Auzind ultima bătaie de clopot, fetele s-au întors spre Okuni și s-au înclinat. Abia atunci ea și-a scos, cu gingășie, pălăria. Ochii îi străluceau, era îmbujorată, avea buzele rumene, respirația întretăiată. A aruncat o privire oaspeților, s-a întors și a alunecat în pași de dans spre ieșire.

Un răstimp, musafirii lui Baian n-au scos o vorbă. Erau mult prea impresionați de ceea ce văzuseră. Amfitrionul îi privea fericit. În cele din urmă, Tokitsune a rupt tăcerea, oftând din toți rărunchii.

— Splendid! Să știi, Baian, că fetele sunt o încântare. Zici că-s *miko* de la Templul Izumo?

— Da. V-a plăcut dansul lor?

— Enorm. N-am mai văzut niciodată asemenea pași... nici măcar la dansurile tradiționale din capitală.

Tokitsune le cunoștea foarte bine. Erau executate pe ritm vioi, cu acompaniament muzical și fuseseră la modă și cu treizeci-patruzeci de ani în urmă, pe vremea tatălui său, Tokitsugu Yamashina. Acesta scrisese despre ele în jurnalul său zilnic, subliniindu-le de fiecare dată strălucirea și libertatea mișcărilor. Se executau îndeosebi la răspântii de drumuri, însoțite și de un fel de paradă. La început fuseseră practicate de oamenii de rând. Treptat, și le-au însușit nobilii de la Curte și samuraii. Sanetaka Sanjō a compus chiar vreo douăzeci de cântece pentru asemenea dansuri. Nici Tokitsugu nu s-a lăsat mai prejos, s-a ocupat și de coregrafia lor. La un moment dat, treisprezece nobili de la Curte, îndrumați de prințul Kazushina Karasumaru, dansaseră pe strada din fața Templului Shinyō. Li s-au alăturat foarte repede samurai, orășeni și un grup de femei din zonă. Spectacolul a fost pur și simplu uluitor.

— Fetele de adineauri i-au adus drept ofrandă lui Buddha un dans, nu-i așa? De unde știu aceste *miko* din Izumo să execute asemenea dansuri-ofrandă? Și încă pe ce ritm! exclamă Tokitsune, încântat.

— Ați văzut cum era îmbrăcată fata din mijloc?

— E fiica bărbatului care conduce trupa? Cum o cheamă?

— Okuni.

— E frumoasă foc! Nu prea mai vezi asemenea splendori în ultima vreme.

Zengorō Shirae încuviință și el, fermecat.

— Clopotele au răsunat absolut superb! Eu n-am mai auzit vibrații atât de clare și puternice.

Baian a pufnit pe nas. Cei doi oaspeți ai săi nu făceau observațiile la care se așteptase. Așadar, i-a atacat cu discursul pe care și-l pregătise dinainte.

— A fost un dans-ofrandă pentru Buddha. Aparține sectei Jishū[1].

1 La origini, un ordin al călugărilor itineranți răspândit în secolele XIII-XV, care s-a transformat apoi în sectă.

În ochii lui Baian se citea o mândrie greu de descris în cuvinte. Tokitsune și Zengorō îl priveau oarecum neîncrezători. Baian și-a început discursul.

— Nenbutsu Odori[1] își are originile în dansurile chinezești și coreene. În țara noastră, temeiul i-a fost pus de Kūya[2] în perioada Heian[3]. Însă cel care l-a transformat într-un dans extatic, pe la jumătatea perioadei Kamakura[4], a fost întemeietorul sectei budiste amintite – călugărul sanctificat Ippen[5]. A fost cam ultimul dintr-un lung șir de preoți – Hōnen, Dōgen, Shinran, Nichiren – care au răspândit noile învățături budiste, susținând că însăși rostirea numelui lui Buddha asigură Iluminarea și pătrunderea în Tărâmul Său. Sfântul Ippen a călătorit în lung și-n lat, îndemnându-i pe credincioșii budiști să abandoneze lumea asta și plăcerile ei și să se dedice cu totul Marelui Buddha din Tărâmul Pur. Învățăturile lui Ippen au avut un ecou imens. Tot el a decretat Nenbutsu Odori ca ritual specific al sectei Jishū.

Se spune că Tarō Tokinobu, piosul senior de Shinshū, a dăruit templului său opt clopote de aur, al căror sunet i-a stârnit pe credincioși la dansul extatic, iar scena s-a prăbușit din cauza pașilor frenetici. E lesne de închipuit cât de violente au fost mișcările dansatorilor. Unul dintre discipolii lui Ippen a reușit să surprindă nebunia acelui tip de dans în sulul pictat numit *Preotul Ippen*, creat la zece ani după dispariția renumitului sfânt.

Datorită dansului Nenbutsu, secta Jishū a cunoscut o mare înflorire, strângând în jurul ei o mulțime de adepți din țară. Cu toții – bărbați și femei, tineri și bătrâni – se lăsau prinși de ritmul clopotelor. A devenit treptat adevărata credință, răspândindu-se în rândul norodului la jumătatea perioadei Muromachi. A fost, timp de aproape două sute de ani, un mod de viață.

O particularitate a sectei a constituit-o însă faptul că nu a reușit să stabilească o legătură puternică cu lumea politică, ceea

1 Dans popular ce exprimă bucuria celor care cred în salvarea oferită de Buddha.

2 Călugăr budist itinerant, sanctificat (903-972).

3 794-1185.

4 1185-1333.

5 1239-1289.

ce a condus la declinul ei rapid. Apoi, dansul Nenbutsu a început să se îndepărteze tot mai mult de preceptele religioase pe care se întemeiase, devenind mai degrabă un fenomen artistic. Cu toate că avea mulți adepți, îi lipsea puterea, iar când au început revoltele și războaiele interne, s-a destrămat rapid, începând din provincie. Mai ales că nu se întemeia pe o dogmă.

Baian spuse toată povestea de mai sus dintr-o suflare, de parcă ar fi citit-o din carte. După o scurtă pauză, continuă:

— După cum ați remarcat, Okuni, *miko* de la Templul Izumo, a fost îmbrăcată ca un călugăr itinerant sanctificat și avea clopotul ei. Se mai văd și azi rămășițe ale dansului extatic la Templul Chōraku din cartierul Maruyama și la Templul Kinren din apropierea străzii principale Shijō din capitală. Însă cel mai bine s-a păstrat acest fel de dans la Marele Templu din Izumo.

— Am înțeles cum stau lucrurile cu Nenbutsu Odori și cu secta Jishū. Ne-ai spus lucruri interesante. Ca întotdeauna, ne eclipsezi cu bogatele tale cunoștințe, Baian. Aș vrea să știu de ce-au venit de la Izumo la Kyōto.

— Cu ceva vreme în urmă, seniorul Motoharu Kikkawa a detronat clanul Amago din Izumo. Asta se întâmpla în timpul războiului civil. De atunci, Marele Templu din Izumo a intrat în declin. Preoții de acolo trimit pelerini în toate provinciile ca să adune fonduri. Fetele acestea îndeplinesc rolul de *miko* la templul șintoist din Izumo, însă în sufletul lor cred în budismul Tărâmului Pur. Nu se bat cap în cap una cu alta.

Așa se pricepea Baian să transforme minciuna în adevăr. Strecurase în povestea lui și fapte reale, ca să nu bată prea tare la ochi. Tokitsune Yamashina și Zengorō Shirae, care nu cunoșteau asemenea amănunte, au sfârșit prin a-i da crezare.

— Prin urmare, insistă Baian, dând din cap convingător, fata care se numește Okuni vine de la Izumo. Susține că e fiică de *kanaji*.

— Adică de băieș?

— Nu, *kanaji* înseamnă, în dialect, preot itinerant care sună din clopot.

— Aha.

— Când am descoperit-o în curtea templului, arăta ca un *kanaji*. Exact ca în sulurile pictate care-i înfățișează pe cei din secta Jishū.

Cu câteva zile în urmă, Baian îl întrebase pe San'emon dacă dansul fetelor avea vreo legătură cu secta Jishū. San'emon nu știuse ce să răspundă. Ei, care abia plecaseră din Izumo, habar n-aveau dacă dansul lor era Kagura[1] sau Nenbutsu Odori. Nici măcar nu auziseră asemenea cuvinte. În plus, nu pricepeau tot ce spunea Baian și de-aici se ivea neînțelegerea privind *kanaji*. Fetele dansau ceea ce știau. Dansurile lor se practicau la sărbătoarea recoltei și toată lumea din satul Nakamura se obișnuise cu ele. Nu aveau nimic deosebit, iar San'emon nu fusese în stare să-i spună lui Baian dacă erau dansuri șintoiste sau budiste.

— Baian, aș vrea să le mai văd, zise Tokitsune.

Fața ridată a lui Baian se încreți într-un zâmbet mulțumit.

— Nimic mai simplu, zise el, fericit.

— Vreau să-l aduc și pe Ochamaru să le admire.

— O să-i facă sigur plăcere.

Ochamaru, în vârstă de doisprezece ani, era fiul lui Tokitsune. Baian se gândea că băiatul avea să fie încântat de dansatoare mai apropiate de vârsta lui. Okuni, cea mai mare dintre fete, avea șaptesprezece ani, Okaga – cincisprezece, iar celelalte, între zece și treisprezece ani.

Au trimis un servitor să-l cheme pe Ochamaru și, între timp, au discutat despre Jurakutei, impunătoarea reședință a lui Hideyoshi din Kyōto. Concepută de la bun început ca un castel – cel puțin așa arăta pe dinafară – se mai numea și Juraku-jō. Cum lui Hideyoshi îi plăcea grozav să se fălească în public cu tot ce-i aparținea, i-a cerut lui Baian să prezinte într-o lucrare și măreția acelei construcții, mai cu seamă că avea de gând să-l invite acolo pe împărat. Oaspeții nu s-au încumetat să facă nici o remarcă ironică. Tokitsune s-a abținut de la vreun comentariu, chiar dacă disprețuia reședința respectivă. Știa foarte bine cât de fidel îi era Baian lui Hideyoshi.

— Îl felicit din toată inima, zise el.

1 Dans sacru executat la temple șintoiste.

— Înălțimea Sa e deosebit de încântată de laudele care i se aduc.

— E o adevărată mândrie și pentru Curtea Imperială.

Când Hideyoshi era mulțumit, se simțea într-o stare de euforie care-l îndemna să facă o seamă de concesii. Firește că Tokitsune Yamashina dorea să-i intre pe sub piele, sperând că va pune o vorbă bună pentru el pe lângă împărat. Baian rămânea însă tot Baian. Ca sfetnic apropiat al lui Yoshitsune, făcea tot ce-i stătea în puteri ca să-și încânte stăpânul. Și-atât.

Între timp, Okuni și fetele mâncau în bucătărie ce mai rămăsese din fiertura de orez cu care fuseseră tratați oaspeții. Densuke se uita la ele cum înfulecau, în timp ce sorbea și el din bolul cu orez. Era fericit.

— V-am privit atent. Ați fost nemaipomenite pe scenă! Sunt sigur că spectacolul vostru i-a plăcut lui Baian. Altfel nu v-ar fi oferit mâncare de soi.

Okaga a terminat de mâncat ultima. După ce își astâmpăraseră foamea, se simțeau chiar bine. Densuke avusese dreptate. Fiertura aceea de orez fusese cu totul deosebită. Okuni nu se putu abține să n-o laude.

— Mă frământă ceva de când am plecat din Izumo, zise apoi San'emon.

— Ce anume? întrebă Densuke, blând.

— Nu știu cum e cu numărarea țăranilor și socotirea parcelelor de orez de prin sate.

— Nu-nțeleg ce vrei să spui.

Densuke era complet nedumerit. Locuia la oraș. Prin urmare, habar n-avea ce se întâmpla pe la țară, și nici nu înțelegea dialectul pe care-l vorbea San'emon. Mai mult ghicea. Probabil că-i atrăsese atenția un aspect din viața satelor pe care le văzuse în drumul lui de la Izumo până la Ōsaka. Intuise ceva, cu instinctul lui de țăran, iar acum cerea lămuriri. E adevărat că în preajma capitalei începuseră deja schimbările. În perioada de frământări sociale de la sfârșitul Evului Mediu, Hideyoshi lua măsuri drastice pentru controlarea mai severă a pământurilor de către samurai. A cerut înființarea unor registre în care să se țină evidența strictă a terenurilor și a țăranilor. San'emon nu înțelegea exact ce se petrecea, dar instinctul îi spunea că se întâmpla ceva

rău cu țăranii din apropierea capitalei. O stare de neliniște pusese stăpânire pe el și se întreba dacă nu e mai bine să se-ntoarcă acasă.

Pentru un artist ca Densuke, ce nu avusese în viața lui de-a face cu muncile pământului, nedumerirea lui San'emon nu însemna nimic. Ba mai mult, nici nu pricepea ce anume voia de la el.

— S-ar putea să fie o problemă serioasă pentru țărani, spuse totuși Densuke.

— Dacă e să ne întoarcem la Izumo, ar trebui să plecăm cât mai repede. Nu-mi place deloc ce-am văzut pe-aici. Nu pot sta liniștit.

— Părerea mea e că ar fi bine să-l întrebi pe Baian. E sfetnicul suveranului și el știe exact ce se întâmplă.

— Așa m-am gândit și eu, numai că domnul Baian nu înțelege ce spun. Mi-e jenă să-l deranjez.

— Atunci o să-l întreb eu.

— V-aș fi foarte recunoscător.

Chiar atunci Baian l-a strigat pe Densuke și i-a cerut să aducă fetele să mai danseze o dată. Pe San'emon l-a apucat iar tremuratul, însă fetele căpătaseră încredere. S-au pieptănat în grabă și și-au mai dres puțin machiajul.

— Eu de ce trebuie să port mantia asta posomorâtă cu mâneci lungi și să-mi ascund fața sub borurile pălăriei? îl întrebă Okuni pe Densuke.

— Stăpânul s-a gândit că-i mai bine așa, îi închise Densuke gura.

Dacă ar fi dansat atât de nebunește fără pălărie, nu se știe care dintre nobili ar fi pus ochii pe ea imediat și i-ar fi făcut o propunere rușinoasă. De la începutul spectacolului se gândise numai la asta. Era tare frumoasă. Densuke ar fi vrut să-i spună direct, însă a șovăit și a adăugat cu un zâmbet fermecător:

— Stăpânul dorește să te protejeze și de aceea nu-ți permite să porți un chimono mai atrăgător. N-ar vrea să te piardă.

Lămurirea a încântat-o pe Okuni. Era de-a dreptul fericită. Și-a pus clopotul la gât și a luat în mână șnururile din mătase roșie. A răspuns prompt la semnalul lui San'emon, începând să intoneze imnul cântat înainte și să danseze cu pași vioi.

Ochamaru arăta ca o păpușă lângă tatăl său. În ochi i se citea o încântare fără margini. Nu-și putea desprinde privirea de la mișcările grațioase ale fetelor și s-a trezit bătând din palme.

— Ce dans drăguț!

Tokitsune încuviință, încruntând puțin din sprâncene, însă Baian interveni prompt:

— Da, e un dans pentru tineret.

Avea de gând să i-l arate cât mai repede și lui Hideyoshi. Dacă i l-ar fi înfățișat ca Nenbutsu Odori, suveranului nu i-ar fi plăcut. Nu agrea sobrietatea. În schimb, se dădea în vânt după tot ce strălucea și-ți tăia răsuflarea prin frumusețe. Se gândise mult cum să-l numească. Abia acum i-a venit ideea să-l prezinte ca fiind un dans pentru tineret.

Fetele se mișcau pe ritmul clopotelor de-ți era mai mare dragul să le privești. Se mișcau cu sprinteneală și la fiecare salt li se ridicau poalele chimonourilor, dezvelind picioarele. Tălpile se înroșiseră de atâtea bătăi în podea.

Ochamaru era entuziasmat. Tokitsune și Zengorō aveau din nou prilejul să admire pașii aceia fermecători.

Baian nu știa cu siguranță că aceia erau pașii fetelor din Izumo. Nici ele nu-și dădeau seama de asta. Ajunseseră să se miște astfel după ce scoseseră zilnic apă din râu, sărind din piatră-n piatră, fără să-și ude tălpile, și apoi iarăși pe mal. Așadar, fetele exersaseră pașii de dans în fiecare dimineață și seară când mergeau după apă. Fără să-și dea seama.

Lumina Preasfântului
Se revarsă în lume, spre zece direcții.
Rugăciunea către Buddha
Îmbrățișează cu puterea ei întreaga lume.
Namu Amida Butsu.
A face să răsune clopotul nu înseamnă nimic.
Să lăsăm să se-audă în sufletul nostru
Numele lui Buddha.

În clipa aceea, între bătăile de clopot ale lui Okuni și San'emon, s-au auzit reverberațiile unei tobe. San'emon a înghețat pe loc. Fetele, prinse de ritmul dansului, și-au văzut mai departe de

pașii lor. Doar Okuni a reacționat la sunetul cel nou, oprindu-se câteva clipe. Parcă o înșurubase cineva locului. Spre deosebire de clopotele cu care se obișnuise deja și care o făceau să se simtă ușoară ca fulgul, sunetul tobei a răsunat greoi, readucând-o cu picioarele pe pământ.

Tokitsune și Zengorō nu s-au sinchisit câtuși de puțin de tobă. S-au gândit că făcea parte din program.

Bătaia tobei îl luă și pe Baian prin surprindere, însă își reveni imediat, constatând că fetele cântau și dansau netulburate de intervenția neașteptată. Chipul i se destinse într-un zâmbet larg și murmură ca pentru sine:

„Sankurō e autorul. Bravo, băiete!"

4

Vizita împăratului Goyōzei la noua reședință din Kyōto a lui Yoshitsune, Juraku, s-a stabilit pentru data de 14 și 15 aprilie. Baian a plecat împreună cu Hideyoshi cu câteva zile înainte, pentru a face pregătirile necesare. I-a lăsat pe San'emon și pe fete în grija soției sale, a lui Densuke și a lui Sankurō.

Sankurō era mai îngăduitor la repetiții decât Baian și, în plus, cânta mai frumos. Fetele îl urmăreau cu ușurință și păreau chiar încântate. Din păcate, San'emon nu se pricepea să descifreze partitura, ca să nu mai vorbim de vocea lui groasă și răgușită care nu se potrivea deloc cu scenariul. Înainte de plecare, Baian scrisese o piesă Nō, cerându-i lui Sankurō să facă repetiții cu trupa până când mergea bine.

Când îl simțea pe Sankurō nervos, Okuni se făcea mică, de parcă ea era de vină pentru vocea lui San'emon. Auzind însă bătăile ușoare ale tobei lui Sankurō, trupul i se înfiora și se lăsa plutind în voia sunetelor. Dacă San'emon făcea greșeli când cânta, Okuni interpreta pasajul respectiv mai tare, ca să i le acopere. Observându-i intervențiile, Sankurō o îndruma cu bătăile de tobă și ea adăuga propriile triluri.

— De-acum încolo o să cânți singură, i-a spus el la un moment dat, disperat.

Lui San'emon nu i-a mai permis decât să marcheze acordurile de început, undeva la marginea scenei. Sankurō nu se temea că Baian avea să-l certe, pentru că știa că are încredere deplină în gusturile și talentul său.

Întoarcem capul și zărim, prin ceața deasă a primăverii,
Ținutul nostru drag, Izumo.
Lăsăm în urmă Nagato
Și-ajungem la popasul-țintă.
Drumul larg de la Hiroshima se deschide în fața ochilor,
Și-apoi splendidul Templu Itsukushima.
Barca ne leagănă pe valuri în drum spre Akashi,
Călătorim la lumina lunii.
Avem parte de bune, de rele,
Că așa-i soarta.
Frunzele tinere plutesc pe aripile vântului,
Valurile de la Fukushima sunt blânde.
Ajungem la timp în Ōsaka.
N-aveam de gând să ne grăbim,
Însă iată-ne la Kyōto.

Baian indicase în cântec locurile și templele principale de pe traseul protagoniștilor. Sankurō a adus textului mici modificări și a pus-o pe Okuni să-l memoreze. San'emon nu făcea decât să bată clopotul, iar celelalte fete se odihneau în această secvență a repetiției. La treabă erau doar Okuni și Sankurō.

— Ascultă! Acum nu e nevoie de pași de dans. Nici să nu cânți prea gingaș. Dacă ești grațioasă în momentele astea, s-a dus naibii totul. Când apari pe scenă, imaginează-ți că porți o greutate pe cap. Nu cu ochii-n sus! Cu ei în pământ! Mișcările de început trebuie să pară mai greoaie, pentru ca să iasă la vedere cele de pe urmă. Altfel nu vor mai avea nici un efect. Ține minte ce ai de făcut!

Florile de cireș începuseră să se deschidă. Vremea a fost călduță din ziua în care Baian îi culesese din incinta Templului Tenman. Nu transpirau încă la orice pas. Cu toate astea, în timpul repetițiilor cu Sankurō, Okuni era tot timpul lac de sudoare. La auzul clopotului și al cântecului, se simțea brusc ușoară.

Picioarele i se mișcau fără voia ei. Îi venea să zboare. Se dezmeticea la bătaia de tobă a lui Sankurō. Așa găsea el cu cale să o certe și să o readucă pe pământ. Okuni se încorda toată. Înțelegea exact ce avea de făcut și era de acord cu observațiile lui. Se străduia cu disperare să respecte ce-i spunea, însă trupul n-o asculta. Sankurō se înfuria.

— Nu mai privi în sus! Lasă-te jos! Uite-așa! zise el, arătându-i o mișcare specifică pieselor Kyōgen.

Okuni a încercat să-l imite, însă clopotul care-i atârna greu la piept a săltat odată cu sânii.

— Nuuuuuuu! Nu așa!

Sankurō bătu o dată toba, trecu în spatele lui Okuni, o cuprinse de umeri și-i apăsă, încercând s-o aducă în poziția dorită de el. În clipa în care îi simți mâinile, Okuni încremeni. Îi era imposibil să mai facă o mișcare.

— Înțelegi sau nu unde trebuie să intervină forța?

Sankurō, furios, îi puse mâinile pe șolduri apoi și o răsuci brutal.

— Ah! scăpă fata.

Trupul i se înmuie brusc. Sankurō o prinse în brațe. Clopotul dintre ei îi apăsa puternic sânii. Țipătul dureros se răsfrânse parcă în respirația întretăiată a lui Sankurō. În clipa următoare săriră amândoi în lături, de parcă i-ar fi ars cineva cu fierul înroșit.

O vreme n-au mai scos o vorbă. Okuni și-a luat clopotul de la gât și s-a prăbușit. A rămas nemișcată, cu ochii închiși. Inima îi bătea nebunește. A simțit că-i dau lacrimile.

„Așa arată focul de care vorbise bunica, gândi ea. Cu siguranță. Dacă ăsta-i focul pe care l-am moștenit de la mama și-mi curge acum prin vine, ce mă fac?"

Și Sankurō era muncit de griji. Primise numele de Saburōkurō la naștere, fiind odrasla unui toboșar din trupa Kanze a teatrului Nō. Generații întregi, Kanze a concurat cot la cot cu alte trei trupe însemnate: Konparu, Kongō și Hōshō. Cele patru s-au aflat, încă de la începutul secolului al VIII-lea, sub protecția puternicului templu budist Kōfuku din Nara, de sub oblăduirea marelui nobil Fujiwara. În fiecare primăvară, își aduceau obolul

la marele festival de la altarul Wakamiya din incinta templului șintoist Kasuga, dovedind împletirea celor două religii.

În timpul războaielor civile, loturile de pământ ale templelor fuseseră tot mai știrbite, atât de către războinici, cât și de către arendași. Kōfukuji n-a făcut nici el excepție. Templele și-au pierdut autoritatea după unirea provinciilor, începută de Nobunaga și continuată de Hideyoshi. Veniturile lor s-au micșorat simțitor.

Actorii de teatru Nō, care se bucuraseră de protecția Templului Kōfuku, au intrat în panică în momentul în care și-au dat seama că nu mai aveau din ce trăi. Însă noii stăpâni, războinicii, aveau și bani, și forță, așa că au preluat conducerea templului. În timpul shōgunilor din familia Ashikaga, trupa Kanze a cunoscut o deosebită înflorire, pe când celelalte formații din Yamato s-au menținut într-un echilibru tot mai precar. Căderea guvernului Muromachi a atras după sine și declinul trupei Kanze, care și-a pierdut treptat prestigiul și s-a stins precum focul. Încet, dar sigur.

Sankurō se născuse și trăise în mijlocul trupei. Soarta lui fusese legată de Kanze. La vârsta fragedă la care se afla atunci, îi era greu să înțeleagă eșecul. Fratele vitreg al lui Hideyoshi, Hidenaga Toyotomi, fusese numit guvernator de Nara și luase sub aripa sa familiile aparținând trupei Konparu, punând-o din nou pe picioare. Sankurō turbase de furie atunci.

— Okuni!

Sankurō rupse tăcerea. O strigă de parcă abia în clipa aceea și-ar fi dat seama că era și ea acolo.

— Am impresia că te-am mai văzut... demult.

Okuni ridică privirile și se înroși toată. Și ea avea aceeași senzație. Parcă-l cunoștea din pântecele mamei și trăise doar cu gândul la el, visându-l. N-a fost însă în stare să-i mărturisească. Îi privi ochii negri, sclipitori, fără să se simtă în stare să-și desprindă ochii de chipul lui palid.

Okuni pe care și-o amintea Sankurō era cu totul alta. Mult mai reală. A încercat să depene anii. În cele din urmă a zis, dând din cap:

— În 1582. Florile de cireș trecuseră. Venise vremea frunzelor parfumate. O fată ca tine a dansat și a bătut clopotul la pavilionul Wakamiya al Templului Kasuga din Nara.

Lui Okuni îi venea să sară-n sus de bucurie, însă șovăi. Când se emoționa, reacționa ciudat și se trezea folosind dialectul din Izumo. Voia totuși să vorbească asemenea celor din capitală.

— Acum șase ani?

— Tu erai, nu-i așa?

— Da.

Fusese prima oară când San'emon o luase și pe Okaga. Okuni avea atunci unsprezece ani, purta o pălărie cu boruri mari care-i acoperea fața și un clopot la gât. Dansase Nenbutsu Odori. Spectatorii le plăcuseră mult pe copile. Așadar, trupa lui San'emon se bucurase de succes.

Din păcate, la o lună după ce ajunseseră la Templul Kasuga, se întâmplase ceva neprevăzut și au fost obligați să se întoarcă la Izumo în pripă. Shōgunul Mitsuhide Akechi îl atacase pe Nobunaga Oda la Templul Honnō și apele din capitală s-au tulburat din nou. Imediat după aceea, a apărut Hideyoshi. Era o situație primejdioasă. San'emon nu-și putea îngădui să mai rămână cu copiii după el într-o atmosferă atât de încărcată. Era o amintire din copilărie, însă, de îndată ce Sankurō i-a dezvăluit împrejurările, lui Okuni i s-a părut că se întâmplase totul doar cu câteva zile în urmă.

— M-ați văzut dansând atunci? întrebă Okuni.

— Da, te-am văzut.

Kōfukuji intrase în declin, însă foarte multă lume vizita încă Templul Kasuga-Wakamiya. Tânărul Saburōkurō, care se oprise în fața copilelor dansatoare, era la vremea aceea străveziu... ca și când l-ai fi privit printr-o frunză ce se afla în bătaia soarelui.

Crescuse în preajma celor patru trupe renumite din ținutul Yamato[1], care se bucurau de o lungă tradiție. Era firesc să preia meseria tatălui său și să i se ivească într-o bună zi prilejul să pună mâna pe tobă. Așa îi fusese scris.

1 În prezent, prefectura Nara.

Școala Kanze are o carte de căpătâi intitulată *Kadensho*, scrisă de Zeami, în care se menționează modul de transmitere a meseriei de actor din tată-n fiu. Membrii școlii respectă cu strictețe preceptele impuse, încă de la vârsta de șase ani. Saburōkurō, care fusese educat în spiritul lor, și le însușise. Mai existau lucruri cu care nu era de acord, însă poziția pe care o ocupa în Kanze la vremea aceea nu-i permitea să se răzvrătească.

Când o văzuse pe copila Okuni la Templul Kasuga din Nara, nu-l impresionase dansul fetei, ci faptul că nu aparținea unei școli care să-i impună anumite rigori. O invidiase. Reîntâlnirea cu ea, după atâția ani, îl făcea să cugete la faptul că soarta i-o scosese din nou în cale. Era mâna destinului.

Cu două toamne în urmă, Sankurō părăsise brusc trupa Kanze deoarece aceasta urma să plece din capitală. Căpetenia actorilor hotărâse să-l însoțească, o vreme, pe Ieyasu Tokugawa în fostele provincii apropiate lui – Mikawa, Suruga, Kai – ca să dea spectacole acolo. Sankurō nu înțelegea cum de-l întovărășeau pe vasalul actualului conducător. A refuzat categoric să li se alăture. Era ambițios și foarte hotărât să se strecoare pe sub pielea noului suveran. În 1585 s-a jucat Nō la Castelul Ōsaka, iar apoi la Curtea Imperială. Fratele vitreg al lui Hideyoshi susținea trupa Konparu. Aceeași trupă a ajuns și la Curte. Când le-a auzit preferințele, Sankurō n-a fost prea încântat. Nu vedea cum avea să fie acceptat, pentru că făcuse parte din trupa Kanze. Nu întrezărea nici o ieșire din situația creată, mai cu seamă că atât samuraii, cât și nobilii adoptaseră noul curent de îndată ce au aflat că suveranului îi plăcea Konparu. După ce și-a părăsit trupa, care plecase la Mikawa, Saburōkurō și-a luat toba și a început să cânte, de unul singur, în Kyōto, Sakai, Ōsaka. Era tânăr, inimos și încrezător. Într-o bună zi l-a întâlnit pe Yūko Baian Ōmura.

Baian pricepuse repede că Saburōkurō era inteligent și avea un caracter nobil. I-a pus la încercare măiestria de actor. Acesta a fost în stare să-i citească textul la prima vedere și să improvizeze pe marginea lui. Când Baian cânta, îl acompania la tobă. Baian a ajuns să-l considere o adevărată comoară. Așadar, l-a angajat.

Tot Baian i-a prescurtat numele, sfătuindu-l să și-l schimbe de vreme ce nu mai făcea parte din trupa Kanze. Sankurō s-a-nvoit fără părere de rău, simțindu-se alt om.

În ziua în care Okuni a dansat prima oară în fața oaspeților lui Baian, Sankurō tocmai se întorsese de la Kyōto. Când a intervenit cu bătaia puternică de tobă în timpul spectacolului, a făcut-o din impuls, forțând parcă destinul, fără să-și dea seama.

Bătaia lui de tobă n-a întrerupt dansul lui Okuni, ba dimpotrivă, i-a sporit efectul. Asta i-a plăcut foarte mult lui Baian. Soarta i se arăta prielnică. Când Baian l-a anunțat că pleacă la reședința lui Hideyoshi din capitală și l-a rugat să supravegheze repetițiile, Sankurō s-a convins că intrarea lui Baian în viața lui însemnase enorm. În nici doi ani de la părăsirea trupei Kanze, avea un loc de muncă. Însă acum înțelesese că prezența lui Okuni își pusese amprenta pe sufletul lui.

Okuni era foarte frumoasă și talentată. La Kyōto nu putea găsi o femeie atât de fermecătoare. Când a prins-o în brațe, a avut senzația că n-avea oase. Pe Sankurō l-au trecut fiorii. În jurul lui se învârteau femei care nu meritau să-i fie nici măcar servitoare. La locuința din Kyōto avea totuși una, pe post de nevastă, care îngrijea de casă cât se afla el la Ōsaka. Nu avusese niciodată o poziție socială înaltă și bani suficienți ca să-și permită să întrețină ibovnice.

Nu putea visa la Okuni, protejata lui Baian. Nu-și îngăduia gafe.

— Cred că sunteți morți de sete după atâta dans. Am adus niște apă caldă. Vă prinde bine, spuse Densuke, oprindu-se brusc în clipa în care i-a văzut, schimbați la față.

— Ai venit la țanc. Tocmai făceam o pauză, zise Sankurō, fără a părea stânjenit.

După ce-a băut un ceai, s-a mai calmat. Inima nu-i mai zvâcnea atât de nebunește.

„Nu trebuie să mă leg de fata asta", își zise în sinea lui.

Densuke a pus, tăcut, ceșcuța în fața lui Okuni. Ea a luat-o cu mâinile tremurânde și ochii închiși. A mai cerut una. Îi fusese într-adevăr sete. De când primise focul în trupul ei, după îmbrățișarea lui Sankurō, părea că nimic nu avea să-l mai stingă.

Pe Sankurō îl frământau căile întortocheate ale destinului. Întâlnirea cu fata asta la Kasuga-Wakamiya, cu câțiva ani în urmă... Soarta era de vină. Oare ce urma să se mai întâmple? Exact când nu mai putea de sete, apăruse Densuke. Se simțea salvat. Mai întâi de sete. Apoi...

— Bine că ai venit! Voiam să te rog s-o înveți pe Okuni o baladă veche. Ești mai priceput ca mine la așa ceva.

Nici n-a așteptat ca Densuke să răspundă, că și-a luat toba și a ieșit din încăpere.

Densuke și Okuni au rămas cu gura căscată. Cel puțin Okuni nu știa ce să mai creadă. Adineauri se apropiase de ea, acum fugea. Încă simțea durerea provocată de apăsarea clopotului pe piept. Trăia cu senzația că de data asta i se întâmpla ceva mult mai grav decât înainte de plecarea din Izumo. Cu siguranță, Sankurō n-o făcuse cu răutate... și totuși, trecea printr-o mare suferință... o suferință profundă, care nu avea să fie alinată prea ușor. Parcă nici nu mai avea răsuflare.

Densuke n-a înțeles mare lucru. Nu și-a dat seama dacă între cei doi se petrecuse ceva. Sankurō dispăruse prea iute. Simțea doar că a picat într-un moment nepotrivit și că a văzut ceea ce n-ar fi trebuit să vadă. Acum nu mai putea da îndărăt, însă nici nu știa ce să facă.

— Ești obosită, Okuni?

— Da. Nu.

— Așadar, ești sau nu ești?

— Nu sunt. Hai să învățăm un cântec.

Okuni și-a scos clopotul de la gât. Cum Densuke n-avea nici un instrument cu care să bată ritmul, Okuni i-a întins ciocănelul de lemn. Densuke a atins-o fără să vrea, dar și-a retras mâna imediat, emoționat.

— Folosește-l dacă-ți vine la îndemână.

Okuni i-a dat ciocănelul. De data asta, Densuke l-a luat în palma lui mare și a început să bată ritmul cântecului pe care-l interpreta.

Iubirea
Mă întristează, sau mă bucură?
Sunt necăjit, sau fericit?

Plutesc, sau mă scufund
În abisul lacrimilor?

Deși versurile erau moderne, melodia suna trist. Densuke trecu imediat la alt cântec.

Cine nu se-nfioară
La vederea unei flori?
Cui nu-i bate inima
La vederea lunii?
Sufletul i se umple de bucurie.

— Nu dansezi?
— Ba da.

Okuni se ridică, flutură mânecile chimonoului și începu să danseze pe ritmul cântecului interpretat de Densuke.

La repetiții purta un chimono colorat, pentru că ura din tot sufletul mantia de călugăr. Își putea adapta pașii după orice melodie, mișcându-și mâinile așa cum o învățase Baian. Și totuși, acum nu era în cea mai bună formă. Picioarele n-o prea ascultau.

Mlaștinile din Naniwa[1]
Sunt numeroase.
Să îndepărtăm stuful,
Ca să-naintăm.
Eu plâng
Și plâng,
Dar vina-i a ta.

Okuni se opri din dansat.
— Densuke, iartă-mă! Nu mai pot.
Okuni țâșni afară, iar Densuke rămase singur.

Plângem amândoi,
Dar vina-i a ta,
Doar din pricina ta
Lacrimile-mi curg.

1 Vechiul nume al orașului Ōsaka.

A doua zi, repetițiile cu Sankurō s-au desfășurat de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Okuni era fericită că-l vede. Încerca din răsputeri să-i fie pe plac. Prin urmare, dansa plină de zel. Densuke a observat schimbarea, dar n-a zis nimic.

Baian s-a întors la templu spre sfârșitul lunii. A fost surprins într-un mod plăcut văzând cât progresase Okuni.

— Tokitsune Yamashina a vorbit câtorva personalități din Sakai despre tine. Toată lumea vrea să te vadă. Eu voi fi prins o perioadă de timp, pentru că am de scris. Așadar, Sankurō se va ocupa de tine.

Tokitsune își stabilise domiciliul provizoriu la Sakai, prin ordin imperial. Baian se împăca la fel de bine cu bogații comercianți de aici ca și cu cei din Ōsaka. Câțiva negustori influenți puseseră monopol pe comerț. Sakai devenise un oraș liber și înfloritor, neîngrădit de restricțiile vreunui comandant militar.

Baian se grăbea să scrie despre vizita imperială la palatul lui Hideyoshi. Având de lămurit o seamă de amănunte care îi erau familiare lui Tokitsune, i-a solicitat ajutorul. Mai mult, voia să profite de el pentru a le face cunoscute în Sakai pe fetele-dansatoare din Izumo. Dacă lucrurile mergeau strună, le trimitea acolo cât mai repede.

San'emon i se adresă lui Densuke, împreunându-și mâinile a rugăminte:

— Domnule Densuke, aș vrea să vă rog ceva. Sunt peste măsură de îngrijorat. Dacă nu ne întoarcem curând în Izumo, o să se întâmple cu siguranță o mare nenorocire. V-aș ruga mult să-l întrebați pe domnul Baian despre situația țăranilor, cum stau cu pământurile.

— Din păcate, domnul Baian este acum extrem de ocupat cu scrisul. Nu-mi permit să-l deranjez. O să-l întreb după ce ne întoarcem de la Sakai. Deocamdată, te rog să te liniștești și să-ți vezi de treabă.

— Au trecut trei luni de când vă tot întreb ce se întâmplă. Credeți-mă, vreau să mă liniștesc, însă nu pot. Inima-mi bate aidoma clopotului ăstuia.

— Oricare ar fi situația, azi sau mâine n-o să se întâmple nimic grav.

— Să nu fie prea târziu când o să încerc să mai fac ceva.

— Domnul Baian, sfetnicul apropiat al suveranului, îl poate ruga orice...

— Vă rog să mă iertați că mă gândesc doar la grijile mele... Dacă mi se ia pământul... chiar nu știu ce mă fac.

— Am înțeles. Stai potolit. O să am grijă să nu ți se întâmple una ca asta. Îți promit. Hai, pleacă liniștit la Sakai!

Densuke nici nu mai găsea argumente cu care să-l convingă pe San'emon că nu se va întâmpla nimic grav în viitorul apropiat.

La Sakai se adunase toată floarea negustorimii. Era un oraș cu totul și cu totul deosebit. Fusese multă vreme prins în vârtejul disputelor politice, dar negustorii de aici reușiseră să-și urmărească interesele și să-și impună autoritatea.

Situat la doar doisprezece kilometri la sud de Ōsaka, oraș-graniță (după cum arată și numele) și totodată port la Marea Interioară a Japoniei, Sakai stabilea legătura între câteva dintre provinciile principale, devenind unul dintre cele mai importante centre comerciale, însă și un port aglomerat. Îndeosebi după războiul Ōnin[1], Sakai a ajuns să dobândească faimă peste hotare.

În 1568, celor mai bogați negustori din Sakai, treizeci și șase la număr, li s-au recunoscut oficial drepturile de edili ai orașului. Printre ei se număra maestrul Sōkyū Imai care, pentru a se apropia de Nobunaga, i-a oferit, la prima sa plecare spre capitală, un set de ustensile pentru ceai. De atunci, ceremonia ceaiului a stabilit un fel de legătură strânsă între putere și belșug. Nici Hideyoshi nu s-a lăsat mai prejos. Mai mult, pentru că o mână de negustori bogați de aici îi asigurau suveranului armele și echipamentul necesar armatei, Hideyoshi a închis ochii și, vrând-nevrând, a acceptat ca Sakai să dobândească statutul de

1 1467-1477. Războiul s-a purtat îndeosebi în Kyōto, punând capăt hegemoniei asupra provinciilor centrale și apusene ale Japoniei, situație politică stabilită anterior ca echilibru de putere între shogunatul Muromachi și guvernatorii militari din provincie.

oraș liber. Printre cei apropiați lui se afla și un negustor al cărui fiu fusese numit comandant militar – o dovadă în plus a atenției pe care o acorda acestora.

Comercianții bogați își petreceau timpul liber cu ceremonia ceaiului sau compuneau poezii înlănțuite, *renga*, având grijă să țină prețurile ustensilelor foarte ridicate, pentru a aduna noi și noi bogății. Era un șiretlic bazat pe principiul că înțelepții și bogații erau obligați să-și asigure protecția celor puternici, iar pentru acesta aveau de născocit tot timpul noi stratageme.

Când dansatoarele de la Templul Izumo au fost invitate la negustori acasă, aceștia și-au manifestat interesul pentru locul lor de baștină. Voiau să știe diverse lucruri despre loc, oameni, meserii, obiceiuri și altele. De fapt, nu se sfiiseră să procedeze în același mod și cu vasalii mai importanți ai lui Hideyoshi, aflând astfel o seamă de amănunte legate de domeniul guvernatorului Mōri. Marii „virtuoși" îmbinau cunoștințele acumulate din afară cu cele negustorești, punând astfel bazele unei rețele puternice, de nestrăpuns. Cu toate astea, mai existau situații în care nu puteau cântări starea lucrurilor dincolo de zona Chūgoku, domeniul lui Mōri, și de ținutul Mikawa, al lui Ieyasu Tokugawa. Indiferent de modul în care le adresau întrebările – direct sau pe ocolite –, ele păreau oricum prea grele pentru San'emon și Okuni. În primul rând, nu înțelegeau cuvintele. Prin urmare, cel care răspundea în locul lor era Sankurō. Numai că el nu primise de la Baian încuviințarea de a răspândi zvonul că Okuni și celelalte fete fuseseră crescute la Templul Izumo, ca mesagere ale zeilor, așa cum îi plăcea să spună. Prin preajma lui Hideyoshi mișunau tot felul de oameni, așa-zișii vasali. Sankurō nu știa în cine putea avea încredere și în cine nu. O afirmație se putea interpreta în mai multe feluri, cu urmări neașteptate. Dacă aceia cu care stătea de vorbă îl plăceau pe Bāian, foarte bine; dacă nu, orice afirmație sau informație se putea întoarce împotriva lui. Prin urmare, Sankurō se purta la fel cu toți – fie samurai, nobili de la Curte sau negustori – și susținea că erau și ei artiști liberi, ca toată lumea din Sakai. Răspuns mai diplomat nici că se putea. Uneori scăpa de ei afirmând că și el venea din Izumo. În asemenea momente însă simțea un ghimpe în

suflet. Îl durea cumplit faptul că, la un moment dat, trupa Kanze, din care făcuse parte, se bucurase de protecția shōgunului, iar apoi se destrămase.

Comercianții din Sakai îl priveau pe Sankurō cu oarecare suspiciune. Ca urmare, chiar și cei cărora nu le venea să-și mai desprindă privirile de pe dansurile lui Okuni nu intrau în amănunte. Dacă ar fi fost doar trupa de la țară, s-ar fi bucurat pesemne de mai mult sprijin. Însă, din cauza lui Sankurō, lumea era mai prudentă.

Și negustorii bogați care se adunau la ceremonia ceaiului sau la ședințele de *renga* prețuiau mult dansurile din Izumo.

În ochii fetelor, locuința lui Baian nu se putea compara cu cele ale negustorilor. Case elegante, mâncare aleasă. De multe ori li se tăia suflarea în fața unei farfurii cu terci de orez de care nu mai mâncaseră... pește, pui, supă cu gust complet diferit, legume aromate servite în boluri de o frumusețe greu de închipuit.

— Grozav mai e orașul ăsta! exclamau ele.

Când erau tratate cu mâncăruri mai deosebite, Sankurō le oferea tot felul de explicații.

— Aș vrea să vadă și Yokichi asemenea minunății, spunea Okaga de fiecare dată, oftând adânc.

Abia apoi punea mâna pe bețișoare și mânca.

Okuni încerca să-i închidă gura. Îi spunea să mănânce în tăcere tot ce i se dădea și să țină minte numele mâncărurilor. Și în Izumo se găseau tot felul de pești, păsări și legume, numai că țăranii îi preparau simplu. Aici, la Sakai, totul părea luxos. Până și bucatele de zi cu zi erau delicatese.

Okaga voia să se întoarcă în Izumo, dar Okuni se obișnuise cu noul ținut. De când l-a întâlnit pe Baian, a auzit și a văzut doar lucruri interesante, iar Sankurō se străduia să le explice totul. Nici n-avea timp să se gândească la Izumo, iar când Okaga pomenea de Kyūzō, Okuni se enerva. Nu-i făcea plăcere să-i mai audă numele.

Invitația la Hirano a picat la țanc. Fetele se simțeau în apele lor, dansând printre alesii orașului Sakai, într-o grădină destinată ceremoniei ceaiului, îmbătate de parfumul florilor. Cel care dorea să le admire dansul la el acasă era Kanbei Suekichi,

un negustor-samurai care se bucura de o reputație bună. Între Hirano și Sakai exista o legătură deosebită încă de pe vremea lui Nobunaga. Sankurō a răspuns prompt invitației.

Când a aflat că pleacă la Hirano a doua zi, Okuni a pornit în căutarea lui Sankurō. De fapt, de când o îmbrățișase, Okuni își dorea să-i fie mereu în preajmă. Nu și-l mai putea scoate din minte și din suflet. Când se afla pe-aproape, îl privea tăcută. Când ieșea fără să-i spună, se speria și îl căuta până-l găsea. Era mulțumită că-i vede chipul și se întorcea, fericită, la treburile ei.

Sankurō privea portul cufundat în întuneric. În zare plutea, pe valurile liniștite, o joncă. Bărcile chinezești erau ancorate. Nu se vedea nici țipenie de om. Okuni l-a recunoscut de la distanță.

— Ce fel de oraș e Hirano, domnule Sankurō?

Întrebarea lui Okuni era doar un pretext ca să se apropie de el.

Sankurō o privi cu severitate, de parcă ar fi uitat că o îmbrățișase. Însă îi răspunse calm și răspicat:

— Alesii din Sakai – mă rog, în funcție de vârstă – susțin că există două ramuri ale neamului Suekichi: una de răsărit și alta de apus. Suekichi este considerată una dintre cele trei mari familii care au întemeiat orașul Hirano. Kanbei Suekichi aparține ramurii de apus. Dintre cei trei frați, el se bucură de cea mai mare faimă.

— Aș vrea să știu dacă e departe de Sakai.

— Departe? întrebă Sankurō uimit și apoi pufni în râs. E doar la o azvârlitură de băț.

Pe Sankurō îl fermeca inocența fetei.

Okuni își pironise privirea pe buzele lui. Deși îl auzea vorbind, nu distingea cuvintele. Vântul adia călduț dinspre mare. Okuni era foarte aproape de Sankurō și începuse să transpire. Când a apucat-o de mână, s-a rezemat de pieptul lui. Stăteau în spatele unor lăzi îngrămădite una peste alta, feriți de ochii lumii și de luminile clădirilor de pe mal. San'emon și fetele dormeau.

Okuni s-a lăsat călăuzită de Sankurō... pierdută. Parcă nu mai avea nici trup, nici suflet. Se simțea hipnotizată... într-o stare de fericire deplină. Mai revenea din când în când cu picioarele

pe pământ... doar câteva clipe. Scotea un sunet vag și se agăța cu toată forța de Sankurō. Puterile o părăseau însă imediat. Parcă trupul îi alunecase într-un abis, iar spiritul, scăpat din lăcaș, dansa departe... departe.

Avea senzația că-l aude pe Densuke cântând: „Dragostea... apasă greu, sau e ușoară?"

Sankurō s-a îndepărtat puțin de Okuni, care părea dusă pe altă lume. S-a apropiat iarăși, i-a mângâiat obrazul cu degetele și, în cele din urmă, a ridicat-o în picioare.

— Să nu spui nimănui ce s-a întâmplat. Nimănui. E o taină!

Okuni s-a dezmeticit. Nu-i venea să-și creadă urechilor. De ce să nu spună nimănui? Ce avea de ascuns?

— Dacă află Baian, s-a zis cu noi. Așadar, te rog să nu vorbești.

— Promit că tac, spuse Okuni, încuviințând cu tristețe.

„Inima și trupul îmi sunt copleșite de fericire. N-am simțit așa ceva când a pus Kyūzō mâna pe mine. De ce trebuie să-mi ascund fericirea? Oare am făcut ceea ce nu s-ar fi cuvenit? Am fost *kabuki*?"

Okuni nu știa de ce se temea Sankurō de Baian, însă o durea cumplit că se dovedise insensibil rugând-o să nu vorbească despre cele întâmplate. Ar fi vrut să strige-n gura mare că era fericită. Să audă toată lumea.

— A fost doar o joacă?

— Nu vorbi prostii. Te-am plăcut din clipa în care te-am văzut la Baian. Tu nu auzi ce simt când bat toba pentru tine? Nu-i sesizezi vibrațiile când dansezi? Ele nu-ți spun nimic?

— Zău?

— Bineînțeles.

— De ce nu mi-ați spus niciodată?

— Nu-ți dai seama că n-aveam cum?

— Am trecut prin chinurile iadului până-n seara asta. Chiar nu înțelegeți cât de mult am suferit?

Okuni era mulțumită de explicația primită. Și-a aranjat chimonoul, fără să mai scoată o vorbă. Se simțea cu totul altfel decât se simțise cu Kyūzō, sus pe munte. Fremăta de fericire. Și-a amintit că și părinții ei își tăinuiseră dragostea. Fata unui topitor n-ar fi avut voie să se mărite cu un băieș. Okuni înțelegea

abia acum de ce se ascunseseră. Probabil că și mama ei trăise la fel de intens, pierdută în brațele tatălui. Cu ani în urmă, Okuni își imaginase că focul din inima mamei topise fierul din sufletul tatălui. Acum vedea lucrurile cu totul altfel. Focul și fierul se contopiseră în bucuria vieții. Bucuria aceea le dăduse părinților curajul să trăiască departe de ochii lumii, să-și croiască drum dinspre muntele de granit cu filoane de fier spre câmpia râului Hii. E adevărul adevărat. Abia acum înțelegea Okuni ce simțiseră părinții ei pe vremuri.

— Domnule Sankurō...

Okuni simțea nevoia să-i spună cât de mult se iubiseră părinții ei.

— Șșșșșșș...

Sankurō îi făcu semn să tacă, o trase aproape de el și o sărută îndelung. Okuni se topi toată. Fremăta din cap până-n picioare. Să fi fost focul despre care-i vorbise bunica ei?

S-au despărțit și fiecare s-a întors la locul lui, în încăperea în care dormeau cu toții. O oarecare distanță separa așternuturile fetelor de cele ale bărbaților. Okuni își avea locul între cele două fete, Okaga lângă San'emon, iar Sankurō dincolo de San'emon. Okuni l-a auzit pe Sankurō respirând regulat de îndată ce a pus capul pe pernă. Ea s-a tot foit. Nu putea adormi. Ar fi vrut să fie mai aproape de iubitul ei.

Oftă din rărunchi. Noroc că toată lumea dormea buștean.

Chiar și când îi spusese să nu vorbească prostii, n-a făcut-o cu răutate. Era sigură de asta. Vocea lui îi răsuna dulce în urechi. Kyūzō i se șterse din minte și din inimă. Okuni hotărî să nu-l părăsească niciodată pe Sankurō... indiferent ce se întâmpla. Sankurō se temea să nu afle Baian. Unul dintre ei ar fi fost cu siguranță alungat și n-ar mai fi rămas împreună... Așadar, n-o să spună nimănui. Era fericită că iubea... și că era iubită. Beată de fericire. Zâmbea în sinea ei. Îi venea să zboare. Fiecare părticică a trupului ei vibra de emoție. A doua zi urma să danseze la Hirano. Chiar dacă spectacolul se dădea la domnul Kanbei Suekichi, ea avea să danseze doar pentru Sankurō. Deși pe jumătate adormită, simțea bucuria dansului în toate mădularele. Pentru așa ceva merita să trăiască. Din plin.

5

Sankurō avusese dreptate. Nu le luase nici măcar o jumătate de zi până la Hirano. Pe ambele părți ale drumului zăriseră, din loc în loc, țărani care pliveau buruieni în parcelele de orez. Erau plini de noroi.

— Cum se numește râul ăsta? întrebă Okuni.

Nu se compara ca mărime cu Hii, însă Okuni se folosea de primul prilej ca să-i audă vocea lui Sankurō.

— Nu prea cunosc ținutul, dar cred că-i vorba de râul Nishiyoke.

— Provoacă inundații?

— O mai ieși din matcă dacă plouă mult.

Pe Sankurō nu-l interesau râurile, însă era binedispus și voia să-i facă plăcere lui Okuni, răspunzându-i la întrebări. Se născuse la Nara și crescuse la Templul Kōfuku. Prin urmare, nu avusese parte de inundații în viața lui.

— Râul Hii din Izumo face prăpăd mereu. Devastează parcele întregi de orez și ia cu el și vieți omenești. Noi îi spunem Orochi.

— Orochi? Trebuie să fie înspăimântător.

— El mi-a înghițit și părinții...

Ca orice fată îndrăgostită, Okuni simțea nevoia să-i povestească lui Sankurō despre ea și familia ei. San'emon interveni însă enervat.

— Nu apa râului Hii ucide, ci nisipul. Râul ăsta n-are pic de nisip. Când se mișcă Orochi, aduce cu el *kogane*[1], care năpădește parcelele și casele.

— Aur?

— Nisip.

Sankurō și San'emon vorbeau despre două lucruri diferite, dar nu-și dădeau seama. Nici măcar Okuni nu înțelegea diferența.

Sankurō, care n-avea deloc cunoștințe despre extragerea minereului de fier, își imagina un râu sclipitor din pricina aurului.

— Nu e minunat Orochi ăla al vostru?

— Cum să fie minunat!? Îngroapă case și câmpuri de orez în nisip, bombăni San'emon.

1 „Nisip feros", omofon al cuvântului „aur".

Apoi tăcu brusc. Își aminti că era peste măsură de îngrijorat din cauza propriei parcele de pământ. Nu știa dacă avea s-o mai găsească la întoarcere... chiar dacă scăpa de Orochi. Privind la țăranii de pe drum, intuia că se schimba ceva, cu toate că nu știa ce anume. Până și distanța dintre straturi era mult mai mică... pesemne datorită climatului generos al regiunii. Cine știe? Poate că voiau o recoltă mai bogată. Sau... se confiscau pământuri... Chiar nu știa ce să mai creadă.

— Domnule Sankurō, v-aș ruga să ne lăsați să ne odihnim puțin.

— Ai obosit deja?

— Sunt bătrân.

În pofida vârstei, era cu siguranță mai rezistent decât Sankurō, crescut de mic pe scenă. Dacă i-ar fi spus doar că voia o pauză, nu l-ar fi ascultat. Îi era limpede că ținea cu tot dinadinsul să afle câte ceva despre pământurile și țăranii locului, mai cu seamă că se zăreau deja turnul castelului și șanțul de apărare. Odată ajunși în oraș, nu mai aveau prilejul să stea de vorbă cu nimeni.

— E senin și frumos. Ce-ar fi să ne tragem puțin sufletul aici?

Când Sankurō s-a întors după Okuni, a văzut-o vrăjită de peisaj, în bătaia vântului de început de vară. Obrajii i se aprinseră ușor.

— Când o să ajungem la domnul Suekichi, sunt sigură că va trebui să ne punem îndată pe treabă. Ce-ar fi să repetăm puțin aici, în aer liber? întrebă Okuni, privindu-l pe Sankurō.

Străzile din Sakai erau înțesate de case. Acolo nu avusese ocazia să se bucure de verdele proaspăt al terenurilor cultivate. De îndată ce a trecut râul Nishiyoke, se simțise în largul ei. A început să danseze de una singură.

— Bună idee! Hai, dansați și cântați, le zise Sankurō fetelor.

N-avea nici un chef să-și scoată toba, așa că s-a așezat pe un dâmb. Adevărul e că se simțea cel mai obosit dintre toți. Fetele au dat drumul mânecilor, și-au netezit chimonourile și așteptau nerăbdătoare ca Okuni să înceapă să cânte. Okaga, la fel ca și San'emon, privea în jur agitată și îngrijorată.

Florile nopții,
Albe, albe,
Cățărate pe gardul interior,

Așteaptă, triste și ofilite.
Reușesc oare lujerii lor
Să se strecoare până la streașină?
Nu... nu se întâlnesc.
Inima iubitoare, plină de viață, fierbe.

În ultimele săptămâni, Okuni absorbise ca un burete toate mișcările învățate de la Sankurō. La repetițiile zilnice, reușea să prindă și stilul lui Densuke de a interpreta cântece. Vocea nu-i mai venea din gât, ci de undeva din străfundurile ființei. Acum, în aer liber, fără bătăile de tobă severe ale lui Sankurō, Okuni se simțea minunat. Sankurō nici măcar nu le privea pe fete. Okuni dansa și cânta după voia inimii. O fericire greu de descris în cuvinte îi cuprinsese trupul și sufletul. Cântecul de dragoste învățat de la Densuke era trist, însă ea nici nu se gândea la înțelesul cuvintelor. Mânecile chimonoului ei se învârtejeau nebunește și picioarele îi scăpărau. Pașii fetelor săltau mai sprinteni și mai ușori decât de obicei. Soarele strălucea puternic, iar cântecul plutea peste holdele aurii, întorcându-se cu un palid ecou ce le învăluia dansul.

Încet-încet s-au ițit capete deasupra spicelor. Mâinile s-au oprit din lucru. În jurul fetelor s-au strâns tot mai mulți țărani – bărbați și femei. Sankurō s-a încruntat puțin, văzând publicul nu tocmai demn de ei. Însă reacția spectatorilor se deosebea complet de cea a negustorilor din Sakai. Sinceră și deschisă. Okuni era încântată. Ba chiar fericită. În clipele acelea nici nu băgă de seamă că Sankurō se încrunta. Cei prezenți pe câmp arătau ca prietenii ei din ținutul Izumo. Unii au început chiar să cânte împreună cu ele. Cântecele de dragoste se răspândiseră peste tot, la țară. Când un bărbat se apuca să cânte, Okuni îl privea în ochi și începea imediat să danseze pe ritmul impus de el. O înnebunea plăcerea pe care o simțea. Țăranii erau și ei foarte încântați. Băteau din palme și le aclamau pe fete. Okuni s-a oprit la un moment dat. Nu-i venea să creadă că se-mbătase de fericire. Și-a amintit de ziua în care se strecurase printre participanții la ritualul Usokae de la Tenmangū, din Ōsaka.

„Niciodată nu m-am simțit atât de fericită când am dansat la Baian sau la Sakai", își spuse Okuni în sinea ei.

Sankurō le-a cerut din priviri să isprăvească. San'emon a pornit-o iute prin mulțime. Ceruse să facă un scurt popas cu motiv întemeiat: dorea să afle ce se întâmpla sub conducerea suveranului. Țăranii erau destinși după spectacolul oferit și i-au răspuns la întrebări fără nici o șovăială, cu toate că-i înțelegeau greu dialectul de Izumo.

Venise un oficial din partea suveranului, care a studiat situația proprietăților. A măsurat parcelele cu funii și bețe, după care a prețăluit recolta. Ca dovadă pentru țărani că terenul le aparține, le-a notat numele și suprafața într-un registru, dându-le în schimb un bon. Numai că bonul respectiv nu face două parale. E bun de aruncat la gunoi. Apoi au fost trimiși pe câmp să-și lucreze pământul. Altfel nu-i înregistra oficial. Cel puțin așa li s-a spus.

– Am înțeles că recolta se va aduna în hambarul de la reședința lui Suekichi, că se vor recalcula impozitele funciare, precum și măsurile de orez și baloturile. Nu știm ce se întâmplă de fapt, însă viața e mult mai grea decât înainte, zise un bătrân, oftând din rărunchi.

Îi nemulțumeau tot mai mult schimbările propuse. Aveau mari îndoieli că se lua vreo măsură în favoarea lor și cam începeau să reacționeze.

– Se spune că o să ni se ceară să predăm sapele și plugurile, spuse altul.

San'emon era de-a dreptul îngrozit.

– De ce? Cum se poate așa ceva? Cu ce-o să mai lucrați pământul?

– Trebuie să predăm și săbiile și lăncile... Toate armele. Țăranii n-au voie să mai păstreze nici un obiect de fier. Ăsta-i ordinul!

– Plugul și sapa sunt una, iar armele, cu totul altceva.

– Păi, stăpânul Suekichi zice c-o să facă unelte din arme.

– Minciună gogonată! Peste poate!

Țăranii din zonă erau de-a dreptul revoltați. San'emon simțea că îi stă inima în loc. Din păcate, n-avea răgaz să stea de vorbă pe-ndelete. Sărmanii oameni aveau de lucru, iar Sankurō se enervase. Erau așteptați la conacul lui Suekichi și nu le rămânea

decât să pornească la drum. Așadar, țăranii s-au împrăștiat pe la parcelele lor, iar trupa lui Okuni a luat-o din loc.

— Ce s-a întâmplat, tată? întrebă Okaga, încet. De ce te-ai necăjit așa?

Okaga era drăguță, dar se afla tot timpul în umbra lui Okuni. Nu-i plăcea deloc să iasă în față. Celelalte fete încercau să țină pasul cu moda capitalei. Doar Okaga era prost dispusă și n-o interesa nimic. Colac peste pupăză, în ultima vreme o îngrijora și faptul că San'emon era foarte abătut.

San'emon s-a gândit să-i spună fiicei lui ce avea pe inimă.

— Mă tot gândesc dacă n-ar fi mai bine să ne întoarcem în Izumo.

— Ard de nerăbdare. Yokichi mă așteaptă.

— Așa ar fi mai înțelept, însă nu știu dacă o să ne lase Baian. Sankurō se teme că n-o să fie de acord.

— Mie nu-mi pasă dacă ne lasă Baian sau nu... și nici ce crede Sankurō. Cei din Izumo trebuie să se întoarcă-n Izumo. Acolo le e locul. De ce să ne mai frământăm atâta?

— Păi, Baian e apropiatul suveranului. Sankurō e protejatul lui Baian. Noi i-am fost încredințați lui Sankurō. Așa că nu prea avem cum să plecăm de-aici.

Okaga și tatăl ei se gândeau la același lucru. Au oftat adânc. Înainte de a le ieși Baian în cale, la Tenmangū, duseseră o viață liberă. Fără opreliști. După aceea, celor doi nu le-a mai plăcut nimic. Însă nu puteau zice nimic. Nu se cădea.

Okuni și celelalte fete nu erau de aceeași părere. Le plăceau chimonourile, cântecele, se dădeau în vânt după traiul în mijlocul celor care se lăfăiau în lux. Lor li se păruse grozavă experiența avută în casele bogătașilor din Sakai. Erau încântate de traiul lor. Pe măsură ce se apropiau de conacul lui Kanbei Suekichi, încercau să uite de țărănoii cu degetele groase și mâinile aspre, pe care-i văzuseră muncind pe câmp.

Poarta principală era impunătoare. Îi așteptau servitorii și slujnicele. I-au condus imediat într-un corp de clădire destinat lor, aflat în spatele reședinței principale. Au fost lăsați să se odihnească.

Kanbei Suekichi, capul ramurii de apus a neamului, avea aproape șaizeci și trei de ani. Făcea parte dintr-o familie bogată din Hirano. Cu generații în urmă, neamul Suekichi pierduse o mare parte din pământuri prin daniile făcute de către nobilul Fujiwara Templului Byōdō din Uji, lângă Kyōto. Primiseră în schimb, cu titlu de moștenire, funcția de perceptori ai domeniului Hirano. Treptat, s-au îmbogățit și au dobândit putere și influență. Kanbei Suekichi a ajuns stăpânul de drept al domeniului, în vremea lui Nobunaga Oda, iar cu trei ani înainte, în 1586, Hideyoshi îl numise magistratul localității Nishinobu din districtul Kawachi, aflat în partea de est a orașului Ōsaka. Îi priise cu siguranță experiența de perceptor. După cum reieșise și din discuția pe care o purtase San'emon cu cei întâlniți pe drum, Kanbei se îmbogățise pe spinarea lor. Țăranii o duceau din ce în ce mai greu, pe când samuraii și negustorii înfloreau văzând cu ochii.

În orice caz, Kanbei Suekichi se remarcase încă din tinerețe. Trecuseră deja douăzeci de ani de când Nobunaga Oda preluase frâiele puterii și lăsase în seama lui strângerea taxelor în Settsu și Izumi. Comercianții din micul Sakai se bucuraseră de mult mai multă libertate cu ani în urmă, mulțumită talentului înnăscut de negustor al lui Kanbei. Negustorii vârstnici nu prea știau dacă-i pace sau război, dar el putea să prevadă eventualele răzvrătiri, reușind să le evite cu măiestrie. Începând cu 1577, datorită dibăciei sale, obținuse scutirea de taxe speciale, precum și drepturi deosebite pentru negustorie.

Îți închipuiai cu ușurință ce caracter avea chiar și din purtarea degajată față de trupa lui Okuni. Fetele au început să cânte și să danseze la el acasă încă din ziua următoare sosirii. Kanbei nu s-a formalizat deloc. Nu considera că trebuie să aibă o ținută solemnă. Prin urmare, bătrânelul mic de statură a preferat un chimono de bumbac, răcoros, însă de bun-gust. La brâu avea o teacă micuță, care semăna mai degrabă cu o tabacheră.

N-a ținut să le asalteze pe fetele din Izumo cu întrebări. Pe el îl interesa pur și simplu distracția. Bătea ritmul cu palma pe genunchi sau cu piciorul în dușumea, strigând fericit: „Vai, ce interesant! Ce interesant!" N-a fost deloc distant, ca snobii

din Sakai. Când s-a încheiat spectacolul, i-a chemat la el pe Okuni și pe Sankurō.

— Vă propun să locuiți la mine o vreme... să-mi distrați și mie musafirii când beau cu ei un pahar.

După ce-au ieșit din camera lui Kanbei, au dat cu ochii de un balot de mătăsuri splendide, cu modele încântătoare, primite drept răsplată. Materialul pus deoparte pentru Okuni era o minunăție. Fetelor li s-a cerut să-și croiască degrabă chimonouri pentru că urmau să dea un spectacol și a doua zi. Bătrânelul se grăbea. Aștepta cu nerăbdare să se fălească. Pe de altă parte, fetele chicoteau vesele și mângâiau fericite mătăsurile. Okuni nu-și mai încăpea în piele de bucurie. Se gândea că va arăta superb într-un chimono scump de mătase chinezească, cu imprimeu înflorat, și că Sankurō va fi foarte încântat de ea.

— Sankurō, dacă domnul Kanbei mi-a spus să-mi fac chimono din materialul acesta, vreau să dansez și eu îmbrăcată frumos.

Lui Okuni îi displăcuseră de la bun început mantia de călugăr și pălăria care-i ascundea chipul. Tocmai pentru că era îndrăgostită de el voia să arate cât mai bine. Nu se mai mulțumea doar cu șnururile roșii pe care i le oferise Baian pentru a-i da culoare, cu atât mai mult cu cât primise în dar o mătase strălucitoare.

— Ai dreptate, zise Sankurō, dus pe gânduri.

Era îngrijorat să nu se supere Kanbei dacă Okuni nu purta ce-i oferise el, însă pe de altă parte nu știa cum urma să reacționeze Baian la o asemenea schimbare.

— Uite, mi-a venit o idee. Ce-ar fi să te schimbi repede, între două bătăi de clopot? În fața spectatorilor...

— Unde să fac asta? Acolo unde cântăm despre călătoria sufletelor?

— Da, între două cântece. Abia o să se bage de seamă schimbarea.

Sankurō a rămas pe gânduri, cu brațele încrucișate. Baian se inspirase din teatrul Nō pentru începutul dansului Nenbutsu, prezentând mai întâi doar drumul dansatoarelor din Izumo până în capitală. Vocile fetelor apăreau mai târziu, dar prin cântecele lor, care fuseseră la modă mai demult, de fapt nu-l

proslăveau pe Buddha. Auzindu-le în fiecare zi, Sankurō le considera chiar plictisitoare. Așadar, se gândise să scoată o parte din ele, să o pună pe Okuni să interpreteze câteva balade mai moderne și, între timp, să-și schimbe mantia de călugăr cu chimonoul acela strălucitor. În felul acesta, îi va împăca și pe Baian, și pe Kanbei. Vor rămâne dansul Nenbutsu și bătăile de clopot, însă Okuni va purta la un moment dat chimonoul oferit de Kanbei Suekichi, făcându-i acestuia pe plac.

Fetele își coseau chimonourile cu multă atenție. Sankurō ședea alături și le privea, încercând să găsească o soluție potrivită ca totul să iasă bine. Din când în când o chema pe Okuni, îi spunea ce idei mai are, o punea să repete câte-un cântec și-i arăta, până la cele mai mici amănunte, pașii de dans și gesturile pe care le avea de făcut în momentul în care urma să-și scoată mantia de călugăr, ca să apară în chimonoul înflorat. Erau amândoi fericiți.

Ca să nu uite cuvintele cântecelor, Sankurō i le scria pe o hârtiuță, pe care Okuni o purta la piept ca pe o amuletă. Toți erau neștiutori de carte, începând cu San'emon. Numai că, după ce îl cunoscuse pe Baian și mai ales de când Sankurō apăruse în viața ei, Okuni făcuse eforturi serioase să poată citi tot ce-i scria el. Memora cu o viteză uluitoare textele și apoi descifra caracterele. Așa ajunsese să citească. Îi creștea inima de bucurie când se gândea la câte învățase. Puțin îi păsa de șușotelile lui San'emon și Okaga. Pentru ea, nu mai exista decât Sankurō pe lume, iar în fața ochilor nu vedea decât dans.

În câteva zile totul a început să meargă strună. Au mai apărut la Kanbei și niște actori de teatru Nō, care le priveau pe fete cu dispreț, strâmbând din nas. Sankurō se purta rece cu ei, iar fetelor le-a interzis categoric să se-ntindă la vorbă.

A sosit, în sfârșit, momentul în care trupa a fost invitată să se prezinte în fața oaspeților lui Kanbei. Reședința era foarte mare și de aceea Okuni a ajuns leoarcă de sudoare în camera în care urmau să dea spectacolul. Mai era și vară pe deasupra. Sub mantia de călugăr purta un chimono colorat, din mătase, ceea ce o făcea să pară mai voinică. O înnebunea însă gândul că o să i se strice machiajul sau că o să i se păteze prețiosul chimono. Avea emoții de parcă dansa prima oară în fața unor străini.

— Vă mulțumesc că v-ați deranjat până la Hirano. Nădăjduiesc că vă veți simți bine aici. Sper din tot sufletul să nu vă plictisească micul spectacol pe care l-am pregătit pentru dumneavoastră.

Cuvintele de salut ale lui Kanbei au fost simple, dar rostite din tot sufletul.

Sankurō ridică toba și îi făcu semn lui San'emon să intre, marcându-i apariția cu o bătaie puternică și cu un strigăt specific pieselor Nō.

San'emon se pierdea în asemenea momente, însă a trebuit să-și târască picioarele până în mijlocul încăperii, așa cum îl învățase Sankurō. A lovit clopotul și a început să cânte. Vocea lui răsuna jalnic:

Am lăsat în urmă locurile natale,
Ținutul Izumo.
În capitală înfloresc florile,
Florile de primăvară.

S-a întors cu fața spre spectatori. Era țeapăn ca un băț. L-a trecut o transpirație rece și a uitat ce avea de spus mai departe. Sankurō nu își dădea seama, din spatele ușii unde se afla, ce se întâmplă. A bătut toba de câteva ori, însă nici o reacție. San'emon s-a retras, fără vlagă, într-un colț și suna din clopot fără nici o tragere de inimă. Sankurō a trebuit să-i preia rolul din mers, bătând toba în același timp:

Pentru început, vreau să vă anunț că sunt preot la Marele Templu din Izumo. Am o fiică preoteasă, pe nume Okuni. Cum pacea a ajuns să domnească peste întreg ținutul, ea a venit tocmai de-acolo ca să danseze pentru dumneavoastră.

Sankurō nu mai jucase în piese Nō, dar făcuse parte din trupa Kanze și învățase multe pe vremea aceea. Se obișnuise cu scena și avea o voce adâncă. Nici nu se compara cu sunetele sparte și vlăguite scoase de San'emon. Oaspeții fuseseră neplăcut impresionați de chipul rustic al acestuia și de mișcările lui stângace. Când a apărut Sankurō, parcă au înviat cu toții. El nu-i vedea, dar simțea cum îi sorbeau fiecare cuvânt. I-a făcut semn din cap lui Okuni să-și facă apariția și fetele au urmat-o.

Au început să cânte suav. Arătau minunat în chimonourile lor colorate ce contrastau cu mantia de călugăr a lui Okuni. Încet-încet, vocea lui Okuni a ajuns să domine, în timp ce contura povestea drumului lor din Izumo până-n capitală. Fetele au pornit să danseze. Okuni stătea pe loc. Au renunțat la prima parte din invocarea adresată lui Buddha și au atacat un dans săltăreț pe ritmul întețit al clopotului și al tobei. Okuni se afla în mijlocul fetelor și făcea pași ușori.

— Sunt absolut nemaipomenite!

— Mare surpriză, domnule Kanbei!

— Știți foarte bine cât de mult ne plac lucrurile interesante.

Sankurō l-a văzut pe Kanbei zâmbind, încântat de laude, dar nu l-a auzit făcând vreun comentariu. Se întreba, oftând, dacă urma să-și manifeste mulțumirea în cea de-a doua parte a spectacolului.

Nenbutsu se apropia de sfârșit. Din când în când, picioarele albe ale lui Okuni scăpărau de sub poalele mantiei de călugăr. Odată cu ele, câteva culori. De fiecare dată, altele. Musafirilor lui Kanbei nu le venea să-și creadă ochilor.

De ce să mai sune clopotul
În viața deșartă?
Mai bine să răsune în inima ta
Numele Slăvitului Buddha.
Namu Amida Butsu.

În clipa în care clopotele au atins nota cea mai înaltă, Okuni s-a strecurat în spatele fetelor care îi serveau drept paravan. Și-a scos repede mantia neagră. San'emon a luat-o de jos. Fetele i-au dat la o parte și au lăsat-o să-și facă apariția în fața spectatorilor, fluturându-și splendidele mâneci. Okuni și-a scos imediat pălăria și a început să interpreteze un cântec popular.

Șnurul de la pălăria jumulită din paie s-a rupt.
Nici n-o mai port,
Dar nici n-o arunc.
Dacă-ți fac un brâu cadou,
Te-apuci să clevetești,
Zicând că nu e nou.
Dar ce, tu ești?

Oaspeții rămaseseră cu gura căscată. Parcă nici nu mai respirau de atâta frumusețe. Erau vrăjiți de chimonoul splendid care le-a apărut în fața ochilor printr-o mișcare măiastră, de chipul minunat ce li s-a dezvăluit din spatele pălăriei, de vocea cristalină, de mișcările neobosite ale picioarelor ce se zăreau pe sub poalele uluitorului chimono. Chiar nu se așteptaseră la atâta încântare.

— Superb! Absolut superb! Dragul meu Kanbei, umilul preot din fața ta este mai mult decât fericit. Spectacolul a fost extraordinar.

Sankurō și Okuni tresăriră. Ea era încă extaziată de dans, însă recunoscu vocea imediat. Știau că oaspeții lui Kanbei Suekichi erau apropiați de-ai lui Hideyoshi, dar nici unul din trupă nu-l observase printre ei pe Yūko Baian Ōmura. Nici măcar Sankurō.

Chipul ridat al lui Baian s-a destins într-un zâmbet larg. Cintezoiul pictat[1] pe care-l trimisese la Sakai prinsese aripi și la Hirano. Nu se așteptase să găsească trupa lui Okuni la Kanbei acasă. Coincidența i-a făcut mare plăcere.

— Domnule Kanbei! începu Baian pe un ton șăgalnic.

Ochii îi râdeau de încântare.

— Ia ascultă! Din cântecul fetelor reiese că sunt de la Marele Templu din Izumo? Chiar crezi că fata aceea splendidă e *miko*?

— Sunt absolut sigur. Unul dintre slujitorii mei e din Izumo. Zicea că accentul fetelor îi amintește de părinți și i s-a făcut dor de casă. Nu mă îndoiesc... fata este preoteasă la Templul Izumo.

Baian încuviință încântat și pufni pe nas fericit.

Printre oaspeții de onoare se număra și Nagamori Mashita, un general apropiat de-al lui Hideyoshi. Împreună cu Mitsunari Ishida și Daizō Natsuka, răspundea de supravegherea domeniului, de corpul de construcții și de transportul proviziilor și nutrețului. Un musafir de seamă era și medicul Zensō Yakuin. Nu se ridica el la înălțimea lui Dōsan Manase, însă Hideyoshi se înconjura de mulți specialiști în medicină. Ca să nu-l mai

1 A se citi „minciuna sfruntată". Jocul de cuvinte a fost amintit cu prilejul ritualului Usokae de la Templul Tenman.

punem la socoteală pe apropiatul său sfetnic, Baian. Nici nu e greu de ghicit planul pus la cale de Kanbei Suekichi când s-a gândit să-i distreze pe toți. Din fericire atât pentru gazdă, cât și pentru Baian, secretarul lui Hideyoshi, Zengorō Shirae, nu era prezent la banchetul la care dansa Okuni. În afară de Baian, nici unul nu cunoștea amănunte despre *miko* de la Templul Izumo. Prin urmare, pe toți i-au încântat cele văzute.

— Am mai admirat eu dansuri la Kyōto, însă astea le-au întrecut pe toate. Ce pași! O fi specific ținutului Izumo. Am auzit că fetele sunt *miko* la Marele Templu. E limpede ca lumina zilei! exclamă Zensō Yakuin.

— Dansul ca dansul, dar fata aceea, Okuni, are o ținută ireproșabilă și o privire uluitoare... deși e încă foarte tânără, zise Nagamori Mashita.

Mashita avea o față lunguiață și o căutătură foarte aspră. Cu toate că era general, Hideyoshi îl însărcinase cu problemele economice. Dădea dovadă întotdeauna de multă precizie și cumpătare, calități indispensabile într-o perioadă atât de tulbure. Observația lui referitoare la ținuta și privirea lui Okuni n-a surprins pe nimeni. Cum altfel ar fi putut comenta un samurai ca el!

— M-au impresionat extraordinar chimonourile fetelor, zise Baian, degajat. Sunt superbe! Dumneavoastră vi se datorează atâta bun-gust, nu-i așa, domnule Kanbei?

— N-aș zice, minți el. Eu nu-mi permit luxul de a face cadouri scumpe unor artiști itineranți. Am auzit că fetele au mai dansat și în alte părți înainte să ajungă aici... în Kyōto și Sakai. Pesemne că au întâlnit acolo câțiva protectori cu dare de mână. Însă pentru că sunt *miko* la Templul Izumo, va trebui să le răsplătesc și eu.

Un bărbat ca Suekichi avusese cu siguranță motive tăinuite pentru a invita personalități la Hirano și a da o asemenea petrecere în cinstea celor apropiați lui Hideyoshi. Numai că înalții oaspeți, obișnuiți cu stilul de mituire al marilor negustori, n-au abordat nici un subiect mai important și nici Kanbei nu s-a aventurat. Așadar, s-au mulțumit cu discuții obișnuite.

— A, da? Au dansat și-n capitală? întrebă Baian pe un ton inocent.

Pe el îl mira teribil faptul că minciuna lui prinsese aripi și zburase până departe.

— Într-unul din cântece s-au și referit la florile de primăvară din capitală.

— A, da. Așa e.

Baian tocmai terminase cu însemnările privind vizita împăratului la reședința lui Hideyoshi din Kyōto. Fusese însoțit la Juraku de o seamă de nobili de la Curte. Unii dintre ei erau foarte dificili și îl ținuseră pe loc cu manuscrisul. Se pretindeau mari erudiți, însă habar n-aveau de nimic. Alții, ca Tokitsune Yamashina, îl ajutaseră la transcrierea și corectarea lui. Dacă l-ar fi citit doar Hideyoshi, nu și-ar mai fi bătut atâta capul. Însă acesta promisese că i-l dăruiește împăratului, așa că Baian a trebuit să depună eforturi uriașe. De cum a aflat că lucrarea a ajuns la Palat, împăratul s-a și uitat peste ea și s-a declarat mulțumit. Prin urmare, lui Baian i se luase o piatră de pe inimă. Invitația lui Kanbei Suekichi picase la țanc. În plus, avea prilejul să le reîntâlnească pe fete, fapt care l-a bucurat nespus.

După reacția oaspeților, Kanbei Suekichi și-a dat seama că dansurile îi impresionaseră foarte mult. A anulat imediat celelalte distracții plănuite și le-a pus pe fete să danseze de trei ori. Nu le-a servit băutură musafirilor. Dacă s-ar fi îmbătat careva, s-ar fi terminat cu liniștea din conacul Suekichi. Pentru distracții cu femei, se găseau bordeluri în Ōsaka și Sakai. El lămurise lucrurile de la bun început. Așadar, nimeni nu avusese asemenea pretenții.

La plecare, Baian i-a șoptit ceva la ureche.

— Am înțeles, spuse Kanbei, zâmbind mulțumit în sinea lui.

Și-a dat repede seama că pe Baian l-au interesat în mod deosebit dansurile fetelor.

Baian avea cu el doar doi slujitori. Primise atât de multe daruri, încât acestora le era cu neputință să le care singuri. Așadar, Baian a trebuit să mai ia din ele și să le prindă la șaua calului său, chiar dacă nu era de rangul lui să le poarte. S-a întors la Templul Hōshi, făcând de două ori mai mult pe drum din cauza încărcăturii.

— Densuke! Unde ești? M-am întors.

Când l-au auzit, soția și fetița au dat buzna în hol să-l întâmpine, însă Baian abia le-a aruncat un salut din vârful buzelor și a intrat repede în camera lui. L-a pus pe Densuke să despacheteze cadourile. În pachetul cu fructe au găsit trei monede de aur. Baian s-a luminat la față și s-a liniștit complet.

— Densuke, am mai văzut ceva interesant acasă la Suekichi din ramura de apus. Nici nu ghicești cu cine m-am întâlnit la Kanbei din Hirano! Ei, încerci?

— N-am nici cea mai vagă idee.

— Cu Okuni și celelalte fete.

Ochii mici ai lui Densuke au căpătat o strălucire ciudată pe fața lui rotundă.

— Ce părere ai? Ești cam surprins, nu?

— Da, eu știam că sunt în Sakai.

— Kanbei a invitat trupa la Hirano... și susținea că Okuni este *miko* la Marele Templu din Izumo. Nu și-a dat seama că-i minciună... nici el, nici aleșii lui oaspeți, spuse Baian mândru, văzând fericit.

— Okuni... adică Sankurō și ceilalți... ce mai fac? întrebă Densuke, încercând din răsputeri să-și stăpânească emoțiile.

— Toată lumea e bine. Sankurō și Okuni au fost extraordinari! M-au surprins și pe mine. Sankurō a bătut toba, stând în spatele ușii, iar Okuni a apărut la un moment dat îmbrăcată într-un chimono colorat, de o rară frumusețe. Nu știu de unde l-o fi primit. A cântat absolut minunat, cu accent de capitală. Aproape că nici nu se mai simțea că e din Izumo. Ce bine că i-am trimis la Sakai! S-a mai șlefuit și Okuni acolo, cu atâtea minți luminate și oameni cu gusturi alese.

Densuke oftă din toți rărunchii. Îi era cumplit de dor de ea.

— Abia aștept să văd și eu cum s-a schimbat Okuni.

— Ai răbdare. Se vor întoarce curând, presupun. L-am rugat pe Kanbei să nu-i rețină prea mult. Și-apoi vedem noi ce mai punem la cale.

Densuke tresări. Nu mai scoase o vorbă. Era fericit că urma să o reîntâlnească pe Okuni. Parcă-l durea atâta fericire. Din ziua aceea se puse pe așteptat. Însă Okuni tot nu venea. Kanbei o fi avut și alți oaspeți de seamă și nu le dădea drumul. Nici

Baian nu se aşteptase la aşa ceva. A aflat mai târziu că, după banchetele date în cinstea apropiaţilor lui Hideyoshi, Kanbei a mai primit o serie de musafiri de rang înalt, cu care a plecat la o partidă de vânătoare cu şoimi. Printre ei s-a aflat şi fiul adoptiv al lui Hideyoshi, Hideyasu Toyotomi, general în Mikawa. I se spunea fiu adoptiv, însă era, în fapt, Ogimaru – al doilea băiat al lui Ieyasu Tokugawa, luat ostatic.

Când simţea că-l părăseşte răbdarea, Densuke aducea vorba despre Okuni, ca să se mai liniştească. Nu se iveau însă prea multe prilejuri de a sta la taclale cu Baian. Până la urmă, profită de una dintre ocazii şi îi adresă întrebarea care-l frământase pe San'emon.

Baian pufni pe nas. Nu-i plăcuse San'emon de la bun început. N-avea ce să-i facă. Ţăranul rămânea tot ţăran. Oricât îi explica, tot nu pricepea nimic. Arta nu se prindea de el. Baian îşi aminti de clipa în care San'emon apăruse în faţa oaspeţilor, la Kanbei Suekichi acasă. Fusese jalnic. Dacă n-ar fi intervenit Sankurō la timp, s-ar fi dus totul de râpă. Chiar şi dansul lui Okuni. S-ar fi putut lipsi de ţărănoi! Noroc cu Sankurō! Ieşise degajat de după uşă şi improvizase o prezentare a trupei de toată frumuseţea.

— Dacă aşa stau lucrurile, poate-i mai bine să plece, îi spuse Baian lui Densuke.

Îi făcea mare plăcere să mai arunce câte o minciună, indiferent cui. Simţea că viaţa căpăta astfel sens.

— Să fiu în locul lui San'emon, m-aş întoarce acasă chiar mâine.

— De ce?

— În curând se va da un ordin în toată ţara... Până atunci n-am voie să vorbesc. Poţi să-i spui să se întoarcă la Izumo. E o idee bună. Ţăranii trebuie să-şi vadă de sapă şi de plug. Acolo-i locul lor!

— Şi cu fetele ce se-ntâmplă?

— Ele pot rămâne să danseze. Ce ţi-a venit? Ce ne facem fără Okuni? Am eu grijă de ele! Spune-i lui San'emon să plece liniştit.

Densuke răsuflă uşurat. Nu numai că avea s-o întâlnească pe Okuni, însă ea urma să rămână mai departe la Baian. Asta da veste bună!

Când s-a întors după trei luni, Okuni se schimbase cu totul. Densuke aproape că n-o mai recunoştea. Era mai frumoasă, mai distinsă, vorbea şi se purta ca în capitală. Când i-a văzut ochii mari şi negri şi i-a surprins privirile iubitoare îndreptate spre Sankurō, Densuke a înţeles că era îndrăgostită lulea. A simţit că i se opreşte inima în loc. De fapt, se aşteptase la aşa ceva. Îi mai surprinsese privirile şi înainte de a pleca la Sakai... în timpul repetiţiilor. Dintre cele şase, Okuni era de departe cea mai frumoasă. Densuke ştia la fel de bine ca şi Sankurō că Baian nu trebuia să bănuiască nimic. S-a hotărât pe loc să le servească drept scut îndrăgostiţilor. Voia s-o protejeze pe Okuni. Privindu-i pe cei doi, Densuke şi-a dat seama că Okuni era orbită de dragoste. Dar Sankurō, având ceva experienţă, nu trăda absolut nimic.

„Okuni e doar o fetişcană de şaptesprezece ani, îşi zise Densuke. Trebuie s-o ocrotesc."

Şi-a repetat asta în gând până s-a liniştit.

Okuni, fetele şi Sankurō se bucurau nespus că se întorseseră la Templul Hōshi. Când au văzut chipul fericit al lui Densuke, s-au simţit chiar ca acasă. I-au povestit cum a fost la Sakai, cum s-au întâlnit întâmplător cu Baian la Hirano şi altele. Bucătăria de la Hōshi răsuna de glasuri vesele.

— Domnule Densuke, aţi vorbit cu domnul Baian despre îngrijorarea mea? îl întrebă San'emon, îngrijorat.

— Da.

— Şi ce-a zis?

— Se pare că se va da ordinul ca ţăranii să nu-şi părăsească pământurile şi să fie obligaţi să le lucreze. Domnul Baian spunea că ar fi bine să te întorci în Izumo dacă ai terenuri acolo.

Fetele au înlemnit. Nu-şi puteau desprinde privirile de pe chipul lui Densuke.

— Eu nu mă-ntorc nici moartă, strigă Okuni în graiul de baştină.

Asta i se întâmpla când era furioasă sau prea emoţionată.

— Eu nu plec de-aici indiferent ce ordin mi se dă! continuă ea. În Izumo nu mă-ntorc şi pace! Nu mă mişc din casa asta!

Rosti cuvintele fără să se mai stăpânească și, în timp ce vorbea, îl privea disperată pe Sankurō. Parcă l-ar fi implorat să o rețină, să n-o lase să plece.

— Nu plec! Vreau să dansez aici! N-am de ce să mă-ntorc în Izumo! Nu plec nicăieri!

— Stai puțin! încerca Densuke s-o liniștească.

Ar fi preferat să audă vocea lui Sankurō.

— Domnul Baian n-a spus să plecați cu toții. Fetele pot rămâne. O să vă poarte de grijă.

Okuni s-a calmat imediat. Când s-a rezemat de ușă, a simțit brațul lui Sankurō cuprinzându-i mijlocul.

— Eu plec! Mă-ntorc cu tata! M-așteaptă Yokichi, zise Okaga. N-ar fi mai bine să ne întoarcem cu toții? Așa cum am venit?

Tăcu puțin și apoi reluă, șovăielnic:

— Okuni! Și pe tine te-așteaptă Kyūzō!

Au rămas cu toții împietriți când au auzit-o pe timida Okaga vorbind astfel în prezența lui Sankurō. Lui San'emon nu-i venea să-și creadă urechilor. Toată lumea știa deja care era relația lui Okuni cu Sankurō. Cel mai uluit a fost Densuke. El făcea eforturi disperate să salveze situația. Uitase și să clipească.

— Cine-i Kyūzō? întrebă Sankurō.

— Logodnicul lui Okuni. O așteaptă, răspunse ea cu îndrăzneală.

Plângăcioasa și bleaga de Okaga era cu totul altă ființă astăzi.

— A, da? Okuni are logodnic? întrebă Sankurō batjocoritor.

Tonul lui îi îngheță pe toți. Și-a luat mâna de pe Okuni și a ieșit din bucătărie.

— Stai! Stai! strigă Okuni, prinzându-l de mânecă. Nu am logodnic! Minte! Kyūzō nu e logodnicul meu! N-am de gând să mă mărit cu el! Nici prin cap nu-mi trece!

— Okuni, nu sunt supărat pe tine. Nu sunt nici gelos. Hotărâți voi ce faceți. Eu nu-ți spun nici să te-ntorci în Izumo, nici să rămâi aici. Sfătuiți-vă și vedeți cum vă vine mai bine. Eu am să fac cum spune domnul Baian.

— Sankurō, vrei să zici că nu mă iubești?

— Nu mai vorbi prostii! Densuke v-a spus doar că domnul Baian o să vă poarte de grijă.

— Dar tu, Sankurō?

— Eu fac numai ce-mi spune domnul Baian.

Au mai șușotit o vreme, fără să se privească în ochi. Okuni s-a întors singură în bucătărie.

— Okuni, Kyūzō mi-a spus să te duc înapoi orice-ar fi. Ai auzit? Trebuie să te întorci în Izumo.

Acum, că nu mai era Sankurō, prinsese mai mult curaj.

— Hai să plecăm! Nu se face să-l trădezi pe Kyūzō.

— Gata cu prostiile! M-am săturat de tine, Okaga! țipă Okuni, fără să se mai poată stăpâni. Cine vrea să se întoarcă în Izumo n-are decât! Eu nu plec de-aici! Am uitat de Kyūzō din clipa în care mi-am părăsit satul. Te rog să-i spui când îl vezi. Și mai transmite-i să mă uite și el pe mine.

— Okuni, vrei să fii *kabuki*?

— Ceeee?

— Când o femeie își trădează logodnicul ca să se încurce cu altul e *kabuki*, nu-i așa?

Densuke n-a fost singurul care a deslușit scânteile din ochii lui Okuni.

— Așadar, sunt *kabuki*! Dacă tu înțelegi prin *kabuki* o femeie care vrea să fie soția lui Sankurō, pe care-l iubește, și nu a lui Kyūzō, pe care-l urăște, atunci prefer să fiu *kabuki*. Dacă m-ar iubi și Sankurō...

Până în clipa aceea, legătura celor doi fusese trecută sub tăcere. Okuni a mărturisit-o însă public. Pe San'emon și Okaga i-a surprins grozav. Densuke s-a ridicat încet și a părăsit încăperea.

6

Pe San'emon nu-l mai oprea nimic la Ōsaka, așa încât a început de îndată pregătirile de plecare, urmând să se întoarcă la Izumo cu fiica lui, Okaga. Okuni nu și-a schimbat hotărârea și a rămas neclintită, după cum spusese de la bun început, cu

toate celelalte fete alături de ea. Ele erau doar niște copile, n-aveau logodnici în Izumo și-și doreau din tot sufletul să trăiască aproape de capitală și să ducă o viață plăcută. Le plăcea să poarte chimonouri viu colorate, să cânte și să danseze, să mănânce bucate alese. Nimic nu le atrăgea în satul cel îndepărtat, Nakamura din Kizuki, unde nu făcuseră decât să scoată apă din râu și să o care acasă. Starea bună a trupului atrăgea după ea și o stare pe măsură a sufletului.

San'emon era liniștit că Baian urma să aibă grijă de fete, iar Baian, mulțumit că nu plecau cu toții, așa cum sugerase Okaga. Lucrurile ieșiseră cum nu se poate mai bine pentru toată lumea.

San'emon voia să ajungă mai repede în Izumo, să vadă cu ochii lui că nu-i fusese luat pământul. I se părea că fiecare zi conta. În brâul chimonoului ținea cintezoiul de aur și o parte din banii primiți pentru munca îndeplinită. Nu avea nici un rost să mai stea în apropierea capitalei.

— Okuni, păstrează tu clopotele... amintire de la tatăl tău.

— Amintire de la tata?

— Da. Sunt din fontă. Au fost turnate din pulberea de fier topită în cuptorul din munte. Scot sunete fără seamăn... Când a fugit de-a lungul râului Hii, n-a luat cu el decât clopotele. Nimic altceva.

— Prin urmare, sunt amintire de la tata și de la mama?

— Da, de fapt, îți aparțin.

Okuni se bucură nespus că-i rămăseseră de la părinți două obiecte dragi. Le era recunoscătoare acestora pentru sunetul minunat pe care-l scoteau clopotele. Odată pătruns în inima ei, o făcea să trăiască dansul cum nimeni altcineva nu-l mai simțea.

Okaga s-a întors din drum de câteva ori.

— Okuni, chiar nu-l iubești pe Kyūzō? Ce să-i spun dacă mă-ntreabă? Chiar nu ții deloc la el? Dacă vrei să vii acasă... haide!

Okuni a tratat-o cu răceală, fără s-o impresioneze câtuși de puțin vorbele ei.

— Nu-ți mai bate capul cu mine. Să fii sănătoasă și ai grijă la drum! Transmite-i lui Okiku salutări din partea mea.

Nu-i făcea nici o plăcere să se gândească la Kyūzō. Din tot ținutul Izumo, doar lui Okiku îi ducea dorul. Înaintea plecării,

o bătuse la cap s-o ia cu ea, spunându-i că voia să danseze. Trecuse aproape un an de când se despărțise de copila cea drăgălașă.

În a doua jumătate a anului s-au întâmplat foarte multe. San'emon și Okaga s-au întors acasă, iar cele cinci fete, împreună cu Okuni, au rămas la Baian. Curând a apărut și edictul oficial numit „vânătoarea de săbii". Era iulie. San'emon auzise niște zvonuri cât stătuse la Hirano și se părea că se adevereau. Pesemne asta-i spusese și Baian lui Densuke. Țăranilor din toată țara urma să li se confiște săbiile și lăncile, fiind dezarmați ca măsură de protecție împotriva eventualelor răzmerițe provocate de noul sistem. Hideyoshi nu și-a mărturisit deschis intențiile, ci a anunțat că armele aveau să fie topite ca să facă șuruburi și cuie pentru statuia Marelui Buddha de la Templul Hōkō. Ideea îi aparținea lui Hideyoshi Toyotomi, însă Baian a scris proclamația, care suna astfel:

Articolul 1 – Se confiscă în mod categoric, țăranilor din întreaga țară, săbiile lungi, săbiile scurte, arcurile, lăncile, armele de foc, armurile și orice alt obiect personal ascuțit. Se adună și se depozitează într-un loc separat toate uneltele care nu sunt de strictă folosință. Aceia care nu-și plătesc taxele în natură sau complotează vor fi aspru pedepsiți prin lege, riscând să-și piardă terenurile și chiar viața. Obiectele mai sus menționate vor fi puse la dispoziția intendenților oficiali, numiți de guvern.

Articolul 2 – Obiectele confiscate se topesc și din ele se fabrică nituri și cuie, pentru înălțarea marii statui a lui Buddha, care va veghea asupra țăranilor nu numai în lumea aceasta, ci și în cea viitoare.

Articolul 3 – Țăranii care-și păstrează doar uneltele agricole strict necesare și-și văd de treabă vor trăi în liniște și pace, generații întregi de-acum încolo. Prezenta ordonanță vizează interesul țăranilor. Se dorește pace în toată țara, viață plăcută pentru întreaga națiune.

Cele de mai sus trebuie respectate întocmai.

La un moment dat, și Nobunaga Oda se trezise într-o situație fără ieșire, când se răsculaseră țăranii înarmați, adepți înfocați ai egalitarismului. Samuraii din întreaga țară avuseseră de pătimit multă vreme din pricina îndărătniciei acestora, pentru că se împotriviseră cu violență unirii țării sub conducerea shōgunului. În asemenea împrejurări se ivise planul confiscării armelor. Așadar, ideea nu-i aparținea lui Hideyoshi, ci fusese pusă în practică cu doisprezece ani mai devreme. În 1576, ca măsură de apărare a clasei samurailor, Katsuie Shibata, generalul favorit al lui Nobunaga, reușise printr-un edict să confiște armele țăranilor și astfel înfrânsese răzmerița din provincia Echizen[1].

Cu siguranță că Hideyoshi, crescut într-o familie de țărani, a înțeles mult mai bine situația decât Katsuie, fiu de samurai. Era conștient de importanța confiscării armelor de la țărani și ruperea oricărei legături între aceștia și samurai. O spunea din propria lui experiență – experiența celui care își croise singur drum de la un statut social la altul. Aștepta cu nerăbdare să vadă reacția la măsurile cuprinse în proclamație, mai cu seamă după victoria câștigată în provincia Kishū[2]. „Vânătoarea de săbii" urma să aibă efectul scontat de el. Era sigur de asta. Avusese grijă ca edictul să ajungă în ținuturile seniorilor din toată țara.

Supraveghind întregul ținut și confiscând armele țăranilor, Hideyoshi urmărea același scop: protecția samurailor. Încă de copil își dorise din tot sufletul să devină mare samurai, o personalitate. Norocul îi surâsese; era înzestrat de la natură cu viclenia necesară.

Deși foarte vag, San'emon își dădea seama cam ce se petrecea. Al șaselea simț îi dădea de veste că lucrurile nu erau în regulă. I se părea firesc să fie îngrijorat. Țăranii, care până nu cu multă vreme în urmă luptaseră din răsputeri pentru independență, aveau să fie legați de glie, devenind astfel o clasă socială fără forță și folosită doar ca mână de lucru în avantajul samurailor.

1 Partea răsăriteană a actualei prefecturi Fukui.

2 Zonă cuprinsă, în prezent, de prefectura Wakayama și partea de sud a prefecturii Mie.

Auzind atât temerile lui San'emon, cât și cuvintele lui Baian, Densuke a înțeles ce se întâmpla. Chiar nu mai putea trece cu vederea șușotelile de pe la răspântii. Toată lumea vorbea despre proclamație. Așadar, s-a simțit dator să-i spună și lui Okuni care era situația.

— Înseamnă că o să confișteși clopotele? întrebă Okuni îngrijorată.

— Ei, nici chiar așa!

— Păi, dacă vor să facă un Buddha mare, poate că nu le-ajung săbiile și lăncile.

— Dac-o luăm astfel...

Sankurō se amuza pe tăcute de conversația celor doi. El știa foarte bine că turnarea statuii lui Buddha era un pretext. Suveranul n-avea cum să conducă țara în liniște dacă țăranii aveau arme la îndemână. Proclamația era doar un șiretlic de care uza suveranul. Îi admira din tot sufletul inteligența. Se gândea că mai-marele țării putea să-l bage în seamă și pe el dacă era de partea lui Baian. Întrezărea bucuros o șansă. Dacă Hideyoshi o vedea pe Okuni dansând, n-avea cum să nu-i remarce talentul. Îi plăceau spectacolele fastuoase.

Nici măcar Sankurō n-a observat, două luni mai târziu – pe data de 21 septembrie – că Suekichi, devenit apropiat al lui Hideyoshi, primise scutire de taxe pentru medicamentele contra răcelii.

„Vânătoarea de săbii" urmărea să-i separare pe țărani de samurai, vestind în același timp o împărțire clară a categoriilor sociale: războinici, țărani, meșteșugari, negustori. Kanbei Suekichi era guvernator de Hirano, însă avea și pământuri și, în plus, negoțul lui era tot mai înfloritor. În condițiile date, îi era cu neputință să separe cele trei statuturi de care se bucura: samurai, proprietar de pământuri, negustor. Dacă lua în considerare măsurile lui Hideyoshi, trebuia să fie foarte precaut când purta sabia și chiar punguța pentru tutun. Pe de altă parte, trebuia să se gândească și la o cale prin care să stimuleze comerțul.

Mai mult decât atât, Sankurō n-a băgat de seamă că Suekichi lucra și pentru Ieyasu Tokugawa, care pusese deja stăpânire pe câteva regiuni. Dobândise și în ținuturile acestuia favoruri

importante, chiar scutirea de taxe. Pe Kanbei Suekichi nu-l interesau doar profiturile pe care le putea obține pe traseul Tōkai[1], ci mai ales relațiile delicate dintre Hideyoshi și Ieyasu. Era și firesc să nu-l preocupe prea mult cei care, zi și noapte, se gândeau doar la tobe, clopote și dansuri.

De la campania din Kyūshū, când răcise puternic, Baian nu-și mai revenise complet. Cu toate că-i plăcuse întotdeauna să se laude cu sănătatea lui de fier, sosise momentul să se vaite. Pentru că nu voia să recunoască nici în ruptul capului, l-a implorat pe Tokitsune Yamashina să-i procure un medicament chinezesc pentru soția și fiica lui, care – zicea el – răciseră. Datorită relațiilor pe care le avea la Curte, prin intermediul lui putea obține tot felul de leacuri contra răcelii, durerilor de cap, oboselii.

După ce-a terminat de scris *Comemorarea vizitei imperiale la reședința Juraku*, Baian s-a simțit secătuit de puteri. Cu toate astea, a tras câteva chefuri la reședința lui Kanbei Suekichi, bând sake de Hirano, sake rafinat de Kyōto, precum și de Hakata, destul de greu de procurat. Excesele l-au dat peste cap. S-a întors acasă sleit și a zăcut o zi întreagă. Apoi a plecat cu Hideyoshi la Kyōto, rămânând o vreme la dispoziția acestuia. Simțindu-se rău, s-a hotărât să se îngrijească. În cele din urmă, la începutul toamnei, s-a dus la Tajima. Acolo, fiind liniștit că avea cine să-i administreze treburile la Hōshi, și-a văzut de sănătate.

Sankurō și Densuke au plecat în căutarea unui loc în care să-și țină spectacolele. Între timp, Okuni și celelalte patru fete aveau de pregătit chimonourile. Când se adunau cu toții, făceau repetiții pentru a sincroniza mișcările cu melodiile. Fetele erau mulțumite. Partea principală a reprezentației o constituia Nenbutsu Odori, cu Okuni purtând mantia de călugăr. I se permitea totuși să prezinte publicului și unul sau două dansuri libere, în chimonoul ei înflorat, Densuke urmând să cânte *kouta*[2]. Intenționa să-și prindă în păr atât fâșiile de pânză colorată pe care le folosise la Sakai, cât și două-trei podoabe sclipitoare primite de la negustorii de-acolo. Okuni nu-și mai încăpea în piele de

1 Partea estică a Japoniei, de la Tōkyō la Kyōto.

2 Cântec popular tradițional, acompaniat de obicei la shamisen.

fericire, știind că avea să danseze iarăși în aer liber, așa cum făcuse în drum spre Hirano.

Sankurō și Densuke au căutat mai întâi prin Ōsaka un loc potrivit pentru spectacolele lor. N-au găsit. Zona Templului Hongan din cartierul Ishiyama devenise foarte aglomerată, numai că aici fusese ridicat castelul lui Hideyoshi, după ce Nobunaga distrusese din temelii Ishiyama. În aval de râul Yodo începea construirea unei așezări pline de viață, care să ia ochii lumii prin strălucire și în care să-și pornească afacerile negustorii din Sakai și Hirano. Ca oraș-castel al lui Hideyoshi, Ōsaka avea să-și recapete suflul mult visat. Totuși în zona comercială și meșteșugărească se aflau numeroase terenuri virane. Acolo nu se prea construiseră case. În afară de templele șintoiste și budiste, unde se desfășurau sărbătorile populare, în Ōsaka mai existau doar două locuri în care se aduna lume multă: în apropierea castelului și în jurul bordelurilor din preajmă. Adevăratele cartiere ale plăcerilor nu apăruseră încă la Ōsaka.

Sankurō prefera zona din preajma castelului, sperând să atragă mai repede atenția suveranului. Densuke înclina spre cea a bordelurilor, unde prezența dansatoarelor nu însemna și amestecul lor în afaceri amoroase. Fiecare încerca să-și impună locul ales, fără să-și dezvăluie gândurile ascunse. Sankurō era nervos, iar Densuke se simțea stânjenit. În ziua începutului de toamnă, se plimbaseră fără țintă prin oraș.

Densuke a rupt tăcerea.

— Sankurō, n-ar fi mai bine să-i cerem sfatul lui Baian înainte de a ne apuca să dansăm în fața castelului?

Lui Sankurō nu-i prea venea să recunoască, însă Densuke avea dreptate. Dacă stârneau curiozitatea suveranului fără să fie implicat și Baian, nu se știe cum ar fi reacționat acesta din urmă. Era mai bine să procedeze cum propusese Densuke.

— Da, așa vom face. Când nu sunt festivaluri la temple, mergem în cartierul bordelurilor.

Își spuneau pe nume, fără să se mai formalizeze, semn că relația dintre ei era apropiată.

Când s-au întors la Hōshi și le-au văzut pe fete, au rămas cu gura căscată. Erau tare dichisite. Purtau chimonouri colorate

și podoabe care mai de care mai luxoase și mai sclipitoare, primite de la Kanbei Suekichi sau de la bogații negustori din Sakai.

— Okuni, cred că n-ai înțeles bine!

— Ce s-a-ntâmplat?

— Nu era nevoie să pregătiți chimonourile astea. Chiar nu-ți dai seama că nu se potrivesc deloc?

Okuni nu pricepea de ce se supărase Sankurō, de ce nu putea dansa în chimonouri înflorate în fața orășenilor de rând. Și ei ar fi avut dreptul să-și încânte privirile cu lucruri frumoase! Cum să nu le placă așa ceva?!

De când Okuni se certase cu Okaga, atunci când s-a văzut silită să mărturisească în fața tuturor legătura ei cu Sankurō, Densuke nu mai putea interveni când o certa Sankurō. Așadar, aștepta ca Okuni să ceară lămuriri.

— Chiar nu pricep de ce nu putem dansa în aceste chimonouri. Nu pricep și pace! Te rog să mă luminezi.

— Spectatorii vor fi orășeni de rând, nu bogătașii veniți anume să vă vadă.

— Înțeleg și eu atâta lucru. Bogătașii din Sakai și Hirano ne-au invitat să dansăm la conacele lor. Știu și eu că oamenii de pe stradă n-au cum să fie înstăriți. Mi-e limpede! Dar mai vin la oraș și negustori și poate vor să ne vadă...

— Lasă prostiile! Faceți cum vă spun! N-are rost să vă împodobiți cu lucruri de soi. Nu merită...

— Și-atunci... ce merită? Ce-ar fi potrivit să purtăm pentru orășenii de rând?

Sankurō i-a răspuns pe un ton aspru, ce suna a poruncă:

— Hainele pe care le-ați purtat aici, înainte de a pleca la Sakai.

— Alea grosolane?

— Ce-are a face? Nu cu ele l-ați cucerit pe Baian? A avut ceva împotrivă? Oricum sunt prea bune pentru niște gură-cască! Cele frumoase le puneți deoparte. Trebuie să aveți grijă de ele, să nu le murdăriți. Nu se știe când o să fiți iarăși poftite în casele unor bogătași....

Okuni încerca să-l înțeleagă pe Sankurō. Era tare dezamăgită. Recunoștea totuși că avea dreptate. Lucrurile elegante se cereau păstrate pentru spectatori de rang înalt. Da, era și ăsta

un mod de a privi lucrurile. Numai că femeia care se obișnuise cu lucruri scumpe, dansând cu plăcere îmbrăcată în ele, nu mai accepta să pună pe ea un chimono simplu. Parcă se prăbușea într-o prăpastie.

Și celelalte gândeau la fel. Baian le dăduse chimonouri colorate cu mai puțin de jumătate de an în urmă. Nu se puteau compara cu veșmintele aduse din Izumo. Erau mult mai frumoase și de bună calitate. La vremea aceea, fetele fuseseră foarte fericite. După nici șase luni, se trezeau că strâmbă din nas la vederea unor lucruri încă arătoase, numai pentru că, între timp, se bucuraseră de protecția unor bogătași din Sakai și Hirano. Parcă li se lipise luxul de piele...

Fetele au plecat dezamăgite. Densuke făcea eforturi disperate să le încurajeze.

— Okuni, te rog să cânți ce-ți place mai mult, iar eu am să dansez.

— Să cânt eu ce-mi place?

— Da.

În apropierea răspântiei la care-au ajuns erau vreo patru sau cinci bordeluri. Au întins pe jos niște rogojini ca să-și delimiteze zona. Apoi au înălțat, de jur împrejur, un gard tot din rogojini, lăsând doar un spațiu mic pentru intrare. Intenția lor nu era să fie văzuți de toți gură-cască. Aceia care doreau să-i admire, n-aveau decât să intre și să plătească.

Densuke începu să cânte:

Orice-ar fi,
Ne dorim succes!
Casă prosperă!
O, ce casă prosperă!
Să ne scăldăm în bani!
Să-mproșcăm cu bani!
Tatara! Tatara![1]
Să-i ațâțăm!
Să-i ațâțăm!
Hei, și-așa! Hei, și-așa!

1 *Tatara*, scris cu ideograme diferite, înseamnă fie „ațâțarea focului", fie „băieș".

Okuni și fetele îl vedeau prima oară pe Densuke dansând și nu-și puteau desprinde privirile de pe el. Sankurō însă nu se mira. Îl mai văzuse la chefurile date de Baian, după ce se-mbătau cu toții. Gesturile lui comice i-au topit supărarea ca prin farmec. Okuni și fetele i s-au alăturat imediat. Versurile și melodia erau la modă, iar ritmul foarte vioi. Okuni îndrăgea cântecul, mai cu seamă că *tatara* apărea de două ori. Okuni nu știa sensul pe care-l cunoștea Densuke, iar Densuke habar n-avea că *tatara* însemna și „băieș".

Densuke nu știa că băieșii ațâțau și ei focul, după ce aruncau cărbunii în cuptor, pe același principiu al aerului introdus prin tubul de bambus. Numai că băieșii puneau mai multe foale la baza cuptorului și făceau vânt cu picioarele ca să întețească flăcările. Aveau mare grijă ca focul să nu fie nici prea puternic – ar fi devenit periculos pentru ei –, dar nici prea slab, pentru că nu s-ar mai fi topit pulberea de fier.

Densuke mima apă fierbinte curgând dintr-o baie plină de aburi. Țopăia în vârful degetelor, pe ritmul melodiei. Gesturile lui păreau firești. De când apăruseră băile publice, așa se proceda. Când apa era prea fierbinte, lumea sărea ba pe un picior, ba pe celălalt, de parcă ar fi vrut să se răcorească. Apoi, Densuke și-a deschis evantaiul pe jumătate și l-a vânturat ca și când ar fi încercat să răcească un ceai fierbinte. A repetat gesturile și pașii de nenumărate ori, răsucindu-și de fiecare dată mâna care ținea evantaiul. Dansa ba ca un copil, ba ca un tânăr viguros, ba cu încetineala unui bătrân ramolit.

Okuni s-a oprit și s-a uitat la Densuke. O uimeau mișcările lui grațioase. Rămase cu privirea ațintită la umerii și degetele lui, uluită de ritmul iute al picioarelor. Nu știuse până acum că era atât de talentat. Îl cunoștea doar ca slujitor al lui Baian, la Hōshi fiind cel care ducea greul casei. Era persoana care tot timpul fredona o melodie, fie că aprindea focul, fie că aducea apă de la fântână, fie că tăia lemne împreună cu slugile. Un bărbat prietenos. Interesant. Foarte atent cu Okuni. Acesta era Densuke știut de ea, nu tânărul talentat care părea să-i fi răsărit abia acum în fața ochilor.

Văzând că Okuni se oprise brusc din cântat, o îndemnă:

– Hai, Okuni, cântă! Am să vă prezint acum dansul *Firul tors*.

Sankurō înteți și el bătăile tobei, care sunau ca o invitație adresată lui Okuni. Ea începu să cânte. Dansul lui Densuke părea și mai amuzant decât înainte. Își flutura în toate părțile moțul din vârful capului ras. Își țuguia buzele caraghios, apropiindu-și din când în când evantaiul, și mima veșminte nevăzute. Voia să pară o femeie încrezută, gata să aţâțe pe oricine. Începu apoi să se rotească, lăsând impresia că nu se mai oprește. Fetele cântau și râdeau pe-nfundate. Sankurō era și el în formă.

– Densuke, știi care-i originea acestui dans? îl întrebă Sankurō după ce termină de dansat.

– Am auzit că-i Saruwaka, o formă de spectacol mai veche decât teatrul Nō, renumită în Yamato.

– Da, un fel de Ennen.

Ennen, dansul longevității, a fost considerat o formă de artă dramatică de la sfârșitul perioadei Heian până la începutul perioadei Muromachi. Se practica în cinstea nobililor, la marile temple budiste, după slujbele importante de comemorare. La început, spectacolele au fost susținute de preoți și de *chigo*, copii pregătiți anume. Cu timpul, rolurile au fost transferate unor călugări budiști specializați. Ca atare, Ennen s-a numit și Ennen furyū, fiind până la urmă o combinație între Wakane chigo[1] și Sarugaku[2], ajungând să zugrăvească, pe scenă, lupta dintre Ashura și Taishakuten[3]. Arte felurite din perioade diferite au fost preluate fără oprelişti, astfel că s-ar putea numi „arte combinate la voia întâmplării". Tipul de dans Ennen a cunoscut o înflorire extraordinară la Templul Kōfuku din Nara.

Sankurō, crescut în mijlocul trupei Kanze din Yamato, aflată sub protecția Templului Kōfuku, știa totul despre el și a recunoscut dansul *Firul tors* ca făcând parte din această categorie, cu toate că suferise modificări esențiale. Mișcările ritmice i-au

1 Cântece intonate pe note foarte înalte de către *chigo*.

2 Formă veche de artă dramatică, considerată precursoare a Teatrului Nō, importată din China la sfârșitul secolului VI.

3 Taishakuten, Zeul Tunetului, s-a răzvrătit împotriva Împăratului Ceresc și l-a ucis, cu toate eforturile Zeului Păzitor, Ashura.

stârnit amintiri și n-a vrut să piardă ocazia de a le arăta lui Densuke și Okuni cât de multe lucruri știa.

— Când eram copil, am văzut și eu, pe furiș, Ennen la Kōfukuji. Un *chigo*, îmbrăcat în straie de fată, dansa și cânta, iar bunicul îl acompania la tobă. S-a schimbat mult de-atunci... acum a rămas doar un cântec popular.

— Mai știi cuvintele?

— Cum să nu! răspunse Sankurō mândru.

— Mi-ar face mare plăcere să le aud. Vrei să-mi cânți? Nu mă așteptam să am norocul să-l învăț în forma originală.

Densuke aștepta cu nerăbdare ca Sankurō să înceapă. Sankurō își căută o poziție comodă, săltă cureaua tobei pe umărul drept și porni să cânte, plin de avânt.

Toarce firul, nu mai sta;
Lung e firul nopții.
Toarce, toarce,
Chiar de-i greu.
Toată noaptea
Dorul îți voi duce.

— Aaa, am înțeles. Așadar, despre asta-i vorba în *Firul tors*. Știam că sunt mișcările unei femei, însă habar n-aveam că-i vorba de una care toarce cât e noaptea de lungă, așteptându-și iubitul.

— L-ai băgat la cap?

— Nu știu dacă o să mă descurc precum un *chigo* de la templu, dar o să-ncerc și eu să-l cânt și să dansez.

— Așadar, avem ce face până se-ntoarce domnul Baian.

— O să fie încântat, cu siguranță. Petrecând mult timp la Templul Shōkoku, puțin probabil să nu fi auzit despre Ennen de la Kōfukuji.

— Sunt convins că o să-i placă, chiar dacă nu-i este familiar.

— Sper să ai dreptate, spuse Densuke.

Pufniră amândoi în râs. Văzându-i veseli, starea de spirit a fetelor s-a schimbat. Au început să danseze pe scena improvizată. S-au adunat câțiva gură-cască, dar nu chiar câți așteptau. Zona nu era încă amenajată și nu trecea multă lume pe-acolo. Se zăreau mai degrabă slujitori de pe la casele negustorilor, care

făceau, în grabă, comisioane pentru stăpânii lor. Aceștia nu-și permiteau să-și rupă din timp ca să privească dansurile fetelor. Sankurō și Densuke intuiseră bine situația și de aceea se așezaseră în apropierea bordelurilor, țintindu-i ca spectatori pe cei veniți să cumpere favorurile prostituatelor. Cum bordelurile nu aveau încă o clientelă bogată și aleasă, nici spectacolele trupei nu s-au bucurat de succesul dorit.

Știind de la bun început că nu vor avea parte de mulți spectatori, Sankurō nu și-a propus decât să-și omoare timpul până la întoarcerea lui Baian, când, spera el, urmau să fie din nou invitați de persoane de elită și poate chiar atrăgeau atenția Marelui Suveran. Dacă reușeau să ademenească public cât să-și asigure pâinea cea de toate zilele, era mulțumit.

Aceia care apucau să intre erau pur și simplu fascinați de frumusețea lui Okuni și de pașii vioi ai dansatoarelor. I-a impresionat puternic și *Firul tors* al lui Densuke. Prin urmare, vestea că erau minunați s-a răspândit cu repeziciune. Cu toate astea, aveau puțini spectatori.

Din păcate, nu trecuseră decât patru-cinci ani de când Hideyoshi reușise să scape țara de urmările războiului devastator. Nici nu apucase încă să așeze toate treburile. Lumea era preocupată mai degrabă de muncă decât de distracții. După ce terminau de construit orașul-castel, negustorii aveau să-și vadă și de afacerile lor.

Colac peste pupăză, cam la o lună după ce fetele începuseră să dea spectacole la răscrucea din apropierea bordelurilor, a căzut pe capul lor, ca un trăsnet, o veste ce avea să schimbe destinul trupei.

Baian s-a întors de la Tajima valvârtej ca să-l felicite pe suveran. Zvonul lansat cu săptămâni în urmă se adeverise: concubina preferată a lui Hideyoshi era însărcinată. Suveranul era în al nouălea cer. Urma să aibă, în sfârșit, un moștenitor direct. Toată lumea știa că întreținuse nenumărate ibovnice... o sută, ba nu, trei sute... alții ziceau că vreo mie. Însă nici una nu reușise să-i dăruiască un copil. De disperare, îl numise moștenitor pe copilul adoptat, Ogimaru, unul dintre fiii lui Ieyasu Tokugawa, pe care-l luase ostatic. Okuni îl văzuse la Suekichi Kanbei acasă.

Bârfele s-au înteţit când s-a aflat că Hideyoshi voia un castel nou. De fapt, construcţia acestuia începuse deja în partea de nord a râului Yodo, care străbătea centrul oraşului. Castelul Ōsaka şi reşedinţa Juraku din Kyōto abia fuseseră terminate. De ce-i trebuia suveranului un nou castel? Şi de ce trebuia să fie gata până-n primăvară? Speculaţiile s-au dovedit adevărate.

Noul castel se înălţa pentru Otane, cea mai îndrăgită concubină a lui Hideyoshi. Cum ajunsese nepoata lui Nobunaga să fie ibovnica lui e o poveste complicată. În tinereţe, când era vasalul lui Nobunaga, Hideyoshi se îndrăgostise de sora acestuia, Oichi, despre care se spunea că era cea mai frumoasă femeie din ţară. Însă Nobunaga i-o dăduse de soţie generalului său favorit, Katsuie Shibata. Hideyoshi nu şi-a putut înfrâna dragostea pe care i-o purta nici în ruptul capului. După asasinarea lui Nobunaga, l-a atacat pe Katsuie ca să pună mâna pe Oichi, dar ea alesese moartea, împreună cu soţul ei, când Hideyoshi şterse castelul de pe faţa pământului. Fiica lor, Otane, scăpase cu viaţă. Drept răzbunare, Hideyoshi a luat-o cu el, susţinând că semăna leit cu mama ei. Relaţia asta, deloc firească, a fost un permanent subiect de bârfă în tot oraşul. Se ştia că Otane îl ura pe Hideyoshi. Totuşi devenise concubina lui favorită şi aşa a rămas până la moarte. Acum îi purta în pântece copilul, iar el îi construia un castel.

— De ce trebuie totuşi să-i construiască un castel nou? se trezi Okuni întrebând.

— Pentru că e sigur că urmaşul o să fie băiat dacă se naşte în propriul castel.

— Păi... Castelul Ōsaka nu e bun pentru aşa ceva?

— Acolo-s prea multe femei, o lămuri Sankurō. Nu se ştie niciodată ce li se poate întâmpla mamei şi copilului. Să te păzească Domnul de gelozia femeilor! Nimic nu e mai cumplit pe lumea asta!

— Aşadar, dacă porţi în pântece copilul suveranului, acesta-ţi construieşte un castel?

— Ce ţi-am spus adineauri? se răsti Sankurō.

Okuni nu-i mărturisise încă faptul că se simţea tot mai ciudat de pe la sfârşitul toamnei, de când se aşternuse covorul de

frunze uscate peste oraş. Se mişca mai greu şi îşi pierduse pofta de mâncare. Când stătea pe loc, o durere vie îi săgeta mijlocul. Când dansa, doar mâinile şi picioarele se mişcau în voie. Cântecele, toba şi clopotele îi vâjâiau în urechi chiar şi după ce înceta muzica. Schimbarea i se părea foarte ciudată. Făcea legătura între construirea castelului din nordul râului Yodo cu starea ei. Dacă purta în pântece copilul lui Sankurō? Când o femeie se culcă cu un bărbat... la ce se poate aştepta? La fel făcuseră mama şi tatăl ei, când fugiseră din munte şi se ascunseseră de lume. O zămisliseră pe ea. Okuni nu ştia dacă vestea îl va bucura sau nu pe Sankurō. Suveranul era atât de fericit, încât îi construia un castel femeii care urma să-i dăruiască un copil. Sankurō ce reacţie va avea? Trebuia să-i mărturisească adevărul.

„Să nu spui la nimeni! Absolut la nimeni!" Îi răsuna şi acum în urechi şoapta aspră a lui Sankurō, când se culcaseră împreună prima oară, pe digul din Sakai, fermecaţi de briza mării. După ce San'emon şi Okaga s-au întors în Izumo, Okuni a fost chiar fericită că, în lipsa lui Baian, n-a mai trebuit să-şi ascundă relaţia cu Sankurō, ducând o viaţă de cuplu. Acum, că Baian revenise brusc la templu, legătura celor doi trebuia iarăşi tăinuită.

Baian s-a întors de la Tajima de îndată ce-a aflat că Otane era însărcinată. Din nefericire însă, când a ajuns la Ōsaka, i s-a spus că Hideyoshi renunţase la serviciile lui. Văzându-l pe Baian în permanenţă la templu, Okuni şi fetele nu prea înţelegeau ce se întâmplă. Au observat că nu mai era chemat la castel şi nici solicitat să-l însoţească pe Hideyoshi la reşedinţa din Kyōto. Era într-o stare jalnică şi nimeni n-avea curajul să-i adreseze un cuvânt. Nici măcar soţia lui sau Densuke, obligat să părăsească trupa şi să se întoarcă la rolul de slujitor. Cum rareori se mai întâmpla să aibă oaspeţi, nici fetele nu mai dansau la templu. Okuni era speriată ca nu cumva Baian să-şi dea seama că ea rămăsese însărcinată în lipsa lui. Ar fi izgonit-o, fără îndoială. Îşi repeta la nesfârşit în sinea ei că Baian nu trebuia să afle. Pentru nimic în lume.

Okuni se frământa necontenit. Suveranul îi construia un castel iubitei, pe când ea n-avea voie să spună nimănui că era însărcinată. Nici bărbatului drag, nici altcuiva. Suveranul era

fericit, Sankurō nu era. Pe el nu-l interesa nici că Okuni îl iubea, nici că urma să aibă un copil. Prin tot ce făcea, el nu voia decât să intre în grațiile lui Baian și să nu-l supere. Așa fusese de la bun început, însă ea nu-și dăduse seama.

„Ce o să mă fac atunci când o să se vadă limpede? O să afle toată lumea."

Okuni era necăjită foc. De ce nu avea aceleași drepturi ca și concubina suveranului? Nu era tot femeie? Auzise că Otane era de o frumusețe rară, însă nici ea nu se credea urâtă. Acasă, în Izumo, toată lumea o vedea foarte frumoasă, începând cu bătrâna lui San'emon. S-a convins de nenumărate ori de asta și mai târziu, după reacția celor care o priveau dansând Nenbutsu Odori. Când își scotea pălăria, toți scoteau exclamații de uimire. O înnebunea pur și simplu gândul că nimeni nu avea să se bucure de nașterea copilului ei, pe când concubina suveranului primea un castel în dar. De ce atâta nedreptate pe lume?

După întoarcerea lui Baian, Densuke vedea doar de treburile casei. Ca și înainte. În fiecare dimineață, Sankurō le scotea pe fete pe poarta din dos a Templului Hōshi, ca să meargă să danseze, preferând să nu dea ochii cu Baian în starea de spirit în care se afla acesta. Socotea că era mai înțelept să nu-l deranjeze cât timp era supărat. Nici nu voia să se gândească la reacția pe care ar fi avut-o.

Sankurō le punea pe fete să danseze în zilele în care nu ploua, chiar și pe frig. Okuni, în fruntea lor, cânta, lovea clopotul și dansa. Bătăile de tobă ale lui Sankurō îi străpungeau inima ca un pumnal.

— Ninge, zise Sankurō.

Spectatorii se cam răriseră.

— O să se-aștearnă zăpadă zdravănă. Va trebui să ne întrerupem spectacolele.

Fetele au început să strângă rogojinile. Și cele de pe jos, și cele folosite ca să îngrădească locul.

Zăpada pufoasă se așternea pe străzi și pe alei, vrând parcă să îmblânzească tumultul și forfota orașului comercial. Acoperișurile caselor au devenit îndată de un alb imaculat.

La întoarcere, de-a lungul râului Yodo, fetele au văzut vase încărcate cu pietre și bolovani.

— Sunt cu siguranță pentru Castelul Yodo. Suveranul se grăbește să-l termine până nu se strică vremea. Nu vedeți? Ninge și tot nu stau locului!

Sankurō se uita la bărcile încărcate, gândindu-se cu admirație la puterea suveranului. Okuni privea tăcută râul Yodo, care înghițea nesățios fulgii reci.

„Ce fel de castel o fi ăsta... construit anume pentru o femeie însărcinată?" se întreba.

Avea un chef nebun să meargă să-l vadă de-aproape.

7

A doua zi dimineață devreme, Okuni a anunțat că pleacă să vadă Castelul Yodo. Lui Sankurō nu-i venea să-și creadă urechilor.

— Pe zăpada asta?

Nici una dintre fete nu voia să meargă cu ea. Ninsese toată noaptea, iar orașul era îngropat sub un strat gros de zăpadă. Fulgi mari cădeau în vârtejuri puternice și nu dădeau semn că s-ar opri. Asemenea viscole erau rare în ținutul acela. Cât despre drum, se întindea pe aproape patruzeci de kilometri, de la Ōsaka până la Yodo. Sankurō și fetele au încercat s-o convingă pe Okuni să renunțe, dar n-a fost chip.

— Mă duc pân-acolo orice-ar fi.

Okuni le-a retezat-o scurt și s-a pregătit de plecare.

— N-ai decât! se răsti Sankurō. Nu-i nici picior de om pe drum. Dacă pățești ceva, n-are cine să-ți sară în ajutor.

Densuke, aflat întâmplător în camera alăturată, a auzit totul și a început să se îngrijoreze după ce a cântărit bine situația.

— Nu mă iei și pe mine? întrebă el. E periculos pentru o femeie singură pe drum... mai ales pe zăpada asta.

Okuni a fost mișcată de oferta lui Densuke de a o însoți. Scrâșnea din dinți și punea pe ea chimono peste chimono. Nu cele cu care dansa, ci veșminte obișnuite, purtate acasă. N-avea

rost să-şi irosească lucrurile frumoase prin nămeţi. Fetele, îngrijorate, i-au mai dat din hainele lor. Densuke s-a îmbrăcat şi el gros şi şi-a tras pe cap o căciulă din pânză groasă, care împiedica apa sau zăpada topită să-i ude părul şi obrajii. Dacă se aduna zăpadă pe capul lui, n-avea decât s-o scuture cu mâna. Okuni şi Densuke păreau două baloane umflate.

— Arătaţi tare ciudat! le strigă Sankurō batjocoritor şi o luă spre uşa din spate.

— Dacă se-nrăutăţeşte vremea, ne întoarcem, zise Densuke, mai mult pentru Okuni, şi ieşi primul.

Stratul de zăpadă era mult mai mare decât cu o zi în urmă, când îşi strânseseră lucrurile de pe scena improvizată. Draperiile scurte ale magazinelor şi crâşmelor, care îi invitaseră pe oaspeţi să poftească înăuntru, nu se zăreau azi. Patronii nu se aşteptau ca lumea să iasă din casă. Aşadar, preferau şi ei să stea cu uşile închise, ca să nu se facă frig. Era încă dimineaţă devreme, dar zăpada albă dădea impresia că ziua e-n toi. O linişte desăvârşită învăluise oraşul.

— Nu ţi-e frig, Okuni?

— Nu.

Okuni şi Densuke trecuseră deja de cartierul meşteşugarilor şi mergeau în susul râului Yodo. Fiind oraş-castel, cartierele erau dispuse în mod tradiţional: castelul în centru, înconjurat îndeaproape de casele samurailor; urmau apoi, în cercuri concentrice, magazinele şi casele negustorilor; la margine de tot se întindeau atelierele meşteşugarilor şi cocioabele lucrătorilor. Locuinţele erau tot mai rare, iar drumul pustiu. Totul era alb în jur. Râului Yodo părea că se contopeşte cu întinderea nemărginită de zăpadă. Vase încărcate cu blocuri de piatră şi trunchiuri de copaci înaintau încet de-a lungul râului. Muncitorii de pe dig trăgeau încărcăturile cu ajutorul frânghiilor prinse de umeri lor, strigând „hei-rup, hei-rup!". Erau îmbrăcaţi sumar, în haine zdrenţuite, dar sudoarea le curgea şiroaie din cauza muncii istovitoare. Le degeraseră picioarele goale. Se mai întâmpla ca unii să se prăbuşească în zăpadă şi să nu se mai ridice de-acolo. Atunci, doi-trei ortaci îi săltau de jos, îi cărau în spate până la o barcă goală şi le dădeau drumul pe râu în jos. Spre deosebire

de bărcile încărcate cu materiale, care înaintau greu de tot, bărcile goale, trimise în aval cu câte un obidit prăbuşit fără suflare, zburau ca nişte săgeţi.

Okuni trecu pe lângă muncitorii care descărcau marfa. Văzu şi destui amărâţi sfârşiţi de puteri, duşi în cârcă de semenii lor. Priveliştea i se părea dureroasă, dar era hotărâtă să-şi continue drumul.

Mergeau mai departe, fără să scoată un cuvânt. Ar fi avut multe să-şi spună, dar fiecare se gândea la cele văzute. Prea multe vieţi curmate pentru o singură concubină însărcinată! Şi tocmai în preajma Anului Nou, când ar fi trebuit să se bucure cu toţii de sărbătoare! Fetele nu mai dansau, magazinele se închiseseră... doar nefericiţii ăia erau puşi, fără milă, să lucreze pe viscol, ca să grăbească ridicarea castelului. Ce cruzime!

— Okuni, nu ţi-e frig?

— Nu, răspunse ea, încăpăţânându-se să-şi continue drumul, cu toate că viscolul ce le bătea în faţă, dinspre râu, o pătrunsese până-n măduva oaselor.

— Dacă te simţi obosită, hai să ne-ntoarcem. Poţi vedea oricând castelul. Spune-mi dacă te răzgândeşti.

Lui Okuni îi clănţăneau dinţii. Drumul era tot mai abrupt, însă ea păşea cu grijă, ca să nu alunece. Se înainta greu chiar şi fără bagaje. Zăpada mare şi albă sclipea de-ţi lua ochii, dar şi-n privirile fetei se deslușea o licărire aparte, deşi era foarte palidă. În pofida îngrijorării care-l apăsa, Densuke începu să cânte de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Ce-ar fi să nu-l mai vezi?
La ce bun privirea într-acolo?
Nu-l privi! Nu-l privi!
E sfatul unui om.

Okuni nu se lăsă mai prejos şi-i răspunse, cântând:

Ochii trădează,
Gândurile se citesc pe chip.

Densuke îşi văzu mai departe de drum, tăcut. Okuni mergea în urma lui. Melodiile pe care le fredonaseră erau cântece populare

de dragoste foarte cunoscute. Cu privirile îndreptate spre Castelul Yodo, tânjea fiecare după persoana iubită. Cântecul lui Densuke spunea că întâlnirea ar fi fost și mai dureroasă și de aceea nu trebuia să aibă loc. Gândurile lui Okuni erau acaparate doar de castel și, pentru că voia să-l vadă neapărat, mergea acolo pe o asemenea vreme potrivnică.

Densuke se mai oprea din când în când și se uita la Okuni. Sprâncenele ei frumoase erau acoperite de zăpadă. Nici nu se mai zăreau. Fulgii mari se lipeau neîncetat de chipul acela palid. Ochii străluceau învăpăiați, lăsând impresia că întreaga sa trăire se adunase în ei.

Când au ajuns la Hirakata[1], și-au scos gustarea pregătită de acasă. Însă nu-și îngăduiau să poposească, pentru că ar fi înghețat de frig. Mâncau din mers. După-amiază târziu au ajuns la cumpăna râului Yodo cu afluentul Kizu.

— Uite-l! Se vede de-aici! zise Densuke, oprindu-se și arătând cu degetul.

Zidurile de piatră ale fortăreței din incinta principală erau, în mare, gata. Construcția se înălța pe piloni uriași din lemn și i se putea vedea, dintr-o privire, măreția. De la distanța aceea, sărmanii muncitori arătau ca niște furnici. Cărau în spinare greutăți mult mai mari decât ei, sub amenințarea nestăvilită a bicelor. Samuraii care-i comandau erau înfofoliți în pelerine. Așadar, frigul nu-i răzbea deloc. Norocul obidiților era că li se interzicea orice clipă de răgaz și, astfel, sângele le era pus în mișcare tot timpul. Ca să scape de urlete și de spaima biciului, nu-și îngăduiau nici măcar să-și tragă sufletul. Dacă n-ar fi fost samuraii aceia nemiloși, ar fi înghețat bocnă.

Okuni se opri și privi încotro arăta Densuke.

„A, prin urmare ăsta e castelul pe care suveranul îl construiește pentru femeia care-i poartă copilul în pântece! Tare se mai grăbește!" își zise în sinea ei, dusă pe gânduri. „Bieții muncitori nu apucă nici să respire. Fortăreața poartă și ea mantia albă. Ninsoarea a acoperit totul, și nu pare să se oprească... Nici lucrările nu dau semn că ar înceta vreo clipă..."

1 Orășel la nord-vest de Ōsaka.

Ar fi vrut să nu se gândească la nimic, dar toate astea îi veneau de-a valma în minte.

— Gata! Ai văzut destul! Sper că ești mulțumită. Hai să ne-ntoarcem! zise Densuke.

Okuni se răsuci pe călcâie, fără să spună nimic. Nu știa dacă e mulțumită sau nu. Nu-i era limpede nici măcar motivul pentru care se târâse atâta amar de drum, prin viscol. Să vadă castelul? Începea să se îndoiască și ea că acesta ar fi fost adevăratul țel pentru care se pusese pe drum.

— Okuni, stai! Dac-o luăm pe jos, ajungem mâine, frânți de oboseală.

Densuke făcu semn cu mâna unui barcagiu care se întorcea.

— Până unde vreți să vă duc? întrebă el, cu vâsla-n mână.

— La Ōsaka.

— Îmi pare rău, însă eu merg până la Suita. Vă pot lăsa la răspântia cu afluentul Kamizaki. Dacă vă învoiți așa, urcați!

— Vă mulțumim. Ne descurcăm noi de-acolo.

S-au urcat în barcă și Densuke a luat-o pe Okuni în brațe. Zburau pe luciul apei ca o săgeată.

Era cumplit de frig. Nu-și aminteau să le fi fost atât de frig la dus. Viscolul le biciuia fețele. Okuni se desprinse de prietenul ei credincios și își freca mâinile înghețate. Densuke începu iar să cânte... cu fața la râu. I se părea mai nimerit să facă altceva decât să-și frământe, neputincios, mâinile.

Viața trece așa iute,
Parc-ar fi o clipă.
Orice-ai face, ea se duce.
E ca frunza pe marea-nspumată,
Ca un vis amăgitor,
Ca balonul de săpun,
Ca roua de pe frunza de bambus.

Cântecul lui Densuke plutea în aer. Okuni nu-l auzea. Era atât de înfrigurată, încât nici nu se mișca. Densuke a tot tras de ea să cânte împreună. La un moment dat, s-a mirat că nu-i răspunde. S-a întors și a văzut-o pe Okuni zăcând pe fundul bărcii, palidă, aproape leșinată. S-a speriat îngrozitor.

— Okuni! Ce s-a întâmplat? Ce-ai pățit?

Făcea eforturi disperate să smulgă măcar un cuvânt de la ea. Okuni a deschis ochii, s-a ridicat puțin, l-a privit și i-a zâmbit palid. A scos un geamăt și s-a prăbușit cu o durere sfâșietoare în pântec, durere ce părea că o sfârtecă. Deși îi era frig, transpirase toată.

— Okuni!

Densuke o ridică în brațe. Barcagiul și-a dat seama că femeii i se făcuse rău.

— Mai răbdați un pic, zise el. Ajungem îndată la răspântie, lângă satul Moriguchi. Cereți cuiva găzduire... ca să se-ncălzească.

Okuni și-a revenit în simțiri. Se petrecea ceva cu ea, însă n-a avut vreme să cugete la asta.. Îi era teamă să nu cadă din nou. Își tot făcea singură curaj... Trebuia să reziste. Când s-a oprit barca, Densuke a ajutat-o să coboare.

— Cum te simți, Okuni?

— Bine. Prefer să umblu decât să stau pe loc.

A refuzat brațul lui Densuke și a pornit, împleticindu-se, prin zăpadă. Trei junghiuri puternice, la răstimpuri foarte scurte... ultimul de-a dreptul sfâșietor. A leșinat în mijlocul drumului.

— Okuni!

Densuke s-a aplecat s-o ridice. În clipa aceea a înțeles ce i se întâmpla fetei. Zăpada albă se colorase în roșu. Un roșu aprins. Bălți de sânge. Veșmintele pătate. Când gemea, noi valuri de sânge se strecurau spre poalele chimonourilor cu care era îmbrăcată.

— Okuni! Am ajuns aproape în sat! Te rog... nu te da bătută! Te duc eu în spate.

Okuni leșinase iarăși. Densuke o acoperi cu un chimono de-al lui și o luă în brațe.

Densuke era un tânăr robust, nu firav ca Sankurō. Se speriase însă îngrozitor și era nespus de îngrijorat din pricina lui Okuni. A pornit cu ea în cârcă, fără o clipă de răgaz, și a bătut la prima poartă ivită în drum.

— Vă rog să mă scuzați! E cineva acasă? Am o bolnavă! Vă rog să ne ajutați!

Apăru îndată chipul nedumerit al unei bătrâne cu fața brăzdată de riduri adânci. Părea enervată.

— Dacă sunteți samurai, vedeți-vă de drum. N-am rămas acasă decât eu și moșneagul. Pe cei tineri i-au înhățat să lucreze la castel.

— Femeia care e cu mine se simte foarte rău. Vă rog să ne ajutați. Eu sunt bărbat și nu știu ce să-i fac.

— Este soția dumitale?

— Nu.

Bătrâna și-a dat seama, doar aruncându-i o privire lui Okuni, că nu era vorba de un fleac.

— Vai de mine! Cred că a pierdut copilul, zise ea, încruntând din sprâncene.

— Așa cred și eu. Ce să fac?

— Adu-o în casă! Mai întâi să se-ncălzească! Ce nechibzuință să pornești la drum pe-așa un frig! Bărbate, încălzește apă! Aprinde focul!

— Îl aprind eu, zise Densuke, timid.

— Mai bine ai grijă de nevastă. Culc-o lângă sobă!

— Nu e nevasta mea.

— Te rog să taci și să faci ce-am spus!

Avea un ton poruncitor. I-a certat pe Densuke și pe bătrân că-și pierduseră capul și s-a apucat să-i dea fetei îngrijiri.

Odaia începea să se încălzească. Okuni era atât de aproape de sobă, încât aveai impresia că o să se ardă. Bătrâna a dezbrăcat-o. Densuke era fascinat de pielea albă a fetei și de sânii mari iviți de sub chimonouri. I se spusese că nu erau decât cei doi bătrâni în casă, dar iată că au apărut, ca din senin, două fetițe în jur de zece ani. S-au apucat să o maseze pe Okuni cu putere, după îndrumările bătrânei. Luaseră niște bucăți de cârpă aspră și i-au frecat gâtul, umerii, brațele, pieptul. Între timp, bătrâna a spălat-o de sânge, a rupt niște fâșii de pânză și i-a pus câteva bucăți între picioare. A trimis-o pe una din fete să aducă din dulap două chimonouri bărbătești, mai groase, și a îmbrăcat-o cu ele. Au întins-o pe un așternut și le-a pus pe fete să stea de-o parte și de alta.

— Masați-o până-și revine. Să nu-i atingeți burta!

Bătrâna a strâns, calmă, lucrurile pătate și a pornit cu ele la bucătărie, să le spele. Densuke, rămas până atunci nemișcat, a ieșit după femeie. Era îngrijorat peste măsură.

— Bunico! O să se facă bine?

— Nu știu.

— Salvați-o, vă rog!

— Încerc.

— Vă rog din tot sufletul. Fata este protejata domnului Baian, unul dintre vasalii suveranului.

— Suveranului?... întrebă ea cu ură fățișă în priviri. Și ea-i femeia suveranului?

Tonul necruțător îl îngheță pe Densuke.

— Nu, nu-i a lui.

— Atunci e bine, răsuflă ea ușurată, regretând vorbele pripite. De-ar fi fost a lui, n-ar fi umblat în zdrențe... pe viscol. Ibovnicele lui sunt îmbrăcate în mătăsuri și nu le bate vântul. Construiește și-un castel pentru cea care-i dăruiește un copil!

— Nu e bine să-l vorbiți de rău în fața străinilor, spuse Densuke, ocolindu-i privirile disprețuitoare.

— Și dumneata ești slujitorul suveranului?

— Nu, eu nu sunt, dar cunosc câțiva...

— Aha!

Între timp, bătrâna spăla și clătea cu apă rece lucrurile pătate ale lui Okuni.

— Dacă-i cunoști, te rog să le transmiți că toată lumea știe ce-i poate pielea suveranului, continuă ea, cu năduf. Țăranii nu-l pot suferi.

— De ce spuneți asta?

— Când a-nceput războiul, samuraii s-au folosit de oamenii noștri ca să le care armura și corturile. Ne-au furat mâncarea... orezul, supa... tot! Nu ne-au lăsat nimic! Dacă îndrăznea cineva să-i înfrunte, îl ucideau pe loc, fără să clipească. Când ne făceam unelte, mai lăsam metal și pentru săbii și lănci. Doar nu era să stăm cu mâna-n sân și s-așteptăm să ne omoare! Atunci s-a trezit țăranul cu față de maimuță, care-și spune Marele Suveran, să ne confiște săbiile și lăncile.

— Știu...

— Nu ne puteam răzvrăti fără săbii și lănci. Apoi ni i-a furat pe toți bărbații în putere, ca să construiască, chipurile, un dig de-a lungul râului. În timpul campaniei din Kyūshū, ne-au luat până și semințele de orez. A fost un război din care avea să tragă foloase doar Chip de Maimuță... bani, castel... a fost singurul în câștig, pe când amărâții de țărani au sărăcit din zi în zi. Vai de capul lor! Iar acum, Marele Suveran construiește, pe nenorocita asta de vreme, un castel pentru ibovnica ce-i poartă copilul în pântece! N-au lăsat acasă decât moșnegii neputincioși! Aici am rămas doar noi doi, bătrânii, și cele două nepoate. Ni i-au răpit de mai bine de-o lună și încă nu s-au întors. Cum poate fi atât de câinos? El nu-și scoate nasul nici măcar o clipă ca să vadă cum e afară, pe viscol.

— Da, am văzut că nu se opresc lucrările la castel. De-aia ne-am și dus pân-acolo.

— Îi storc de vlagă pe țărani... Nemernicul naibii!

— Nu prea-i bine să vorbiți așa... mai ales în fața unor străini. Ar trebui să aveți grijă de dumneavoastră, îi atrase atenția Densuke.

— Știu că dumneata n-o să mă torni pentru că vrei s-o salvez pe femeia asta.

— Stați liniștită din partea mea.

— Dacă m-aud alții, puțin îmi pasă... Nu mă mai sinchisesc de viața asta nenorocită... la vârsta mea. Nu mi-a fost dat să văd decât războaie, crime, pârjol... Numai nenorociri! Chiar nu-mi pasă dacă mă omoară.

Cât timp bătrâna a spălat lucrurile pătate, cele două fete i-au făcut masaj lui Okuni până a început să-și revină. Când a deschis ochii, i s-a părut c-o vede pe Okiku. Însă a înțeles de îndată că se înșelase. Fata nu semăna cu Okiku și nici ea nu se întorsese în Izumo. Frânturi de amintiri îi zburau prin fața ochilor... amintiri din copilărie... apoi durerile sfâșietoare și prăbușirea în zăpada albă, înroșită de sângele ei... Prin urmare, leșinase...

— Unde sunt? întrebă ea, cu voce sfârșită.

— Ce bine că v-ați venit în simțiri! Satul se numește Moriguchi, răspunse una din fetițe, zâmbindu-i cald.

— Cine m-a scos din zăpadă? Cine m-a salvat?

— Pân-aici te-a adus omul tău, zise bătrâna, apropiindu-se. Apoi am avut eu grijă de dumneata. Ai lepădat. Ești în afara primejdiei, dar nu te mișca încă!

— Ți-ai revenit, Okuni?

Okuni era palidă. A încercat să zâmbească, dar n-a reușit. Durerea îi dispăruse, însă și-a amintit petele roșii pe zăpadă. Îi mirosea parcă a sânge și o apăsa o tristețe cumplită. Cuvintele bătrânei – „ai lepădat" – îi sfredeleau urechile. N-a avut puterea să-i răspundă lui Densuke. Stătea cu ochii închiși, fără o vorbă. Dacă iubita suveranului rămânea însărcinată, i se înălța un castel, în toiul iernii, cu nămeții până la genunchi. Ea a pierdut copilul, în toiul iernii, înaintând cu greu prin zăpadă. Era convinsă că Densuke știe totul. Ce să-i mai zică?

De îndată ce-a văzut-o pe Okuni în siguranță, Densuke s-a gândit s-o ia spre Hōshi, ca să-l anunțe pe Sankurō. Bătrâna a încercat să-l oprească, deoarece se lăsase seara, dar n-a fost chip.

— E lumină de la zăpadă... și nu-i departe, zise el, țâșnind pe ușă.

Bătrâna și ceilalți îl judecaseră greșit. Dacă fătul pierdut de Okuni era copilul lui, n-ar fi trebui să se miște de lângă ea până nu-și revenea complet. Nu s-ar fi cuvenit să plece, chiar dacă nu încerca nimeni să-l rețină. Numai că Densuke nu-și permitea să-și petreacă noaptea alături de o femeie care nu-i încredințase dragostea, care nu-i aparținea. Bătrânii nu știau lucrul ăsta. Ea era femeia lui Sankurō. Orice s-ar fi întâmplat, nu avea cum rămâne lângă Okuni peste noapte.

Zăpada s-a preschimbat treptat în ploaie, iar peisajul alb, feeric, a început să se destrame. Mergând în josul râului, zărea tot mai clare luminițele orașului, de care se apropia încet-încet. Densuke era ud leoarcă și plângea. Nu-nțelegea nici el de ce-i curgeau lacrimile, aproape fără voie. Le-a pus pe seama milei pentru Okuni. A priceput ce era cu el. În pofida beznei, vedea și-acum cu ochii minții, cât se poate de limpede, petele de sânge de pe albul zăpezii. Da, îl copleșea pur și simplu mila. Lacrimile-i curgeau șiroaie. Le ștergea, însă tot degeaba. Nu se putea opri din plâns. Și-a amintit cum o luase pe Okuni în brațe, când se prăbușise în zăpadă... bătrâna desfăcând pânza-n fâșii...

lângă sobă... fetițele masând-o... corpul frumos al lui Okuni... În clipa aceea, o durere cumplită i-a străpuns sufletul și lacrimile s-au oprit brusc. Nu mai plângea. Obrajii îi erau uzi acum de la ploaie. Înainta pe întuneric fără să clipească. Privea în gol. În sfârșit a ajuns la templu și a intrat pe poarta din spate.

Petele dormeau, dar Sankurō era treaz. A-nțeles că se întâmplase ceva rău.

— Așadar, știai, Sankurō ...

— Speram să nu fie adevărat.

— Dac-ai știut, de ce-ai lăsat-o să plece pe viscolul ăla?

— Nu-i femeia pe care s-o poți opri când își pune ceva în cap.

— Totuși...

— Densuke, te rog... îl implorā Sankurō, pironindu-l cu privirea.

Au tăcut amândoi. S-a așternut o tăcere de li se auzea doar răsuflarea. Densuke înțelegea foarte bine ce se petrecea în sufletul lui Sankurō. Dac-ar fi aflat Baian că Okuni pierduse copilul lui Sankurō... era greu să-i prevadă reacția.

— Densuke, în lipsa ta, au fost și-aici evenimente...

— Ce s-a întâmplat?

— Mânia suveranului s-a risipit.

— Pe cine, pe Baian?

— Baian a alergat dis-de-dimineață la castel. Pesemne că e nevoie de serviciile lui și n-o să revină prea curând. Mâine dimineață, devreme, mă duc la Okuni.

— Ce bine! exclamă Densuke.

După o scurtă pauză, murmură:

— L-a iertat pe Baian... L-a iertat pe Baian... Poimâine e Anul Nou.

Cei doi bărbați erau foarte fericiți. Așteptaseră ziua aceasta. Se bucurau din cale-afară la gândul că suveranul îl iertase pe Baian. Însă când și-au amintit că Okuni zăcea departe de casă, bucuria li s-a topit imediat.

— Când o să se poată ridica Okuni?

— Bătrâna spunea că a trecut prin mare primejdie și că deocamdată n-are voie să se miște.

— Mare primejdie?

— Da, a lepădat sarcina. Copilul tău a murit! Nu-ți pare rău, Sankurō? se răsti la el Densuke.

Sankurō închise ochii și nu mai rosti o vorbă. În cele din urmă, tot el rupse tăcerea.

— Densuke, nu știu ce să zic. Nu știu dacă o iubesc... Nu m-am gândit nici o clipă ce s-ar întâmpla dacă ar apărea un copil...

Densuke n-a mai scos un cuvânt. Tăcea și se gândea.

„Să fi fost în locul lui, o luam pe Okuni de mână și fugeam în inima muntelui. Nu m-aș fi gândit decât la siguranța ei. N-aș fi mâncat nimic... aș fi hrănit-o doar pe ea. Aș fi avut grijă de sănătatea ei și a copilului... l-aș fi adus pe lume cu mâinile mele. Un suflețel nou e clopotul vieții... răsună neîncetat. Doamne, cât de rău îmi pare! Rău de tot! De ce naiba n-am băgat de seamă mai din timp că era bolnavă? De ce n-am adus-o acasă înainte să piardă copilul?"

Creierii îi vâjâiau. Își reproșa că nu fusese mai precaut. Îi cerea iertare, în gând. Nu se simțea în stare să dea glas frământărilor sale. Chiar dacă Okuni purta copilul lui Sankurō, Densuke o iubea și ar fi făcut orice ca ea să nască în siguranță. De când se întorsese Baian de la Tajima, stătuse numai la templu, iar Densuke fusese legat de mâini și de picioare cu treburile casei. Se întâlnea rareori cu Okuni și cu fetele. Nu observa nimic în jurul lui. Cum de-a putut să fie atât de neatent! Dădea vina pe el însuși, nu pe Sankurō.

Abia în ziua cu ninsoare, când Okuni a zis că vrea să vadă castelul... abia atunci i s-a părut ceva curios. De-aceea s-a și oferit s-o însoțească. Și-a amintit cum îi bătea lui Okuni zăpada în față și cum îi dispăruseră sprâncenele sub albul acela imaculat. Regretele erau zadarnice acum. Îi venea să urle, dar nu mai avea nici un rost.

„Okuni, te rog, iartă-mă! Iartă-mă! Numai eu am fost de vină!"

Când îl vedea pe Sankurō atât de liniștit, îl apuca mânia. Însă nu-i putea reproșa nimic. Nici n-ar fi îndrăznit. Lua asupra lui toată vina. Îi venea să-și dea cu pumnii-n cap.

„Okuni, te rog, iartă-mă!"

A doua zi dimineață, Sankurō a plecat s-o vadă pe Okuni, așa cum îi făgăduise lui Densuke. Zăpada zilei din urmă rămăsese doar o amintire. Se oprise și ploaia. Era o zi frumoasă, cu cer senin. Docherii trăgeau bărcile la mal și se făcuse mult noroi, însă oricum se înainta mai ușor decât prin zăpada adâncă. Sankurō a ajuns la casa țăranilor din Moriguchi puțin înainte de prânz.

Când a intrat pe poartă, bătrânii l-au privit bănuitori. Învățaseră să fie bănuitori. După înfățișare și veșminte, l-au crezut samurai. Se știa că atunci când se oprea un samurai la o casă de țărani, aceștia nu se puteau aștepta la nimic bun. Chiar și bătrâna cea curajoasă se temea de ei.

Aflând însă că Sankurō era iubitul lui Okuni, s-a liniștit și inima i s-a înmuiat. Până atunci îl considerase pe Densuke un mare ticălos, cu toate că el îi spusese în repetate rânduri că nu era bărbatul lui Okuni. Acum, că aflase care era soțul ei, s-a bucurat de venirea acestuia de parcă ea ar fi fost femeia lui.

Ajuns la templu, Densuke a intrat pe furiș în bucătărie și a făcut un pachețel pentru bătrâni: orez, supă *miso*[1], pește uscat. Socotind că era darul lui Sankurō, bătrânii și-au spus că e un bărbat sensibil și amabil. Au dus la căpătâiul fetei două boluri cu apă caldă pentru ceai, apoi au ieșit să adune crengi uscate pentru foc. Afară era senin și plăcut.

Okuni și Sankurō s-au privit o vreme în tăcere. Okuni era albă ca zăpada și avea buzele palide. Parcă i se scursese tot sângele din ele. Privindu-l pe Sankurō, luminița din ochi a început să-și recapete treptat sclipirea.

„E foarte frumoasă", își spuse Sankurō. „Sunt mândru că-i femeia mea. Doamne, prin ce primejdie a trecut!"

Sankurō se gândea la ea cu drag și o prețuia ca pe o comoară regăsită. Iubirea îi umplea tot sufletul. Îi luase mâna și i-o ținea, strâns, într-ale lui.

— Am pierdut copilul... copilul tău, zise Okuni cu voce stinsă. Tremura toată.

— Te rog să mă ierți, zise Sankurō, ocolindu-i privirea.

1 Supă din pastă de soia.

Surprinsă de cuvintele lui, Okuni izbucni în plâns. Închise ochii și lăsă șuvoiul de lacrimi să-i ude obrajii. Își aminti că nu mai plânsese așa de când îi murise bunica, acasă, în Izumo. Avusese treisprezece ani, și urlase din toate puterile. Numai că acum n-avea vlagă și vocea ei firavă nu putea cuprinde tot ce simțea. Plângea înăbușit și nu se mai putea opri. Era numai lacrimi.

„Ce naiba am?" se întrebă ea. „De ce nu mă pot stăpâni? Pentru c-am pierdut copilul? Nu, nu e numai asta... Așa mi-a fost scris... Am impresia c-am fost blestemată... Tristă soartă... Dovadă că a venit... Sankurō și-a cerut iertare... Nu pot să cred. Și copilul ăsta care n-a mai așteptat să se nască... Ciudat destin a avut și el... înghețat în zăpadă..."

Okuni hohotea întruna. Sankurō se stăpânea cu greu. Îi era tare milă de Okuni. Însă un bărbat ca el n-avea dreptul să plângă numai pentru că i se prăpădise copilul. Și totuși, nimeni n-avea de ce să-l judece pentru ce simțea. Da, îl durea sufletul pentru Okuni, dar se simțea liniștit. Chiar salvat. Era mult mai în siguranță de când Okuni pierduse sarcina. I se luase o piatră de pe inimă.

Sankurō privea în jur și se gândea că Okuni urma să mai stea o vreme în casa aceea sărăcăcioasă. Baian intrase iar în grațiile suveranului. Peste o zi era Anul Nou și, cu siguranță, avea să se gândească la fete într-o bună zi... să le pună iar să danseze în fața oaspeților de seamă. Numai că Okuni, în starea în care se afla, nu putea dansa o vreme. Okaga se întorsese în Izumo și mai rămăseseră, la templu, doar patru fete.

— Cine sunt fetele de acolo? întrebă Sankurō, cu privirea ațintită la fetițele care stăteau liniștite într-un colț.

— Nepoatele bătrânei. Cea mare are doisprezece ani, cea mică, nouă. Tatăl lor a fost luat cu japca la construirea castelului.

— Doisprezece și nouă ani?

— Da, ți-am mai spus, sunt nepoatele bătrânei.

Rostind cuvântul „bătrână", pe Okuni o cuprinse dorul de Izumo... de bunica ei, pe care o iubise din tot sufletul. Bătrâna din Moriguchi îi semăna și nu prea... Bunica fusese bună și blândă, însă bătrânei i se vădea pe chip asprimea, era o femeie puternică... și totuși, la fel de binevoitoare. Trecuseră

amândouă prin multe cumpene. Și ei îi murise fiica la nașterea lui Omatsu. Îi rămăseseră doar nepoatele – Otsuru și Omatsu. Știa foarte bine ce înseamnă să pierzi un copil. Poate de aceea îi și sărise imediat în ajutor lui Okuni. O îngrijea ca pe copilul ei, iar pe Sankurō îl trata ca pe un ginere.

— Vă rog să stați liniștit. A trecut orice pericol. Eu pot să-i dau câte un bol cu orez, însă nu-mi permit să-i cumpăr doctorii. Vă rog pe dumneavoastră să i le-aduceți când mai veniți s-o vedeți.

Pe drumul de întoarcere, Sankurō se gândea cum să le atragă și pe cele două fetițe în trupa de dansatoare. Otsuru și Omatsu! Ce bine le-ar ședea în chimonouri înflorate, chiar dacă n-au frumusețea celorlalte. Și oricum, ar fi șase fete în loc de patru! Își dădea seama că bătrâna nu se va îndupleca ușor să se despartă de fete și să le lase să danseze. Va trebui să lupte pentru ele.

Anul Nou, 1589. Baian plecase la Castelul Ōsaka pentru vizita protocolară de început de an, fiind iar în grațiile suveranului. Mergea des acolo. Densuke îl însoțea pretutindeni, ducând evantaiele. Acestea erau ambalate frumos pentru a fi oferite drept cadou. Și-a început vizitele protocolare cu Preasfântul Kennyo, starețul Templului Hongan, care locuia în Nakanojima. A trecut apoi pe la nobilii Tokitsune Yamashina și Tamemitsu Reizei, pe la reședința lui Takamasa Shijō din Ōsaka, pe la shōgunul Nagamori Mashita, pe la secretarul lui Hideyoshi, Katsutoshi Kinoshita, pe la Masatora Kusunoki și Yogoro Shirae. Dăruia două-trei evantaie cu plecăciunile și urările cuvenite și primea, în schimb, tot evantaie. Prin urmare, bagajul pe care-l căra Densuke nu se ușura cu nimic. Ba dimpotrivă. Uneori, Baian era poftit să intre. După ce gazda îl servea cu băutură, îi mai punea în brațe și câte un cadou mai valoros. Astfel că bietul Densuke se poticnea câteodată pe drumul noroios și nu de puține ori se prăbușea pur și simplu sub povara dusă-n spate.

Baian era mai tot timpul binedispus, iar când se îmbăta, recita poezii chinezești sau cânta balade. Ba îi mai poruncea și lui Densuke să cânte.

— A cam sosit momentul să le mai punem pe fete să danseze, îi spuse Baian într-o bună zi.

Pe Densuke l-au trecut toți fiorii. Și-a luat totuși inima-n dinți și i-a spus că Okuni era bolnavă.

— Ce are? întrebă Baian.

— Nu știu exact... ceva legat de „calea sângelui".

— Aha! „Calea sângelui"...

Baian pufni pe nas disprețuitor. Orice boală femeiască – fie că era ciclu menstrual, naștere, pierdere de sarcină, cancer uterin – ținea de „calea sângelui".

Densuke răspunsese grav, dar Baian îl luă peste picior:

— Măi, să fie! Și Okuni se laudă cu asta? Când o să aibă un bărbat, o să fie vai de capul lui. Îți spun eu... din proprie experiență.

Atmosfera din casa lui Baian era întotdeauna încărcată înainte de ciclul menstrual al soției sau al fetei. Acum însă, după ce reînnodase relația cu suveranul, vestea că Okuni era „bolnavă" nu l-a îngrijorat deloc. A făcut doar legătura cu problemele femeiești de la el de-acasă și cu asta, basta. Urma să-l însoțească în curând pe Hideyoshi la reședința Juraku din Kyōto. Baian era într-o stare de spirit excepțională. Se apucase să scrie și *Jurnalul nașterii tânărului prinț*, lucrare promițătoare. Și nici nu terminase *Revenirea la normal în urma tulburărilor sociale*, care începea cu boala mamei lui Hideyoshi – febră mare și diaree –, declanșată cu o vară în urmă. Cuprindea și rugăciunile pioase pentru însănătoșirea grabnică, fiind notate absolut toate detaliile. Baian avusese o perioadă proastă și, lipsit de inspirație, nu putuse scrie. Sosise însă clipa să-și pună lucrările la punct. Pe lângă asta, îl mai însoțea și pe Hideyoshi în toate călătoriile sale, iar când se întorcea la templul său, mai avea și acolo de rezolvat o mulțime de probleme pentru enoriași. Așadar, era din nou foarte ocupat.

A fost o primăvară umedă și buruienile au crescut nefiresc de iute și în satul Moriguchi.

— Zăpada asta e semn de recoltă bogată. Am auzit că și Castelul Yodo va fi gata în curând. Noi nu prea mai facem față treburilor de pe câmp, însă am vrea să sfârșim cu semănatul înainte de întoarcerea ginerelui nostru, zise bătrâna.

În cele din urmă, Okuni s-a ridicat din pat și a început să umble. Și-a revenit mai repede decât se așteptase bătrâna. Sankurō a vizitat-o destul de des, ridicându-i moralul, iar Densuke i-a trimis mâncare și doctorii din cele procurate de Baian de la Tokitsune Yamashina pentru soția și fiica lui – de răceală, dureri de șale, întăritoare și altele. Dar, atâta vreme cât erau medicamente, Densuke se gândea că n-aveau ce să strice. Când sosea câte-un transport nou, punea deoparte și pentru Okuni. Cât despre modul de administrare, aflase chiar de la Tokitsune cum se administrau. Tot el se îngrijea și de micile atenții – mai cu seamă turte din orez pregătite la Templul Tenman – trimise bătrânilor pentru grija pe care i-o purtau lui Okuni.

Când nu îl însoțea pe Baian în drumurile sale – i se mai întâmplase să lipsească din Ōsaka aproape jumătate de lună –, Sankurō o vizita pe Okuni și le ducea și pe fete, îmbrăcate în chimonouri colorate și împopoțonate din cap până-n picioare. Întâlnirea cu fetele o bucura pe Okuni, care mai afla astfel noutăți de la templu.

— Okuni, la Usokae din anul ăsta a participat și mai multă lume ca anul trecut.

— Am fost și noi luate de valul mulțimii și-am furat cintezoi de prin mânecile și buzunarele participanților. Ne-am simțit nemaipomenit!

— N-am reușit, totuși, să înhățăm cintezoiul „cap-de-aur".

— Ți-am adus și ție unul, să-ți poarte noroc, zise una dintre fete, punându-i un cintezoi mic la căpătâi.

Au vorbit cu înflăcărare despre ritualul schimbării minciunilor de la Templul Tenman.

Nepoatele bătrânei – Otsuru și Omatsu – ascultau întotdeauna cu gura căscată poveștile fetelor. Ele habar n-aveau că în orașul din apropiere erau asemenea minuni și nici că se putea trăi altfel. Surorile se născuseră și crescuseră într-o casă sărăcăcioasă de la țară. Erau mai tot timpul pline de noroi din cauza muncii la câmp și nu vedeau cum ar putea duce o viață mai bună. Anii treceau peste ele la fel ca și peste bunici. Cu toate astea, le tresălta inima ori de câte ori le vedeau pe fetele de la templu și le impresiona profund frumusețea lui Okuni.

În sufletul bătrânei începuseră să se strecoare niște bănuieli. A întrebat-o pe Okuni, fără ocolișuri, cu ce s-a ocupat înainte să se îmbolnăvească. Okuni s-a gândit că n-avea nici un rost s-o mintă, astfel că i-a mărturisit cinstit unde s-a născut și ce-a făcut după sărbătoarea prunilor de la Templul Tenman.

— Ai dansat? întrebă bătrâna, încruntându-se.

Au vrut și nepoatele ei să o întrebe ceva pe Okuni, însă bunica le-a închis gura pe un ton răstit.

Okuni a înțeles imediat că o considera o destrăbălată.

„Și bunica îmi atrăsese atenția să nu mă destrăbălez. Cred că și bătrâna asta gândește la fel și vrea să-și protejeze nepoatele. Mi se pare și firesc!" își zise Okuni.

Dacă nu ar fi pomenit de dans, ci de muncă la câmp, purtarea bătrânei ar fi fost sigur alta. Biata femeie avusese parte doar de greutăți și necazuri, mai cu seamă sub domnia noului suveran. Prin urmare, nu făcea decât să-l blesteme. Pentru cei ca ea era foarte important să-și țină copiii aproape, ca să muncească la câmp, iar fericirea consta în a le vedea chipul zilnic.

„Poate n-ar fi trebuit să plec din Izumo", își zise Okuni.

Era prima oară când Kyūzō apărea în gândurile ei. Punea purtarea lui pe seama geloziei. Nu îndura gândul că ei îi plăcea să danseze. Fiind muncitor, și-ar fi găsit ușor o altă fată în sat... Okuni s-a trezit închipuindu-și cum i-ar fi stat ca nevastă, crescând copii și torcând sau țesând între timp. Oricât încerca, nu vedea nimic atrăgător într-o asemenea viață. Nu... n-ar fi putut îndura așa ceva. Nici măcar îmbrățișările lui... Nu-i făcuse nici o plăcere când o forțase să se culce cu el. Nici nu se compara cu emoțiile avute la auzul bătăilor de tobă ale lui Sankurō. Era făcută pentru dans... doar când dansa simțea că trăiește cu-adevărat.

„Nu mai pot renunța la dans, își zise ea, visătoare. Sunt fericită, cu toate că știu că nu-i ușor. Acum sunt slăbită și parcă nu mai am putere nici în vârful degetelor. În clipa asta nu pot dansa, dar, de vreme ce m-am ridicat din pat, înseamnă că o să-mi revin curând. Bătrâna, care a fost atât de bună cu mine și mi-a salvat viața, s-a schimbat complet de când a aflat că-s dansatoare. Nu-mi doresc decât să mă însănătoșesc și să plec

din casa asta. Nu pot să-i stau pe cap o veșnicie. Știu că m-am schimbat mult de când am plecat din Izumo, dar nu renunț la dans nici în ruptul capului. Nu mă văd în stare să am grijă de o gospodărie și să mă așez la casa mea."

Cu toate că bunica din Moriguchi fusese foarte grijulie cu Okuni, iar Sankurō foarte atent cu bătrânii și nepoatele, între ele se căscase o prăpastie adâncă. A venit primăvara. Când era vreme bună, Okuni ieșea adesea din casă pentru a se întrema cât mai repede. La vederea florilor de câmp, își amintea de copilăria petrecută în Izumo și o cuprindea nostalgia. În asemenea momente, pașii o purtau spre râul Yodo, pentru că îl asocia mereu cu râul Hii.

— Unde mergi, Okuni? o întrebau fetițele.

— La râu.

— Merg și eu!

— Și eu!

Otsuru și Omatsu o însoțeau aproape întotdeauna.

Trecuseră trei luni de când Okuni se afla sub oblăduirea bătrânei. Fetițele o îndrăgiseră și le făcea plăcere să-i fie mereu prin preajmă și să se agațe de ea ori de câte ori aveau prilejul... chiar dacă Okuni abia se ținea pe picioare.

— Ce-i acolo?

— A! Un șir lung de soldați!

Palanchinul strălucitor era purtat de-a lungul râului și venea dinspre Ōsaka. Coloana de samurai părea fără sfârșit. Știind cât era de periculos să dea nas în nas cu un asemenea alai, Okuni și fetițele s-au îndepărtat de drum și s-au ascuns sub un cedru bătrân de pe câmp.

În frunte mergeau pedestrașii, îmbrăcați în armuri și înarmați cu lănci și puști. Călărețul care escorta procesiunea părea a fi un samurai de rang înalt. Opt bărbați – patru în față și patru în spate – duceau pe umeri un palanchin neobișnuit de mare. Era acoperit cu mătăsuri viu colorate, ca să nu se vadă nimic înăuntru. În urma palanchinului veneau multe tinere ale căror fețe, mult prea pudrate, se distingeau vag sub borurile mari ale pălăriilor. Femeile mergeau tăcute, aparent obosite de călătoria

cea lungă. În spatele lor erau samuraii înarmați, iar în urma acestora, hamalii care cărau cutii și tot felul de bagaje.

— În palanchin e iubita suveranului, nu-i așa? întrebă Otsuru.

— Cu siguranță. Se mută în castelul ei... Castelul Yodo, zise Omatsu.

Okuni tăcea, străfulgerând palanchinul cu privirea. În el se tolănea femeia cea fericită, cu burta la gură. Numai gândindu-se la ea, lui Okuni îi venea să urce pe mal, să se repeadă la palanchin și să-l răstoarne. Să fi fost oare din cauza durerii nestăvilite că-și pierduse copilul nenăscut? Sau ciuda ei era provocată de chinurile prin care trecuse și despre care nu avea voie să vorbească?

De fapt... era doar invidia firească a unei femei necăjite față de cea care se bucura de lux și atenții. Amărăciunea îi măcina sufletul.

Palidă ca varul, Okuni se prăbuși la pământ sub privirile îngrozite ale fetițelor.

8

Vuia tot Castelul Ōsaka de vestea că s-a născut moștenitorul lui Hideyoshi. Era băiat! Suveranul nu-și mai încăpea în piele de bucurie și se gândea să-i dea copilului două sau trei nume. Până la urmă, s-a hotărât să-i pună doar două: unul sugerând viață lungă și altul având puterea să alunge spiritele rele. Tsurumatsu semnifică viață lungă și fericită, fiind compus din ideogramele simbolizând longevitate: „cocor" și „pin". Conform credinței populare, pentru ca fiul să crească sănătos, se cerea ca părinții să scape mai întâi de el, în mod simbolic. De aceea i-a dat și numele de Sutegimi[1]. Cele două nume fluturau pe buzele tuturor.

La vremea aceea, Okuni încă zăcea în căsuța din spatele Templului Hōshi. Era deja vară. Se întorsese de la Moriguchi, dar nu-și revenise complet. Când a aflat că femeia de la Castelul Yodo născuse fără greutăți, s-a liniștit.

1 *Suteru* înseamnă „a arunca", iar *kimi*, „tu".

— Mă bucur pentru ea, îi spuse Okuni lui Densuke pe un ton blând.

Densuke păru cam mirat.

— Îmi pare bine când se nasc copii fără greutăți. Orice femeie simte la fel.

Okuni chiar credea ce spune. Nu uitase nici o clipă cu câtă ură privise palanchinul ce-o purtase spre castel și nici gelozia care o măcinase, dar astea nu mai aveau însemnătate acum. Era prea surprinsă ca să le mai dea glas. Se judeca singură și-și dădea seama că, pentru o femeie, nașterea unui copil putea fi considerată prilej de mare bucurie.

Baian, care încheiase *Jurnalul nașterii tânărului prinț*, era mereu plecat de la templu, însoțindu-l pe Hideyoshi peste tot. Sankurō lipsea și el destul de mult. De fiecare dată, la întoarcere, îi povestea lui Okuni, entuziast, ce s-a mai întâmplat.

— Baian spune că de-acum încolo Kyōto va fi adevărata capitală a lui Hideyoshi, Ōsaka rămânând doar un mare port. Suveranul se va muta în reședința Juraku. Kyōto a fost o capitală înfloritoare sub domnia shōgunilor din perioada Muromachi și e firesc ca suveranului să-i placă mai mult acolo. Și Palatul Imperial e în Kyōto... și împăratul locuiește acolo. Okuni, te rog să te însănătoșești repede. Următorul loc în care vei dansa va fi Kyōto. Auzi? Înzdrăvenește-te cât mai curând! La Kyōto te duc!

Sankurō păru beat de fericire când le povesti – lui Densuke, Okuni și fetelor – despre dărnicia suveranului cu prilejul nașterii fiului său. Își adunase la poarta de sud a reședinței, cu surle și trâmbițe, atât prietenii numiți deja guvernatori prin diverse provincii, cât și supușii. Aruncase douăzeci și șase de mii de monede de aur și argint în mulțime. Nu făcea prima oară un asemenea gest. În *Jurnalul nașterii tânărului prinț*, Baian avusese grijă să-l menționeze și pe cel din urmă cu patru ani și să facă legătura cu nașterea prințului moștenitor. Pentru Hideyoshi, suma nu însemna mare lucru, deoarece era putred de bogat. Era greu de spus cam de câtă avere dispunea. Sankurō nu exagera câtuși de puțin când vorbea cu mult respect despre stâlpii și tavanul din aur masiv, despre vasele din aur curat... Ba chiar și grajdurile și toaletele de la reședința Juraku erau poleite cu aur.

Fetele ascultau, vrăjite, minunile pe care le auzeau și inimile le dădeau ghes spre Kyōto. Lui Okuni i se părea că totuși ceva nu era în ordine. Și-a amintit de sărăcia celor inundați de râul Hii din Izumo și de greutățile care-i năpădeau pe locuitorii satului din apropiere, Moriguchi. Îi răsunau în urechi nemulțumirile bătrânei care o îngrijise. Nu-și putea explica în vreun fel luxul în care se scăldau cei din capitală. Nu pricepea și pace.

— Cum a reușit suveranul să adune atâtea bogății? întrebă ea.

Deși luat prin surprindere, Sankurō răspunse pe loc:

— Toate lucrurile din țara asta sunt bunurile lui... se strâng la el. Totul îi aparține.

— De ce?

— El guvernează lumea... chiar India și China.

Lui Sankurō întrebarea i se păru copilărească, așa că pufni în râs.

Chiar atunci, Otsuru și Omatsu au sosit la Templul Hōshi. Okuni le-a întrebat surprinsă:

— Bunica v-a dat voie să veniți aici?

Sankurō a intervenit imediat, de parcă le-ar fi așteptat.

— Uitați, dacă noi combinăm numele fetelor – Otsuru și Omatsu – obținem Tsurumatsu. Ce-o să se mai bucure domnul Baian! Hai să le luăm și pe fete în trupa noastră, să danseze și ele!

De generozitatea suveranului la reședința Juraku s-au bucurat și Baian, și Sankurō. Fiind într-o stare de spirit nemaipomenită, acesta din urmă le-a luat pe cele două fetițe și le-a dus în oraș să le cumpere chimonouri înflorate. Otsuru și Omatsu erau în al nouălea cer de fericire. Fetele din trupa lui Sankurō le-au pieptănat și le-au dichisit. În scurt timp, fetițele din satul Moriguchi, care căraseră apă din râu cu urciorul până cu câteva zile în urmă, erau cu totul schimbate.

— Ce i-ați spus bunicii? I-ați mărturisit că veniți încoace?

Fetele s-au prefăcut că nu aud întrebarea, dar, până la urmă, au fost nevoite să recunoască adevărul.

— Am plecat fără să-i spunem nimic, răspunse Otsuru.

— Cum de-ați făcut așa ceva? Bunica o să se îngrijoreze. Hai, plecați acasă! Întoarceți-vă la Moriguchi!

Pe fetițe le-a surprins tonul aspru al lui Okuni. Omatsu își țuguie buzele și răspunse cam răstit:

— Nu mă-ntorc la Moriguchi nici în ruptul capului! Vreau să dansez.

— Dacă vreți să dansați, n-aveți decât să obțineți consimțământul bunicii. Nu vă primesc fără el.

— Bunica nu ne-ar da voie... de-aia am plecat de-acasă fără să-i spunem nimic.

— Atunci, înapoi cu voi! N-aveți ce căuta aici!

— Domnul Sankurō ne-a spus să venim oricând aici... că putem dansa împreună cu celelalte fete.

Okuni a rămas fără grai. Îi datora femeii din Moriguchi viața. Nu putea să uite că o salvase de la moarte. Și nu numai că o salvase, dar o și îngrijise, dezinteresat, aproape patru luni. Cum să șteargă cu buretele faptul că o tratase ca pe fiica ei? Nu-i purta decât recunoștință. Trebuise să plece de-acolo, fără să fi fost complet refăcută, din cauză că bătrâna aflase că ea dansa și voia să-și ocrotească nepoatele... Abia acum își dădea seama că, de fapt, Sankurō pusese totul la cale cu foarte multă grijă. Le dusese pe fetele din trupă în vizită la Okuni, îmbrăcate în chimonouri frumoase, pentru a le impresiona pe fetițe și a le face să tânjească după asemenea veșminte.

Okuni le-a scos pe Otsuru și Omatsu din încăpere pentru a rămâne cu Sankurō între patru ochi. Era furioasă foc.

— Sankurō, cum ai putut face așa ceva? Îi sunt foarte recunoscătoare bunicii pentru că mi-a salvat viața, iar tu le ispitești pe fete cu veșminte și dans. Nici măcar nu i-au cerut voie să vină aici!

— Okuni, tu nu vei putea dansa o vreme. Nu ne permitem să stăm... e un prilej bun pentru a mări trupa.

— Asta se cheamă răpire!

— Ce prostii spui! Am răsplătit-o pe bătrână pentru că a avut grijă de tine. Se cuvine să primesc și eu ceva în schimb.

— I-ai dat bani pentru fete?

— Da.

— Înseamnă că ești negustor de oameni, Sankurō!

— Cum îndrăznești să spui așa ceva?

Sankurō era mai tot timpul zeflemitor, însă de data s-a înfuriat peste măsură.

— Încearcă să mă mai acuzi! Pe cine-am răpit, mă rog? Când m-ai văzut tu cumpărând oameni? Nu vreau decât să-i fac o plăcere domnului Baian. Ce-i rău în asta?

— Numai că bunica lor o să înnebunească de îngrijorare când n-o să le mai găsească. Firește că bătrânii se vor gândi la răpire dacă fetele n-au spus nimic... și se vor amărî foarte rău... vor plânge...

Pe Okuni o supăra purtarea lui Sankurō, însă îi era și teamă să nu-l piardă. Tremura toată. De ce se comportase astfel bărbatul pe care-l iubea? Dacă o părăsea? De fapt, de când se îmbolnăvise, nici n-o mai atinsese. N-o mai dorea? Când și-a amintit că-i ceruse scuze pentru necazurile pricinuite, i-a părut rău că-l acuzase de răpire și că-l insultase, numindu-l negustor de oameni. În sufletul ei se dădea o luptă crâncenă...

Sankurō ripostă cu o voce de gheață:

— Bătrâna aia cu inimă de fier n-o să plângă.

— Însă tot o să se îngrijoreze din pricina fetelor... și, dacă află că sunt aici, o să-mi poarte pică. Sankurō, te rog să mă crezi că mă simt foarte jenată.

— N-ai pentru ce să-ți faci griji. De ce să te dușmănească? Fetele au venit de bunăvoie. Sunt fericite că poartă chimonouri frumoase. Și mâncarea e mai bună aici decât în satul Moriguchi. Bătrâna ar trebui să fie încântată și să-ți mulțumească. N-are nici un motiv să te urască sau să se îngrijoreze.

— Numai că fetele au plecat de-acasă fără să-i ceară voie.

— Mai taci din gură! Mă bați la cap cu același lucru! Dacă-ți faci atâtea griji, n-ai decât să mergi tu până-n Moriguchi s-o anunți. Până te-ntorci, ele și-au și luat zborul din cuib! Nu te mai frământa inutil! Nu vezi că ești încă bolnavă? Mai bine du-te și te culcă!

Okuni nu se putea liniști. Sankurō ridicase tonul la ea. Poate că avea dreptate... era obosită și bolnavă. Ar fi vrut să-i ceară sfatul lui Densuke, dar acesta nu intervenea niciodată când se certa cu Sankurō. Și-ar fi răcit gura de pomană. Pesemne că

Sankurō n-o mai găsea atrăgătoare sau se săturase de cât zăcuse la pat... sau de fața ei posacă.

Sankurō nu prea stătea prin Ōsaka. Era mai tot timpul plecat cu Baian. Într-o bună zi, și-a luat și toba cu el și-au pornit spre Juraku.

Pe Okuni o preocupa soarta bătrânei din Moriguchi. Se tot întreba dacă nu o fi tristă sau îngrozitor de îngrijorată. Le-a spus fetelor de nenumărate ori să se-ntoarcă acasă, dar vorbele și îndemnurile ei rămâneau fără ecou. O țineau morțiș că Sankurō le invitase să cânte și să danseze în capitală. Ca să scape de cicăleala ei, nici măcar nu mai treceau pe la ea. De îndată ce se sculau, se îmbrăcau în chimonourile cumpărate de Sankurō și se apucau să învețe cântece și dansuri. Repetau cât era ziua de lungă împreună cu celelalte fete.

După câteva zile, s-a trezit cu bătrâna din Moriguchi la Templul Hōshi. Nu-i fusese greu să-și închipuie unde se aciuaseră nepoatele ei.

— Okuni! Densuke! Sankurō! striga femeia de zor, pe un ton care îi trăda starea de spirit și sentimentele față de nepoate. Ieșiți afară! Nenorociților! Răpitorilor! Mi-ați furat nepoatele! Așa știți voi să vă arătați recunoștința? Ieșiți afară! Otsuru, Omatsu, nu vă mai ascundeți de mine! Știu că sunteți aici. Proastele naibii! Afară cu voi!

Ochii îi scăpărau de furie. Știa că Templul Hōshi făcea parte din Tenmangū și că preotul cel mare era unul dintre sfetnicii principali ai suveranului, însă țipa cât o ținea gura tocmai ca s-o audă toată lumea. Părea gata să-și dea viața pentru nepoatele ei.

— Bunico! Suntem aici. Te rog, intră! o îndemnă Okuni, ridicându-se pe jumătate din așternut.

N-a scăpat de ceea ce i-a fost frică. Știa că așa avea să se-ntâmple. Okuni era pregătită să înfrunte furia bătrânei. Nu se gândea să-i opună rezistență indiferent cum s-ar fi purtat cu ea... chiar de-o bătea sau de-o lovea cu picioarele... dacă asta o potolea. Sankurō lipsea. Prin urmare, picase într-un moment potrivit ca să-și ia nepoatele acasă.

— Aaaa! Pot să intru?

Bătrâna se proțăpi în fața lui Okuni și se răți la ea.

— Okuni! Văd că nu te-ai înzdrăvenit ca lumea. N-ar fi trebuit să uiți că ți-am salvat viața. Nu mai știi că te-am scăpat de la moarte cu mâinile mele?

— N-am uitat nici o clipă ce-ați făcut pentru mine. Și nici n-am să uit vreodată.

— Te rog să fii cinstită... Atunci ce caută aici Otsuru și Omatsu?

— Îmi cer iertare.

— Așadar, sunteți răpitori! Hoți de copii! Așa știi tu să-ți arăți recunoștința?

— Nu le-am răpit... Nu le-am furat. M-am trezit pur și simplu cu ele aici... eu zăceam în pat. Le-am rugat să se-ntoarcă acasă imediat.

— Văd că-ți merge gura... Tot încerci să mă zăpăcești... Dă-mi fetele înapoi!

— Vă rog din suflet să mă credeți... Le-am spus de nenumărate ori să plece acasă, dar a fost în zadar. Vă implor să mă credeți... spun adevărul... Le-am tot zis că n-au cum să rămână aici...

— Văd că te pricepi să dai din gură. Otsuru! Omatsu! Nu vă mai ascundeți!

Okuni s-a pus și ea pe strigat. Văzând că nu răspund, le-a chemat și pe cele din Izumo. Țipa tot mai tare, însă degeaba. Toate fetele se ascunseseră undeva, afară. Okuni era absolut convinsă că trăseseră cu urechea și auziseră ce discutase cu bătrâna.

Disperată, Okuni l-a strigat pe Densuke. Puțin probabil ca slujitorii de la templu să nu fi auzit ce se întâmpla. Densuke trebuie să fi fost și el pe-aproape.

— Densuke! M-auzi? Te rog mult să le aduci în casă pe Otsuru și Omatsu.

Îndată după aceea s-au auzit niște proteste... apoi, târșâit... Densuke a intrat cu fetele, ținându-le bine de guler.

— Bună ziua, bunică!

— Ei, nu mai spune! Densuke? Ai uitat cum stăteai cu capul plecat în ziua aceea cu zăpadă mare și cereai ajutor? Și-acum ești părtaș la răpire! Nu ți-e rușine?

— Nu-i adevărat! Vă rog să mă credeți. Nici eu, nici Okuni... nu le-am spus să vină-ncoace. Ne simțim tare prost... Lui Okuni îi e foarte rușine...

— Sunteți amândoi niște mincinoși... Dacă i-ar fi fost rușine, te-ar fi trimis să le aduci pe fete înapoi. Otsuru și Omatsu sunt copile încă. De cele mai multe ori nu le poți convinge doar cu vorba. Trebuia să mi le-aduci cu forța la Moriguchi. Când a fost la mijloc viața lui Okuni, eu mi-am făcut treaba până la capăt...

Okuni și Densuke ascultau mustrările bătrânei cu capetele plecate, fără să fie în stare să mai scoată un cuvânt sau să se apere în vreun fel. Însă atât Densuke, cât și Okuni nu puteau face decât ceea ce le dădea voie Sankurō. Nu li se îngăduia să ia hotărâri. Sankurō le interzisese să ducă fetele înapoi. Iar acum, că Sankurō lipsea, era nedrept să dea toată vina pe el.

— Bunico, vă rog să ne iertați. Vă implor din toată inima! zise Okuni.

Densuke tăcea, cu capul plecat. Bătrâna părea că se înfierbântă tot mai tare, pe măsură ce Okuni încerca s-o convingă de nevinovăția ei și a lui Densuke. Deodată, își vărsă mânia pe nepoate.

— Otsuru! Omatsu! Ce-i cu hainele alea caraghioase pe voi? De-a dreptul țipătoare! Arătați ca niște târfe! țipa ea, străfulgerându-le cu privirea din cap până-n picioare. Acasă cu voi! Ne întoarcem împreună la Moriguchi! Am plantat răsadurile de orez. Trebuie plivite! Înapoi la treabă!

— Nu vreau! Nu merg acasă, țipă Otsuru, luând-o prin surprindere.

— Nici eu! zise Omatsu.

— Îmi place mai mult să cânt și să dansez decât să lucrez la câmp.

— Ce spuneți? Blestematele naibii! urlă bătrâna, schimbându-se la față. La ce vă servește să cântați și să dansați? Ce iese din asta? Vă umpleți burțile cu-așa ceva? Nimic nu se compară cu parcelele de orez! Pământul e binecuvântat. Dacă punem sămânță în el și o udăm, ea crește... înflorește și rodește... Orezul, grâul, secara, meiul dau oamenilor tărie. Cum credeți că ați crescut? Cu terci de orez v-ați făcut mari! În afară de

peşte, toată hrana ne e dată de mama-pământ. Sunteţi de-a dreptul neroade când spuneţi că dansul şi cântecul sunt mai interesante decât munca la câmp. Să vă ia naiba! Dezmăţate afurisite ce sunteţi! Vă dă prin cap să scoateţi bani din cântat şi dansat! Femeile *kabuki* sunt nişte buruieni care nu-şi au rădăcinile în pământ. Sunt doar smulse din pământ şi duse la oraş pentru a fi vândute. Se ofilesc cât ai clipi din ochi. Otsuru, Omatsu, asta vreţi s-ajungeţi?

Okuni şi Densuke ascultau tăcuţi şi stânjeniţi.

Pe Okuni o zgâriau pe urechi cuvintele bătrânei: „dezmăţate" ... „nu se scot bani din cântece şi dansuri" ... „buruieni care nu-şi au rădăcinile în pământ" ... „duse la oraş pentru a fi vândute".

Otsuru şi Omatsu tăceau şi se uitau la bunica lor de parcă n-auzeau ce spune. Nu voiau decât să-şi împlinească visul. Aşteptau răbdătoare ca ea să se satură de răcnit. Nici prin cap nu le trecea să-şi dezbrace chimonourile cele frumoase. Orice s-ar fi întâmplat, în ruptul capului nu voiau să mai muncească pe parcelele pline de noroi. Otsuru, care era mai voinică decât o fată de vârsta ei, avea răspunsul pregătit. Ce tot bolborosea bătrâna? Cultivarea orezului... altceva nu mai ştia să spună. Tot samuraii îl mâncau, iar bieţii ţărani se mulţumeau cu mei şi ovăz... La oraş se putea mânca orez fără să te umpli de noroi până-n gât. Abia aştepta să-i spună toate astea.

— Eu nu mă-ntorc acasă, zise Otsuru, profitând de pauza pe care o făcu bătrâna pentru a-şi trage sufletul. Lumea de la oraş are bani, bunico. Nu-i nevoie să ne târâm prin glod ca să mâncăm un bob de orez. Dacă avem bani, putem cumpăra şi orez, şi legume.

— Crezi că dacă arunci cu bani pe jos, creşte orez? Proasta naibii!

— Păi, dacă împrăştii cu bani, e totuna cu a-i arunca în şanţ, bunico? Orice tont ştie atâta lucru. Dacă dansăm şi cântăm, câştigăm bani şi cu banii ăia ne putem cumpăra orez şi sare... fără nici o bătaie de cap.

Bătrâna nu avea de gând să se dea bătută.

— Da' mai taci odată! Ce crezi că s-ar întâmpla dacă n-ar mai fi ţărani? Dacă nu mai munceşte nimeni la câmp... poţi să ai bani cu grămada, că tot n-ai ce cumpăra. De unde mai iei orez atunci? Poţi cânta până rămâi fără glas, poţi dansa până nu te mai ţin picioarele... tot n-ai ce mânca. E în firea lucrurilor, nu-i aşa?

— Nu pricep, interveni Omatsu.

— Nu-nţeleg. Oricum, nu mă-ntorc în sat, zise şi Otsuru.

— Vă duc târâş şi tot nu mă las, ţipă bătrâna.

Un zâmbet vag îi flutură pe buze şi-l privi pe Densuke.

— A apărut o lege care spune că ţăranii nu-şi pot părăsi pământurile. Suveranul a promulgat-o. Okuni şi Densuke, voi ştiţi bine lucrul ăsta... doar lucraţi pentru unul din vasalii săi. N-aveţi voie s-o încălcaţi!

Nu cu multă vreme în urmă, când se hotărniciseră terenurile, ţăranilor li se luaseră toate armele şi li se făcuse un recensământ drastic. Se emisese totodată un ordin prin care se prevedea legarea de pământ a acestora. Se ţinea evidenţa strictă nu numai a bărbaţilor, ci şi a femeilor şi copiilor. Cel al cărui nume se afla în registrul primăriei n-avea voie să plece din sat să lucreze în altă parte. Ginerele bătrânei, recrutat pentru munca la Castelul Yodo, se-ntorsese din nou acasă. Bătrânei îi fusese teamă să nu-l ia samuraii la cine ştie ce construcţie, ceea ce ar fi însemnat că doar ea şi bătrânul aveau să muncească pământul. Văzuse însă că noua lege îl ţinea pe ginere legat de vatră. În asemenea condiţii, nu li s-ar fi permis nici fetelor să părăsească satul. Bătrâna uitase cu desăvârşire că-l ura din tot sufletul pe Hideyoşhi şi-i binecuvântă, în gând, legea.

— Bunica are dreptate. Trebuie să respectăm legea. Nici domnul Baian n-ar fi de acord s-o încălcăm. Lui Sankurō nu-i rămâne decât să se supună, zise Okuni, răsuflând uşurată.

Densuke interveni şi el, încurajator, încuviinţând:

— Haideţi, faceţi cum vă spune bunica. N-aveţi voie să vă rupeţi de familie.

— Nu vreau şi pace, ţipă Otsuru, plângând în hohote. Nu mă-ntorc în sat!

— Este ordinul suveranului! Dacă nu vă supuneți, o să fiți pedepsite.

— Nu vreau! strigă și Omatsu, strângând la piept mânecile chimonoului. Nu mă despart de ăsta, să fie clar!

— Ia-l cu tine. Rămâi îmbrăcată cu el, o să-l porți la sărbătorile din sat. E foarte bine așa! zise Okuni împăciuitor.

Bunica privea însă chimonourile fetelor de parcă erau întinate.

— Dezbrăcați-vă imediat! Vă închipuiți că puteți purta așa ceva-n sat? Cine credeți că se mai uită la voi? Credeți c-o să vă mai ceară cineva în căsătorie? Aruncați-le imediat!

Fetele plângeau cu sughițuri, însă au înțeles până la urmă că nimeni nu avea dreptul să nesocotească legea suveranului. Trebuia cu orice preț respectat ordinul lui Hideyoshi – cel mai puternic, cel mai inteligent, cel mai fioros dintre toți... Altfel, plăteau cu capul!

Subiectul era încheiat. Argumentele fuseseră zdrobitoare. Cele două surori plecară suspinând.

Okuni nu se simțea încă în puteri, așa că s-a culcat iarăși. În urechi nu-i răsunau decât reproșurile bătrânei... „Femeile *kabuki* sunt niște buruieni care nu-și au rădăcinile în pământ. Sunt doar smulse din pământ și duse la oraș pentru a fi vândute. Se ofilesc cât ai clipi din ochi... Poți cânta până rămâi fără glas... poți dansa până nu te mai țin picioarele... tot n-ai ce mânca dacă nu lucrează nimeni pământul." Pesemne că așa stăteau lucrurile. Cele mai de preț erau mâncarea, îmbrăcămintea și casa. Cântecele și dansurile n-au cum să țină de foame. Doar cei care au de toate își permit să plătească pentru a vedea un spectacol. Însă fără roadele pământului nimeni nu supraviețuiește. Okuni îi dădea dreptate bătrânei.

În pofida faptului că se simțea atât de slăbită, Okuni ardea de dorința de a dansa. De ce oare? Pasiunea pentru dans o mistuia. Susurul râului Hii îi dezlănțuise entuziasmul. De copil, brațele și picioarele i se mișcaseră în ritmul sunetelor din jur: ciripitul păsărelelor, șoapta vântului, clinchetul clopoțeilor, bătaia tobelor. De ce oare? se tot întreba ea.

Bătrâna le explicase nepoatelor că omul nu putea trăi fără să mănânce, că cineva trebuia să se târască prin noroi ca să cultive

orezul... Dacă nu te hrănești, nu poți nici cânta, nici dansa. Deși nu se întremase de tot, Okuni nu se gândea decât la dans. Visa cu înfrigurare clipa când va dansa iar.

Și-a amintit de ziua în care Densuke dansase prima oară pe stradă, îmbrăcat în veșminte femeiești, cu evantaiul în mână. Arătase grozav... cu toate că ei i se păruse tare caraghios.

„Dacă un bărbat poate dansa ca o femeie, eu de ce să nu dansez în rol de bărbat?" se întrebă ea. „Ce-ar fi rău în asta?"

Ea, care urâse mantia neagră de călugăr la Nenbutsu Odori, tânjea acum după ea... îi era dor de pălăria aia ca o umbrelă...

„Și ce dacă sunt femeie! Ce-aș avea de făcut ca să imit un bărbat?"

— Densuke!

Densuke era dus pe gânduri, la căpătâiul lui Okuni. Îl frământau reproșurile bătrânei. S-a și speriat când s-a auzit strigat.

— Ce s-a întâmplat?

— De ce plătesc unii oameni ca să audă cântece și să vadă dansuri?

— Pentru că le face plăcere... e frumos... e interesant.

— Folosește la ceva faptul că le face plăcere?

— Da.

— Folosește ceea ce e frumos?

— Firește.

— La ce servește ceva interesant?

— Servește!

— Bun! Și pentru asta plătesc? Cu ce rămân apoi?

— Ce vrei să spui?

— Cu ce rămân cei care ascultă cântecele și văd dansurile?

— Cu plăcerea de a le fi ascultat și a le fi văzut. Sufletul li se umple de încântare.

— Sufletul rămâne?

— Bineînțeles. Bucuria din suflet e mai însemnată decât orice altceva. Ea nu poate fi cumpărată cu bani.

— Bucuria din suflet nu poate fi cumpărată cu bani... îngână Okuni, oftând din rărunchi. Vreau să dansez! exclamă ea.

— Nu mă-ndoiesc nici o clipă.

Au tăcut iarăși. S-a închis fiecare în carapacea lui, lăsându-se pradă propriilor gânduri. Fiecare cântărea pentru sine vorbele bătrânei care tocmai îi părăsise.

Okuni rupse tăcerea după o vreme.

— Trebuie să dansez!

— O să dansezi, însă trebuie mai întâi să te întremezi.

— Când mă fac bine, dansez iarăși!

— Abia aștept!

— Știi, uneori mă copleșesc grijile și nu pot dormi.

— Ce fel de griji?

— Dacă mor și nu mai apuc să dansez?

— De ce vorbești prostii? Pe zi ce trece arăți tot mai bine.

— Cred că doctoriile își fac efectul.

Densuke era convins de spusele lui și încerca s-o încurajeze pe Okuni. Doctoriile și întăritoarele pe care le luau Baian și familia lui dădeau cu siguranță rezultate bune. Când le primea de la Tokitsune, Densuke avea întotdeauna grijă să pună deoparte câte puțin din fiecare. Știindu-le prețioase, nu le lăsa pe mâna servitorilor. Atâta vreme cât Okuni nu suferea de o boală gravă, credea ferm în efectul lor. Trebuia să se întremeze după accident, mai cu seamă că pierduse mult sânge. Îi purta ranchiună bătrânei care-i aruncase vorbe grele, deși văzuse foarte bine că era încă slăbită. N-ar fi fost cazul să spună că „femeile *kabuki* sunt niște buruieni care nu-și au rădăcinile în pământ".

— Okuni, hai să cântăm! N-am mai cântat de multă vreme...

— Grozavă idee!

Densuke și-a scos evantaiul de la brâu și a început să cânte, bătând cu el în palma stângă.

Hai să-nsuflețim,
În minunata noapte cu lună,
Chimonourile înflorate!

— Densuke, nu vrei să dansezi?

— Ba da!

Densuke prinse a se mișca ușor, repetând de câteva ori aceeași melodie. Okuni îl privea fermecată, fără să-i scape o mișcare.

— Hai, încă o dată... *Firul tors*, îl imploră Okuni.

— De acord.

Okuni îl urmărea cu atenție și-și imagina cum avea să-l danseze și ea... Câtă grație! Era pur și simplu vrăjită. Dansul firului tors! Minunat!

Văzând-o pe Okuni cu ochii închiși, Densuke ieși liniștit din încăpere, cu pași ritmați. Știa foarte bine cât de mult își dorea Okuni să poată dansa iarăși. Știa, însă nu zicea nimic. Dorința ei fierbinte avea cu siguranță s-o pună pe picioare cât de curând.

Faptul că bătrâna din Moriguchi le-a târât pe Omatsu și Otsuru înapoi acasă n-a însemnat mare lucru. După trei zile, fetele au profitat de neatenția ei și-au zbughit-o iarăși la Templul Hōshi. Aveau de gând să-l aștepte pe Sankurō. Numai că n-au mai apucat, pentru că bătrâna și-a făcut îndată apariția, furioasă. Okuni, Densuke și fetele din Izumo știau foarte bine că n-aveau dreptul să le ascundă.

Când Sankurō a revenit după câteva zile și a descoperit că Otsuru și Omatsu lipseau, s-a înfuriat îngrozitor. Okuni a încercat să-i explice cum stăteau lucrurile, dar el n-a vrut s-audă nici un argument.

— Bătrâna nu-și permite să încalce ordinul. Legea e lege. După ce mă fac bine și dansăm în fața suveranului, acesta o să-și dea imediat seama că ele sunt fete de țăran. Noroiul din crăpăturile călcâielor nu dispare dintr-odată.

— Pân-atunci mai e! Prezența copilelor în sat e necesară doar pentru a asigura culegerea recoltei. Contează la numărătoare! Asta spunea și bătrâna! Dar, dacă mor...

— Ce vrei să zici?

— Dacă Otsuru și Omatsu dispar, oricât de puternică e bătrâna, tot nu le mai poate aduce îndărăt din Țara Întunericului.

Okuni respiră adânc, privindu-l pe Sankurō. Pe chipul lui deslușea o voință de neclintit.

„Asta-i bărbatul pe care-l iubesc!" gândi Okuni.

Nu se simțea în stare să mai găsească și alte argumente ca să-l convingă.

În ziua următoare, și-au făcut apariția la templu cele două fete din Moriguchi. Pentru a treia oară. Parcă ar fi răspuns

gândurilor lui Sankurō. Le-a luat imediat de mână și le-a dus într-un loc știut numai de el... loc pe care nu l-a dezvăluit nici lui Densuke, nici lui Okuni.

Bătrâna a venit imediat după ele. De data asta, a înfruntat-o Sankurō cu impertinență.

— Nu știu unde sunt. Căutați-le... dacă nu mă credeți când vă spun că nu-s aici.

— Așadar, dumneata ești capul răutăților! Hoț de copii nenorocit! Ce om! Dacă pățesc ceva, o să ai de-a face cu mine!

Bunica țipa furioasă, dar Sankurō nici măcar nu se încruntă. Stătea calm, cu brațele încrucișate.

— Nu mai vorbiți prostii! N-aveți decât să le căutați... și lăsați amenințările! o avertiză el, aspru.

Bătrâna a scotocit peste tot, până și prin încăperile servitorilor, pline de pânze de păianjen. Avea ochii injectați de furie. Nu le-a găsit însă nicăieri. Fetele nu erau la templu, fuseseră ascunse în altă parte. Cei întrebați au mărturisit că le-au văzut venind, dar nimeni nu știa ce s-a întâmplat apoi cu ele.

— Okuni, spune-mi imediat unde-s nepoatele mele!

— Vă rog să mă credeți că nu știu.

— Densuke! Nici tu nu știi?

— Nu. V-am spus adineauri că le-am văzut venind, însă apoi...

— Trebuie să-mi spui ce s-a întâmplat cu ele!

— Nu știu... Vă implor să mă credeți.

— Sankurō, nu mă mai duce cu vorba! Spune-mi cinstit!

— Nu știu.

— Toată lumea zice că dumneata le-ai dus undeva, dar nimeni nu știe unde.

— Presupun că e vorba de o neînțelegere.

— Ba nu, le-ai ascuns! Unde? Spune-mi! Te rog! Te implor!

— Dac-am spus că nu știu, nu știu și pace.

— Nu le mai duc cu mine-n sat. Dacă-și doresc atât de mult să cânte și să danseze, le las în pace. Dar vreau să le văd, să știu că-s sănătoase. N-au decât să facă tot ce vor, nu mă mai amestec. Dacă nu le place la țară, nu le mai iau cu forța. Vreau doar să le văd. Te rog!

— Dacă nu știu unde sunt, cum să vă las eu să le vedeți?

— Nu cred că nu știi, Sankurō!

— Ați zis că vă e frică de recensământ... De-acum, aveți de hrănit două guri mai puțin. Dacă întreabă samuraii de ele, spuneți-le c-au murit. O să le șteargă numele din registru. Nu e vorba de mână de lucru bărbătească. Prin urmare, fiind fete, puțin probabil să le caute cineva.

Bătrânei nu-i venea să-și creadă urechilor. Uitase parcă și să clipească. Ce nerușinare!

— Ești un nemernic, Sankurō! Cât poți fi de ticălos! Cum ai tupeul să-mi spui că voi avea de hrănit două guri mai puțin? Aș fi în stare să-mi dau și viața pentru nepoatele mele dragi. Dacă vin samuraii cu recensământul, am să le spun că mi-au fost răpite. Am să țip în gura mare tot drumul de întoarcere. Să se audă în tot Templul Tenmangū. O să mă duc și la castel! Să afle și suveranul cine ești!

Bătrâna a plecat, blestemând. Pe Sankurō nu l-a atins câtuși de puțin furia ei. Baian lipsea de la templu, iar dacă avea să afle că l-a hulit o amărâtă zdrențăroasă, tot ea urma să sufere. Punea pe cineva să o bată zdravăn. În castel nici nu putea fi vorba să pătrundă. N-avea cum să treacă de rândurile de gărzi... nici măcar de cele din împrejmuirea exterioară. Era vai de cel care-i ieșea în cale suveranului când se-nfuria. Ar fi fost periculos pentru bătrână. O pândea sfârșitul dacă acționa necugetat.

Sankurō a mai așteptat câteva zile să vadă ce se-ntâmplă. Trebuia să fie totuși prudent. Cum bătrâna nu s-a întors după fete, le-a scos din ascunzătoare și le-a dus la templu.

— Eu plec iarăși la Kyōto, îi spuse Sankurō lui Okuni. Până mă-ntorc, Densuke să le învețe să danseze.

Okuni se simțea prea slăbită ca să-l înfrunte pe Sankurō. Îi părea rău de cele două fete slăbuțe, care se temeau și să respire în prezența bărbatului mândru și impunător, cu chipul palid și inima de gheață. Disprețuia profund felul în care Sankurō le ademenise pe copile și o compătimea pe bunica lor. Bătrâna se înfuriase și blestemase de disperare. Pe de altă parte însă, înțelegea perfect dorința fetelor de a scăpa de viața mizeră de la țară. Era firesc să dorească să cânte și să danseze! Okuni știa foarte bine ce se petrecea în sufletul lor. Nu se înzdrăvenise de tot,

n-avea încă forță și totuși nu aștepta decât clipa când urma să danseze iarăși. Firește că nici fetele n-aveau chef să se întoarcă la noroiul de pe câmp! Nimeni nu le putea înțelege mai bine ca ea!

Sankurō le aruncase momeala și fetele o mușcaseră. Lui Okuni nu îi plăcuse nici cum o tratase Sankurō pe bătrână. Dar, ca să nu-l supere, trebuia să-i asculte ordinele. Nu-i stătea în fire să i se împotrivească.

Cea care-i născuse suveranului un copil în Castelul Yodo era soția suveranului. Ea îl considera pe Sankurō suveranul sufletului ei.

Chiar dacă voia să se calmeze gândind astfel, nu putea. Nici măcar nu se mai odihnea bine. Nu-i păsa decât de dans. Se mai liniștise puțin când supraveghea repetițiile lui Otsuru și Omatsu. Urmărind instrucțiunile lui Sankurō, Densuke le învăța să cânte, iar fetele din Izumo, să danseze. Okuni, țintuită încă la pat, supraveghea totul.

Dorința de-a te vedea
Mă poartă-n goană spre tine.
Nu știe nimeni.
Dă-mi voie să-ți spun
Cât de mult te iubesc.
Ce să mă fac?

Densuke cânta bine și se pricepea grozav să-i învețe și pe alții. Amintindu-și cât le fusese de greu la început, cele patru fete din Izumo încercau să le facă pe Otsuru și Omatsu să nu se simtă intimidate. Le arătau, răbdătoare, de nenumărate ori, pașii de dans ai trupei. Venise vara cu arșița ei cumplită. Otsuru și Omatsu erau transpirate din cap până-n picioare, de parcă stătuseră sub cascadă... dar nu se lăsau. Exersau zi de zi, până la epuizare. Densuke le ajuta și el de câte ori reușea să mai scape de treburile pe care le avea la Templul Hōshi. Fetele din Izumo s-au străduit din răsputeri să le învețe pașii corecți și mișcările adecvate ale brațelor. De multe ori se așezau în spatele celor două și le dirijau mâinile și picioarele de parcă manevrau niște marionete.

„Sankurō! Cum ai putut să faci așa ceva?" îi reproșa Okuni în gând.

Cele două fete care cântau și dansau în fața lui Okuni, de parcă erau gata să-și dea sufletul pentru ceea ce făceau, arătau jalnic. În primul rând, le lipsea cu desăvârșire farmecul. Aveau pielea arsă de soare... gesturi stângace... de maniere nici nu putea fi vorba. Otsuru cânta banal și șters, cu toate eforturile disperate și răbdarea ieșită din comun ale lui Densuke. Pașii de dans ai lui Omatsu erau împiedicați, chiar dacă ea voia să pară avântată. Oricum, nu-i reușea aproape deloc sincronizarea cu melodia. Cu cât se căzneau mai mult, cu atât îi era mai limpede lui Okuni că cele două nu vor stârni nici un fel de sentimente... nu-i vor încânta în veci pe spectatori. Strădania disperată de la repetiții mai mult plictisea, aproape respingea.

Okuni era pur și simplu uluită. Nu-și închipuise vreodată că pe lume există și persoane lipsite de aptitudini. Ea crezuse că oricine putea cânta și dansa. Nu se îndoise o clipă de asta. Însă Otsuru și Omatsu erau incapabile să cânte și să danseze. Oricâți ani ar fi exersat, ar fi fost în zadar. Nu fuseseră făcute pentru așa ceva. Când se gândea că fugiseră de-acasă, că o dezamăgiseră pe bunica lor atrase de ceva pentru care n-aveau strop de talent, lui Okuni îi venea să intre în pământ de rușine. Chiar nu știa ce să facă. O durea și simplul fapt că le privea. Închidea ochii, însă nu-și putea astupa urechile.

— Gata! Terminați! le zise ea pe un ton aspru.

Însă și-a dat imediat seama că ele făceau tot ce le stătea în putință. A încercat să fie mai blândă și a adăugat zâmbind slab:

— Oți fi obosit. Odihniți-vă puțin. Și eu sunt sfârșită.

9

Râul Kamo străbate centrul orașului Kyōto limpede și liniștit. Apa lui e puțin adâncă, iar malul, înalt. Așadar nu există pericol de inundații. Nu seamănă câtuși de puțin cu nărăvașul Hii din Izumo sau cu Yodo, lat și învolburat, care se varsă în golful Ōsaka. Este cristalin și vesel, precum capitala, dar cursul lui

pare să istorisească o poveste aparte. Sălciile pletoase de pe maluri se mlădie cu reverențe adânci, oglindindu-și siluetele firave în apa străvezie și foșnind duios la adierea vântului primăvăratic. Peisajul e delicat. În capitală, totul e încărcat cu atâta frumusețe și grație, încât simți cum ți se taie răsuflarea. Okuni era pur și simplu fermecată. În fața ei se deschidea o întreagă lume nouă, o lume pe care n-o cunoscuse nici în Izumo, nici în Ōsaka.

Drumul până aici a fost lung. Sankurō îl plănuise de multă vreme, mai cu seamă după ce cântărise bine starea de spirit a lui Baian și după ce constatase că Okuni se înzdrăvenise. Ardea de nerăbdare s-o pună din nou să danseze. Se săturase să tot amâne clipa în care avea să încânte privirile elitei.

La începutul anului, Hideyoshi i-a învins pe generalii care i se opuneau, distrugându-le și ultima fortăreață – Odawara. I s-a împlinit visul de unificare a ținuturilor aflate la nord de Kantō[1]. Apoi a îngenuncheat provincia Ōu[2], adunându-și călărețiii la Aizu. Vestea triumfului răsunase glorios până în capitală. Baian, sfetnicul lui cel mai apropiat, l-a însoțit peste tot. Prin urmare, n-a mai avut răgaz să treacă și pe la Templul Hōshi. De multe ori, rămăsese cu Hideyoshi la reședința Juraku, însoțit câteodată și de singurul său slujitor, Densuke.

Sosise așadar momentul ca Sankurō să le ducă în capitală pe Okuni și pe cele șase fete. Și-au stabilit traseul așa încât să ocolească satul Moriguchi și întâlnirea cu bunica lui Omatsu și Otsuru. Au pornit de la Templul Hōshi spre răsărit, mergând pe lângă poalele muntelui Ikoma, dincolo de Hirakata, au luat-o de-a lungul râului Katsura și s-au îndreptat iarăși spre nord. În drumul lor, au trecut și prin apropierea Castelului Yodo, înălțat pe o colină, la confluența râurilor Yodo, Kizu și Katsura.

1 Cuprinde actualele prefecturi Ibaraki, Gunma, Saitama, Chiba, Kanagawa și orașul Tōkyō.

2 Cuprinde actualele prefecturi Fukushima, Miyagi, Iwate, Aomori, Akita, Yamagata.

Okuni și-a amintit, îndurerată, de ziua în care, sleită de puteri, înaintase cu greu prin zăpadă ca să admire ceea ce urma să fie castelul concubinei preferate a lui Hideyoshi. Aceasta îi dăruise suveranului un moștenitor prețios – Tsurumatsu sau Sutegimi – și de aceea se bucura de tot mai multă trecere. După socotelile lui Okuni, copilul împlinise trei ani.

„Dacă n-aș fi lepădat, și copilașul meu ar avea cam aceeași vârstă. Dar... fiecare cu soarta lui! De-atunci, mi-a mers tare prost. Am zăcut la pat doi ani de zile și încă nu m-am înzdrăvenit pe deplin. Dacă aș fi născut, aș fi avut cu ce mă mândri... chiar dacă nu m-aș fi numărat printre alesele suveranului. Copilul meu n-ar fi fost cu nimic mai prejos decât al femeii acestuia... De n-ar fi fost accidentul, aș fi dansat cu aceeași forță ca și înainte... Dar am fost surdă la toate sfaturile și îndemnurile... Atunci n-am vrut decât să văd castelul. Regretele nu mai au rost. Noroc cu Densuke! N-aș fi supraviețuit fără el. De ce nu-i cu mine acum? Păcat! El ar înțelege foarte bine ce se petrece în sufletul meu la vederea Castelului Yodo. Lui Sankurō puțin îi pasă de mine. Chicotește, vesel, cu fetele."

— A, prin urmare, ăsta e Castelul Yodo! exclamă una dintre ele.

— Da, ăsta e!

— Copilul suveranului locuiește aici?

— Nu. După naștere, mama și copilul s-au mutat la Castelul Ōsaka. Eu am văzut procesiunea de-atunci.

— Eu o văzusem pe cealaltă... când viitoarea mamă fusese adusă la Yodo, interveni Okuni.

— Și-acum locuiesc amândoi aici?

— Așa se pare.

— Aș vrea să dansez pentru ei, zise Otsuru.

— Și eu să le cânt, se entuziasmă Omatsu.

Copilele se credeau grozave. Însă era doar o părere a lor. Nimeni din grup nu o mai împărtășea. Dovadă că fetele din Izumo nici nu le-au băgat în seamă, văzându-și mai departe de drum. Sankurō a schimbat subiectul discuției.

Înaintea plecării din Ōsaka, plănuiseră să poposească din când în când pe drum, în locuri unde se aduna lume, ca să danseze. Au rămas o noapte la Hirakata. Când au ajuns la Castelul

Yodo, n-au avut de ce să se mai oprească. N-au întâlnit nici măcar un suflet de om. Cu toate că venise primăvara, vremea era încă rece și lumea nu prea stătea pe-afară. Până au ajuns la intrarea dinspre sud a capitalei, aproape de măreața stradă Kujō, se înnoptase de-a binelea. Fetele abia se mai târau de oboseală. Sankurō s-a gândit că era mai bine și pentru Okuni să nu facă eforturi prea mari, ca să nu cadă iar la pat. Prin urmare, a decis să ceară găzduire unor țărani. Au nimerit la o familie la fel de nevoiașă ca și bătrânii din Moriguchi. Okuni se simțea atât de sfârșită, încât nu putea nici măcar vorbi, așa că popasul era binevenit. Fetele s-au prăbușit în așternut, îmbrăcate. Okuni a adormit în clipa în care a pus capul pe pernă. Două zile de călătorie o secătuiseră. Nu numai pe ea. Toată lumea a dormit ne-ntoarsă.

După o noapte bună de somn, Kyōto li se dezvăluia în fața ochilor în toată splendoarea lui. Muntele Inari dinspre răsărit și silueta râului Kamo, cu splendidele lui sălcii, ofereau un peisaj nemaiîntâlnit. Okuni era impresionată și se aștepta la tot ce-i mai bun pe lume. Fetele erau atât de emoționate, încât nici nu mai simțeau bagajele din spinare. Le venea pur și simplu să zburde de fericire.

Au mers de la strada Sanjō spre Shijō, iar apoi au luat-o de-a lungul râului Kamo. Bătrâna capitală le încânta cu vitrinele ei de la care fetele nu-și mai puteau lua ochii. Negustorii le vrăjiseră. Priveliștea părea că se schimbă la tot pasul.

— Am ajuns pe strada Shijō, inima capitalei. Asta e răspântia unde se adună carele la marea sărbătoare Gion[1].

Fermecate de toată splendoarea din jur, fetele n-apucau nici măcar să încuviințeze, în semn că auziseră explicația lui Sankurō.

S-au îndreptat apoi spre Kamigyo, cartierul din nordul capitalei în care se afla și Palatul Imperial. Pe străzi, forfotă de nedescris. Deodată, le-a izbit un miros de cherestea proaspătă. Se demolau case vechi aparținând nobililor de la Curte și se ridicau în mare grabă conace pentru *daimyō*[2]. Se tăia cherestea,

1 Una dintre cele mai mari sărbători ale Japoniei, desfășurată în Kyōto pe tot parcursul lunii iulie, punctul culminant constituindu-l parada carelor alegorice de pe data de 17 iulie.

2 Seniori feudali de rang imediat inferior rangului de shōgun.

se trăgea la rindea, se șlefuia lemnul. Urmând planul lui Hideyoshi, porțiunea dintre Juraku și Palatul Imperial avea să fie înțesată de case ale oamenilor săi de încredere. Atmosfera de aici se deosebea complet de cea din Ōsaka – mult mai luminoasă și mai însuflețită.

— Ei, cum ți se pare, Okuni? întrebă Sankurō.

— Cât am zăcut la pat, doi ani, și Ōsaka s-a schimbat foarte mult... însă Kyōto e o minune! Nici nu mi-aș fi imaginat că poate exista așa ceva.

— Mă așteptam la reacția asta.

— Chiar că întrece orice închipuire... Dar... ce-i cu atâta lume? Întotdeauna e așa de aglomerat?

— E de două ori mai mare decât Ōsaka. Și în fiecare zi vezi cortegii care străbat străzile sau se petrec evenimente care te captivează. Pe-aici au loc procesiunile generalilor din diverse regiuni... îi aduc omagii suveranului. Mai trec, din când în când, și oficialii lui. Pe urmă, sunt cei care privesc: slujitori și slujitoare, negustori veniți din țară să-și vândă mărfurile, meșteșugari de peste tot...

— Hărmălaie mare... E grozav!

— Da, e. Și gândește-te că suveranul vrea să unească țara... va fi o adevărată sărbătoare. Să vezi atunci cum va arăta capitala!

— Cine sunt fetele cu chimonouri înflorate?

— Fiice de nobili.

— Se perindă procesiuni zi de zi?

— V-am mai spus... Mai ales după căderea fortăreței Odawara. Hai să vedem despre ce-i vorba acum!

Abia reușeau să se strecoare prin mulțimea care înainta spre Jurakutei. Sankurō le-a avertizat pe fete să nu se piardă una de alta.

— Dacă vă rătăciți, ne întâlnim la podul Sanjō. Stați împreună tot timpul. Ați înțeles?

Procesiunea de azi îl interesa și pe Sankurō în mod deosebit, așa că puțin îi mai păsa de fete. Nu mai văzuse așa puhoi de oameni de la plecarea lui Hideyoshi la Odawara. Și acum îi trecea prin fața ochilor suveranul călărind semeț în fruntea alaiului.

Locuitorii capitalei, care îl întâmpinaseră la întoarcerea victorioasă de la Odawara, zvoniseră că următoarele ținte ar fi China

și Coreea. Baian îi confirmase lui Sankurō că suveranul n-avea să se mărginească doar la Japonia. Nu apucase să mai vorbească cu el în ultima vreme, dar avea impresia că procesiunea din acea zi ținea de planurile măreţe ale lui Hideyoshi. Îl admira din toată inima.

— Okuni, haide cu mine! Avem ce vedea azi!

Ca să nu-și strice toba, Sankurō și-a scos-o de pe umăr, a întors-o spre piept și a înfășurat-o cu o pânză. Oricât ar fi fost de mare înghesuiala, nu mai avea grija ei.

Pe Okuni o însufleţea mulţimea. Capitala nu semăna deloc cu Ōsaka. Asta-i era limpede. La Tenmangū, o fermecase ritualul Usokae cu înhăţarea cintezoiului de aur. Aflase câtă însemnătate avea să pună mâna pe el și să schimbe minciuna cu adevărul sau, mai bine zis, cu fericirea. De data asta, atât nobilii, cât și oamenii de rând se îndreptau, înfrigurați, spre Jurakutei. Sankurō îi spusese că locuitorii capitalei ardeau de nerăbdare... De ce? Nu prea înţelegea. Îi plăceau mai mult cei din Kyōto, curioși, decât oamenii harnici și serioși din Ōsaka. Okuni plutea de fericire. Dacă ar fi avut mai multă vlagă, ar fi cântat și-ar fi dansat acolo, în mijlocul mulţimii. Nu putea însă... cu toate că trupul ar fi vrut să răspundă stării ei de spirit. Capitala era într-adevăr minunată... Întocmai cum îi spusese Sankurō.

Înaintau încet spre Jurakutei. Când au ajuns la impunătoarea poartă în stil chinezesc, Sankurō și-a dat seama că nu era un cortegiu de-al lui Hideyoshi. Oricum, nu unul care pornea la cucerirea Coreei sau a Chinei.

— Okuni, vezi?

— Cine-s ăia?

— E o paradă a străinilor... a barbarilor din sud.[1]

În fruntea celor douăzeci de călăreți în veșminte năstrușnice mergeau doi valeți, cu feţele tuciurii și capetele înfășurate în pânză albă. Purtau haine fără mâneci și pantaloni bufanți, din material în dungi, arătând ca niște felinare de hârtie. Primii patru călăreți – șateni, cu tenul alb și ochii albaștri – păreau adormiți pe jumătate. Următorii patru, japonezi după pieptănătură, erau

1 Se face referire la primii europeni care au pășit pe teritoriul Japoniei.

îmbrăcați foarte ciudat. Pelerinele de peste chimonourile strălucitoare lăsau să li se vadă dantelăria fină de la gât. Pantalonii din mătase, superbi, strânși sub genunchi nu semănau câtuși de puţin cu ai barbarilor. Aveau la brâu câte o sabie mare și o cutiuță cu o cruce încrustată. În picioare nu purtau nici saboți, nici sandale de paie, ci un fel de cutii de piele.

— Ce-i cu ăia? întrebă Okuni.

— Sunt japonezi veniți din ţara barbarilor. Își spun *kirishitan*[1].

— Dar cei voinici din spatele lor?

— Ăia sunt barbari get-beget.

— Ce nas mare au!

— Ai băgat de seamă culoarea ochilor? Să știi că văd foarte bine cu ei.

— Și cei cu coifuri care lasă impresia că se clatină? Au și pene la coifuri!

— Nu sunt coifuri. Sunt pălării. Toți barbarii poartă pălării cu boruri largi.

În mulţime se aflau și unii care știau totul despre aceștia și dădeau explicații celor dornici să-i asculte. Okuni și Sankurō le sorbeau cuvintele. Barbari. *Kirishitan*. Pentru Okuni, tot ce vedea și auzea era nemaipomenit.

„Așadar, asta înseamnă capitala. Sankurō avea dreptate. Dacă va fi să mai dansez, aici trebuie să dansez. E minunat! Ce procesiune grozavă!"

Cortegiul era condus de Alessandro Valignano, delegatul misiunii iezuite care aparţinea bisericii romano-catolice. Vizita Japonia după ce trecuse prin Indiile de Est. Îi ceruse o audiență lui Hideyoshi, prilej să vadă și reședința Juraku. Cei patru „barbari" din fruntea procesiunii erau preoți iezuiți. Urmau patru tineri japonezi, delegați ai misiunii din Roma: Mancio Itō, Miguel Chijiwa, Julião Nakaura, Martinão Hara. O mulţime de japonezi se convertiseră la iezuitism de mai bine de zece ani. În convoiul format din douăzeci și șase de persoane intrau și treisprezece portughezi de pe vasele ancorate în portul Nagasaki. Slujitorii erau indieni. Alaiul impresiona. Nu numai Okuni

1 *Kirishitan* – creștin.

vedea pentru prima oară așa ceva, ci și locuitorii capitalei. Din pricina mulțimii, înaintau foarte greu, dar asta nu-i supăra. Aveau misiunea să ajungă la Hideyoshi ca să-i ducă mesajul preoților iezuiți. Știind că lui Hideyoshi îi plac lucrurile extravagante și strălucitoare, Valignano calculase fiecare detaliu al procesiunii fastuoase, considerată bine-venită în momentele de pace și stabilitate asigurate de suveran. De aceea inclusese tot felul de personaje îmbrăcate cât mai excentric. Era cea mai rapidă cale de a ajunge la inima suveranului, garantând succesul misiunii de propagandă iezuită. Pentru Valignano se dovedea un câștig și numai faptul că lumea se aduna să-i asculte și să-i vadă. Și-a scos pălăria și a salutat cu voce tunătoare mulțimea adunată. Misionarii portughezi și-au fluturat pălăriile cu pene, salutând și ei:

— *Ola! Boã tarde!*

— *Boã tarde para todos!*

Luați prin surprindere și neînțelegând cuvintele, nimeni n-a răspuns salutului lor. Unii mai îndrăzneți s-au apropiat și le-au pipăit, prudenți, veșmintele. Gestul nu i-a afectat pe misionari. Și-au pus la loc pălăriile, continuând să zâmbească.

Nu era prima oară când *padre* Valignano îl vizita pe suveran. Se mai întâlniseră cu vreo zece ani în urmă. Misionarii se bucuraseră întotdeauna de o primire călduroasă din partea acestuia, oferindu-i multe cadouri după care se prăpădea. Însă în urmă cu vreo patru veri, Hideyoshi își schimbase brusc atitudinea. Misionarii căzuseră în dizgrație și el le ordonase întoarcerea în ținuturile de baștină, interzicându-le predicile. Nimeni nu știa ce se întâmplase și care fusese motivul schimbării subite. N-au înțeles nici apropiații suveranului, nici misionarii. Cu toate că-i plăcea vinul roșu de import mai mult ca orice, îl supărase pesemne faptul că misionarii propovăduiau monogamia. Cert e că promulgase edictul de expulzare a misionarilor occidentali.

Știind că lui Hideyoshi îi plăcea să creadă că se bucura de faimă internațională, *padre* Valignano venise de data asta la Kyōto ca ambasador plenipotențiar al viceregelui Indiei portugheze, și nu ca simplu vizitator sau predicator. Cu două luni în urmă, Hideyoshi primise vizita unui mesager coreean și, mai înainte, pe cea a trimisului regatului Ryūkyū[1]. Acum venea cineva din partea Indiei... Suveranul nu-și mai încăpea în piele de încântare. Valignano urmărea abolirea edictului care interzicea misiunile iezuiților în Japonia și trebuia să se mențină pe poziții. Reușise, după patru ani, să obțină această întrevedere importantă și nu putea pleca fără izbândă.

Sankurō și Okuni n-au aflat nici în ziua aceea, nici mai târziu amănunte despre discuțiile dintre suveran și *padre*. Și totuși, Okuni, pentru prima oară pe străzile capitalei, chiar în ziua evenimentului, se simțea răscolită până în adâncul sufletului. Văzuse tot felul de lucruri ciudate cât trăise printre negustorii bogați din Sakai, dar abia acum înțelegea câte ceva. Și la Sakai văzuse cruci încrustate pe cutii. Atunci crezuse că așa le plăcea negustorilor, dar acum pricepea semnul foarte bine. Okuni nu făcuse nici o clipă legătura cu religia. Încerca să-și închipuie cum i-ar fi stat să danseze cu un șirag de rozarii la gât... Ce-ar mai fi sclipit în ritmul pașilor ei vioi de dans! Dacă ar mai fi purtat și costum străin! Ce strălucitoare erau! Și ce linie aveau la gât! Ce originale! Doamne, cât se mai deosebeau de chimonourile cu model de flori, păsări și lună pe care le purta ea!

Pe Okuni o impresionase și faptul că lumea s-a adunat să-i vadă pe barbari. Fetele de nobili, cu voaluri pe față, erau pur și simplu fermecătoare, iar însoțitoarele lor, de o eleganță sobră. Văzuse însă și destui tineri săraci, îmbrăcați zdrențăros și aproape desculți. Contrastau puternic cu priveliștea noilor conace ale războinicilor călare pe cai frumos împodobiți. Procesiunea a înaintat spre poarta reședinței Juraku, scăldată în aur. Capitala prospera și sediul suveranului impresiona prin strălucire. Ajungea să arunci o singură privire din afară! Deși îmbătată de freamătul mulțimii, Okuni intuia totuși o sărăcie ascunsă.

Cât timp zăcuse la pat, Sankurō îi mai povestise câte ceva despre capitală. Într-adevăr, frumusețea ei întrecea așteptările. Dar la fel și mizeria... atât de izbitoare... Cele două fețe ale capitalei, complet diferite, o contrariau pe Okuni. Îi era greu să descrie ce simțea.

---

1 În prezent, Okinawa.

După ce procesiunea lui Valignano a intrat la Jurakutei, porțile s-au trântit brusc, iar paznicii au pornit să împrăștie mulțimea, sfidători. De fapt, oamenii veniseră să-i vadă pe „barbari". Așadar, odată ce aceștia dispăruseră dincolo de poartă, nu mai avea nici un rost să-și piardă timpul pe-acolo. Au început să se retragă precum mareea la reflux. Okuni mergea încet, căscând gura la casele mai arătoase. A luat-o pe străduțe lăturalnice unde a văzut femei uscând castane și bărbați cărând în spinare sau pe cap legături de lemne și crengi uscate. Nu erau chipuri care să te trimită cu gândul la belșugul de la palat, însă păreau deschise... mai luminoase decât cele văzute în Ōsaka. Toată lumea își vedea de treabă.

„În pofida sărăciei, au o demnitate cum n-am mai întâlnit în altă parte", își zise Okuni.

Se lăsase seara și se simțea obosită. Dintr-odată și-a amintit că Sankurō le dăduse întâlnire fetelor la podul Sanjō. Oricine le-ar fi putut îndruma într-acolo dacă s-ar fi rătăcit. Fusese construit cu un an în urmă sub administrația lui Nagamori Mashita, unul din cei cinci miniștri ai suveranului – primul pod din Japonia cu piloni de piatră. Okuni a grăbit pasul. Parcă-l și vedea pe Sankurō obosit și supărat de întârziere. Pesemne erau cu toții mirați că tocmai Okuni se rătăcise.

Exact cum se temuse. Sankurō era furios foc. Aștepta cu brațele încrucișate, înconjurat de fetele care stăteau ghemuite.

— Ce naiba ai făcut până acum?

— M-am rătăcit.

— Chiar nu-mi pot imagina cum ai reușit să te rătăcești într-un oraș atât de bine gândit... Răspântiile sunt limpezi... ca lumina zilei.

— Și totuși, m-am rătăcit.

— Cât credeai că te mai așteptăm? Vântul e rece lângă râu. Fetele sunt lihnite de foame... N-ai pic de rușine!

— Iertați-mă!

— Dacă nu mai găsim unde să înnoptăm? Oricum, e greu să dăm aici peste un loc călduros ca acela de la țărani...

— Chiar îmi pare rău că a trebuit să mă așteptați.

Okuni se scuza din toată inima, dar Sankurō nu mai termina cu bombăneala. Nu era dispus s-o ierte așa ușor.

În clipa aceea Sankurō se auzi strigat. O femeie se apropie de el.

— Sankurō, ce faci aici?

— A, Oan?

Sankurō a fost cam surprins văzând-o. Părea cam stânjenit.

— Am auzit că barbarii au venit în vizită la suveran și eram convinsă că o să te întorci și tu la Kyōto, zise Oan, lipindu-se de el. Am cumpărat sake și pește.

Sankurō a îndepărtat-o brutal.

— Așteaptă-mă! Trebuie să le găsesc adăpost fetelor.

— A, astea sunt fetele despre care mi-ai tot povestit? Dansatoarele de la Templul Izumo?

Oan le măsură din priviri, de parc-ar fi fost niște arătări ciudate. Apoi zise simplu:

— Dacă-s numai ele, adu-le acasă la mine. Avem loc destul. Nu te mai frământa de pomană.

Sankurō se gândi puțin, apoi zise hotărât:

— Bine. Hai să mergem!

— Firește că stăpânul se întoarce la casa lui, nu-i așa? chicoti Oan.

Fetele s-au liniștit auzindu-i vorbind astfel, mai cu seamă că aveau unde să doarmă.

Sankurō și Oan au luat-o înainte, Okuni după ei, iar fetele la urmă. Okuni n-a avut timp să se gândească la Oan, dar cumpănea puțin starea lucrurilor. Se tot întreba ce avea să-i aducă orașul care o impresionase atât de mult. Până la pod, forfotea de viață. Străzile de pe malul celălalt al râului Kamo erau pe alocuri întrerupte de parcele cultivate. În căsuțele locuite pâlpâiau luminițe. Sankurō și Oan erau obișnuiți cu zona. După ce-au cotit de câteva ori, au intrat într-o căsuță.

— Oan, toată lumea-i lihnită de foame. Pregătește-ne repede o supă și niște orez. Mi-e o foame de lup.

— Imediat. Cine-mi aprinde focul?

Fetele s-au oferit îndată s-o ajute pe Oan. Au pus apă la fiert și s-au apucat să taie zarzavaturile. Se simțeau bine acasă la ea,

de parcă se cunoșteau de când lumea. O considerau o soră mai mare. Okuni stătea și se uita. Încerca din când în când să-l privească pe Sankurō drept în ochi, dar el o evita. Ținea capul în pământ și tăcea.

— Sankurō, stai că vin să te ajut!

După ce a pus pe roate treburile la bucătărie, lăsându-le în grija fetelor, Oan s-a întors în cameră. I-a scos lui Sankurō un chimono de casă.

— Mă descurc și singur. Du-te și vezi-ți de treabă.

— Fetele din Izumo se pricep foarte bine la gătit. Vreau să te ajut pe tine să te schimbi.

— Nu-i nevoie.

— De ce ești atât de prost dispus? Și eu sunt supărată... Mă așteptam să vii singur acasă.

— Hai, du-te la bucătărie! Cred că apa fierbe deja...

— E cam întuneric. De-abia se mai vede.

A adus două lămpi cu gaz și le-a aprins. Ele și focul din sobă au luminat camera binișor. Simțind mirosul de terci de orez și de legume fierte, fetele abia așteptau să mănânce, uitând că erau obosite și că voiau să doarmă. Domnea o atmosferă plăcută. Chicoteau fericite. Okuni n-auzea însă decât fitilul lămpilor sfârâind. Sankurō își schimbase hainele, într-un colț al camerei, și tăcea în continuare.

— Gata masa!

Oan îl strigă pe Sankurō. Acesta o ignoră pe Okuni și se așează între două fete.

— Okuni, hai la masă! Ca să-ți mai treacă oboseala, trebuie să mănânci ceva cald.

Okuni a răspuns invitației, umplându-și un bol cu orez. Luă bețișoarele și duse la gură câteva boabe, însă nu-i alunecau pe gât. I se părea ciudat până și ei. Doar nu mâncase nimic dinainte de prânz. În ultima vreme îi revenise pofta de mâncare și se simțea mult mai întremată. Și totuși acum nu putea înghiți nimic.

„Ciudat! își zise ea. Nu că n-ar avea mâncarea gust, dar nu-mi vine să mănânc."

Îi era foame, dar nu putea mânca. Simțea o apăsare pe suflet. Cumplită. Dacă ar fi încercat să mănânce sau să bea ceva, ar fi vomitat cu siguranță. Stătea cu bolul în mână și se uita la Oan.

„I-a spus lui Sankurō că-l aștepta... că era firesc să se întoarcă acasă. Așadar, asta e și casa lui. Ce e între ei? De când? Ar fi trebuit să-mi dau seama de la bun început... de când am văzut cum se poartă femeia asta. Sankurō mi-a tot zis în ultima vreme că are treburi la Kyōto, dar el venea, de fapt, să locuiască aici... acasă la el. Ce proastă am fost!"

Okuni era supărată pe ea însăși. Cum de nu se gândise nici o clipă că el își găsise pe altcineva în toată perioada în care fusese bolnavă și nu se atinsese de ea? Nici măcar nu-și făcuse griji... Fusese o proastă... Avusese prea mare încredere în el... Ochii mari ai lui Okuni aruncau scântei.

Oan îi luă bolul lui Sankurō, încântată, și-l mai servi cu o porție de terci. Okuni privea profilul femeii.

„Cum a putut să facă așa ceva?" își zise ea.

Însă Okuni își îndreptă toată ura nu spre Sankurō, ci spre Oan.

Oan n-avea nimic atrăgător. Era mai scundă decât Okuni, mai slabă, cu sâni mici... mai tânără decât Sankurō, însă pesemne cu vreo șapte-opt ani mai mare decât Okuni.

„Ce-o fi găsit Sankurō la femeia asta? Chiar nu-nțeleg."

După ce s-au săturat, Otsuru și Omatsu și-au dat seama că atmosfera din bucătărie devenea tot mai încordată. Se temeau să nu se întâmple ceva neplăcut, așa că nici nu îndrăzneau să se miște. Oan a simțit și ea tensiunea din aer și încerca s-o ignore pe Okuni, făcând eforturi disperate să rămână calmă, să mănânce și să bea ca și cum nu se petrecea nimic nefiresc. Se străduia să-i vorbească lui Sankurō, dar el nu-i răspundea.

— Sankurō, spune-mi și mie cine-i femeia asta! izbucni Okuni.

Vrusese să fie cât se poate de tăioasă, dar sunetele au ieșit sparte din gâtlejul ei.

— Ce vrei să spui? o întrebă Oan.

Se întoarse apoi spre Sankurō și-i puse aceeași întrebare ca și Okuni.

Cum Sankurō nu-i răspunse, Oan zise, mândră:

— Sunt nevasta lui Sankurō. Trăim împreună de șase ani. Asta e casa lui Sankurō.

Okuni îl privea fără să clipească, dar nu-i scăpa nimic din ceea ce spunea Oan.

„Se cunosc de șase ani! Acum șase ani... eu încă mai scoteam apă din râul Hii."

Gelozia o măcina pe Okuni. Aștepta cu sufletul la gură ca Sankurō să spună ceva. Până atunci nu scosese o vorbă, indiferent la întrebări și la cele care i le puseseră.

În cameră se lăsă o tăcere apăsătoare. Fetele rămaseră împietrite cu bețișoarele și cu bolurile goale în mâini.

— Kyūzō ziceai că-l cheamă? îi aruncă Sankurō în față, pe neașteptate, de parc-ar fi scăpat de o mare greutate pe care o purtase în spate.

— Ceee?

— Pe soțul tău din Izumo.

Okuni a simțit c-a lovit-o un trăsnet. Rămase împietrită. Gelozia îi chinuia sufletul.

Kyūzō din Izumo... Pesemne că Oan nu-nțelegea nimic pentru că nu aflase despre relația dintre ea și Sankurō. Okaga scăpase numele lui Kyūzō la plecare, iar Sankurō nu-l uitase în cei doi ani de zile. Okuni tremura toată.

„Eu l-am întrebat cine-i Oan, iar el mi-a răspuns cu numele bărbatului ăla din Izumo. Kyūzō a fost înainte de a-l întâlni pe Sankurō... El o are pe Oan de o bună bucată de vreme... și de fiecare dată când venea la Kyōto – chiar și de când suntem împreună – Sankurō poposea aici... Cea mai bună dovadă e faptul că are haine de schimb... s-a schimbat în prezența ei."

Okuni ar fi vrut să spună toate astea în gura mare, să urle, să se răcorească... dar s-a abținut.

— Sankurō, ce-i cu femeia asta? Cine-i? întrebă Oan, nemaiputându-se stăpâni.

Sankurō nu răpunse. Oan i se adresă lui Okuni:

— Cine ești?

Okuni tăcu. Nu știa ce să răspundă. Îl cunoscuse pe Sankurō cu trei ani în urmă. Un argument prea slab pentru Oan. Și-apoi, fusese bolnavă multă vreme. Ar fi vrut să fie tot timpul împreună cu cel iubit... însă el avea pe alta la Kyōto. Nici prin cap nu-i trecuse așa ceva.

— Nu mai face pe nebuna! Mi-ai furat bărbatul!

— Furat?

Okuni scăpase cuvântul fără să vrea. Avea impresia că se-nvârte camera cu ea.

— Ți l-am furat, zici?

— Sankurō e al meu.

— Întreabă-l... o să-ți spună el al cui e. Nu vezi că nu scoate o vorbă?

— Asta-i casa mea!

— Sankurō mi-a spus să vin. Eu habar n-aveam unde mă duce.

— N-ai ce căuta aici! Afară! Ieși afară!

Oan își pierduse stăpânirea de sine. Okuni era calmă și liniștită. Asta a-nfuriat-o și mai tare pe Oan. Sankurō s-a uitat la ele câteva clipe, apoi s-a ridicat.

— Hai, Okuni! Hai să plecăm!

Oan îi privea îngrozită. L-a prins pe Sankurō de picior, disperată.

— Stai! Nu ție ți-am spus să pleci! Asta e casa mea! Ei i-am zis să plece.

— Femeia asta, pe nume Okuni, trebuie să danseze. Nu ne putem lipsi de ea. N-am ce face doar cu fetele astea.

— Stai! Sankurō, nu pleca! Dacă pleci, vin și eu cu voi. Nu pot trăi fără tine. N-o las să mi te ia!

Sankurō nu mai suporta răbufnirea lui Oan. Presimțise încă de pe pod că avea să se întâmple ceva neplăcut... ba nu, încă de când le dăduse întâlnire fetelor acolo, știind că Oan locuia în apropiere. Sperase totuși să n-o întâlnească. Dacă n-ar fi întârziat Okuni, nu s-ar fi întâmplat așa ceva... Ar fi apucat să găsească un loc de înnoptat... În fond, Oan îi târâse la ea acasă... Nici nu se gândise vreo clipă s-o ascundă pe Okuni când îi propusese să vină la Kyōto. Oan l-ar fi descoperit oricum, după ce Okuni avea să-și câștige faima prin dans... pe străzi. Acum, trebuia să găsească o soluție. Cu cât Oan se înfuria mai tare și țipa, cu atât Sankurō își dădea seama că nu putea renunța la Okuni... că Oan nu-l mai interesa. De fapt, nici nu-l atrăsese nimic la ea, dar i se păruse comod să aibă o femeie care să-i spele și să-i gătească. După orele de încordare petrecute în slujba lui Baian, îi prinsese chiar bine o casă liniștită, în care să se odihnească. De-acum nu se mai punea problema astfel. Nu putea spune că o ura pe Oan, însă nu voia s-o înfurie pe

Okuni. Ar fi vrut ca ea să se apuce de dans din ziua următoare și nu era cazul să mai pună paie pe foc... Îl supăra mai mult tăcerea lui Okuni decât țipetele gazdei. Sankurō regreta amarnic că se ajunsese la așa ceva.

Okuni tăcea, dar de fapt îi venea să urle ca o fiară.

„Nu renunț la Sankurō nici în ruptul capului. Nu-l dau nimănui... fie ce-o fi."

În clipa aceea, o forță proaspătă, venind de undeva, din străfunduri, i-a străbătut trupul. O flacără nouă. Parcă renăscuse. Se simțea victorioasă... cel puțin pe jumătate.

„Nici Oan nu cedează. Are să fie o luptă crâncenă și îndelungată... dar n-am de gând să mă las", își zise Okuni.

10

A fost o vară lungă și foarte călduroasă. Okuni și Oan au slăbit văzând cu ochii.

Evenimentele s-au precipitat. Oan nu se gândise nici o clipă că Sankurō trăia cu o femeie la Ōsaka, iar lui Okuni, care zăcuse la pat multă vreme, nici prin cap nu-i trecuse că el avea pe cineva în Kyōto... și că stăteau împreună de atâția ani de zile. Okuni era la vârsta la care încă mai credea în iubire.

Când se gândea că Sankurō făcuse dragoste cu femeia aceea timp de șase ani de zile, Okuni simțea că i se prăbușesc în cap toate pietrele din albia râului Kamo.

„Să-i fie rușine! Ba nu, să-i fie rușine lui Oan!"

Cum dispărea din fața ochilor ei, și-o închipuia împreună cu Sankurō și pleca în căutarea lui, cu ochii înecați în lacrimi.

Oan era într-o stare jalnică. Îl tot striga pe Sankurō și o blestema pe Okuni. Când o apucau năbădăile, se purta mai îngrozitor decât Okuni.

În seara în care le dusese pe fete la ea acasă, Sankurō n-o atinsese nici măcar cu un deget... de parcă avea râie. În dimineața următoare, plecase în căutarea unui loc de popas pentru întreaga trupă. A găsit o casă țărănească părăsită, în partea de sud a Templului Kenni, aproape de Câmpia Toribe[1].

1 Un loc de incinerare cunoscut încă din perioada Heian.

Țăranii din vecinătatea capitalei nu mai suportaseră taxele tot mai mari și fugiseră spre alte ținuturi, angajându-se la nobili sau ca lucrători pe undeva. Își părăsiseră locuințele fără urmă de regret. Sankurō găsise căsuța într-o stare jalnică. Prin acoperiș treceau și razele lunii, și rafalele ploii. Văzând că e a nimănui, fetele s-au apucat cu entuziasm s-o repare și să facă ordine. Otsuru și Omatsu nu se pricepeau la cântec și dans, însă erau gospodine pricepute. Poate pentru că fuseseră crescute în zona Kinai.

Oan nu s-a lăsat intimidată și s-a mutat cu ei, declarând că nu se desparte de Sankurō nici moartă.

Lui Sankurō nu-i mai păsa deloc de ea. Când îi vedea chipul buhăit de plâns, întorcea privirea. La început o plăcuse cât de cât și nu-l ținuse nimeni cu forța lângă ea. Însă acum își dădea seama că îmbătrânise brusc și era de-a dreptul respingătoare. Când Oan intra în casă, Sankurō pleca la baraca de la răspântii. Oan nu punea piciorul acolo. Sankurō angajase, pentru orice eventualitate, și un paznic. Uneori, chiar doi.

Okuni tăcea. Chiar dacă-i venea să spună ceva, îl lăsa pe Sankurō să descurce lucrurile. Nu-i plăcea situația, însă n-avea încotro. Când o auzea pe Oan țipând sau văicărindu-se, o cuprindea mila, dar îi trecea repede. Se tot gândea că n-avea de ce să i-l lase pe Sankurō unei asemenea femei. Ar fi vrut să-i spună toate astea, dar nu voia s-o mai și jignească. Lui Okuni îi era limpede că Sankurō o preferase pe ea, însă n-avea cum s-o alunge pe femeia care se agățase ca scaiul de el. Acum înțelegea că Sankurō simțea pentru Oan ceea ce simțise ea pentru Kyūzō.

— Okuni, nu uita că eu am intrat înaintea ta în inima lui Sankurō! îi spunea Oan ori de câte ori o prindea singură.

Okuni era tot mai disperată, dar nu răspundea provocărilor.

— N-auzi? Mi-ai furat bărbatul!

Okuni o auzea, pentru că se întorcea și o privea, dar nu scotea o vorbă.

— Hoața naibii! Te bagi în viața unui bărbat care are deja nevastă. Așa-i obiceiul în Izumo? Dacă m-auzi, răspunde-mi!

Scenele se repetau de câteva ori pe zi. Okuni se obișnuise cu ele și n-o mai deranjau. Cu cât țipa mai mult la ea, cu atât reușea

să se închidă mai bine în carapacea proprie. Devenise tare ca oțelul. Când avea chef să răspundă, se distra de minune.

— Sankurō e al meu! A fost al tău demult! De când s-a apucat să bată la tobă, e al meu. Am muncit împreună, am împărtășit necazurile și bucuriile. Mi l-ai furat în momente grele pentru mine. Nu ți-a fost rușine? Tu ești hoața! Ce-ai de zis? De ce nu răspunzi?

În asemenea clipe, cu părul răvășit și poalele chimonoului desfăcute, Oan se repezea la Okuni. Otsuru și fetele din Izumo săreau să le despartă. Okuni era pur și simplu dezgustată.

— Oan, n-am știut de existența ta. Sankurō nu mi-a spus niciodată. Dac-aș fi știut... Însă n-am știut. Să nu mă mai faci hoață!

Se învinovățeau una pe alta, însă era greu de spus a cui era vina.

Oan se pierdea cu firea, pe când Okuni rămânea calmă. Parcă li se punea răbdarea la încercare.

Uneori, când schimbau totuși două vorbe, se comportau ca niște copii. Alteori, Okuni încerca să-i explice logic cum stăteau lucrurile.

— Oan, te înțeleg foarte bine. Bineînțeles că regret cele întâmplate. Încerc să mă pun în pielea ta. Știu că mă urăști, dar crede-mă, trebuie să dansez, iar Sankurō trebuie să mă acompanieze la tobă. Te rog să ne lași. Oricât ți-ar fi de greu.

— Nu. Știu una și bună: Sankurō e al meu și nu vreau să mă despart de el.

— Dar vrea el să se despartă de tine...

În clipa în care a terminat de rostit cuvintele, Okuni și-a dat seama că Oan privea în gol.

— Sankurō nu mă părăsește... Sankurō... Sankurō...

Oan s-a ridicat brusc, a țâșnit pe ușă, împleticindu-se, și dusă a fost.

Okuni se simțea vinovată. O atacase fără milă pe femeia care-i furase bărbatul, iar acum regreta. Chiar se sperie. Văzând că nu se întoarce nici a doua zi, a pornit în căutarea ei împreună cu fetele. O îngrijora dispariția lui Oan, cu toate că viața alături de ea i se părea un calvar. Era liniștită însă în privința lui Sankurō. Știa că nu avea s-o părăsească. Ea își revenise destul de bine

și focul interior se aprinsese iarăși. Îi sfârâiau călcâiele numai la gândul că dansează.

Însă acum trebuia s-o găsească pe Oan. O căutase peste tot. Pe câmp, printre buruieni și tufișuri înalte unde nici măcar nu se auzea ecoul vocii ei, pe străduțe lăturalnice, la fosta ei adresă, prin casele părăsite. A întrebat de ea în dreapta și-n stânga, dar nu era de găsit. În pofida încrederii recăpătate, la un moment dat i-a trecut prin minte că reușise să-l atragă iar pe Sankurō și că acesta o ascundea undeva.

— Unde-ai umblat? o luă la rost Sankurō.

— Am căutat-o pe Oan... Dar... ce s-a întâmplat? De ce ești supărat?

— S-a prăpădit moștenitorul suveranului.

— Ceee?

Okuni înlemnise.

— Se pare că s-a stins la Castelul Yodo.

Tsurumatsu, fiul concubinei favorite a suveranului, s-a stins din viață la mai puțin de trei ani. Se zvonise că era bolnav și că Hideyoshi umblase din templu-n templu să se roage pentru înzdrăvenirea lui. Ajunsese până la cele mai renumite temple din Yamato și Ōmi. De fapt, așa a aflat lumea din Kyōto de boala copilului. Prinși în toiul scandalurilor cu Oan, Okuni și Sankurō n-au dat prea multă crezare zvonului. S-au gândit că-i o boală trecătoare, iscată de arșiță, sau poate o boală a copilăriei.

— A murit? întrebă Okuni, vrând parcă să se asigure că auzise bine.

— Da.

Sankurō era necăjit rău, gândindu-se și la consecințele pe care le avea evenimentul pentru ei. Știa foarte bine că o vreme nu vor mai avea voie să cânte și să danseze. Vestea a șocat-o pe Okuni. Și-a acoperit fața cu mâinile și a dat drumul unui șuvoi nestăvilit de lacrimi. Nu se putea liniști cu nici un chip. Plângea de parcă-i murise propriul copil. Și-a amintit tragica întâmplare din apropierea castelului. Acolo se stinsese și copilul suveranului. Toate bogățiile de pe lume nu mai făceau două parale când te lovea o asemenea nenorocire. Ea nu-i ocolea nici pe

bogați, nici pe săraci. Oan i-a trecut și ea prin fața ochilor. Hohotea și mai tare la gândul că, asemenea unei umbre, avea s-o urmărească necazul pe care i-l provocase femeii. Ieșise victorioasă, dar nu simțea nici o bucurie. Își dorea să plângă pe săturate. Dacă ea suferea încă din pricina pierderii sarcinii, își imagina ce se petrecea în sufletul femeii din Castelul Yodo, al cărei copil murise. Grea încercare pentru ea. Îi venea să meargă și să-i mărturisească regretul nespus.

Când îl vedea și pe Sankurō supărat, aproape că înnebunea. Nu se putea despărți de el, cu toate că știa că nu e un om bun. O apuca mânia numai când se gândea la ce-i făcuse bătrânei din Moriguchi... ca să n-o mai pună la socoteală pe Oan. N-avea pic de milă pentru nimeni. Și totuși... Nu-l putea părăsi...

— Termină cu bocitul!

Era a doua sau a treia oară când Sankurō țipa la ea să înceteze. Văzând că nu se potolește, a lăsat-o în plata Domnului și a început să se gândească la ale lui, să facă bilanțul eșecurilor mai degrabă decât al succeselor.

Renunțase la trupa Kanze ca să se apropie de Hideyoshi. Se înhăitase cu tot felul de inși ciudați prin Sakai și Kyōto. Intrase în slujba lui Baian, la Templul Hōshi, unde cunoscuse trupa lui Okuni și se apucase să cânte la tobă. Simțise o vreme că urcă și urcă... și că se-apropie văzând cu ochii de Hideyoshi. Sankurō spera să aibă cea mai bună trupă de dans din țară... numele lui să fluture pe buzele tuturor. Fusese plin de entuziasm. Adevărul e că atunci, și Baian se gândise să scoată trupa fetelor în lume, dar, între timp, luat de valul treburilor de pe lângă suveran, se schimbase mult.

Lucrurile merseseră așadar bine până la un moment dat, însă apoi au luat-o pe pantă-n jos. Baian căzuse în dizgrație, fapt care l-a lovit până-n măduva oaselor. Okuni a zăcut la pat în urma accidentului... Apoi Baian, reintrat în grațiile stăpânului, și-a revenit. A fost extrem de ocupat o vreme, pentru că l-a însoțit tot timpul pe Hideyoshi pe drumul dintre Castelul Ōsaka și Jurakutei. S-a dat bătălia de la Odawara, pe care a consemnat-o în niște memorii de război. Okuni s-a întremat și Sankurō credea că a sosit clipa să iasă la lumină... dar n-a fost să fie așa. Baian i-a încredințat fetele și-a uitat de ei cu totul.

Dac-ar fi putut cânta și dansa pe străzi, ar fi avut din ce trăi... iar cântatul la tobă nu era deloc complicat. Oricum, i-ar fi făcut mai multă plăcere să-și ducă traiul astfel, și nu printre bogătași mofturoși. Cât așteptase ziua în care avea să ajungă cu Okuni în capitală! Recunoștea că e de-a dreptul fermecătoare. Ar fi putut savura liniștit viața din Kyōto, mai ales că lumea de aici se deprinsese cu tot felul de minuni. Își dăduse seama de asta cu multă vreme în urmă. După ce Hideyoshi ajunsese *kanpaku*[1], și-a construit splendida reședință Juraku. Curtenii duceau și ei o viață lipsită de griji, mai ales că suveranul era darnic. Îi plăcea să arunce cu bani în dreapta și-n stânga. Și Palatul Imperial părea tot mai înfloritor, iar conacele samurailor răsăreau parcă peste noapte. Cei care-și găseau de lucru în capitală se socoteau niște oameni fericiți, pentru că munca lor era răsplătită pe măsură.

Dacă ei și-ar fi improvizat o scenă la o răspântie din capitală, ar fi venit lume multă să-i vadă dansând, iar spectatorii ar fi fost mai generoși decât la Ōsaka. În Kyōto fusese cultivat gustul pentru spectacole. Bogătașii aveau timp de pierdut. Nu ca negustorii din Ōsaka, mereu grăbiți, alergând pe drumuri ca să-și vândă mărfurile. Cei din capitală sorbeau din ochi tot ceea ce le încânta sufletul.

Sankurō se tot frământa. Se îndoia că și-ar fi putut instala trupa în imediata apropiere a reședinței Juraku... mai curând la celelalte răscruci... Chiar dacă aveau să danseze pe rogojini într-o căsuță nu tocmai arătoasă, cu siguranță mulți ar fi venit să-i vadă. Fetele erau în al nouălea cer. Abia așteptau să danseze. Și ce grozav s-ar fi auzit clopotul lui Okuni și toba lui Sankurō! Momentul era prielnic.

Sankurō încerca să-și facă singur curaj, cu atât mai mult cu cât și-a amintit că micului moștenitor de la Castelul Yodo îi plăceau dansurile. Ce bine-ar fi fost să mai trăiască! Baian i-ar fi ajutat să dea spectacole în fața lui și așa ar fi ajuns mai ușor la Hideyoshi. Și cum suveranului îi plăcea să se considere „cel mai grozav", i-ar fi plăcut pesemne să aibă și „cel mai grozav

1 Regent.

toboșar“ ... și „cea mai grozavă dansatoare“ din țară. Asemenea aspirații avea Sankurō și de-aceea ar fi fost complet nepotrivit să se instaleze într-o cocioabă, cu atât mai mult cu cât artiștii – chiar și el, pe când făcuse parte din trupa Kanze – se obișnuiseră cu fastul încă din perioada Muromachi.

Termenul generic „cel mai grozav“ venea de la Nobunaga Oda, care voia să promoveze talentele și să trezească spiritul de competiție între artizani și meșteșugari. O idee excelentă! Hideyoshi i-a dat amploare: „cel mai grozav olar“, „cel mai grozav fabricant de oglinzi“, „cel mai grozav meșteșugar de *tatami*“, „cel mai grozav artizan de obiecte lăcuite“. Suveranul își propusese să mai găsească și alte domenii în care să-l numească pe „cel mai grozav“. Spre așa ceva țintea Sankurō.

Sankurō și-a mai amintit cât de mult îi plăcuseră dansatoarele și lui Ochamaru, copilul lui Tokitsune Yamashina, și cât îl bătuse la cap să-l mai cheme la spectacolele lor. Bun! Trebuia, prin urmare, să caute un mijloc care să-l apropie de suveran, să facă absolut orice ca să obțină și el titlul de „cel mai grozav“.

Moartea prematură a prințului moștenitor, Tsurumatsu, i-a dat însă toate planurile peste cap. Privea în gol. Probabil că și Baian va avea de suferit de pe urma nenorocirii. Oricum, era sigur că nu vor avea voie să cânte și să danseze un lung răstimp. Pierduseră astfel și mijlocul de a-și câștiga traiul cel de toate zilele.

Țârâitul cicadelor îi sfredelea auzul, însoțit de suspinele lui Okuni. Sankurō se încruntă, însă intră în cameră fără să mai bombăne.

După ce-au înțeles că, măcar o vreme, n-aveau cum să mai danseze la răspântii și pe străzi, fetele au pus mână de la mână și-au cumpărat semințe de hrișcă. S-au apucat să lucreze pământul necultivat din jurul casei. Le ajutau și cei doi paznici angajați de Sankurō. Kanji era din Kyōto și cânta minunat, Mame fugise din Ōmi ca să scape de taxele copleșitoare. Era mic de statură, dar foarte serios și muncitor. În pauzele de lucru, când mai cântau și dansau, Sankurō a băgat de seamă că ei puseseră ochii pe două fete din Izumo, însă nu s-a supărat. Pe Okuni chiar a amuzat-o, amintindu-și ce pățise și ea. Mame s-a combinat cu Onei, iar Kanji cu Okane, cea mai bună dansatoare după Okuni. Sankurō avea acum opt persoane în trupă.

Semințele de hrișcă s-au prins repede și, datorită vremii însorite și a apei din jur, mlădițele au crescut văzând cu ochii. Sankurō, care habar n-avea de munca la câmp, a ieșit ca de obicei în oraș, să vadă ce se mai întâmplă. La întoarcere, i-a anunțat că Hideyoshi mai dăduse un edict. Odată cucerită regiunea Ōshū, orășenilor de rând și sătenilor li s-a interzis să-și părăsească proprietățile.

Fetele îl priveau absente pe Sankurō. Kanji și Mame și-au dat seama imediat de primejdie.

— Unde s-a afișat asta? au întrebat cei doi într-un glas.

Aflând locul, au țâșnit degrabă într-acolo.

După ce-i legase de glie pe țărani și le confiscase toate armele, prin edictul emis în a treisprezecea zi de la moartea lui Tsurumatsu, suveranul le interzicea celor care nu mai puteau face față taxelor ridicate să meargă să lucreze în alte părți, obligându-i să se întoarcă la locurile de baștină. Asprimea măsurilor depășea orice imaginație. Urmau să fie pedepsiți nu doar fugarii, ci și cei care îi adăposteau sau complicii acestora. Li se interzicea tuturor – funcționari publici, samurai, orășeni, țărani – să-și schimbe locul de muncă. Edictul suveranului se numea „regulamentul claselor sociale“. Fusese afișat la podul Sanjō – loc cu mare afluență – dat fiind că de-aici începea drumul național Tōkaidō. Mame s-a ridicat în vârful picioarelor ca să-l poată vedea.

— Kanji, nu știu să citesc. Te rog să-mi spui tu despre ce-i vorba.

Kanji știa să citească pentru că fusese cândva angajat la proprietarul unui atelier de recuperare a hârtiei. Hârtia fiind la mare preț pe vremea aceea, și intelectualii erau foarte căutați și apreciați. Înainte de a o preda la deșeuri, aveau de descifrat conținutul. Un tânăr călugăr îl învățase pe Kanji să citească sutra budistă și de-aici deprinsese scrisul și cititul.

În timp ce citea edictul, s-a încruntat de câteva ori, încercând totodată să-i explice și lui Mame.

Articolul 1: După bătălia de la Ōshū, funcționari publici, samurai, servitori, slugi s-au transferat de la locurile de baștină și s-au angajat la oraș. Negustorii și-au părăsit magazinele.

Strict interzis! Toată lumea trebuie să se întoarcă acasă. Altfel, vor suferi pedepse drastice.

Articolul 2: Unii țărani și-au părăsit pământurile și au plecat la oraș să muncească pentru bani sau să se apuce de negoț. Strict interzis! Să se întoarcă la pământurile lor. Vor fi urmăriți de oamenii legii și pedepsiți cu asprime.

Articolul 3: Nu ajutați fugarii, indiferent de statutul lor social. Nu le acordați adăpost și sprijin. Predați-i foștilor stăpâni. Cine încalcă legea va fi ucis. Rudele și prietenii fugarilor vor avea parte de aceeași soartă. Familia celui care adăpostește o rudă sau un prieten va pierde trei membri.

Kanji și Mame au început să tremure, întrebându-se ce soartă-i așteaptă. Kanji trecuse pe ascuns bariera dintre provincii... Apoi părăsise și atelierul de hârtie pentru o viață mai ușoară în trupa lui Sankurō. Nici prin cap nu-i trecea să se întoarcă la munca plictisitoare de sortare a hârtiei. Nu era făcut pentru așa ceva. Fire boemă, îi plăcea să cânte și avea talent. Sankurō pusese imediat ochii pe el. Kanji spera ca fostul stăpân al atelierului de hârtie sau altcineva din breaslă să fi uitat cu totul de el. Nu-l înregistraseră oficial. Nici nu dusese o viață de orășean care să sară cuiva în ochi. Prin urmare, n-ar fi trebuit să-l revendice nimeni.

Mame era și mai înspăimântat decât Kanji. El se încadra la Articolul 2, ca țăran fugar, în pericol de a fi executat. Orice s-ar fi întâmplat însă, n-avea de gând să se întoarcă la sapă. Sărac lipit, locuise într-un cătun de pe malul sudic al lacului Biwa – o regiune renumită pentru cultivarea orezului. Aproape toată recolta de acolo pleca spre capitală, așa că autoritățile urmăreau locul încă de pe vremea lui Nobunaga și legile aspre se aplicau mai întâi în acel loc. Țăranii săraci de-aici n-aveau motive să-i fie recunoscători lui Hideyoshi, după ce decretase legarea de glie. E adevărat că aceia care locuiau de multă vreme în sat și-și lucrau pământurile cu conștiinciozitate căpătaseră unele drepturi, însă Mame avusese o parcelă mică, iar taxele fuseseră copleșitoare. Îndatoririle erau mult prea mari în comparație cu drepturile. În anii cu recolte slabe provocate de dăunători sau de secetă, ori când se îmbolnăvea grav un membru al familiei,

săracului îi era peste puteri să mai facă față atâtor vitregii și-i rămânea doar fuga.

Mame n-a povestit nimănui în ce situație fusese. Mai ales lui Sankurō. Dacă s-ar fi descoperit adevărul, ar fi avut de suferit și membrii trupei.

Dus pe gânduri, Sankurō încerca să se încadreze într-o categorie, însă nu reușea. Nu era nici orășean, nici țăran. Nu aparținea nimănui. Baian nu-i dădea leafă și nici nu-și amintea să fi discutat vreodată cu el despre angajare. Nu putea fi socotit nici samurai, nici negustor, nici slujitor. Pentru că edictul lui Hideyoshi țintea mai cu seamă la țărani, împărțirea în celelalte categorii nu era tocmai limpede. Cel puțin din punctul de vedere al celor care trăiau la oraș.

Okuni auzise și ea câte ceva, însă nu pricepea nimic. Înainte să plece din Izumo, aparținuse categoriei țăranilor. Apoi dansase vreo patru ani, iar de zece zile cultiva iar pământul. În ce categorie intra?

— Nu ne rămâne decât să ne agățăm de Baian, să-l slujim pe el.

— Iarăși?

— N-avem de ales, spuse Sankurō.

Baian avea încredere în Sankurō și în Okuni și știa că se supuneau doar ordinelor lui dacă îi lua sub aripa sa. Sankurō era convins că Baian i-ar fi acceptat și pe Kanji și pe Mame, care nu aparținuseră unui stăpân până atunci. Aceștia încuviințaseră îndată. Numai Okuni se opunea.

— De ce ne trebuie stăpân?

Pe Okuni o treceau toți fiorii când își amintea de perioada când purtase copilul în pântec. Și Baian nu fusese atunci stăpânul lui Sankurō, acesta având suficientă libertate de mișcare. După ce Baian căzuse în dizgrație, Sankurō și fetele îl ocoleau, plecând dimineața devreme de la Templul Hōshi, pe poarta din spate. Seara se întorceau pe furiș, ca să nu dea ochii cu stăpânul Baian. Decât să îndure singurătatea de-atunci, mai bine munceau umăr la umăr și trăiau decent, cultivând pământul.

— Nu vreau! Nu mă încântă ideea de a fi servitoarea lui Baian!

— Ce-ai să-i reproșezi? A fost drăguț cu tine și cu fetele. V-a asigurat un trai bun.

— Dacă rămânem aici, pot face un copil. N-am să mai lepăd!

Văzându-i expresia fermă și auzindu-i vocea hotărâtă, Kanji și Mame, care nu știau ce se întâmplase atunci, au rămas uimiți. Sankurō închise ochii și căzu pe gânduri. Nu voia să forțeze lucrurile, însă nici nu vedea cum puteau trăi liniștiți în așa condiții. Își aminti brusc de Kanbei Suekichi și se întrebă dacă n-ar fi mai înțelept să plece la Hirano. Nu s-ar îndepărta prea mult nici de suveran, nici de Baian.

Hrișca lor creștea frumos. Semințele pe care le puseseră în pământ se transformaseră din mlădițe fragede în tulpini înalte, cărnoase, de un roz-pal, apoi albe, iar frunzulițele triunghiulare fremătau mândre în vânt.

— Recolta se strânge după șaptezeci și cinci de zile de la însămânțare, explică Mame, plin de entuziasm.

Okuni iubea pământul dătător de roade. Se gândea la Izumo. Edictul suveranului era prea aspru. Ar fi trebuit să înțeleagă situația nevoiașilor... cu atât mai mult, cu cât și el plecase de la țară. Și el își părăsise ținuturile natale. Okuni se îngrijora din cauza lui San'emon. O fi ajuns la timp ca să-și lucreze pământul și să nu fie pedepsit pentru că plecase? Okuni nu voia să se întoarcă. Ei îi plăcea să danseze. Capitala era uluitoare. Numai că, din pricina doliului prelungit, încă nu li se permitea... dar aveau să vină sigur și vremuri mai bune.

În edict se vorbea de orășeni, țărani, funcționari, samurai, negustori, servitori, slugi. Nu se pomenea nimic de dansatoare. Nu erau cuprinse în nici o categorie. Și-a amintit de nenumărate ori cuvintele bunicii din Moriguchi. „Din cântece și dansuri nu crește nimic, susținea bătrâna. Nimeni nu se poate hrăni cu ele. Trebuie să fim recunoscători pământului-mamă. Dacă pui semințe și uzi pământul, cu siguranță iese ceva din el. Florile dau roade."

„Atunci de ce sunt tratați țăranii atât de rău? se întrebă Okuni. De ce fug de pe pământurile lor? Otsuru și Omatsu au plecat de-acasă. La fel și Mame."

Bătrâna avusese dreptate. De îndată ce li s-a interzis să cânte și să danseze, n-au mai avut bani de mâncare. Au însămânțat hrișcă. Okuni se gândea la asta zi și noapte și privea florile,

încântată, în fiecare dimineață și seară. Și totuși, nu visa decât să danseze.

Kanji și Mame aveau firi opuse, dar îi lega pasiunea pescuitului. Plecau deseori cu noaptea-n cap să prindă pește în râul Kamo. Întotdeauna se întorceau cu ceva. Uneori o luau spre oraș, vindeau peștele și aduceau acasă mei și soia. Nu câștigau cine știe ce, dar, dacă se mai foloseau și de economiile lui Sankurō, cei zece din trupă se descurcau onorabil și fără reprezentații. Kanji și Mame încercau să uite de edictul dat recent.

Numai că lumea din jurul lor nu l-a uitat. Într-o bună zi, pe nepusă masă, liniștea le-a fost tulburată de țăranii din vecini. Era firesc să se găsească cineva care să se împiedice de ei.

— Afară cu voi!

— Cine sunteți, mă rog?

Câțiva săteni se proțăpiseră în ușa din spate ca să nu-i lase să fugă. Okuni ieși afară, urmată de Kanji, Mame și fete. Înghenuncheaseră în lanul cu hrișcă. Erau înghesuiți unu-ntr-altul și tremurau de frică.

— Ce căutați aici?

Okuni își luă inima-n dinți.

— Suntem o trupă de dansatoare din Izumo. Dansăm Nenbutsu Odori.

— Cine v-a dat voie să locuiți aici?

— Cum de v-ați îngăduit să intrați într-o casă fără stăpân?

— Nu locuia nimeni, răspunse Okuni.

— De ce lucrați pământul nostru?

— Trebuie să supraviețuim și noi. Ca să cântăm și să dansăm, trebuie să și mâncăm.

— N-aveți voie să stați aici! Plecați!

Sătenii țipau ca nebunii. Planul lui Hideyoshi de a-i obliga pe țărani să-și muncească pământurile, pentru a spori recolta, avea efect invers aici. Însă nimeni nu și-a dat seama de asta.

— N-ați auzit de edictul suveranului? Țăranii trebuie să-și lucreze pământurile.

— Nu suntem țărani. Suntem dansatoare.

— Dacă nu sunteți țărani, de ce plantați hrișcă?

— Ce e rău în asta?

— N-aveți voie. Dacă sunteți din Izumo, mergeți acolo și plantați ce vreți. Ăsta e pământul nostru și n-aveți voie să vă atingeți de el.

— Acum ne este interzis să dansăm... n-avem adăpost... Ce să facem?

— Nu ne privește. Nu-i treaba noastră.

— Afară cu voi! Afaaaaaară!

— Dacă nu plecați, vă legăm și vă predăm autorităților.

— Cu ce-am greșit?

— V-ați atins de pământul nostru. Ați cultivat hrișcă.

Okuni încerca să-i convingă, numai că doi bătrâni au ordonat țăranilor să-i lege. În clipa în care se pregăteau să pună mâna pe fete, Sankurō a ieșit din casă cu brațele încrucișate, străfulgerându-i cu privirea lui aspră.

— Ce s-a întâmplat? Ce nu vă convine?

Țăranii nu-și închipuiseră că mai rămăsese cineva în casă. Au încremenit când l-au văzut pe Sankurō atât de autoritar.

— Sunt în slujba suveranului.

— Ei, nu mai spune!

— Și anume, în slujba distinsului Yūko Baian Ōmura. Dacă vă atingeți de fete, o să vă pară rău. Îl rog să vă decapiteze.

Chipurile arse de soare s-au crispat. Au început să se bâlbâie. Habar n-aveau cine era Baian, însă tânărul arogant îi înspăimânta.

— Ne puteți dovedi cele afirmate? întrebă unul mai curajos.

— Da. Domnul Baian locuiește la Jurakutei, împreună cu suveranul. N-aveți decât să mergeți până acolo și să vă lămuriți.

— Putem să raportăm oficialităților ce ne-ați spus?

— N-aveți decât.

Cu toate că în sufletul sătenilor plutea o umbră de îndoială, au făcut stânga-mprejur și s-au retras, bombănind dezamăgiți. Okuni a răsuflat ușurată, dar n-a putut să nu-l întrebe pe Sankurō dacă afirmațiile lui nu erau periculoase.

— De ce să fie periculoase? Mă duc îndată la Baian și-i cer să ne ia în slujba lui.

— Poți face așa ceva?

— De ce nu!? Lăsați pe mine! Știu eu cum să-l iau!

După plecarea lui Sankurō, Kanji și Mame au schimbat priviri îngrijorate. Îi înspăimântase amenințarea lui Sankurō

cu decapitarea. Urau cuvântul. Fetele s-au agățat de Okuni, speriate.

— Ce-o să se-ntâmple?

— Stați liniștite!

— Dacă domnul Baian refuză?

Kanji și Mame se întrebau cine naiba era Baian. De ce avea Sankurō atâta încredere în el? Okuni încerca să le spună tot ce știa.

— S-ar putea să se învoiască, îi încurajă ea.

— Prin urmare, va trebui să lăsăm baltă toată munca noastră... hrișca... și să fugim de-aici.

— Chiar dacă plecăm, ne găsim noi un locșor. Oriunde mergem, avem nevoie de-un stăpân.

— Nu putem sta închiși într-o colibă de pe malul râului. Mai trebuie să și ieșim.

— Iarna e frig rău aici.

Din discuția lor reieșea limpede că nu le rămânea decât să părăsească locul. Nici nu visau ca Baian să-i accepte pe toți zece. Li se părea fără noimă... mai ales că Baian își mai pierduse din interesul pentru cântece și dans.

Sankurō s-a întors spre seară cu vești bune.

— Hai, bucurați-vă cu toții! De azi înainte suntem slujitorii lui Baian! O să se liniștească și sătenii!

— A zis domnul Baian că ne acceptă?

— A și subliniat să le spunem vecinilor să ne lase-n pace dacă nu vor să aibă de-a face cu el.

— Să le zicem că suntem în slujba domnului Baian? întrebă Okuni cu o umbră de îndoială în voce.

Sankurō îi mărturisi lui Okuni, între patru ochi, că-l plătise pe Baian ca să accepte.

— I-ai dat bani ca să-l slujim tot noi?

— Așa vom fi în siguranță. Cum crezi că se obțin favorurile? Libertatea noastră n-a fost prea scumpă.

Pe Okuni n-o interesa neapărat cu cât îl plătise. Ea nu înțelegea de ce-a trebuit să-l plătească... de ce siguranța persoanei se cumpăra cu bani. Asemenea schimburi nu i se păreau firești.

Sankurō nu voia să -și strice dispoziția din cauza lui Okuni, așa că li se adresă îndată celorlalți, pe un ton autoritar:

— Haideți! Trebuie să strângem repede recolta. Nu mai suntem țărani... n-avem dreptul să cultivăm pământul.

Mame era de-a dreptul îngrozit.

— N-o putem strânge încă. Abia s-au deschis florile. Mai avem de așteptat...

Kanji încerca și el să mai câștige timp.

— Distracțiile nu sunt permise. Nu putem cânta și dansa. Ce mâncăm dacă dăm cu piciorul la toată munca noastră?

— V-am mai spus să lăsați totul în seama mea, spuse Sankurō, nemaiîncăpându-și în piele de mândrie.

Aflase o veste extraordinară și de-aceea era atât de liniștit.

— Suveranul are de gând să atace China.

Circula deja zvonul că Hideyoshi avea să treacă prin Coreea și să atace China.

— Oricum, totul o să se petreacă anul ăsta. Trupele vor fi masate în Nagoya, din Hizen[1]. Baian îl însoțește.

— Înseamnă că mergem și noi cu Baian?

Sankurō clătină din cap, râzând.

— Nu. Noi rămânem în Kyōto ca să cântăm și să dansăm.

— N-o să mai fie interzis?

— Nu. Doar când suveranul e în capitală. După ce pleacă, putem face tot ce vrem.

Sankurō își amintise că, atunci când suveranul pornise la cucerirea Odawarei, nobilii își făcuseră de cap. Frenezia cuprinsese toată capitala. Își închipuia cum se va destrăbăla lumea după plecarea suveranului în China. Pesemne că și ei aveau să câștige destul cu spectacolele. Dacă Hideyoshi se întorcea victorios, avea să pună capăt perioadei de doliu pentru Tsurumatsu și să-și sărbătorească triumful. Dacă, între timp, ei își vor dobândi un renume, vor putea să se apropie de suveran cu ajutorul lui Baian, care va fi nerăbdător să se laude cu trupa lui. Investiția făcută i se părea bună. Baian se bucura de puținii bani oferiți de Sankurō la fel de mult ca și de cele trei monede de aur primite de la Kanbei Suekichi. Sankurō își imagina că

1 Provincie ocupând părți din actualele prefecturi Saga și Nagasaki.

viața lor avea să se schimbe complet după ridicarea doliului... și abia aștepta să se vadă-n centrul atenției.

— Ce rău îmi pare că trebuie să strângem recolta atât de devreme! spuse Mame, oftând din rărunchi.

La ordinul lui Sankurō, au ieșit cu toții pe câmp ca să smulgă tulpinele de hrișcă. Făceau un lucru îngăduit doar țăranilor. Or, acum nu mai erau țărani. Sankurō voia să termine cu treaba ca să poată afirma cu tărie, în fața sătenilor, că respectau edictul. În plus, Sankurō socotea că nu le strica să pună deoparte provizia, pentru zile negre. Pân-acum se descurcaseră, toate cele zece guri fuseseră hrănite tot timpul. Gândindu-se la ce-l aștepta, Sankurō fremăta de nerăbdare. Parcă vedea cum avea să dea drumul băierilor pungii.

— Ce păcat! exclamă Mame, nemulțumit. Nu s-a copt decât foarte puțin.

Ceilalți scoteau hrișca cu rădăcină cu tot. Mame folosea o seceră ruginită pe care o găsise în casa abandonată. O lustruise cu o piatră udată în râul Kamo. Acum sclipea frumos. Îi plăcea munca la câmp. Se vedea și după felul cum ținea secera în mână. Florile albe se plecau supuse în fața lamei ascuțite. Okuni mergea în urma lui și ridica tulpinile căzute. Covorul de flori de hrișcă pălea pe măsură ce se întuneca.

„Oan!"

Îi trecuse prin fața ochilor imaginea lui Oan. Nu știa nici ea de ce. Rostise fără să vrea numele femeii dispărute în toiul verii.

Florile albe îi tremurau în brațe. Le scăpă pe jos.

11

Se zvonea că Hideyoshi urma să invadeze Coreea, nemaisuportând să stea locului și să-l jelească pe Tsurumatsu. Adevărul este însă că plănuise atacul cu mult timp în urmă – încă de pe vremea lui Nobunaga, când nu era decât un simplu general. După regiunea Chūgoku[1], a ocupat Kyūshū, apoi a dus o campanie

1 Cuprinde cinci dintre cele mai sudice prefecturi din insula Honshū.

împotriva Coreei și a pornit o expediție în China. În 1586 i se lăudase misionarului Gasper Coelho cu măreţele-i proiecte. Pentru că lui Hideyoshi îi plăcea enorm să bată toba și să se fălească, despre intenţiile lui aflaseră nu numai apropiaţii, ci și supușii. Până la ultimul. După victoria de la Odawara, toată capitala vuia de dorinţa suveranului de a cuceri China.

Sankurō auzise de la Baian că pregătirile pentru invadarea Coreei începeau foarte curând. Munca era în toi la construcţiile din Nagoya, din vechea prefectură Hizen, care avea să fie cartierul general al regimentelor ce se îndreptau spre Coreea – un sediu de un fast ieșit din comun, după spusele unora. Între timp, continuau lucrările la castelele și conacele deja începute, care mai de care mai semeţe. Hideyoshi intenţiona să facă din Kyōto un oraș grandios, mai presus de cele chinezești, împrejmuit de clădiri care să-ţi taie răsuflarea. De aceea, ţăranii din apropierea capitalei erau luaţi cu japca la muncă în construcţii. Cei din Kyōto erau revoltaţi și totodată înspăimântaţi de pofta nestăvilită a suveranului de a se îngropa în edificii.

Planul lui Hideyoshi de invadare a Chinei nu se înfăptuise încă. Pentru a ajunge pe teritoriul acesteia, trebuia să treacă mai întâi prin Coreea. Îl înștiinţase pe regele Coreei de intenţiile lui, însă acesta, indignat, l-a prevenit pe împăratul Chinei și a întrunit Consiliul de Război, cumpănind cum să-și apere ţara. Hideyoshi aștepta în zadar răspunsul la scrisoare. După ce adusese întreaga Japonie la picioarele sale, nu-și mai vedea lungul nasului. Subjugarea Coreei i se părea de-acum o nimica toată. Nu avea nici o îndoială că și India misionarilor lui Valignano urma să plătească tribut Japoniei. El socotea că, odată ajuns în China, în caz de nevoie, cerea ajutorul regelui Coreei, fiind convins că acesta avea să-i stea la dispoziţie.

Spre sfârșitul anului, Hideyoshi a renunţat la titlul de *kanpaku*, în favoarea nepotului său, Hidetsugu, lăsând pe mâna acestuia soarta Japoniei. El aspira la cucerirea Coreei, a Chinei și a Indiei și obţinerea supremaţiei asupra lor. S-a autointitulat *taikō*[1], însă lumea continua să-i spună suveran. În iarna anului 1591 a dat

1 Tatăl regentului.

ordin tuturor generalilor să adune soldaţi, arme și provizii în vederea invaziei. Cum povara cea mai mare cădea pe umerii ţăranilor, aceștia o duceau din ce în ce mai greu. Pe de altă parte, capitala era înfloritoare, clocotea de viaţă. Nu se încheiase încă perioada de doliu, dar trupa lui Okuni improvizase o scenă în oraș, reușind să strângă în jurul ei nesperat de mulţi spectatori.

— Ce-ar fi să mergem la Templul Kitano?... Să dansăm pe terenul de călărie al templului? Acolo ar veni multă lume, zise Okuni.

Sankurō se gândi puţin.

— Nu! Nu e bine acolo.

— De ce? Am auzit că pentru zeul Tenjin de la Kitano nu se practică ritualul Usokae.

Dacă în oraș se strângeau atât de mulţi oameni, ce îmbulzeală ar fi fost la Kitano, mai ales cu prilejul sărbătorilor populare de la templu! Trecuse aproape un an de când Okuni venise în Kyōto, așadar cunoștea bine pulsul locurilor aglomerate.

— La Kitano se adună de două-trei ori mai mulţi oameni decât la sărbătorile zeului Tenjin de la Tenmangū din Ōsaka, zise Okuni.

— Tocmai de aceea n-avem cum să ne ducem acolo.

— Nu-nţeleg.

Sankurō s-ar fi simţit stingherit faţă de Baian dacă ar fi făcut așa ceva. Și Kitano, și Tenmangū – unde se afla Hōshi, templul lui Baian – fuseseră închinate înţeleptului Sugawara, sanctificat ca Tenjin. Între timp, Kitano îl depășise pe rivalul său, și ca rang, și ca întindere, fapt care a stârnit invidia lui Baian și l-a determinat să-i pună beţe-n roate ori de câte ori se ivea prilejul. Sankurō cunoștea toate amănuntele și se temea că Baian o să afle, în cele din urmă, că ei se instalaseră acolo. N-avea nici un chef să-i stârnească mânia și să nu se mai bucure de sprijinul lui.

— Înseamnă că eu nu pot dansa? întrebă Okuni.

Nu vedea cu ochi buni hotărârea iubitului ei, dar nici nu voia să-l supere. Baian era stăpânul lor, plătit de Sankurō ca să-i ia sub protecţia lui... îi dăduseră bani ca să-i lase să danseze, iar Sankurō se temea să se apropie de Templul Kitano. Nu mai înţelegea nimic, însă nu dorea să se opună hotărârilor lui. Și-a amintit ce păţise Oan.

„Eu n-am să pot îndura, își zise. Dacă Sankurō se supără pe mine și-mi întoarce spatele, privindu-mă cu scârba cu care s-a uitat la Oan... înnebunesc."

Chiar dacă nu puteau dansa lângă Kitano, Kyōto nu era ca Ōsaka. Aici, lumea se aduna oriunde se-ntâmpla ceva deosebit. Dacă își improvizau o scenă, n-aveau temeri și nici nu i se părea nimănui ciudat. Cântaseră și dansaseră la răspântii sau la colțuri de stradă. Ba chiar urmăriseră tot felul de spectacole, prilej cu care constataseră că melodiile săltărețe erau la modă. Însă la dans nimeni n-o întrecea pe Okuni.

În pofida faimei de care se bucura Templul Kitano, în anul 1592 n-a găzduit nici un festival mai însemnat. Aici nu se practica ritualul Usokae, iar sărbătoarea prunilor s-a ținut pe data de 15 februarie. Participase puțină lume. Atmosfera din oraș era încărcată, parcă în așteptarea unui eveniment.

Kanji, Sankurō și Okuni au ieșit să vadă despre ce era vorba și au zărit că la răspântii se aflau samurai care purtau *eboshi*[1] și împrăștiau trecătorii.

— Vine cortegiul suveranului?

— Dac-ar fi așa, samuraii n-ar risipi lumea. Pesemne că împăratul vrea să vadă reședința Juraku.

Împăratul mai făcuse o vizită la Juraku cu cinci ani în urmă, în luna aprilie. Okuni își amintea perfect. Baian le culesese de la templu, iar în lipsa lui, ele plecaseră la Sakai.

Nefiindu-i clar statutul împăratului, Okuni îl întrebă pe Sankurō:

— Suveranul e mai presus de împărat?

— Suveranul a primit permisiunea împăratului ca să ajungă suveran.

— Să înțeleg că suveranul este vasalul împăratului?

— Nu se poate spune așa ceva. Suveranul e mai influent și mai bogat. Relația dintre ei s-ar putea asemui cu cea dintre mine și domnul Baian.

Sankurō se simțea foarte mândru de comparație.

— Așadar, suveranul îl plătește pe împărat ca să-și obțină poziția? întrebă Okuni încruntată.

1 Un tip de pălărie care s-a purtat în Japonia medievală.

Cam așa stăteau lucrurile. Suveranul era dispus să dea oricât numai să-și mențină poziția. Însă pe Sankurō nu-l prea interesa legătura acestuia cu împăratul.

Când s-au apropiat de strada Ōgimachi, au zărit, la intersecție, samurai cu *eboshi*. Nu i se îngăduia mulțimii să înainteze. Îngenuncheaseră cu toții.

— Da, e alaiul împăratului, zise Sankurō și se-ntoarse pe călcâie.

— Plecăm?

— Eu plec.

— Aș vrea să văd totuși ce se-ntâmplă.

— N-ai ce vedea. Nu-i nimic interesant.

— Unde mergi, Sankurō?

— Mă duc acasă și cânt la tobă. Mă-ntorc la Toribeno.

Okuni a mai rămas să caște gura, îngenunchind, ca toți ceilalți. Pământul era rece, iarna fiind mai aspră în Kyōto decât în Ōsaka, deși orașul părea oarecum adăpostit în valea în care se situa. Când și-a dat seama că-și murdărește poalele chimonoului, a început să regrete că se așezase acolo.

De data asta, pe împărat îl însoțea Hidetsugu, nepotul lui Hideyoshi, ajuns la rangul de *kanpaku* cu un an în urmă. Poate de aceea alaiul nu se ridica la înălțimea celor comandate de Hideyoshi. Lui Okuni, care vedea pentru prima oară așa ceva, totul i se părea deosebit. Au impresionat-o întâi instrumentele de suflat. Nu mai auzise asemenea sunete niciodată. Chiar și în poziția în care se afla, își simțea picioarele fără astâmpăr. Îi venea să danseze. Reacționa acum la fel ca la susurul pârâiașelor din satul natal.

Alaiul împăratului a ieșit pe poarta palatului și a luat-o spre nord, la Ōgimachi a cotit-o spre apus și apoi, tot înainte până la Jurakutei. Corpul de pază număra aproape șase mii de oameni, semn al fastului ieșit din comun. În frunte mergea palanchinul mamei împăratului, urmat de al Doamnei Curții, apoi de cameriste și slujitoare. Alaiul se întindea pe o distanță de trei kilometri. Numai numărul palanchinelor se ridica la peste o sută, iar priveliștea oferită de femeile și copiii însoțitori era pur și simplu încântătoare. Palanchinele împodobite cu materiale înflorate din străinătate aveau obloanele trase și nu se zărea cine se afla

înăuntru. Înaintau încet. La un moment dat, prin fața lui Okuni a trecut unul cu oblonul ușor ridicat. Fața bucălată, cu ochi mari, inocenți, era deosebit de plăcută. Tânăra avea pesemne șaptesprezece sau optsprezece ani. Lăsa impresia că privea afară mai mult din curiozitate, văzând atâta lume îngenuncheată. Când a trecut prin dreptul lui Okuni, oblonul a fost imediat coborât. Pe Okuni o impresionase profund. Habar n-avea că era vorba de Sakiko, concubina împăratului, care-i dăruise acestuia o fată. Mai mult, nu știa că Hideyoshi, ca să ajungă suveran și să-și întindă puterea și asupra Casei Imperiale, fusese înfiat de tatăl acesteia, Sakihisa Konoe. Nu numai Okuni nu știa toate astea, dar nici locuitorii capitalei.

Okuni și-a imaginat că era fiica împăratului. Și-a amintit că văzuse procesiunea concubinei lui Hideyoshi la Castelul Yodo, cu doi ani în urmă. Obloanele palanchinului fuseseră atunci coborâte. Poate că ura i s-ar mai fi potolit dacă i-ar fi văzut fața. Chipul frumos pe care l-a zărit acum în spatele oblonului i-a apărut pe neașteptate în fața ochilor. Pe când se gândea la Sakiko, pe lângă ea au trecut câteva palanchine impozante care transportau samurai. Muzica din fundal suna sublim. Copiii îmbrăcați în roșu au captivat-o. Samuraii de rang înalt, aflați sub comanda lui Toshiie Maeda, flancau palanchinul împăratului. Samuraii călare purtau mătăsuri colorate strălucitor, cu imprimeuri reprezentând păsări și flori sau broderie cu dragoni în relief. Impunători cum arătau, lăsau mai degrabă impresia că-l țineau prizonier pe împărat, și nu că-l însoțeau.

„O fi împăratul superior în rang suveranului, însă e mult mai modest și rezervat", își zise Okuni.

După trecerea cortegiului, toți cei înghenuncheați s-au ridicat ca la comandă și s-au împrăștiat care încotro. Deși săraci, pe chipurile lor se descifrau o lumină și un calm aparte. Ardeau de curiozitate să vadă tot ce era nou... și nu pierdeau nici o ocazie. Nu flecăreau și nu bârfeau. Îi uimea tot ce se-ntâmpla, dar se prefăceau că nu observă nimic.

Okuni mergea pe stradă fără să scoată o vorbă. Își privea poalele chimonoului și regreta că-l murdărise. Amintindu-și de Sakiko, prin fața ochilor i-au apărut chipurile lui Okaga și Okiku. I s-a făcut dor de ele.

„Ce-o fi făcând copila aia mică... Okiku ? se întrebă Okuni. Ba nu, au trecut cinci ani de când ne-am despărțit... o fi crescut și ea."

S-a întors cu gândul la alaiul împăratului. Fusese prima oară în viața ei când văzuse așa ceva. Dacă împăratul mergea să-l viziteze pe suveran, însemna că acesta se bucura de mare autoritate. Hideyoshi ajunsese să unifice țara, după modelul lui Nobunaga. Toată lumea avea doar de câștigat, iar nobilii, în frunte cu împăratul, încercau să lase iluzia unei relații extraordinare prin asemenea vizite sau prin risipa de bani pe care o făcea uneori suveranul. Reacția oamenilor de rând era cea scontată. Când Okuni i-a împărtășit lui Sankurō părerea ei, afirmând că alaiul lui Valignano de anul trecut i se păruse mult mai impresionant, acesta i-a replicat cu mândrie:

— Păi, e firesc, nu-i așa? Doar mergea la suveran!

Zvonul despre invadarea Chinei s-a întețit după ce locuitorii capitalei au văzut adunându-se, încetul cu încetul, călăreți și pedestrași din toate părțile țării. Vacarmul sporise. În a doua jumătate a lunii februarie, *daimyō* și-au strâns oamenii și au pornit spre front. Trupele care mărșăluiau ofereau un spectacol măreț. Okuni s-a dus și ea de câteva ori să-i privească.

Pe 16 martie a plecat seniorul de Kaga, Toshiie Maeda. L-a urmat, în aceeași zi, Ujisato Gamō, suveranul de Aizu. Convoiul lui semăna teribil cu cel al „barbarilor" care îl vizitaseră pe suveran. Purtau cu toții veșminte cu imprimeuri ciudate de flori și păsări țesute în relief. Modelul pantalonilor fusese copiat după cel al oamenilor lui Valignano: exagerat de bufanți pe șolduri și strânși sub genunchi. La gât aveau eșarfe ca niște evantaie pe jumătate deschise, iar la piept, rozarii și cruci din lemn roșu. În ultimul an, generalii adoptaseră, neașteptat de repede, moda adusă de misionari. Generalul Gamō își purta mantaua, maro cu margini aurii, cu nonșalanță. Alături de Ujisato mergea un tânăr frumos, cu ochi foarte expresivi, al cărui nume nu-l știa nimeni. Cârlionțul de pe frunte ar fi lăsat să se creadă că era iubitul suveranului. Purta veșminte după moda europeană, căreia avea să i se dea mai târziu denumirea de *karusan*, preluată din portugheză. Șnururile pelerinei liliachii fluturau în vânt, atingând crupa calului.

Okuni îl privea, fermecată. Avea un flaut legat la brâu, iar în mâna dreaptă ținea o sabie sclipitoare. Okuni s-a gândit c-o fi pajul suveranului. Mult mai târziu avea să afle că numele frumosului samurai era Sanzaburō Nagoya.

Fastul cortegiilor îi încânta privirile lui Okuni zi de zi. Pe data de 17, Masamune Date a defilat cu pompă pe străzile capitalei. Oamenii lui au lansat o modă care, în scurtă vreme, avea să-i poarte numele. În aceeași zi au plecat și Kagekatsu Uesugi și Yoshinobu Satake. Cel mai sobru a fost alaiul lui Ieyasu Tokugawa din regiunea Kantō. Nici măcar un singur soldat din suita lui nu era îmbrăcat extravagant. Caii și oamenii cărau doar strictul necesar pentru bătălie. Nimic în plus. Ieyasu în persoană purta un chimono simplu, care nu aducea nici pe departe cu luxul vădit afișat de ceilalți generali. Nu-l întrecea nimeni în modestie. Deși călare, nu avea armură, lăsând impresia că merge într-o scurtă plimbare. Gură-cască se simțeau dezamăgiți, însă când au strâns puțin rândurile, tinerii lui călăreți i-au captivat pe spectatori.

— Sankurō, eu l-am mai văzut pe samuraiul ăsta la Hirano. E Yūki Hideyasu. Ce mare s-a făcut!

— Nu vorbi așa tare!

Yūki Hideyasu avea douăzeci de ani. Era al doilea fiu al lui Ieyasu Tokugawa, adoptat la vârsta de zece ani de către Hideyoshi. După ce-i murise fratele cel mare, se simțise atras de forța lui Hideyoshi. Acesta îi apreciase inteligența încă de copil, văzând în el un geniu. Puțină lume știa asemenea amănunte. În lumina puternică a soarelui, tânărul samurai impresiona prin ținută.

Cortegiile samurailor din toată țara plecau spre locul de întâlnire – Nagoya din Hizen, unde urmau să-l aștepte pe Suveran. Multe dintre ele, îndeosebi cele ale doamnelor, îi aminteau lui Okuni de alaiul concubinei lui Hideyoshi în drum spre Castelul Yodo sau de cel al tinerei din palanchinul cu oblonul ridicat.

Cu două zile înainte de plecarea lui Hideyoshi, pe străzile capitalei a ieșit procesiunea soției lui, cu toată suita. Pentru a putea fi văzut de toți – chiar și de cei care nu prea ieșeau din

casă –, suveranul își anunțase plecarea cu multă vreme înainte. Cortegiul lui întrecea, prin fast, orice închipuire. Așadar, chiar și aceia care nu avuseseră chef să-l petreacă au fost foarte impresionați. Itinerarul fusese ales cu grijă... trecea prin cele mai animate zone ale capitalei.

— Uite, îl conduce toată lumea. Chiar și Baian e cu el.

— Baian îl însoțește până la capăt?

— Nu ți se pare firesc? Până îl îngenunchează pe marele împărat al Chinei. Domnul Baian are datoria să noteze toate faptele de arme și victoriile suveranului.

Kanji și Mame nu-l mai văzuseră pe omul în slujba căruia se aflau. În sfârșit, iată ocazia! Se îmbrăcaseră cu grijă, iar fetele își luaseră chimonourile primite cu cinci ani în urmă. Otsuru și Omatsu erau emoționate pentru că aveau să-l vadă pe Baian pentru prima oară.

— O să cântăm?

— Dansăm când trece suveranul?

Întrebările lor erau nevinovate, dar Sankurō le-a certat.

— Cum puteți întreba lucruri atât de prostești? Nu sunteți în toate mințile? Vreți să pună gărzile biciul pe voi? Prosternați-vă! Așa se petrece un suveran!

Okuni se îmbrăcase frumos și tocmai se machia. Rămase cu mâna în aer, încremenită.

— Trebuie să ne înclinăm la fel ca și în fața împăratului?

— Ba chiar mai mult!

Okuni căzu pe gânduri. Dacă se plecau mai mult, însemna că exista o diferență între cei doi. Nu mai înțelegea nimic. Sankurō îi spusese că împăratul e de rang mai înalt... De ce se contrazicea?

— Hai, Okuni, grăbește-te! Vreau să prindem un loc bun!

S-au sculat dis-de-dimineață ca să vadă procesiunea. Sankurō le tot zorea. Dacă întârziau cât de puțin, nu mai vedeau nimic. Urma să fie o înghesuială de zile mari. Pe lângă cei datori să-l petreacă pe *taikō* – nobilii de la Curte, femeile samurailor, cei rămași prin conace – se îmbulzeau puzderie de curioși, tineri și bătrâni, care nu voiau să piardă o asemenea ocazie. Ca să

nu mai spunem că suveranul își exprimase dorința ca toată lumea să fie în stradă în ziua plecării lui pe front.

— Când trece pe-aici?

— Cred că înainte de prânz.

Oamenii stăteau pe jos, fără rogojini întinse, la marginea drumului.

Okuni auzea fel de fel de bârfe: niciodată nu se mai făcuseră asemenea pregătiri... nici o procesiune nu mai fusese atât de fastuoasă... iar au crescut taxele țăranilor... Se știau amănunte, pentru că zona aceea a capitalei era împânzită de negustori.

Okuni și-a amintit că bătrâna din Moriguchi scuipase, scârbită, atunci când venise vorba de celebrarea suveranului.

„Ce-ar zice oare azi, dacă ar vedea tot luxul ăsta smintit?" se întrebă ea.

A zărit niște copii alergând și strigând:

— Vine! Vine! Iată-l!

Oamenii care până atunci trăncăniseră nestânjeniți au tăcut brusc. Dădeau impresia că nici nu mai respiră de emoție.

În fruntea procesiunii fastuoase mărșăluia un batalion de samurai de elită, cu muschete pe umeri. În urma lui, o unitate de arcași. Doi generali călare, înconjurați de aghiotanți, comandau trupele. Veneau apoi optsprezece samurai vestiți pentru faptele lor de arme. Printre ei se numărau Itō și Hiratsuka. Armurile colorate în roșu, galben și negru îți luau ochii, iar copitele bidiviilor superbi pe care-i călăreau răsunau pe caldarâm. Cele cincizeci și trei de stindarde mari dindărăt purtau emblema aleasă de Hideyoshi ca însemn al familiei Toyotomi: frunza de paulownia.

La o oarecare distanță, înaintau alene zece călăreți. Sărea în ochi că nu erau samurai. N-aveau nici coifuri, nici armuri, dar nici îmbrăcați extravagant nu erau.

— Cine-o fi? îl întrebă Okuni, încet, pe Sankurō.

Nu s-a putut abține pentru că nu înțelegea dacă bătrânul din fruntea lor era înfricoșător sau semeț.

— Suveranul fostului regim.

— Suveraaaaan? Ăla?

Vestea s-a răspândit iute prin mulțime. Era Yoshiaki Ashikaga, ultimul shōgun al guvernului Muromachi, detronat de Nobunaga Oda. Când s-a hotărât să unifice țara, pentru a primi numirea de shōgun prin decret imperial, Hideyoshi ar fi trebuit să fie adoptat de Ashikaga. Acesta însă l-a refuzat din cauza originii sale sociale. Hideyoshi n-a avut de ales și a trebuit să renunțe la titlul de Comandant Suprem al Forțelor de Expediție împotriva Barbarilor. A fost acceptat, în schimb, în garda imperială, a obținut titlul de nobil și i s-a acordat rangul de *kanpaku*.

Hideyoshi îl obligase pe Yoshiaki să călărească fără armură – simbol vădit al puterii absolute. Puțin probabil ca Ashikaga să nu-și fi dat seama, dar nu părea afectat. Mâna calul semeț. Era îmbrăcat modest, ieșind în evidență în acel alai plin de fast. Îl urmau curteni manierați, aparținând fostei aristocrații, pe care actualul suveran îi ținea la cheremul său.

Pentru a-și masca originea umilă, de țăran, Hideyoshi deprinsese obiceiul să se înconjoare de persoane de rang înalt, cum ar fi Ashikaga sau Uraku Oda, fratele mai mic al fostului shōgun. Nu nesocotea nici măcar o singură familie renumită în perioada Muromachi. În ceea ce privește femeile, îl interesa mai mult să fie de viță nobilă decât arătoase. Toți aceia care-i țineau companie aveau un rol precis în relația cu el. După cum era de așteptat, chiar și în procesiunea pe care o gândise cu acest prilej avusese grijă să scoată în evidență tot ce i se păruse esențial.

Grupul celor zece călăreți – Yoshiaki Ashikaga, Zenkō Yamana, Hōin Arima și alții – era urmat de adevărații oameni de încredere, însoțit fiecare de câte un slujitor.

— A, domnul Baian! strigară fetele.

— Da? Acela-i domnul Baian? întrebă Kanji.

Kanji, Mame, Otsuru și Omatsu îl vedeau pentru întâia oară.

Baian călărea un cal murg. Peste mantia neagră de călugăr purta o pelerină roșie, iar pe cap o pălărie teșită de un roșu-aprins. Statura lui impunătoare și combinația ciudată de culori atrăgeau privirile. Densuke ținea calul de căpăstru.

Când a zărit-o pe Okuni, Densuke și-a încleștat mâna. Speriat, calul și-a scuturat coama și a nechezat puternic. Baian a coborât privirea și, văzându-i pe cei doi salutându-se, a pufnit pe nas.

Într-o zi atât de importantă și cu atâta lume în jur... a fost singurul al cărui cal a nechezat. Era pur și simplu încântat, căci se dădea în vânt după spectaculos.

După consilieri veneau doctorii personali ai suveranului, printre ei numărându-se și Yakuin Zenshū, pe care Okuni îl văzuse la Kanbei Suekichi acasă, în Hirano. Capul lui chel, neacoperit, arăta ca un monstru marin. Firește că se remarca ușor. Lângă el se afla Nagamori Mashita, pe care Baian îl cunoscuse tot la Hirano și care avea să-l găzduiască pe suveran în ziua următoare, la conacul lui din Hyōgo.

Urma cortegiul celor douăzeci și trei de maeștri de ceremonia ceaiului și zece oameni de litere – poeții și cronicarii lui Hideyoshi. Nu lipsea Zengorō Shirae, care o văzuse pe Okuni dansând la Templul Hōshi. Zărindu-l, Okuni și-a amintit că-l cunoscuse și l-a întrebat pe Sankurō cine era. Acesta s-a umflat tot în pene în timp ce-i explica. Crezând că se număra printre prietenii lui, Kanji și Mame l-au privit admirativ.

Apoi, veneau cei trei cai de schimb ai lui Hideyoshi, fără călăreți, și douăzeci și doi de șoimari. Șirul slujitorilor parcă nu se mai sfârșea. Îi duceau halebardele care sclipeau de-ți luau ochii, lancea cu vârful în formă de cruce, coifurile, încălțările, palanchinul, stindardul de luptă, coșul din nuiele cu capac, umbrela de ceremonii împodobită cu pene de lebădă, evantaiul din aur și multe, multe altele. Toate obiectele aurite sau lăcuite erau purtate cu deosebit respect. Au mai trecut trei sute de persoane, ținând în mâini sulițe cu pene la capete.

— Suveranul!

— Trece suveranul!

Ciudat că lumea îl striga astfel, fără să-și dea seama. Pe vremuri, oamenilor de rând li se cerea să îngenuncheze și să stea cu nasu-n pământ când trecea o personalitate. Însă Hideyoshi voia ca mulțimea să-l vadă în toată măreția și uralele de întâmpinare deveniseră un obicei în capitală.

Calul său alb ca zăpada era împodobit cu mătase chinezească țesută cu fire de aur și argint. Hideyoshi stătea ca un cocoș înfumurat în șaua placată cu aur, acoperită cu piei de tigru și leopard, și arunca în jur priviri semețe. Trupul său mic

era învești mântat în mătăsuri roșii, iar fața îi era acoperită de o barbă falsă din păr de urs. Pana de la pălăria albă se arcuia în jos, până la șolduri. Sabia de la brâu, care măsura cam un metru optzeci, era mai lungă decât corpul lui plăpând. Lumea se întreba cum de reușea să o scoată din teacă. Împopoțonat așa, arăta de-a dreptul ridicol. Dacă parveniții capitalei, uimiți și totodată speriați de eventualele consecințe, și-ar fi permis să-și dea pe față adevăratele simțăminte, ar fi izbucnit în râs cu siguranță. Însă ei nu-și îngăduiau să spună ce gândesc și nici să se poarte după cum îi îndemna inima. Deși impresionat de puterea nemărginită a lui Hideyoshi, nici măcar Sankurō nu-și găsea cuvintele potrivite pentru a exprima ce simțea cu-adevărat. Okuni trebuia să recunoască faptul că procesiunea suveranului era cu mult mai fastuoasă decât cea a lui Valignano, văzută cu câtva timp în urmă, dar n-o impresionau deloc fața din cale-afară de mică și privirile ascuțite ale acelui bătrânel obosit. Acesta părea însă extrem de încântat de mulțimea adunată și îngenuncheată slugarnic, uitându-se mulțumit și zâmbind larg. Okuni era dezamăgită. Până și calul părea să fi preluat ceva din personalitatea stăpânului, tropăind cu înfumurare.

Lumea strânsă la marginea drumului s-a împrăștiat imediat după trecerea suveranului. Au început să flecărească despre splendoarea procesiunii. Nimeni nu mai băga în seamă batalioanele de samurai care veneau în urmă.

Okuni și Sankurō s-au lăsat prinși de valul mulțimii.

— Ce-ar fi să mergem și noi în China și-n India să dansăm? sugeră Sankurō.

— Să vorbim cu Densuke după ce se-ntoarce. Să vedem cum stau lucrurile acolo.

— Ce grozav! Densuke ținea calul lui Baian de căpăstru.

— Densuke o să afle sigur cum sunt cântecele și dansurile în China și-n India și o să le învețe.

— Până să le-nvețe pe-alea, o să le danseze pe-ale lui... O să i se facă dor de ele.

Pe Sankurō nu-l interesa decât să obțină protecția suveranului, dar Okuni nu vedea nici un motiv pentru care să fi avut chef să cânte și să danseze în fața bătrânelului cu față mică și

ochii duși în fundul capului. S-a bucurat mult că l-a revăzut pe Densuke după mai bine de un an de zile. Pe vremuri, când stăteau la Ōsaka, ori de câte ori Baian pleca la castel, Densuke se simțea liber să facă orice dorea și erau mereu împreună. Mutându-se în capitală, Baian îl ținuse pe lângă el ca pe o comoară prețioasă.

De când se însănătoșise, Okuni se gândea doar la dans. Visa cu ochii deschiși la clipele în care va dansa împreună cu Densuke, deghizată în bărbat. Timpul petrecut în capitală îi dăduse prilejul să vadă tot felul de artiști și o mulțime de mișcări ritmate, însă nici una nu se putea compara cu *Firul tors*. Se întreba, îngrijorată, când avea să-l mai întâlnească pe Densuke, de vreme ce acesta îl însoțea pe Baian la Nagoya din Hizen.

— Sankurō!

— Ce dorești?

— Când o să termine de cucerit China?

— De unde să știu?

Suveranul trebuia să treacă în galop prin Coreea și să atace repede China, dar cine știa cât avea să dureze totul? Nimeni n-ar fi putut răspunde la o asemenea întrebare.

Gândurile o purtau pe Okuni în trecut. Înainte de plecarea din Izumo, urcase pe muntele Hōnō. Privind în zare, își dorise atunci să ajungă o dată și în Coreea.

„Ai un dor de ducă nemaipomenit!" remarcase atunci Kyūzō, râzând.

Deși Sankurō nu i-a spus nici măcar în glumă că ar fi vrut să-l urmeze pe suveran, ea și-a dat seama totuși cât de mult i-ar fi plăcut ei să-l însoțească pe Densuke, știind că acesta avea să lipsească un lung răstimp. Nu pentru că-l iubea, ci pentru că se obișnuise cu chipul blând și mai ales o fermecase cu dansul și cântecul lui.

— Sankurō, și Densuke ajunge până-n China și India?

— Păi, dacă merge suveranul, Baian i se alătură... și atunci, firește că-l ia și pe Densuke.

— Hai să mergem și noi!

— Cât entuziasm pe capul tău!

Sankurō a luat-o înainte, spre strada Shijō Muromachi. Își croia drum prin puhoiul de oameni, ametită. Pe când își făcea loc prin mulțimea ce se îndrepta spre răsărit, Okuni s-a auzit strigată.

— Ce surpriză! Okuni în persoană!

A văzut coborând oblonul palanchinului din dreptul ei. Dându-și seama cine era bătrânelul dinăuntru, Sankurō a îngenuncheat, exclamând:

— Domnule Kanbei! Nu v-am văzut de foarte multă vreme!

Suekichi Kanbei venise înadins în capitală ca să vadă procesiunea suveranului. Poposise în apropierea reședinței Juraku. Purta un chimono din mătase, cu blazonul familiei.

— Okuni, nu vrei să vii să dansezi? Am să trimit un mesager să stabiliți amănuntele. Unde locuiești?

— Aproape de câmpia Toribe.

— Ce frumoasă te-ai făcut în trei ani! Bravo ție! zise el, zâmbind, pe când un slujitor se pregătea să ridice oblonul.

Sankurō a apucat să-l întrebe:

— Domnule Kanbei, cât credeți că o să dureze războiul în China?

Kanbei ezită puțin înainte de-a răspunde. Nu-i stătea în fire să vorbească despre lucruri atât de importante.

— N-o să țină mult. Țăranii s-au cam săturat!

— Așadar, o să se termine repede?

— Sper.

Sankurō l-a petrecut cu privirea până când palanchinul a dispărut în zare. Nici el, nici Okuni nu prea înțelegeau ce legătură avea războiul cu situația țăranilor, dar jubilau la gândul că nu va dura mult, iar Sankurō era încredințat că suveranul va câștiga. Pe Okuni au mirat-o teribil vorbele lui Suekichi despre starea de oboseală la care ajunseseră țăranii și s-a gândit imediat la bătrâna din Moriguchi. Și ea spusese cam același lucru.

Stând picior peste picior în palanchinul său, Kanbei se gândea la procesiunea suveranului. Nici nu știa cum s-o interpreteze. Se întreba dacă era în toate mințile. Pe lângă altele, Kanbei avea afaceri serioase și în transportul maritim, pentru care obținuse oficial scutire de taxe din partea lui Hideyoshi încă din anul

1588 și, imediat după aceea, din partea lui Ieyasu Tokugawa, pe atunci guvernator de Mikawa. I se garanta astfel libertatea intrării și ieșirii vaselor. După ce Ieyasu își extinsese guvernarea, Suekichi obținuse permisiunea de a pătrunde și în câteva porturi din partea de răsărit a Japoniei. În vederea invaziei plănuite, Hideyoshi le ceruse supușilor să-i pună la dispoziție toate armele și proviziile, precum și mijloacele de transport pe care le dețineau. N-avea cum să se eschiveze. Când o invitase pe Okuni să danseze, nu făcuse o afirmație nechibzuită, ci pur și simplu nădăjduia că războiul avea să se termine foarte curând. El trimisese vasele la Nagoya, însă nu-și punea prea mari speranțe în victoria lui Hideyoshi. Prin urmare, nici nu se aștepta la vreo răsplată. Și, ca să nu se mai gândească la tot efortul inutil pe care-l făcuse, hotărâse să-și petreacă mai plăcut timpul, ascultând cântecele și privind dansurile fetelor din Izumo.

Văzând procesiunea de azi, nu putuse să n-o compare cu cea din Kantō – zona de răsărit. Pe atunci, nici un general nu purtase armură sau coif. Și-a amintit de Ieyasu Tokugawa și generalii săi, aflați într-o stare de spirit proastă. Făcând parte din trupele de avangardă, ei începuseră deja pregătirea vaselor staționate la Nagoya. Spre deosebire de generalii lui Hideyoshi, oamenii lui Tokugawa erau puși pe treabă. Chiar dacă era socotit vasalul lui Hideyoshi, *daimyō* Ieyasu jucase un rol deosebit de important în negocierile de pace pentru unificarea Japoniei. După părerea lui Kanbei, Ieyasu era mai diplomat decât Hideyoshi. Pe deasupra, se pricepea la politică și probleme administrative. Din orice unghi îl privea, îl considera cel mai potrivit să devină conducătorul suprem al țării.

Atitudinea samurailor care lucrau pentru ambii stăpâni nu avea nimic de-a face cu conduita șireată a negustorilor. Kanbei se mișca după cum bătea vântul. Cât îl petrecuse cu privirea pe suveran, luase hotărârea să fie mai degrabă de partea lui Ieyasu. Presupunea că acesta din urmă nu trecea peste ape și urma să aibă un rol neînsemnat în cucerirea Chinei. Kanbei voia să se limiteze la transportul pe apele din țară, să nu mai trimită nici un vas în Coreea. Credea că era mai înțelept să nu-și pună capul în pericol. Negustorilor nu le plăcea să vâslească

pe mări primejdioase. S-a hotărât să se îndrepte spre Nagoya chiar în ziua următoare, să ajungă înaintea suveranului, pentru a-l întâmpina acolo. Trebuia totuși să-i atragă atenția în vreun fel. În capitală fusese prea multă lume și nu ieșise deloc în evidență. Și nădăjduia să i se încredințeze lui transportul naval intern.

După ce și-a făcut ordine în gânduri, a deschis ochii pe care-i ținuse închiși până atunci.

12

Până-n vară n-a sosit nici o veste de la Kanbei Suekichi. Războiul nu s-a încheiat doar din cauză că țăranii obosiseră și se săturaseră de viața lor grea. Așadar, prezicerea lui Suekichi nu s-a adeverit, și nici el nu și-a mai ținut făgăduiala.

Lucrurile au mers pe dos. Batalioanele lui Kiyomasa Katō, Yukinaga Konishi și altele au plecat primele de la Nagoya din Hizen. În luna mai au asediat câteva castele din Coreea. Ostilitățile s-au precipitat, iar rezultatele au fost ușor de ghicit. Aflând toate astea, Hideyoshi a vrut să meargă pe front, dar s-a văzut nevoit să rămână la castelul de la Nagoya, unde l-a oprit însuși împăratul. Și acolo a continuat destrăbălările cu care se obișnuise în capitală. O ținea numai în petreceri, ziua și noaptea, îmbătat de gândul că victoria îi aparține oricum. Primind vestea că mama lui era pe moarte, a pornit imediat spre Ōsaka, în toiul nopții. A călătorit fără întrerupere, dar n-a mai prins-o în viață. Suveranul a urlat de durere, iar unii dintre supușii săi au răspândit vestea că leșinase. La funeralii au participat preoți de la mai multe temple din Ōsaka, Kyōto și Nara.

Fiind nespus de îndurerat, s-a gândit să-și schimbe starea de spirit prin ridicarea unui nou castel la Fushimi, în partea de sud a orașului Kyōto. Se spunea că urma să fie impunător. La ce-i mai trebuia unul? Abia-l terminase pe cel de la Nagoya. Se părea că suveranului îi plăceau grozav castelele și doar construind câte unul putea să-și alunge gândurile negre. Ōsaka...

Jurakutei... Yodo... Nagoya... și acum Fushimi. Lumea era consternată.

Pe la mijlocul toamnei, Hideyoshi a mai pregătit o procesiune măreață și a plecat la Nagoya. Cam tot atunci, au sosit zvonuri îngrijorătoare de pe front. Câteva batalioane de-ale lui Hideyoshi se loviseră de o rezistență înverșunată la intrarea în Coreea, flota suferind pierderi uriașe în fața inamicului, care-și pregătise cu meticulozitate atacul. Bineînțeles, vasele lui Kanbei Suekichi nu se aflaseră printre cele avariate. El fusese ocupat cu drumurile de la Hirano la Nagoya, apoi în Kantō și Echigo. După ce a rămas fără provizii și arme, flota a mers din rău în mai rău. Armata japoneză, înfometată, s-a pornit să jefuiască la drumul mare, ceea ce a atras ura locuitorilor. Grupurile de bandiți au răsărit ca din iarbă verde, dându-le de furcă invadatorilor. La începutul anului, Yukinaga Konishi, care fugise din Pyongyang, a început negocieri cu trimisul Curții chineze. Ostilitățile au încetat. Hideyoshi a trimis, de la castelul său din Nagoya, o comunicare scrisă în toată țara, anunțând pierderea războiului. Nu s-au dat, firește, amănunte. Sankurō și Okuni, cărora încă le răsunau în urechi cuvintele lui Kanbei Suekichi, n-au fost prea impresionați de cele auzite. Credeau mai degrabă că se interziseseră iar cântecele și dansurile din cauza trecerii în neființă a mamei lui Hideyoshi. Între timp începuseră lucrările la Castelul Fushimi și, cum veștile de pe front erau crâncene, suveranul a plecat iarăși la Nagoya. Oamenii din Kyōto și-au reluat traiul petrecăreț, ceea ce însemna că artiștii nu duceau lipsă de spectatori. Situația financiară se anunța prosperă.

Cântecele de dragoste erau la modă. Baladele pierduseră treptat teren, fiind înlocuite de cântece vesele, potrivite cu atmosfera plină de viață a capitalei.

Părul meu ferchezuit
S-a zbârlit.
Inima-mi liniștită
A zvâcnit.

Odată cu melodiile, s-au schimbat pe nesimțite obiceiurile și moda. Fetele purtau cârlionții pe frunte, punându-și părul pe moațe și împodobindu-l cu panglici sau fâșii de mătase

colorate. Okuni își ținea părul după urechi, dar tot îi mai cădeau șuvițe în timp ce dansa. Profilul i se contura perfect și cârlionții i se unduiau odată cu trupul, într-o mișcare plină de efect. Lumea era pur și simplu fascinată de frumusețea ei.

Ce durere!
Inima-mi tânjește după tine
Zi și noapte
Ne-ncetat.
O, dragoste șireată și nebună!
Hoț de inimi ce ești!
Mă zvârcolesc și mă răsucesc,
Și nu mă odihnesc.
Ce trist e să dormi singur
După ce-ai dormit
Cu cel drag lângă tine.
Doamne, câtă tristețe!

Kanji avea o voce încântătoare. Okuni privea, fermecată, dansul lui Okane. Fata se perfecționase. După cum se mișca, îți dădeai lesne seama că înțelegea sensul cuvintelor din cântec. Okuni simțea și ea că iubirea e șireată.

Otsuru și Omatsu nu dădeau semne de progres, dar nici nu voiau să se despartă de Okuni. Chiar dacă nu se descurcau, erau ferm convinse că vor ajunge artiste cândva. Exersau din răsputeri. Cum aveau un strop de răgaz, cântau și dansau ca nebunele. N-aveau pic de talent, dar Okuni nu se-ndura să le spună pe șleau. Nu era chip să scoți vreodată ceva din ele. Însă n-o lăsa inima să le alunge sau să le ignore. Dacă cineva ar fi avut curajul să le sugereze să renunțe, probabil că s-ar fi opus Sankurō, neavând pe altcineva în locul lor. Ca să nu mai vorbim de Mame. Sankurō îl învățase să bată la tobă. Și el era ageamiu, dar mai dădea culoare spectacolelor.

Lui Sankurō i se părea o prostie să cânte la tobă în capitală în lipsa suveranului. El ar fi vrut să ajungă la Nagoya din Hizen, să afle o cale de a se apropia de Baian. Nu găsea însă nimic potrivit, acum, în toiul războiului. Prin urmare, s-a resemnat și a rămas să dea reprezentații în capitală.

Sankurō știa foarte bine că Hideyoshi îl numise *kanpaku* pe nepotul său și-i cedase reședința Juraku. Auzise că nu era un bărbat puternic. Asta n-avea însă nici o legătură cu faptul că el trebuia să-și câștige totuși existența. Și pentru că nu-și mai permitea să hoinărească singur cu toba pe umăr, ca la Ōsaka și Sakai, trebuia să profite de prilejurile care i se iveau. Se gândea la ce urma dacă murea suveranul, dar nu-i venea în minte nimic, mai cu seamă că asistase la procesiunea lui fastuoasă. Nu-i rămânea decât să-l aștepte să se întoarcă în capitală. Numai că nimeni nu putea ghici data terminării războiului din China. Se plictisea îngrozitor așteptând un eveniment incert. Ca să-i treacă plictiseala, Sankurō mai cânta din când în când.

Mi-e ciudă, zău,
Tare mi-e dor de Murogimi
Și de Asatsuma.
Nu găsești gheișe ca ele
Pe toate drumurile.
De-ar fi în Ōmi,
Aș da o fugă.
Dar acolo,
Sunt prea departe.
Hai să vâslim...
Și să vâslim!

Fiind în trupa Kanze, se instruise de mic și se specializase la tobă. Cu toate astea, mai și cânta, dar altfel decât Kanji. Avea un stil propriu. Îmbina cântecele moderne cu balade și cu melodii populare. Era genul care i se potrivea. Ori de câte ori cânta Sankurō, Okuni se încorda toată și începea să bată ritmul cu picioarele și apoi să se lase pradă dansului, îndreptându-și spatele și întinzând brațele. Se simțea plutind în al nouălea cer. Chiar dacă unor balade nu le găsise ritmul potrivit sau un sfârșit pe măsură, spera că avea să vină și ziua în care va atinge desăvârșirea. Sankurō îi privea picioarele. O afectase destul de mult perioada în care nu putuse dansa. Simțea asta în sprinteneala lor și în elasticitatea corpului. Okuni își mușca buzele, se îndrepta iar, mândră, de parc-ar fi câștigat o mare victorie. Cu

toate că Sankurō o mai certa sau îi arunca o privire mai dură, doar ei doi înțelegeau ce se petrece.

„N-am să mă despart niciodată de el. Nici el n-o să găsească altă femeie care să răspundă bătăilor de tobă așa cum o fac eu", își spunea Okuni încântată.

Ca să-l facă să gândească aidoma ei, nu-i rămânea decât să fie desăvârșită. Nu-și încăpea în piele de fericire la gândul ăsta.

Când nu cânta, Sankurō era foarte morocănos. Nu reușea să scape de melancolie și nici măcar Okuni nu-i intra în voie. De aceea, îi plăcea grozav să-l vadă cântând și bătând la tobă. În clipele acelea simțea între ei o legătură puternică, pe care nu o tulbura nimic. Era mai fericită chiar decât atunci când făceau dragoste, în liniștea nopții. În asemenea clipe i se mai întâmpla să-și amintească de Oan, de felul în care plecase de-acasă, nebună. Când se dezlipeau unul de altul, Okuni intra în panică. Niciodată însă nu se întâmpla așa ceva atunci când el cânta și ea dansa. Nimeni nu se strecura între ei. Nici măcar Oan.

— Otane a născut un băiat.

— Iar?

Cu toată barba falsă pe care o purtase la procesiune, Hideyoshi i se păruse lui Okuni tare bătrân.

— Da, îl cheamă Ninomaru.

— De ce?

— Pentru că atunci când Otane s-a întors de la Yodo la Ōsaka, a locuit în a doua incintă a castelului, care se cheamă *ninomaru*.

Sankurō se umfla în pene când dădea astfel de explicații, chiar dacă uneori se limita la amănunte prostești. Okuni se mira întotdeauna când afla câte ceva de la el. Și-a amintit de palanchinul splendid care se îndreptase către Castelul Yodo, de fătul lepădat, de nașterea de la castel... Ce furioasă fusese în acele momente, dar se calmase după ce născuse cealaltă, de parcă ea devenise fericita mamă. Când murise Tsurumatsu, îl jelise de parcă-i murise propriul copil! Iar a născut femeia aia! Și tot băiat!...

— Norocoasa de ea! exclamă Okuni.

Okuni nu mai rămăsese însărcinată de-atunci. Nu-i venea să creadă că bătrânelul acela mic și ofilit avea să fie tată. Cât de mult își dorea și ea un copil! Dintre toate femeile lui Hideyoshi,

doar Otane îi dăruise copii. Aşadar, nu numai ea era norocoasă, ci şi el. După ce i-a murit primul copil, a avut mare grijă de Otane. Se simţea cu atât mai fericit, cu cât ştia foarte bine că acela pe care-l numise *kanpaku* nu făcea doi bani.

Vestea suna bine şi pentru Sankurō. El, care-şi pierduse aproape orice speranţă cu trei ani în urmă, năzuia din nou să se apropie cumva de Hideyoshi.

— Okuni, plecăm la Ōsaka.

— De ce?

— Nu mai întreba! Chiar nu-ţi dai seama? Suveranul va reveni acolo, Baian e cu el... Trebuie să mergem şi noi.

— Pentru că suntem slujitorii lui Baian?

— Grea mai eşti de cap... Chiar dacă nu pricepi, tot plecăm...

S-a întâmplat întocmai cum prevăzuse Sankurō. Hideyoshi jubila pentru că avea un nou moştenitor şi puţin îi păsa că pierduse războiul. Uitase complet de planurile ambiţioase de a cuceri China. Purtarea lui îi nemulţumea pe generali, însă pe el nu-l mai interesa nimic în afară de fericirea personală. S-a înapoiat la Castelul Ōsaka, însoţit de o procesiune fastuoasă – nobili, samurai, slujitori. Cu un an în urmă se întorsese la Ōsaka, cu un cortegiu uriaş, pentru că murise mama lui. Acum... iarăşi... Parcă nici nu-i mai păsa că avea de condus o ţară.

Baian l-a urmat, iar Densuke, revenind la Templul Hōshi, a avut astfel ocazia să le vadă pe fete după o lungă perioadă de timp.

— Cum stau lucrurile pe front, Densuke? Zvonurile care circulă în capitală nu sunt grozave.

— La Nagoya, chiolhanurile se ţin lanţ. Generalii de pe front au solicitat prezenţa suveranului. Batalioane întregi au fost scufundate în mare. Cei ajunşi în Coreea au avut parte de experienţe cumplite.

— Şi ce se va mai întâmpla? întrebă Okuni.

— La Nagoya se vorbeşte numai despre nenorociri. Toată lumea e disperată. Pentru a masca starea de spirit, se scriu şi se cântă *kyōka*.

— Cântece umoristice?

— Da....Cam aşa:

Dacă taikō *nu-şi permite*
Să cumpere zece baniţe azi,
Cumpără doar cinci
Şi mâine, încă cinci!

Fetele au pufnit în râs auzindu-l pe Densuke. Sankurō s-a încruntat.

— Densuke, oare ce părere o să aibă domnul Baian dacă află că circulă asemenea cântece?

— Domnul Baian le ştie. Cei care le-au compus fac parte din elită. Şi el le apreciază atunci când sunt cântate bine. La Nagoya nu există nici măcar o singură persoană care să nu le fi auzit.

— Se zvoneşte c-au venit mesageri chinezi.

— De venit, au venit, însă nu ştiu amănunte. Am aflat doar că s-au iscat o mulţime de neplăceri...

Nimeni nu aflase prea multe. Lumea zicea că pe suveran nu-l mai interesa nici o negociere. I se născuse moştenitorul şi asta însemna totul pentru el. Aşadar, nu s-a mai sinchisit să se ducă la Nagoya şi să lămurească lucrurile. Nu voia decât să se ocupe de familie. Pentru că primul copil purtase porecla de Sutegimi, care se dovedise a fi ghinionistă, pe al doilea moştenitor l-au poreclit Hiroi[1] şi i-au dat numele de Hideyori. Baian era plecat toată ziua la castel şi nu-l prea vedeau pe la Templul Hōshi, iar când stătea totuşi acasă, avea de scris. Chiar dacă mai dădea ochii cu Sankurō, nu şi-a mărturisit niciodată dorinţa de-a o vedea pe Okuni dansând.

— Domnule Baian!

— Ce doreşti, Sankurō?

— N-aţi vrea să vă relaxaţi în pauzele de scris? Să vă cânt ceva?

— La tobă?

— Da.

— Bine, haide! O să cânt şi eu una sau două din compoziţiile mele.

---

1 *Suteru* înseamnă „a arunca", *hirou*, „a culege". Conform credinţei populare, copiii cu probleme de sănătate scapă de acestea dacă sunt aruncaţi sau culeşi de la răspântii de drumuri.

Baian compusese cântece proslăvind faptele de arme ale lui Hideyoshi. Erau fragmente pentru piese Nō. Acolo unde nu-i plăcea cum îi ieșise ritmul, rescria, recompunea... L-a pus și pe Sankurō să i le interpreteze. Mai dădea din când în când din cap, nemulțumit.

Pe Baian nu-l preocupau decât situația de la Castelul Ōsaka și starea de spirit a suveranului. Prin urmare, nici măcar n-a adus vorba de Okuni.

Densuke, pe de altă parte, profita de orice ocazie pentru a sta de vorbă cu Okuni. Nu prea era dispus să povestească despre ceea ce se întâmplase la Nagoya. Prefera să știe ce mai făcuse Okuni între timp, câte cântece și dansuri mai învățase, care mai era moda în capitală. O năucea cu întrebările.

— Locuitorii din Kyōto sunt mult mai sensibili decât cei din Ōsaka. Am văzut acolo și piese Nō interpretate la răspântii... și multe altele. Densuke, să știi că nici un dans nu-i atât de frumos ca *Firul tors* pe care-l dansezi tu.

— Nu exagera, spuse el, stânjenit.

— Îmi doresc din tot sufletul să vină vremea când o să putem improviza iar o scenă și să dansăm amândoi.

— Zău? Eu m-am gândit numai la asta, tot timpul cât am stat în Nagoya.

Densuke a tăcut, dus pe gânduri. S-a abținut să spună mai multe. Era adevărat. În perioada șederii la Nagoya, tânjise după Okuni. După ce-o văzuse la procesiunea lui Hideyoshi de la Kyōto, când el ducea de căpăstru calul lui Baian, imaginea ei nu-i mai ieșise din minte. Chiar și acum, după un an de zile, simțea că-i bate inima mai tare doar amintindu-și ziua aceea. În drum spre Kyūshū nu dormise nopți întregi, stând cu gândul numai la ea. Apoi, în tabără, obsedat de Okuni, nu se atinsese de nici o târfă, din cele ieftine, aduse camarazilor săi. A înțeles însă că acestea erau o momeală, mai ales pentru țăranii legați de pământurile lor, care începuseră să evadeze.

Când ținea cu tot dinadinsul s-o alunge din minte pe Okuni, Densuke se îmbăta și mai agăța câte o prostituată. După aceea se căia atât de tare, încât îl durea inima. Își spusese de nenumărate ori că Okuni îi aparținea lui Sankurō, și totuși nu se

putea apropia de nimeni altcineva. Fata îi acaparase toate gândurile – vocea, unduirea corpului și pașii sprinteni de dans; Okuni care se prăbușise în zăpadă, pătându-și chimonoul; Okuni pe care o luase apoi în brațe și o dusese la bătrâna din Moriguchi... Toate se prăvăleau peste el ca o avalanșă. Lui Densuke îi plăcea doar capitala. La Nagoya se simțise îngrozitor.

Okuni, întoarsă la Ōsaka după ce stătuse atâta timp la Kyōto, își dădea seama cât de mult se deosebeau ca fire locuitorii celor două orașe. Nu mai avea chef să danseze și să cânte decât în capitală. Nu înțelegea de ce ținuse Sankurō să se întoarcă în orașul care, pentru ea, n-avea nici sare, nici piper.

Era nespus de bucuroasă că-l revedea pe Densuke, dar știa la fel de bine că acesta avea datoria să-l urmeze pe Baian pretutindeni. Așadar, nu se întrevedea nici o posibilitate ca ei să danseze iar împreună, ca înainte.

Când Sankurō s-a lămurit definitiv că pe Baian nu-l mai interesau dansurile lui Okuni și că nu avea de gând să le prezinte pe fete suveranului, a plecat de la templu. Era sfârșit de toamnă. Okuni a prins prilejul și a mărturisit că voia să se-ntoarcă în capitală. Densuke i-a condus o bucată de drum. Sankurō era atât de supărat, încât n-a fost în stare să-i spună acestuia nici să se întoarcă la stăpân, nici că-i părea rău dacă nu mai vine cu ei.

Starea proastă a lui Sankurō era de înțeles. În primul rând, pentru că Baian îl trata ca pe un membru al trupei. Uitase complet că lui i se datora existența acesteia, că el îi ceruse să se ocupe de fete. Cu toate că Sankurō îi mai trimitea din când în când o sumă de bani protectorului – deloc neglijabilă din punctul lui de vedere –, pentru Baian aceasta nu însemna mai nimic. Ba mai mult, considera că i se cuvine. Sankurō nu și-a dat seama că Baian îl mai băga în seamă numai datorită banilor și îl amăra profund răceala stăpânului, fără să se vaite vreodată ori să facă vreo aluzie. Poate că l-ar fi jignit și astfel înrăutățea și mai mult situația.

Fetele au ajuns la Kyōto pe același traseu ca și data trecută, tocmai pentru a evita trecerea prin satul Moriguchi. La confluența celor trei râuri au văzut Castelul Yodo. Ploua.

— Vai de mine! Ce se-ntâmplă aici?

— Dărâmă castelul.

— De ce?

— Pentru că nu mai au nevoie de el. Pesemne că transportă materiale la Fushimi.

Okuni era uluită. Rămase cu privirea ațintită la Castelul Yodo. Ploua cu găleata, însă toată lumea muncea. N-avea nimeni timp să-și tragă sufletul. Bărbații dărâmau zidurile din piatră, încărcau bolovani în coșuri imense, cărau în spate stâlpi și prăjini îmbibate cu apă, uzi până la piele. Câteva sute de țărani luau parte la dărâmarea castelului pe ploaia torențială.

Într-o zi cu viscol, Okuni îi văzuse construindu-l. Asta se petrecuse cu cinci ani în urmă. Aflase atunci de la bătrâna din Moriguchi despre nemulțumirile țăranilor siliți să muncească fără nici o răsplată și fără să mai revină la casele lor până la terminarea construcției. Pentru demolarea castelului porniseră iarăși la vânătoare de mână de lucru. Okuni îi privea cu durere în suflet cum se mișcau ținând privirile-n pământ. Se gândi o clipă că și tatăl fetelor se număra printre ei și le întrebă dacă nu vor să-l caute. Otsuru și Omatsu au răspuns aproape în cor, cu amărăciune-n suflet:

— Chiar dacă-l vedem, nu putem merge la el.

— De ce?

— Mai sunt și alți săteni acolo.

— Nu vreți să întrebați, totuși? zise Okuni.

— Lasă-le-n pace, i-o reteză Sankurō.

Lui Okuni îi părea rău că au ocolit satul Moriguchi. Ar fi vrut totuși să le ducă pe fete la bătrână, să le împace, dar se temea de reacția lui Sankurō. Așadar, a mers tăcută mai departe, gândindu-se la construcția aceea fără rost. La ce îi trebuise suveranului să înalțe castelul, ca apoi să-l dărâme? Cu cinci ani în urmă, bieții țărani se spetiseră la înălțarea lui, fără să li se permită să se întoarcă acasă măcar o singură seară. Munciseră neîntrerupt pe vremea aceea câinoasă, iar acum trudeau zi și noapte ca să distrugă ce făcuseră atunci. Chiar nu mai înțelegea nimic.

Sankurō a lămurit-o cu răceală în glas.

— Au nevoie de Castelul Fushimi. Castelul Yodo nu mai servește nimănui.

— Nu pot opri construirea celui nou și să-l folosească pe acesta?

— Nu, suveranului îi place Fushimi mai mult.

— Muncă inutilă...

— Așa crezi? Consideri că Fushimi n-are nici un rost?

— Da. Nu ești de părere că suveranul e cam nesăbuit?

— Pentru suveran nimic nu e în zadar.

Okuni se întreba de ce Sankurō înțelegea lucrurile astfel... pe dos față de ea. Îi urmări profilul arătos câteva clipe. Trecuse cu puțin de treizeci de ani, prinsese un bronz frumos peste vară, avea o piele minunată... Era tare chipeș și i se părea că se maturizase.

— Ce s-a-ntâmplat, Okuni? Ce-ai văzut?

— Nimic.

Okuni a întors capul rușinată. Îi era teamă să-l înfrunte pe Sankurō. Se gândea doar la cât de rece și distant putea fi. Se cutremura toată când își amintea de purtarea lui față de Oan... Nu-i era greu să renunțe la o femeie. Dacă ar părăsi-o pentru alta... Okuni nu îndura nici măcar ideea. Prin urmare, avea multă grijă să nu-l contrazică și să nu-l supere.

Cât timp au lipsit ei din Kyōto, Kanji și Mame avuseseră grijă de casă. Ardeau de nerăbdare să le vadă pe fete înapoi. Kanji a luat-o de mână pe Okane, fugind cu ea spre Toribeno.

— S-a făcut tare frig! zise Mame, negăsind, ca de obicei, subiecte de discuție.

Okuni și fetele s-au apucat să pregătească mâncarea. Sankurō s-a așezat în fața focului cu brațele încrucișate, privindu-le.

„Nu se mai poate așa, își zicea. Cât o să mai rămân artist de stradă? Chiar am dat cu piciorul la tot ce-am învățat în trupa Kanze? Rău am făcut că m-am lăsat numai în nădejdea lui Baian! Au trecut anii peste mine. Regretele nu-și mai au rostul."

Scrâșnea din dinți de necaz.

Ploaia s-a oprit a doua zi dimineață. Obosite de drum, fetele au dormit duse. La trezire, au început să se pregătească pentru a ieși în oraș să danseze. Sankurō nu și-a luat toba cu el. La un moment dat, s-a despărțit de grup și a pornit spre o zonă mai aglomerată a capitalei.

— Sankurō! Unde mergi?

Okuni a alergat, mirată, după el.

— Mă duc să văd castelul.

Lui Okuni nu-i venea să creadă. Rostise și ea exact aceleași cuvinte cu cinci ani în urmă.

— De ce?

— N-am un motiv anume. Vreau doar să văd castelul.

— Castelul dărâmat?

— Nu, mă duc să văd Castelul Fushimi.

Când și-a dat seama că nu glumea și că vrea să meargă singur, Okuni l-a lăsat în pace, cu părere de rău. S-a resemnat și a încercat să nu se mai gândească la tobă. Trebuia să se mulțumească și cu cântecele lui Kanji, să danseze pe ritmul lor. Pe Okuni o durea sufletul că nu se afla împreună cu Densuke. Dansul lui era neîntrecut. O bătea gândul să-l învețe și ea într-o bună zi.

Auzind că Sankurō mergea să vadă Castelul Fushimi, Okane a pufnit în râs.

— Cine se-aseamănă se-adună!

Și-a amintit că și Okuni plecase de capul ei să vadă Castelul Yodo, care se înălța pentru o femeie însărcinată. Numai că motivul de-acum al lui Sankurō era altul, și de aceea s-a întors binedispus.

— Fushimi e mult mai frumos decât Juraku. Nici Yodo nu se compară cu el.

— Și cine o să locuiască acolo?

— Suveranul.

— Dar în Castelul Ōsaka rămâne cineva?

— Dacă se va stabili la Fushimi, celelalte două reședințe vor fi doar vizitate din când în când. Ninomaru se mută cu suveranul.

— Chiar și Ninomaru?

— Da, copilul va sta împreună cu părinții.

Construirea castelului a început în luna august, iar în anul următor, în aprilie, a fost gata. Peste vară s-a născut moștenitorul, Hideyori. Așa că Hideyoshi, nerăbdător, a hotărât ca la sfârșitul lunii să aibă loc ceremonia de inaugurare. Războiul nu se terminase, negocierile cu Coreea și China erau în impas,

și totuși lui Hideyoshi nu-i păsa deloc de situația de pe front, spre disperarea generalilor săi. De când se născuse Hideyori, o ținuse în chefuri. La venirea primăverii, poruncise o procesiune fastuoasă care să-l însoțească la sărbătoarea florilor de cireș, până la poalele muntelui Yoshino. Își făcea deseori timp și pentru a interpreta piesele Nō scrise de Baian special pentru el. Oamenii de rând se molipsiseră și ei de bună dispoziție, astfel încât toată capitala trăia parcă într-o sărbătoare continuă. Dacă fetele își improvizau o scenă, adunau cu siguranță spectatori în jurul lor.

— Ce-ar fi să ne instalăm lângă podul Gojō? sugeră Sankurō, știind că suveranul se mutase la Fushimi.

Podul Gojō era pe ruta Fushimi-Kyōto. Suveranul avea să treacă pe-acolo ori de câte ori se întorcea la Juraku sau când mergea să-l viziteze pe împărat. Și la ducere, și la întoarcere. Când a făcut propunerea, Sankurō a socotit că procesiunea va fi oricum aproape de ei și, dacă suveranul îi va vedea, îi vor stârni interesul.

Nimeni din trupă nu se gândise atât de departe și nici nu știa vreunul ce era în capul lui Sankurō, însă nu aveau de ce să se împotrivească.

Mame, care se ocupa de aranjarea spectacolelor, a conceput un fel de teatru în albia majoră[1] a râului Kamo, pe partea de răsărit, în apropierea podului. Scena era cu vreo treizeci de centimetri mai înaltă decât rogojinile pregătite pentru spectatori. Nu numai că semăna cu teatrul Nō, însă lucrurile au fost astfel gândite, încât, dacă apărea un oaspete de seamă – bunăoară suveranul – în palanchin sau călare, acesta să vadă foarte bine reprezentația din poziția în care se afla. Ca să împiedice trecătorii să privească pe furiș, fără să plătească, au ridicat un gard de lemn cât un stat de om, acoperit cu pânză opacă, însă destul de viu colorată, într-un galben luminos, ca să stârnească interesul curioșilor. Sankurō era absolut convins că suveranul nu va trece pe acolo fără să se oprească.

1 Râul Kamo are o albie minoră (cea în care curge apa), o albie majoră (malul albiei minore) și un mal superior înalt.

— Când dansați lângă podul Gojō, aveți grijă să purtați cele mai bune chimonouri înflorate și să vă prindeți frumos părul cu podoabele de preț.

Auzindu-l pe Sankurō, fetele au sărit în sus de bucurie. Sosise vremea când se deschideau ultimele flori de cireș bătute. Purtate de aripile vântului, așterneau pe jos un covor minunat. Iar ele n-aveau nevoie să-și pună mai multe rânduri de chimonouri ca să le țină de cald. Frigul iernii trecuse. Puteau să se îmbrace cum pofteau.

— Ce-ar fi să punem totuși două chimonouri unul peste altul? sugeră Okuni.

Zis și făcut. Okane a procedat la fel. Au făcut câțiva pași de dans și și-au dat seama că linia șoldului se vedea armonios și că poalele nu se agățau de picioare chiar dacă ritmul era mai vioi. Culorile vesele ale chimonoului care se afla dedesubt apăreau și dispăreau la fiecare mișcare.

— Nu e rău deloc! exclamă Sankurō.

Okuni le-a arătat fetelor cum să-și prindă părul, în așa fel încât coafura să fie înaltă și aranjată atrăgător, ca să iasă în evidență și farmecul siluetelor.

Sălciile de pe malul râului Kamo se mlădiau în bătaia brizei. Sankurō era în vervă și cânta la tobă. Mame bătea și el toba. Okuni a dat semnalul, făcând să răsune clopotul cel mare, iar Kanji și fetele au început să cânte. Lumea se aduna dinspre pod. În prima zi s-au bucurat de un mare succes. Buna dispoziție a lui Sankurō a atras după sine entuziasmul tuturor.

Suveranul s-a întors de la Fushimi pe nepusă masă. A năvălit pe podul Gojō, însoțit de o suită restrânsă, în a treia zi de la începerea spectacolelor. Trecuse de prânz. Altădată, gărzile îi anunțau zgomotos sosirea, dar acum lucrurile se precipitaseră brusc. Hideyoshi n-avea astâmpăr și, când își punea ceva în cap, nu-l mai oprea nimeni și nimic. Chiar îl bucura să ia lumea prin surprindere. De data asta a avut motive serioase să plece valvârtej.

Era supărat. În pofida faptului că ordonase construirea Castelului Fushimi pentru noul său moștenitor, concubina lui nu voia nici în ruptul capului să plece cu copilul din a doua

incintă a Castelului Ōsaka. Din superstiție. Tsurumatsu murise după ce fusese mutat din locul în care se născuse. Hideyoshi se simțea obligat să facă așa cum voia Otane. Poate avea dreptate. Forțele malefice stăteau la pândă, pe drum. Cu toate astea, nu-i plăcea să locuiască singur în castelul cel nou.

În plus, primise vești proaste de la oștile întoarse de pe front și staționate vremelnic la Nagoya – pierduse foarte mulți oameni, iar peste supraviețuitori se abătuseră nenorociri cu duiumul; dezastrele îi urmăriseră la tot pasul pe întinderea de neînchipuit a Chinei... Se înfuriase tare, însă n-avea pe cine da vina. Cele întâmplate erau numai urmările propriilor greșeli.

Ca să se liniștească, s-a apucat să conducă o ceremonie a ceaiului. Dar necazurile nu încetaseră. Mânios fiind că la Fushimi nu avea toate ustensilele de care dispunea la Ōsaka, în timp ce amesteca pudra de ceai în cel mai frumos și sclipitor bol, creat de cel mai bun olar din țară, l-a scăpat din mână. Bolul s-a spart în trei, iar conținutul s-a vărsat pe *tatami*. Vina a fost, din nou, doar a lui. Prin stângăcia de care a dat dovadă, le-a lăsat oaspeților o impresie proastă. Nervos, a aruncat cioburile în grădină. Lovindu-se de pietre, s-au făcut țăndări.

În aceeași zi, mai târziu, la întâlnirea cu Consiliul de guvernare a aflat că toată lumea era nemulțumită de Hidetsugu. Ar fi fost de datoria acestuia, ca regent, să-l povățuiască pe împărat în problemele de politică internă. Când îi murise fiul, cu trei ani în urmă, Hideyoshi îl numise pe Hidetsugu regent și-i cedase reședința Juraku. Însă Hideyoshi avea acum un fiu și toate greșelile lui Hidetsugu îl enervau peste măsură. Regreta din tot sufletul că se grăbise cu numirea. Chiar dacă nu știa exact cu ce greșise acesta față de cei din Consiliu, și-a descărcat asupra lui întreaga furie.

— Mă duc imediat peste el! tunase Hideyoshi.

A plecat spre Juraku însoțit de un grup mic de samurai și slujitori. Nu voia să-l cheme pe Hidetsugu la el, pentru că ar fi trebuit să-l aștepte ore-n șir să ajungă la Fushimi. Intenționa să lămurească lucrurile cât mai repede cu putință. A preferat să plece în palanchin, nu călare, nefiindu-i nici lui prea limpezi

motivele propriei mânii. Stătea, supărat, picior peste picior, în palanchinul său maiestuos, încrustat cu aur.

Când a ajuns la podul Gojō, a ridicat oblonul și a privit afară. A zărit teatrul lui Okuni, cu ușa de la intrare din lemn și o draperie albastru-deschis. Dinăuntru se auzeau cântece vesele.

— Ce-i acolo? întrebă Hideyoshi pe tonul lui pițigăiat.

— Niște bieți artiști instalați în albia râului, răspunse samuraiul din dreptul lui.

— Nu mă interesează!

Cortegiul a trecut mai departe, ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic. De fapt, suveranul a uitat pe loc de trupa lui Okuni.

Cuvintele lui s-au transmis din gură-n gură.

— Ce-a întrebat?

— Voia să știe ce-i cu teatrul din albie.

— Dansează unii Nenbutsu Odori.

S-a zvonit că suveranul nu voia să-i vadă sau să mai știe de ei. Toți oamenii lui erau cu nervii încordați încă de dimineață, de când au aflat că spărsese bolul de ceai.

Baian se afla în cortegiu. Când i-au ajuns la urechi cuvintele lui Hideyoshi, s-a schimbat la față. A smuls hățurile din mâinile slujitorului și a țâșnit furios spre balustrada podului.

— Sankurō! Okuni! Ieșiți afară imediat! Vă calc în picioare!

Auzind strigătele, cei din teatru au ieșit, speriați.

— Ce s-a întâmplat, domnule Baian? întrebă Sankurō, îngenunchind.

Baian era și mai agitat decât calul, care azvârlea din copite.

— Să nu vă apropiați de mine, cerșetori nenorociți!

— Cu ce-am greșit, stăpâne?

— Nu sunt stăpânul vostru! Nu sunteți slugile mele! Dacă mă-ntreabă cineva, nu vă cunosc! N-am ce vorbi cu voi!

— Ce s-a întâmplat? Cu ce-am greșit?

— Ăsta-i traseul suveranului! Niște gunoaie ca voi n-au nici un drept să-și instaleze un teatru la vedere. Jos cu el, imediat!

— Dar, domnule Baian...

— Gata! Gura!

Baian trase de căpăstru, își întoarse calul spre micul cortegiu și traversă podul în galop.

Sankurō l-a petrecut cu privirea, încremenit. Nu înțelegea ce s-a întâmplat... în afara faptului că nu mai avea stăpân. Totul părea învăluit în mister. La început nu-l rugase pe Baian să-l ia sub protecția lui. Fusese ideea preotului budist să-l ducă la Templul Hōshi. El îl rugase să le pregătească pe fetele din Izumo. Îi era limpede că legătura s-a rupt în mod neașteptat, că Baian nu mai voia să știe de el.

„Dacă mă-ntreabă cineva, nu vă cunosc! N-am ce vorbi cu voi!"

Cuvintele îi răsunau dureros în urechi. Nu înțelegea nimic. De ce o schimbare atât de bruscă, chiar și față de Okuni? Ea ce-o să priceapă din toate astea?

„Aș vrea să-i râd în nas într-o bună zi", își spuse el, înciudat.

Totuși, Sankurō șovăia încă. Nu știa ce-l supărase pe suveran, însă în capul lui încolțea planul de a-l aborda direct, scoțându-l pe Baian din joc. Acesta-și ieșise din fire de invidie, pesemne. Nu-i rămânea decât să nu-l mai bage-n seamă.

Nu reușea să-și scoată din minte cuvintele lui Baian. „Ăsta-i traseul suveranului! Niște gunoaie ca voi n-au nici un drept să-și instaleze un teatru la vedere. Jos cu el, imediat!"

— Îți arăt eu ție, domnule Baian! spuse Sankurō, scrâșnind din dinți.

Se uita cu ură cum dispare dincolo de pod.

Privindu-i profilul, Okuni a observat că niciodată nu fusese atât de frumos și de curajos. O senzație de fericire a străbătut-o din cap până-n picioare. De multe ori se întristase la gândul că n-o iubea și avusese senzația că e departe.

În noaptea aceea, Sankurō a strâns-o în brațe cu atâta putere, încât a simțit că deveneau un singur trup... și că-n el bătea o singură inimă. L-a simțit mai aproape decât oricând.

„Nu cred că mai există o pereche atât de fericită în toată țara", își zise în sinea ei.

O copleșea bucuria împlinirii.

— Sankurō! strigă ea, fără să-și dea seama.

Era topită. Plutea în mrejele fericirii... și-așa a adormit. Nu însă înainte de a se gândi că poate va avea un copil. Nu-și dorea decât să i se împlinească visul.

13

Planul urzit de Sankurō și hrănit cu speranțe de atâta vreme se spulberase într-o clipă. Cât trăia Baian, nu se mai putea apropia de suveran. Îl măcina adânc furia pe care o nutrea față de preot, iar cearcănele i se adânceau din zi în zi. Timp de șapte ani nu se gândise nici o clipă să abandoneze trupa și să cânte de unul singur, ca pe vremuri. În capitala în care distracțiile se țineau lanț, ar fi putut trăi cu Okuni și fără teatrul lor. Chiar de-i trecea mânia, rămâneau cicatricile din suflet. Așadar, trebuia să părăsească locul care-i atrăsese, brusc, necazuri.

Pe Kanji și Mame îi uimise atitudinea lui Baian. De teamă să nu li se întâmple ceva neplăcut, voiau să fugă de-acolo cât mai repede, îndemnându-i și pe Sankurō și Okuni să plece.

— Unde ne-am putea duce?

— Ce ziceți de podul Shijō?

— Nu-i o idee rea.

Sankurō, care se împotrivise propunerii de a merge la Templul Kitano-Tenjin, de frică să nu-l supere pe Baian se gândea acum că ar fi fost nimerit să-și instaleze un teatru chiar în locul care-i displăcea acestuia.

Albia râului Kamo era la fel de mare în dreptul podului Shijō ca și la Gojō. Aveau și-acolo voie să-și înalțe un teatru și să locuiască prin preajmă. Spre deosebire de Gojō, care lega Fushimi de capitală, în zona Shijō se afla Templul Gion, care aduna în jurul lui, mai cu seamă la sărbătorile populare, lume multă, printre care tot felul de artiști itineranți. Aici se puteau vedea, încă din perioada Heian, spectacole desfășurate în împrejmuiri din rogojini. Așadar, era o zonă cât se poate de potrivită pentru reprezentații.

Dar Kanji și Mame aveau motive mult mai simple să se mute în Shijō: se aflau aproape de capătul podului Gojō, așa că puteau căra ușor materialele folosite la fostul teatru. Pe de altă parte, se simțeau mai în siguranță, zona fiind deja locuită.

Pe Sankurō îl mângâia gândul că aveau să-și construiască în Shijō o minunăție de teatru, care să atragă privirile tuturor și să le depășească pe celelalte.

Socotea că pe spectatori îi atrăgea mai mult teatrul lor decât o improvizație din rogojini. Acesta urma să aibă o scenă ridicată de la pământ, să fie împrejmuit cu un gard de lemn, acoperit cu o pânză opacă, de un galben luminos, iar la intrare, un fel de draperie albastră. Când se va cânta Nenbutsu Odori, acordurile melodiei vor răsuna limpede în preajmă și lumea va ciuli urechile. Sankurō nu-și mai încăpea în piele de mândrie că o să li se ducă vestea în tot orașul.

Războiul cu Coreea nu se terminase. Proviziile soldaților lui Yukinaga Konishi se sfârșiseră, așa că acestora li s-a ordonat retragerea. Negocierile de pace cu marea împărăție a Chinei se aflau și ele în impas. Hideyoshi părăsise viața politică și nu-l mai interesau decât petrecerile și familia. Trecuseră trei luni de când Sankurō și trupa lui avuseseră de suferit din cauza toanelor suveranului, văzându-se nevoiți să se mute. Cam tot pe-atunci, situația de pe frontul Coreei s-a înrăutățit. Foametea făcea ravagii, iar coreenii au început să opună o rezistență îndârjită atacatorilor, obligându-i pe generalii japonezi să se predea. Soldații coreeni au folosit armele confiscate ca să-și întărească poziția. Între timp, Hideyoshi se delecta cu priveliștea florilor de cireș de la poalele muntelui Yoshino și se ocupa de ceremonia ceaiului. Războiul cu China, anunțat cu surle și trâmbițe, se sfârșise dezastruos, iar generalii de pe front nu mai puteau aștepta, calmi, ordinele lui Hideyoshi. Konishi trebuia să ia măsuri urgente. Prin urmare, a trimis un mesager la împăratul Chinei pentru a cere să fie primit de acesta și a-i propune începerea negocierilor de pace. Lucrurile s-au târâgănat până în decembrie, iar Hideyoshi l-a primit pe mesagerul împăratului chinez abia după un an și jumătate.

În capitală, subiectul principal al discuțiilor nu-l constituia situația de pe front, ci nelegiuirile lui *kanpaku*, aflat la reședința Juraku.

Hideyoshi îl numise succesor pe nepotul său, Hidetsugu, în momentul în care el nu avea încă un moștenitor. Renunțase la titlu din cauza durerii provocate de moartea lui Tsurumatsu. La vremea aceea, Hidetsugu împlinise douăzeci și patru de ani.

Atunci, având oarecum cugetul neîmpăcat, Hideyoshi a luat unele măsuri neașteptate, impunându-i acestuia învățăturile confucianiste. Când l-a asigurat că nu-și va încălca promisiunile, Hidetsugu a jurat pe cei opt miriade de zei, pecetluindu-și cu propriul sânge jurământul scris. Gestul lui Hideyoshi a fost mai mult de conveniență, dar i s-a părut firesc să procedeze astfel.

După doi ani însă, iată că norocosul suveran a avut parte de un alt băiat, pe nume Hideyori, pentru care construise Castelul Fushimi. Dată fiind legătura de sânge, directă și puternică, își dorea acum să-l lase moștenitor pe acesta. Înfricoșat de o asemenea posibilitate, *kanpaku* Hidetsugu a făcut greșeală după greșeală. Hideyoshi s-a repezit la Juraku să-i ceară socoteală. În pofida faptului că-i promisese, la un moment dat, că îl va căsători pe fiul său, Hideyori, cu fiica lui, lăsându-și astfel fiul moștenitorul lui Hidetsugu, s-a răzgândit. Abia trecuseră câteva luni de la nașterea lui Hiroi și gândurile lui Hideyoshi se îndreptau doar spre moștenitorul direct. Uitase cu totul de războiul din China și de situația de pe frontul din Coreea.

Hidetsugu și-a dat foarte repede seama de starea de spirit a suveranului. Simțind că nu avea să i se mai permită multă vreme să fie la cârma țării, l-a cuprins disperarea. Așa că a început să se țină de ticăloșii.

— Okuni, bine că am înălțat teatrul în apropierea terenului de călărie, zise încet Sankurō.

Se învârtise pe malul râului în zona Shijō, însă nu găsise un loc mai potrivit. Terenul respectiv aparținea Templului Kitano-Tenjin, unde se țineau festivaluri în fiecare lună și se aduna multă lume. Își aminti cât de intens trăise ritualul Usokae de la Tenman-Tenjin și ardea de nerăbdare să mai treacă prin experiențe neobișnuite.

Lui Okuni i-a sunat ceva ciudat în vocea lui Sankurō și i-a cerut amănunte.

— De ce?

— *Kanpaku* Hidetsugu s-a antrenat pentru trageri și-a omorât un țăran.

— Cum?

— A țintit un țăran de pe câmp și l-a făcut zob.

Okuni rămase împietrită. Kanji și Mame schimbară priviri între ei, iar fetele începură să tremure.

— A omorât un țăran pe câmp? Cu pușca? întrebară Otsuru și Omatsu într-un glas.

Okuni era uluită. Dacă ar fi aflat bătrâna din Moriguchi, ar fi urlat de durere.

— De aceea, locuitorii din partea de apus a capitalei, în loc să se bucure de liniște și pace, stau încuiați în casă. Nici pe terenul de călărie nu se cântă și nu se dansează.

— Oare vom putea juca în teatrul nostru?

— Cum să nu? Stai liniștită. Albia secată a râului Kamo e în partea de răsărit. *Kanpaku* nu se înghesuie să meargă la Fushimi, așa că puțin probabil să vină până pe-aproape.

— Și totuși, glonțul a zburat prin aer.

— Fii sigură că povestea asta nu va ajunge la urechile suveranului.

— Dar de ce-i lasă mână liberă unui astfel de *kanpaku*?

— Cred că s-au iscat ceva neînțelegeri între ei. Mai întâi s-a supărat Hideyoshi, apoi Hidetsugu s-a apucat de prostii. Țăranii din partea de apus sunt tare nemulțumiți... Întâmplările nefericite s-au ținut lanț.

Sfătuitorii lui Hidetsugu l-au avertizat îndată, pentru că se temeau ca plângerile supușilor să nu fie auzite de suveran. De aceea, Hidetsugu a renunțat la pușcă, dar a înhățat un servitor care trecea prin fața reședinței Juraku și l-a străpuns cu săgeata. Întâmplarea s-a răspândit ca fulgerul. Până și suveranul a trebuit să accepte că nepotul lui era un om de nimic și că trebuia să pună capăt cruzimii lui. Tot mai mulți locuitori se încuiau în casă imediat după prânz. Nimeni nu știa când se vor sfârși toate nelegiuirile.

— Nu ne mai construim teatrul? întrebă Okuni, îngrijorată.

— Partea aceasta a capitalei e mai aproape de Fushimi. Nu cred că avem motive de îngrijorare, răspunse Sankurō, încrezător.

Numai că, renunțând la pușcă și la săgeți, lui Hidetsugu i-a venit pofta să spintece pe cineva cu sabia. Circula zvonul că ar fi anunțat o răsplată în bani familiei omului care își oferea trupul. Însă nu se oferea nimeni să moară așa, chiar dacă primea

bani în schimb. Prin urmare, a pus mâna pe un individ care nu-i plăcea și l-a târât în incinta reședinței Juraku ca să-l ucidă. *Daimyō* și alte oficialități influente din administrație au început să se alarmeze. Pe de altă parte, oamenii tremurau de frică. Stăteau încuiați și bombăneau, la gura sobei, întrebându-se cum aveau să se termine lucrurile dacă faptele nemernice ale lui Hidetsugu continuau.

Din cauza știrilor crâncene, a frigului și zăpezii, trupa lui Okuni a amânat construirea teatrului. Chiar dacă fetele ar fi putut cânta și dansa pe zăpadă și-n frig, lumea n-ar fi ieșit din casă ca să le vadă.

În zilele în care nu dansa, Okuni se întrista. Simțea că nu mai are mâini și picioare. Cum n-aveau reprezentații, își dădea silința să-și perfecționeze cântecele. Exersa împreună cu Kanji, încercând să adapteze tot ce era la modă. După ce terminau cu treaba la bucătărie și aduceau apă, fetele făceau și ele repetiții.

De nu vii o seară
Nu-s de-nvinuit
Că dau cu perna de pământ,
În toate părțile.

Am impresia
Că se-apropie cineva.
N-o fi de vină sakeul!
Mă-mpleticesc, șovăi,
Nu mă pot ridica
Să m-apropii de el.

Când avea chef, li se alătura și Sankurō. Se pricepea la cântecele pentru teatrul Nō, foarte apreciate la vremea respectivă.

M-am îmbujorat tot.
Să fie sakeul de vină?
Doar n-o fi demonul!

Și demonul zise:
Nu te teme,
Sunt de nădejde,
Dacă te împrietenești cu mine.

Se-nțelege
Că la chefuri
Nu sunt poftiți
Doar oameni!

Însă rareori cânta. Iarna, pe frig, stătea mai tot timpul mohorât. Ani de zile își pusese toate speranțele în Baian în zadar. S-a apucat de băutură... Sakeul îl atrăgea mai mult decât Okuni. Se simțea ca demonul din cântec. Nu se purta violent când se-mbăta. De obicei, își interpreta cântecele sale, mai tradiționale decât ale lui Kanji și Okuni, de care era foarte mândru. Aceștia îl ascultau respectuos. Okuni se ridica și dansa.

— De ce naiba te miști așa? o întreba el pe un ton răstit.

Okuni făcea eforturi disperate să danseze mai potolit și nu-și dădea seama de ce-l deranjau figurile ei mai ample.

Lui Kanji și Mame nu le plăcea sakeul, așa că Sankurō bea de unul singur, cu nasu-n ceșcuță. Bărbații abordau de obicei subiectul care-i plăcea acestuia cel mai mult: *Yamato Shiza*[1]. Își începea povestea cu fundalul impunătorului Templu Kōfuku din Nara. Bucurându-se de patronajul shōgunului Ashikaga, acest gen de teatru a cunoscut o înflorire uluitoare, căpătând mai târziu denumirea de Kanze, care s-a despărțit de celelalte trei școli. Ori de câte ori povestea, Sankurō se îmbujora. Kanji și Mame îl ascultau cu respirația tăiată, admirându-i erudiția. Ei nu știau că trupa Kanze fusese preferata lui Ieyasu Tokugawa și nici că actualul suveran acorda favoruri trupei Konparu. Gloria trupei Kanze părea să se oglindească în ochii lui Sankurō. Se entuziasma și mai mult când îi vedea pe cei doi sorbindu-i cuvintele.

— Vă dați seama că mi-am pus tot sufletul în trupa Kanze. Am trăit cu intensitate fiecare moment, încă de copil. Chiar dacă Baian nu mă bagă-n seamă, o să găsesc eu o cale să mă apropii de suveran.

Okuni știa povestea de multă vreme și mai auzise asemenea vorbe de nenumărate ori. Prin urmare, n-o mai impresionau ca la început. În plus, i se părea ciudat că Sankurō nu renunța

1 Gen de piesă Nō.

cu nici un chip la „marea lui speranță". Pe Okuni o fericea doar dansul. Nu voia decât să danseze în teatrul pe care urmau să-l înalțe la Shijō. Își dorea din toată inima să atragă spectatori care să cânte și să danseze împreună cu ea. Asta era „marea ei speranță" și umbra suveranului n-avea cum să i-o tulbure. Pentru ea, acesta nu era decât un omuleț bătrân și ciudat, călare pe un cal alb. Ea nu înțelegea de ce Sankurō ținea cu tot dinadinsul să se apropie de moșuleț, chiar și după ce nu-l mai aveau pe Baian ca sprijin.

Uneori, Sankurō o îmbia și pe Okuni cu sake și ea accepta. Prima oară când a dus ceșcuța la gură, s-a mirat că există pe lume ceva atât de gustos. Când bea, se înfierbânta. Când se ridica, avea senzația că plutește deasupra norilor. Dansa în extaz.

„O fi efectul băuturii", își zicea în sinea ei.

În urechi îi răsuna cântecul iubitului.

M-am îmbujorat tot.
Să fie sakeul de vină?
Doar n-o fi demonul!

Și demonul zise:
Nu te teme!
Sunt de nădejde,
Dacă te împrietenești cu mine.

— Nu dansezi, Okuni?
— Dacă-mi cânți, dansez.
— Hai că-ți cânt!

Dorm singur,
M-am obișnuit
Să dorm singur.
Chiar și-așa,
Lumea clevetește.
M-am săturat
De zvonuri
Și lume clevetitoare!
Puiul de rândunică
Se-ntreabă
Care-i adevărul?

După ce se-mbăta zdravăn, Sankurō cânta cu ochii-nchiși, fără să-i mai dea vreo indicație lui Okuni, care parcă era transpusă pe altă lume. Chiar dacă nu veneau nobili s-o vadă, nu-i păsa. Nu voia decât să danseze. Sankurō părea să încălzească iarna cu băutura lui, însă ea nu voia decât să vină primăvara, să vadă sălciile plângătoare înmugurind pe malul râului Kamo. Știa că lumea va ieși să le admire și, astfel, va avea și spectatori. Okuni prefera să se îmbete cu dansul ei decât să stea în casă cu Sankurō și să bea sake.

Nu numai Okuni aștepta primăvara, ci și fetele, Kanji și Mame, până și Sankurō. Iarna, stăteau țintuiți în casă fără să aibă mare lucru de făcut. Nu se putea pescui, fetelor le era tot timpul frig și preferau să nu iasă... Înainte de Anul Nou, și-au scos totuși hainele și chimonourile la primenit, întinzându-le la soare. Apoi s-au apucat de cârpit. Se pregăteau pentru zilele când vor dansa iarăși.

Kanji și Mame mai mergeau să controleze dacă totul era în bună stare la teatrul lor, dacă nu le-a furat cineva vreo scândură sau nu s-a stricat ceva. Așa așteptau ei primăvara.

Lumea se temuse să iasă din casă toată iarna, aflând veștile legate de cruzimea lui Hidetsugu. Dar, odată cu venirea primăverii și cu înflorirea sălciilor, cartierul Shijō-Muromachi avea să se însuflețească iarăși, cu lumea colindând prin oraș, cu tobele și clopotele răsunând în albia râului. La Shijō, nu se va afla numai trupa lui Okuni, ci și grupuri de Nō, trupa Saruwaka interpretând piese umoristice, tarabe cu mărfuri, persoane care aminteau de bătrânul dans Fūryū. O atmosferă pur și simplu incendiară.

— Se pare că florile se deschid mai devreme anul acesta.

— E firesc. Apa râului Kamo e mai călduță. S-au înmulțit și peștii...

Teatrul înălțat conform planului lui Sankurō era de-a dreptul atrăgător – pe dinafară și pe dinăuntru. Ridicarea scenei de la pământ fusese o idee inspirată. Nici o altă trupă nu era atât de numeroasă. Prin urmare, trecătorii urmau să fie cu siguranță atrași de spectacolul lor. Mame s-a așezat la intrare ca să-i taxeze pe curioșii care voiau să vadă ce se petrecea înăuntru. Pentru

ieșirea spectatorilor, prevăzuseră o altă ușă, așa încât aceștia să poată pleca oricând doreau, fără să deranjeze. Cine rămânea până la capăt putea cânta împreună cu artiștii. Locurile s-au ocupat repede și teatrul s-a umplut până la refuz. Okuni dansa pe scena din lemn cu frenezie. Toată energia adunată în iarna cea lungă se elibera acum și își croia drum în văzduh prin picioare, care băteau ritmul incredibil de vioi. Scena părea că-i răspunde. Se acompania singură, lăsând clopotul să răsune, din când în când, însă o ajuta și toba lui Sankurō. Uneori, și a lui Mame.

În același timp, din a doua incintă a Castelului Fushimi pleca palanchinul concubinei lui Hideyoshi, însoțit de o mică suită. A luat-o de-a lungul râului Kamo spre Shishitani. Artiștii n-au observat nimic. În fruntea alaiului se afla Zenshū Yakuin, un bătrân de aproape șaptezeci de ani, ras în cap precum un călugăr budist. Galopa energic, cu capul gol, scrutând împrejurimile cu atenție. Deodată, și-a plecat privirile în albia de la Shijō și a zărit-o pe Okuni. I s-a părut că aude sunetul clopotului și niște incantații budiste care-i aminteau de Nenbutsu Odori. Făcea parte din grupul de medici ai lui Hideyoshi, fiind primul dintre ei, de o seriozitate ieșită din comun. Pe el nu-l preocupa doar starea fizică a suveranului, ci și cea psihică. Așadar, înainte de a-i prescrie medicamente, stătea de vorbă cu el ca să știe în ce dispoziție se află. Era isteț și încă foarte sprinten pentru vârsta lui. Cu gândul la suveran, a întors calul și a coborât galopând în albie. Gardul de la intrarea teatrului, înălțat în apropierea podului Gojō, era destul de înalt, însă un călăreț putea zări ce se petrecea înăuntru. În fața ochilor i-a apărut Okuni în mijlocul scenei.

— Ia ascultați! V-am cunoscut la Kanbei Suekichi acasă!

Okuni se sperie, iar Sankurō era cât pe-aci să scape toba din mână. Nu se așteptase nici o clipă să li se adreseze medicul suveranului în persoană. Nu uitase de întâlnirea de la Suekichi. Printre oaspeții de seamă se număraseră atunci Nagamori Mashita și Baian. Okuni își amintea, la rându-i, de medic. Sankurō sări de pe scenă, croindu-și drum printre spectatori, și îngenunche la picioarele calului.

— Domnule Yakuin, vă sunt deosebit de recunoscător că m-ați ținut minte.

— Băteai la tobă?

— Da... și mă numesc Sankurō.

— Pe fată o cheamă Okuni, nu-i așa?

— Da.

— Okuni din Izumo. Toate fetele par sănătoase tun...

— Da, vă mulțumim.

— Nu vreți să veniți cu mine la Shishitani?

— Poftim?

Era uimit din cale-afară și i se părea că nu aude bine.

— O conduc pe Nishinomaru să privească florile de cireș la Shishitani. Să le spui și fetelor să vină după noi.

— Vă mulțumim din tot sufletul, domnule Yakuin!

— Hai să-i facem o surpriză. Acela e palanchinul lui Nishinomaru, spuse Zenshū, arătând cu degetul spre palanchinul minunat oprit pe malul râului Kamo.

Sankurō a înțeles imediat cum stăteau lucrurile și i-a mai mulțumit o dată medicului, fericit peste măsură.

— Am înțeles. Vă ajungem din urmă.

L-a petrecut cu privirea pe Zenshū și s-a întors spre spectatori:

— Cam atât pe ziua de azi! Trebuie să plecăm degrabă. Vă rugăm să ne scuzați.

Spectatorii au fost cam surprinși, iar Okuni nu-și mai revenea din uimire. Nu mai pricepea nimic. Își amintea că-l văzuse pe medicul suveranului de două ori: la Suekichi acasă și în procesiunea lui Hideyoshi, cu prilejul invaziei puse la cale de suveran. Cum de-i stătea în putere medicului să ia asemenea hotărâri?

Sankurō era foarte mândru de invitația făcută în prezența atâtor spectatori și ținea să o sublinieze și mai mult:

— Ați auzit că am fost poftiți să prezentăm spectacolul în fața lui Nishinomaru de la Fushimi. Vrea să admire dansul lui Okuni din Izumo. Nu l-a mai văzut de multă vreme. Nishinomaru este concubina principală a suveranului... cea care i-a dat naștere lui Wakamatsu[1].

— Unde? Chiar la Castelul Fushimi?

— Nu.

---

1 Wakamatsu înseamnă „tânărul prinț".

Spectatorii au auzit doar că era vorba de Nishinomaru de la Fushimi. Au părăsit îndată teatrul. Nici nu s-au mai gândit să-și ceară înapoi banii plătiți la intrare când și-au dat seama că cel care le anunțase evenimentul avea legătură nemijlocită cu suveranul.

Chiar și după ce a înțeles situația, Okuni n-a încuviințat prea ușor. Nu-i convenea hotărârea luată în pripă de Sankurō. De ce să plece la Shishitani? În sfârșit, cântase și dansase împreună cu spectatorii, se simțise bine, în al nouălea cer, iar spectacolul s-a întrerupt brusc. Nu i se părea cinstit. Oricât ar fi fost Nishinomaru de importantă, nu-i era atât de simplu să renunțe la clipele ei de fericire.

— Trebuie să ne grăbim, spuse Sankurō.

De când îi alungase Baian, suveranul i se părea foarte departe și nu mai credea că va apuca să se apropie de el. Acum nu-i venea să creadă că primiseră invitația direct de la suita lui Nishinomaru... să-i însoțească la sărbătoarea florilor! Dacă ar fi fost samurai, ar fi țâșnit cu sabia-n mână. Trebuia să le spună fetelor să-și îmbrace chimonourile cele mai bune, să-și aranjeze părul și să-și dreagă fardul, apoi s-o ia pe urma procesiunii cât se putea de repede. I-a pus pe toți pe jar.

Zenshū Yakuin numea pesemne Shishitani câmpia cuprinsă între Nyoigatake și dealul pe care se desfășura dansul sacru *kagura*. Până la războiul Ōnin, când arsese din temelii, Templul Nyoirin se mândrise cu șapte clădiri splendide. Acum, după o sută de ani, nu mai rămăsese nici urmă din el. În schimb, zona era renumită pentru florile imense de cireș, pentru copacii bătrâni și uriași, cu trunchiuri negre, groase și noduroase, cu rădăcinile răsfirate și cu crengile plecate până la pământ de greutatea florilor, de unde și numele dat văii – „paradisul florilor de cireș". Petalele erau pline de viață, chiar dacă efemeră. Lăsau impresia că se agață cu disperare una de alta pentru a alcătui un spectacol neasemuit – nori albi, pufoși, care nu aveau să dureze prea mult.

Nishinomaru privea florile, fermecată, și spuse, cuprinsă de emoție:

— Nu există nimic mai frumos pe lume!

Zenshū se simțea mulțumit. Meritase tot efortul de a căuta cea mai încântătoare zonă cu flori de cireș. Priveliștea era superbă,

iar liniștea deplină. O adevărată minune a naturii. Nishinomaru s-a așezat pe niște perne roșii aduse din străinătate, și-a rezemat cotul pe un suport special și nu și-a mai dezlipit privirea din feeria aceea de parfumuri și culori.

— Sunt minunate! exclamă ea. Zenshū, sunt convinsă că și *taikō* ar fi fost fericit să le vadă.

— Cât mă bucur! Mi-am dorit enorm să vă fac plăcerea asta.

— Dacă ar vedea zona, cu siguranță că ar vrea să înalțe o casă pentru ceremonia ceaiului... la cât de mult îi plac lui construcțiile!

Nishinomaru era binedispusă. Starea ei de spirit îl încânta peste măsură pe Zenshū. Și nu era singurul care se bucura... Hideyoshi avea tot timpul grijă să le cânte în strună soției și copilului său drag, Hideyori.

Hideyoshi plecase în urmă cu trei zile la Castelul Ōsaka, unde se afla Consiliul de guvernare. Nu mai putea sta fără să facă nimic în privința războiului și fără să ia măsuri aspre împotriva lui Hidetsugu. Nu-i plăceau oamenii din Consiliu și nici n-avea chef de întruniri, însă n-avea încotro. Se simțea cu atât mai supărat, cu cât știa că se despărțise pentru câteva zile de cei dragi. Îi lăsase în seama lui Zenshū, ca să fie mai liniștit.

Femeile au scos cutiile lăcuite, încrustate cu aur și argint, iar shōgunul Harunaga Ōno i-a pus lui Nishinomaru în mână ceșcuța de sake. Harunaga îi jurase credință veșnică lui Hideyoshi și fusese desemnat să facă parte din suita lui Nishinomaru. Dintre doamnele de onoare, stăteau mereu prin preajmă mama lui Harunaga și doica lui, Aiba, de departe cele mai influente.

Pe lângă Harunaga, Zenshū și cele două doamne de onoare, Nishinomaru mai avea în suită samurai de rând și patru sau cinci slujitoare.

— Harunaga, Zenshū, beți și voi niște sake!

Suveranul lipsea de la petrecere, așadar atmosfera era liniștită.

— În sănătatea dumneavoastră! închină Zenshū.

Nici n-apucă să ia câteva înghițituri, că i se și înroși chelia. Se lăsă în genunchi în fața favoritei.

— Ce dorești?

— V-am pregătit o surpriză. Nu știu dacă o să vă facă plăcere.

Nu știa nici măcar Harunaga de ea.

— Despre ce e vorba? întrebă acesta, curios, aplecându-se mult în față.

— Au venit la Kyōto niște fete de la Templul Izumo din Kizuki. Maestre în Fūryū. Dansează Nenbutsu Odori. Dacă nu aveți alte planuri, vi le prezint.

— De acord! Să le vedem!

De când îl născuse pe Hiroi, Nishinomaru putea să facă tot ce dorea în familia Toyotomi. Drepturile îi erau nelimitate. Toată lumea se străduia să-i facă pe plac, nu numai cei doi care o însoțeau la spectacolul florilor de cireș. Acum aveau prilejul să-i ofere o reprezentație pe cinste: trupa lui Okuni din Izumo.

Când s-a lăsat seara, au aprins un foc în aer liber. La lumina lui, florile de cireș, care păreau și mai mari în adierea primăverii, erau pur și simplu încântătoare. S-a improvizat o scenă la o oarecare distanță de favorita suveranului.

— Aveți mare grijă la toate detaliile, să nu faceți cumva vreo gafă! i-a avertizat Zenshū.

Sankurō încuviință, îngenunchind. Apoi se adresă fetelor.

— Nu e o reprezentație obișnuită. Dansați cu tot sufletul. Omatsu rămâne deoparte, spuse el cu un ton sever.

Sankurō și-a dat seama că pe Omatsu și Otsuru nu le putea prezenta doamnei Nishinomaru. Omatsu se retrase, tristă, în spatele lui Mame. Date fiind împrejurările, până și Okuni avea emoții.

Sankurō marcă începutul cu două bătăi de tobă și apoi începu să cânte.

Am lăsat în urmă locurile natale,
Ținutul Izumo.
În capitală înfloresc florile,
Florile de primăvară.

Întâi de toate,
Astea-s fetele din Izumo.
La Marele Templu
Ele sunt miko.
Ar vrea să danseze în capitală,
Cât suveranul domnește
În pace.

Okuni își trase pălăria neagră pe ochi. Era îmbrăcată în mantie neagră de călugăr, făcută din mătase aspră. Pășea apăsat, pe ritmul melodiei lui Sankurō, cu pieptul înainte și picioarele depărtate. După mișcări, lăsa impresia că e bărbat. În urma ei veneau Okane și celelalte fete, îmbrăcate în splendide chimonouri înflorate. Se pare că și doamnei Nishinomaru îi plăcea cum își prinseseră părul cu bentițe colorate, pentru că-i aruncă o privire mulțumită lui Zenshū. Doctorul se înfoie ca un păun de plăcere, îmbujorându-se și mai mult.

E minunat să privești, cu sufletul senin,
Florile din capitala însorită.
Florile toate
Încântă privirile.
De sub copaci
Se văd ca un nor întins
Ce învăluie totul în jur.
Ce bine e să cânți așa!

Sankurō făcuse în mod intenționat aluzie la respectul său față de interesul lui Nishinomaru pentru spectacolul florilor de cireș, presărând cântecul cu triluri fermecătoare. A anunțat apoi dansul Nenbutsu Odori. Okuni a marcat intrarea în scenă a fetelor printr-un răsunet de clopot, căruia i-a răspuns Kanji, din umbră.

Namu Amida Butsu
Namu Amida.
Să ne rugăm lui Amida Buddha.
Să venerăm numele sfânt al
Celui ce va dăinui pe veșnicie.
Nici rătăcirea, nici statornicia,
Nici știința, nici ignoranța
Nu aduc Salvarea.

Cel ce rostește numele lui Buddha
Va fi răsplătit prin Iluminare
Și va intra în Împărăția Sa.
Cel ce aspiră la asta,
Nu va fi uitat.
Namu Amida Butsu.

Kanji și Okuni își loveau clopotele pe rând, tot mai repede. Kanji nu cânta și nu dansa. Vocile fetelor au prins tonuri înalte, răsunând cristalin. Pașii vioi loveau poalele chimonourilor, iar tălpile căpătaseră culoare. Spectatorii păreau fascinați.

Să rostim numele lui Buddha Cel Mărinimos.
Puterea Lui e nemărginită.
Rostiți-i numele
Și vă veți elibera de păcate.
Namu Amida Butsu.
Lumina, gloria întregii lumi
Este Buddha.
Rugați-vă și veți fi primiți
În Împărăția Lui nemărginită.
Namu Amida Butsu.

Pe Okuni o nemulțumea totuși ceva. Din cauza pălăriei trase pe ochi, n-o vedea pe Nishinomaru. Se întreba dacă nu era femeia care, cu șapte ani în urmă, îl născuse pe Tsurumatsu în timp ce ea pierduse sarcina în satul Moriguchi; cea pentru care suveranul construise Castelul Yodo; cea căreia îi murise primul copil, dar fusese binecuvântată cu al doilea; cea căreia îi deplânsese copilul dispărut de parcă ar fi fost al ei. I se părea ciudat că o preocupa atât de mult femeia din palanchinul minunat. N-ar fi trebuit... Trecuseră atâția ani, iar deosebirea de rang dintre ele era uriașă.

Când Nenbutsu Odori s-a apropiat de sfârșit, melodia a devenit mai vioaie, iar Okuni și-a întețit pașii, unduindu-și fermecător șoldurile și picioarele sub mantia de călugăr. Fetele nu se lăsau nici ele mai prejos, atingând poalele chimonourilor cu călcâiele.

În clipa în care Okuni a lovit clopotul tare și scurt, fetele s-au adunat în jurul ei, cântând și formând un fel de paravan. Okuni s-a lăsat pe vine, și-a scos mantia de călugăr, și-a dezlegat pălăria, Okane i-a luat repede clopotul, iar Omatsu mantia. Când s-a ridicat, fetele s-au retras spre stânga și spre dreapta, formând două rânduri și lăsând-o să apară în toată splendoarea ei. Okuni și-a fluturat mânecile chimonoului colorat și s-a pornit să cânte pe un ton mai ridicat.

Șnururile pălăriei s-au rupt
C-am vrut sau n-am vrut.
N-o mai port,
Dar nici n-o arunc!

Harunaga Ōno simțea că i se taie răsuflarea. Îl fermecase frumusețea fetei ivită de sub mantia de călugăr. Văzându-i reacția, Yakuin Zenshū nu-și mai încăpea în piele de bucurie. Cât despre doamna Nishinomaru, i se citea fascinația pe chip. O privea pe Okuni parcă fără să mai respire. Zenshū vedea că dansul fetelor o cucerise.

Lumea asta plutitoare
E o roată-a vieții.
Se-nvârte și se-nvârte.
Încotro o ia corbul?
Încotro zboară oare?
Corbul de Inaba
Nu știe ce-i dragostea.
Tra la la, tra la la!

Priviți florile!
Cât sunt de mândre,
Pe crenguțele gingașe!
Nimic mai frumos
Pe lumea asta!

Toate cântecele, indiferent de tonalitate, erau minunate. Erau la modă și lumea le iubea, chiar dacă, pe ici-colo, s-au strecurat greșeli. În mitologia japoneză, de exemplu, apare iepurele de Inaba, nu corbul. Însă n-a deranjat pe nimeni...

Dansul pe iarbă îi dădea lui Okuni o cu totul altă stare decât cea de pe scenă. Își amintea de vremea săriturilor din piatră-n piatră în albia râului Hii și de senzația încercată când călcase pe nisip prima oară. Acum vibra toată, uitând că dansează în fața doamnei Nishinomaru. Simțea iarba. Era nemaipomenit! Ca și cum primăvara i se răspândea în trup, pornind de la tălpi. Grozavă senzație! Okuni cânta și se mlădia pe ritmul tobei lui Sankurō. El intervenea anume, lăsând uneori impresia că o

ceartă, ca să-i pună și mai mult în valoare întreaga splendoare. Pașii ei păreau un imn de laudă adus frumuseții.

Dar într-o bună zi
Florile se vor scutura
Și inimile lor
Vor înceta să bată...

Au sfârșit de cântat și de dansat. Flăcările roșii ale focului dădeau farmec peisajului.

Yakuin Zenshū și Harunaga Ōno s-au prosternat în fața doamnei Nishinomaru. După câteva clipe, Zenshū s-a retras la o parte și a chemat-o pe Okuni.

— Te cheamă doamna. E o mare onoare. N-ai voie să o privești în ochi. Pune-ți mâinile pe genunchi și să-i faci o reverență adâncă. Ține capul plecat. Ai grijă cum te porți. Ai înțeles? Eu sunt doar un mijlocitor, însă am un cuvânt de spus la nevoie.

Okuni n-a înțeles imediat semnificația cuvintelor. Sankurō a apreciat îndată reacția.

— Domnule Yakuin, Domniei Sale i-a plăcut spectacolul, nu-i așa?

— Cred că da.

— Atunci, aș avea o rugăminte la dumneavoastră.

— Ce anume?

— S-ar putea ca, prin bunăvoința Domniei Sale, să ajungem să prezentăm dansurile în fața suveranului și a tânărului moștenitor? V-aș fi recunoscător toată viața.

— Să vedem...

Când s-a gândit la Hiroi, Zenshū și-a dat seama că dansurile i-ar fi plăcut foarte mult.

— Bine, am s-o rog eu.

— Vă mulțumesc din tot sufletul.

Zenshū se cam fâstâcise. Se bucurase că dansul lui Okuni îi plăcuse doamnei Nishinomaru. Ca iubită a suveranului și, mai presus de orice, ca mamă a moștenitorului, cuvântul ei atârna greu în fața suveranului. Însă îl îngrijora faptul că trupa își desfășura activitatea în albia râului Kamo, nu într-un teatru de elită. Se temea să nu i se reproșeze că-i culesese de pe drumuri.

Privind-o pe Okuni, a rămas profund impresionat. Îngenunchease la oarecare distanță de favorită și procedase exact cum îi spusese el.

— Să bea și femeia asta. E o petrecere fără pretenții.

Nishinomaru întrecea uneori măsura la băutură și Zenshū observa imediat, însă degeaba îi atrăgea atenția. Harunaga Ōno, cunoscând-o de mică, știa că oricum făcea numai ceea ce voia. Nici suveranul nu o stăpânea în asemenea momente. Dacă o certa, îi purta pică și uneori chiar se răzbuna. Zenshū și Harunaga au hotărât să consimtă.

— Okuni, doamna îți oferă niște sake. Te rog să-l primești cum se cuvine.

Zenshū luă ceșcuța din mâna lui Nishinomaru și i-o întinse lui Okuni. Cineva turnă în ea câteva picături de băutură. Okuni nu știa cum să se comporte în asemenea situații. Nu-i spusese nimeni ce avea de făcut. În timp ce șovăia să ducă ceșcuța la gură, se auzi strigată.

— Okuni! Parcă așa ziceai că te cheamă... Îți place băutura?

Eticheta nu admitea ca o femeie de rang înalt să i se adreseze direct uneia de condiție modestă. Așadar, Harunaga Ōno a preluat rolul de intermediar.

— Okuni, doamna te întreabă dacă-ți place sakeul.

Okuni a încuviințat îndată.

— Fata îi răspunde Domniei Voastre că nu-i displace, zise Ōno.

Se comporta ca un tălmaci de limbi străine.

— Îi place să bea sau îi place să se îmbete? întrebă doamna în continuare.

Pentru că Okuni auzea întrebarea și o înțelegea, lui Ōno nu-i rămânea decât să dea răspunsul.

Pe Okuni o amuza situația, având impresia că joacă într-o farsă.

— Dacă băutura-i gustoasă, îmbătatul vine de la sine.

Vocea modulată a lui Okuni a răsunat plăcut. Ōno și Zenshū au considerat gestul ei o mare impolitețe, însă doamna, înfierbântată și de la focul ce-i bătea în față, nu s-a sinchisit.

— Nu-i adevărat. Cred că-i place doar să se-mbete. Mai întâi s-a amețit și apoi a dansat... îmbătată de cântec și dans. De propriul ei dans. Am impresia că și-a manifestat dorința să

danseze și în fața lui *taikō* și a tânărului prinț. Nici vorbă. Actorii de Nō dau spectacole în fața nobililor... și postesc înainte, pentru a se purifica. Sunt reverențioși și supuși. În asemenea situații, e firesc să fie lăudați de suveran. Este o neobrăzare ca oamenii de rang umil să se îmbete în fața mea. Nici vorbă de un spectacol dat în prezența lui *taikō* și a fiului nostru. Nu mai nutri speranțe deșarte. Întoarce-te în albia râului cu bine!

Doamna părea teribil de încântată de discursul ei convingător și logic. Zâmbi mulțumită și mai luă o înghițitură de sake.

Okuni puse ceșcuța cu băutură pe iarbă. Harunaga Ōno se schimbă la față.

— Okuni, nu bei?

— Nu, răspunse ea hotărâtă și ridică privirea.

Era prima oară când se uita la femeia căreia i se spunea Nishinomaru și care îi câștigase dragostea suveranului. Femeia care îi dăruise doi moștenitori. Cu ceva vreme în urmă, el îi construise Castelul Yodo, iar acum Fushimi. O femeie extravagantă. Femeia care, dintre numeroasele concubine ale suveranului, pusese stăpânire pe inima lui. Printre oamenii de rând circula zvonul că e frumoasă. Femeia pe care o privea acum cercetător făcuse, cu trei ani în urmă, variolă și de-atunci se machia foarte puternic. Îmbrăcămintea ei elegantă, cu imprimeu de flori și păsări, nu se putea compara cu chimonoul ponosit al lui Okuni. Broderia și brâul din mătase, în șapte culori, te fermecau. Poalele lungi erau întinse pe covorașul roșu și ținea brațul rezemat de suportul special. Era fericită că o umilise pe Okuni. Însă și Okuni o pusese pe jar. Nu voia să se dea bătută.

— Domnule Yakuin, aș avea o rugăminte.

— Ce anume?

— S-o rugați să-mi îngăduie să mai dansez o dată.

Okuni n-a așteptat să-i răspundă Zenshū. S-a ridicat, a început să cânte frumos, și-a fluturat elegant poalele chimonoului și s-a pornit să danseze.

Se vor scutura sau nu
Florile împărăției?
Dacă se scuturǎ sau nu
Doar furtuna știe!
Tra la la, tra la la...

Ce e rău în a te îmbăta? Îi stătea în fire să se-amețească de la cântec și dans. Așa era de mică. Dacă reușea să se îmbete, spectatorii trăiau spectacolul cu și mai multă intensitate. Cel puțin, astfel reacționau aceia care se adunau în albia râului. Sankurō, mândru de ea, îi spusese cândva că nu conta dacă spectatorii erau nobili sau nu. Chiar nu pricepea de ce Nishinomaru a făcut-o neobrăzată. Ea nu se cherchelea când bea sake? Nu există băutură care să nu te amețească. La fel se-ntâmplă și cu cântecele. Apoi, nu există dans care să nu te îmbete. Cele care nu provoacă o asemenea reacție n-au nici sare, nici piper, iar spectatorii nu le primesc cu tot sufletul. N-au cum. Interpretul e dator să le transmită propria trăire. Doar atunci e artist adevărat.

Astfel a înțeles Okuni să răspundă aroganței lui Nishinomaru: dansând, transfigurată în lumea pe care o adora. Pesemne că doamna și-o fi dat seama că o cucerise trăirea lui Okuni și nu suporta gândul. Ba chiar se simțea jignită. Okuni era convinsă că dansul îmbată. Știind asta, a vrut s-o înfrunte prin cântec și dans.

Aflându-se la o oarecare distanță, Sankurō n-a înțeles mai nimic din cele întâmplate. El a interpretat greșit. A crezut că i se ceruse lui Okuni să mai danseze o dată. De aceea cântase la tobă, iar Kanji interpretase un cântec. Mame bătuse, timid, toba, iar fetele ciripiseră, vesele.

Lumea asta-i precum grindina
Ce culcă la pământ bambusul pitic,
Și viața se duce
Cât ai clipi din ochi!

Ōno și Zenshū încremeniseră. Nishinomaru fusese aceea care-i oferise lui Okuni o ceșcuță cu sake. Nu înțelegeau ce motiv ar fi avut doamna să se supere dacă Okuni a pus ceșcuța jos și a-nceput să danseze. Nu pricepeau nimic. Au oftat din toți rărunchii. Nu-și dădeau seama nici de ce se apucase Okuni să danseze iarăși. Ōno se gândea că așa găsise Okuni de cuviință să reacționeze la reproșurile doamnei. Zenshū avea aceeași părere.

Vântul de seară se răcise brusc. Doamnele de onoare începuseră și ele să se îngrijoreze. Citindu-le neliniștea pe chip, a propus cu voce tare:

— Înălțimea Voastră, ce-ar fi să ne-ntoarcem? Vă așteaptă stimatul dumneavoastră fiu.

Chiar dacă se îmbătase, Nishinomaru a reacționat prompt, auzind că o așteaptă fiul.

— Atunci, să plecăm! Ați pregătit palanchinul?

Însoțitorii au îngenuncheat și au ajutat-o să urce. Nishinomaru i-a aruncat o privire ciudată lui Okuni, care dansa mai departe.

Yakuin Zenshū a încercat să facă o glumă:

— Cred c-a înnebunit pentru că ați certat-o.

Nishinomaru râse din toată inima și dispăru în palanchin. Zenshū dădu pinteni calului, iar Sankurō rămase pe loc încremenit, dându-și seama că visul i se spulberase. Lăsă toba deoparte și-și cuprinse genunchii cu mâinile. Chiar nu o înțelegea pe Okuni. De ce mai cânta și dansa dacă n-o vedea nimeni? De fapt, nici ceilalți nu pricepeau ce se-ntâmplă. Însă pe Sankurō nu-l mai interesa nimic... Avea să trăiască doar cu regretul că planul lui se dusese iar de râpă.

Kanji încetă să mai cânte. Fetele tăceau. Mame, transpirat tot, puse toba deoparte și privea speriat în jur. Numai Omatsu – Omatsu căreia Sankurō îi interzisese să danseze în ziua aceea – o sorbea din ochi pe Okuni, care dansa în continuare, plângând în hohote.

14

În ziua respectivă nu s-au adunat spectatori la teatrul din albia râului. Nici măcar un trecător care să arunce o privire peste gard. Era în toiul verii și umezeala înăbușitoare și periculoasă persista. Trecuse și ritualul Gion prin care se alungau forțele malefice aducătoare de molime. Apa râului Kamo curgea limpede și, de obicei, pe la prânz se mai aduna ceva lume, însă astăzi era pustiu. Se strânseseră oamenii la Sanjō, dar nici unul nu părea să-și îndrepte pașii către miazăzi, până la Shijō.

Kanji și Mame s-au dus acolo ca să vadă ce se-ntâmplă. La întoarcere, au dat raportul.

— S-a înălțat un gard de jur împrejur, bine păzit. S-au strâns foarte mulți gură-cască.

Hidetsugu, temându-se de represalii din partea suveranului, dăduse bir cu fugiții. Din ordinul lui Hideyoshi, s-a pornit în urmărirea lui până la muntele Takano. A fost prins și obligat să-și facă *seppuku*. Nu exista locuitor al capitalei care să nu fi aflat vestea. Nu trecuse decât jumătate de lună de la nelegiuirile ce revoltaseră lumea, dar se isprăvise cu toate. Nu-i mai era nimănui frică să iasă din casă, ca nu cumva să fie împușcat sau înhățat și tăiat cu sabia. Se mai zvonea că suveranul le ordonase concubinelor și soției nemilosului *kanpaku*, precum și tânărului vlăstar și prințeselor să se prezinte la Sanjō pentru a fi pedepsite la rândul lor. Lui Okuni și fetelor nu le venea să creadă, așa că s-au dus până la Sanjō să se convingă. Înțeleseseră că nici picior de spectator nu se mai apropia de teatrul lor, chiar dacă era deschis.

În interiorul palisadei se făcuse o groapă mare. Pământul săpat fusese înălțat alături, iar sus de tot se zărea ceva. Vrând să vadă mai bine despre ce era vorba, Okuni se apropie încet și cu teamă.

— A! țipă ea, acoperindu-și fața cu mâneca de la chimono. Simțea că o trec fiori de groază.

— Ce s-a întâmplat?

— Uite-acolo!

— Da, e capul lui *kanpaku*. S-a împlinit pedeapsa divină, spuse Sankurō indiferent.

Aerul dogorea, iar capul retezat al lui Hidetsugu trona în vârful movilei. Sângele lipicios fusese șters, numai că, din pricina căldurii, pielea își schimbase culoarea. Capul era acum doar o bucată de carne vânătă, cu dinții dezgoliți. Fusese expus imediat după decapitare și întors către apus.

— Cine-i acela?

— Domnul Nagamori Mashita. L-ai întâlnit la Kanbei Suekichi acasă.

Shōgunii Gen'i Maeda, Mitsunari Ishida și Nagamori Mashita fuseseră învestiți de Consiliu să se ocupe de recentele evenimente. Ședeau pe scaune pliante și așteptau. Gen'i Maeda avea în jur de cincizeci de ani, însă părea mai în vârstă. Era ras în cap, ca

un preot budist. Mitsunari Ishida și Nagamori Mashita arătau tineri și aveau o ținută impunătoare. Semănau la față, amândoi cu tenul deschis, numai că Ishida privea fix, fără să clipească, pe când Maeda își ținea capul sus și stătea cu ochii închiși. Erau aceeași pe care Okuni îi văzuse la Suekichi, însă astăzi pe chipul lor se citea o asprime care ținea lumea la distanță. Spre deosebire de cei adunați în afara gardului, ei știau bine ce urma să se petreacă.

Palanchinele purtând femei și copii – fiecare dintre ele păzit de trei-patru bărbați – au fost scoase pe rând din Jurakutei și duse spre locul de execuție din albia râului de la Sanjō. Dintre toate femeile prezente acolo, numai una, Ichinodai, fiica ministrului de dreapta, părea pregătită sufletește pentru pedeapsa crâncenă la care fuseseră condamnate. Se uita, palidă, la capul din vârful movilei, trecându-și mâinile prin părul despletit. Celelalte încremeniseră de frică și nu erau în stare să facă doi pași după ce coborâseră din palanchine.

Când Ishida s-a uitat cu înțeles la Mashita, acesta s-a ridicat și a dat ordin santinelelor. Și-au scos săbiile, au așteptat semnalul și au trecut prin fața femeilor. Au smuls mai întâi copiii din brațele lor, i-au străpuns pe fiecare cu sabia, de două ori, și i-au aruncat în groapă. Așa a început măcelul. Unele nu și-au pierdut firea și au mai avut puterea să-și împreuneze palmele a rugăciune, privind capul decapitat al lui Hidetsugu. Altele însă încercau să fugă, să se ascundă, să nu mai vadă nimic, dar erau trase înapoi de păr sau de poalele chimonourilor. Zadarnic se împotriveau. Le-au decapitat dintr-o lovitură de sabie, cel mult două, și apoi le-au împins cu piciorul în groapă.

Lumea privea îngrozită. Unii își acoperiseră ochii, nemaiîndurând priveliștea de coșmar.

Okuni a dat un țipăt scurt, gata să se prăbușească, dar Sankurō a prins-o la timp.

— Ce s-a-ntâmplat, Okuni?

— Oan!

— Ce-i cu Oan?

— Era și Oan acolo. Tocmai au ucis-o.

Sankurō se arăta neîncrezător. Oan nu se putea număra printre cele treizeci și nouă de femei pedepsite de suveran. I se păruse doar lui Okuni...

— Nu-ți mai face griji, zise Sankurō râzând.

El se obișnuise de multă vreme cu ideea că Oan se amestecase printre femeile care-l slujiseră pe *kanpaku*. Da, Oan cea frumos îmbrăcată... fără-ndoială că fusese și ea arestată.

În groapa comună săpată la Sanjō sfârșiră toți copiii, femeile și capul lui Hidetsugu. Vărsarea de sânge luase sfârșit. Oamenii din zonă care săpaseră groapa o acopereau acum.

Măcelul se terminase. Maeda s-a ridicat anevoie și a plecat de-acolo. Ishida și Mashita l-au urmat și au pornit agale spre casă, de parcă nu mai aveau nici o treabă la Consiliu. Cei care căscaseră gura la scena aceea de groază nu se simțeau în stare să se dezlipească de locul cu pricina. Păreau țintuiți locului. Priveliștea cumplită părea desprinsă dintr-o pictură reprezentând iadul. Își pierduseră cumpătul și nu le venea să creadă că măcelul fusese adevărat, că totul se petrecuse aievea. Printre femeile ucise se aflaseră douăsprezece sau treisprezece prințese, tinere și frumoase ca niște boboci de trandafiri, și câteva femei bătrâne trecute de șaizeci de ani. Toate gătite cu grijă. La ce le mai folosea eleganța în călătoria spre lumea de dincolo? Asemenea gânduri se deslușeau pe chipurile privitorilor. Totul se transforma în țărână. Atât. Lumea era prea îngrozită ca să observe vreo legătură între măcel și autoritatea lui Hideyoshi.

Nici Okuni nu făcea excepție. Se clătina în mers, sprijinită de Mame și agățată de Sankurō. Le-a trebuit o jumătate de zi ca să ajungă în Shijō. A luat apă din râu și și-a umezit buzele. Răcoarea i-a făcut bine și și-a mai revenit. A rămas cu privirile în gol, întrebându-se dacă râul Kamo nu le absorbea, ca un burete, toată vlaga.

— Okuni, hai să ne întoarcem la Toribeno. Astăzi nu dansezi, oricum.

— Nu pot dansa.

Cu toate că băuse apă, îi era sete în continuare.

Timp de două zile, nici un spectator n-a mai venit la teatrul lor. Cum se simțea foarte slăbită, Okuni chiar s-a bucurat. Sankurō a ieșit în oraș să vadă ce se întâmplă.

— Probabil că n-o să vină nimeni să ne vadă, zise el la întoarcere. Dărâmă Juraku și s-a strâns lume acolo.

— Și Castelul Juraku?

— Da. Suveranul vrea să șteargă orice amintiri legate de crimele și ticăloșiile lui Hidetsugu.

— Mă duc să văd.

— Hai, du-te! Și eu am fost curios. Doar în asemenea împrejurări poți arunca o privire înăuntru.

Cum nu reușea să scape de spectrul măcelului petrecut cu două zile-n urmă, Okuni încerca să-și satisfacă doar curiozitatea. Începând cu Kanji și până la Omatsu, toată trupa a plecat la Jurakutei.

Demolările începuseră cu o zi în urmă. Unde-or fi fost ascunse porțile acelea frumos colorate? Nu mai existau. Nici palatul din Xianyang al primului împărat din dinastia Minchu nu întrecuse în frumusețe reședința Juraku, acum sortită pieirii. Lumea stătea și privea neputincioasă. Nimeni nu putea opri distrugerea lui. Acoperișul, sculptat atât de migălos, dispăruse de parcă n-ar fi avut nici o valoare. Tot castelul ajunsese o grămadă uriașă de moloz și gunoi. Stâlpii de fier ai porții Sakuramon au fost făcuți una cu pământul fără nici o greutate. Nu mai rămăsese nimic din ceea ce împăratul admirase din toată inima la a doua sa vizită.

— Sankurō, de ce-a poruncit suveranul distrugerea acestei reședințe?

— Așa a înțeles el să-și arate supărarea pe nelegiurile lui *kanpaku*.

— Păcat! Doar a fost a lui la început, nu-i așa?

Okuni a oftat din rărunchi. Se părea că suveranului îi plăcea să înalțe castele, dar și să le dărâme. La fel a procedat și cu Yodo. Juraku nici măcar nu se putea compara ca mărime și frumusețe cu Castelul Yodo. Cu toate astea, suveranul se lăsase mânat de furie. Păcat! Mare păcat!

— Îi place să aibă castele noi și apoi să le distrugă?

— Așa e suveranul. Are libertatea să facă orice dorește.

— E un om înspăimântător?

— N-aș zice. Mai degrabă puternic.

— Prin urmare, de aceea nu te poți apropia de cel care are puterea. Dacă te place, îi intri-n voie, iar dacă nu, te zdrobește cu sânge rece. Nu contează că-i ești soție sau iubită sau orice altceva. Eu nu mi-aș dori niciodată să pună ochii pe mine o asemenea persoană. Vreau doar să dansez în albia râului. Este singurul lucru care mă face fericită.

Sankurō nu era în apele lui și n-a răspuns. Îl durea și acum că scăpase printre degete prilejul de a fi mereu în apropierea lui Nishinomaru. Nu i se va mai ivi ocazia să pună ochii pe el Yakuin Zenshū sau altă persoană importantă. Îl nemulțumea dorința lui Okuni. Ba chiar o disprețuia.

Sankurō se deosebea de Okuni. Tânjea mereu să stea în preajma unor oameni puternici, să fie luat sub aripa lor protectoare, să-i admire. După el, Hidetsugu trebuia să se fi considerat mulțumit – chiar dacă a sfârșit cum a sfârșit – numai pentru faptul că ajunsese să cunoască luxul și splendoarea. Nu le compătimea deloc pe femeile care-și pierduseră viața în albia râului la Sanjō. Măcelul era urmarea firească a nesăbuinței lui Hidetsugu. Oricum, nu i s-a părut îngrozitor, ca lui Okuni. Să fi fost el în locul lui Hidetsugu, ar fi murit fără regrete. Dacă i s-ar împlini visul să ajungă protejatul suveranului, măcar o dată, s-ar simți împăcat, indiferent de ceea ce s-ar întâmpla apoi.

„Așa-s femeile, își zise el. Și Okuni nu face excepție."

Ea nu-i înțelegea aspirațiile. Absolut deloc.

După ce i-a respins Baian la podul de la Gojō și au ratat șansa cu Zenshū, Sankurō își cam pierduse speranțele. Se uita, prost dispus, cu buzele strânse, cum sfărâmau oamenii gardul de piatră. Însă nu voia să accepte înfrângerea. Își amintea zilele de glorie, când făcea parte din trupa Kanze, eșecurile de după... se consola spunându-și că e tânăr încă...

Venise vara...Dar vântul bătea încă răcoros și stârnea praful din dărâmăturile castelului, ce plutea pe străzile capitalei.

— Ce vânt nefiresc! Și ce vreme ciudată! exclamă Mame, privind în sus, încruntat.

El, care știa că supraviețuirea depindea de recoltă, iar recolta de vreme, îi observase primul capriciile.

— A venit vara și totuși e prea rece.

Ajuns acasă, s-a ghemuit într-un colț, ascultând îngrijorat vântul.

— Nu-mi place deloc...

A urmat o vreme înăbușitor de caldă, dar după alte patru sau cinci zile, s-a pornit o ploaie torențială care nu se mai oprea. Cerul s-a dezlănțuit de parcă i se rupseseră zăgazurile. Acoperișul de trestie amenința să se prăbușească sub furia ploii. Nici vorbă nu putea fi de dans.

— Parcă și cerul deplânge moartea celor uciși la Sanjō. Varsă lacrimi amare...

— E cutremurător. Ai zice că izbucnirea cerului se contopește cu mânia suveranului, spuse Sankurō, râzând.

Okuni și fetele își făceau griji din cauza ploii.

— Groaznică ploaie!

— Nici n-o să se mai poată ieși din casă.

— Iar noi n-o să mai putem dansa.

— Dacă o ține tot așa, vai de recolta de pe câmp, zise Mame, ridicându-se brusc.

— O să iasă râul din matcă.

— Mi-e teamă și pentru coliba noastră. Chiar dacă-i vară... De nu-ncetează... strigă Mame și țâșni spre casă. Okuni, Otsuru și Omatsu alergau în urma lui.

— Aaaa! Nu mai e! A fost luată de ape, spuse Mame uitându-se rătăcit în albia râului.

Okuni n-a auzit ce-a zis Mame, din cauza răpăitului ploii, însă privea și ea, absentă, spre albie. Arăta a câmpie imensă... amăgitoare. Puhoaiele se revărsau năprasnic. Lăcașul trupei lui Okuni, mai solid și mai frumos decât oricare altă construcție din albia râului, dispăruse. Nu rămăsese nici urmă de el. Râul Kamo, urmându-și cuminte cursul spre partea de apus a capitalei, înnebunise parcă deodată și nimic nu reușea să-i mai stăvilească furia. Râul minunat care părea să-și susure povestea trecătorilor de pe pod în zilele lui bune, râul cu apa străvezie precum cristalul, de puteai vedea peștii înotând liniștiți, devenise acum urât, tulbure și plin de nămol, cu vârtejuri înfricoșătoare, gata să înghită fără milă, scoțând din rădăcini sălciile care-i făcuseră atâtea plecăciuni. Curgea năvalnic, vuind asurzitor.

Când ieșiseră prima oară în oraș și se plimbaseră pe mal, Okuni îl întrebase pe Sankurō despre pericolul unor inundații. Sankurō îi răspunsese în doi peri, zicând că orice râu se mai înfurie din când în când.

Nu reușea să-și revină din șoc. Cum de le luase apa lăcașul? În bătaia ploii și văzând râul capitalei învolburat, Okuni își aminti de Hii, din ținuturile natale. Dacă un râu mic precum Kamo face așa prăpăd, râul cel mare de-acasă n-avusese cum să nu-i înghită părinții. Înțelegea acum mai bine ce se întâmplase. Care o fi oare situația în Izumo? Dacă plouă și acolo tot așa? Se gândi la Okiku, fetița cea jucăușă care bătuse trunchiul negru al pinului, rostindu-și dorințele răspicat. Pesemne împlinise treisprezece ani... Era puțin mai mică decât Omatsu.

Le-a zărit pe Otsuru și Omatsu stând în ploaie. Păreau zguduite.

— E periculos! Hai, fugiți de-aici! le spuse Okuni, bătându-le ușor pe umăr.

Au pornit spre casă ude leoarcă și frânte de oboseală. Okuni s-a întins pe dușumea, iar fetele, după ce s-au șters, s-au așezat pe vine și s-au lăsat pradă amintirilor, fără să se miște multă vreme.

— Vă gândiți la bunica? le întrebă Okuni, ridicându-se într-un cot.

Amândouă au încuviințat. Văzându-și „teatrul" dispărând, înghițit de Kamo, erau și mai îngrijorate din cauza bunicii. O fi fost oare luat de ape și satul Moriguchi, din apropierea râului Yodo? Otsuru plângea în hohote.

Kamo își purta apele în Katsura, iar acesta, împreună cu Kizu se vărsau, în apropierea castelului, în râul Yodo. Dacă Yodo ar fi ieșit din matcă, pagubele ar fi fost greu de măsurat. Nici nu se compara cu Kamo! Fetele își dăduseră seama cât era Yodo de mare pe vremea când locuiseră la templul lui Baian. Nu semăna întru totul râului Hii din Izumo, cu albia plină de nisip, însă, dacă se revărsa, dezastrul provocat putea fi chiar mai mare. Okuni nu se putea liniști la gândul ăsta. Satul Moriguchi n-o fi pățit nimic? Dar bătrâna?

— Îndată ce stă ploaia, mergem să vedem, le-a spus Okuni fetelor, mângâindu-le pe umăr.

Au fost de acord. Otsuru plângea mai departe, însă Omatsu n-a vărsat o lacrimă. Stătea încordată, cu ochii închiși. Otsuru

avea nouăsprezece ani, Omatsu, șaisprezece. Okuni nu-și dădea seama de ce-o obseda atât de mult chipul lui Okiku din Izumo. Învățase de la Kanji să scrie și să citească. Așadar îi trimisese o scrisoare lui San'emon, dar nu știa dacă ajunsese sau nu în mâinile lui. Oftă adânc, neputând să-și învingă neliniștea.

La munte nu plouase prea mult peste vară. În schimb, în ținutul Ōu, s-au revărsat toate râurile, luând cu ele recolta și casele întâlnite în cale. Pagubele au fost uriașe. După cum își închipuise Okuni, râul Yodo a rupt digul și a inundat orașul Ōsaka. Nu s-au înregistrat pierderi de vieți omenești, dar spaima a fost cumplită. Digurile comandate de Hideyoshi s-au dovedit folositoare. Lumea se întreba dacă dezastrele nu erau pedeapsă divină pentru crimele săvârșite de suveran în familia lui Hidetsugu. Și totuși, el personal n-a avut de pătimit. Castelele sale – Fushimi și Ōsaka– stăteau mai departe în picioare, neatinse de intemperii.

Când ploaia a încetat, Okuni și fetele au început să se pregătească pentru plecarea la Moriguchi. Însă, în momentul în care Okuni a vrut să-l anunțe pe Sankurō de intenția lor, Otsuru i-a zis că voia să meargă doar cu sora ei. Cu toate că nu prea-i înțelegea motivul, lui Okuni nu i-a rămas decât să încuviințeze, resemnată. Mai ales că și Omatsu împărtășea părerea lui Otsuru.

— Nu mai sunteți copii. Prin urmare, faceți cum doriți, le spuse Sankurō.

Le-a sfătuit să aibă grijă pe drum și le-a dat niște bani. Okuni le-a rugat să o anunțe dacă bătrâna pățise ceva. La nevoie, va merge ea s-o îngrijească. Fetele au plecat fără să facă vreo promisiune.

„Cine știe ce-o fi în capul lor!" își zise Okuni.

Un timp, le-a fost urât fără ele. Parcă le lipsea ceva, însă aveau de cumpănit o grămadă de lucruri. Apele s-au retras, dar albia arăta jalnic. Din căsuța-teatru nu le rămăsese nici măcar o scândură. În schimb, se vedeau, pe alocuri, movile întregi de lemne și pietre. Trebuia să facă ordine și apoi să se apuce de construit.

În timp ce Okuni cără pietre pe soarele arzător, la un moment dat, s-a descoperit un cadavru de femeie sub un morman de bolovani. Îi fuseseră smulse nu numai hainele, dar pe alocuri chiar pielea și carnea. S-a făcut mare vâlvă în zona Shijō. Fetele

nu au rezistat să o privească. În schimb, bărbații au luat-o și-au îngropat-o pe câmpul din apropiere, unde creștea iarbă înaltă.

Oamenii dădeau din umeri, neputincioși și înspăimântați. Nimeni nu zicea nimic, dar se presupunea că apele o aduseseră din groapa lui Hidetsugu. La gândul acesta, Okuni tremura toată. Ropotul se pornise imediat după măcelul de la Sanjō. Nu putea fi decât pedeapsă divină. Își aminti de femeia amețită de sub cireș. Femeia pe care suveranul o iubea mai mult decât orice pe lume. Femeia care îi dăruise copii. Oare ea ce părere avea despre măcelul pus la cale de suveran? Despre faptul că-i omorâse toate iubitele și copiii lui Hidetsugu? După ploaia torențială, apa râului Kamo a luat cadavrele celor treizeci și nouă de femei și ale celor trei copii. Dispăruse și inscripția funerară. Cum oare o să se răsfrângă blestemul lor asupra celor rămași în viață? Chiar nu-i era teamă de nimic acelei ființe încrezute – Nishinomaru – care se îmbătase sub cireș și se purtase atât de arogant?

După trei zile, albia râului Kamo arăta la fel ca înainte, doar apa nu se limpezise încă. Locuitorii capitalei, multă vreme țintuiți în casă din cauza ploii, și-au reluat treburile de zi cu zi.

Trupa lui Okuni nu începuse pregătirile în vederea unor noi spectacole. Pentru moment nici nu se prea găseau amatori de distracție, toți fiind preocupați de necazurile personale. Privind focul aprins cu lemnele strânse din albie, Okuni îi spuse lui Sankurō, tristă:

— Otsuru și Omatsu tot nu s-au întors... Oare s-o fi întâmplat ceva? Sunt tare neliniștită din pricina lor. M-aș duce mâine până la Moriguchi să văd ce-i acolo.

— Nici să nu te gândești!

— De ce?

— Le-a oprit bătrâna și nu le mai lasă aici. Bine c-am scăpat de ele!

— Cum poți vorbi așa?

— N-am dreptate? Niște broaște țestoase cu burta la soare. Nu-s bune de nimic. Cu toate străduințile noastre, n-au progresat deloc... nici la cântec, nici la dans. N-au dram de talent. Pesemne că și-au dat și ele seama de asta.

— Sankurō!

— Dacă au chef să se-ntoarcă, n-au decât, dar nu ai de ce să te-ngrijorezi.

Când le poftise să facă parte din trupă și i se împotrivise din răsputeri bătrânei care venise de câteva ori să le ia acasă, avusese alte argumente. Dându-și seama că n-aveau pic de talent, era bucuros că scăpase de ele.

„Urât din partea lui", își zise Okuni în sinea ei.

Lemnele adunate, uscate la soare, ardeau bine. Lumina flăcărilor puternice se reflecta în ochii lui Sankurō, care sclipeau ciudat. Okuni îl privea și se întreba, oftând, dacă nu cumva și suveranul, ros de ambiții, arătase la fel în tinerețe. Poate că Sankurō ar fi procedat la fel cu nepotul lui dacă ar fi fost suveran... și cu femeile lui. I-ar fi decapitat cu sânge rece. Pe Okuni o treceau fiorii. Sankurō nu era, de fapt, decât suveranul ei. La gândul acesta i se făcuse pielea de găină.

„Înspăimântător focul ăsta! remarcă Okuni în gând. Cum dezvăluie el trăirile omului! Păi, ce deosebire e între Sankurō și doamna de sub cireș... în fața focului? Poate doar că el e bărbat, iar ea, femeie."

Deși gândea astfel, Okuni nu era în stare să-i reproșeze nimic lui Sankurō. I se supunea orbește. Poate că i se fi părușe numai că o văzuse pe Oan printre victimele suveranului, însă nu putea da glas gândurilor. Pe de altă parte, știa foarte clar, ca și Sankurō de altfel, că Otsuru și Omatsu n-aveau strop de talent. Deși exersaseră la nesfârșit, nu reușiseră niciodată să priceapă ceva din ceea ce le învățase Sankurō și puțin probabil să ajungă să se perfecționeze vreodată. Dacă privea lucrurile astfel, atunci poate că era chiar mai bine pentru ele să renunțe la spectacole, să rămână cu bunica lor și să trăiască împreună fericite.

Okuni urmărea focul, resemnată. Parcă i se scursese toată vlaga.

„La ce-or servi cântecele și dansurile? se întreba ea. Bătrâna avusese dreptate. Femeile *kabuki* sunt niște buruieni care nu-și au rădăcinile în pământ. Sunt doar smulse din pământ și duse la oraș pentru a fi vândute. Se ofilesc cât ai clipi din ochi."

Trecuseră trei zile de la plecarea fetelor. Deodată, Okuni o văzu pe Omatsu cărând pietre din albia râului.

— Omatsu! Te-ai întors? Cât mă bucur!

Omatsu a ridicat o clipă ochii, însă n-a scos o vorbă. Okuni s-a apropiat de ea, îngrijorată.

— Ce face bunica? E sănătoasă?

— A murit.

— De ce? Când?

— Din cauza ploii. S-a rupt stăvilarul din dreptul satului. Apa a luat și casa. Am căutat-o amândouă, am răscolit noroiul... nu i-am găsit cadavrul. Vreo zece săteni din Moriguchi sunt dați dispăruți. Șapte case au fost luate de viitură.

— Bunica e dată dispărută?

— A murit.

Omatsu repeta cuvântul, privind în gol. S-a întors în albie și-a mai luat o piatră mare. Okuni amuți. Nu mai era în stare de nimic. O îngrijora Omatsu. În același timp, o mișca puternic. Și pe ea o legau amintiri de bătrâna din Moriguchi.

— Unde-i Otsuru? întrebă Okuni, uitându-se în jur, neliniștită.

— Nu se mai întoarce aici. S-a hotărât să rămână în sat.

— De ce?

— Zicea că o să se aleagă praful de ea dacă nu face altceva decât să danseze, răspunse Omatsu, pe un ton de reproș.

Avea dreptate. Dacă dansai și cântai fără pasiune, n-ajungeai nicăieri. Nu aveai nici un viitor. Mâinile trebuiau folosite, altfel nu-și aveau rostul. Otsuru renunțase de bunăvoie la cântec și dans. Otsuru se întorsese la pământ, încercând să îndeplinească, postum, dorința bunicii. Sankurō îi intuise reacția. Otsuru s-a gândit profund și și-a dat seama că pentru ea lucrul la câmp era mai potrivit. Știa pesemne că nu are talent. Lui Okuni îi era milă de ea. Oftă din rărunchi.

Omatsu o privea pe Okuni cu coada ochiului. Se uită la ea îndelung. Omatsu, singura dată la o parte cu prilejul spectacolului ținut în fața lui Nishinomaru, singura care nu dansase, singura care se înapoiase din satul Moriguchi, îngropat în noroi, strigă:

— Okuni, să știi că eu merg mai departe! Otsuru m-a certat până n-a mai putut, m-a luat și cu frumosul... numai să rămân acasă. Nu vreau! M-am întors la Shijō. Am de gând să dansez.

Nu renunț nici moartă... nici la cântece, nici la dansuri... Chiar dacă nu mă vreți, eu nu mă las. Să-ți fie clar!

Okuni avea senzația că aude sufletul bătrânei vorbind, certând-o, înjosind-o:

„Numai destrăbălatele cântă și dansează."

Strigătele lui Omatsu îi răsunaseră la fel de aspru în urechi. Parcă ar fi biciuit-o cineva din cap până-n picioare.

Adevărul era undeva la mijloc. Aveau dreptate... și bunica, și nepoata.

15

Briza ușoară vestea apropierea verii. Râul Kamo, curgând alene, oglindea în apa sa limpede silueta unui bărbat secătuit de puteri, rămas nemișcat de multă vreme. Era murdar, iar noroiul i se întărise pe hainele zdrențuite. Până și petecele se rupseseră de tot. La brâu își legase un șnur din paie. Nu purta nimic în picioare. Avea barba aspră și pieptul plin de păr. Arăta ca un urs. Creștetul, care ar fi trebuit să fie neted, se acoperise de țepi. Nu se răsese de multă vreme. Nu purta sabie și nici nu părea să fi purtat vreodată. Așadar, nu putea fi *rōnin*[1]. Nu avea părul cărunt și nici nu era adus de spate. Să tot fi avut vreo treizeci de ani.

Bărbatul șovăi, însă apoi se apropie de femeile care spălaseră rufe și se pregăteau acum să le clătească.

— Shijō... E aproape de-aici? întrebă el.

Femeile au ridicat privirile și-au rămas uimite când l-au văzut atât de păros și de jerpelit. Au țipat scurt. Pesemne că s-au speriat de cum arăta, deși vedeau cerșetori pe toate drumurile în capitala florilor. Când și-au dat seama că nu avea gânduri rele, i-au răspuns pline de bunăvoință.

— Acela care se zărește e podul de la Gojō. Shijō e puțin mai încolo.

— Partea dinspre apus de pod este Shijō.

— Ce anume căutați?

1 Samurai fără stăpân.

— Latura secată a albiei.

— A, atunci, imediat la răsărit de pod.

— Am auzit că acolo sunt niște dansatoare din Izumo. E adevărat?

Femeile, șocate de accentul lui necioplit și de chipul lui încruntat, și-au continuat treaba fără să-l mai bage în seamă. Omul a tăcut și s-a îndepărtat de ele, pornind spre locul indicat.

Era Kyūzō din Izumo. Nu apăruse în Kyōto întâmplător. După inundațiile dezastruoase, Hideyoshi le ceruse câtorva *daimyō* din provincie să ridice diguri de-a lungul cursului mai periculos al apelor și să-i trimită oameni pentru înălțarea digului Yodo. În zonă îi rămăseseră puțini țărani care să muncească. Își epuizase mâna de lucru la ridicarea castelului Yodo, la căratul pietrelor, la alte construcții din capitală. Nu mai avea lucrători. Puținii țărani care se mai găseau abia mai făceau față. Prin urmare, Hideyoshi a desemnat trei guvernatori de provincie – incluzând Izumo – să-i caute forță de muncă. Hideyoshi mai avea de gând să le ceară vasalilor să contribuie cu sume uriașe pentru lucrările publice, plănuind să-și sărăcească potențialii rivali, ca Sanke Mōri din Chūgoku sau cei din partea de răsărit.

Câmpurile de orez din ținutul Kizuki erau în întregime dedicate întreținerii Marelui Templu. Lucrătorii de acolo ar fi trebuit să rămână pe loc. Numai că noul *daimyō* al provinciei Izumo, Hiroie Yoshikawa, a recurs la măsuri drastice, pentru a-și întări poziția pe lângă Hideyoshi. Chiar dacă localnicii ar fi vrut să înalțe digul râului Hii, considerând că ar fi fost mai important pentru ei, Yoshikawa a adunat toți țăranii de pe feuda sa, inclusiv pe cei care locuiau în satul Nakamura – locul de baștină al lui Kyūzō –, și i-a trimis la Yodo. La mai puțin de o lună de la primirea ordinului, – pe data de 16 ianuarie –, Kyūzō s-a trezit că rând pământ și bolovani sau umplând coșuri de nuiele pe malul râului Yodo.

Salahorii erau tratați cu multă cruzime. Dacă se prăbușeau din pricina epuizării, erau împinși cu piciorul la o parte, ca să nu stea în drumul celor care munceau. Aceia care se îmbolnăveau nu primeau doctorii. Când murea unul dintre ei, altul îi lua locul de îndată. Kyūzō cântărea situația. Avea experiență.

Îi era foarte limpede că lucrările la digul unui râu atât de lung și mare ca Yodo nu se puteau sfârși în trei luni, nici măcar în șase. Știa la fel de bine riscurile muncii și nu se îndoia că putea oricând muri înainte de terminarea digului sau, în cel mai fericit caz, doar îmbolnăvi – mai devreme sau mai târziu.

„De ce să mor?" își zise, ridicând privirea spre cer.

Kyūzō își lăsase soția și copilul în Izumo. Se gândea să fugă din Yodo, s-o ia pe panta însorită a muntelui, de la Mimasaka până la Hoki și să se întoarcă acasă. Însă drumul era lung. Chiar să fi ajuns teafăr, cu siguranță l-ar fi arestat și pedepsit pentru evadare de la locul de muncă. Sau l-ar fi trădat alți țărani, speriați de pedeapsa cu moartea pentru complicitate. Așadar, n-avea ce să caute acasă dacă ținea la viață.

„Unde-o fi Okuni?" se întrebă el, mușcându-și buzele.

Okuni... pe care a așteptat-o atâta amar de vreme. Cu nouă ani în urmă, doar Okaga și San'emon s-au întors în Izumo. Când i-a întrebat de Okuni, Okaga a pus nasu-n pământ, stânjenită, iar San'emon l-a sfătuit, cu un ton dispreţuitor, să nu se mai gândească la ea. Tot atunci a apărut și edictul care prevedea legarea țăranilor de glie. Prin urmare, nici nu se punea problema să plece de-acasă. S-a însurat, fără pic de tragere de inimă, nevasta i-a dăruit un copil, dar în toți cei nouă ani n-a uitat-o pe Okuni nici măcar o clipă.

— Yokichi, se zvonește că Okuni și fetele ar fi prin Ōsaka.

— Sub aripa protectoare a unei persoane importante de la Templul Tenman... Am auzit și eu.

— Mă duc s-o caut.

— Kyūzō, ce rost are? Ești bărbat însurat, ai copil... Eu sunt atât de nerăbdător să mă-ntorc la Okaga mea! Nici nu visez altceva.

Pe la sfârșitul primăverii, bietul Yokichi a alunecat pe când căra pământ, și-a frânt spinarea, a scuipat sânge și a zăcut la pat destul de mult. Cu toată strădania lui Kyūzō de a-l ajuta să se pună pe picioare, Yokichi s-a stins din viață. În clipele acelea, Kyūzō a hotărât, scrâșnind din dinți, să folosească orice tertip pentru a scăpa cu bine. La nevoie, avea să evadeze.

Într-o dimineață, s-a dus la Templul Tenman și-a întrebat de Okuni. Mulți i-au răspuns, aspru, că nu auziseră de ea, însă un bătrân s-a arătat dispus să-l lămurească.

— Fetele din Izumo... Da, am auzit... dar asta-i poveste veche. Au fost protejatele lui Baian. Acum sunt în capitală, în albia râului Kamo. Cred că dansează prin preajma străzii Shijō. M-ați întrebat de *miko* din Izumo, nu-i așa?

— E printre ele și o femeie pe care-o cheamă Okuni.

— Îmi pare tare rău, dar nu-mi amintesc numele lor.

O arătare precum Kyūzō nu avea ce căuta pe domeniul lui Baian, mai ales că acesta era țintuit la pat de ceva vreme. Nici Kyūzō n-a mai insistat, din moment ce întâmplarea de la templu ținea de trecut. A plecat, calm, mai departe.

În timp ce căra pământ pe digul râului Yodo, tânărul din Izumo își ticluia un plan amănunțit. Un plan secret de evadare. Dacă oamenii continuau să moară de oboseală, urmau să aducă forțe noi. Kyūzō avea să profite de un asemenea prilej.

Într-o seară, a ieșit din baraca salahorilor pe furiș. A luat-o, alergând, în susul râului. Se mișca de parcă era în transă. Plănuia să doarmă în pădure când se crăpa de ziuă și să fugă noaptea. Întrebase cum se putea ajunge în capitală și aflase că trebuia să treacă de râurile Yodo și Katsura și apoi să meargă tot pe malul râului Kamo. Nu prea știa el locurile, însă râurile l-au ajutat.

Fugarul a ajuns epuizat în albia de la Shijō. Pica de somn și căpătase o înfățișare înspăimântătoare. Nici nu și-a dat seama că era nebărbierit și nespălat de multă vreme și că mirosea respingător. Nu se gândea decât la faptul că nu trebuia să se lase prins și dus înapoi la muncă și că își dorea din tot sufletul să o revadă pe Okuni. Inima îi bătea puternic de emoție.

— Unde o găsesc pe dansatoarea din Izumo? l-a întrebat pe un trecător.

Omul a întors capul speriat, fără să-i răspundă. Kyūzō a mai făcut câțiva pași și-a auzit clopotul ce anunța începerea dansului Nenbutsu.

După ce fostul lăcaș fusese luat de ape, trupa lui Okuni construise altul, mai puțin arătos, și își reluase spectacolele.

Cel ce rostește numele lui Buddha
Va fi răsplătit prin Iluminare
Și va intra în Împărăția Sa.
Cel ce aspiră la asta,

Nu va fi uitat.
Namu Amida Butsu. Namu Amida.

Kyūzō privea înăuntru printr-o margine a draperiei de la intrare. Mame l-a tras la o parte și i-a cerut să plătească. Kyūzō nu s-a așteptat să fie bruscat și s-a dezechilibrat.

— O caut pe Okuni. Vreau să stau de vorbă cu ea!

— Ei, nu mai spune!

— Mă cheamă Kyūzō. Te rog s-o anunți c-am venit tocmai din Izumo ca s-o întâlnesc.

— N-o pot deranja când dansează. Ai răbdare!

— N-aștept deloc! Okuniiiii! Sunt eu! Kyūzō! Sper că îți mai aduci aminte de mine!

Mame era uimit de neobrăzarea individului. Okuni l-a auzit și ea. Era uluită. Numele. Vocea. Da, le cam uitase în nouă ani de zile.

— Așteaptă! După ce se termină dansul, ai s-o vezi!

Mame, deși mic de statură, l-a împins pe intrus cu forță. Vlăguit de foame, s-a împleticit și a căzut, de ziceai că are de gând să înoate.

— Unde te trezești, mă? Cheam-o pe Okuni! Eu sunt Kyūzō din Izumo și-am venit să vorbesc cu Okuni. Hai, mișcă repede!

În timp ce dansa, Okuni a tras cu coada ochiului la Sankurō. Se temea ca el să nu-l fi văzut pe Kyūzō sau să nu fi auzit scandalul. Sankurō cânta însă liniștit la tobă, absent la tot ce se petrecea în jur. Pesemne că-și imagina că fusese un bețiv pus pe scandal – fapt cu care se obișnuiseră. Sau observase totul, dar se făcea că nu-i pasă. Okuni încerca să se calmeze. Ce vânt l-o fi adus pe Kyūzō în capitală? Și-a făcut apariția prea brusc! N-avea de unde să știe că ea cânta acolo. Cine i-o fi spus?

Inima tulburată
Se destăinuie câteodată.
Bărbat nesimțitor,
De ce te prefaci nepăsător?

Okuni a ridicat foarte mult vocea, ca să mai atenueze efectele neplăcute ale țipetelor de dinainte. Dansul s-a încheiat, însă urletele aspre în dialect de Izumo îi răsunau în urechi. Nu putea să lase lucrurile să continue astfel. A ieșit afară.

Mame se lupta cu un bărbat mătăhălos, păros și murdar. Îl țintuise la pământ, la oarecare distanță de intrarea teatrului, acoperindu-i gura cu o mână, pentru că nu se oprea din țipat. Scandalul adunase ceva lume. Okuni a sperat că era un străin, așa că s-a apropiat. Mame se purta prea aspru cu omul acela și trebuia să acționeze într-un fel.

Okuni era frumoasă și avea o ținută minunată. Chimonoul ei de mătase, înflorat, atrăgea privirile. Nemaipunând la socoteală podoabele, precum și panglicile din catifea de import, prinse în părul strâns. Ieșea în evidență de departe. Kyūzō a observat-o imediat.

— Okuni!

Kyūzō s-a eliberat din strânsoarea lui Mame și s-a târât în genunchi.

— Okuni, sunt Kyūzō! Sper că nu m-ai uitat. Eu te țin minte... foarte bine.

Okuni s-a cutremurat. Monstrul acela înspăimântător era, fără-ndoială, Kyūzō. Ce naiba căuta acolo? De ce plecase din Izumo? Cu toate că arăta îngrozitor, l-a recunoscut... firește.

Kyūzō a vrut să se agațe de poalele chimonoului, însă ea s-a retras scârbită.

— Ce cauți aici? De ce-ai venit în capitală?

— Să construim digul de la Yodo. Așa ni s-a ordonat. Am venit cu Yokichi, pe la jumătatea lunii ianuarie.

— Unde-i Yokichi? Ce mai fac Okaga și Okiku?

— Fetele sunt bine, dar Yokichi a avut un accident la dig.

— S-a rănit?

— A murit.

— Cine, Yokichi?

— Da. Acolo se muncește fără întrerupere... și nu ne hrănesc cum trebuie. Dacă ne îmbolnăvim sau dacă pățim ceva, nu primim nici doctorii, nici îngrijire.

— Vai de mine, cât de supărată o să fie Okaga!

— O să fie, o să plângă, o să-l jelească... dar ea măcar s-a întors acasă.

— Ce?

— Okuni, te-am așteptat... în zadar... De ce n-ai venit cu Okaga? Încă-s foc de supărat pe tine. N-am putut pleca imediat să te caut pentru că n-am avut voie să ieșim din ținutul Izumo... mă rog, ne-au îngrădit în sat, ne-au legat de pământ. Eu nu mă mai despart de tine. Cânt și eu în trupa ta.

— Nu se poate...

— Știu să cânt. Îți amintești, sper... băteam toba și clopotul la festivaluri. Pot face și eu ce-a făcut San'emon. Intru și eu în trupa ta!

La început doar mirată de pretenția lui Kyūzō, Okuni era acum de-a dreptul speriată. În nici un caz nu voia să afle Sankurō despre intențiile bărbatului din Izumo.

— Nu se poate. Nu poți intra în trupa asta.

— De ce?

— Nu e a mea. Nu dispun de ea cum vreau eu. Și pe urmă, nu știi să cânți și să dansezi.

— Dar individul de la intrare? Crezi că eu nu pot sta de pază?... Mamă, ce frumoasă te-ai făcut! Se vede c-ai stat la oraș atâția ani! Erai faină și-nainte, dar acum... mă dai gata!

Kyūzō o privea cu jind, uitând pentru câteva momente de pica pe care i-o purtase. O siluise când avea doar șaisprezece ani, fusese brutal cu ea, o copilă ca o mlădiță înmugurită. Acum înflorise ca un trandafir. Avea un farmec amețitor. Okuni îi simțea privirile plimbându-se de la obrajii bucălați la gât și umeri, ca să coboare apoi pe sânii ei mari. O scârbea până și vederea lui... Parcă abia aștepta s-o devoreze. Se cutremură de groază.

„Nu-l pot lăsa pe Sankurō să dea nas în nas cu Kyūzō", își zicea în sinea ei, disperată.

Când aflase de existența lui Oan în viața lui Sankurō și încercase să-i reproșeze acestuia, iubitul ei rostise clar numele lui Kyūzō. Îl ținuse așadar minte. Cei doi nu trebuiau să se vadă. Okuni tremura toată numai la gândul ăsta. Însă nu-i venea nici o idee cum să-l alunge pe intrus ca să evite întâlnirea celor doi. N-avea să-l lase pe Kyūzō să intre în trupă. Îi cunoștea foarte bine și pe unul, și pe altul. Nu-i era greu să-și închipuie ce-ar urma. Chiar i-ar fi peste puteri să trăiască sub același acoperiș cu amândoi. Nici măcar nu voia să se gândească la soarta ei

dacă nu l-ar fi cunoscut pe Baian... dacă n-ar fi ajuns la Tenman-Tenjin... dacă s-ar fi măritat și-ar fi renunțat la dans... Când își amintea că nespălatul ăla o atinsese înaintea lui Sankurō, o apuca sila. Se tot frământa cum să se descotorosească mai repede de el. Nici nu știa ce să spună. Își dorea cu disperare să scape de privirile iscoditoare ale lui Kyūzō. Nu-l mai suporta.

În clipa aceea, s-a auzit strigată. S-a întors și l-a zărit pe Densuke ducând în spate o boccea imensă. A dat fuga la el și l-a întrebat în șoaptă:

— Densuke, ce s-a întâmplat? De ce-ai venit?

— Baian s-a stins. De-acum încolo, pot fi membru permanent al trupei voastre. Ce face Sankurō?

Uitându-se la chipul zâmbitor, Okuni găsi pe loc soluția salvatoare.

— Densuke, te rog mult spune-i bărbatului de-acolo că ești soțul meu.

L-a apucat pe Densuke de mână și s-a îndreptat spre Kyūzō. Densuke nu-și revenea din uimire.

— Kyūzō, te rog să mă ierți, dar nu poți intra în trupa noastră. Eu sunt căsătorită cu el.

Okuni i-a lăsat pe amândoi cu gura căscată și-a fugit înăuntru. Fusese deja chemată de câteva ori, prin clopot și prin cântece.

— Așadar, tu ești bărbatul lui Okuni? îl înfruntă Kyūzō pe Densuke, răscolit de invidie.

— Tu cine ești?

— Eu sunt Kyūzō din Izumo. Hotărâsem să mă-nsor cu Okuni la întoarcerea ei acasă.

— Și-ai bătut atâta amar de drum ca s-o vezi?

— Nu chiar.

Kyūzō i-a povestit lui Densuke, în vorbe simple, de țăran, ce s-a petrecut: cum a ajuns la Yodo, forțat să muncească la dig, și cum a fugit de-acolo... Pe Densuke păreau că-l interesează tot mai mult cele auzite.

— Când a murit Yokichi, m-am hotărât să fug, să-mi salvez pielea. Am aflat că Okuni e în capitală și m-am gândit să-i cer ajutorul.

Cu tot dialectul de Izumo, Densuke a înțeles cum ajunsese Kyūzō acolo și ce urmărea. Trebuia să se descotorosească neapărat

de el, să nu-l vadă Sankurō, cu atât mai mult cu cât intrusul nu însemna nimic pentru Okuni și Sankurō nu era genul care să se poarte frumos cu un asemenea om. Chiar și în situația în care se găsea, Kyūzō se uita la Densuke cu ură și dispreț. Nu se putea abține. Densuke își ferea privirea și clipea des.

— Îmi pare sincer rău de cele întâmplate, însă, după cum ți-a spus și Okuni, nu te putem primi în trupa noastră.

— Nuuu?

— Avem și noi un stăpân și nu facem ce vrem. Nu noi luăm hotărârile.

— Ești bărbatul lui Okuni? mai întrebă o dată Kyūzō, cu îndoială în glas de data asta.

Densuke încuviință din cap fără să mai spună nimic.

— Mă mir... Nici Okaga, nici San'emon nu mi-au zis că Okuni ar avea bărbat... cu toate că eram sigur că are. Așadar, Okuni e *kabuki*. O destrăbălată. Iar tu ești norocosul, zise el rânjind înciudat, dar mâhnit în același timp.

Densuke băgă mâna în buzunarul de la piept, hotărât să-i dea banii pe care-i primise de la soția lui Baian la plecare. Trebuia să scape cât mai repede de acest nepoftit vrednic de dispreț, să-l trimită departe de Shijō.

— Dacă ții cât de cât la Okuni, te rog, du-te de-aici!

— Înșelătorul se roagă de înșelat?! Halal!

— N-am știut că Okuni urma să fie nevasta ta. A plecat de atâta vreme din Izumo.

— De nouă ani.

— Anii ăștia au îndepărtat-o de tine și-au apropiat-o de mine. Nu trebuie să porți pică nimănui. Ar fi mai bine pentru toată lumea dacă ai pleca de aici. Uite, ia banii ăștia!

Kyūzō se uita mirat la banii ce-i fuseseră puși în palmă și spuse pe un ton amenințător:

— Prin urmare, mă plătești ca să nu mai rămân aici!

— Ai dus-o greu la Yodo... ai fugit de-acolo... nu știi niciodată ce ți se poate întâmpla. Viața e mai prețioasă ca orice altceva. Banii ăștia te-ar ajuta să încerci să ajungi iar acasă.

— Da, prețuiesc viața. Nu vreau să dau colțu' ca Yokichi.

Apoi, urmă, ca pentru sine:

— De acord, iau banii ăștia cu împrumut. Anii mi-au răpit-o pe Okuni. Banii ne vor despărți și mai mult. Ți-i voi înapoia. Să fii convins că nu rămân dator.

Densuke nu băgă de seamă amenințarea din glasul lui Kyūzō.

— Nu te gândi la datorii acum. Ai grijă de tine!

Kyūzō se răsuci pe călcâie, fără să mai privească înapoi. A urcat malul cu pas hotărât și a traversat podul Shijō. Densuke a rămas locului, urmărindu-l până a dispărut din raza vizuală. Îi răsuna încă în urechi vocea disprețuitoare a intrusului.

„Așadar, ăsta e Kyūzō... bărbatul lui Okuni din Izumo. N-ar fi trebuit să mă port așa cu el. Am fost cam aspru. Într-un fel, noi doi semănăm. Okuni ne-a întors spatele la amândoi. Mai bine m-ar trimite și pe mine... undeva... departe", își zise el, cu ironie amară.

Densuke ridică de jos bocceaua și intră.

Toți din trupă țineau la Densuke. L-au primit cu brațele deschise. Până și Sankurō îi recunoștea arta din *Firul tors* și abia aștepta să li se alăture.

Densuke le-a povestit că Baian s-a stins din viață după o suferință îndelungată. Sankurō i-a istorisit incidentul de la podul Gojō, petrecut cu trei ani în urmă.

— A, de aceea domnul Baian s-a întors acasă de la Castelul Fushimi foarte supărat și mi-a spus să vă alung dacă vă prind la templu. Mi-am făcut griji din cauza voastră. Apoi am aflat că v-ați construit un lăcaș frumușel în albie, la Shijō, și că vă mergea bine.

— Lăcașul acela frumușel a fost luat de ape anul trecut, interveni Okuni.

— Prin urmare, râul Kamo a ieșit din matcă?

— Și bătrâna de la Moriguchi și-a pierdut viața din cauza revărsării apelor.

— Ce rău îmi pare!

Numai întâmplări triste. Cu toată pica pe care i-o purtase lui Baian până la aflarea veștii despre moartea acestuia, Sankurō recunoștea că datorită lui ajunsese în capitală. Avea o trupă proprie, cu Okuni în frunte. Pesemne că aripile cintezoilor lui Baian încă mai băteau, cel puțin în pieptul dansatoarei. Se spune

că sufletul unui dispărut își urmează cursul, întrupându-se în altcineva. Okuni avea impresia că sufletul bătrânei din Moriguchi migrase în entuziasta Omatsu. De când se întorsese din sat, era plină de energie. Cânta și dansa ca o nebună, fără să se vadă însă nici urmă de progres, în pofida atâtor strădanii. Când îi auzea vocea, Okuni trăia cu senzația că aude vocea bătrânei din Moriguchi. Nici o deosebire. La ce i-or fi ajutat atâtea repetiții? Nici la dans nu se pricepea mai bine. Însă absorbise cu disperare toată energia bunicii, chiar dacă o făcuse împotriva acesteia. Cât despre sufletul ei, Okuni simțea în el prelungirea voinței lui Baian. Minciuna lui se transformase în adevăr. El o numise „dansatoare de la Marele Templu". Dansatoare a și ajuns. Vrerea lui Baian se împlinise. Baian ocupa un loc aparte în inima lui Okuni.

În sfârșit, după atâta amar de vreme, Okuni dansa iarăși pe melodiile interpretate de Densuke. Ce dor îi fusese!

Iubirea mea,
Lasă-ți ochii să grăiască!
Nu rosti cuvinte,
Că ne-auzim vorbe.
Ne-ascundem de ochii lumii,
Doar noi doi.

— Ce frumos cânți!

— O, dar ce frumos dansezi tu, Okuni!

Nu se mai săturau de cântat și de dansat. Nu-i mai putea opri nimeni.

De se-află de dragostea noastră,
Mie nici că-mi pasă.
De se zvonește că ne iubim,
La ce să ne rănească?
Bine să ne fie,
Cât pe lume trăim!

Densuke lăsa impresia că, prin cântece, își lua o greutate de pe inimă. De fapt, cânta ce simțea.

— Dacă m-ai fi văzut dansând pe scena teatrului luat de ape! Răsuna ca o tobă când călcam dușumeaua. Păcat că nu mai e!

Densuke simți o undă de regret amintindu-și că-i dăduse bani lui Kyūzō. Poate le-ar fi ajuns să construiască o scenă nouă. Pe de altă parte însă, știa prea bine că intrusul nu s-ar fi lăsat convins doar cu vorbe. N-ar mai fi scăpat de el.

Dându-și seama că Sankurō ieșise, Okuni se opri brusc din dansat.

— Densuke, te rog să mă ierți. Nu știam ce să fac. Când te-am văzut, am socotit că Buddha mi te-a trimis ca să mă salvezi din iad. Nici n-am cuvinte să-ți mulțumesc.

— Știi foarte bine că-mi fac apariția taman când trebuie.

— Nu mă gândeam atunci decât la ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi dat nas în nas cu Sankurō. Ce tărăboi ar fi ieșit!

— Și pe mine mă frământa același lucru.

— S-a întors la Izumo?

— Păi... a zis că-mi înapoiază banii.

— Ce bani?

— I-am dat niște bani... nu mulți.

Okuni și-a împreunat palmele și a făcut o reverență adâncă. Îi era foarte recunoscătoare și nu cunoștea altă cale de a-i mulțumi. Îndată după aceea, a intrat Sankurō.

— Densuke, anul trecut am dansat în fața doamnei Nishinomaru, zise Sankurō, înfoiat ca un păun.

— Ei, nu mai spune!

— Yakuin Zenshū aranjase totul... cu prilejul sărbătorii florilor de cireș.

— N-am știut! Bravo vouă!

— Îți dai seama? Fără nici o intervenție din partea lui Baian!

— Și cum a fost?

Sankurō s-a încruntat un pic, apoi a continuat:

— Minunat! Toată lumea a fost încântată.

Adevărul era că doamna Nishinomaru nu le dăduse nici un bănuț, nu-i onorase cu nici un compliment. Sankurō n-a aflat nici mai târziu ce se întâmplase, ce-o supărase pe Nishinomaru. Okuni privea în pământ, așteptând să schimbe subiectul.

— Dacă tot a venit și Densuke, hai să ne mutăm pe terenul de călărie de la Kitano. Se țin multe sărbători de toamnă acolo.

Sankurō se bucura că Densuke se afla iarăși cu ei. Trupa se mărise. Cum Baian se stinsese, nu-i mai împiedica nimic să meargă la Kitano-Tenjin, chiar și în zilele de festivaluri.

Lui Sankurō îi veni ideea să-i cedeze lui Densuke supravegherea trupei, măcar o perioadă. Intenționa să mai dea o raită prin Sakai și Hirano. Okuni fremăta de fericire când Sankurō se punea vesel pe treabă. Terenul de călărie, situat în partea de apus a capitalei, era un loc foarte animat. Se apropia ziua când aveau să-și instaleze teatrul prin preajmă. Okuni nu mai putea de încântare. Și dacă ar fi rămas în Shijō, n-ar fi dus lipsă de spectatori atâta vreme cât dansa ea. Voiau să strângă bani și să-și construiască un lăcaș ca acela de dinainte. Toată trupa visa la asta. De când reapăruse Densuke, starea de spirit a tuturor se schimbase cu desăvârșire.

Podul de bârne
Să-l trecem iute!
Împreună să fim
Chiar și-n albie.

Peștișorii de sub pod
Aleargă neobosiți,
În sus,
Și-n jos!

Okuni n-a simțit nimic, pentru că dansa. Însă Densuke și Kanji, care cântau, s-au schimbat la față. Spectatorii și-au dat seama că era cutremur. Măruntaiele pământului răsunau ciudat. Cu toții s-au înclinat subit... Okuni lăsa impresia că înota.

Trecuse un an de la inundații. Albia râului revenise la normal... până la cutremur. Chiar și Castelul Fushimi, atât de solid, suferise pagube uriașe de data asta. Tot orașul gemea de panică. Replicile nu le dădeau răgaz nici să răsufle. Fisurile se vedeau și-n pereții groși. Incendiile continuau să facă ravagii, se întindeau cu repeziciune. Oricât de puternic, nu doar cutremurul i-a speriat pe locuitorii capitalei. I-au mai alarmat ploile cu nisip alb, o cometă, distrugerea în nenumărate locuri a zidului gros care împrejmuia capitala și multe alte nenorociri. Lumea vedea în ele pedeapsa divină dată lui Hideyoshi pentru crimele comise.

În toiul calamităților, a sosit în albia râului un mesager din partea lui Kanbei Suekichi.

— Divinitățile sunt supărate. Cerul e nemulțumit. Preoteasa Okuni din Izumo este invitată să alunge forțele malefice.

Se zvonea că și împăratul începuse rugăciunile de împăcare a zeităților înfuriate. Pesemne că așa îi venise și lui Suekichi ideea de-a o chema pe Okuni. Avea un conac solid la poalele Castelului Fushimi. Nu pățise nimic la cutremur. Afacerile îi mergeau excepțional, mai cu seamă cele maritime. Ajunsese și el să dea ordine precum suveranul. Se simțea foarte bine în piele de conducător. Era mic de statură, purta lucruri simple, care nu băteau la ochi, la fel ca atunci când Okuni îl întâlnise la Hirano, iar mai apoi în procesiunea suveranului, în drum spre Nagoya. Cu toate că se apropia de șaptezeci de ani, pielea îi arăta la fel de proaspătă ca a lui Sankurō.

— Okuni, nu te-ai schimbat deloc. Bravo ție! Îmi prezinți și mie, te rog, un dans?

Oricui îi era limpede că pe Kanbei nu-l interesa decât Okuni, din toată trupa. Deoarece Kanbei îl vedea pe Densuke pentru prima oară, Sankurō n-a avut curajul să-i laude dansul *Firul tors*.

— Am de gând să invit mulți oaspeți, Okuni. N-ai vrea să stai aici o vreme?

Apoi le-a dăruit iarăși mătăsuri, tuturor fetelor. Firește că dorea ca ele să strălucească... Fiecare își privea, fermecată, materialul de chimono. Mătăsurile erau chiar mai frumoase decât cele pe care le primiseră cu opt ani în urmă, la Hirano. Culorile erau mai vesele, modelele mai atrăgătoare. Pluteau în al nouălea cer de fericire și s-au apucat îndată să și le coasă.

Omatsu, care nu mai avusese parte de o asemenea experiență, a rămas cu gura căscată de uimire. Nu se așteptase să primească și ea material de chimono, și încă asemenea splendoare!

„O să-mi dau toată silința ca să-l merit", își zise.

— Ai grijă de el! îi atrase atenția Sankurō.

Omatsu încuviință, inocentă, și-l puse repede deoparte.

În luna următoare au început taifunurile și ploile torențiale. Kamo, Katsura și Kizu au ieșit iarăși din matcă. Digul de la Yodo s-a rupt din nou. Densuke s-a gândit, fără să vrea, la Kyūzō.

Nu-i putea uita privirile fioroase când își asumase rolul de stăpân al lui Okuni. Iar el, deși o iubea pe Okuni cu disperare, nu avea nici un drept...

„Sunt prostănac și pace, își spuse el cu amărăciune. Ciudat!"

— Densuke!

— Da.

— Cum ți se pare ăsta? îl întrebă Okuni, râzând.

Apăru în fața lui îmbrăcată cu un chimono bărbătesc, de un verde-deschis, cu imprimeu de cocori albi.

— Îți place cum îmi stă? L-am făcut pentru Sankurō, din cel mai bun material primit de la Kanbei, însă el nu-l vrea.

Lui Densuke i se puse un nod în gât.

— Ești minunată!

Densuke simțea că-i sare inima din piept de emoție și clipea des. Chimonoul scotea și mai bine în evidență trupul voluptuos al lui Okuni.

— Atunci, am să-l port. O să joc un rol de bărbat.

— Tu?

— De ce nu? Și tu joci roluri de femei, nu-i așa? Nu ți se pare interesant ca eu să apar ca bărbat, iar tu ca femeie? Îmbracă tu chimonoul meu.

— Eu? întrebă el, surprins.

Okuni, ajutată de Omatsu, s-a apucat să-l îmbrace pe Densuke, aproape cu forța.

Okuni, zâmbind larg, își balansa greutatea corpului pe un picior, ca bărbații când își scot sabia din teacă. Pe cap își aranjă o pălărie mov cochetă.

Mărgăritare de rouă
La lumina lunii.
Mâneca udă,
Mărturie-a tristeții.
Rațele mandarin
Nu mai sunt împreună.

Grindina lovește
Fără zgomot,
Crângul de bambuși pitici.
Frunzele se leagănă puternic.

Arătau amândoi extrem de caraghioși. Fetele râdeau cu lacrimi. Kanji și Mame au izbucnit și ei în râs. Nici Densuke nu s-a mai putut abține. Okuni chicotea și dansa, plină de voioșie și gingășie. Parcă nu dansase niciodată ca acum. Se-ncinsese o veselie de nimeni nu mai deslușea ploaia torențială de afară.

Auzind gălăgia, Sankurō a intrat, furios. Când i-a văzut pe cei doi dansând, s-a apucat să-i certe.

— Nu vă mai prostiți! Sunteți oameni în toată firea! Nu vă dați seama ce caraghioși sunteți? N-aveți minte? Unde vă treziți?

Lui Densuke îi venea să intre în pământ, iar Okuni se aprinsese la față de rușine. S-a retras într-un colț al camerei, să se schimbe. Ochii i se umpluseră de lacrimi. Densuke și-a îmbrăcat din nou hainele de slujitor și a împăturit cu grijă chimonoul cu care dansase. Când a zărit-o pe Okuni plângând, a simțit o durere în piept. Nu i se putea împotrivi lui Sankurō. A oftat din toți rărunchii.

— Okuni, domnul Kanbei o să aibă oaspeți.

— Pe ploaia asta?

— Nu, după ce se însenin eză.

— Pesemne că atunci vor începe reparațiile la dig.

— Nici domnul Kanbei, nici seniorul de Mikawa n-o să se ocupe de așa ceva.

— Seniorul de Mikawa?...

— Oaspetele principal este Hideyasu, senior de Mikawa.

Okuni își șterse lacrimile. Sankurō le explica tuturor, înflăcărat, cine era Hideyasu.

— L-a adoptat suveranul, iar numele său – Hideyasu Hashiba – este o combinație între numele tatălui adoptiv și cel al tatălui natural. Înainte de asta, i se spunea Ogimaru. Se zvonește că e cel mai inteligent dintre toți băieții adoptați de suveran.

— L-am văzut și în procesiunea suveranului care pleca la Nagoya, nu-i așa?

— Da.

Okuni urmărise procesiunea suveranului cu atenție. Își amintea că Hideyasu se aflase în batalionul de războinici comandat de Ieyasu Tokugawa, tatăl său, și că se remarcase prin ținuta sa impunătoare. Îi lăsase o impresie excepțională. Era cu vreo doi-trei ani mai tânăr decât ea.

— Ce se mai aude cu războiul din Coreea?

— Păi... nu prea știu.

Zvonurile fuseseră alarmante. Dar suveranul, rupt parcă de tot ce se petrecea, se întorsese de la Nagoya din Hizen și-și înălțase, liniștit, Castelul Fushimi. Kanbei, care afirmase că războiul nu avea să dureze prea mult pentru că țăranii se săturaseră de lupte, se instalase și el la Fushimi, construindu-și un conac. De asemenea, începuseră să se întoarcă tot mai mulți generali din Coreea, poposind mai întâi în vecinătatea castelului. Datorită lui Yukinaga Konishi, ministru al clanului Toyotomi, războiul se apropia de sfârșit. De aceea, pentru începerea negocierilor de pace, devenise imperioasă primirea mesagerului chinez. Hideyoshi a tot amânat-o, fiind extrem de ocupat cu deplasările la Fushimi, Ōsaka și Kyōto, și cu ritualurile de ceremonie a ceaiului și spectacolele de teatru Nō. Au intervenit apoi inundațiile, cutremurul și, din nou, ploile neîntrerupte.

S-a înseninat în sfârșit. Hideyasu a acceptat invitația lui Kanbei. Era o zi de toamnă timpurie. Okuni îl distrase cu dansul ei și pe vremea când se numea Ogimaru. Dorindu-și ca totul să iasă bine, Suekichi a trecut pe la Okuni cu o zi înainte de spectacol, să se asigure că pregătiseră veșmintele și rânduiseră tot.

— Fără greșeli mâine! Vreau să dansați perfect. Okuni, te rog să te îmbraci în stil *kabuki* și să porți la gât rozariul acesta, îi zise Kanbei, oferindu-i un șirag de mărgele din cristal.

Stilul *kabuki* însemna moda introdusă de europeni, „barbarii din sud", cum mai erau ei numiți. Pasiunea pentru îmbrăcămintea exotică începuse după vizita lui Valignano la Kyōto. Seniorii, maeștrii de ceremonie a ceaiului și slujitorii mai însemnați ai suveranului au etalat primii în public pelerinele fără mâneci, pantalonii bufanți, pălăriile rotunde, brâurile de catifea, crucile creștine și rozariile. Din mers au preluat moda și tinerii samurai îngâmfați și negustorii bogați. Purtau la gât eșarfe de mătase portugheze, despre care se spunea că erau foarte *kabuki*.

La origini, cuvântul *kabuki* a însemnat „a înclina" sau „a o lua pieziș". Apoi, treptat, a căpătat semnificația de „excentric", în Izumo fiind folosit cu sensul „destrăbălat". În capitală, cel care nu era *kabuki* nu se putea considera în pas cu moda.

Lui Okuni îi venea ca turnat chimonoul acela minunat, cu rozariul sclipitor la gât. Mărgelele de cristal sclipeau feeric, cu fiecare pas de dans și fluturare a mânecilor. Visase să poarte un asemenea rozariu de când îl văzuse pe Valignano la Kyōto, cu mulți ani în urmă. Acum nu găsea cuvinte de mulțumire. Era foarte fericită.

— Ți se potrivesc perfect. O să-i placă sigur tânărului senior Hideyasu.

Toată trupa a așteptat, emoționată și încordată, momentul spectacolului.

Hideyasu, care a ocupat locul de onoare în sala de spectacole de la reședința lui Kanbei, avea douăzeci și trei de ani. Era în situația unică de protejat atât al lui Hideyoshi, cât și al lui Ieyasu. Luat la început ostatic, fusese apoi adoptat. Hideyoshi îl prețuia enorm, admirându-i onestitatea și înfățișarea bărbătească. Avea mare încredere în el și chiar îi permitea să se mai întoarcă, din când în când, în ținutul tatălui. Acum locuia la Fushimi, ca emisar al lui Ieyasu pe lângă suveran. Astăzi, Hideyoshi era plecat la Ōsaka pentru a-i întâlni pe mesagerii chinezi. Cum pe Hideyasu nu-l interesau negocierile câtuși de puțin, acceptase invitația lui Kanbei.

După „vânătoarea de săbii" comandată de Hideyoshi și după delimitarea exactă a claselor sociale, Kanbei a renunțat la statutul de samurai și l-a ales pe cel mai profitabil dintre toate – cel de negustor. Dând dovadă de o diplomație deosebită, reușise să obțină tot felul de privilegii atât de la Hideyoshi, cât și de la Ieyasu. Spre orice făgaș politic ar fi urmat să se alunece, cei doi bărbați din încăpere – unul samurai, celălalt negustor – se aflau în siguranță. Hideyasu era, ca de obicei, foarte binedispus.

— Vă amintiți de dansatoare?

— Cum o cheamă?

— Okuni.

— A, da. A dansat Nenbutsu atunci, și-i sfârâiau călcâiele.

Fetele au fost plăcut surprinse aflând că Hideyasu le văzuse dansând. Cum Nenbutsu Odori nu se prea schimbase în șase ani, oaspetele privea dansul cu nostalgie. Când Okuni și-a scos pălăria neagră și mantia de călugăr și a apărut îmbrăcată în

chimonoul bărbătesc de un verde-pal, cu mărgelele sclipitoare de pe piept, Hideyasu s-a bătut peste genunchi și a strigat entuziasmat:

— Okuni s-a făcut *kabuki*!

Era prima oară când apăreau veșminte europene într-un dans popular japonez. Kanbei privea încântat, când la Okuni, când la Hideyasu. Ideea lui fusese chiar mai grozavă decât se așteptase.

Înainte ca Okuni să termine de dansat, a sosit un mesager de la Ōsaka. Vestea s-a răspândit la toți războinicii din Fushimi și din afara castelului. Hideyasu, comandantul armatei în lipsa lui Hideyoshi, a pălit când a aflat știrea de ultimă oră. S-a ridicat imediat și a părăsit încăperea în grabă.

Nimeni din trupă nu și-a dat seama ce se întâmplase. Sankurō a ieșit și i-a întrebat pe slujitorii lui Kanbei.

— Iar începe războiul, îi anunță el la întoarcere.

— De ce?

Ca să pară mai veridice cuvintele pe care urma să le rostească, Sankurō vorbea intenționat mai tare.

— Suveranul a primit o solie din China, la Castelul Ōsaka, cerându-i să transmită tuturor că renunță la cucerirea Chinei și a Coreei. Suveranului nu i-a plăcut mesajul împăratului Chinei. S-a înfuriat, s-a înroșit tot și a azvârlit de pământ darurile primite.

Era adevărat. Scrisoarea oficială i se adresa lui Hideyoshi, „rege al Japoniei, supus al împăratului Chinei". Se menționa că Japonia avea dreptul să desfășoare negocieri cu China numai dacă Hideyoshi accepta să-l slujească, supus, pe împărat.

Nici nu-i greu de imaginat cât de insultat s-a simțit bărbatul care visa la cucerirea întregii lumi. Hideyoshi Toyotomi a dat imediat ordin să pornească a doua campanie de cucerire a Coreei.

— Iar război?! murmură Okuni.

Kanbei, cu brațele încrucișate într-una din încăperile conacului său, rostea aceleași cuvinte.

El aflase că generalii lui Hideyoshi îl convinseseră să se abțină de la noi atacuri, sperând ca între timp să se poarte negocieri de pace cu trimișii împăratului chinez, menite să pună capăt vărsării inutile de sânge. Rănit în amorul propriu, Hideyoshi

a reușit să zdruncine toate pregătirile de pace și a zădărnicit încercările de prevenire a unui război fără sorți de izbândă. Kanbei nu întrevedea nici o soluție prin care Hideyoshi să păstreze controlul situației. În plus, era ferm convins că doar cei mai apropiați oameni ai săi vor mai trimite oștiri pe câmpul de luptă. Ieyasu și mulți alții își vor opri războinicii acasă.

Kanbei cântărea bine situația. Ca negustor, el nu avea preferințe. Îl interesau doar afacerile.

16

Okuni și trupa ei au avut mare noroc să se afle sub protecția lui Kanbei în vremurile acelea de restriște. După cutremure au urmat inundații, apoi iar cutremure... Oamenii erau disperați. La începutul iernii, împăratul a poruncit schimbarea numelui pe care-l purta perioada aceea, considerând că denumirea de Keichō[1] avea să atragă după sine încetarea calamităților și mult așteptata liniște. N-a fost să fie așa. De la Fushimi și Ōsaka au pornit noi trupe în Coreea. Kanbei ieșea din casă doar pentru a-și lua rămas-bun de la generali, dar nu părăsea niciodată Castelul Fushimi. Se mulțumea să contemple lucrurile, fără să intervină, sub pretextul că îmbătrânise. Avea șaptezeci de ani. În locul lui, l-a trimis la Nagoya pe fiul său, Saemon Mago, o figură ștearsă, trecut cu puțin de douăzeci de ani.

Kanbei se ocupa doar de comerț, cu foarte multă precauție. Obținuse deja din partea lui Hideyoshi sigiliul roșu, semn al scutirii de taxe, iar din partea shōgunului Kagekatsu Uesugi, permisiunea de liberă circulație pentru șase vase comerciale în zona Echigo[2]. Ieyasu, la vremea aceea doar guvernator de Mikawa, cu reședința la Castelul Okazaki, îi pecetluise și el dreptul la liberă trecere prin ținutul său. După ce Ieyasu și-a extins stăpânirea în opt prefecturi – Sagami, Musashi, Awa,

1 Perioada istorică dintre anii 1596 și 1615, având semificația de „fericire îndelungată".

2 Cea mai mare parte din actuala prefectură Niigata.

Kayusa, Shimāsa, Hitachi, Kōzuke, Shimatsuke –, vasele lui Suekichi s-au deplasat fără oprelişti în toată zona Kantō.

Kanbei Suekichi nu bea şi nu fuma. Nu încuraja nici măcar ceremonia ceaiului, la mare modă printre negustori. O practicau pentru a face pe placul lui Hideyoshi, însă Kanbei o disprețuia din tot sufletul. Experiența marelui maestru Sen no Rikyū[1] îi fusese învățătură de minte. Negoțul se făcea cu eforturi serioase, nu cu vorbe deşarte. După părerea lui, câştigul asigura legătura dintre oameni, nu prietenia.

În pofida faptului că nu părăsea Fushimi, Kanbei rămânea cât se poate de activ, reşedința lui fiind un du-te-vino de neînchipuit. Se trezea pe cap şi cu mari *daimyō*. Împrumuturile şi afacerile lui păreau avantajoase şi de aceea era atât de căutat. Banii împrumutați se întorceau întotdeauna sub o formă sau alta, uneori cu profituri uriaşe. Lui Kanbei îi plăcea să creeze o atmosferă plăcută, întreținându-şi uneori oaspeții cu dansurile lui Okuni. Nici prin cap nu-i trecea să-i distreze numai pentru a le obține favorurile. N-avea nevoie de aşa ceva.

Când era liber, le chema pe fete în camera de zi şi le punea să danseze. Nu le impunea ceva anume. Îi plăcea să stea cu spatele la *tokonoma*[2], să le asculte şi să le privească în timp ce se gândea la propriile treburi. Când fetele dansau, mai scotea o hârtie şi se apuca să scrie scrisori. Primea tot timpul veşti din zona Kantō sau din Nagoya de Hizen. Uneori mai sosea câte un surugiu de poştalion din Hakata. Îşi socotea neîncetat câştigurile.

Trupa lui Okuni o ducea bine. Nici nu se compara cu situația de pe vremea când stăteau la Templul Hōshi, sub protecția lui Baian. Acum mâncau pe săturate, erau tratați cu generozitate, aveau veşminte minunate, chiar luxoase. Deşi pe el personal nu-l interesa moda „barbarilor", Kanbei se îngrijea întotdeauna ca ei să fie îmbrăcați după ultimele tipicuri. Ca să-şi încânte privirile, le-a cerut fetelor să poarte gulere din dantelă,

1 I se ceruse să-şi facă *seppuku* în momentul în care l-a nemulțumit pe suveran.

2 Alcov decorat cu un sul pictat sau un aranjament floral. Este locul pe care-l ocupă şi un oaspete de onoare.

iar lui Sankurō şi Densuke, pantaloni bufanți. Altor angajați nu le permitea să îmbrace haine europene, însă era bucuros când îşi vedea artiştii dichisiți excentric.

— Densuke, eu cred că domnul Hideyasu avea dreptate să râdă de noi cu poftă... Arătăm ca nişte adevărați *kabuki*.

— *Kabuki* de soi!

— Stilul ăsta ți se potrivește, Densuke!

— Dar şi ție! Ce bine îți vin colierele şi toate podoabele!

Okuni şi Densuke se sorbeau din ochi şi râdeau fericiți. Poate exista undeva, în adâncul sufletului lor, un strop de stânjeneală, însă o topea imediat dorința de a fi în ton cu tot ce-i nou. Densuke purta, la pantalonii lui bufanți, o vestă roşie. Îi venea mult mai bine decât lui Kanji sau Mame. De când îl certase Sankurō, Densuke nu mai dansa, doar cânta. Kanbei nu-i ştia talentul, aşa că puțin îi păsa.

Erau zile când Okuni nu mai putea de plictiseală şi căsca de simțea că i se rup fălcile.

— Sankurō, aş prefera să renunț la toate veşmintele splendide, numai să pot dansa... în albia râului Kamo. Nu vrei să mergem acolo când domnul Kanbei n-are treabă cu noi?

— Eşti în stare să renunți la luxul de-aici? Dacă plecăm, nu ne mai putem întoarce. Cine crezi că stă după noi? Ce nu-ți convine? Eşti hrănită bine, îmbrăcată frumos...

— Nu spun că sunt nemulțumită, însă nici domnul Kanbei, nici oaspeții lui nu ştiu să aprecieze cu-adevărat cântecele şi dansurile noastre... nu aplaudă, n-au pic de entuziasm... Am senzația că dansez pentru pereți. Nimic nu se compară cu atmosfera de la râu.

— Da, însă nici spectatorii de-acolo nu se aseamănă cu oaspeții care vin aici... Ştii că sunt de rang inferior... De ce ții să dansezi în fața lor?

— Mă simt mai bine.

— Gata cu mofturile! zise Sankurō, înfuriat. Ştii că n-o să se mai ivească nici o ocazie de a dansa pentru doamna Nishinomaru. Şi acum regret cele întâmplate... Am fi avut şansa să apărem în fața suveranului. Dacă spectatorii sunt de speță joasă, nici n-ai cum să progresezi. Nu-nțelegi atâta lucru?

— Nu.

— Cuuuum?

— Mie-mi place să dansez pentru cei care se bucură de spectacol și își arată bucuria. Asta mi-ar da mai mult avânt... Aș fi mai fericită.

— Lasă aiurelile! Aici nu-i ca la tine la țară, în Izumo... Sunt mulți nobili, oameni de soi. N-am de gând să mă-ntorc iar la nespălații ăia de țărani, negustori mărunți și slujitori. De ce-ți închipui că am luptat din greu să ajung unde-am ajuns?

— Tu crezi că, dacă o să stai aici, într-o bună zi o să te bage în seamă suveranul? Tu crezi că, pentru asta facem atâtea eforturi și dăm tot ce-avem mai bun din noi?

Okuni începuse mai de mult să-și spună propria părere. Nu mai stătea să înghită ca o toantă, fără replică, observațiile lui Sankurō, așa cum făcea pe vremuri. În astfel de situații, Sankurō se schimba la față, o străfulgera cu privirea și-i întorcea spatele. Okuni se punea pe plâns și hohotea până nu mai putea. Când se stârneau scandalurile, nu intervenea nimeni. Le știau firile puternice și reacțiile violente.

— Okuni, îți dai seama ce simte Sankurō când te porți așa cu el!?

Densuke încerca s-o calmeze, iar Kanji mai arunca și el câte-o vorbă bună.

— Pe mine nu mă interesează decât să dansez. Vreau iarăși scena noastră veche, de la Kamo.

Când Okuni se înfierbânta, trăncănea vrute și nevrute.

— Ori de câte ori Sankurō deschide gura, nu vorbește decât despre suveran. Eu nu țin să dansez în fața lui. Mi-a ajuns stimabila doamnă Nishinomaru. Când îmi amintesc de ea, mi se face rău. Auzi, Densuke! Să-mi zică mie că nu trebuie să dansez beată...

Okuni nu-i spusese nici lui Sankurō ce discutase cu doamna Nishinomaru. Își deschidea sufletul doar față de Densuke.

— Ce s-a întâmplat, de fapt? întrebă el, cu brațele încrucișate.

Pe Densuke îl speriau certurile dintre cei doi. Înțelegea foarte bine că Sankurō aspira să ajungă sub protecția suveranului, dar nu condamna nici puritatea sufletească a celei ce se lăsa îmbătată

de cântec și dans și care-și făcuse un adevărat crez din ele. Priveau lucrurile într-un fel cu totul diferit. Era greu de crezut că relația lor va mai rezista multă vreme.

Densuke nu-l învinovățea pe Sankurō. În primul rând, era și el bărbat. Apoi, o învățase o mulțime de lucruri cât se aflase la școala lui Baian. Probabil că ar fi gândit la fel ca Sankurō dacă s-ar fi aflat în locul lui. Pe de altă parte, n-avea cum să n-o admire pe Okuni că a avut curajul să refuze ceșcuța de sake oferită de doamna Nishinomaru. Numai că el nu avea dreptul să-și spună deschis părerea. Ceea ce Okuni nu băgase de seamă era că Sankurō o suporta tot mai greu de când începuse și ea să-și spună propria-i părere. Pe de altă parte, nu putea renunța la ideea că el era șeful trupei. Ruptura părea oricum iminentă. Densuke nici nu știa ce să facă. Îl îngrijora viitorul trupei.

Când Okuni se apuca să-i bombăne și să-i critice pe Nishinomaru și pe suveran, Sankurō se-nfuria și pleca de la Fushimi, fără să mai dea pe-acasă două-trei zile. Pe Okuni o apuca disperarea la gândul că și-a găsit altă Oan. Se trezea în toiul nopții și bântuia pe-afară. Densuke abia reușea s-o liniștească. I se rupea sufletul de mila ei.

„Ciudată mai e și relația dintre un bărbat și o femeie", gândi el. „O ține doar legătura trupească... cea sufletească se zdruncină rău."

Densuke era plin de amărăciune.

Cum lui Sankurō nu-i plăceau izbucnirile lui Okuni, o pedepsea dispărând de-acasă. Cei care-l vedeau rătăcind prin oraș se opreau și se întorceau după el. Li se părea ciudat. Veșmintele lui extravagante atrăgeau privirile trecătorilor. Conștient de ele, Sankurō pășea țanțoș, cu pieptul înainte.

Imediat după trecerea la era Keichō, suveranul a interzis religia creștină. Când vasul comercial spaniol *San Felipe* eșuase spre insula Shikoku, Nagamori Mashita îl luase la întrebări pe căpitanul vasului. Acesta începuse să se laude cu țara lui întinsă, susținând că nenumăratele ei bogății se datorau în mare parte misionarilor creștini care recurseseră și la violență ca să le obțină. Vestea ajunsese îndată la urechile lui Hideyoshi, care a interzis oficial propaganda creștină începând cu anul 1587. El, care până

atunci îi tratase bine pe preoții străini, s-a hotărât brusc să-i strângă la un loc și să-i execute. Dar asta nu însemna că renunțase și la vinul roșu al „barbarilor" sau la carnea de vită și ouăle de găină. Nu! Mai mult, chema croitori de la Nagasaki pentru a-și comanda pantaloni bufanți și pelerine „barbare". Cu toate că interzisese activitatea religioasă, obiceiurile europenilor se răspândeau tot mai mult, atât printre *daimyō* cât și printre principalii lor vasali. Nemaivorbind de veșminte și mai ales de podoabele care luau ochii prin strălucire! Și oamenii de rând tânjeau să fie în pas cu noua modă. Așadar, nici nu era de mirare că aceia care-l vedeau pe Sankurō nu-și mai puteau dezlipi privirile de la el. Pantalonii lui bufanți și eșarfa de mătase de pe umăr acționau ca un magnet asupra trecătorilor.

După ce trecea podul de la Gojō și-o lua spre oraș, Sankurō uita cu totul de cearta cu Okuni și de nemulțumirile ei. Nu se considera câtuși de puțin – așa cum credeau Densuke și ceilalți – bărbatul lui Okuni. Dacă trăia cu ea, nu însemna că avea și obligații de soț. El gândea simplu, ca orice bărbat: „Okuni e femeie și n-ai ce-i face!" Știa că ea lăsa ochii-n pământ îndată ce el ridica vocea. Sankurō era convins că Okuni făcuse nazuri și în fața doamnei Nishinomaru. De aceea nu mai dorise să-i vadă dansând. Și mai știa sigur un lucru: Okuni îl iubea ca la început. Dacă lipsea de-acasă două-trei zile, îl întâmpina smerită, agățându-se de gâtul lui și făcându-i declarații de dragoste.

Îi plăceau peste măsură veșmintele lui în stil *kabuki*, ce stârneau admirația la tot pasul. De data asta, a luat-o pe străzile întortocheate ale capitalei până în zona Yanagi din cartierul Nijō. Acolo s-a oprit. Câteva clădiri, mirosind a lemn proaspăt, dădeau impresia că sfidează cataclismul care trecuse și lăsase atâtea urme dureroase. Cutremurul părea să fi fost doar un prilej ca orașul să se întindă pe o suprafață tot mai mare. Sankurō și-a încrucișat brațele, privind cu încântare în jur.

„De ce sunt oare altfel decât celelalte? Ale cui sunt? Cine le sprijină bănește în asemenea vremuri grele?" se întreba Sankurō.

Era zona cu bordeluri, pe care le mai frecventa din când în când.

Doi *rōnini*, foști grăjdari de-ai lui Hideyoshi, au întemeiat cartierul de prostituate din Yanagi-Nijō. Asta se întâmpla în

1589. Toată lumea era fericită că în partea de nord a capitalei se găseau asemenea distracții. În ultima vreme, atât nobilii, ascunzându-și fețele cu mânecile, cât și simplii locuitori dornici de aventură frecventau zona. Moda adusă de „barbari" putea lesne masca statutul social. Din pricina veșmintelor *kabuki*, prostituatele nu-și dădeau seama dacă Sankurō, stând nehotărât în fața clădirii, era orășean sau nobil. Până și artiștii itineranți, care nu avuseseră dreptul la o viață de desfrâu, începuseră să vină nestânjeniți prin aceste locuri.

Considerându-l client, femeile i-au ieșit în întâmpinare, asaltându-l din toate părțile.

— Poftiți la noi!

— Intrați aici!

Care mai de care încerca să-l atragă spre bordelul ei. Sankurō n-avea cum să nu se simtă bine astfel băgat în seamă. Acum i se părea chiar firesc că zona se reconstruise grabnic. După plecarea războinicilor pe frontul coreean, bărbații distinși și îmbrăcați exotic din capitală își puteau face liniștiți de cap în Yanagi-Nijō. Toată lumea din jur era într-o stare de spirit neobișnuită.

Sankurō a pus ochii pe o intrare cu draperia roșie coborâtă. Ca o prăvălie de mare clasă! Chiar dacă nu se vindeau obiecte, ci femei. Pe felinarul de sub streașină stătea scris Tinere de Calitate. Era numele acelei case.

„S-or fi băgat bani mulți în afacerea asta. Pesemne că aduce câștig", își zise Sankurō.

— Bine-ați venit!

L-a întâmpinat un bărbat care a îngenunchiat politicos lângă el, i-a scos sandalele și i-a șters tălpile cu o cârpă umedă. Apoi s-a trezit cu câteva prostituate făcându-i ochi dulci și încercând să-l ademenească. Se străduia să aleagă una, dar nu se putea hotărî. Ca să mai câștige timp, i s-a adresat bărbatului.

— Am impresia că e un loc renumit.

— Da, e foarte frecventat.

„Ce fel de clienți or fi având? Cu siguranță că se poartă ireproșabil. Nu-i supără nici pe nobili, nici pe samurai, și atunci e firesc să vină clientelă aleasă, care să nu regrete banii aruncați", gândi Sankurō.

Și el putea fi considerat un astfel de client. Cu toate că se simțea foarte mândru de trupa lui Okuni, uneori se sătura să stea acasă la Suekichi și să facă pe modestul. Se îndrepta cu toată inima spre Yanagi-Nijō ca să petreacă.

În cele din urmă ochi o fată și porniră spre camera ei.

— Bem ceva?

— Da, hai să bem!

Fata a comandat sake, pe care l-a adus bărbatul ce-l întâmpinase la intrare. Acesta lăsa impresia că muncea din greu. I se mai deslușea dialectul de Izumo, dar Sankurō n-avea ce să-i reproșeze. Nu știa că era Kyūzō, pentru că nu avuseseră ocazia să se întâlnească față-n față la teatrul de la Shijō. De fapt, nici Densuke sau Mame, care-l văzuseră atunci, nu l-ar mai fi recunoscut. Atât de mult se schimbase.

Cu banii primiți de la Densuke, își croise drum spre bordeluri. Știa că se cerea mână de lucru și a nimerit, întâmplător, la bordelul Tinere de Calitate. Arăta ca vai de capul lui, așa că la început i s-a permis doar să mărture și să aducă apă. Însă nu stătea nici o clipă locului. Se trezea primul și se culca ultimul. Fiind atât de muncitor – calitate de preț a țăranilor din ținutul Izumo – patronul l-a remarcat și, în mai puțin de un an, i-a permis să întâmpine clienții. Se cizelase mult și nu se mai distingea nici urmă de țăran în înfățișarea lui, așa îmbrăcat frumos, în haine de in, tuns ca slugile de la oraș.

Au pus ochii pe el și fetele de la bordel, acum că se îngrijea și avea bani. Dar Kyūzō nu răspundea provocărilor și se purta întotdeauna foarte sobru. Până și patronul îl lua uneori peste picior, acuzându-l că nu-i plac femeile.

Kyūzō știa exact ce voia. Își făcuse un plan și nici prin cap nu-i trecea să se abată de la el. Își propusese să adune bani. Nu putea uita că singurii întorși de la oraș fuseseră San'emon și Okaga, într-o vreme cumplit de grea pentru țărani. Li se îngrădise orice libertate: îi numărau ca pe vite și le supravegheau orice mișcare. Parcă aveau cătușe la mâini și la picioare. Își pierduse orice speranță că va reuși să se îndepărteze de glie. Când s-a ivit prilejul să plece să lucreze la digul râului Yodo, s-a gândit doar că astfel se putea apropia de capitală. Îl zgândărise și faptul

că San'emon își deschisese o fierărie. Dar nici el, nici Okaga nu-i pomeniseră nimic despre cintezoiul de aur. Iar atunci își închipuise că în capitală se agoniseau banii mai ușor. Cu toate condițiile potrivnice de muncă de la Yodo, a avut grijă să n-o pățească precum Yokichi, izbutind în cele din urmă să evadeze. Cauza fugii de-acolo fusese Okuni. Nu-i ierta faptul că-i întorsese spatele. Îl avertizase și pe Densuke, atunci când îi pusese banii în palmă, că-i va înapoia cu vârf și-ndesat.

Întâmplarea a făcut să ajungă să lucreze într-un bordel. Și-a dat repede seama că acolo putea câștiga bani frumoși. Chiar dacă edictul dat de Hideyoshi interzicea prostituția, după plecarea lui în campania din Kyūshū, aceasta se practica liber, mai cu seamă că țăranii trăiau tot mai rău. Pe lângă inundații și alte dezastre ale naturii, tot ei duceau povara întreținerii armatei plecate la cucerirea Coreei. Prin urmare, se văzuseră nevoiți să-și vândă fiicele ca să poată supraviețui. Proprietarii de bordeluri le puteau cumpăra, la fel ca pe orice altă marfă. Noroiul de la țară se spăla ușor cu apa din capitală!

Fetele erau tinere – mult prea tinere –, așa că, până să-și dea seama ce soartă le aștepta după ce scăpau de viața amărâtă de la țară, se și lăsau prinse în mrejele ametitoare ale capitalei, la cheremul clienților, alunecând tot mai mult pe panta depravării.

Kyūzō a fost teribil de surprins la început, văzând cât de darnici erau clienții și cum aruncau cu bani în dreapta și-n stânga. De fapt, odată cu fetele, ei plăteau și uitarea necazurilor de zi cu zi. Veneau în cartierul Yanagi nu numai din nevoi trupești, ci și ca să petreacă de-adevăratelea: să bea, să cânte, să chefuiască toată noaptea. La apropierea dimineții, li se făcea foame. Alți bani, altă distracție. Unele bordeluri serveau și mâncăruri, ba ofereau și găzduire. Toate se bucurau de câștiguri grase, iar oaspeții plecau acasă plutind în lumea visurilor frumoase.

„Ce prost am fost că am muncit la câmp, că m-am târât prin noroi ca să plivesc buruienile, că am cărat ca un măgar... iar roadele le-au cules mai-marii satului. Viața din Izumo și cea de-aici se deosebesc ca de la cer la pământ."

Kyūzō își vedea de treabă încrâncenat și rezista tuturor tentațiilor și provocărilor.

— Kyūzō, nu vii cu mine?
— Nu.
— Nu vrei să bem ceva?
— Eu nu beau.

Fetele, ba chiar și patronul, îl acuzau că-i de lemn și are inimă de piatră.

Kyūzō urmărea doar să strângă bani și de aceea nu-și îngăduia să se abată de la țintă. Pentru el, femeile erau doar un mijloc de îmbogățire, iar băutura, o apă scumpă. Nu-și permitea să irosească nici un bănuț.

Patronul se arăta foarte încântat de Kyūzō, care nu se dădea îndărăt de la nici o muncă. Tăcea și lucra. Nu putea uita viața grea pe care o dusese și, în plus, se obișnuise să fie strângător. Când mai primea câte-un bacșiș, nu-l cheltuia aiurea. Îl punea deoparte cu multă chibzuință. Cu resturile de mâncare își hrănea cățelul. Dacă fetele își aruncau vreun veșmânt murdar, îl spăla cu grijă și-l vindea, chiar de lua mai nimic pe el. La fel făcea și cu zorzoanele lor. Nu pierdea nici un prilej de câștig, oricât de mărunt. Visa acum să-și cumpere o prostituată. Un codoș ar fi câștigat mai mult. Suma primită de la Densuke se dublase de ceva vreme. Îi promisese că-i înapoiază banii, dar când se uita la ei, era gata să se răzgândească.

Câinele a fost tare drăgălaș cât a fost mic și, pentru că era negru, așa îl și striga. Pe măsură ce creștea, avea o mutră tot mai feroce și devenea din ce în ce mai rău. La necunoscuți, lătra ca apucat. Când Kyūzō îi cerea să fie cuminte, se potolea. Îl asculta întru totul.

Ajunsese s-o blesteme pe Okuni în prezența prietenului său necuvântător, care părea că înțelege absolut orice. Seara plecau la plimbare și cutreierau albia râului Kamo, în sus și-n jos, sperând s-o găsească. Îl treceau fiorii și-și mușca buzele de ciudă când se gândea cât de rece se purtase cu el. O iubea și o ura în același timp, dar nu voia decât să se răzbune. Pe Okuni și pe bărbatul acela al ei.

Încă se mai dansa în albia râului Kamo, dar spectacolele erau slabe. Deși foarte zgârcit, Kyūzō a plătit totuși câțiva bănuți ca să poată intra la una dintre reprezentații. Cea mai ieftină.

Neobișnuit cu întunericul dinăuntru, Negru a început să mârâie. Fetele au țipat, speriate.

— Negru, stai cuminte! Așteaptă!

Kyūzō l-a mângâiat ca să-l liniștească. În clipa în care a coborât privirea, a văzut trei capete de femei, cu părul încâlcit, stropite cu noroi și sânge închegat pe față. Păreau moarte, însă ochii erau deschiși și buzele li se mișcau. Femeile își ascunseseră trupurile într-o gaură și-și lăsaseră doar capetele afară, pe scenă. Kyūzō a tresărit în prima clipă, însă a descoperit imediat trucul lor ieftin.

— Hai, Negru! Hai, să plecăm!

Când a ieșit la lumină, a izbucnit într-un râs sardonic. Îi părea rău că-și sacrificase niște bănuți pentru porcăria aia. Însă pe drum spre Yanagi a tot cugetat. Dacă lumea dădea bani ca să vadă niște capete de femei, ce-ar fi să le prezinte din cap până-n picioare pe curtezanele de la bordelul Tinere de Calitate? Cum le-ar sta oare în albia râului Kamo? El n-avea de gând să le arate spectatorilor capete urâțite în mod intenționat, ci fete frumos pieptănate și îmbrăcate după ultima modă.

L-a strigat pe Negru, a intrat în bordel și s-a pus imediat pe treabă.

Printre oaspeți se număra și Sankurō. Nu era el de viță nobilă, însă felul cum l-au tratat de la început l-a determinat să revină destul de des la Tinere de Calitate. De cum pășea înăuntru, Kyūzō se și repezea și îi ștergea tălpile. Nici măcar Okuni nu se purta astfel cu el. S-a împrietenit pe loc cu fetele. Însă din cauză că exista o lege nescrisă, care nu îngăduia să schimbi femeile fără motive serioase, nu-și permitea să se destrăbălează chiar după voia inimii. Întotdeauna fetele roiau în jur când stătea la o ceșcuță de sake, și fremăta de bucurie că-l alintau și-l distrau pe cinste. Prin urmare, nu avea de ce să fie nemulțumit. Absolut deloc. Cum nu mai spera să-l ia suveranul sub aripa sa protectoare și să-l considere cel mai grozav toboșar din țară, se mulțumea și cu distracția de la bordel.

Okuni nu era prea îngăduitoare cu el după ce lipsea astfel de-acasă și întotdeauna se iscau certuri. Ea îl sâcâia că vrea să danseze, el nu putea sta toată ziua la bordel pentru că-i era

teamă să nu-l caute Kanbei și apoi să se supere pe el. Densuke respira ușurat când îl vedea apărând... și tot așa.

Singurul eveniment mai deosebit, de când trupa stătea la reședința lui Kanbei Suekichi de la Fushimi, a fost nașterea copilului lui Mame. Okuni a observat prima sarcina fetei. N-au mai lăsat-o pe Onei să danseze, au avut grijă cu toții să o hrănească bine, iar Mame nu-și mai încăpea în piele de fericire. Ardea de nerăbdare pe măsură ce ei i se apropia sorocul. În asemenea clipe, Okuni mai uita de scandalurile pe care le avea cu Sankurō și trăia din toată inima fericirea altora.

O dragoste nebună îi lega pe Mame și pe soția lui, Onei. Îți venea să plângi de bucurie când îi vedeai. N-avea cum să nu iasă o minune de copil dintr-o asemenea iubire!

Densuke n-a zis nimic, însă nu-i ieșea din minte că Okuni pierduse sarcina. Vedea mereu în fața ochilor petele de sânge țâșnind pe albul imaculat al zăpezii. Ea nu mai reușise să rămână însărcinată de-atunci. Acum aștepta cu nerăbdare copilul lui Mame.

„Cât e de blândă și de bună!" își zicea Densuke.

Printre slujitoarele de la reședința lui Kanbei se afla o bătrână pricepută la moșit. Ea a avut grijă de Onei de îndată ce-au început durerile nașterii. Fetele, în frunte cu Okuni, s-au învârtit pe lângă ea s-o ajute: au adus apă de la fântână, au încălzit-o și au trebăluit la bucătărie...

În astfel de situații, lucrurile erau lăsate pe mâna femeilor. Densuke și Kanji l-au scos pe Mame în grădină. Prea se frământa. Iar Sankurō lipsea. Plecase în oraș și nu se întorsese încă.

La un moment dat, s-a auzit un țipăt triumfător.

— Gata! A născut!

Kanji, mai iute de picior, a venit cu vestea cea mare:

— E băiat!

Onei stătea întinsă lângă nou-născut. Mame intra din când în când în odaia lor să vadă ce fac și se puneau amândoi pe râs. N-aveau nevoie de cuvinte ca să se înțeleagă.

După ce veselia generală s-a risipit, pe Okuni a apucat-o iar tristețea. Pierduse copilul și de-atunci nu mai rămăsese însărcinată. Gândul revenea obsesiv. Ziua aceea cu zăpadă multă, când s-a dus la Castelul Yodo, o chinuia. Dacă n-ar fi salvat-o

Densuke și n-ar fi îngrijit-o bătrâna din Moriguchi, n-ar mai fi apucat ziua de azi. Avea o strângere de inimă ori de câte ori își amintea că bătrâna murise la inundații – se scurseseră deja trei ani –, purtându-le pică ei și lui Sankurō pentru că îi răpiseră nepoatele.

„Cred că m-a blestemat să nu mai am copii în veci... și blestemul a prins", își repeta ea cu amărăciune.

Legătura ei cu Sankurō mergea tot mai rău. De ce se răcise atât de mult? Nu i se mai împlinea visul de a se apropia de suveran... după atâta amar de vreme. Privind așa lucrurile, Okuni îi înțelegea supărarea. Nu se putea mulțumi doar cu protecția lui Kanbei? Lui Okuni i-ar fi plăcut mult mai mult să danseze în albia râului Kamo decât să lâncezească zile-n șir la conacul lui Kanbei, pe când Sankurō considera mai important să danseze la Castel, în prezența unor oaspeți de seamă. Pe tema asta se certau ori de câte ori se ivea prilejul.

Mame era sărac și nu i-a putut dărui soției un castel la nașterea copilului. Însă bucuria pe care ea a simțit-o în sufletul lui făcea mai mult decât toate castelele din lume. Cel puțin așa gândea Okuni. Acum stătea și se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi pierdut sarcina și ar fi născut copilul pe care trebuia să-l ascundă de Baian. Ar fi împlinit zece ani. Care ar fi fost soarta lui? Dar a relației dintre ea și Sankurō?

A trezit-o din visare un cântec vechi, ce răsuna deseori la sărbătorile câmpului.

Visul s-a spulberat
Pe aripile vântului.
Trandafirul s-a ofilit,
Roua de pe iarbă s-a topit.
O lume plină de visuri,
Te pierzi în labirintul lor.

Versurile copilărești se loveau parcă de zidul alb al conacului... Vocea, vai și-amar de ea... Okuni a recunoscut-o pe Omatsu. Cea mai bună dovadă era că nu-i venea să danseze. A pornit în direcția din care se auzea cântecul, din curiozitate.

Omatsu cânta cu fața la perete și dansa în același timp. N-a observat-o pe Okuni. Mâinile și picioarele nu i se armonizau deloc cu melodia. Era îngrozitor de caraghioasă cum se chinuia acolo să-și sincronizeze mișcările. Când își dădea seama că o lua razna prea tare, o lua de la capăt, cu un zel de nedescris. Cu cât se străduia mai tare, cu atât arăta mai ciudat. Okuni nu mai suporta să stea acolo. O durea sufletul când se gândea că Omatsu fugise de-acasă degeaba. A plecat tristă spre camera lui Onei.

17

Suveranul, care ordonase cu mare zarvă invazia Coreei, n-a ajuns nici măcar până la Nagoya. Ceea ce nu însemna că renunțase la procesiuni fastuoase în timp ce se fâțâia între Ōsaka și Fushimi. Nu abandonase nici ritualurile de ceremonie a ceaiului, care îi produceau atâta încântare.

Pe data de 15 martie, exact înainte de mult așteptatul și îndrăgitul spectacol al contemplării florilor la Templul Daigo din Fushimi, la castel s-a iscat mare agitație. Suveranul a constatat că incinta pavilionului Sanboin din Templul Daigo avea prea puțini cireși. Ar fi dorit ca bolta de flori să acopere întreaga suprafață. Prin urmare, lumea a început să se frământe și să adune cireși din regiunile apropiate, ca să-i planteze mai apoi în curtea templului. Până și Kanbei Suekichi s-a văzut nevoit să renunțe la cei trei copaci minunați din grădina lui, rugându-i pe Kanji și Mame să-i scoată și să-i ducă la templu.

— De așa ceva-i arde suveranului? Dar cu războiul din China ce se mai aude? întrebă Okuni, încruntându-se.

Nu doar ea gândea astfel. Toată lumea bârfea pofta nesăbuită a suveranului. Suekichi nu făcea nici el excepție. De atâta vreme îi admirase puterea și inteligența, dar acum, șocat și dezamăgit, privea cu durere în suflet cei trei cireși luând drumul templului. Conform surselor lui Kanbei, noua campanie din Coreea avea să sfârșească dezastruos. Japonezii fuseseră înfrânți în repetate rânduri. Se părea că până și puternica armată a lui Kiyomasa Katō scăpase ca prin urechile acului la Ulsan, în Coreea.

Kanbei mai știa că doar generalii apropiați lui Hideyoshi, din partea de apus a Japoniei, se învoiseră să lupte în această campanie. Exact după cum bănuise el, Ieyasu Tokugawa găsise un pretext onorabil ca să-și țină armata acasă, în siguranță, refuzând să o trimită chiar și până la cartierul general aflat la Nagoya din Hizen. Între timp, Tokugawa își întărea forțele din provinciile de răsărit. Kanbei socotise de la bun început că Hideyoshi acționase în pripă și că n-ar fi trebuit să pornească războiul. Privind spre viitor, Kanbei încerca să-i intre în grațiile lui Ieyasu. Intuiția îi funcționase fără greș. Luându-și rămas-bun de la cireșii lui iubiți, își zise în sinea lui că nici o floare nu stătea deschisă o veșnicie.

Suveranul iubea fastul mai mult decât orice pe lume și a ordonat o procesiune măreață, care să-l conducă până la templul cu cireși. Cum era de așteptat, Sankurō a ținut să-l petreacă. Și ceilalți membri ai trupei l-au însoțit, cu toate că Daigo era destul de departe și drumul se anunța obositor. La castel au rămas doar Okuni și tânăra mamă, Onei, fericită că avusese prilejul să nască în condiții atât de bune și să aibă parte de oameni înțelegători în jurul ei.

Copilașul zâmbea fericit când Okuni îl lua în brațe. Puiul mic îi simțea dragostea, cu toate că ea avea o strângere de inimă la gândul că nu era al ei.

— Ce bine de tine, Onei! E minunat să ai un copil!

— Da, este.

Când era vesel, pruncul întindea mâinile spre ea, gângurind. Era nespus de dulce. Okuni se prăpădea de dragul lui și nu se mai sătura privindu-l. O uimea și pe ea că putea dărui atâta dragoste unui copil străin.

Când Onei îl alăpta, Okuni stătea într-un colț și plângea înăbușit. În asemenea momente, se gândea cu părere de rău la sarcina pierdută, dar și la faptul că unii se bucurau de lucruri al căror rost ea nu-l vedea – războaiele ori chiar spectacolul contemplării florilor de cireș.

După ce l-au însoțit pe suveran până la templu, s-au întors cu toții acasă, până și Sankurō. Erau din cale-afară de impresionați de cele văzute – palanchinul de aur al suveranului plecat

de la Castelul Fushimi și alte șase de la Castelul Ōsaka s-au întâlnit cu o precizie extraordinară exact în poarta Templului Sanbo. Erau care mai de care mai frumoase. Nici nu știai ce să admiri mai întâi. Fiecare era escortat de gărzi, samurai călare, înveșmântați în costume strălucitoare și servitori care cărau bagajele. Mai întâi a intrat palanchinul suveranului, apoi unul din Ōsaka.

— Păcat că n-ai venit, Okuni! Palanchinul doamnei Nishinomaru a fost al doilea. Nemaipomenit de frumos!

— Al doilea?

— Păi, primul a purtat-o pe soția suveranului. A urmat Nishinomaru, iar în celelalte se aflau favoritele suveranului. Nici nu-ți poți închipui atâta frumusețe la un loc!

A fost prima oară când suveranul și-a adunat toate iubitele, ca să le distreze cu prilejul sărbătorii de la templu. Petrecerea a fost luxoasă și urma să fie un prilej de bârfă multă vreme.

— Sankurō!

— Ce vrei?

— Nu le invidiez deloc pe concubinele suveranului. Mă bucur că tu mă ai doar pe mine, zise Okuni cu amărăciune, amintindu-și de zilele în care îl împărțise pe iubitul ei cu Oan. Mă mir că nu mor de gelozie, continuă ea. Mă consider mai fericită decât Nishinomaru, care trebuie să rabde prezența atâtor rivale. Eu n-am parte de așa ceva.

Sankurō nu i-a răspuns. Nu avea rost să-i povestească despre femeia din Yanagi. Faptul că suveranul întreținea atâtea femei dovedea abilitatea și forța de neîntrecut. N-avea nici un chef să vadă exact ce se petrecea în sufletul lui Okuni, care se considera mai fericită decât Nishinomaru. Pe el îl deranja altceva.

— Păcat că nu te-a plăcut Nishinomaru la spectacolul acela! Un cuvânt potrivit de-al ei ne-ar fi putut schimba soarta.

— Adică?

— Dacă i-ai fi intrat în grații, azi am fi dansat sub cireșii înfloriți de la Templul Sanbo... chiar în fața suveranului...

Okuni nu scoase o vorbă. O mai apăsa amintirea tonului arogant cu care-i vorbise favorita suveranului. Femeia aceea sulemenită, care se îmbătase cu sake și care nu fusese în stare

să înțeleagă plăcerea lui Okuni de a dansa. Bucuria ce-i umpluse inima mai mult decât orice altceva. Chiar poftită să danseze la Sanbo, nu s-ar fi dus. Însă îl iubea prea mult pe Sankurō ca să-i poată mărturisi ce o frământa. Știa prea bine că avea să se înfurie dacă-i spunea că Nishinomaru era dușmanca ei. Se supăra cu siguranță și dacă susținea iarăși că ei îi plăcea să danseze în albia râului.

După sărbătoarea florilor de cireș, Okuni s-a plictisit și mai tare la Kanbei acasă. Venea la fel de multă lume ca și până atunci, numai că arareori mai invita trupa să-i distreze oaspeții.

— Hai să dansăm în albia râului!

Okuni se săturase până peste cap să lâncezească și-ar fi vrut să se întoarcă la spectacolele de dinainte. Ar fi fost oricum mai de folos decât să stea fără să facă nimic la reședința lui Kanbei sau, în cel mai bun caz, să le dea o mână de ajutor celorlalți slujitori. Densuke o înțelegea perfect, dar el nu era în măsură să ia vreo hotărâre. Nici nu știa ce să-i spună. Pricepea foarte bine că prezenta relație dintre Suekichi și ei era de stăpân–slujitori, dar slujitori care trăiau mai mult decât onorabil. Dacă plecau să danseze în albie, soarta lor putea fi mult mai aspră, din cauza edictului emis de suveran. La conacul lui Kanbei erau cât de cât protejați. Poate nu merita să dea cu piciorul situației respective, care le asigura o oarecare siguranță a zilei de mâine.

Oaspeții lui Kanbei se frământau tot mai mult. Veneau, vorbeau pe furiș, plecau. Umblau zvonuri ciudate... Sankurō a aflat primul ce se întâmplase și părea grozav de îngrijorat.

— Suveranul e bolnav. La Templul Hōkō se țin slujbe speciale pentru însănătoșirea lui grabnică.

— Bolnav?

— Foarte bolnav. Până și împăratul a cerut să se danseze *kagura* la Palat... dansul sacru, care să atragă bunăvoința zeilor... doar forța lor l-ar putea însănătoși pe suveran.

În curtea Castelului Fushimi era mare zarvă. De când se zvonise că suveranul avea zilele numărate, venea lume de pretutindeni. Cel puțin așa tălmăceau cei care locuiau în incinta castelului.

Fără să se miște de la reședința sa din Fushimi, Kanbei Suekichi aduna informații... cât putea de multe. Până la urmă, a aflat

că generalii plecați pe front fuseseră rechemați în mare secret. Sănătatea lui Hideyoshi se înrăutățea de la o zi la alta. Kanbei și-a comandat degrabă palanchinul și a plecat la vila lui din Hirano. Negustorul din el, privind doar spre viitor, nu putea sta cu brațele încrucișate. Și-a dat foarte repede seama că era mai bine să fie departe de Fushimi.

Trupa lui Okuni rămase fără protector. Lui Kanbei nici nu-i trecuse prin minte să-i ia cu el. Avea de rezolvat probleme mult mai serioase.

— Dacă moare suveranul, o să-i ia locul împăratul? întrebă Okuni.

— Ce prostii spui! Suveranu-i suveran și împăratu-i împărat, răspunse Sankurō cu iritare-n glas.

— Și-atunci?

— O să devină suveran moștenitorul lui.

— Băiatul pe care i l-a dăruit Nishinomaru?

— Da.

— Și câți ani are?

— Cred că o să-mplinească șase... dacă s-a născut în 1593.

— Șase ani? Un copil de șase ani să conducă o țară?

Sankurō era tot mai nervos.

— Ce întrebări prostești pui! Suveranul n-a murit încă.

Okuni nu pricepea o mulțime de lucruri. Bărbatul pe care-l văzuse în procesiunea comandată cu prilejul invaziei în China fusese un bătrânel cu priviri aprige. Okuni nu înțelegea de ce ținuse el să le omoare cu atâta cruzime pe soția și pe concubinele celui pe care el însuși îl alesese *kanpaku*. E-adevărat, înainte de nașterea moștenitorului direct. Dacă murea suveranul, locul bătrânului urma să fie luat de un copil.

„Nici că există ceva mai ciudat pe lume!" exclamă Okuni în sinea ei.

După ce Sankurō i-a întors spatele, Okuni l-a asaltat cu întrebări pe Densuke.

— Chiar nu știu ce are și ce n-are înțeles pe lumea asta, spuse Densuke. Ceea ce mă îngrijorează este vestea despre război.

— În China?

— Nu, în țară. Război civil.

— Cine cu cine se luptă?

— Fushimi cu Ōsaka.

— De ce?

— Habar n-am.

Vara se anunța cumplit de caldă și de timpurie. Încă din luna mai, hainele se lipeau pe om de atâta sudoare.

— Dacă suveranul e atât de bolnav, ce-o să se întâmple cu sărbătoarea Gion? E cea mai însemnată din țară, nu-i așa?

— Da, este. Și, tocmai pentru că a fost inițiată ca să alunge spiritele rele aducătoare de molime, n-are cum să nu se țină. Zeitatea patronatoare e Gozu Tennō, împăratul care apare, în imagini, cu cap de bou. Mai mult decât atât, există credința că va îndepărta spiritele malefice, atrăgând după sine însănătoșirea suveranului.

Densuke avusese dreptate. Nimeni n-a interzis ritualul de întâmpinare a carelor alegorice care avea loc pe data de 7 iunie[1]. Trupa lui Okuni se simțea liberă să facă orice dorea, atâta vreme cât Suekichi era plecat la Hirano. S-au sfătuit cu Sankurō și au ajuns la concluzia că puteau să meargă în oraș să guste atmosfera marii sărbători și, mai cu seamă, să vadă parada carelor alegorice. Fetele s-au îmbrăcat frumos, și-au prins părul, s-au împodobit, s-au machiat și au ieșit în oraș. Nu mai puteau de fericire că aveau ocazia să evadeze din reședința lui Kanbei Suekichi.

Sărbătoarea Gion fusese inițiată ca să pună capăt unei molime devastatoare. S-au înălțat șaizeci și șase de lănci numite *hoko*, reprezentând fiecare câte una din provinciile Japoniei de la acea vreme. Lăncile au fost înlocuite treptat cu uriașe care alegorice pe roți, *dashi*, care poartă numele de *hoko* datorită parului lung din vârf. Desenele de pe pereții carelor alegorice reprezintă personaje mitice sau istorice renumite, iar parada acestora pe străzile orașului Kyōto reprezintă vizita pe care o fac zeii, credincioșilor. Energia cu care bat tobele pornește din convingerea

1 Gion-matsuri datează din anul 869. Conform calendarului gregorian, se desfășoară pe parcursul lunii iulie, momentele principale fiind tragerea la sorți a carelor alegorice pe 2 iulie, parada acestora pe data de 17 și întoarcerea lor la sălașul permanent de la Templul Yasaka, pe data de 24 iulie.

că răpăitul lor izgonește bolile și nenorocirile iscate de arșița vremii. Au loc, de asemenea, spectacole de Dengaku[1] și Sarugaku. În perioada Heian, cheltuielile cerute de o sărbătoare așa grandioasă au fost susținute de Casa Imperială și familiile de nobili. În perioada Kamakura, au contribuit la cheltuieli și oamenii de rând mai înstăriți. Sărbătoarea a căpătat astfel un caracter popular. Începând cu perioada Muromachi, shōgunii au comandat înălțarea unor tribune de la care priveau parada carelor alegorice. Apoi, din cauza războiului Ōnin, sărbătoarea Gion a fost suspendată timp de aproape treizeci de ani. După reluarea ei, a devenit mai degrabă un eveniment citadin fastuos. Cu sprijinul Casei Imperiale, Nobunaga a acordat toată atenția cuvenită moștenirii culturale străvechi, iar Hideyoshi a adus-o pe culmile înfloririi, manifestând un entuziasm deosebit pentru tot ceea ce însemna măreție. Gion-matsuri a ajuns curând cea mai mare sărbătoare din Japonia.

Punctul culminant îl constituie parada carelor alegorice pe roți, *hoko*, sau a celor numite *yama*, purtate pe brațe. În vremea lui Hideyoshi, un *hoko* ajungea la o greutate de aproximativ trei mii șapte sute cincizeci de kilograme. Înălțimea, de jos și până-n vârful parului-lance, era cam de douăzeci și patru de metri, iar de jos și până la acoperișul carului, de opt metri. Diametrul roților atingea trei metri. Toate – neasemuit de frumoase. Un car alegoric *yama* avea nevoie de aproape douăzeci de persoane pentru a-l transporta.

Și în zilele noastre, la sosirea verii, începe asamblarea carelor alegorice în Kyōto, privirile trecătorilor fiind îndeosebi atrase de picturile și pânzele care le împodobesc, de multe ori cu totul și cu totul originale – adevărate comori de artă. O anume breaslă negustorească sau locuitorii unui cartier se ocupă de câte un car alegoric. Toată lumea lustruiește, curăță și împodobește cu entuziasm carul respectiv. Unele dintre ele sunt decorate cu mătăsuri chinezești sau tapiserii persane. Altele au în vârf și păpuși europene – cu nasul mare și cu pălării pe cap. Cu toate că Hideyoshi interzisese practicarea religiei creștine, în zilele de sărbătoare se purtau veșminte „barbare".

1 Dans care însoțește ritualurile agricole.

Cu o zi înainte de începerea propriu-zisă a paradei, capitala gemea de lumea care asista la ultimele pregătiri. Prinsă în vârtejul mulțimii, Okuni și-a amintit de seara petrecută la Templul Tenman cu prilejul ritualului Usokae.

„Câți ani or fi trecut de-atunci? se întrebă ea. El mi-a sporit și mai mult pofta de dans."

— Sankurō, ce-ar fi să dansez și eu mâine? întrebă Okuni, nemaiputându-se stăpâni.

— Nu se face... Mâine e sărbătoarea orășenilor, răspunse Sankurō, îmbufnat.

Din cauza poziției geografice a capitalei, arșița verii devenea înăbușitoare. O căldură umedă, periculoasă, aducătoare de boli. De fapt, sărbătoarea a fost de la bun început gândită să alunge spiritele rele aducătoare de molime. Perioada cea mai caldă și mai greu de suportat e între 7 și 14 iunie. Pe 6 seara, aerul era aproape irespirabil. Sankurō admira carele alegorice împreună cu fetele. La un moment dat, și-a dat seama că se apropiau de cartierul Yanagi din Nijō. S-a oprit.

— Okuni, e foarte multă lume. Dacă vă rătăciți, nu vă speriați. Ne întâlnim mâine la răspântia carelor alegorice de la Shijō.

— Unde mergi?

— Să beau ceva. E prea cald pentru plimbare.

— Vin cu tine.

— Nu! Mă duc singur, zise Sankurō, întorcându-i spatele.

Okuni oftă și-l petrecu din priviri. Își reveni îndată și se simți tentată să-l lase în plata Domnului... dar nu putea. O durea inima când se gândea câte nopți lipsise de când stăteau la Fushimi. Înainte, când locuiseră la Ōsaka, venea la Oan, în capitală. Okuni era convinsă că se combinase iarăși cu o femeie. Din cauza înghesuielii de pe stradă, se pierdu de fete și Densuke. Așadar n-avea cine s-o mai oprească...

Okuni își croi drum cu coatele și porni după Sankurō. Parcă era în transă. Îi trecuse brusc cheful de Gion-matsuri. Oan nu mai era, și...

„Totuși... Unde merge? Cine mi l-a furat? Sankurō e al meu. Nu mi-l poate lua nimeni!"

Sankurō nu se-mbrăcase extravagant, ca primăvara. Era prea cald și preferase un chimono mai răcoros. Nu avea cum să-l

distingă prea ușor în mulțimea de oameni. Se abținea să-l strige, cu toate că o cuprinsese panica. Încerca disperată să nu-l piardă din ochi.

Partea de nord a capitalei nu mai era înțesată de lume. Pe lângă Nijō, Okuni a răsuflat ușurată. Nu-i era greu să-l urmărească, dar trebuia să fie foarte atentă ca să n-o observe Sankurō. Dacă s-ar fi știut supravegheat, nu s-ar mai fi dus la femeia aceea. Okuni se temea de întrevedere... însă mersese prea departe ca să mai dea îndărăt.

Când a ajuns la Yanagi, Sankurō s-a oprit și și-a aranjat ținuta. Speriată că o să se uite înapoi, Okuni s-a ascuns degrabă pe o străduță lăturalnică. Când a scos capul după colț, Sankurō nu mai era. A țâșnit imediat de-acolo, însă dispăruse fără urmă.

Încremeni de uimire. Nu putea face doi pași. Până să-și dea seama că se afla în cartierul prostituatelor, apucă să-i șoptească numele de câteva ori. Văzu tot felul de fete ițindu-și capetele din toate localurile și ademenindu-și clienții.

— Poftiți! Vă rog intrați! Haideți la noi! Avem și băutură...

Lui Okuni nu-i venea a crede că Sankurō s-a înhăitat cu o prostituată... și că-și pierdea vremea la băut... Nu era pregătită pentru un asemenea deznodământ. Aștepta nehotărâtă. Fiind vorba de o prostituată, nu știa cum să se poarte și nu spera să-l scoată prea lesne din mâinile ei. Din păcate, nu observase unde a intrat, dar nici nu se vedea în stare să plece de-acolo fără să afle răspunsurile la întrebările care o măcinau.

Stătea neclintită și se uita la felinarele localurilor. Deodată, bărbatul care întâmpina clienții bordelului Tinere de Calitate s-a întors și privirile li s-au întâlnit. Amândoi au tresărit.

„Ce naiba caută Kyūzō aici? se întrebă Okuni. Nu-mi vine să cred! Îmbrăcat frumos, după moda capitalei, și pieptănat îngrijit, cu moț în vârf și restul capului ras."

— Okuni!

În clipa în care s-a auzit strigată, Okuni a și rupt-o la fugă. Pornise în urmărirea lui Sankurō și dăduse întâmplător peste Kyūzō. Nu voia decât să scape de el. I se făcea pielea de găină numai când se gândea că e în capitală. Okuni fugea mâncând pământul. Nu era prea multă lume pe stradă... oricum, nu prea

multă până în preajma cartierului Shijō. Acolo a trebuit iar să dea din coate ca să poată trece.

— Okuni! Cât te-am mai căutat!

Okuni leșinase. Când și-a revenit, Densuke îi ștergea sudoarea de pe gât.

— Ah, Densuke!

— Uită-te la carul acela! Se cheamă Tsuki hoko[1].

Densuke o căutase pe Okuni disperat, iar acum, că o găsise, se simțea stânjenit și nu știa ce să spună. De aceea arăta spre carul alegoric ce aparținea breslei de negustori bogați.

Era cel mai ușor de recunoscut. Toată lumea îl știa. Se distingea chiar și pe întunericul care se lăsa tot mai mult. Felinarele aprinse pe sub streșinile caselor nu dădeau lumină destulă.

— Densuke, e cam târziu ca să ne-ntoarcem la Fushimi, nu-i așa? Ce-or fi făcut fetele?

— S-au dus acasă, însoțite de Kanji.

— Eu ce să fac?

— În apropierea carului Uradeyama se cântă toată noaptea muzică de Gion. N-ai vrea să mergem acolo?

Okuni a fost de acord. Nu era capabilă să gândească. Prin fața ochilor nu-i trecea decât imaginea ei urmărindu-l pe Sankurō și întâlnirea neașteptată cu Kyūzō. Nu se simțea sigură pe picioare. Se clătina de parcă era beată.

— Okuni, ai grijă să nu te rătăcești! a avertizat-o Densuke, întinzându-i brațul.

Okuni a răspuns gestului și-au plecat mai departe ținându-se de mână. Ca să ajungă la Uradeyama, au trecut de Tsuki hoko, dar au înaintat greu din cauza bulucelii. De îndată ce-au sosit, copiii au început să interpreteze cântece specifice festivității Gion, acompaniați de fluiere și clopoței. Densuke tremura de emoție. Spiritul sărbătorii vibra în toată ființa sa. Era nebun de fericire. A tras-o spre el pe Okuni, care stătea parcă absentă, și-au rămas așa, îmbrățișați.

---

1 Numele îi provine de la semiluna din vârf. Este carul alegoric cel mai bogat decorat cu picturi și sculpturi renumite, precum și tapiserii aparținând dinastiei Ming.

La Urade Yama[1] se găsea și carul alegoric Funa hoko, sub forma unei bărci uriașe, închinat împărătesei Jingū Kōgō[2]. Păpușa care-o reprezenta purta o fustă-pantalon exagerat de mare. În mâna stângă ținea o undiță, iar în dreapta, un cârlig, în vârul căruia era înfipt un *ayu*[3]. Conform credinței populare, Jingū Kōgō era zeița protectoare a nașterilor, iar undița și cârligul erau uneltele sale de exorcizare a spiritelor demonice, cu ajutorul carora făcea previziuni. Prin urmare, i se aduceau multe ofrande, lumina numărându-se printre ele. De aceea strălucea atâta lumină în preajma colinei Urade Yama. Cei adunați acolo nu se plângeau de lipsa băuturii. Cântau pe ritmul melodiilor sărbătorii și flirtau în voie. Distracția era în toi.

— Okuni, vrei să bei ceva?

— Da.

Era o seară în care n-avea cum să nu bea. Okuni a dat pe gât sakeul adus de Densuke de parcă ar fi băut apă. Nici măcar nu făcuse gestul de a-l gusta mai întâi. S-a amețit imediat. *Chan chiki chi, chan chiki chi.* Melodiile pe care le auzea nu erau vechi, ci unele la modă. Toată lumea cânta.

Nu mai spera
La dragostea ne-mplinită.
Trăiește-ți clipa!
Seară de seară mă apropii tot mai mult.
Vin de departe și trec muntele
Ca să te fac fericită.
Nu lăsa gelozia să te macine.
Mare prostie!
Vai! Vai! Vai!
Hai, nu mai sta!

1 Muntele Oracolelor, colină pe care a fost înmormântată împărăteasa Jingū și numele unuia dintre carele alegorice dedicate ei.

2 170-269. Alte surse istorice o plasează la sfârșitul secolului IV și începutul secolului V. Conform legendei, deoarece necesitatea expediției în Coreea îi fusese revelată de către zei, împărăteasa-șaman, însărcinată, și-a pus o piatră în brâul chimonoului ca să întârzie nașterea și a condus războiul împotriva Coreei.

3 Păstrăv de apă dulce. Împărăteasa încerca să afle, pe calea divinației, dacă expediția ei în Coreea avea să fie încununată de izbândă.

Okuni cânta. Cânta și bea. Nu-și mai putea stăpâni picioarele și nici nu-și dădea seama că asta se chema, de fapt, „băutura disperării". Densuke o ținea în brațe, cu toate că se îmbătase și el. O strângea tare. Okuni nu i se împotrivea. Se lăsase moale ca o cârpă pe pieptul lui. Trăiseră în aceeași cameră atâta amar de vreme și n-o mângâiase nici măcar o dată, pentru că îi aparținea lui Sankurō. Densuke se tot abținuse, dar acum simțea că cedează. Băutura îl ajuta să uite de Sankurō.

— Okuni, te iubesc! Te iubesc din clipa în care te-am zărit prima oară... izbucni el în cele din urmă.

Femeia din brațele lui zăcea nemișcată.

— Okuni!

Densuke îi ridică fața și o întoarse spre el. Genele ei negre și lungi se arcuiau frumos sub ochii închiși. Erau ude de lacrimi, care se prelingeau pe obraji.

— Okuni, de ce plângi?

A scuturat-o. Okuni, beată criță, n-a răspuns.

Cât timp locuise la Suekichi, se mai împlinise. Chimonoul subțire de vară nu-i ascundea cu totul sânii, care se rotunjiseră și ei. Se îmbătase, dormea și nici măcar nu-și dădea seama că el o îmbrățișa. Când a înțeles ce se întâmplă, Densuke s-a trezit subit. Amețeala i se risipise dintr-odată.

A privit la cei tolăniți în jur, beți și ei. Nimic rău în asta, pentru că zeului cu cap de bou îi plăcea veselia; făcea parte din sărbătoarea închinată lui. Comportări imorale nu erau. Și bogații, și săracii cântau și beau până cădeau lați.

Densuke a luat-o pe Okuni în brațe și a dus-o într-un colț mai ferit. După ce s-a așezat și el, i-a pus capul în poală. Lacrimile de pe genele ei nu se zvântaseră, însă ea adormise. Avea sânii mari, dar chip de fetiță. Densuke i-a aranjat puțin chimonoul, petrecând atent o pulpană peste alta. Când i-a atins gâtul, a simțit că-i sare inima din piept.

Era o vară nefiresc de călduroasă. S-a putut respira doar cât a căzut roua. Când s-a crăpat de ziuă, Densuke a-nchis ochii și-a ațipit și el puțin. Doar puțin. O iubea pe Okuni și nu voia să piardă nici o clipă de bucurie în prezența ei.

„Dacă am avea amândoi un copil, ar fi frumos ca ea", își spuse.

Orașul s-a trezit devreme, pentru parada carelor alegorice. Okuni dormise prea mult, fără să vrea. Când a făcut ochi, a fost tare mirată. Nu știa unde se află. Densuke avea și el o figură buhăită.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Nu-ți amintești?

— Știu c-am băut...

— Ai băut și-ai cântat.

— A, da...

— Te-ai îmbătat și-ai adormit. Te-am scuturat, am vrut să te trezesc, dar mi-a fost peste putință. Am stat și te-am păzit.

Okuni s-a lovit ușor cu palmele peste urechi. Nu avea nimic, nu era mahmură. Se odihnise bine. Se simțea minunat. Își amintea doar până la un punct că a băut și a cântat în apropiere de Urade Yama.

— M-am îmbătat. Îmi amintesc câte ceva...

— Te doare capul?

— Ba dimpotrivă, e foarte limpede.

Densuke nu i-a spus că adormise cu obrajii plini de lacrimi. Nici Okuni nu i-a povestit nimic despe Oan și gelozia care o măcina. Nici măcar că-l văzuse pe Kyūzō.

Dis-de-dimineață s-a ținut ritualul purificării carelor alegorice. Stăteau rânduite în oraș ca piesele pe tabla de șah. Chigo, pajul sărbătorii, în veșminte strălucitoare, și-a ocupat locul din frunte. Pe căldura înăbușitoare, a-nceput parada. Bărbații, cocoțați pe care, cântau cât îi ținea gura, acompaniați de clopote și tobe. *Chan chiki chi, chan chiki chi.* Lumea adunată la marginea drumului privea fermecată întreg spectacolul și mai ales ornamentele carelor alegorice.

În vârful parilor lungi, care fuseseră inițial lănci, se găseau tot felul de obiecte decorative: săbii, păsări, bijuterii. În vârful carului Takayama, un uliu cu aripile deschise dădea impresia că avea să zboare de-acolo în orice clipă. Scene pur și simplu copleșitoare. La un semn făcut cu evantaiul de conducătorul carului, toți bărbații au început să cânte. Melodii de bun-gust, acompaniate la fluier și tobă... potrivite atmosferei de sărbătoare

din capitală. Prin fața ochilor defilau mătăsuri și tapiserii de o rară delicatețe. Bijuterii prețioase atârnau de șnururile elegante. Belșug greu de descris în cuvinte... în miezul călduroasei zile de vară.

La intersecția de la Shijō, Densuke și Okuni s-au întâlnit cu fetele însoțite de Kanji și Mame. Au pornit apoi în căutarea lui Sankurō, însă Okuni era mult mai tăcută decât cu o seară în urmă. Parcă se rupsese ceva în sufletul ei.

— Densuke, tu ai ajuns la bordelurile din Nijō?

— Nu, doar am auzit de ele.

Densuke se uita mirat la Okuni. Ea habar n-avea ce se petrecuse în inima lui în seara trecută, însă la o asemenea întrebare nici nu se așteptase. O iubea prea mult pe Okuni ca să se poată gândi la altă femeie. Nu s-a supărat totuși, pentru că i-a surprins privirea inocentă.

— Tare aș vrea să fiu bărbat, ca să văd și eu ce au femeile alea în plus?

Densuke era tot mai uimit.

Okuni ar fi vrut să fie bărbat, ca să înțeleagă ce se petrecea la un bordel, cum era viața în acel loc. N-o tenta nici o clipă să muncească acolo ca femeie. Se întrista ori de câte ori Sankurō o repezea și apoi pleca de-acasă, însă n-ar fi fost capabilă să se lase cumpărată. Ar fi însemnat iadul pe pământ pentru ea. Și-a amintit iar de Kyūzō și-au trecut-o fiorii. O siluise... Amintirea era cumplită... Iar Sankurō, pe care-l iubea, frecventa bordelurile. Dacă femeile alea îl răsfățau, firește că se lăsa dus de valurile plăcerilor. Oricât încerca să înțeleagă o asemenea purtare, nu reușea. Cu atât mai mult cu cât nu-l vedea binedispus după o noapte petrecută la prostituate.

Parada carelor alegorice numite Yama hoko se desfășura pe Shijō Muromachi, cea mai animată stradă din capitală. Acolo au dat și peste Sankurō, într-o înghesuială de nedescris, pe căldura aia insuportabilă. Lac de sudoare, privea, tâmp, parada. Dimineață o fi flirtat cu vreo prostituată, iar acum făcea baie de aburi.

— A, ai venit? îl întrebă Okuni din vârful buzelor.

Sankurō dădu doar din cap, ușor stânjenit, încropind un zâmbet.

Okuni tăcu și-i întoarse zâmbetul. Nu se mai frământa. Știa că-i leagă nu doar dragostea trupească, ci și cântecele și dansurile trupei. Nu-i puteau lăsa pe ceilalți de izbeliște, prin urmare n-aveau cum să se despartă.

Scopul principal al paradei fiind alungarea spiritelor rele, aducătoare de nenorociri, carele înaintau încet, iar la răspântii se opreau. Poate și pentru ca aceia care cărau sau împingeau să apuce să-și tragă sufletul. Parada a continuat până la apusul soarelui.

Spiritul sărbătorii îi pătrunsese și nu-i slăbea deloc. În drum spre Fushimi, au cântat, în frunte cu Kanji, în timp ce fetele băteau ritmul cu palmele.

Cui îi trece prin cap
Să doarmă
Pe-o așa noapte de vară?!
Nici nu-i cu putință,
De prea multă lumină!

Densuke cânta și el cât îl ținea gura:

Iubirea mea e-nfocată...
Licurici sclipitori pe apă,
Luminându-i calea.
Licurici caraghioși,
Ce nu știu să grăiască!

În apropierea Castelului Fushimi domnea o liniște desăvârșită. Sankurō s-a încruntat și le-a atras atenția, răstit:

— Tăceți din gură! Suveranul e bolnav.

Okuni replică îndată:

— Păi, noi cântăm ca să-l înduplecăm pe împăratul cu cap de bou să alunge duhurile rele.

— Gura! Sărbătoarea Gion s-a terminat!

Au pus cu toții capu-n pământ și-au luat-o tăcuți spre intrarea din spate a castelului.

Chiar în zilele acelea se răspândise zvonul că suveranul murise. Era mare zarvă la castel. Rugăciunile adresate miriadelor de zei și fastuoasa sărbătoare Gion, al cărei scop fusese tocmai exorcizarea relelor, nu avuseseră nici un efect asupra suveranului.

„Eu am impresia că sărbătoarea nu i-a fost destinată suveranului, își zise Okuni. Toată lumea a petrecut pe cinste și nu

cred că a stat cineva în clipele acelea să se roage pentru sănătatea lui. Câți își câștigă existența datorită lui și se roagă pentru el din toată inima? Pe mine, moartea suveranului nu mă afectează câtuși de puțin. Poate pe nobili, în frunte cu împăratul, și pe seniorii mai mari și mai mici...“

La Castelul Fushimi era un du-te-vino zi și noapte... samurai călare dinspre și înspre Castelul Ōsaka. Slujitorii și slugile schimbau priviri îngrijorate, cu toate că nimeni nu le spunea nimic concret.

Pe 19 august[1], dimineață devreme, Kanbei Suekichi, proaspăt întors de la Hirano la Fushimi, le-a cerut servitorilor să-i încarce bagajele. Abia atunci, Okuni și ceilalți au înțeles că zvonul despre moartea suveranului era adevărat. Hideyoshi Toyotomi se stinsese din viață cu o seară în urmă, la vârsta de șaizeci și doi de ani. Dar slujitorii lui credincioși, în frunte cu shōgunul Mitsunari Ishida, au preferat să nu anunțe moartea în mod oficial. La mijloc se aflau motive politice serioase.

Imediat după prânz, Kanbei a chemat trupa lui Okuni. Pe chipul peste care trecuseră ani mulți, nu se citea nici măcar oboseala provocată de drum. Le-a oferit, cu nespusă generozitate, banii și cadourile pregătite din timp și li s-a adresat cu multă blândețe:

— Vă mulțumesc pentru că m-ați slujit cu credință atâta amar de vreme. M-am hotărât să mă-ntorc la Hirano și să locuiesc acolo o vreme. S-ar putea să vă chem la un moment dat. Sper să nu mă uitați.

Prin urmare, nu mai avea nevoie de ei. Fuseseră doar niște slujitori vremelnici.

— E sigur că suveranul s-a stins din viață? întrebă Sankurō, încercând să afle cât anume din ceea ce se zvonise era adevărat.

Kanbei s-a prefăcut că nu-l aude și li s-a adresat tuturor, zâmbindu-i însă lui Okuni:

— Vă doresc numai bine și mult noroc!

Sankurō nu era omul care să lase lucrurile nelămurite. Prin urmare, a continuat să-l sâcâie cu întrebări.

— Domnule Kanbei, cine va fi succesorul suveranului?

---

1 Conform calendarului gregorian, 19 septembrie.

Kanbei Suekichi i-a aruncat o privire scurtă lui Sankurō și i-a răspuns cu răceală:

— Prințul moștenitor.

— Fiul suveranului?

— Prințul Hideyori. Mulți seniori și generali i-au jurat deja credință.

— Ce fel de jurământ i-au făcut?

— Au jurat să-l slujească cu devotament pe fiul suveranului.

Mai demult, Kanbei îi mărturisise cinstit lui Sankurō că războiul n-o să dureze, mai cu seamă că țăranii extenuați nu mai erau dispuși să-l sprijine. Previziunile lui se adeveriseră. Nici armata trimisă în cea de-a doua campanie nu avea cum să mai reziste. Acum regreta că fusese atât de nătâng, încât să-i încredințeze unuia ca Sankurō informații prețioase, ba chiar periculoase. Își propusese să nu mai spună nimic... cu atât mai puțin să-și dezvăluie convingerea că succesorul la cârma țării urma să fie Ieyasu Tokugawa.

18

De îndată ce Kanbei a renunțat la serviciile lor, Okuni și ceilalți s-au hotărât să se întoarcă în albia râului, la Shijō. Nu asta și-ar fi dorit Sankurō, însă nu-i venea o idee mai bună. Trăiau vremuri tulburi. Grupuri mari de samurai patrulau în permanență între cele două castele – Fushimi și Ōsaka –, speriind lumea pe care o întâlneau în cale. Din toată zarva, au înțeles cu toții că suveranul murise.

Okuni, Kanji și Mame erau nespus de fericiți la gândul că își vor putea construi un teatru nou cu banii dăruiți de Kanbei. Unul asemănător cu cel luat de ape la inundații. Ba poate chiar mai mare. Când i-au spus lui Sankurō că voiau să ridice mai mult scena, să lase parterul pentru spectatori, iar ușa de la intrare să aibă două canaturi, acesta n-a făcut decât să bombăne. Umbla tot timpul morocănos.

Sankurō se îndoia că succesorul suveranului putea fi un băiat de șase ani, așa cum îi spusese Kanbei. I se părea cu atât mai

ciudat, cu cât Kanbei se retrăsese la reședința din Hirano și, colac peste pupăză, nu cedase conacul de la Fushimi, ci își lăsase câțiva oameni de pază. Ce se petrecea oare? Cine avea să fie noul suveran? Dacă ar fi trăit Baian și relațiile dintre ei ar fi fost bune, ar fi dat fuga să-l întrebe ce se-ntâmplă. În vremea ședерii la Kanbei Suekichi, lui Sankurō îi scăpaseră multe dintre mișcările suveranului. Știa bine că nu se va mai număra vreodată printre oaspeții lui Kanbei, însă nici nu avea altă cunoștință de la care să ceară lămuriri.

Sankurō era supărat și pentru că trebuia să se resemneze cu un rol de mâna a doua în trupa lui Okuni, pe ai cărei membri îi disprețuia din tot sufletul. Visurile lui se năruiseră și nimic nu-i mai plăcea. Se cutremura la gândul că oaspeții lui Kanbei își vor aminti de Okuni, dar nu și de el. El, care făcuse parte din trupa Kanze!

Decesul suveranului s-a anunțat oficial la patru zile după ce s-a stins din viață. În acest răstimp au fost rechemate la bază oștirile trimise la cucerirea Coreei și Chinei. Pe data de 22 august (după vechiul calendar lunar) urma să aibă loc, în holul statuii lui Buddha de la Templul Hōkō, slujba de comemorare. Toate astea n-aveau însă nici o legătură cu agitația trupei lui Okuni la Shijō.

După ce și-au construit noul teatru, l-au împrejmuit cu rogojini ieftine. Când a fost gata, arăta desăvârșit și atrăgea toate privirile. Lumea care-și amintea de teatrul luat de ape abia aștepta să-l vadă pe cel nou. Așadar, au venit mulți spectatori la deschiderea lui. Picioarele lui Okuni nu mai atinseseră de multă vreme scândurile unei scene și lăsau impresia că plutesc. Era nebună de fericire. Omatsu, aprinsă la față, se străduia din răsputeri să facă impresie bună. Kanji cânta cu elan. Mame bătea toba la intrare ca să atragă spectatorii.

Cu toate că suveranul se prăpădise, nu vedeai nici un chip trist prin capitală. Dimpotrivă, strada Shijō era mai animată ca oricând, și nici alte zone nu fuseseră cuprinse de mâhnire. Cei care treceau prin Shijō aveau pasul sprinten și erau binedispuși. Când auzeau melodiile și sunetul clopotelor dinspre teatrul lui Okuni, se îndreptau iute spre el, de parcă fuseseră chemați.

Începând cu Okuni, trupa purta veșminte de ultimă oră, după moda „barbară", o atracție în plus pentru amatorii de excentric. Toate le primiseră în dar de la „marele" negustor al suveranului – Kanbei Suekichi. Nimic însă nu se compara cu frumusețea lui Okuni și strălucirea dansului ei sau cu spectacolul neobișnuit prezentat de fete. Spectatorii aplaudau și aclamau. Nu numai că le spuneau și altora ce grozavă era trupa din albia de la Shijō, însă mai reveneau și ei de câteva ori. Spectatorii erau de tot felul – de la slujitori și trecătorii întâmplători până la persoane de viță nobilă, care-și acopereau chipurile în spatele evantaielor mari, ca să nu fie recunoscute. Se temeau să nu-și strice reputația venind în asemenea locuri. Însă atât de mult se dusese vestea trupei lui Okuni, încât uneori lăsau impresia că nu le păsa. După moartea lui Hideyoshi, nobilii își vedeau de viața lor, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Nu-și pierdeau vremea să se roage pentru sufletul celui dispărut.

Deși nu duceau lipsă de spectatori, Sankurō nu părea câtuși de puțin mulțumit. Îl scotea din sărite genul de oameni care le frecventa teatrul. Trecuse de treizeci de ani și sperase altceva. Își regreta zilele din tinerețe când făcuse parte din trupa Kanze, îi părea rău că suveranul nu-l luase sub protecția sa, că toate planurile lui mărețe eșuaseră. Lumea îi lăuda, însă pe el nu-l bucura nimic, iar celor din trupă le vorbea mereu pe un ton caustic.

— Sankurō, chiar nu înțeleg de ce stai supărat tot timpul. Ce nu-ți convine? Avem de două ori mai mulți spectatori decât înainte, ne aplaudă, cântă cu noi, e limpede ca lumina zilei că ne îndrăgesc. Ce-i cu fața asta? Ce te deranjează?

— Costumele noastre sunt prea alese, iar spectacolele prea bune pentru ei. Mă apasă un sentiment al irosirii... Păcat de atâta risipă!

— Păi, tocmai de aceea vin și atâtea femei la reprezentațiile noastre. Vor să vadă noua modă *kabuki* și să o imite. Și pe bărbați îi încântă costumele noastre... mi-e limpede după cum ne privesc. Trebuie să fim frumoase ca să-i atragem. Sankurō, crede-mă, nu se irosește nimic.

— Okuni, tu n-ai voință. Pentru mine singurul spectator care ar conta ar fi suveranul.

— Suveranul a murit.

— Moștenitorul lui e acum suveran. Cum de-ai pierdut ocazia să intri în grațiile doamnei Nishinomaru?

— Ce rost mai are să vorbim de lucruri petrecute demult?

— Greșești! Persoana aceea este mama suveranului! Dacă te-ar fi plăcut atunci, n-ai dansa acum în albia râului Kamo.

— Îmi place mai mult să dansez aici decât în fața unei ființe ca ea.

— Înseamnă că atâta meriți.

Okuni ar fi vrut să dea o replică pe măsură cuvintelor lui usturătoare, dar el i-a întors spatele și dus a fost.

– Ce-a vrut să spună cu „atâta meriți"? De ce-a plecat din trupa Kanze dacă e așa de grozav? Da, atâta merit și sunt mândră de mine. Îmi place să dansez pe scena asta... mai mult ca la Baian sau la Kanbei. Decât în fața oaspeților ăia scorțoși, mai bine pentru cei din albie – bat din palme, cântă cu noi, li se citește încântarea pe față. Densuke, n-am dreptate?

Okuni își imagina lesne unde plecase Sankurō. Nemaiputând fi de acord cu toate ideile lui, începuse să-și spună părerea sincer, agresiv câteodată. Se certau tot mai des. De obicei, Sankurō o străfulgera cu privirea, îi întorcea spatele și pleca la bordel, iar lui Okuni nu-i rămânea decât să urle până nu mai putea. Densuke, prins la mijloc, se tot întreba unde aveau să ducă neînțelegerile celor doi. Chiar dacă de multe ori îi dădea dreptate lui Okuni, nu-și permitea s-o recunoască.

Când Sankurō dispărea, Okuni își umplea golul din suflet cu repetiții. Cânta pe tonuri cât putea de înalte, de parcă urmărea să se ia la ceartă. Dansa din toată inima, parcă intenționa să zgândăre pe cineva.

— Densuke, într-o bună zi o să mă-ncumet să dansez și *Firul tors*, îi mărturisi ea.

— N-o să-ți fie ușor.

Nici n-avea cum să fie ușor! Densuke, în rol de femeie, arăta ca un ștrengar greu de imitat. Spectatorii se prăpădiseră de râs pe vremuri și-l aplaudaseră îndelung. Între timp își perfecționase dansul, transformându-l în artă. Puțin probabil ca vreun membru al trupei să fi fost în stare să-l imite... darămite să

atingă stadiul la care-l adusese el. Cu excepția lui Okuni, cea extrem de ambițioasă. Poate ar fi reușit amândoi.

Când dansaseră la reședința lui Kanbei, Densuke purtase chimono înflorat, iar Okuni, veșminte bărbătești, însă nu mai vorbiseră despre tentativa aceea. Sankurō îi certase atunci, cerându-le să nu se mai prostească. Dăduseră totul uitării... mai puțin sfada. Nici acum nu li se părea potrivit să apară împreună pe scenă, Okuni în veșminte femeiești, iar Densuke dansând *Firul tors*. Se tot gândeau cum să facă.

Hideyoshi lăsase cu limbă de moarte să i se înalțe un templu maiestuos, având o pagodă cu cinci niveluri, în care să fie venerat ca Amida Buddha al națiunii. Alesese terenul în partea de răsărit a capitalei, pe vârful unuia dintre dealurile, care formau un peisaj mirific. Câteva sute de trepte duceau până la templu. Privind în jos, se vedea toată valea dominată de renumitul templu Kiyomizu, iar în zare, perspectiva se deschidea până spre Ōsaka. Mormântul și templul lui Hideyoshi se aflau chiar în locul sacru potrivit celui care ținuse să i se spună „suveran". La venirea primăverii, Hideyoshi era deja venerat – prin ordin imperial – ca Gongen[1] al Templului Toyokuni.

Până la terminarea Templului Toyokuni, evenimentele au început să se precipite și în restul țării. După moartea lui Hideyoshi, trupele japoneze au fost evacuate din Coreea. De fapt, au fost obligate să se retragă. Pe generalii întorși în patrie nu-i așteptau ordine și medalii, ci lupta crâncenă pentru putere.

Pe data de 10 ianuarie, doamna Nishinomaru l-a luat pe Hideyori și s-au mutat la Castelul Ōsaka. Okuni și ceilalți au văzut procesiunea. Nu înțelegeau de ce așa-zisul „nou suveran", moștenitorul lui Hideyoshi, trebuia să se retragă la vechea fortăreață. Mai mult decât atât, după ce s-a construit Templul Toyokuni, Ieyasu Tokugawa și-a mutat reședința la Fushimi. Unii dintre supuși îl numeau deja „suveran". Situația părea tot mai încâlcită.

Pe chipul lui Okuni se citea mirarea. Nu mai înțelegea chiar nimic.

1 Divinitate șintoistă considerată o manifestare a lui Buddha.

— Cum e cu putință una ca asta? îl întrebă Okuni pe Sankurō.

El nu-i răspunse. Era foarte supărat. După calculele lui, trupa Kanze începuse să fie uitată în momentul în care îl însoțise pe Ieyasu pe domeniul lui din prefectura Mikawa, în urmă cu peste zece ani. Atunci nu se încumetase s-o urmeze, crezând că n-avea nici o șansă de a se face cunoscut. Sankurō își mușca buzele de ciudă la gândul că Ieyasu devenea suveran, iar trupa Kanze își va recâștiga faima la care el visa de atâta amar de vreme. Chiar dacă ar fi vrut să se întoarcă la Kanze acum, n-ar fi reușit. Membrii trupei nu îngăduiau intrușii, mai ales dacă aceștia îi trădaseră cândva. Nu prea știa cum să reînnoade legătura cu ei.

Sankurō nu-și putea reveni. Își mângâia toba, cufundat în gânduri. S-a ridicat brusc și a țâșnit pe ușă. În noaptea aceea nu s-a mai întors.

Trupa și-a înălțat un nou lăcaș în albia râului Kamo. Noaptea, le servea drept adăpost. Cât timp stătuseră la Kanbei, căsuța de care se folosiseră în zona Toribeno fusese ocupată de alți sărmani. De data asta, au construit în așa fel încât, dacă inundațiile veneau peste ei, să o poată dărâma îndată și să recupereze pereții din lemn.

Copilul lui Onei a început să umble. La trup semăna cu Mame, la chip, cu mama lui. Era nespus de drăgălaș și toată lumea îl alinta. Făcea doi-trei pași și-apoi cădea. Încerca să se miște pe ritmul muzicii cu care se obișnuise de când venise pe lume. Socoteau cu toții că avea să fie un bun dansator. Okuni era pur și simplu înnebunită după copilaș. Jucându-se cu el, îi mai trecea amărăciunea provocată de absența lui Sankurō. Pesemne că Densuke nu ghicea întru totul ce se petrecea în sufletul ei în astfel de clipe, dar îi ținea isonul. Umbla și el în patru labe și se prefăcea că se nu se mai ține pe picioare. Se distrau de minune cu toții, râzând și bătând din palme ca să-l încurajeze pe copilaș.

— Hai, Densuke, dansați!

— Să vezi ce grozavi suntem!

Okuni râdea și nu-și putea desprinde privirea de la băiețaș. Cine-i vedea zicea că nu există altceva pe lume în afară de dans.

„Eu n-am putut avea un copil, însă mă bucur că sunt lângă el când crește. Aș vrea să-l pasioneze dansul", își spunea Okuni.

Îi venea să-i cânte:

Hai, pui mic,
Nu te lăsa!
Noi te creștem
Ca pe-o floare.
Fii tare ca itadori[1]
Din vârful muntelui,
Și sprinten ca o căprioară.

În clipele acelea, prin albia râului Kamo își croia drum o umbră. Veșmintele din pânză aspră arătau jalnic. Nici că mai exista vreo tânără în capitală îmbrăcată astfel. Ducea o bocceluță în spate, iar în mână ținea ceva. Abia își târa picioarele, de parcă ar fi trecut văi și munți până să ajungă acolo. Părul îi cădea în dezordine pe obraz, însă părea atât de ostenită, încât nu mai avea puterea să și-l dea la o parte. Privindu-i ceafa, îți dădeai seama că-i tânără, dar lăsa impresia unei cerșetoare. După ce-a trecut podul, a zărit un teatru mai acătării, dar neștiind că era al lui Okuni, nu s-a oprit și a mai dat o raită prin albie, uitându-se și la alte lăcașuri. Vagabonzii din cale îi strigau vorbe deocheate sau o trăgeau de mânecă, încercând s-o agațe. Fata nu-i băga în seamă, făcându-și loc nepăsătoare printre ei.

— N-o cunoașteți pe Okuni din Izumo? Am auzit că-i pe-aici.

— Okuni din Izumo? A, da! Uite-acolo!

— Mulțumesc.

A rămas puțin descumpănită, ascultând zgomotele dinăuntru. Era cam devreme pentru spectatori și totuși... se auzeau multe voci... și râsete. A ocolit clădirea, ca să ajungă la intrarea din spate. De îndată ce-a pus mâna pe zăvor, poarta s-a deschis de parcă o aștepta.

A mirat-o scena care i s-a dezvăluit privirilor. Toată lumea râdea în jurul unui copilaș, care trăgea de ciocănelul de la clopotul

1 Plantă perenă originară din Japonia, care poate atinge o înălțime de trei metri.

lui Okuni și făcea câte cinci-șase pași. Văzând că țintea chiar clopotul, Okuni și-a împins pieptul înainte ca să-l ajute să bată. Toți ceilalți se amuzau, încântați, de spectacol. Văzându-l atât de entuziasmat, Okuni a repetat mișcările de câteva ori: îi dădea ciocănelul, se retrăgea cu clopotul, apoi se apropia ca să-l ajute să nimerească... Numai că, nedeprins cu mișcarea, băiețelul cădea îndată ce lovea clopotul. Se ridica iute, fără un scâncet. Distracția era în toi, așa că nimeni nu observase prezența străină. S-au întors cu toții deodată ca s-o privească. Okuni n-a mai avut timp să-l răsplătească prin aplauze și râsete pe copilașul care-și atinsese ținta. Necunoscuta și-a dat la o parte părul de pe față.

— Surioară Okuni! Sora mea, Okuni!

— Okiku! Tu ești?

Vocea lui Okiku i se păstrase vie în minte, în pofida celor aproape zece ani de când o lăsase în urmă pe fetița aceea drăgălașă. Se făcuse domnișoară în toată firea...

S-au îmbrățișat îndelung. Lacrimile le curgeau pe obraji nestăvilite.

— Okiku! Ești chiar tu!

— Okuni! Ce bine că te-am găsit!

Okuni și-a revenit prima. A constatat cât de mult crescuse Okiku. Copila de care se despărțise de atâta amar de vreme se făcuse femeie în toată firea.

— Cum ai ajuns în capitală?

Asta voia Okuni să știe înainte de orice.

— Am călătorit de una singură...

Okuni i-a dat să bea apă caldă și ceva de mâncare. Simțindu-se ca acasă, Okiku a început istorisirea întâmplărilor petrecute după plecarea lui Okuni.

În 1591, douăsprezece sate și șapte golfulețe aparțineau Marelui Templu din Izumo, dar în scurt timp numărul s-a redus la șapte sate și cinci porturi mici.

— După ce-ai plecat, zise Okiku, a venit un nou senior de Izumo care le-a confiscat aproape toate. Nu și satul nostru. Kizuki-Nakamura s-a numărat printre cele cinci care-au scăpat. Dar templul a sărăcit îngrozitor. Apoi, samuraii au vizitat zona

și seniorul a acaparat tot mai mult din recolta de orez. Okuni, apele învolburate ale râului iau cu ele parcele de orez... fără număr. Țăranii-s tot mai săraci.

Okiku povesti totul dintr-o suflare.

— Iar inundații?

— Vai de mine! Apele fac prăpăd cel puțin o dată la doi ani. Orochi a plesnit în două!

— Pe vremuri, Orochi avea opt capete.

— Acum mai are doar două. S-a adunat atât de mult nisip în albie, că jumătate din râu a ajuns să curgă spre apus, iar cealaltă, spre răsărit. Când erai și tu acasă, Hii pornea din munte și brăzda ținutul Izumo spre apus.

— O!

Okuni rămase fără grai.

Îi era greu să-și închipuie cum se modificase cursul râului. Și ea se schimbase mult în cei aproape zece ani. Oftă adânc. Okiku nu mai avea aproape nimic din aerul de copilandră. Era de nerecunoscut.

— Ce mai face Okaga?

— S-a călugărit.

— Di șe?

S-a trezit vorbind ca la țară. Pesemne că vestea o șocase.

— După ce-a aflat că Yokichi s-a prăpădit din cauza traiului neomenos de la digul Yodo, Okaga a plâns până n-a mai putut. Pe urmă s-a dus la Templul Renga și-acolo a rămas. Tata a-ncercat s-o împiedice, dar în zadar. Nimeni n-a reușit s-o convingă să se răzgândească.

— N-a avut copii?

— Nu.

„Okaga l-a iubit pe Yokichi și a renunțat la dans pentru el. Soțul i-a pierit înainte să aibă copii. El a murit, ea s-a călugărit. Ce crudă poate fi soarta unei femei!" gândi Okuni.

— Okuni, Kyūzō n-a ajuns pe-aici?

Întrebarea a luat-o prin surprindere.

— De ce?

— A lucrat și el la digul Yodo. S-a zvonit că a fugit după moartea lui Yokichi și a plecat să te caute. Nu te-a găsit?

Okuni n-a răspuns. Okiku a îngânat de una singură:

— Așadar, n-a mai apărut. O fi murit și el.

Okiku nu semăna cu Okaga. Era cu picioarele pe pământ.

— De ce-ai venit aici? o întrebă Okuni.

— Știi bine că-mi doream încă de mică să dansez cu tine... în capitală. Nu te-am uitat nici o clipă și nici n-am renunțat la vis.

— Și eu m-am gândit la tine de multe ori.

— Zău?

Era adevărat. Okiku scâncise și-i bătuse la cap s-o ia cu ei. După ce Okaga s-a întors acasă și a îmbrăcat chimonoul înflorat la nunta cu Yokichi, Okiku n-a mai visat decât să ajungă-n capitală, să poarte veșminte frumoase și să danseze în fiecare zi. Când și-a deschis San'emon fierăria cea mare și lumea a-nceput să-și închipuie că banii se fac ușor în capitală, Okiku s-a rugat neîncetat să ajungă acolo. Numai că țăranilor nu li se permitea să părăsească satele. Nici măcar copiilor. Okiku n-a reușit să plece împreună cu Kyūzō. Pentru digul de la Yodo se căutau doar bărbați. Okiku îi invidia, cu toate că Yokichi încerca să-i explice că n-avea nici un motiv. Ba era chiar îngrijorat că nu se luau măsuri pentru râul Hii, mai degrabă decât pentru Yodo.

Văzând că n-are cu cine vorbi, Okiku i-a șoptit lui Kyūzō la ureche:

— Dacă te-ntâlnești cu Okuni, spune-i că vreau și eu să ajung în capitală.

Numai că Yokichi a murit, iar Kyūzō nu s-a mai întors. Okiku a crescut frumos, ca fiică a fierarului din sat, dar gândul la viața din capitală nu-i dădea pace. Când Okaga s-a călugărit, San'emon s-a hotărât să-i lase fierăria moștenire lui Okiku.

— Cine-o să fie mireasa licuricilor–scântei din vatră? o tachina San'emon.

Okiku nu suporta să rămână în sat.

Între timp, Marele Templu sărăcise și mai mult. Credincioșilor li s-a îngăduit să plece în pelerinaj ca să vândă amulete de-ale templului, pentru a-l salva de la pieire. Nici că se putea ivi o ocazie mai bună pentru Okiku. S-a alăturat grupului, fără știrea tatălui, și a plecat din Izumo în primăvară. N-a fost o călătorie ușoară.

Numele templului din Kizuki era cunoscut în toată țara. Prin urmare, obiectele s-au dat foarte repede. Pelerinii erau obligați să se întoarcă după vânzarea talismanelor, numai că Okiku a fugit. Întrebând în dreapta și-n stânga, a aflat că Okuni dădea spectacole în albia râului Kamo.

— Ce curaj ai avut!

Okuni o asculta pe Okiku cu lacrimi în ochi. O impresiona tot mai mult ambiția fetei. Se gândea deja cu drag ce atrăgătoare avea să fie după ce-o spălau și o îmbrăcau frumos.

— Okuni! zise Okiku, punându-i mâna pe genunchi și scuturând-o ușor. Lasă-mă să dansez! Învață-mă să cânt! De-aia am plecat de-acasă.

— Nu crezi că tata-i îngrijorat din cauza ta?

— S-o fi resemnat! I-am spus că o să te caut într-o bună zi. Întotdeauna-mi zicea că semăn cu tine.

Okuni o luă de mână și o privi drept în ochi:

— Dansează dacă vrei! N-o să te oprească nimeni! Și cântă dacă poți!

— Aici vin spectatorii?

— Da... acolo sus se dansează.

Okiku a fost plăcut surprinsă de existența scenei. Nu se așteptase la așa ceva. Okuni s-a arătat prudentă, din cauza experienței pe care o avusese cu Otsuru și Omatsu.

Sankurō a apărut la începutul amiezii. Okuni l-a înștiințat de sosirea fetei.

— Din Izumo? Bine, învață-o!

Sankurō s-a uitat o clipă la Okiku, însă nu părea să-l intereseze fata de la țară... Tocmai se întorsese din cartierul plăcerilor! Putea să fie și poleită cu aur... I-a aruncat totuși câteva vorbe, din vârful buzelor.

— Okiku, să ai grijă! Aici nu se dansează ca-n Izumo! Mai întâi, uită-te bine și reține mișcările din priviri. Și cântecele sunt diferite... Ascultă-le cu atenție și ține-le minte!

După drumul obositor, fericită c-a găsit-o pe Okuni, Okiku a ațipit toropită într-un colț. Imediat după prânz începeau să vină spectatorii. Nu mai rămânea loc pentru somnoroși. Pe Okiku însă n-au trezit-o gongul sau toba. Era tânără și ardea

de curiozitate. În capitală totul i se părea altfel... De-aceea și plecase din Izumo. N-avea rost să doarmă acum... Trebuia să prindă cât mai iute noile mișcări.

Sora ei avusese dreptate. Okiku nu mai recunoștea nimic din dansul învățat în satul natal. Nu se așteptase însă ca acesta să fie total diferit, și nici ca Okuni să-și azvârle de pe ea mantia neagră de preot, la terminarea dansului Nenbutsu, și să rămână într-un chimono neasemuit de frumos. Nu-și imaginase nici o clipă că avea s-o vadă pe Okuni dansând pe un ritm atât de vioi. Okiku privea pur și simplu vrăjită. Nu-i venea să creadă că Okuni se schimbase atât de mult. Nu-și putea dezlipi privirea de pe rozariul ce-i strălucea la piept, săltându-i pe sâni la fiecare pas de dans. Se temea că nu va reuși niciodată să danseze ca ea.

Okiku s-a uitat apoi la spectatori. O fascina moda *kabuki* introdusă de „barbari". Nu mai văzuse așa ceva. Nu numai femeile, ci și bărbații erau altfel. Purtau o minune de chimonouri, cu eșarfe pe umeri. Nici nu-i venea să creadă că sunt bărbați. Fustele-pantalon aveau pliseuri adânci de o frumusețe greu de închipuit. Îi privea de parcă aștepta ca-n orice clipă flori fermecătoare să-și iețească dintre ele capetele. La gât purtau șiraguri de mărgele din lemn, ca al lui Okuni, iar unii dintre ei aveau la piept cruci de diferite mărimi. Ca să nu fie etichetate *kabuki*, femeile își acoperiseră chipurile cu voaluri, stârnind și mai mult curiozitatea bărbaților. Se prefăceau însă indiferente și priveau scena, concentrate. Câțiva slujitori își serveau stăpânii cu mâncare și băutură în timp ce aceștia urmăreau nestingheriți spectacolul. Cei ce se îmbătaseră deja cântau împreună cu fetele și băteau energic din palme. Lui Okiku îi tresălta inima.

„O să-i fac eu să mă aplaude și pe mine într-o bună zi!" își zise în sinea ei.

În colțul scenei, Sankurō își lovea, încruntat, toba. Okiku se tot întreba cine putea fi, dar și-a dat curând seama că el conducea trupa. Nu înțelegea de ce stătea atât de încruntat, când toți ceilalți – cântăreți, dansatori, spectatori – erau într-o vervă de invidiat. S-a uitat mai atent și a văzut că era bărbat chipeș...

cum numai în capitală puteai întâlni. În Izumo, de căutai cu lumânarea, tot nu găseai așa ceva.

Când a început dansul lui Densuke, *Firul tors*, Okiku s-a comportat ca și spectatorii: aplauda și râdea cu lacrimi. După ce-a dansat în rolul de femeie, Densuke s-a apucat să imite un copilaș care se chinuia să umble și să vorbească. Cuvintele cântecelor răsunau peltic și lumea era în delir. Aplauzele nu mai conteneau. După atmosfera incendiară, era limpede că acea parte a spectacolului fusese în premieră. Okiku fremăta de emoție.

„Prin urmare, așa arată capitala!" își zise.

Okiku și-a dat curând seama că Sankurō era bărbatul lui Okuni. Nu i-a spus nimeni, însă a înțeles după felul cum își vorbeau. Okiku avea deja șaptesprezece ani. Nu era greu să priceapă atâta lucru. Cu toate astea, a vrut să se asigure și le-a întrebat pe Okane și pe Onei. I-au confirmat bănuiala. Okiku părea puțin dezamăgită, dar n-a comentat. A zis doar:

— Era și firesc să-l uite pe Kyūzō!

Cea mai tânără membră a trupei, Okiku era mică de statură și subțirică. Nu părea să aibă mai mult de paisprezece-cincisprezece ani. După ce s-a odihnit câteva zile, plimbându-se diminețile și spălându-se pe față cu apă din râu, a început să se gândească serios la repetiții. Fetele au pieptănat-o și-au îmbrăcat-o după moda capitalei. Arăta cu totul altfel. Era frumoasă foc. Okuni se ocupa de ea în fiecare dimineață, învățând-o să cânte și să danseze. Okiku prindea cu o repeziciune uluitoare. Era mult mai talentată decât sora ei, Okaga, și decât celelalte fete. Statura n-o împiedica să prezinte dansuri de mare forță. Pasul apăsat uimea prin îndrăzneală. S-a acomodat repede.

Okuni se trezea de multe ori îmbrățișând-o, fermecată. Recunoștea că fata avea talent, iar pe Kanji și Mame îi impresionase grozav.

— Ce părere ai, Sankurō? Okiku o să danseze cât de repede în centrul scenei, cu mine! îi zise Okuni, încântată.

— A, da?

Nimic nu-l mai mulțumea și nu-l mai interesa pe Sankurō. De când Ieyasu ocupase Castelul Fushimi, nu-i mai intra nimeni în voie. Kanbei îl asigurase că moștenitorul lui Hideyoshi avea

să devină noul suveran... Nu se așteptase la o asemenea întorsătură. Puțin îi păsa ce spectatori se adunau în albia râului! Totul îi devenise indiferent.

Ochii tăi m-ademenesc
La umbra evantaiului.
Oh, iubitule!
Ce mă fac?
Ai milă de mine!
Sunt ca roua
De pe zorele.

— Densuke, nu-ți place cum cântă Okiku?

— Ba da. E grozavă!

— Și dansează minunat! Ce zici, o iau lângă mine, în centrul scenei?

— Da, firește!

Okuni era nespus de fericită. Chiar dacă Sankurō nu reacționa la entuziasmul ei, îl avea pe Densuke. Ce bine! Se bucura de Okiku de parc-ar fi fost fiica ei. Trăia cu sentimentul că era copilul pierdut la Moriguchi, pe zăpadă, și crescut în apropierea râului Hii. Okuni își petrecea tot timpul liber cu Okiku, învățând-o să cânte și să danseze, fără să bage în seamă invidia lui Omatsu. Fata își mușca buzele înciudată, însă nu scotea o vorbă.

Okuni o iubea pe Okiku din tot sufletul. Așa le fusese sortit... să se întâlnească iar după atâția ani de zile. Îi punea la dispoziție, fără pic de regret, veșmintele și podoabele ei cele mai frumoase. Părea că-și revărsa asupra fetei toată dragostea pe care ar fi vrut să i-o dea lui Sankurō ... dar nu mai reușea. Cu băiatul lui Onei se juca mai rar... poate tocmai pentru că ea gândea acum că-și crește propriul copil.

Densuke amuțise de uimire. Recunoștea și el că Okiku avea talent, însă Okuni i se părea totuși prea posesivă. Oricâte roade dădeau eforturile ei, nu era firesc să se comporte astfel. Când Okuni plânsese în brațele lui în noaptea sărbătorii Gion, fusese tristă pentru că pierduse dragostea lui Sankurō. I-o dăruia acum toată lui Okiku. Poate asta era explicația.

A sosit momentul ca Okiku să apară pe scenă. Okuni n-a lăsat-o în grup cu celelalte fete, ci a pus-o să danseze singură, în mijloc. A îmbrăcat-o cu cel mai frumos chimono al ei. Okuni fiind mai voinică, lui Okiku mânecile erau cam lungi și i se vedeau doar vârfurile degetelor. Însă când a început să danseze, s-a mișcat cu atâta grație, încât până și mânecile păreau atrăgătoare.

Te-ntrebam în nopțile ploioase
Și te-ntreb pe lună plină:
Nu vrei să te răzgândești?

Okuni o rujase, iar Okiku se aprinsese la față de emoție. Se îmbătase de propria-i fericire. Plăcut surprinși de noua apariție, spectatorii obișnuiți ai trupei cântau și aplaudau în delir. Omatsu nu stârnise niciodată asemenea reacții.

Fluierarii din Suma și Akashi
Își strigă amărăciunea
În noapte.
O simțim din plin
Și-n capitală,
Și la țară.

— E încântătoare! șopti Okuni.

I se luase o piatră de pe inimă văzând-o cum dansează. Spectatorii o priveau pur și simplu vrăjiți. I-a fascinat pe loc. Până acum doar Okuni mai reușise asta.

Nu se mai sătura privind-o pe Okiku. Parcă se vedea pe ea însăși. Și-a amintit de Baian, de festivalul de la Tenman și de ritualul Usokae. Probabil că așa arătase și ea atunci, dusă de valul mulțimii. Se gândea că n-ar fi fost rău să i-o arate pe Okiku doamnei Nishinomaru. Pesemne că femeia aia nu-și poate imagina cum e să te îmbeți de la dans. O arogantă ca ea se îmbată doar cu sake!

După plecarea spectatorilor, Okuni a stat de vorbă cu Sankurō.

— Cum ți s-a părut Okiku?

— Bravo! Ai pus mâna pe cine trebuie! Dacă o și instruiești puțin, o să ajungă o dansatoare de mare clasă... va fi succesoarea ta.

Okuni era tare fericită. Sankurō nu avea obiceiul să laude pe nimeni și, mai ales în ultima vreme, nimic nu-l mulțumea. Cu atât mai îmbucurătoare reacția lui!

— A, prin urmare asta crezi și tu? Și eu zic la fel. Spectatorii au fost foarte încântați...

— E firesc, nu-i așa? Încă-i foarte tânără.

Un ghimpe i-a străpuns inima lui Okuni. Okiku avea șaptesprezece ani; ea, douăzeci și opt.

„Cum de nu mi-am dat seama de diferența de vârstă?" se întrebă Okuni, oftând din rărunchi.

19

După moartea lui Hideyoshi, situația politică a devenit extrem de încordată. Țara stătea parcă pe un butoi cu pulbere. Hideyoshi îl considerase pe Ieyasu Tokugawa unul din cei cinci oameni de încredere din guvern și de aceea îl însărcinase cu numirea lui Hideyori ca succesor. Îndată după funerali, a pornit însă vrajba între Ieyasu Tokugawa și Toshiie Maeda, care s-au separat în două tabere distincte. Atmosfera incendiară o întreținea atât generalii întorși de pe frontul din Coreea, care făceau mare vâlvă la Fushimi, cât și slujitorii.

Generalii lui Hideyoshi, care înfruntaseră atâtea primejdii și greutăți în timpul războiului, așteptau acum răsplata. Aveau însă parte de îngâmfarea celor din guvern, care se lăfăiau confortabil și fără griji. Generalii credincioși fostului suveran, în frunte cu Kiyomasa Katō, erau total nemulțumiți de Mitsunari Ishida și de Yukinaga Konishi. În toiul vrajbei, Hideyori și mama lui s-au mutat de la Fushimi la Ōsaka.

În pofida sănătății sale șubrede, Toshiie Maeda l-a vizitat pe Ieyasu la Fushimi și l-a acuzat de despotism. Totodată, l-a supus unui interogatoriu dur. Însă imediat după aceea s-a stins din viață. Mitsunari Ishida s-a hotărât să-l atace pe Ieyasu. Simțindu-se amenințat, Ieyasu s-a ascuns la Castelul Fushimi. La Fushimi și Ōsaka domnea o atmosferă de panică. Nimeni nu mai știa care-s aliații și care-s dușmanii.

Kanbei Suekichi se ținea departe de toate intrigile și de aceea se retrăsese la Hirano. Cum reapariția trupei lui Okuni în albia de la Shijō n-avea nici o legătură cu vremurile tulburi, amatorii de distracții nu luau în seamă mișcările trupelor și se adunau la spectacole. Capitala împăratului părea liniștită și dornică de o viață liberă și amuzantă, indiferentă la ambițiile generalilor sau la poziția nesigură a suveranului.

Cu toate că decesul lui Hideyoshi a fost ținut secret până la retragerea trupelor din Coreea, vestea s-a răspândit cu repeziciune. Distracțiile, cântecele și dansurile tradiționale nu fuseseră interzise. Ba dimpotrivă, sărbătorile de la templele budiste și șintoiste erau în toi, iar lumea petrecea.

La sfârșitul verii, conflictele dintre Fushimi și Ōsaka păreau să se fi încheiat. Generalii s-au întors în ținuturile hotărâte și neînțelegerile se dovedeau, cel puțin aparent, rezolvate. Atât de la Fushimi, cât și de la Ōsaka plecau în permanență trupe conduse de generali sau *daimyō*. Lumea credea că luptele interne s-au încheiat. Atmosfera din capitală se însenina tot mai vădit, iar calamitățile naturale rămăseseră un vis urât. Zona Kinai fu binecuvântată cu o recoltă bogată. Tobele care anunțau sărbătorile agricole răsunau cu putere.

În jurul teatrului lui Okuni se mai înălțară și altele. Crescuse numărul celor care imitau atât construcția, cât și conținutul spectacolelor. Trupa Saruwaka făcea eforturi uriașe să o copieze pe cea a lui Okuni și atrăgea destul de mulți spectatori prin cântecele vesele și dansurile sprintene. Începuseră să prindă la public și alte genuri de distracție. Trupa lui Okuni și-a păstrat însă spectatorii fideli. Unii dintre ei își făcuseră un mod de viață din prezența lor acolo, având grijă să-și ascundă identitatea într-un fel sau altul.

Chiar de suntem împreună,
Nu știm ce-o să iasă.
Pentru cine-mi bate inima?
Pălăria ponosită
Îmi ascunde dragostea
Ce-o port aceluia
Cu inima de gheață.

Okuni dansa împreună cu Okiku. Jocurile făcute de mânecile chimonourilor erau de-a dreptul fermecătoare. Inima îi râdea de bucurie. Nu se simțise nicicând mai fericită. Spectatorii aplaudau încântați. Plăcerii ei nebune de a dansa i se adăuga și vigoarea dată de tinerețea lui Okiku. Sankurō avusese dreptate. Okiku era tânără și nespus de talentată. Se născuse ca să danseze. Reacția spectatorilor spunea totul. La apariția ei pe scenă, aveau impresia că s-a deschis o floare.

— Iar război?

Într-o seară, după terminarea spectacolului, Kanji a venit cu noutăți.

— De ce? întrebă Okuni, sătulă de vești proaste.

Parcă nu le venea să ia în serios asemenea zvonuri. Spectatorii și trecătorii adunați pe malul râului Kamo păreau veseli și fără griji. Campania din China se sfârșise odată cu moartea suveranului. Viața devenise iar frumoasă. De ce să se răspândească asemenea grozăvii? Pe ce temei?

— Nu am habar, însă toată lumea vorbește numai despre asta.

— Și care-i următoarea țintă?

— Păi...

Kanji nu știa ce să spună. Sankurō și Densuke i-au ocolit privirea lui Okuni, de parcă n-ar fi vrut să-i răspundă.

După ce Ieyasu a ocupat și Castelul Ōsaka, soția legitimă a lui Hideyoshi s-a mutat la reședința Sanbongi din Kyōto. La Ōsaka, împreună cu Ieyasu, mai rămăsese moștenitorul lui Hideyoshi, Hideyori, desemnat succesor. Oamenii de rând se întrebau, îngrijorați, ce urma să se mai întâmple. Încotro aveau să-i mai poarte valurile intrigilor și ambițiilor nemăsurate ale celor care dețineau puterea?

Venise vara...

Okuni și Okiku dansau după pofta inimii. Teatrul lor era mereu plin de spectatori.

Într-o după-amiază, Sankurō s-a așezat pe malul apei. Nu se sinchisea de aplauzele care se auzeau înăuntru. Își scălda picioarele în apa limpede a râului. Răcoarea plăcută îi străbătea tot trupul. Și-a pus toba pe genunchi și a slăbit încet șnururile roșii

de mătase, care se învechiseră. Toba era moștenire de la tatăl lui, care cântase și înainte de a se naște el. Murise de tânăr. Când bunicul i-a dat toba, i-a atras atenția: „Bate tare! Trebuie să bați cu putere ca să obții un sunet bun".

Toba lui Sankurō era făcută dintr-un trunchi de cireș scobit în formă de clepsidră, acoperit la ambele capete cu câte o membrană de piele petrecută peste două inele de oțel. Fiecare membrană avea două straturi de piele: una subțire pe partea interioară, luată de pe burta unui cal de șapte ani, și alta mai groasă pe partea exterioară, de pe coastele animalului. Pielea era perfect întinsă și fixată de jur împrejur cu șnururi împletite, care legau cele două inele metalice de la capete. Când se bătea la partea superioară, sunetul trecea prin partea îngustată și apoi prin gâtuirea ce se lărgea treptat, reverberând delicat odată ajuns la partea inferioară. Șnururile de mătase controlau tensiunea la cele două capete și, în acest fel, înălțimea tonului. Prin presiunea mâinii stângi, tobosarul putea să tensioneze șnururile în zilele ploioase sau să le slăbească în zilele aride, atunci când pielea era oricum mai întinsă.

Sankurō sprijinea toba de umărul drept, ținând cu stânga partea ei îngustată și șnururile pe care le strunea la tensiunea dorită. Bătea toba cu degetele mâinii drepte. Ușor, ascuțit sau grav... tonalitatea se schimba în funcție de cât de strânse erau șnururile, de forța mâinii drepte sau de suprafața lovită. Sankurō privea cursul apei și se gândea la bunicul său. Parcă îi auzea și acum vocea: „Bate tare! Trebuie să bați cu putere ca să obții un sunet bun."

Se spunea că membrana tobei scotea sunete perfecte abia după ce era folosită vreo cincizeci de ani. Toba lui Sankurō răsuna minunat.

„Când o să ajung și eu să cânt pentru cine-mi place? Nu e păcat că n-am spectatori pe măsură?"

Tânăr fiind, renunțase la trupa Kanze odată cu mutarea ei în provincie, la Mikawa, locul fiindu-i luat de Konparu – preferata lui Hideyoshi. Se zvonea că după dispariția fostului suveran, trupa Kanze avea să-și redobândească locul de frunte.

„Fir-ar să fie! L-am văzut cu ochii mei pe șeful trupei Kanze însoțindu-l pe Ieyasu când s-a mutat de la Fushimi la Ōsaka", își zise Sankurō, enervat.

Se bârfea că Tokugawa îl ridicase la rangul de sfetnic principal. Lui Sankurō îi era limpede că pasul greșit din tinerețe se întorsese împotriva lui.

Șezând pe malul râului, cu toba atârnată de umărul drept, Sankurō o lovea, supărat, cu degetele de la mâna stângă. Tare... mai tare... parcă voia să-și verse pe ea tot năduful. Acordurile răsunau ca un ecou peste apă... până departe. Luă apoi toba cu ambele mâini și o puse iar pe genunchi. Oftă din rărunchi. Regreta că toba răsuna în gol, fără rost, în albia râului, că o cunoscuse pe Okuni la Baian.

Sankurō observase că, în ultima vreme, Okuni nu-l mai asculta întru totul. Nu-l prea interesa motivul, numai că, după părerea lui, aspirațiile fetei erau mult sub nivelul ei. Or, el țintea tot mai sus.

„La urma urmei, la ce să mă aștept de la o țărăncuță din Izumo? își zise el ironic. Nu e de nasul meu! Cea mai bună dovadă... a scăpat prilejul de a se afirma în fața doamnei Nishinomaru."

Sankurō o disprețuia din tot sufletul pentru că-i plăcea să danseze în albia râului. Era și fericită pe deasupra! Știa că o încântau mai cu seamă veșmintele frumoase primite de la Kanbei Suekichi.

Sankurō regreta nespus că părăsise trupa Kanze de bunăvoie. Acum dădea vina pe Okuni. Din cauza ei se afla tot în albie. Era firesc să găsească un țap ispășitor!

Luă iar toba. Buum! Buuum! Fiecare bătaie părea să răspundă stării lui de spirit. Cu cât răsuna mai frumos, cu atât regretele îl măcinau mai mult. Slăbea un pic șnururile... Bum! Își mușca buzele, descumpănit. Toba scotea sunete minunate pe malul apei... Și totuși, chiar nu se putea bucura de un public ales? Cineva din anturajul suveranului... Fuseseră și din ăștia. Baian. Zenshū Yakuin. Doamna Nishinomaru.

„Și-acum ce să fac? Să-mi pun cenușă-n cap?"

Nu-şi putea înfrâna mândria că se trăgea dintr-o familie de toboşari, dar ei puţin îi păsa. Până şi drumurile în cartierul plăcerilor începuseră din cauza certurilor cu Okuni... La ea nu-şi găsea consolarea oferită de prostituate şi băutură. Din trupă, singura care-l interesa acum era Okiku. Doar ea îl mai făcea să vibreze. Cu Okuni nu mai avea chef nici să vorbească. Toţi membrii trupei lui Okuni – Okiku, Densuke, Okane, Kanji – cântau şi dansau, fără ca măcar unul să se întrebe ce necazuri avea. Se temeau de proasta lui dispoziţie şi-atât.

„Iar război? Buuun!" îşi zise Sankurō.

Kagekatsu Uesugi din Aizu aduna oaste. Zvonul apăruse deja în capitală de vreo lună. Vestea că Ieyasu adunase câţiva *daimyō*, pentru a-l zdrobi pe acesta, se răspândise şi ea de multă vreme. Cu zece zile-n urmă, Ieyasu Tokugawa a plecat de la Castelul Ōsaka însoţit de armată. Ştirea ameninţătoare avea să se adeverească.

Sankurō râdea în sinea lui.

„Bine-ar fi să izbucnească războiul! După bătălii, situaţia din Japonia se schimbă. Mereu. Bine-ar fi! S-ar dărâma zidul care-mi împiedică avansarea. Şi poate aş reuşi să mă agăţ de cineva. Acum sunt legat de mâini şi de picioare de trupa lui Okuni. Ea n-are aspiraţii înalte. De m-aş putea întoarce la Kanze, aş face-o fără ezitare."

Sankurō ştia însă foarte bine că nu exista nici o şansă. Trupa Kanze, care se bucura de protecţia lui Ieyasu, n-avea cum să-l bage în seamă. Îl durea teribil, mai ales că trebuia să-şi recunoască vina. Nici o trupă serioasă nu-l primea înapoi pe cel care a părăsit-o. Regulile erau stricte, şi nu numai la Kanze. Sankurō îi invidia. Ieyasu i-a luat cu el când s-a mutat la Castelul Ōsaka în toamna trecută, iar de Anul Nou au dat spectacole timp de cinci zile.

Nu se ştie ce se-ascunde în sufletul omului,
Adevăratul suflet rămâne necunoscut.
Încercăm să ne-nţelegem unii pe alţii,
Însă nu reuşim.
Tristeţea-i copleşitoare.

Sankurō stătea pe malul râului. Cânta şi bătea la tobă, instrument rar ce scotea sunete minunate. Aceia care treceau pe podul de la Shijō se opreau şi-l ascultau fermecaţi.

— Hei! Auzi?

Sankurō nu şi-a dat imediat seama că-l striga cineva. S-a întors şi a văzut un tânăr scrutându-l cu atenţie. Avea fruntea înaltă şi sprâncenele vopsite arcuit, semn că se trăgea dintr-o familie de nobili.

— Eu? întrebă Sankurō nedumerit.

— Nu tu baţi la tobă pentru Okuni?

— Ba da, domnule.

— În teatrul de-acolo, nu-i aşa?

— Da. Pentru Okuni din Izumo.

Sankurō a înţeles că bărbatul frecventa zona uneori. Avea în jur de douăzeci şi patru de ani. În ultima vreme nu i se mai părea nimănui ciudat că printre spectatori se numărau şi nobili îmbrăcaţi *kabuki*. Era ciudat însă că un astfel de nobil intra în vorbă cu unul care-şi ducea traiul în albia râului. Sankurō s-a neliniştit puţin, crezând că tânărul pusese ochii pe vreo fată din trupă şi venise la el ca să negocieze. Probabil confundase teatrul cu un bordel sau se gândea că după spectacole poate beneficia şi de prostituate.

— Mă bucur că te văd, zise el. Ne-am cunoscut la Baian.

— Daaa?

Sankurō era teribil de surprins să audă numele lui Baian, care nu se mai număra printre cei vii. Îl cerceta cu privirea pe cel care i se adresase, însă tot nu-şi amintea cine e.

Era un tânăr subţirel, cu ten deschis, ochi frumos conturaţi. Avea noblеţea celui născut în familie de aristocraţi.

— Sunt Tokio Yamashina.

— Mă numesc Sankurō.

— Tot nu-ţi aminteşti de mine? întrebă el, zâmbind.

Sankurō făcea eforturi disperate, dar nu-şi amintea. Era lac de sudoare.

Tatăl tânărului era Tokitsune Yamashina, nobil de la Curte, pe care împăratul îl exilase la Ōsaka în anul 1585. Îl rugase pe Hideyoshi să intervină pe lângă împărat pentru a-l reabilita.

La vremea aceea se împrietenise cu Yūko Baian Ōmura, sfetnicul lui Hideyoshi, cu Zengorō Shirae, secretarul suveranului, și cu mulți alții din preajma lui. Yamashina a contribuit mult la instruirea lui Hideyoshi, punându-i la dispoziție și cărți din biblioteca personală. Intervențiile lui Hideyoshi pe lângă împărat nu s-au bucurat de succes, astfel că Yamashina a trebuit să aștepte până la demersul lui Ieyasu Tokugawa, în noiembrie 1598. Tânărul din fața lui Sankurō, care împlinise douăzeci și trei de ani, își recăpătase locul cuvenit în rândul nobilimii de un an, după reabilitarea tatălui său.

— A, da, însă atunci vă numeați Ochamaru.

— Acum mă cheamă Tokio Yamashina. Așadar, nu m-ai uitat!

— Erați un copil la vremea aceea. Acum sunteți un tânăr distins. V-ați schimbat mult. Vă rog din suflet să mă iertați că nu v-am recunoscut din prima clipă.

— Firește că nu mai sunt același. Ne-am cunoscut în 1588, cu doisprezece ani în urmă.

— Îmi cer iertare...

— Sankurō, ascultă...

Tokio plecase de la reședința de pe strada Imadegawa și venise direct la Shijō. Ținta era teatrul lui Okuni, însă înainte de a ajunge acolo, îl zărise, de pe pod, pe Sankurō.

— Baian nu mai e... Voi sunteți însă foarte buni...

— Vă mulțumesc.

Îi văzuse pentru prima oară pe Okuni și pe Sankurō când Baian îi invitase pe Tokitsune Yamashina și Zengorō Shirae la Templul Hōshi. Tokitsune își chemase și fiul de la reședința de pe strada Nakanoshima din Ōsaka. Ochamaru, copilul de-atunci, era Tokio – tânărul prezentabil din fața ochilor lui Sankurō. Ochamaru fusese extaziat și aplaudase cu frenezie. Sankurō își amintea plăcerea deslușită pe fața plină de riduri a lui Baian, când l-a auzit pe băiat strigând: „Ce dans drăguț!" Se făcuse bărbat în toată firea!

— Vă aștept la Palat, poimâine!

Lui Sankurō nu-i venea să-și creadă urechilor. Se uita la Tokio, mut de uimire.

— Pregătesc un program artistic pentru împărat. Ai înțeles?

— Cu ce să ne prezentăm? întrebă Sankurō sugrumat de emoții.

— Cu dansurile și cântecele voastre obișnuite. Trimit pe cineva să vă aducă la Palat poimâine după prânz, răspunse Tokio pe un ton cât se poate de firesc.

A traversat podul de la Shijō și dus a fost.

Sankurō a rămas cu privirile-n gol. Și-a revenit îndată și s-a uitat cu drag la toba lui.

„Cred că toba asta l-a chemat pe Ochamaru, își zise el. Ei îi datorez că sunt băgat în seamă."

Hideyoshi se prăpădise, însă împăratul era sănătos. Speranțele năruite păreau să prindă iarăși aripi...

A luat-o la goană spre teatru. Când a intrat, Okuni dansa, iar mărgelele de cristal de la gât sclipeau de-ți luau ochii.

— Okuni!

Okuni, absorbită de dans, nu s-a întors. Sankurō nu s-a sinchisit de spectatori și-a strigat în gura mare:

— Suntem invitați la împărat! Mergem la Palat poimâine!

— La împărat?

Nu Okuni a reacționat, ci Okiku, care a coborât de pe scenă în timp ce-și dregea puțin machiajul.

— Domnule Sankurō, la care Palat?

— La Palatul în care locuiește împăratul.

— La castel?

— Mă rog... cam așa ceva.

Sankurō și-a dat seama în clipa aceea că Okiku era singura din trupă care nu dansase în altă parte... în fața nobililor. Ea nu ieșise din albia râului. Îi răspunse cu blândețe tocmai pentru că-l fermecase curiozitatea fetei. Îi explică răbdător prin ce se deosebeau spectatorii de la râu de cei în prezența cărora urmau să danseze peste două zile.

— Care-i mai important: împăratul sau suveranul?

Sankurō își aminti că, pe vremuri, Okuni îi pusese aceeași întrebare prostească, însă îi explică răbdător.

— Împăratul îl numește pe suveran. Prin urmare, împăratul este pe o poziție superioară.

Lui Okuni îi explicase lucrurile altfel, dar puțin îi păsa. Din cauza originii umile, Hideyoshi a trebuit să fie mai întâi adoptat ca să poată intra în garda imperială, parcurgând câteva trepte până să dobândească titlul de *kanpaku*. Adevărul e că n-avusese niciodată rang de nobil, asemenea împăratului.

Când și-a încheiat dansul și a coborât de pe scenă, Okuni a aflat de invitația la Palat. N-a prea impresionat-o, dar și-a amintit cu nostalgie de Ochamaru, oaspete al lui Baian, și de aplauzele entuziaste. Nu-i venea să creadă că trecuse atâta vreme și că era acum un bărbat în toată firea.

„Ce zboară timpul! Doisprezece ani! Nu-mi vine să cred!" își spuse.

— Ce se mai aude cu războiul? întrebă Okuni.

— Tokugawa s-a îndreptat spre Aizu, însă atacul n-a început încă. Drumul e lung și greu.

— Împăratul n-are legătură cu războiul?

— N-are.

— Fermecătorii oameni de la Curte n-au nici o treabă...

Okuni n-a rostit cuvintele pe un ton ironic. Exact așa gândea. Cei de la Curte duceau o viață lipsită de griji și nu-i prea atingea zvonul războiului, pe care poate că nici nu-l luau în serios. Dacă actualul suveran plecase cu oastea lui, nu le rămânea decât să se distreze.

„Așa or fi curtenii? Nu-mi dau seama prea bine cum e alcătuită lumea asta!" își zise ea.

Suveranului dinainte îi plăcuse grozav să se distreze. Toată lumea știa asta. După moartea sa, Hideyori și mama lui s-au mutat de la Fushimi la Ōsaka și nu s-a mai auzit nimic despre ei. Dar nici nu s-a zvonit că ar ține-o în petreceri după plecarea lui Ieyasu. Gura lumii bârfea că actualul suveran nu se deosebea cu nimic de predecesorul său. Umbla peste tot cu suita după el și se dădea în vânt după procesiuni și spectacole. Un exemplu grăitor erau reprezentațiile de teatru Nō ale trupei Kanze, oferite de Anul Nou chiar în incinta Castelului Ōsaka.

Ieyasu a plecat de la Castelul Ōsaka, a poposit la Fushimi două nopți și apoi a luat-o spre Aizu. Asta se întâmpla pe 18 iunie. Trupa lui Okuni a primit invitația la Palat pe 27 iunie. Pe data

de 29, un slujitor de-al lui Tokio Yamashina i-a condus până la reședința acestuia din Imadegawa, și apoi la locul unde urma să se țină reprezentația.

În grădina interioară, aflată între pavilioanele Jijūden și Ryōkiden, s-au întins pe jos rogojini care să țină loc de scenă. Nobilii s-au așezat în apropiere, iar doamnele în preajma coridorului care lega cele două clădiri. Fetele urmau să danseze în dreptul pavilionului Seiryōden, preferatul împăratului, unde s-a instalat un paravan cu îmbinări din bambus. Împăratul avea să stea și să privească spectacolul dintr-un colț al acestuia. Câțiva supuși s-au îndreptat spre el și i-au făcut reverențe adânci. Înainte de a li se atrage atenția, cei din trupă și-au dat seama că se cădea să procedeze la fel.

Palatul nu era atât de fastuos pe cât părea din afară. Clădirea cea mare, culorile, veșmintele și mișcările elegante ale nobililor... toate au încântat-o pe Okuni în primele clipe. Amintindu-și însă de Jurakutei, și-a dat seama că nu se comparau. Văzuse câte ceva din interiorul reședinței Juraku la dărâmarea acesteia și atunci fusese foarte impresionată de luxul extravagant din interior.

„Nu știu ce să zic... Plutește aici un aer învechit, începând cu împăratul. Și nobilii ăștia... Of, Doamne! Totul e atât de simplu... Și împăratul se ascunde după paravan! Cum naiba să dansez dacă nu-l văd?"

La teatrul ei, avea scenă. Lovea podeaua cu piciorul de răsuna până departe... Îi plăcea să danseze acolo. Aici, lumea o privea de sus... dansa pe rogojini. Nici nu se aștepta să fie aplaudată sau să cânte și spectatorii împreună cu ei... așa cum se întâmpla pe malul râului.

„N-am cum să mă îmbăt de propriul meu dans."

Okuni își aminti de acuzația doamnei Nishinomaru. Cum de-și permisese să-i spună că dansase beată? De ce naiba tânjea Sankurō atât de mult să danseze în fața nobililor? Ce era așa de nemaipomenit?

Însă Okuni era singura care gândea astfel. Okiku, Okane și Omatsu au dansat din tot sufletul, pe ritmul tobelor și clopotelor.

La terminarea spectacolului, nobilii i-au făcut reverențe împăratului. A fost primul care s-a ridicat.

Răsplata n-a fost pe măsura celei oferite de Kanbei Suekichi, însă au primit bani și materiale valorând cât munca lor de o lună în albia râului. Balotul de bumbac era un semn că împăratului îi plăcuse spectacolul. În rest... nici o vorbă, o laudă ori aplauze...

Când au ajuns la teatrul lor, se lăsase deja seara și nimeni nu mai avea chef să danseze. Cu excepția lui Okuni, pe toți îi entuziasmase experiența acelei zile. Okiku era aprinsă la față și încă foarte emoționată.

— Sankurō avea dreptate. E mai palpitant să dansezi pentru un public de elită. În albie... spectatorii sunt cu totul altfel. Eu nu mai pot dansa aici ca la Palat... Oare cum i s-or fi părut împăratului dansurile noastre?

— Îi sclipeau ochii, din câte mi-am dat eu seama.

— Chiar așa? întrebă Okiku.

Lui Okiku îi plăcuse la nebunie ieșirea în oraș și reprezentația dată în prezența nobililor de la Curte.

— Nu mai am nici o tragere de inimă să dansez în albie...

Okuni, care până atunci se stăpânise, a răbufnit furioasă:

— Spectatorii de aici sunt adevărații noștri admiratori. Bat din palme, cântă... Trăiesc spectacolul împreună cu noi. Să nu te mai aud că nu-ți plac!

Okiku se întristă îndată și nu mai scoase o vorbă. Nu-i plăcea să fie mustrată. Sankurō pufni pe nas și o luă în primire pe Okuni:

— Dar ție câte nu-ți plac pe lumea asta?

Toată lumea tăcu. Se înnoptase de-a binelea, însă nimeni nu adormise încă. Băiețelul lui Onei, care împlinise trei ani, începu să plângă fără motiv, de parcă l-ar fi speriat ceva.

— Faceți liniște odată! țipă Sankurō.

Se ridică și ieși afară.

— Nici eu nu pot dormi, zise Okiku, ridicându-se pe jumătate.

Ar fi vrut să se ducă după Sankurō, însă Okuni o prinse ușor de încheietura mâinii și fata se răzgândi.

— Okuni, azi ești cam întoarsă pe dos, zise Okiku în dialect de Izumo, vrând să-i schimbe starea de spirit.

— Mi-e lehamite de locul ăla, răspunse Okuni.

Au izbucnit amândouă în râs și s-au potolit.

Când Sankurō s-a întors, răcorit și liniștit după plimbarea pe malul râului, dormeau cu toții.

În ziua următoare, Tokio Yamashina și-a făcut iar apariția la Shijō, aducând cu el vești bune.

— Toată lumea a fost încântată de reprezentația voastră... chiar și concubina împăratului. Vor să vă vadă iarăși. Vă aștept mâine, imediat după prânz.

Concubina împăratului Goyōzei, Sakiko, făcea parte din marea familie Konoe. Era fiica lui Sakihisa Konoe, *kanpaku* la vremea lui. Cu toate că puțini își mai aminteau, când Hideyoshi se lupta să ajungă shōgun, a adoptat-o și a prezentat-o împăratului ca pe propria consoartă. Fusese ideea lui Baian, pentru a-l introduce pe Hideyoshi într-o familie aristocratică și a-i înlesni astfel ascensiunea. Însă din planurile lui Baian se alesese praful. Sakiko a devenit în scurt timp concubina împăratului. Avea atunci optsprezece ani, iar acum douăzeci și șase. Era favorita lui și mama a șapte copii. Familia ei, destul de absentă din viața politică, era însă foarte cultivată, remarcându-se prin renumiți poeți și artiști. Cum împăratul Goyōzei n-avea consoartă, Sakiko a devenit prezența feminină dominantă la Palat. O personalitate puternică, însă foarte îndărătnică. De asemenea, îi plăceau spectacolele la nebunie. De data asta a cerut ca reprezentația să aibă loc în aripa în care locuia. Voia să se delecteze în voie.

Sankurō și Okiku au sărit în sus de bucurie. Nici Okuni n-a mai avut nimic de obiectat.

— Sankurō, ce-ar fi să danseze și Densuke dansul *Firul tors*, propuse Okuni, voioasă.

— Nu merge bufoneria aia ieftină! Nu ne putem prezenta cu-așa ceva în fața doamnei Konoe.

Spectatorilor din albia râului le plăcea, însă nobilii aveau alte gusturi. Okuni i-a dat dreptate. Și-a amintit și vorbele doamnei Nishinomaru și i-a pierit pofta. Nici ea nu trebuia să se-mbete cu propriul dans, însă nici bufoneria lui Densuke nu se chema artă. Oricum, nu în prezența unor spectatori de viță nobilă care s-ar fi simțit pesemne ofensați.

— Nu-i nimic. O să acompaniez și o să cânt, zise Densuke.

L-au pus pe Mame să bată clopotul și Densuke a preluat toba. Kanji avea și el un clopot, însă important era să cânte,

pentru că avea o minune de voce, dând un farmec deosebit reprezentațiilor.

Conacul familiei Konoe, în care locuia și concubina împăratului, se afla peste drum de reședința lui Tokio de pe strada Imadegawa. Fusese astfel construit, încât ea se putea întoarce acolo în taină, ori de câte ori voia să se bucure de singurătate.

Familia Konoe ocupa funcții de seamă la Palat de cinci generații, de la Motozane Fujiwara încoace. De exemplu, Sakihisa Konoe fusese ministru de stânga și ajunsese *kanpaku*, însă în timpul shōgunului Yoshiaki Ashikaga, fusese nevoit să fugă din capitală în Settsu și Tanba, ba chiar mai departe, până în Kantō. S-a întors la Kyōto împreună cu procesiunea lui Nobunaga Oda în anul 1582 și a fost numit ministru. L-a adoptat pe Hideyoshi, dar când *kanpaku* a fost atacat, el a dat bir cu fugiții și s-a ascuns în Yamato. Fiul lui Sakihisa, Nobusuke, actualul cap al familiei Konoe, era cam aprig la fire. Fiind crescut într-o perioadă istorică mai tulbure, se deprinsese cu bătăliile. Faptul că Nobunaga în persoană i-a ținut ritualul *genpuku*[1], prin tonsura specifică, l-a îmboldit și mai mult. L-a însoțit pe vremelnicul frate vitreg, Hideyoshi, până la Nagoya, cu prilejul campaniei împotriva Coreei. Sâcâindu-l pe Hideyoshi să-l lase să participe la expediție, acesta s-a înfuriat și l-a exilat în Satsuma[2], prin ordin imperial, în anul 1594. În 1596 i s-a permis să revină în capitală, după ce sora lui mai mică, Sakiko, concubina împăratului, a dat naștere celui de-al treilea copil – succesorul împăratului Goyōzei, cunoscut sub numele de Gomizuno-o. După nașterea celui de-al patrulea copil, familia Konoe a dobândit o poziție deosebită la Curtea Imperială. După aceea, Nobusuke și-a schimbat numele în Nobutada Konoe, devenind renumit poet, pictor și caligraf. A impus un stil nou, aspru, cunoscut sub numele de Shōren inryū, inițiind drumuri noi în caligrafie. A fost considerat, alături de Kōetsu Hon'ami și Shōjō Shōkadō,

1 Ceremonie, practicată începând cu secolul VII până la sfârșitul perioadei Edo, prin care se atesta ajungerea la maturitate. Ritualul avea loc între vârsta de 10 și 16 ani, în funcție de dorința familiei.

2 Partea de apus a actualei prefecturi Kagoshima.

unul din cei mai mari caligrafi ai vremii. Pornind pe drumul artei și fiind un om foarte cultivat, a pierdut teren în sfera politicului, unde sora sa îl depășea.

Okuni și ceilalți au constatat că vila familiei Konoe nu era atât de impunătoare precum Palatul Imperial. Totuși, grație stăpânei, domnea o atmosferă mai luminoasă. Lui Sakiko îi plăceau pesemne lucrurile strălucitoare și ieșite din comun. Și astăzi chemase mulți oaspeți – majoritatea din suita împăratului – hotărâți să se relaxeze și să petreacă momente plăcute.

Spectacolele de muzică și dans tradițional, oferite de Curtea Imperială, se țineau pe scena amenajată în grădina interioară a familiei Konoe. Tokio se simțea mândru de condițiile pe care le oferea trupei, în comparație cu rogojinile pe care dansaseră cu două zile în urmă. Aveau și o scenă... deși sub cerul liber. Căldura verii la început de iulie era însă greu de suportat și soarele ardea nemilos. Până și în teatrul lor mic, de pe malul râului, aveau un acoperiș deasupra capului! Okuni și ceilalți păreau toropiți.

Când Tokio a dat semnalul, au început să danseze Nenbutsu Odori. Nici de aici nu lipsea paravanul auriu din fața scenei, cu pardoseală și acoperiș, în care se afla, după toate probabilitățile, Sakiko.

Spre sfârșitul dansului, înainte ca Okuni să-și scoată mantia de călugăr și să apară în chimono, s-a auzit vocea concubinei:

— E cald rău! Să-mi aducă cineva zăpadă!

Cameristele lui Sakiko au strâns îndată paravanul care-o separa de Okuni. Când cerea zăpadă-n toiul verii, era limpede că făcea aluzie la o poezie din perioada Heian. Toți cei de la Curte știau episodul din *Însemnări de căpătâi* de Sei Shōnagon[1].

La Templul Iaiji,
Ciulește urechile la clopot.
În vasul de tămâie.
Se oglindește zăpada
De pe piscul muntelui.

1 Poetă a perioadei Heian, care a inițiat genul de „scriere în goana condeiului", jurnal intim în care notațiile se fac la întâmplare.

Se spune că la auzul cuvintelor, împărăteasa de-atunci a cerut să se strângă paravanul. Slujitoarele socoteau că Sakiko a solicitat îndepărtarea lui din cauza căldurii, însă ea voia, de fapt, s-o vadă mai bine pe Okuni. Înconjurată de fete, aceasta tocmai își scotea pălăria și mantia neagră de călugăr, ca să rămână în chimonoul înflorat. Sakiko o privea fermecată.

Părul s-a despletit,
Inima e liberă.
Pentru cine bate?

Au strâns degrabă paravanul din fața lui Okuni și dansatoarea a zărit o tânără – cam de aceeași vârstă cu ea – înconjurată de cameriste, care-i făceau vânt cu evantaie. Stătea aplecată pentru a o vedea mai bine pe Okuni. Putând-o privi în voie, Okuni și-a dat seama că femeia nu era câtuși de puțin înfumurată, iar pe chip i se deslușea o inocență copilărească. Și-a întors privirea emoționată, continuând să cânte. În clipa aceea și-a amintit că o mai văzuse cândva. Da. La procesiunea împăratului, cu ani în urmă, când acesta vizitase a doua oară reședința Juraku a lui Hideyoshi. Trecând pe lângă ea, li se întâlniseră privirile. Femeia din palanchin ridicase oblonul și privise curioasă în jur. Slujitoarele și samuraii care însoțeau palanchinul ei încercaseră s-o oprească, însă nu reușiseră. Femeia de-atunci fusese Sakiko Konoe. N-avea cum să uite vreodată fața aceea palidă și obrajii bucălați, ca de copil. În timp ce dansa, Okuni îi mai arunca priviri ca să se asigure că nu se-nșală. Nu se-nșela. Fără să-și dea seama, Okuni cânta mai tare.

Roată de apă
Pe râul Yodo,
Aștepți pe cineva
Cât te tot învârtești?

Auzind cântecul, doamna Sakiko a aplaudat cu frenezie și a-nceput să râdă. Avea ca model un verset din memoriile de război de la începutul perioadei Kamakura, intitulate *Heiji Monogatari*. Okuni înlocuise râul Uji din text cu Yodo. Pe Sakiko Konoe a distrat-o grozav faptul că dansatoarea adaptase cântecul la perioada pe care o știa – epoca de aur a lui Hideyoshi,

când își construise castele peste castele, printre care și cel de la Yodo. Cu toate că-și dobândiseră un rang oficial și se bucurau de protecția familiei imperiale, nobilii de la Curte, în frunte cu Sakiko, nu-l prea avuseseră la inimă pe suveran. Ironia sorții – așa cum se deslușea din cântecul lui Okuni – era chiar amuzantă. Concubina lui Hideyoshi și moștenitorul acestuia se aflau la Castelul Ōsaka. Văzând că doamna Sakiko se distra grozav, lumea a răsuflat ușurată. Au aplaudat cu toții.

Okuni n-a pierdut ocazia și a trecut la un dans vioi, împreună cu Okiku și Okane. Nu numai Sakiko, dar și ceilalți nobili păreau pur și simplu fascinați. Atmosfera era tot mai veselă, iar fetele din ce în ce mai aprinse. De-a dreptul îmbătate de pașii de dans.

Să trăim clipa,
Căci scurtă-i viața!
Să-nvingem capriciile soartei,
Să ne-mplinim visele.
Florile multe
Se ofilesc la soare,
Vântul alungă roua
De pe iarba proaspătă.
Să nu dispară
Și lumea noastră de vise!

Spectacolul a mers strună, de la cap la coadă. Doamna Sakiko a fost și mai încântată decât cu două zile-n urmă.

— O cheamă Okuni? E cea mai bună dansatoare din țară, nu-i așa? întrebă ea în dreapta și-n stânga.

— Da, Înălțimea Voastră. E cea mai bună, răspunseră în cor câteva doamne.

Tokio era foarte fericit, mai cu seamă că el le făcuse intrarea. Lui i se datora reprezentația. Între timp, i-au servit pe spectatori cu mâncare și băutură. Distracția a ținut până seara târziu, fetelor cerându-li-se să danseze aproape neîntrerupt.

Okuni era la fel de entuziasmată ca și doamna Sakiko. Ce deosebire între ea și aceea în fața căreia dansase cu prilejul sărbătoririi florilor de cireș!... deși amândouă erau de viță nobilă.

— Okuni, ce-ar fi să-ți tragi o clipă sufletul? strigă Densuke.

Densuke părea îngrijorat de efortul pe care-l făceau fetele.

Okuni s-a retras să se odihnească puțin, lăsând-o pe Okiku să danseze. A privit-o mai atent pe doamna Sakiko. Și-a amintit că se gândise la Okiku atunci când o văzuse prima oară. Dar între ele nu era nici o asemănare. Okiku avea pielea mai smeadă și în ochii ei mari nu se putea citi aceeași candoare pe care o descifrase în ochii doamnei Sakiko. Parcă și culoarea lor se schimbase. Deslușea în ei ceva din licărul unui animal de pradă. N-avea nimic din gingășia nobilei Sakiko. Absolut nimic. Mișcările erau vioaie. Dansa de parcă ar fi vrut să scape de tot ceea ce-o apăsa pe suflet. Nici vorbă de asemănare între ele. Dimpotrivă. Deosebirea sărea în ochi. De ce se gândise atunci că ele semănau? Ținuse oare prea mult la Okiku?

Spre înserate, slugile au aprins un foc mare în grădină.

Okuni și-a dat brusc seama că pe chipul doamnei Sakiko se păstrase încă naturalețea împletită cu sinceritate și naivitate. Așa fusese și Okiku pe vremuri... Dar copilei din Izumo – mică de statură, dar viguroasă – nu-i mai rămăsese nici strop de inocență. Se maturizase mult.

20

Fetele se bucurau de o reputație bună atât în rândul familiei imperiale, cât și a nobililor de la Curte. Erau chemate tot mai des. Tokio Yamashina ajunsese să le mijlocească spectacolele, iar dansatoarele acceptau cu inima deschisă orice invitație. Okuni, care susținuse odată că-i plăcea mai mult să danseze în albia râului, la Shijō, ardea de nerăbdare să-și etaleze talentul în fața nobililor care o tratau călduros, recunoscându-i meritele. Domnea o atmosferă încântătoare. Faima trupei flutura pe buzele tuturor. Sankurō nu-și încăpea în piele de mândrie. Nu se așteptase la o întorsătură așa de favorabilă și nu putea decât să se bucure pentru că lumea dorea să-i vadă. Câștigul era pe măsură. Okiku se simțea din ce în ce mai fericită. Ea preferase de la bun început casele nobililor, nu albia râului. Starea de spirit neobișnuită se oglindea în dansurile ei. În pofida căldurii înăbușitoare, reprezentațiile se țineau lanț, datorită renumelui dobândit de fete.

Ieyasu Tokugawa strânsese oaste mare, hotărât să atace Aizu[1]. Seniorul ținutului îl sprijinea pe moștenitorul lui Hideyoshi, situație pe care Ieyasu nu o putea accepta. Doar nobilii continuau să ducă o viață lipsită de griji. Se adunau tot mai mulți nori negri aducători de moarte. Pericolul luptelor și al revoltelor amenința liniștea aparentă. Foștii vasali ai lui Hideyoshi întâmpinau numai de greutăți. Trecuse o lună de când Ieyasu părăsise Castelul Ōsaka. Între timp a poposit la Edo, unde și-a întărit oștirea cu cei șaptezeci de mii de soldați care-l așteptau acolo. Printre principalii săi adversari se număra Mitsunari Ishida, susținătorul cel mai înfocat al lui Hideyori, care-și mobilizase trupele la Ōmi[2]. Se înțelesese dinainte cu Kagekatsu Uesugi din Aizu ca să-l atace pe Ieyasu din două direcții. Firește că oamenii de rând habar n-aveau de ceea ce se întâmpla.

— Iar război!

Primul care-a adus vestea cruntă a fost Mame, pe al cărui chip se citea disperarea.

— La Aizu.

Sankurō rămase calm.

— Nu. La Ōmi.

— Oricum... liniște nu e.

— Stăpânul Castelului Sawayama se cam avântă...

Câțiva dintre generalii lui Ieyasu Tokugawa erau de-a dreptul șocați. Se iscase un haos de nedescris.

— Cine-i stăpânul Castelului Sawayama? întrebă Okuni.

Mame, țăran fugit din provincia Ōmi, cunoștea foarte bine situația de-acolo și îi dădu explicații amănunțite.

Mitsunari Ishida, unul dintre cei cinci foști miniștri ai lui Hideyoshi, răspundea de problemele politice, ajutat de fostul *taikō*, Nobuyori. Venitul lui anual număra cel puțin nouăzeci și cinci de mii de baniță de orez. Fiind sfetnicul cel mai apropiat al lui Hideyoshi, se afla tot timpul în preajma lui. Prin urmare, se întorcea rareori în ținutul natal. Dar, când o făcea, se remarca

1 Actuala prefectură Fukushima.

2 Actuala prefectură Shiga.

prin muncă intensă, dădea indicații legate de irigarea pământului și recalcula veniturile. Mame avusese ocazia să-l vadă de nenumărate ori.

— Parc-am mai auzit de numele ăsta, zise Okuni, clătinând din cap.

— Da, pentru că el s-a ocupat de execuția celor de la Sanjō, răspunse Mame.

Lui Okuni i-a trecut prin fața ochilor priveliștea cruntă a uciderii concubinelor și copiilor lui Hidetsugu.

Dintre cei trei care s-au ocupat de execuție, Okuni își amintea de generalul Nagamori Mashita, unul din oaspeții de onoare ai lui Kanbei Suekichi, alături de Baian. Mame le-a amintit că Mitsunari Ishida stătuse lângă Mashita. Privise scena aceea de coșmar cu capul sus, fără să clipească, ținându-și pieptul înainte și brațele încrucișate. Toată lumea se întorsese îngrozită, nemaisuportând priveliștea. El nu. N-a lăsat să-i scape nici măcar un singur amănunt.

— Pe cine atacă Mitsunari Ishida? De ce? întrebă Okuni.

Mame nu știa s-o lămurească. Sankurō era derutat. La fel și generalii. Se aflase de ceva vreme că Ieyasu Tokugawa voia să-i înlăture pe susținătorii lui Hideyori Toyotomi și că de aceea pornise atacul împotriva lui Uesugi din Aizu. Numai că Mitsunari Ishida nu se lăsa mai prejos și avea de gând să-l ucidă pe trădătorul Ieyasu. Nimeni nu putea să priceapă adevărata situație din țară și cu atât mai puțin să anticipeze o posibilă ieșire din impas. Domnea un haos total. Însă lucrurile se mișcau. Încet, dar sigur.

Într-o seară, la Castelul Ōsaka domnea mare agitație. Samuraii alergau de colo-colo, cuprinși de panică. Flăcări uriașe se înălțau spre cer, gata parcă să-i dea foc. În pofida distanței de aproape patruzeci de kilometri care despărțea capitala de locul evenimentelor, a doua zi dis-de-dimineață, toți locuitorii acesteia știau ce se întâmplase la castel. Începuse războiul. Okuni simțea că i se taie răsuflarea.

Ishida hotărâse să ia ostatici femeile și copiii shōgunilor din Castelul Ōsaka, slăbind și în acest mod puterea lui Tokugawa. Soția shōgunului Tadaoki Hosokawa, prieten de-al lui Ieyasu,

se afla în castel, dar a preferat să-și curme zilele decât să se lase prinsă. Nu înainte însă de a da foc locuinței. După două zile, Ishida a încercuit Castelul Fushimi. Cum toată lumea vuia, era firesc ca vestea să ajungă și pe malul râului Kamo, la Shijō.

— Cine locuiește-n castel?

— Vasalii lui Ieyasu Tokugawa.

— Și cine-l atacă?

— O mulțime de samurai... numărul lor crește neîncetat.

— Cade castelul?

— Nu știu. S-ar putea. Atacatorii sunt înarmați, dar deocamdată trag doar focuri când și când.

Situația a rămas neschimbată câteva zile. Războinicii din partea de vest a Japoniei, care-au răspuns chemării lui Ishida, nici nu știau prea bine ce aveau de făcut. Toshiie Maeda se prăpădise, iar dintre cei cinci bătrâni din Sfatul suveranului, singurul care ar mai fi putut constitui un pericol pentru Tokugawa era Terumoto Mōri, protectorul lui Hideyori. Descumpănit de mersul lucrurilor, acesta nu voia să plece din Castelul Ōsaka. Generalii stăteau și ei într-o așteptare apăsătoare.

În teatrul din albia râului, la Shijō, nu se cunoșteau astfel de amănunte, însă cu toții erau agitați. Inclusiv Okuni. Înțelesese că Fushimi fusese încercuit, iar combatanții celor două tabere se pândeau una pe cealaltă. Îi era limpede că nu mai puteau dansa în asemenea condiții și nici trăi liniștiți când încordarea plutea în aer.

— Mă duc să văd cu ochii mei, îi anunță Okuni.

Fetele s-au cam speriat. Sankurō și Densuke au fost de acord cu ea și s-au pregătit s-o însoțească.

Cunoșteau foarte bine Castelul Fushimi. Locuiseră la Kanbei Suekichi și avuseseră tot timpul să se familiarizeze cu împrejurimile. Chiar dacă se trăgeau focuri de armă, știau exact unde să se ascundă ca să nu fie în pericol. N-au avut totuși curajul să-și pună veșminte *kabuki*. Așadar, au pornit toți trei îmbrăcați în haine simple, ca să nu bată la ochi. Pe parcurs, și-au dat seama că Okiku venea, tăcută, în urma lor... și după ea, Omatsu.

Era 30 iulie, după-amiază. Trecuseră zece zile de când castelul fusese înconjurat.

Schimbul de focuri inofensive a încetat în acea dimineață de sfârșit de iulie, când Ishida și-a început atacul cu săgeți aprinse, de care agățase texte scurte menite să-i înșele pe dușmani. În seara când Okuni a ajuns la Fushimi, castelul ardea ca o torță. Odată cu țipetele de război, pe metereze își făceau apariția tot mai mulți soldați. Domnea panica generală. S-a prăbușit unul dintre zidurile interioare, zdrobit parcă de-o avalanșă. Flăcările erau pe alocuri atât de mari, încât castelul părea luminat ca ziua-n amiaza mare. Ți se tăia răsuflarea. Apărătorii de pe metereze, spintecați de lăncile dușmane, cădeau și se rostogoleau prin aer. Concile[1] și tobele sporeau vacarmul.

Okuni și-a dat seama la un moment dat că-l prinsese pe Sankurō de mânecă. Okiku și Omatsu stăteau lângă Densuke, cu sufletul la gură. Toți cei veniți din capitală – greu de apreciat cam câți se adunaseră pe colina aceea, oricum foarte mulți – urmăreau înfricoșați spectacolul sângeros. Limbi de foc uriașe învăluiau donjonul. Strigătele de luptă răsunau puternic, anunțând înfrângerea celor atacați. Castelul Fushimi, construit de Hideyoshi într-un loc ideal, menit să dăinuiască pe vecie, devenise o ruină. Cerul nopții era cuprins de văpaie.

„Or fi ars de vii vasalii fostului suveran?" se întreba Okuni pe când se uita la castelul în flăcări. „La ce bun bătăliile astea? Ciudat... foarte ciudat."

— Cine a-nvins? întrebă Okiku.

— Mitsunari Ishida.

Okuni și-a amintit de chipul nepăsător al bărbatului care ordonase execuția de la Sanjō. Pe atunci era ministru. Acum, sub comanda lui fuseseră împușcați sau arși de vii o mulțime de luptători.

— Mai continuă războiul? întrebă Okuni.

— Da. Însă eu cred că răvășește și capitala, răspunse Sankurō.

Mitsunari Ishida a bătut de câteva ori drumul între Sawayama din regiunea Ōmi și Ōsaka. Și-a ales întotdeauna căi ocolitoare, ferindu-se de capitală. Consiliul de război a trimis trupe și arme suplimentare la Mino[2]. Absolut toate ocoleau capitala. Sankurō

1 Cochilii mari de scoică folosite ca instrumente de suflat.

2 Actuala prefectură Gifu.

se gândea că poate din respect pentru împăratul Goyōzei ... Se-nșela amarnic. Pentru prima oară în istoria Japoniei, bătălia nu s-a dat în numele Casei Imperiale. Pe de altă parte, a luat prea mare amploare ca să poată fi considerată o simplă răfuială personală. Țara s-a împărțit în două tabere: cea de apus și cea de răsărit, în centrul atenției aflându-se Hideyori, nicidecum împăratul.

Castelul Fushimi s-a prăbușit mistuit de flăcări.

„La ce naiba folosesc castelele astea?" se întrebă Okuni.

Fusese martoră la construirea Castelului Yodo. Acesta fusese apoi distrus. Suveranul și-a înălțat reședința Juraku, ștearsă și ea de pe fața pământului. Fushimi a concurat-o în frumusețe – mai cu seamă donjonul –, însă după moartea suveranului propriii lui vasali s-au bătut între ei și i-au dat foc.

„Tot nu-nțeleg ce-i cu castelele astea. Primul lucru pe care și-l dorește unul cu bani e castelul. Primul lucru care se prăbușește după dispariția lui e castelul."

— Dacă iese-nvingător Ishida, ce mai urmează? întrebă Okuni.

— Îl atacă pe Tokugawa.

— A, deci luptele continuă.

— Abia au început.

— Și ce-o să se-ntâmple?

— Cine știe? răspunse Sankurō, răstit, retezându-i dorința de a mai pune și alte întrebări.

Se zvonea că la Ōsaka se adunaseră nouăzeci de mii de soldați. Mitsunari Ishida își împărțise armata în două: o parte avea să atace dinspre Ise, cealaltă dinspre Mino, urmând să se-ntâlnească la Mino. În felul acesta, capitala se afla la adăpost.

În timpul atacului asupra Castelului Fushimi, lumea din preajmă s-a refugiat speriată în albia râului. La zece zile după căderea acestuia, s-au întors cu toții pe la casele lor. Capitala părea să-și fi recăpătat suflul obișnuit. Cine voia să se răcorească seara, se așeza pe malul râului. Prin urmare, Kamo fremăta iar de viață.

Într-o seară, trupa lui Okuni s-a trezit cu un mesager de-al lui Tokio Yamashina, care-i invita să danseze la unul dintre curteni acasă. Sankurō s-a mirat puțin, însă a tras degrabă concluzia

că nobilii rămâneau departe de luptele pentru putere, dând dovadă de un gust mai rafinat și de o permanentă dorință de distracție. Trupa nu putea refuza o astfel de invitație. Nimeni din cei aflați pe malul râului nu știa că avea să urmeze bătălia decisivă de la Sekigahara. Nici artiștii care ofereau spectacole, nici oamenii de rând veniți să vadă reprezentațiile. Pe ei nu-i preocupau asemenea lucruri. Puțin le păsa lor de ceea ce se întâmpla dincolo de capitală! Nu că n-ar mai fi vorbit deloc de bătălii sau de căderea castelelor – de curând fusese cucerit Castelul Tanba –, dar nu-i interesa cine avea să câștige. Subiectul era adus în discuție doar ca fapt divers.

Tokugawa s-a retras de la Edo și s-a întâlnit cu armata lui Ishida din apusul Japoniei, însă și unii, și alții au înaintat prudenți, cu proviziile-n spinare, spionându-și reciproc mișcările. Confruntarea celor două armate n-a avut loc, deși trecuse o lună de la începerea ostilităților.

Vara se sfârșise. A venit toamna, iar culorile de pe malul râului Kamo își schimbau necontenit nuanțele, arătând o priveliște încântătoare. Locuitorii capitalei își luau cu ei ceai și gustări și mergeau să-și petreacă timpul la Shijō. Trupa lui Okuni părea să fi uitat de frământările politice, dansând și cântând cu pasiune.

Îmi aștept omul,
Nestatornic
Precum iarba dezrădăcinată.
Tânjesc după el,
Dar adorm
Cu luna sus, pe cer.

Lui Sankurō îi venise ideea să lărgească intrarea pentru ca fetele să fie văzute și auzite din stradă chiar înainte să înceapă spectacolul propriu-zis. Scârțâitul porții de lemn la închidere avea să marcheze desprinderea de lumea din afară. Efectul fusese gândit de conducătorul trupei.

— Stați! Așteptați! auzi Mame, pe când se pregătea să încuie poarta.

A zărit un bărbat cu un câine negru în brațe.

— Grăbiți-vă, bombăni Mame. Chiar dacă spectacolul a început, trebuie să plătiți intrarea.

— Să plătesc? bombăni Kyūzō.

Scoase de la brâu o punguță cu bani, legată bine la gură.

— N-aveți voie să intrați cu câinele.

— De ce?

— O să-i deranjeze pe spectatori.

— Nu supără pe nimeni... dar plătesc și pentru el, ca să mă lăsați în pace.

Împinse poarta brutal și intră, cu pași apăsați, lăsându-l pe Mame din cale-afară de nedumerit. Câinele stătea cuminte la pieptul lui. Lăsau impresia că nu se despart nici o clipă unul de altul.

Kyūzō se uita fix la Okuni, simțind că i se oprește răsuflarea. Nu mai era fetița inocentă de care se despărțise în Izumo. Vedea acum o femeie în toată firea, împlinită, care își unduia brațele ridicate și dansa, bătând ferm în podea și cântând în același timp. Mânecile colorate arătau ca niște fluturi care dădeau din aripi în cerc, în jurul brațelor albe și plinuțe. Poalele pictate ale chimonoului se desfăceau ca o floare la mișcarea sprintenă a picioarelor. Frumoase picioare! Roșie în obraji, își ținea pleoapele pe jumătate închise, iar buzele ușor întredeschise. Părea pur și simplu îmbătată de dans.

Pe Kyūzō l-au trecut valuri de fierbințeală. O privea fără să clipească, dorindu-și s-o absoarbă cu totul, ca un burete.

„Ce mică și nevinovată a fost la plecarea din Izumo! Și-acum își arată minunăția aia de trup în fața tuturor... fără nici o rușine."

Kyūzō a văzut în jurul lui mulți tineri care o aplaudau fermecați de grația dansului. De-a dreptul extaziați, nici nu-și puteau desprinde privirile de la ea. A simțit ghearele geloziei sfâșiindu-i pieptul. Asemenea unui animal de pradă înfometat. Nu mai suporta să-i vadă pe toți sorbind-o lacomi din ochi, îmbătați de imaginea ei.

Mârâitul câinelui, care amorțise la pieptul lui, l-a adus cu picioarele pe pământ.

Nu-mi pot întâlni dragostea
În vis,
Sau în viața crudă.

Ieri a fost trecutul lui azi,
Azi e trecutul lui mâine.
Dragostea zboară
În vis... în vis.
Ce vis urât!

Trei fete i-au luat locul lui Okuni pe scenă. Kyūzō n-o cunoștea pe Omatsu, dar și-a amintit de Okiku și Onei, plecate din Izumo. Cu uimire a recunoscut-o pe Okiku în fata care dansase, cântând în același timp: „Ieri a fost trecutul lui azi, azi e trecutul lui mâine". Ar fi trebuit să fie acasă, la țară. Ce căuta acolo în trupă?

Îi fusese greu s-o urmărească pe Okuni, dar acum, că dispăruse, s-a mai liniștit. Când și-a făcut intrarea Densuke, cu *Firul tors*, lumea a început să-l aplaude și să cânte. Kyūzō a surâs disprețuitor, aruncându-i priviri înveninate.

„Nu-mi vine să cred că ăsta-i bărbatul lui Okuni. Dar așa au zis amândoi. Prin urmare, o fi adevărat. Nu cred că și-au bătut joc de mine."

În clipa când și-a mutat privirea de la Densuke, l-a zărit pe Kanji bătând clopotul și, îndată după aceea, pe Sankurō la tobă.

„Maaamă! E ăla care vine la bordel! Mărinimos... bărbat *kabuki*... Ce caută aici?"

Și-a dus mâna la inimă ca să-i potolească bătăile. I se părea de necrezut! A scos bani din punguță și a numărat de două ori mai mult decât îi dăduse Densuke cu vreme-n urmă. A pus la loc restul. S-a ridicat apoi cu mare stăpânire de sine. Simțindu-i starea de spirit, câinele a început să latre. Spectatorii s-au întors spre el, speriați. Atunci, Kyūzō a azvârlit pe scenă banii pe care-i ținea în pumn. Densuke tocmai dansa *Firul tors*.

Kyūzō s-a răsucit pe călcâie și a ieșit. Câinele îl urma, lătrând. Afară era încă lumină. Kyūzō a avut senzația că se-nvârte lumea cu el. A luat-o încet spre pod, cătrănit foc. Câinele continua să latre.

Preț de câteva clipe, în teatrul din albia râului s-a stârnit panica. Atât cei de pe scenă, cât și spectatorii înlemniseră. Nimeni n-a înțeles ce se întâmplase. Singurul lucru neîndoielnic erau banii mulți împrăștiați pe scenă.

Lumea obișnuia să arunce bani către actorii îndrăgiți. Și trupa lui Okuni primise destui pe vremea când dansa pe străzi. Li se mai aruncau, din când în când, și pe scenă... mai cu seamă când spectatorii erau extaziați, când le plăcea mult un dansator sau un actor. De data asta însă, banii aveau alt miros... Cel puțin așa bănuia Densuke.

„N-o fi fost Kyūzō?" se întrebă el.

Nu avusese timp să-i vadă chipul în toiul dansului. Când a observat banii, bărbatul se întorsese deja cu spatele. Chiar și așa, cum l-a zărit în fugă, Densuke era aproape sigur că fusese Kyūzō. Semăna cu străinul care venise s-o caute pe Okuni.

— Densuke, știi cine era ăla? întrebă Sankurō după ce-au închis teatrul.

— Nu-mi amintesc să-l mai fi văzut, răspunse Densuke.

Sankurō încerca și el să-l ia de undeva, fără a reuși însă.

— Ce se-ntâmplă? se răsti Okuni.

Kanji încerca să-i explice că n-apucase nimeni să-l vadă pe cel care azvârlise banii pe scenă. Densuke dansa, Sankurō bătea toba, iar fetele tocmai se schimbau.

— I-a aruncat? se miră Okuni.

Ceva nu-i plăcea... nu părea în firea lucrurilor, dar au încheiat repede discuția. Știa că în ultima vreme se înmulțiseră teatrele din albia râului Kamo... tot soiul de spectacole... nobili beți în căutare de aventuri... Ca să nu mai vorbim de intrigi! Trebuia să fie foarte atenți să nu-și piardă spectatorii.

— În teatrele de lângă pod sunt prostituate care-i trag pe clienți de mânecă ziua-n amiaza mare!

— E plin de târfe acolo!

— Le-am văzut cu ochii mei.

Cam asemenea vorbe îi ajungeau la urechi lui Okuni, de câte ori ieșea în oraș. Închidea ochii și clătina puternic din cap, de parcă ar fi vrut să se scuture de toate bârfele.

Auzise și de păpușarii care-și țineau reprezentațiile în albia râului, profitând de cei adunați acolo ca să se distreze. Încet-încet își înălțaseră și ei teatre. Fetele din trupele păpușarilor erau prostituate, însă și dansau, devenind astfel o amenințare reală pentru trupa lui Okuni.

Densuke încerca să-i mai alunge temerile.

— Doamna Konoe n-a mai numit pe nimeni „cea mai grozavă dansatoare". Nu-i așa? Ești singura.

— Da, însă... știu și eu...

Kanji se bătea fericit pe genunchi, fetele băteau din palme... Le revenise buna dispoziție. Densuke avea dreptate. Oricâte dansatoare ar mai apărea la Shijō, nimeni altcineva n-avea să fie „cea mai grozavă". Okuni era încrezătoare. Plecase din Izumo cu aproape zece ani în urmă și de-atunci dansa... mai puțin cât zăcuse la pat. N-avea nici un motiv să se teamă de cele apărute brusc în albie. Nu se puteau compara. În primul rând, se deosebeau prin calitatea spectatorilor care se adunau la celelalte teatre. Apoi, teatrul lor era frecventat, în cea mai mare parte, de aceeași oameni care cântau împreună cu fetele și aplaudau cu entuziasm. Nu se lăudau chiar cu nobilii cei mai de soi sau cu foarte mulți bani aruncați pe scenă de către admiratori. Nu. Însă cei care ajungeau să se distreze aproape jumătate de zi o făceau cu plăcere. Fetele știau asta și se străduiau să-i răsplătească pe măsură.

Printre spectatorii permanenți se numărau și nobili. Unii dintre ei veneau îmbrăcați ca simpli orășeni, iar alții, cât mai fistichiu cu putință, ca să nu fie recunoscuți. Dansurile lui Okuni și atmosfera teatrului ei îi vrăjeau și-i extaziau. Orele petrecute aici îi îmbătau de fericire. Printre ei se număra și Tokio Yamashina. Venea însoțit de unul sau doi slujitori, intra neanunțat și pleca în timpul spectacolului, tot pe nepusă masă. El cunoștea trupa lui Okuni din Izumo de copil. Știa că Baian o pusese pe picioare. Se născuse, practic, sub ochii lui. Okuni simțea că nu exista alt nobil mai aproape de sufletul lor. Sankurō îl saluta întotdeauna reverențios când îl dibuia printre spectatori. Considera comportamentul lui firesc, atâta vreme cât tânărul îi prezentase la Curte și îi invitase la doamna Konoe.

Într-o după-amiază, când nu se adunase prea multă lume, Tokio Yamashina și-a făcut deodată apariția, urmat de doi servitori. Pe parcurs a dispărut împreună cu unul dintre ei, celălalt rămânând până la sfârșitul reprezentației. Avea un mesaj surprinzător pentru toată lumea.

— Okiku e așteptată la reședința domnului Tokio Yamashina.

— Ce-nseamnă asta? se răsti Okuni, nevenindu-i să creadă.

Densuke și Mame s-au schimbat la față.

— O cheamă doar pe Okiku, spuse Sankurō senin.

Era singurul pe care nu-l deranja invitația.

— Ce să facă Okiku singură acolo?

Okuni și-a dat imediat seama că întrebarea ei răsunase prostește, că îi scăpase fără intenție. Încerca să întoarcă lucrurile pe toate fețele.

— După părerea mea, e o glumă proastă a nobilului, sau slujitorul își bate joc de noi, zise Okuni, strâmbându-se.

— Nu e o glumă proastă. Nu râde nimeni de noi. O cheamă doar pe Okiku, spuse Sankurō, apăsând pe fiecare cuvânt și stând, nepăsător, cu brațele încrucișate.

Okuni sări imediat:

— Sper că nu dăm curs invitației. Trupa noastră nu e o adunătură de prostituate. Okiku nu-și vinde favorurile. Să-i refuzăm!

Văzând că Sankurō nu-i răspunde, Okuni era din ce în ce mai îngrijorată. Nu-i plăcea nici faptul că tăceau cu toții. Chiar ciudat!

— Sankurō! Ar fi nimerit să nu acceptăm invitația. Trupa noastră e altfel decât celelalte. Noi nu suntem târfe și nu ne vindem trupurile. Au greșit adresa. Dacă vor prostituate, n-au decât să meargă la cele de la Yanagi din Nijō. Dacă domnul Tokio Yamashina nu cunoaște zona, poate-l conduci tu.

Pradă furiei, Okuni depășise măsura. N-ar fi trebuit să arunce asemenea vorbe. Mai bine s-ar fi abținut! Sankurō o străfulgeră cu privirea, fără să scoată vorbă, ceea ce o supăra și mai tare pe Okuni.

— Tokio Yamashina e un biet nobil, nu-i așa? Nu e samurai. Nu poartă sabie, așadar nu te poate ucide. Te gândești că e cazul să-i fim recunoscători pentru că ne-a dus la Palat și la doamna Konoe? Crezi că, dacă refuzi, n-o să mai ajungem la Palat? Nici nu ne pasă! Dacă nu dansăm la Palat, putem să ne vedem liniștiți de spectacolele noastre în albia râului, la Shijō. Numai să fie pace-n țară. Nu e cazul să ne temem de nimeni. N-avem nevoie de împărat sau de suveran! Sankurō, te implor, gândește-te bine!

Sankurō rămase uimit de vorbăria ei. Nu era obișnuit cu așa ceva. Okuni fusese întotdeauna supusă și-și cântărise atent vorbele. Se ridică, încruntându-se.

Okiku, care nu scosese un sunet până atunci, privindu-l doar pe Sankurō, se ridică și-o înfruntă pe nestăvilita Okuni:

— Mă duc la reședința domnului Yamashina.

Lui Okuni nu-i venea să creadă.

— Ce prostii spui, Okiku?

— Sunt hotărâtă să răspund invitației.

— Okiku, de ce crezi că te-a invitat doar pe tine?

— Crezi că nu știu? Ce părere ai? O să rămân pe veci copilă neprihănită?

Okuni nu era singura uluită de vorbele lui Okiku. Până și Sankurō înlemnise, cu brațele încrucișate, privind-o pe fată înmărmurit.

Okuni nu voia să cedeze.

— Okiku! Cum poți vorbi așa? Tu nu ești prostituată. Ești fiica lui San'emon din satul Nakamura, comuna Kizuki, ținutul Izumo, nu-i așa?

— La ce-mi servește numele tatălui meu? Am ajuns și eu dansatoare *kabuki*... și fac parte dintr-o trupă...

— Nu-i o rușine să fii dansatoare *kabuki*. La Yamashina însă n-ai ce căuta singură. Să-ți fie clar!

Okiku se uită la ea disprețuitor, rânjind sarcastic.

— Dacă ai fi invitată, nu te-ai duce, Okuni?

Luată prin surprindere, Okuni tăcu o clipă, însă își reveni degrabă.

— De ce să merg? Sunt soția lui Sankurō.

— Ești sigură că ăsta ar fi motivul?

— Ce întrebare e asta?

— Sunt convinsă că ești geloasă... Ți-e ciudă că Yamashina m-a invitat pe mine, nu pe tine.

— Okiku! Nu pot să cred...

Okuni simțea cum i se urcă sângele la cap. Nu mai reușea să-și stăpânească furia. Buzele îi tremurau și nu mai putea rosti nici un cuvânt. Okiku o privi cu răceală și-și continuă atacul.

— Eu n-am bărbat care să mă-mpiedice... Yamashina nu e urât, așadar merg cu plăcere.

— Nu te purta ca o târfă, Okiku!

— Dacă nu mă plătește, ești de acord?

— Se distrează un pic și-apoi se descotorosește de tine.

— Nu ești de părere că depinde de femeie dacă bărbatul stă lângă ea mai mult sau îi dă papucii imediat?

Okuni simțea că se înăbușă. Ce fel de fată era Okiku? Ce se alesese de ea? Asta să fi fost Okiku pe care o răsfățase în copilărie, iubind-o din tot sufletul? Okiku pe care o îmbrățișase de atâtea ori? Okiku care se agățase de ea la plecare, implorând-o s-o ia la oraș? Okiku care, până la urmă, și-a croit singură drum spre capitală, vânzând talismane de la Marele Templu?

Trăgând cu coada ochiului la Okuni, Okiku a început să se pregătească de plecare. S-a machiat și s-a rujat. Și-a dat cu mult roșu pe pleoape și pe obraji, s-a pieptănat frumos, și-a uns părul. Fiecare gest al ei părea o sfidare la adresa lui Okuni. Nimeni nu scotea o vorbă. Erau înspăimântați de purtarea ei. Cu cât era mai conștientă de privirile celor din jur, cu atât gesturile ei deveneau mai provocatoare. S-a pieptănat și s-a îmbrăcat cu cel mai frumos chimono, fără să ceară ajutorul nimănui.

Sankurō s-a pregătit și el de drum, schimbându-și mai întâi veșmintele.

— Unde mergi? îl întrebă Okuni.

— O însoțesc. O femeie nu trebuie să umble singură.

A ieșit pe ușă înaintea lui Okiku, făcând-o să alerge în urma lui, cu pași mărunți. După câteva momente de ezitare, Okuni a luat în brațe toba și a pornit în grabă după ei, ajungându-i din urmă pe podul Shijō.

— Sankurō!

Bărbatul s-a întors enervat. Okuni i-a dat, timidă, toba. Obiectul îl cam încurca, dar, ca să evite o discuție în văzul lumii, pe pod, a luat-o fără un cuvânt și i-a întors spatele. Okiku nu i-a aruncat nici măcar o privire lui Okuni.

— Să vii acasă devreme!

Rugămintea lui Okuni a rămas fără răspuns. Vorbele s-au pierdut în vânt. Se simțea îngrozitor. N-o înțelegea nici pe Okiku,

nu-l pricepea nici pe Sankurō. Nu-și dădea seama ce se petrecea în inima ei. Distanța dintre ea și Okiku creștea pe zi ce trece. Gelozia îi măcina sufletul; simțea cum îi clocotește sângele.

Okuni nu s-a întors pe dată acasă. S-a plimbat de-a lungul râului Kamo. S-a oprit și și-a răcorit mâinile în apa lui. S-a spălat pe față. De nenumărate ori. Voia să înlăture urmele lacrimilor. Nu știa de ce plânge. Okiku, pe care o iubise ca pe propriul ei copil, se răzvrătea acum împotriva ei. Ce gust amar îi lăsase! Durerea îi sfâșia sufletul. Okuni își simțea mândria terfelită. Nu se compara cu prostituatele! Și o învățase toate dansurile! Datorită ei ajunsese o bună dansatoare. De ce să decadă în asemenea hal? I se rupea inima pur și simplu. Și-a mai aruncat niște apă pe față, ca să-și vină în fire.

— Okuni!

S-a întors și l-a văzut pe Densuke. S-a șters cu mâneca. Vântul de toamnă era rece.

— Au început să se bată la Ōtsu.

— La Ōtsu?

— Da. A-nceput războiul.

— Ca la Castelul Fushimi?

— Nu-i chiar cât Fushimi... însă orășenii și-au pus mâncare în traistă și s-au dus să vadă.

— Și-au luat mâncare la ei?

— Nu mergem și noi?

— Acum?

— Kanji și Mame vin și ei.

Trecuse mai bine de-o lună de la căderea Castelului Fushimi, iar orășenii trăiau în continuare de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Nobilii se distrau cât puteau de mult. Se apucaseră să agațe și femei. Războiul era pentru samurai, nu pentru ei! Armata de răsărit a lui Ieyasu Tokugawa și cea de apus a lui Mitsunari Ishida urmau să se înfrunte hotărâtor la Sekigahara. În capitală nu se aflase încă.

Densuke îi propusese lui Okuni să vadă bătălia de la castel ca să-i mai schimbe puțin dispoziția. Ea nu prea știa mare lucru despre Castelul Ōtsu, aflat totuși la o aruncătură de băț de capitală. Inima îi bătea mai tare cu gândul la castelul ce avea

să fie mistuit de flăcări. Ajungând acasă, au găsit restul trupei gata de plecare. Onei își ținea copilul în spinare.

— Toată lumea merge?

Au încuviințat toți odată.

— Parcă ne-am duce la spectacol sau la sărbătoarea frunzelor ruginii.

Nici unul nu s-a gândit la primejdie. Și-au luat merinde și au plecat. Okuni nu era singura pe care o necăjea purtarea lui Okiku. Cu toții voiau să uite cele întâmplate. De aceea, după plecarea lui Okiku și a lui Sankurō, au socotit că o schimbare e bine-venită.

Au mers aproape o jumătate de zi. Drumul a fost plăcut și s-au simțit ca în excursie. Spre seară, au întâlnit lume multă, cu felinare de hârtie aprinse, venind dinspre Ōtsu. Cei care se îndreptau spre castel îi întrebau pe cei care se întorceau ce se mai petrecuse. De parcă se cunoșteau de-o viață.

— Care e situația?

— Am stat și ne-am uitat toată ziua... soarta castelului nu e hotărâtă. Nu s-a-ntâmplat nimic.

— De unde ați privit?

— De la Templul Mitsui, aproape de pavilionul închinat lui Kannon[1]. Acolo vă aflați în siguranță și se vede foarte bine.

Bătălia era în toi. Soldații se înfruntau cu înverșunare, de parcă soarta propriilor familii depindea de rezultatul luptei. În oraș, lumea își vedea de treburi, ca de obicei. Cei adunați parcă veniseră să vadă un spectacol. Okuni și prietenii ei au ajuns la Ōtsu pe la mijlocul nopții. Asediatorii au aprins focuri în preajma castelului. Recolta fusese culeasă de pe terenul care ardea. Castelul Ōtsu îi servea drept sediu lui Takatsugu Kyōgoku, unul din cei cinci foști miniștri ai lui Hideyoshi. Nu era atât de frumos precum Fushimi, însă în partea de sud se înălța un turn impunător din piatră.

Între castel și templu nu exista nici un obstacol și se vedea bine. Trupa lui Okuni a întâlnit acolo persoane venite de câteva zile, care nu se înduraseră să mai plece, spunând că săgețile

1 Zeița Îndurării.

aprinse la lăsarea serii ofereau un spectacol fără seamăn. Își aduseseră suficientă mâncare și băutură.

Copilașul lui Onei dormea dus. Nu se foise nici măcar atunci când îl mutase din cârcă în brațe.

Armata lui Ishida, formată în mare parte din samurai veniți din Kyūshū, împresurase castelul, urmărind să cucerească mai întâi împrejmuirea exterioară. Zidurile s-au prăbușit sub tirul artileriei.

— În a doua împrejmuire s-a aflat doamna Matsunomaru. Când s-a pornit atacul, femeile au plâns și-au țipat. Pesemne că n-au mai rezistat să stea în castel. Doamna Matsunomaru s-a refugiat în capitală ieri, spuse cineva din mulțime.

Profitând de cheful individului de a face pe atotștiutorul, Okuni l-a întrebat:

— Cine-i doamna Matsunomaru?

— Nu știți? Femeia suveranului care s-a prăpădit... sora mai mică a stăpânului castelului.

— Femeia suveranului?

— Războinicii care-au înconjurat castelul n-au atins-o nici măcar c-un deget. Era firesc... Și cu toate astea, a fugit în capitală... Pe cine o avea acolo? Sărmana de ea!

Okuni auzise și ea despre femeia lui Hideyoshi, căreia i se spunea Matsunomaru. Se bucura de mare prețuire ca a doua favorită, după mama prințului moștenitor. Numele i se trăgea de la denumirea aripii castelului în care locuia. Și Matsunomaru de la Fushimi arsese jumătate de zi și apoi se prăbușise. După moartea lui Hideyoshi, se mutase în castelul fratelui mai mare. Speriată de zgomotul armelor și neștiind câți soldați pieriseră deja, fugise în capitală ca să-și salveze viața. Poate că n-avea nici un sprijin și n-o aștepta nimic bun acolo. De-aia o fi compătimit-o omul dinainte.

Okuni își aminti de nobilii care băteau din palme și râdeau în timp ce cântau: „Pe cine-o fi așteptând roata de apă de pe Yodo?" Cei ajunși la putere conduceau țara, construiau castele, adunau femei în jurul lor. Apoi, norocul le-ntorcea spatele. Castelele se prăbușeau, femeile se-mprăștiau... Okuni privea absentă castelul negru de dincolo de câmpul recoltat. Destinul

îi înlănțuie pe bărbați și femei. Se prăbușește castelul... se prăbușește totul.

— Când arde de tot? întrebă Okuni.

Nu-i răspunse nimeni. Porțile s-au deschis dinspre interior a doua zi, fără să ia foc turnul. Spre deosebire de Castelul Fushimi, aici Takatsugu Kyōgoku a fost lăsat să plece viu.

— Ce-i prostia asta?! Cum pot face așa ceva?

— Scapă fără să lupte pe viață și pe moarte!

Lumea a început să-și strângă lucrurile, dezamăgită la culme. Erau cu toții supărați pe armata înfrântă, aruncându-i vorbe grele. Nici măcar Takatsugu Kyōgoku nu sperase ca Ieyasu Tokugawa să învingă în bătălia de la Sekigahara din ziua următoare. Cu atât mai puțin și-a închipuit că soarta bătăliei se va hotărî în doar jumătate de zi. Dacă ar fi crezut așa ceva, nu s-ar fi predat atât de ușor. Ar fi încercat să lupte și să aștepte întăriri de la Tokugawa. Procedând ca un laș, și-a pecetluit singur soarta.

A doua zi, pe când trupa lui Okuni se întorcea acasă, la Shijō, Suekichi Kanbei primea, la Hirano, un raport amănunțit al bătăliei de la Sekigahara. A cerut să i se pregătească imediat palanchinul. Ieyasu Tokugawa avea să intre, calm în Castelul Ōtsu cinci zile mai târziu, numai că Suekichi voia să ajungă acolo înaintea lui și să-l întâmpine pe câștigătorul bătăliei cum se cuvine: cu felicitări și daruri aduse de la Hirano. Fiind în toane bune, Tokugawa l-a numit degrabă magistrat local. Firește că a fost pus să jure fidelitate pe viață atât noului suveran, cât și succesorilor acestuia. Isteț și nespus de prevăzător, negustorul Kanbei Suekichi se afla mereu cu un pas înaintea evenimentelor, pe care le prevedea cu o intuiție demnă de invidiat. Mintea îi lucra tot timpul. Deja îi umblau prin cap viitoare planuri.

Hidetada, al treilea fiu al lui Tokugawa, a ajuns la Castelul Ōtsu la trei zile după Ieyasu. Aflând că Mitsunari Ishida își ridicase oastea la luptă, Ieyasu l-a lăsat la Koyama pe al doilea fiu, Hideyasu, îndreptându-și atacul împotriva lui Uesugi din Aizu. Și-a împărțit armata în două, una pe ruta Tōkaidō, cealaltă pe Nakasendō. I-a încredințat lui Hidetada comanda pe ruta Nakasendō, pornind degrabă spre Sekigahara. Din păcate, Masayuki Sanada i-a ieșit în cale lui Hidetada la Shinshū, nelăsându-l să

mai înainteze. Prin urmare, Hidetada n-a mai ajuns la Sekigahara. E lesne de închipuit furia lui Ieyasu. Nici n-a vrut să stea de vorbă cu el.

Hideyasu a reparat gafa lui Hidetada, reușind să-l învingă pe neînfricatul Uesugi. Talentul lui de strateg a ieșit astfel în evidență. În mod firesc, a trecut pe locul al doilea după Ieyasu. Cum însă Hideyasu ținea foarte mult la Hidetada, a avut grijă să nu-i știrbească în nici un fel rangul oficial de la Curte. Lumea nu putea crede că Ieyasu nu era dispus să-l ierte. Umbla chiar zvonul că-l va lăsa moștenitor pe Hideyasu.

Cântecul victoriei răsunase tot drumul, până la Ōsaka. Nu fusese oare tot ideea lui Kanbei Suekichi? Pesemne că el scrisese și versurile... să fie gata pregătite pentru orice eventualitate. Suekichi zâmbea în sinea lui, satisfăcut. N-avea de ce să-și destăinuie secretul. Când fiul său, Magozaemon, i-a spus ce se zvonea, Suekichi a replicat pe un ton răstit:

— Ce-au mai bun de făcut și negustorii ăștia, decât să poarte vorba de colo-colo?

În ochi îi sclipea o luminiță ciudată.

Okiku și Sankurō și-au continuat drumul fără să scoată un cuvânt. Au traversat podul Shijō, au trecut de strada Teramachi și au sosit la reședința lui Tokio Yamashina din Imadegawa. Doi slujitori au condus-o înăuntru doar pe Okiku. Sankurō i-a oprit, vrând să intre și el, spunând că avea de vorbit cu stăpânul.

— Cine? Sankurō? se răsti Tokio, încruntându-se.

Tânărul Yamashina, cu ochii înroșiți de băutură, a pus ceșcuța deoparte când a văzut-o pe Okiku. Mare îi fusese nerăbdarea. Până acum el aranjase reprezentațiile trupei lui Okuni la Palat și la vila Konoe. De aceea se așteptase să-i fie respectat ordinul... și Okiku să ajungă la el singură. Când a dat cu ochii și de Sankurō, s-a simțit rănit în amorul propriu și s-a înfuriat de obrăznicia acestuia. Tokio era prea tânăr ca să aibă puterea să-i alunge pe amândoi.

— În grădină! Numai Sankurō! strigă el, indicându-i slujitorului cu bărbia unde să-l conducă.

Înfuriat, Tokio a trecut de pe verandă, prin casa care mirosea a mucegai, într-o încăpere care dădea spre grădină. Nici măcar nu s-a sinchisit să scoată capul pe fereastră. Stând drept, de parcă înghițise un băț, l-a întrebat răstit:

— Ce vrei de la mine?

Sankurō a înghețat auzind tonul autoritar. A făcut o plecăciune până în pământ și a rămas îngenuncheat, fără să poată rosti o vorbă.

Îl crezuse amabil și prietenos pe cel care până atunci frecventase teatrul de la Shijō. Nu înțelegea nimic din schimbarea de atitudine a nobilului care-l privea din spatele ferestrei. Nu simțise niciodată atât de adânc deosebirea de rang social. Îi venea să moară de ciudă că trebuia să se umilească, târându-se în noroi. Se pierduse cu firea din cauza purtării neașteptate a lui Tokio. Nu i se întâmplase niciodată așa ceva la Baian acasă. Nici măcar la Kanbei Suekichi nu fusese nevoit să îngenuncheze afară, pe pământ. Uitase cu totul de reprezentațiile în aer liber de la Palat, precum și de cea de la sărbătorirea cireșilor, când au avut-o ca spectator pe doamna Nishinomaru, la iarbă verde. Atunci făcuse plecăciunile pe rogojini sau direct pe pământ, dar nu mai conta. Fusese umilit. Tremura tot. Cum să stea de vorbă cu cel pe care nici nu-l vedea? Se gândea totuși să se arate preocupat de soarta războiului. Nu voia să se dea bătut cu una, cu două.

— Domnia Voastră trăiți în preajma împăratului și vă sunt cunoscute toate evenimentele din țară. Nimic nu mișcă fără știrea dumneavoastră. Aș vrea să vă întreb, dacă nu vă supărați, care va fi soarta țării de-acum încolo?

Sankurō își luase un ton cât se poate de elogios și lingușitor în același timp.

— Adică vrei să știi cine va fi următorul suveran?

— Da, Înălțimea Voastră.

Tokio era tânăr și lumea de la Curte nu-l prea băga în seamă. Prin urmare, nu-i mai pusese nimeni o întrebare atât de importantă. Îl măgulise.

— Dansatoarele și cântărețiii de pe malul râului chiar se sinchisesc de asemenea probleme?

— Pe mine mă interesează foarte mult, Înălțimea Voastră.

— Ei bine, dacă tu, o persoană lipsită de importanță, vrei să afli care va fi rezultatul prezentei confruntări, închipuie-ți cât de mult și-ar dori samuraii care se luptă să știe așa ceva.

Amuzat de propriile-i cuvinte, Tokio chicoti, pițigăiat.

— E o treabă de mare însemnătate, nu crezi, Sankurō?

Neluând în considerare aerul de superioritate al lui Yamashina, Sankurō și-a adunat toate forțele și a încuviințat.

— Aveți dreptate.

— Și totuși, nu-nțeleg de ce-și bagă unul ca tine nasul unde nu-i fierbe oala. Pe noi, cei din capitală, nu ne preocupă situația politică. Victoria e o chestiune de noroc. Câștigătorul va fi primit la Curte cu onorurile cuvenite, cel care pierde n-are ce căuta acolo. Asta-i tot. Înțelegi cum stau lucrurile, Sankurō?

— Da, Înălțimea Voastră.

— Victorioșii sosesc în capitală, își construiesc clădiri impunătoare, îi oferă aur împăratului, îi scaldă pe nobili în bani pentru a-i câștiga de partea lor. Sunt niște bieți parveniți care vor să deprindă de la noi bunele maniere, să le arătăm cum să se poarte și ce să facă. Nobunaga și Hideyoshi n-au fost excepții. Nici generațiile de shōguni din perioada Muromachi. Familia Yamashina e cunoscută pentru gusturile alese și de aceea ne cer sfaturi cum trebuie să se îmbrace la Curte. Și nu doar în privința asta.

Tokio părea îmbătat de propriile sale vorbe, umflându-se tot mai mult în pene. S-a pornit să-i povestească despre strămoșii lui care instruiseră, contra cost, generații întregi de generali, arătându-le cum să-și mascheze originea umilă. Sankurō încuviința din cap, dar nu-l interesau câtuși de puțin asemenea istorioare, nefiind familiarizat cu viața de la Curte. Începea să se plictisească și de aceea și-a reluat întrebarea, tăindu-i avântul lui Tokio.

— După părerea dumneavoastră, cine are să câștige războiul?

Tokio Yamashina s-a înfuriat cumplit de întrerupere. L-a străfulgerat pe Sankurō cu privirea, fără să-și ascundă disprețul.

— Vrei să știi cine învinge? se răsti el. Nu cred că are vreo importanță. Acela care câștigă vine la Palat. Nobilii îl așteaptă cu brațele deschise.

Chipul alb a dispărut într-o secundă în întunecimea vilei. Sankurō s-a ridicat și a pornit-o agale pe strada Imadegawa. Se lăsa încet întunericul. Sankurō s-a plimbat o vreme pe străzi, gândindu-se la măiestria cu care Tokio Yamashina evitase să-i răspundă la întrebare.

I se spusese să meargă după Okiku dimineață. Nu-i plăcuse felul în care fusese tratat, dar n-avea de ales. Se târa pe străzi fără vlagă. Nu știa ce să facă pentru a-și schimba starea de spirit. Brusc, și-a dat seama că avea toba la el. Nu se cuvenea să umble cu ea pe străzi, așa neînvelită. Și-a desprins din chimonoul interior o mânecă, a desfăcut-o la cusături și a încropit din ea o bocceluță în care a băgat-o. S-a hotărât apoi să-și petreacă noaptea la bordelul din Yanagi, în așteptarea lui Okiku. La gândul ăsta, mersul i-a devenit mai sprinten.

În capitală, chiar și oamenii de rând foloseau lămpi cu gaz. Seara, în cartierul prostituatelor te izbea o lumină ca ziua-n amiaza mare, iar forfota nu părea cu nimic mai prejos decât cea din albia râului Kamo la Shijō.

Când a ajuns la Tinere de Calitate și a dat să intre, Sankurō s-a trezit împins de un bărbat. Luat prin surprindere, s-a dezechilibrat și a căzut în noroi. În clipa în care l-a văzut pe Kyūzō, Sankurō a fost mai degrabă uimit decât supărat.

— Ai uitat cine sunt!

— N-ai ce căuta aici! țipă Kyūzō.

— Nu? De ce?

— Ar trebui să știi că regulamentul nu permite cerșetorilor din albia râului să calce în casele noastre alese.

— Ce vrei să zici?

— Așa-zișii artiști n-au dreptul să cumpere favorurile prostituatelor. Ești chiar neobrăzat! Ce ai sub braț? O tobă? întrebă Kyūzō disprețuitor.

Între timp, Sankurō s-a ridicat de jos, indignat la culme.

— Ar fi cazul să-ți vezi lungul nasului și să te porți civilizat cu clienții, strigă el.

Kyūzō își încrucișă brațele și izbucni în râs.

— Civilizat? Cu unul ca tine? Ai grijă cum vorbești! Dacă nu taci, chem poliția! Nici o fată din această casă aleasă nu are

chef să se culce cu un cerşetor, să-ţi fie clar. Sunt toate mai presus de tine. Hai, cară-te! Dacă vrei neapărat o prostituată din Yanagi, de ce nu te plimbi prin cartier, strigând ca un nebun: „Sunt un amărât de toboşar din albie! Care mă vrei?" Sau ţii să te prezint eu? Să le spun eu cine-mi eşti?

Sankurō fierbea de furie pentru că fusese insultat. Nu înţelegea de ce schimbase paznicul purtarea. Îl deranja că acesta striga în gura mare. Lumea s-a adunat, curioasă, neştiind ce se întâmplase. N-avea însă de ce să mai stea să dea lămuriri.

— Să nu te mai prind pe-aici!

Sankurō i-a aruncat priviri furioase, i-a întors spatele şi a plecat mâncând pământul.

— Să nu-ţi mai văd mutra aia nesuferită! mai spuse Kyūzō.

Legea nescrisă care le interzicea artiştilor ambulanţi să calce prin casele plăcerilor era veche, ştiută încă din perioada Muromachi. Unul dintre motive era apartenenţa la aceeaşi categorie socială a celor două tipuri de femei. Oricum, regulamentul conform căruia artiştilor de Sarugaku şi Nō li se interzicea să intre în bordeluri a rămas în vigoare până pe la sfârşitul perioadei Edo[1]. Sankurō auzise de el. Numai că, de când cu moda „barbarilor", avea posibilitatea să-şi ascundă adevărata ocupaţie şi identitate, să facă pe filfizonul şi să frecventeze nestingherit cartierul Yanagi. Sankurō nu-şi dădea seama cum de reuşise cel care întâmpina clienţii de la Tinere de Calitate să afle ce hram poartă.

„Ah! Cred că e din cauza lui Okuni! A alergat după mine pe pod să-mi dea toba asta nenorocită! Toba e de vină!"

Sankurō o suduia pe Okuni, scrâşnind din dinţi. Când şi-a dat seama că ea fusese cauza, toată mânia lui s-a îndreptat către biata fată. Parcă se prăbuşise cerul pe el. Începea să regrete că i-o lăsase pe Okiku lui Tokio Yamashina. Poate-l întărâtase chiar reacţia lui Okuni, care se opusese din răsputeri unei asemenea idei şi el n-a mai stat să se gândească dacă era bine sau nu ce făcea. Când şi-a amintit cât de mult se schimbase şi îngâmfatul de Yamashina, îi venea să turbeze de furie. Nu-i rămânea decât să-şi înece amarul în băutură, să bea până nu mai ştia de el...

1 1603-1868.

N-avea altceva mai bun de făcut. Totul se-ntâmpla cu o seară înaintea bătăliei de la Sekigahara, unde se hotăra cine avea să fie noul suveran.

Patronul de la Tinere de Calitate era nedumerit de scandalul de-afară. Kyūzō l-a lămurit îndată, calm:

— A venit un artist ambulant cu toba sub braţ ca să cumpere favorurile unei fete. L-am trimis la plimbare!

— Îţi mulţumesc. Eşti foarte vigilent. Chiar dacă plătesc, asemenea oameni n-au ce căuta la noi. Bravo, Kyūzō!

— Aş vrea să vă mai spun ceva.

— Ce anume?

— Ştiaţi că sunt tot mai multe aşa-zise artiste în albia râului, la Shijō, care ziua-n amiaza mare agaţă bărbaţi?

— Am auzit ceva.

— Nu le putem permite să ne fure clienţii!

— Şi eu mă întreb ce e de făcut.

— O să mă gândesc...

În ochii lui Kyūzō a sclipit o luminiţă răutăcioasă. Tremura de emoţie. Savura plăcerea brutală de a-l fi înjosit pe bărbatul din trupa lui Okuni. O simţea în toate mădularele. Urma să fie şi mai mulţumit când avea să-l umilească şi pe caraghiosul care dansa în veşminte femeieşti şi care se pretindea soţul lui Okuni. Abia aştepta! Dorinţa nestăvilită de-a o pedepsi pe Okuni era ceea ce-l ţinea în viaţă. Îşi găsea consolarea în ranchiuna pe care i-o purta şi în visul de răzbunare.

21

După bătălia de la Sekigahara, prima îndatorire publică a lui Ieyasu a fost condamnarea generalului învins. Mitsunari Ishida, încadrat de Ekei Ankokuji şi Yukinaga Konishi, a fost purtat, pe străzile capitalei, într-o cuşcă de lemn cu un umbrar din frunze de arţar de un portocaliu aprins, având un lanţ de fier în jurul gâtului. A fost un război care nu s-a dat în numele Casei Imperiale, iar această măsură luată de Ieyasu se dorea a

fi un avertisment pentru toți. Locuitorii capitalei s-au adunat, ca la sărbătoare, în jurul palisadei de bambus de la Rokujō, ca să privească execuția. Deși era vreme bună, în asemenea zile lumea nu venea în albia râului de la Shijō. De îndată ce-au aflat vestea, Sankurō, Okiku și Kanji au pornit spre Rokujō. La întoarcere au povestit amănunțit ce au văzut.

— Îngrozitor! Sângele a țâșnit cu cea mai mare forță tocmai la Ishida – numai piele și os, zise Kanji.

— Când i-a căzut capul, pe chip i-a rămas un rânjet oribil, spuse Okiku, exaltată.

Okane și Onei și-au astupat, îngrozite, urechile, însă Okiku n-avea de gând să înceteze. Îmbujorată, descria amănunțit scenele, de parcă delira. După părerea ei, cel mai jalnic se prezentase Ekei Ankokuji. În pofida faptului că era preot budist, își lăsase părul să crească. L-a imitat, izbucnind în râs. Apoi a început un dialog comic cu Kanji, gesticulând caraghios în timp ce reconstituiau scene tragice.

Okuni s-a încruntat, dar asta n-a făcut-o să tacă. Okiku n-o mai asculta de multă vreme. Își răcea gura de pomană cu ea. Acum, că asistase la prima execuție din viața ei, se aprinsese atât de tare, că n-o mai domolea nimic. Văzând-o, Okuni și-a amintit de spectacolul cutremurător oferit de uciderea ibovnicelor și copiilor lui Hidetsugu, cu ani în urmă. Okuni, Densuke, Omatsu vedeau cu ochii minții priveliștea îngrozitoare de atunci. De aceea refuzaseră să iasă în oraș. N-aveau să uite prea ușor acele imagini.

Până și Kanji era de-a dreptul dezgustat de agitația lui Okiku și încerca să o mai potolească, pe un ton mustrător.

— Okiku, nu-ți dai seama cum a fost cu șase ani în urmă, la Sanjō... zise el. Au executat o mulțime de femei și copii. Priveliștea a fost și mai cumplită.

— Numai femei și copii? Ce n-aș da să văd și eu așa ceva! exclamă ea, cu o sclipire ciudată în priviri.

Le era limpede tuturor că n-avea să se liniștească prea curând. Okuni nu era doar uluită de purtarea lui Okiku, ci de-a dreptul înspăimântată. Doar Sankurō nu s-a sinchisit. El și-a văzut de

gândurile lui, fâțâindu-se prin încăpere. La un moment dat, a ieșit fără să scoată o vorbă.

Nobililor de la Curte puțin le păsa de frământările generalilor și samurailor, dezamăgiți că războiul se terminase prea repede.

Sankurō privea cerul toamnei, cu brațele încrucișate. Apoi le întinse, însă n-avea ce să prindă cu ele. De când aflase că executarea lui Ishida a fost făcută în numele bătrânului Ieyasu Tokugawa, i se pusese un nod în gât. Soarta țării era pecetluită. Nu mai exista nici o îndoială că Ieyasu avea să fie noul suveran. Sankurō simțea că-l cuprinde amețeala. Părăsise trupa Kanze în momentul în care a considerat că aceasta nu avea nici un viitor. Voise să se apropie de suveran, de unul singur, cu toba-n mână... Fusese cât pe ce să reușească, dar, de fiecare dată, a dat greș. Anii au zburat cu repeziciune. S-a trezit – nu știa nici el cum și când – „artist" în albia râului Kamo. Între timp, trupa Kanze renăscuse sub aripa protectoare a lui Ieyasu. Încă o șansă ratată. Simțea că înnebunește.

— Sankurō!

Auzindu-se strigat, s-a întors și a dat cu ochii de Okiku. Obrajii îi luaseră parcă foc și avea o căutătură fioroasă, de animal de pradă.

— Ce-i cu tine?

— Mă sperie fața asta a ta... Ce s-a întâmplat? întrebă ea mieroasă, aruncându-i o ocheadă galeșă.

Okiku era o femeie în stare să schimbe starea de spirit a oricărui bărbat. Cel puțin așa credea ea.

— Nu mă simt în apele mele. Îmi vine să calc în picioare pe oricine-mi iese-n cale.

— De ce?

— Mai demult mă chema Saburōkurō și făceam parte din trupa de teatru Kanze. Nu credeam vreodată că o să decad în halul ăsta... să ajung să acompaniez la tobă dansurile unor femei, în albia râului...

Lui Sankurō nu-i plăcea să se plângă și să-și recunoască eșecurile, însă acum dorea să-și verse amarul... Okiku îl privea

țintă și-l asculta cu atenție. Era prima oară când i se ivea un asemenea prilej și avea de gând să-i dea apă la moară.

— Știu ce te nemulțumește. Și eu aș simți la fel dacă aș fi în locul tău, zise ea.

— Okuni e o persoană fără voință. Ea nu țintește prea sus. Se mulțumește să cânte pe ritmul bătăilor mele de tobă... aici, în albia râului. Ghinioanele au început la Templul Hōshi, când am cunoscut-o. Nu, de fapt nu e ea de vină. Eu am pierdut controlul. Baian mi-a dat-o pe mână s-o instruiesc... de-aci a-nceput totul... Apoi ne-am înălțat teatrul, am fost invitați la nobili acasă... dar s-a terminat! Nu mă mai interesează! O să-mi înec amarul în băutură.

Sankurō nu avusese de gând să-și descarce sufletul în fața lui Okiku. Putea fi la fel de bine Densuke, Kanji sau Mame. Nu fusese o atitudine tocmai bărbătească, dar așa s-a întâmplat. Era hotărât să se îmbete.

Okiku l-a tras de mânecă.

— Și cu mine cum rămâne?

— Cum adică? Nu-nțeleg!

— Pe mine nu mă bucură spectatorii din albie. Prefer casele nobililor... Eu nu-s ca Okuni. Și-apoi sunt și mai tânără cu unsprezece ani. Te implor, ajută-mă... Vreau să dansez pe ritmul tobei tale.

Sankurō încremenise. Se uita la Okiku de parcă nu înțelegea ce zice. Tânără. Da... era tânără. Când o cunoscuse pe Okuni la templul lui Baian, și Okuni fusese cam de aceeași vârstă și arătase minunat. Asta se-ntâmpla cu doisprezece ani în urmă. La început o învățase și pe Okuni, numai că atunci el fusese încă plin de speranțe. Până adineauri s-a gândit că anii trecuseră în van..., și, deodată, i-a apărut în cale Okiku. Dacă Okuni se încăpățâna și nu mai voia să asculte.... Ochii îi sclipeau ciudat, dar nu s-a putut abține de la ironia mușcătoare.

— Ce flușturatică ești, Okiku! Asta te-a învățat nobilul acela tânăr? întrebă el cu răutate în glas, întorcându-i spatele.

Okiku strigă după el cu un glas sfâșietor:

— Dacă tu n-ai spus nimic! Eu am tot așteptat... Nu m-ai dus chiar tu la el?

— Ce vrei să zici?

— Am așteptat să-mi spui ceva... am tot așteptat, până la poarta conacului. Dacă m-ai fi atins măcar cu un deget... dacă ai fi... ți-aș fi căzut degrabă în brațe.

— Zău?

— Ce fel de relație ai tu cu Okuni? Ea susține că ești soț... Ce fel de soț, dacă Okuni doarme cu mine? De culcat, nu te mai culci cu ea. Nici nu vă mai înțelegeți... Îmi vine să râd! Numai minciuni...

— Okiku!

De data asta, Okiku s-a răsucit pe călcâie și a plecat, intrând degrabă în casă. Fata asta deprinsese arta de a-i învârti pe bărbați pe degete, nu glumă!

Sankurō a băut de unul singur în seara aceea. Gândurile i-au stat mai degrabă la Okiku decât la amărăciunea provocată de plecarea din Kanze.

Liniștea și pacea din trupa lui Okuni au început să se destrame când Ieyasu a schimbat, printr-o lovitură măiastră, soarta țării. În urma bătăliei de la Sekigahara, când lupta pentru putere a atins apogeul, nobilii și generalii au aflat limpede încotro bătea vântul și ce aveau de făcut. Ieyasu și-a consolidat poziția încet și fără incidente. Cum nu se afla alt războinic mai puternic decât el, era limpede că urma să fie suveran. Cei aflați de partea lui urmau să primească noi proprietăți, celor din tabăra adversă li s-au confiscat averile. Au fost înlocuiți guvernatorii de provincii. Unii s-au întors la locurile de baștină, alții au preluat posturi noi. Totul se schimba din temelii. Contrar așteptărilor, prefacerile s-au petrecut pașnic. Ieyasu se vădea un conducător înnăscut și om foarte chibzuit. Nici nu se putea compara cu fostul suveran, Hideyoshi, care iubise luxul și risipise banii pe campanii militare, fără sorți de izbândă. Ieyasu știa prea bine că belșugul țării depindea mult de țărani. Aflase de la Kanbei că aceștia o duceau greu de mai bine de zece ani. Seniorii se săturaseră de război, cel puțin pentru o vreme. Toată lumea ar fi dorit să-și tragă sufletul, să fie liniște și pace... ceea ce nu era cu neputință, atâta vreme cât Ieyasu nu devenea lacom.

Anul acela, recolta din ținutul de baștină al lui Okuni a fost neașteptat de bună. Râul Hii, de obicei învolburat, n-a ieșit din

matcă și n-a provocat pagube. Fostul guvernator de Izumo, Kikkawa din clanul Mōri, a fost înlocuit de Tadauji Horio, care a primit domenii între Hamamatsu și până la Castelul Toda din Izumo, unde s-a așezat cu o suită numeroasă de vasali. Ieyasu, prietenos cu Terumoto Mōri până la Sekigahara, a întors foaia după ce s-a instalat la Castelul Ōsaka, confiscându-i clanului Mōri șase din cele opt ținuturi – printre care și Izumo – și lăsându-i doar două zone mai îndepărtate, Nagato și Suō. Sosise momentul prielnic să-l țină sub supraveghere și să-i mai taie din elan.

Cu toată recolta bogată din toamnă, țăranii din Izumo au avut de suferit din pricina taxelor duble pe care le cereau atât noua administrație, cât și cea anterioară. Cel puțin în Kizuki, era sărăcie lucie. Țăranii hămesiți s-au răsculat pe alocuri, răzmerițele împânzind până și zone mai izolate din munte, unde cei porniți în căutarea nevoiașilor erau deseori uciși. Râul Hii s-a potolit, însă țăranii și băieșii din Izumo fierbeau de mânie.

Noul guvern local a luat măsuri aspre împotriva țăranilor răzvrătiți, căpetenia lor fiind prinsă și ferecată în Castelul Toda. Răscoalele au fost înăbușite cu cruzime. Viața grea a țăranilor a continuat și după ce războaiele samurailor s-au sfârșit. Nenorocirile lor aveau să țină încă trei sute de ani.

Okuni n-a avut cum să afle ce se petrecea în Izumo. Între timp, iarna cea friguroasă a făcut loc ploilor interminabile de primăvară. Până și florile de cireș au putrezit, iar locuitorii capitalei nu s-au mai putut bucura de spectacolul lor. La începutul verii s-a zvonit că se construiește un castel la Zeze. Era adevărat. Ieyasu ordonase înălțarea unui castel în apropierea promontoriului Zeze din Ōmi. Judecând după așezare și după stil, putea fi considerat o copie a Castelului Ōtsu, prăbușit odată cu Takatsugu Kyōgoku. Ieyasu alesese bine locul: la răspântia a trei drumuri principale – Tōkai, Nakasen și Hokuriku –, însă și în apropierea lacului Biwa. E lesne de închipuit că avea să fie o lucrare perfectă, atâta vreme cât Ieyasu îi acordase o atenție deosebită și investise chiar mai mult decât ar fi fost necesar.

— Incinta interioară e pe patru niveluri.

— Am auzit că a doua incintă o să fie astfel clădită, încât să pară că iese din mijlocul lacului.

— Ce frumos!

Asta își închipuiau locuitorii capitalei, martori la incendierea Castelului Ōtsu. Era și firesc să-și dorească să admire un castel impunător, amplasat într-un peisaj cu totul ieșit din comun.

— Și eu vreau să-l văd! exclamă Okiku.

Pentru că nu se adunase lume în Shijō, i-a luat cu ea pe Sankurō și pe Kanji.

— Iar se construiește un castel? îi întrebă Okuni pe Densuke și Mame, încruntându-se.

Lui Okuni nu-i cădea bine nici faptul că Okiku hotărâse de capul ei să plece la castel.

— Am crezut că s-a terminat cu înălțarea castelelor noi odată cu moartea fostului suveran. Iar?... bombăni ea.

— Unde mai pui că fostul suveran le-a confiscat țăranilor nu numai armele, ci și uneltele agricole pe motiv că avea nevoie de cuie și șuruburi pentru marea statuie a lui Buddha... zise Mame.

Atât Mame, cât și Okuni învățaseră să nu se încreadă în conducători. Așadar, reacția lor era firească. Densuke îi privea tăcut. De fapt, gândurile lui erau acaparate doar de Okuni.

„Dacă ar fi bărbat, n-ar dansa... pesemne că ar pune același suflet în orice altă muncă. Și, pentru că nu s-a născut bărbat, dansează ca o nebună... Doamne, ce pași sprinteni are! Cum poate sări astfel?"

Densuke tuși ușor. În ultima vreme, ori de câte ori răcea, îl chinuia tusea și nu mai scăpa de ea.

Vremea a continuat să fie umedă și peste vară. A plouat mult. Când ploua, albia majoră a râului Kamo devenea pustie. Teatrul lui Okuni rezista binișor, fiind împrejmuit de scânduri, numai că acoperișul nu făcea față șuvoaielor de apă. Singurul loc în care se puteau retrage și care nu se uda era scena. Acolo își petreceau zilele ploioase, zgribuliți, pentru că spectatorii nu înfruntau ploaia oricât de mult le-ar fi plăcut dansurile fetelor. Prin urmare, aveau neapărată nevoie de un acoperiș solid.

Din păcate, fostul lor protector, Kanbei Suekichi, era foarte ocupat. Nu-i stătea gândul la Okuni. Îl sfătuise pe Ieyasu să construiască o monetărie la Fushimi. Ramura de răsărit a neamului Suekichi se apropiase prea mult de Hideyoshi și de aceea

Ieyasu nu-i vedea cu ochi buni. Ba chiar se aflau în dizgrație. În schimb, cei din ramura de apus își sporiseră considerabil averile și nu-și permiteau să slăbească frâiele. Ajunseseră așa cum își doriseră de mai bine de zece ani – mâna dreaptă a suveranului. N-aveau când să se gândească la dansuri. Nu le rămânea nici măcar timp să se odihnească. Și nici nu era cazul să-l distreze pe noul suveran, care nu semăna deloc cu Hideyoshi. Pe Ieyasu nu-l interesau decât afacerile și soarta negustorilor, iar oamenii lui nu se comparau cu ai fostului suveran. Mai mult decât atât, Kanbei se bucura de încrederea lui Ieyasu, ajungând foarte repede să fie invitat la petrecerile celor ce căutau să obțină prin intermediul lui favorurile suveranului. Kanbei pretexta mereu că e prea bătrân și refuza invitațiile. Ceilalți nu se lăsau și-i cerșeau întrevederi. Comerțul cu India și China, pe care-l începuse cu multă vreme în urmă, mergea nemaipomenit. Când avea vizitatori, ei îl copleșeau cu mătăsuri, bijuterii și alte obiecte. Darurile se adunaseră cât un munte. Cum lucrătorii de la monetărie nu aveau asemenea lucruri, îi ofereau aur și argint – materia primă la îndemâna lor. Profitul era uriaș. Mai mult decât atât, în aceeași perioadă s-au descoperit importante filoane de aur și argint în insula Sado. În fruntea afacerii se afla Kanbei, iar insula a trecut degrabă sub controlul direct al lui Ieyasu. Nagayasu Ōkubo răspundea de minele de aur și argint din întreaga țară, acestea devenind o sursă de venituri a guvernului. Kanbei Suekichi își avea și el partea lui în această afacere, bucurându-se de un rol însemnat în luarea deciziilor. Prin urmare, nu-și mai vedea capul de treburi.

— Tot mai plouă.
— Se pare că n-are de gând să stea.
— Iarăși o să iasă râul din matcă.
— Dac-o ține tot așa...

Deși sezonul ploios ar fi trebuit să ia sfârșit, continua să plouă fără întrerupere. Locuitorii din albie nu găseau alt subiect de discuție. Mai mult tăceau. Păreau atât de amărâți, de parcă ploaia le-ar fi înecat și sufletele.

— Densuke!

— Ce dorești, Okuni?
— Auzi ploaia?
— Ihî.
— Deosebești sunetele... mărimea și intensitatea picăturilor? Plouă tare... slab... ușor... răpăie... doar stropește... Uneori ai senzația că-ți bate cineva cuie-n cap... iar alteori că suspină...

Densuke n-a înțeles la început ce voia Okuni să-i spună. A tăcut și a ascultat. Își dădea seama ce simțea Okuni atunci când nu putea dansa. Trecuseră zile bune...

— E greu, zise Okuni, oftând. E greu să dansezi pe muzica ploii. Densuke, tu poți dansa ascultând ploaia?
— Păi... nu știu.
— E firesc să nu știi. Nu avem cântecul potrivit. Cunoști vreo melodie anume pentru ploaie?
— Da, este una...

Densuke a îngânat-o mai întâi, iar apoi a cântat-o pe un ton pițigăiat, caraghios:

Când vine toamna
Plouă și plouă și plouă.
Oare se usucă sau nu
Mâneca îmbibată de lacrimile
Iubirii?

Auzindu-l, s-au adunat și ceilalți membri ai trupei și au pufnit în râs. Okuni era fascinată de talentul lui Densuke, capabil să scoată apă și din piatră seacă.

— Ce interesant! Hai, Kanji și Mame, cântați și voi!
— Eu? se miră Mame.
— Da, bărbații cântă, fetele dansează. Haideți! Okane, Onei, Omatsu! Ce mai stați? Yata, hai dansează și tu!

Yata, copilașul lui Onei și al lui Mame, împlinise patru anișori.

Okuni i-a ridicat pe toți cei de pe scenă, a dat tonul și s-au pornit pe cântat și dansat.

Okuni observase de multă vreme că Sankurō și Okiku lipseau, dar se gândise că Tokio Yamashina se plictisea pe vreme ploioasă și solicitase favorurile fetei. Nu se întâmpla prima oară.

Okuni își imagina că Sankurō o conducea până la conac și-apoi își făcea de cap prin Yanagi, cu prostituatele lui.

Okuni nu era singura căreia i se păreau ciudate ieșirile celor doi. În plină zi, mereu. Însă nimeni nu-și îngăduia să aducă vorba despre asta. În asemenea clipe, ca să le abată gândurile, Okuni lua inițiativa. Ea nu se mira nici când Sankurō și Okiku se întorceau fără un bănuț sau vreun cadou de la Tokio. Parcă nu-i venea să o treacă pe Okiku în categoria prostituatelor sau a dansatoarelor din teatrele de marionete. De aceea nu mai obiecta când pleca de-acasă, deși se abținea tot mai greu.

Încântat că i se ceruse să danseze, Yata își luase rolul în serios, ca un adult. Bărbații cântau, femeile dansau. Se simțeau bine. Până la urmă au izbucnit într-un râs nestăvilit.

— Am auzit de cântece care aduc ploaia. Densuke, nu știi vreunul care s-o oprească? Să fie senin mâine!

Se prăpădeau de râs cu toții. Densuke abia mai respira.

— Ai râs prea mult, îi zise Okuni.

— Am râs cu lacrimi... Hai, ploaie, oprește-te! Oprește-te! strigă Densuke, desfăcându-și brațele și făcându-i ploii semn să stea.

Toată lumea hohotea.

Celor din jur, care trăiau la fel ca ei, li s-a părut ciudată și nefirească veselia neobișnuită din teatrul lor. De aceea, unii mai curioși au ieșit prin ploaie să arunce o privire, prin spărturile gardului, să vadă ce se petrecea acolo. De unde atâta veselie, când oamenii sărăciseră și aproape că n-aveau ce mânca?! Nici ei nu s-ar zice că o duceau bine, mai ales de când nu le mai veneau spectatori. Însă nu se pierdeau cu firea. Nu încă. Ba dimpotrivă, sperau din tot sufletul să reușească să alunge ploaia cu cântecele și dansurile lor.

Dar ploaia nu a încetat. Cele mai multe râuri din țară au ieșit din matcă, însă nu și râul Kamo. Pesemne că ascultase de rugăciunile trupei lui Okuni.

În luna septembrie, guvernatorul provinciei Iga[1], Katsushige Sakakura, a plecat de la Edo la Kyōto ca reprezentant în guvern.

1 Partea apuseană a actualei prefecturi Mie.

Avea misiunea să supravegheze îndeplinirea fără greș a ordinelor date de Ieyasu Tokugawa. Reședința lui se afla la nord de strada Nijō. A venit de la Mikawa însoțit de o seamă de slujitori și s-a pus imediat pe treabă, făcându-se remarcat prin zel. În pofida ploii neîntrerupte, a dat o raită prin apropierea Palatului Imperial și prin cartierul nobililor. N-avea timp nici să respire. Nu voia decât să ducă la îndeplinire sarcina dată de Ieyasu. Începea o eră nouă. Locuitorii capitalei nici nu apucaseră să se dezmeticească bine.

22

Kyūzō reușise să scape de dialectul de Izumo și să deprindă, încet-încet, accentul noilor oaspeți din Mikawa– vasalii și slujitorii lui Ieyasu. Puși să vegheze ordinea și să mențină liniștea și pacea, cu toții mândri că-l slujesc pe Ieyasu Tokugawa, samuraii, țărani la origine, nu-și puteau ascunde dorința care-i măcinase – de a ajunge în capitală. Li se citea pe chip de la o poștă. Erau oameni simpli, voinici, perseverenți, precum toți cei din ținutul Mikawa. Capitala îi încânta grozav, iar vorba domoală de aici răsuna plăcut în urechile unor necioplți ca ei. S-au familiarizat cel mai repede cu cartierul Yanagi din apropierea cartierului lor general. Odată cu răspândirea confucianismului, ce impunea precepte morale severe, samurailor li se interzisese destrăbălarea, la fel ca preoților budiști. Acum însă, până și ministrul Katsushige Itakura le acorda suficientă libertate de mișcare, nereproșându-le escapadele la bordelurile din Yanagi.

Privindu-i pe cei din Mikawa cum petrec, Kyūzō și-a dat seama că nu-și irosesc timpul de pomană. Nu-și beau mințile, nici nu adunau în jurul lor femei multe cu care să chefuiască până la epuizare, dar nici nu se mulțumeau cu o singură prostituată. De plătit, plăteau bine, fără să facă risipă totuși. Toți se purtau la fel, de la samurai până la slujitori, fără să depășească niște limite. Pesemne că respectau un regulament.

Kyūzō se întreba dacă nu cumva li se ceruse să țină capitala în frâu. În timpul domniei fostului suveran, rareori vedeai astfel

de oameni. În general, samuraii beau și cântau când îi apuca tristețea, iar după ce se îmbătau, deveneau arțăgoși și scoteau degrabă sabia. Văzuse tot felul de luptători de la țară, dar aceștia, din Mikawa, se deosebeau de restul. Cel puțin așa i se părea lui după trei ani de muncă la bordel.

— Trebuie să ne purtăm bine cu ăștia, îi spuse el patronului într-o bună zi.

— Asta e părerea ta? se miră patronul, neînțelegând motivele lui Kyūzō.

Recunoștea și el că oamenii aceia nu le creau probleme, dar nici nu prea câștigau cu ei.

Când îi intra lui Kyūzō ceva în cap, nu reușea nimeni să-l mai convingă de contrariu. Zis și făcut. Era om de acțiune. Așadar, s-a apucat să se poarte foarte curtenitor cu cei din Mikawa. Îi întâmpina cu reverențe desăvârșite, îi invita, plin de respect, să le mai viziteze localul și îi conducea la fel de ceremonios. Rezultatul s-a văzut foarte repede. Când venea vorba de Yanagi, preferau Tinere de Calitate. Nu doar samuraii, ci și oficialii și slujitorii. Se dădeau în vânt după manierele lui Kyūzō și după felul cum erau tratați acolo.

De la ei a aflat Kyūzō de miraculoasa descoperire a minei de aur din Sado.

— Tot săpăm și săpăm și nu se mai termină...

— E nemaipomenit!

— Aurul țâșnește pur și simplu! Un munte de aur! Mă mir că nu l-a descoperit fostul suveran.

— Da, ai dreptate.

— Kyūzō!

— Poftiți...

— Cum vă merg treburile?

Samuraii din Mikawa își făceau datoria chiar și atunci când veneau să se distreze. Nu-și uitau o clipă îndatoririle față de noul stăpân. Cereau părerea tuturor celor cu care intrau în vorbă și încercau să le impună respectul față de noua stăpânire.

— Am auzit că n-o să mai fie războaie. Sunt foarte fericit că urmează o perioadă de liniște și pace.

— Datorită noului suveran.

— Înălțimea Sa merită toate laudele.

Samuraiul se arăta foarte încântat de aprecierile lui Kyūzō.

— Cine ți-a spus toate astea?

Kyūzō nu era prost să mărturisească faptul că a tras cu urechea și a auzit de la alți samurai din Mikawa.

— În toată capitala se vorbește doar despre asta.

— A, da?

Petrecăreții au raportat degrabă vestea superiorilor, de parcă ar fi fost meritul lor. Se simțeau triumfători. Cu toate astea, la plecare nu i-au oferit lui Kyūzō un bacșiș mai gras, pentru că nu aveau un asemenea obicei. În schimb, Kyūzō a aflat – și încă printre primii – un secret mai prețios decât toți banii.

La sosirea iernii, Ieyasu Tokugawa s-a hotărât să se-ntoarcă la Edo. Îndată după aceea, Katsushige Itakura, comandantul samurailor, a început să pună-n aplicare tot felul de proiecte. Mai întâi, s-a gândit la construirea unei reședințe în care suveranul să se odihnească atunci când vine la Kyōto. Locul țintit se afla în partea de nord a capitalei, în apropierea Palatului Imperial. Nu considera potrivit să se orienteze spre partea de sud, unde își aveau negustorii cartierul general. Ca să obțină un teren suficient de mare acolo unde-și propusese, ar fi însemnat să ordone evacuarea orășenilor. Numai că nu-și permitea să și-i pună-n cap și să le stârnească ura împotriva celor proaspăt instalați la sediu. Trebuia să evite cu orice preț zona aglomerată din preajma cartierului Shijō Muromachi. S-a oprit apoi la cartierul Nijō, numai că acolo se afla zona bordelurilor.

— Stăpâne, am auzit că vor să demoleze cartierul Yanagi.

Patronul de la Tinere de Calitate a înmărmurit.

— Ești sigur?

— Da, absolut sigur. Adineauri i-am auzit vorbind.

— Și ce se-ntâmplă cu noi?

Patronul era cuprins de panică, însă Kyūzō încerca să-l liniștească.

— Ce-ar fi să ne mutăm în partea de vest a străzii Rokujō Shinchō?

— În Rokujō?

— Stăpâne!!!

— Ce-i?

— Trebuie să se facă o deosebire clară între cartierul plăcerilor și cel al samurailor... și avem nevoie de protecția lor.

Kyūzō își pregătise vorbele cu grijă și dinadins îl lua încet-încet.

— Știm fără nici o îndoială că veniturile bordelurilor vin în cea mai mare parte de pe urma prostituatelor, dar să nu trecem cu vederea că sunt destui oaspeți care aruncă bani pe mâncare și băutură. Sakeul este scump. Cei puși pe băut bagă mâna-n pungă fără să se uite cât scot și consumă tot mai mult sake. Cei care se-mbată fac scandal și pot deveni violenți. Dacă se-apucă și țipă la ai casei, aceștia-i rabdă, cu condiția să mai scoată niște bani din buzunar. Dacă se ceartă între ei, noi nu avem nimic de făcut. Dacă-i vorba de orășeni, fetele reușesc cumva să scape... Însă dacă avem de-a face cu samurai beți morți, ăștia scot imediat sabia și nu avem voie să-i scăpăm din ochi. Fetele n-au mai multe vieți... Trebuie să și-o apere pe cea de-acum. În asemenea cazuri, lucrurile se rezolvă mai sus... Dacă nu, casele noastre suferă pierderi uriașe... și nu ne permitem.

Kyūzō nu era foarte deștept și nu se pricepea să dea lămuriri, dar patronul i-a ascultat bâlbâiala până la capăt, mut de uimire. În adâncul sufletului, îl admira.

Pe Kyūzō îl preocupau mult mai multe lucruri.

Odată cu înflorirea capitalei, prosperaseră și bordelurile. Atât în timpul shōgunilor din perioada Muromachi, cât și pe vremea lui Hideyoshi, cartierul Yanagi cunoscuse o dezvoltare fără seamăn. În ultima vreme, apăruseră case ale plăcerilor și în alte zone, așa-numitele cartiere ale felinarelor roșii. Pentru cei din Yanagi, erau doar niște imitații ale unor amatori. Însă puteau deveni periculoase. În albia de la Shijō răsăriseră puzderie de teatre, unde spectatorii se delectau cu dansuri și cântece... iar dacă fetele de aici îi atrăgeau și altfel, situația se complica și bordelurile aveau să piardă teren. Odată ce lucrurile scăpau de sub control, Yanagi urma să decadă, poate chiar să dispară. Asta îl îngrijora cel mai mult pe Kyūzō.

Potrivit ordinelor lui Katsushige Itakura, cartierul plăcerilor din Yanagi se muta la Rokujō. Orice împotrivire s-ar fi dovedit

inutilă, bordelurile fiind nevoite să accepte mutarea prin ordin oficial. Astfel, samuraii obțineau mai ușor controlul asupra certurilor și disputelor, menținerea liniștii în capitală și respectarea ordinii în Rokujō.

— Kyūzō, trebuie să ne mișcăm repede.

— Poftim?

— Am înțeles ce mi-ai spus. I-am explicat cum stau lucrurile și patronului celei mai importante case din Yanagi. A rămas să ne întâlnim și să vedem ce-avem de făcut. Să vii și tu la întâlnire.

Bordelul Tinere de Calitate nu avea faimă în Yanagi, însă patronul lui a ajuns să fie admirat de ceilalți pentru pontul vândut. Drept răsplată, acesta i-a făgăduit lui Kyūzō că-l va înainta în rang.

Îndată ce-au încetat ploile, cartierul Yanagi a pornit mutarea din Nijō în partea de nord a zonei Rokujō, în cunoscutul cartier Nishinotōin. Aici existaseră destul de multe bordeluri în perioada Muromachi. Acum, în anul 1602, își reluau de fapt locul începutului. Numai că, față de atunci, casele plăcerilor au luat un avânt uluitor, ajungând în culmea gloriei.

În perioada Muromachi, pe când schimburile comerciale dintre China și Japonia erau înfloritoare, cei cărora li s-au încredințat negocierile au fost, de fapt, călugării cu carte, aparținând celor mai importante temple budiste din secta Zen. Informațiile aduse de ei au sporit interesul pentru casele plăcerilor, precum și pentru vechile obiceiuri chinezești, încă nerăspândite în Japonia. Cuvântul *yanagi*, cu sensul de „salcie plângătoare", a fost preluat din limba chineză, unde avea o încărcătură emoțională aparte. Treptat, s-au plantat tot mai multe sălcii în Nishinotōin. Apoi, când bordelurile de aici s-au mutat în Nijō, cu sălcii cu tot, cartierul a ajuns să fie cunoscut sub numele de Yanagi-Nijō.

După mutarea la Nijō, a fost frecventat de orășeni, samurai și preoți. Bordelurile s-au extins și s-au specializat. Pentru delimitarea lor clară, s-a propus ca la Rokujō acestea să fie împărțite în trei categorii și împrejmuite cu rânduri de sălcii. Terenul

s-a distribuit în mod egal, de la nord la sud, iar cele trei zone au primit denumirile de Ageyamachi, Nakadōji și Nishinotōin. Cartierul felinarelor roșii s-a mutat mai târziu la Shimabara, ajungând treptat la imaginea cunoscută și în perioada modernă timpurie.

Treaba mergea bine în Yanagi-Rokujō. Tâmplarii munceau de zor, mirosea a lemn proaspăt. Kyūzō se plimba cu câinele în brațe, bombănind tot timpul.

— Uită-te bine, puiule! Cartierul ăsta o să prospere. Casele plăcerilor au dispărut din celelalte părți ale capitalei. Doar aici o să fie. Uită-te bine, Negru! O să m-asculte toate fetele din oraș! N-o să ne scape nici cei de la Shijō. Le vin eu de hac lui Okuni și bărbatului ei. Și-atunci, tu să latri în albie! O să latru și eu cu tine!

În afară de stăpânul lui, pe care îl iubea la nebunie și-l asculta orbește, Negru nu putea suferi oamenii. Stătea tot timpul ghemuit la pieptul său. Acesta îl strângea uneori prea tare, până se zvârcolea, și-i vorbea mereu sau, mai bine zis, bombănea neîncetat același lucru, la disperare. Parcă se îmbăta cu propriile-i cuvinte.

În luna mai a fost gata și reședința lui Ieyasu de pe strada Nijō. Mai târziu avea să fie cunoscută drept Castelul Nijō. Se lucrase cu grijă, timp de un an de zile. La o lună după ce s-au pornit lucrările, a început și restaurarea Castelului Fushimi, care arsese înainte de bătălia de la Sekigahara, fiind prima fortăreață care se prăbușise atunci. Tot în iunie, a fost demontată și transportată, în insula Chikubu din ținutul Ōmi, splendida poartă a templului șintoist Toyokuni – Gokuraku –, deosebit de prețuită de Hideyoshi Toyotomi. Astfel, s-a șters din mintea tuturor, până la ultimul slujitor, amintirea lui Hideyoshi ca suveran.

Okuni privea, mirată și dezgustată totodată, repararea castelelor Zeze și Fushimi, precum și înălțarea reședinței Nijō și apoi a aripii de răsărit a templului Hongan. Nici o deosebire față de vremea lui Hideyoshi. Totul îi părea la fel. Lumea mergea înainte pe același drum.

— Cine-o să locuiască la Fushimi de data asta? îl întrebă ea pe Sankurō.

— Ce-are a face? Pe tine tot nu te atrage să dansezi acolo, răspunse el pe un ton plin de dispreț.

Okuni nu putu trece cu vederea râsul răutăcios al lui Okiku.

— Ce-ai de râs? se răsti Okuni, încruntată.

Până și Okiku s-a speriat puțin.

— Râdeam pentru că mi-am amintit că ție nu-ți place să dansezi decât în albia râului.

Din vorbele ei răzbătea neobrăzarea. Lui Okuni îi venea s-o plesnească. Chiar nu-nțelegea de ce s-a schimbat atât de mult de când stătea în capitală și mai ales în ultimul an, de când, socotea Okuni, se întâlnea cu Tokio Yamashina. Tokio încetase să-și mai facă apariția la teatrul lor. Okuni nu-și dădea seama dacă lipsea pentru că nu-l mai interesau dansurile lor sau pentru că era ocupat cu treburi mai importante. Nu-i venea s-o întrebe pe Okiku ce s-a întâmplat și cu atât mai puțin avea curajul să deschidă o discuție în fața lui Sankurō. Nu se mai înțelegeau deloc în ultima vreme. Nu-și mai vorbeau frumos... ba chiar deloc. De aceea, trebuia să se mulțumească doar cu bănuielile ei.

După un an de ploi necontenite, capitala arăta plină de viață. Sărbătoarea Gion din vară a fost și mai animată. Hideyoshi murise, Ieyasu plecase la Edo, așa că nimic nu-i împiedica pe locuitorii ei să se distreze. În zilele de sărbătoare spectatorii nu prea veneau în albia de la Shijō, însă nici ei nu puteau participa direct la ceremoniile de pe străzi. Cu toate astea, Okuni n-a rezistat să nu meargă să privească procesiunea carelor alegorice. A avut astfel ocazia să admire dansatoare care păreau că imită dansurile trupei lor, pe ritmul clopotului... *konchiki chikhi*. Gesturile fetelor o fermecau pur și simplu... modelele veșmintelor erau încântătoare. Cu gândul și la semnificația sărbătorii – alungarea spiritelor malefice, Okuni simțea că trebuia să le însoțească până la capăt. Căldura fiind înăbușitoare, spre seară s-a întors acasă frântă de oboseală. L-a găsit doar pe Densuke, zăcând în mijlocul scenei.

— Ce s-a întâmplat? Ți-e rău?

— Din primăvară nu mai reușesc să scap de răceală. Când am văzut atâta lume, m-a cuprins amețeala. Mă simțeam vlăguit, așa că m-am înapoiat.

— Răceala de vară e cam păcătoasă... Nici nu dormi liniștit... Ai grijă să nu răcești în somn, zise Okuni, râzând.

Avea dreptate. Dormeau toți la grămadă și de-aici apăruseră fel de fel de necazuri, mai ales sforăitul lui Mame și foiala lui Densuke din timpul somnului. Sankurō îl lua mereu peste picior pe Densuke, punând starea lui pe seama dansului, mai ales a *Firului tors*, care ajunsese specialitatea lui. „Când dormi, trebuie să fii bărbat!" îl ironiza el. Când dansa, avea gesturi gingașe, de femeie, iar în somn devenea foarte neliniștit. De cele mai multe ori se trezea jos, pe rogojina spectatorilor. Oricum, aproape niciodată unde se culcase, deși locul lui era în colțul scenei. Pe Mame îl culcau lângă nevastă, ca să nu mai sforăie. Bietul de el nu mai sforăia, dar nici nu închidea ochii toată noaptea. Când îi lăsa în pace și dormea buștean, îl legau cu sfoară de picioare, însă lui puțin îi păsa. Dormind sub același acoperiș atâta amar de vreme, se obișnuiseră unii cu alții și nu se mai jenau. În schimb, gesturi mărunte puteau deveni prilej de haz în orice clipă. Nici Omatsu n-a scăpat de glumele lor. Deși femeie, dormea și mai împrăștiat decât Densuke. Când au legat-o, a făcut urât de tot: a gemut, s-a zvârcolit, a țipat, a scrâșnit din dinți... Așa că s-au lăsat păgubași.

Densuke părea însă foarte prost dispus.

— Stai liniștită, n-o să ajung ca Omatsu, îi zise el lui Okuni.

— Ce vrei să spui? întrebă Okuni mirată.

Omatsu devenise prea tăcută. Abia mai scoteai o vorbă de la ea. Nu se știa niciodată ce e-n capul ei. Nu se sfătuia cu nimeni. Nu-și găsise nici iubit. Greu de spus dacă nu-i atrăgea pe bărbați sau pur și simplu n-o interesau. Fără a fi frumoasă, nu arăta mai rău decât Onei, care se măritase cu Mame.

Și mai de neînțeles era faptul că, din toată trupa, Omatsu repeta cu cea mai multă râvnă. Trecuseră ani buni de când fugise de la bunica ei ca să danseze, paisprezece ani de când Densuke o cărase pe Okuni în cârcă la ele acasă în Moriguchi. Probabil că acum avea douăzeci și trei de ani, cu trei ani mai mulți decât

Okiku. În pofida stăruinței, timp de treisprezece ani, rămăsese la același nivel mediocru. Se dovedea incapabilă să țină ritmul, sau, chiar dacă începea bine, nu putea continua la fel. Oare își dădea seama de asta? Măcar un pic? Și, dacă da, de ce se înverșuna atât? Okuni o privea uneori tare ciudat. Oricât o certa, oricât îi atrăgea atenția, Omatsu nu se supăra. Nici n-avea ce să-i reproșeze. Lipsa de talent? Existau și flori care înmugureau dar nu mai apucau să se deschidă, nu-i așa? Nici măcar nu dădeau semn că ar înflori vreodată. Îl găsea pe Sankurō singurul vinovat! Când se gândea la necazurile pricinuite bătrânei din Moriguchi, îi venea să-l strângă de gât.

Densuke se străduia la fel ca și la început s-o ajute pe Omatsu. Îi întindea mâna, se purta politicos și binevoitor, dar eforturile lui rămâneau fără rezultat.

— Fata aia dansează și cântă și-n vis, zise Densuke, făcând pe nevinovatul. Cred că doar așa simte că se liniștește.

Okuni se uită atentă la el. Arăta suferind. Oare din cauza căldurii? A observat că de la o vreme era palid. Își aminti că el îi dăduse deseori doctorii luate de la Baian.

— Asta a fost atunci... și aflasem de la Tokitsune Yamashina cum se iau... Acum nu mai pot procura, spuse Densuke, ezitând.

— Pe mine m-au salvat. Chiar nu avem cum face rost și pentru tine?

— Vezi-ți de treabă! N-avem noi bani să cumpărăm doctorii... Atunci le-am furat... Altfel nu reușeam să pun mâna pe-așa ceva.

— Mi-e greu să stau cu mâinile-n sân când văd cum zaci. Ce-ar fi să mă duc la Yamashina să-l rog... Ba nu, a venit acum rândul meu să fur doctorii.

— Nici să nu te gândești!

— O rugăm pe Okiku. Ea se întâlnește cu Tokio, fiul lui Tokitsune Yamashina. Poate ne ajută chiar Tokio și ne spune cum trebuie luate. Să-i cerem lui Okiku să vorbească cu el.

Densuke o întrerupse, dând din mâini disperat. Nici nu încăpea vorbă.

— N-are rost! Nu doctorii din alea-mi trebuie mie.

Se ridică în șezut și tuși de câteva ori.

— La mine-i vorba de răceală. Mă vindec și fără hapuri.

În ultima vreme, pe chipul lui atrăgător se citea o suferință greu de închipuit, iar acum refuza propunerea cu încăpățânare. El nu gândea la fel ca Okuni în ceea ce-o privește pe Okiku. După părerea lui, fata nu se întâlnea cu Tokio. Nu-i spusese nimeni nimic, dar așa bănuia el, după comportamentul ei ciudat.

— Densuke, nici eu n-o prea înțeleg pe Okiku. Cred c-am îmbătrânit și tare n-aș fi vrut.

— Nu-i vorba de vârstă... nu anii contează.

— Da, însă am sărit de treizeci... Și totuși, când dansez...

Auzind-o mărturisindu-și vârsta, lui Densuke i s-a pus un nod în gât. Nici nu-și dăduse seama cum trecuseră anii...

— Nu te mai gândi la ani, zise el, fâstâcit.

După un alt acces de tuse, s-a înroșit la față.

— Nu te-ai schimbat deloc de când te cunosc, continuă el după un timp.

— Nu cred!

Când Baian o dusese la Templul Hōshi, Okuni avea șaptesprezece ani. Amintindu-și-o pe Okuni de lângă soba din bucătărie, recunoștea că nu fusese atât de frumoasă ca acum... Ba da, însă nu chiar atât de bine făcută. El rămăsese la fel. Okuni din Izumo înflorise sub ochii lui și el o iubise de la bun început. Sentimentele lui au rămăseseră aceleași. Așadar, i-a mai spus o dată:

— Okuni, nu te-ai schimbat.

— Tu, da. Ești mult mai încăpățânat. Și tu ai îmbătrânit, zise ea, râzând.

De fapt, pe ea n-o îngrijora vârsta, pentru că nu se simțea mai bătrână. Chiar dacă zicea asta, n-o credea. Cu cât dansa mai mult, cu atât dansurile ei transmiteau sentimente mai profunde. Și-a dat seama de asta în ultima vreme. Când și-a amintit de dansurile de pe carele alegorice de la sărbătoarea Gion, și-a propus să le încerce și ea, ba chiar să le mai aducă figuri noi, să le îmbogățească, să le facă și mai vioaie. Numai când se gândea, o treceau fiorii.

Kanji și Okane s-au întors acasă. La scurt timp, au venit Onei și Mame, cu Yata în brațe, iar apoi și-a făcut apariția Omatsu. Au povestit cu însuflețire cât i-a impresionat sărbătoarea Gion:

parada carelor alegorice, frumusețea podoabelor, dansurile... Densuke n-avea cum să mai doarmă văzându-i pe toți atât de încântați.

— Da? Ce rău îmi pare c-am plecat!

Se făcuse târziu, așa că au început să se pregătească de culcare. Sankurō și Okiku nu veniseră încă. Pe Okuni o frământa gândul.

„Ce se-ntâmplă, oare?" se întreba ea.

În asemenea zile, atmosfera se încinge întotdeauna în oraș. Unii au chiar obiceiul să le ofere băutură trecătorilor încă din ajunul sărbătorii. Cu câțiva ani în urmă, ea însăși se îmbătase la Uradeyama. O nechibzuită ca Okiku se îmbată și fără să bea. Ca să se liniștească, Okuni se ruga să-i fie bine fetei.

„Ei i-o fi rău... dar Sankurō pe unde umblă?"

Okuni știa că bordelurile s-au mutat în Rokujō, însă nu-și putea închipui cum reușeau prostituatele să se descurce printre mormanele de unelte de pe șantier. Mai auzise și de bordeluri mai mici, împrăștiate prin tot felul de locuri din capitală și de fetele din albia de la Shijō, de la alte teatre, care agățau bărbați.

„Mi se face scârbă numai când mă gândesc, murmură Okuni, tremurând. Dacă Sankurō se află într-un asemenea loc, nu-l mai consider bărbatul meu. Dacă-l apuca asta cât a fost mai tânăr, cred că înnebuneam. Nici acum nu mi-e ușor... De ce s-o fi schimbat atât de mult?"

Se mai înstrăinase și Okuni. Uneori privea lucrurile cu detașare. Nu-l mai simțea atât de aproape pe Sankurō și, prin urmare, nu voia să se mai îngrijoreze. Dar tot se frământa. Nu mai avea încredere nici în Okiku. Și totuși trebuia să se liniștească.

„Dacă Sankurō o ține-n brațe pe Okiku... care s-a îmbătat? Ce-i rău în asta? Și eu am fost beată criță și m-am trezit pe genunchii lui Densuke servindu-mi drept pernă. Nici nu vreau să mă gândesc la ce s-ar fi putut întâmpla între noi cât am fost cu mințile plecate. Cu toate c-am ajuns acasă a doua zi dimineață, nimeni nu ne-a bănuit că am fi făcut ceva necuviincios. Nimeni nu s-a îndoit de noi vreo clipă. Sankurō a sosit atunci mult după mine... și tot eu m-am simțit prost.

Ciudat! Cred că acum e o potrivelă că lipsesc amândoi. Fiecare și-a petrecut ziua în felul lui și pesemne i-a luat valul

celor beți. Dacă stau și mă gândesc bine, Okiku a venit aici singură, din Izumo, ca să vândă amulete de la Marele Templu, și nu s-a rătăcit. Așadar, n-am de ce să mă neliniștesc din pricina ei. De-acum încolo n-am de gând să-mi mai fac griji nici din cauza lui Sankurō. Dar de unde până unde ideea că Sankurō o ține-n brațe pe Okiku? Poate pentru că ea s-a schimbat foarte mult și n-are pic de bun-simț. De ce am încredere în Densuke, dar nu accept o asemenea situație când e vorba de Sankurō?"

Okuni se tot frământa, fără să ajungă la vreun rezultat. Se dojenea, dar în zadar! Singurul lucru limpede era că relația ei cu Sankurō se răcise îngrozitor. Căldura înăbușitoare o împiedica să adoarmă. Din cauza zăpușelii, nici roua nu căzuse peste noapte.

Sankurō și Okiku s-au întors îndată ce Okuni a ațipit. Se perpelise prea mult și obosise. Toată lumea a dormit prost în noaptea aceea. Chiar și Mame, care s-a răsucit pe burtă și a încercat să-și înăbușe sforăitul. Doar Densuke a stat de veghe. Dormise peste zi și-i pierise somnul.

Sankurō și Okiku s-au dus la așternuturile lor, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Densuke și-a amintit ce-i spusese Okuni după-amiază. „În ultima vreme nu mai înțeleg ce se petrece-n sufletul tinerelor." Ar fi vrut s-o întrebe dacă înțelegea ce se petrece-n sufletul bărbaților, însă se lăsase păgubaș, prefăcându-se că tușește.

Okuni abia începuse să se îndoiască de cei doi, dar Densuke observase cu multă vreme în urmă că Okiku nu mai mergea la reședința lui Tokio Yamashina. El pricepuse din purtarea lui Sankurō și din felul în care călca, mândru, că se considera bărbatul tinerei. Densuke descifrase și în gesturile lui Okiku destule ca să cadă la bănuieli. Îi văzuse de multe ori flirtând, într-un colț, când Okuni nu se afla prin preajmă. Sankurō se purta deseori cu Okiku de parcă era femeia lui. Fără pic de jenă. Dar se pare că amândurora le era frică de Okuni. Sankurō voia pesemne să scape de certuri. Văzându-l nehotărât, nici Okiku n-avea curajul să se dea în petic. Se temea pesemne să nu fie acuzată că i-a furat bărbatul. Din câte-și dădea Densuke seama, Okiku încerca să se pună în pielea lui Okuni. Dacă ar fi putut să i-l ia cu forța, i l-ar fi luat fără remușcări, dar dacă nu reușea...

urma să zboare din trupă. Okiku era isteață și trebuia să fie și prevăzătoare. De răbdare nu ducea lipsă.

Densuke închise ochii și-și zise în sinea lui:

„Cât mai zaci, Densuke? Tu de ce nu pui mâna pe ea? Inima lui Sankurō nu mai bate de multă vreme pentru Okuni. Și inima lui Okuni e departe... ba și trupul. N-au mai fost împreună... Cea mai bună dovadă e că Sankurō nu mai cântă la tobă când Okuni dansează. Nu că n-ar mai vrea să cânte, dar nu mai poate cânta. Pașii de dans ai lui Okuni nu mai ascultă de ritmul impus de toba lui. Parcă i-ar împiedica cineva. Ba nu, sar mult peste ceea ce-i poate el oferi. Sunt desăvârșiți... o minune!"

Densuke părea singurul din trupă care observase. Nici măcar Okuni nu-și dădea seama de transformare. Iar Sankurō ieșea din discuție. El stătea tot timpul bosumflat și n-avea cum să bage de seamă deosebirea.

„Acum e momentul, Densuke! Până nu observă și Okuni ce se petrece între Sankurō și Okiku! Ia-o cu forța! Doar așa reușești s-o salvezi de la pierzanie. Doar așa..."

Densuke era foarte tulburat. Și-a amintit că adineauri ardea tot. Palpitațiile se întețiseră. Simțea ceva în gât... Și-a dus mâna la gură și a început să tușească.

Sankurō a plescăit supărat și s-a răstit la el, în șoaptă:

— Mai termină!

— Ce să termin? întrebă Densuke, răstindu-se.

Sankurō nu se așteptase la un asemenea răspuns. Densuke nu ridicase tonul la el niciodată.

„O fi visat ceva urât", își zise Sankurō.

N-avea rost o ceartă cu Densuke în toiul nopții, mai cu seamă că se întorsese și el obosit. Pe lângă asta, ar fi trezit pe toată lumea. Așa ar fi aflat și Okuni că a ajuns acasă împreună cu Okiku și iarăși ar fi avut certuri cu ea. Sankurō, în calitate de conducător al trupei, nu-l înghițea pe Densuke, însă nu avea de-ales. Trebuia să-i recunoască toate calitățile. Dacă Densuke vorbise totuși în somn, nu trebuia să se simtă jignit.

Prima care l-a auzit pe Densuke a fost Okuni. Moțăia, dar l-a simțit pe Sankurō lângă ea. A întins mâna, însă el s-a întors pe partea cealaltă și s-a mai îndepărtat puțin.

„Ce bine c-a venit! S-a întors singur!" își spuse Okuni fericită, deși pe jumătate adormită.

N-o mai invidia nici pe Okiku în clipele acelea. I se părea chiar firesc să fie și ea foarte bună dansatoare.

„Pe unde-o fi umblând, așa beată moartă? Ce proastă am fost! Cum să-mi fac asemenea griji?"

Okuni a scăpat repede de gândurile ce-o copleșiseră până nu cu mult timp în urmă. Câtă naivitate! Nu putea nici măcar să fie neîncrezătoare. Doar anii trecuseră... însă, pe undeva, ea tot copil rămăsese.

Densuke a avut o noapte grea... n-a închis un ochi.

„Vai de capul meu, ce bărbat mai sunt și eu!"

Îndată ce se răstise la Sankurō, și regretase. Spiritul lui bătăios se stinsese precum licuricii în apă. Se dădea repede bătut. Sankurō l-a lăsat în pace, fără să-i dea atenție, dar pe Densuke îl înfuria cumplit propria prostie... și pentru că tot timpul se mințise singur că nu vede și n-aude. Îl măcinau părerile de rău. Și când o cunoscuse pe Okuni la Baian, ratase ocazia... și-acum avea s-o rateze... La ce îi slujise că a stat atâta amar de vreme în preajma lui Okuni și n-a mișcat nici măcar un deget? Nu exista bărbat mai prost pe lume! Merita din plin să se râdă de el.

„Nu sunt bun de nimic... ba da, doar de *Firul tors*! Numai imitații! Până și-n dragoste mă port la fel! Îmi vine să-mi dau palme!"

23

În anul 1602, Ieyasu Tokugawa a intrat în capitală, liniștit, fără escortă. S-a instalat degrabă la Castelul Fushimi. Și-a trimis vasalii pe la nobili ca să vadă cum se prezintă situația și a început să-și pună la punct toate planurile.

Pe data de 14 ianuarie un cutremur mic a zguduit orașul Kyōto. Atunci, statueta îngropată într-unul din tumulii shōgunilor de pe vârful Kachōzan, situat pe versantul de miazăzi al muntelui Higashi, a țipat puternic, ecoul ajungând până în centrul orașului, iar o porțiune din tumul a luat-o la vale. Deși cutremurul a fost ușor, lumea s-a speriat, luându-l ca semn de rău augur.

În timpurile de-altădată, când împăratul Kanmu[1] a mutat capitala de la Nagaoka la Kyōto, în 794, îi adusese ca ofrandă zeității protectoare o statuetă din lut cu armură și coif, cu arc și săgeți, îngropând-o pe o colină din partea de răsărit a capitalei. Povestea rămăsese din bătrâni. Se știa că, la cataclisme, statueta răsuna, iar tumulul se mișca.

Locuitorii capitalei și-au amintit toată povestea, răspândită întâi de clanul Taira, apoi de Minamoto. A circulat mai departe până în vremea samurailor, iar mai târziu, printre shōgunii Ashikaga din perioada Muromachi. Toată lumea știa că ultimul shōgun, Yoshiaki Ashikaga, dobândind protecția suveranului Hideyoshi, a devenit sfetnicul apropiat al acestuia. La procesiunea în vederea cuceririi Chinei, se remarcase prin fapte deosebite.

Pe data de 12 februarie, împăratul Goyōzei i-a conferit lui Ieyasu, până atunci doar Senior Păstrător al Micului Sigiliu, titlurile de Ministru de Dreapta, Conducător al Clanului Genji, Protector al Academiilor Junna și Shōgaku, și totodată pe cel mai râvnit dintre toate, Sei Tai Shōgun – Comandant Suprem al Forțelor de Expediție împotriva Barbarilor. Doi nobili de rang înalt – Kanekatsu Hirohashi și Mitsutoyo Kanjuji – au condus un alai impunător, de la Palatul Imperial până la Castelul Fushimi, pentru a face cunoscută în toată capitala proclamația împăratului și pentru a-i duce daruri deosebite lui Ieyasu. Lumea a început să vorbească despre o nouă „eră a shōgunilor".

— De ce împăratul l-a numit *kubō* pe Ieyasu? Înseamnă tot shōgun, nu-i așa? îi întrebă Okuni pe Densuke și pe Kanji, nedumerită.

Știa foarte bine că Sankurō ar fi lămurit-o pe deplin, însă în ultima vreme se ferise să-l mai întrebe ceva.

— Pe vremuri, cel mai înalt rang era cel de *kubō*.

— Prin urmare, e totuna cu suveran?

— Cam așa ceva.

— Și-atunci de ce nu-i zice suveran?

Okuni ar fi vrut să mai obțină niște lămuriri de la Sankurō, însă el a plecat în grabă la Fushimi ca să se asigure că zvonurile erau adevărate. La întoarcere, era schimbat la față.

---

1 781-806.

Sankurō știa prea bine că titlul de Sei Tai Shōgun, primit de shōgunul Takauji Ashikaga[1] în anul 1338, după modelul dinastiei Hokuchō, s-a păstrat peste două sute de ani, până la alungarea lui Yoshiaki Ashikaga[2] de către Nobunaga, în anul 1573. Conducătorii din perioada respectivă s-au mai numit și *kubō*. Începând cu al doilea shōgun din clanul Ashikaga, Yoshimitsu[3], trupa Kanze a cunoscut o mare înflorire, după înființarea ei de către Kan'ami, renumitul actor și dramaturg al trupei Yamato Sarugaku. Fiul acestuia, Zeami, s-a bucurat de protecția shōgunului, care îl copleșea cu daruri, fiindu-i și iubit în același timp. Se spune însă că nu acest fapt l-a propulsat ca mare artist, ci în primul rând talentul lui înnăscut. Oricum, tatăl și fiul au întemeiat trupa Kanze și tipul de artă pe care o cultivau. Timp de două sute de ani au fost de departe cei mai buni artiști, bucurându-se de sprijinul a paisprezece generații de shōguni Ashikaga.

Au venit vremuri neprielnice, într-o perioadă de mari frământări, gloria de altădată apunând odată cu plecarea trupei Kanze în provincie. Sankurō era disperat. Ar fi dat orice să o poată reînvia, dar nu până-ntr-acolo încât s-o însoțească în locuri uitate de lume. El voia să rămână în capitală. Tânjea să se apropie de suveran. Prin urmare, a ales să-și trădeze trupa.

În mai puțin de douăzeci de ani, lucrurile s-au schimbat cu totul... lumea s-a-ntors cu susu-n jos. Ieyasu Tokugawa, din simplu guvernator al provinciei Mikawa, a ajuns shōgun, iar trupa Kanze, pe care o luase la vremea aceea cu el, se afla iarăși la loc de cinste – trupa Casei Tokugawa, instalată la Castelul Fushimi.

Sankurō s-a simțit la fel de lovit în amorul propriu ca atunci când a fost alungat de la bordelul Tinere de Calitate din cartierul Yanagi. Ba nu, lovitura era mai mare... și-l durea îngrozitor. Douăzeci de ani de eșec continuu... ani de ghinion. Părea complet neputincios.

Reveniseră timpurile lui *kubō*.

1 1305-1358.
2 1537-1597.
3 1358-1408.

În fața unui adevăr atât de cumplit, Sankurō simțea că i se taie răsuflarea. Era palid și răvășit. Se simțea mai prăbușit decât reședința Juraku după ce-a fost dărâmată... făcut țăndări... fărâme... Parcă și-ar fi pierdut complet capul. El, care ar fi putut acum cânta la tobă în trupa Kanze, nu în albia râului. Cum de-a trecut norocul pe lângă el?

— Omatsu, du-te și cumpără-mi sake!

Fiind ziua-n amiaza mare, fetei i s-a părut că n-a auzit bine și l-a întrebat, mirată:

— Ce să cumpăr?

— Sake! Hai, mișcă repede!

Sankurō i-a aruncat banii și, după plecarea ei, s-a tot învârtit prin căsuță ca un leu în cușcă. Membrii trupei au înmărmurit. Până și Okuni se mira de starea lui. Le plăcea sakeul la amândoi, dar nu se atingeau de el ziua, când așteptau spectatori. Se mai răsfățau uneori seara, după ce se asigurau că nu mai venea nimeni. Oricât de supărat, Sankurō nu cântase niciodată băut. Pentru el, toba era un obiect sacru.

Când s-a-ntors Omatsu, a strigat:

— Hai, cine-mi toarnă?! Okiku, ce mai stai!

S-a așezat cu picioarele încrucișate pe rogojina spectatorilor, din centru, și s-a pus pe băut. Și Okiku îl privea nedumerită, dar n-a îndrăznit să spună nimic văzându-l atât de furios.

Când s-a apropiat ora la care urma să vină lumea, Kanji a bătut clopotul, iar Mame, toba. Fetele au început să cânte. Așa obișnuiau să-și poftească spectatorii să intre în teatrul lor.

— Sankurō, vino aici! îl rugă Okuni.

— Vezi-ți de dansul tău și lasă-mă-n pace! De azi încolo, sunt spectator. Dacă nu m-a chemat suveranul și nu mă invită nici *kubō*, eu nu mai fac altceva decât să asist la reprezentațiile altora.

Deja se îmbătase. Era palid, avea ochii injectați și privea în gol.

Au început să apară spectatorii. Okuni l-a lăsat pe Sankurō în plata Domnului și s-a dus în culise. Mai avuseseră spectatori beți la asemenea reprezentații, așa că Sankurō a trecut neobservat. Unii aduceau chiar băutură și beau în timp ce priveau.

Cobor pe vâltoarea
Râului de lacrimi amare,
Cu alți ochi.

Perna e udă de lacrimi.
Norii grăbiți
Plimbă luna.
Inima îndrăgostită
Hoinărește fără țintă.

Se schimbau în fiecare an cuvintele pentru Nenbutsu Odori, adaptând versurile unei melodii la modă. Când Okuni își scoase mantia neagră și pălăria și începu să danseze, lovindu-și poalele chimonoului cu călcâiele, spectatorii aplaudară cu frenezie. Alții o aclamau sau cântau împreună cu ea. Sankurō, din mijlocul lor, o privea cu ciudă ... ba nu, cu ură. Pufni pe nări, ca Baian, și se strâmbă.

„Ce tâmpit am fost că mi-am irosit atâția ani cu ea! Nu pricepe nimic."

Mai luă o înghițitură de sake și închise ochii ca să-și șteargă imaginea ei din minte. Era tare prost dispus.

„Baian mi-a băgat-o pe gât pe Okuni asta! Să fii al naibii, Baian!"

Sankurō îl bombănea pe Baian cu toate că murise cu mult înaintea suveranului. Își aduse aminte cum le-a întors spatele la podul de la Gojō. Parcă fusese ieri. Timpul trecuse foarte repede.

„Să fii al naibii, Baian!"

Regretele nu conteneau. Blestemele așijderea.

„Mi-am irosit viața lângă o proastă! Oi fi avut orbul găinilor..." își spuse zeflemitor.

Nu-i putea ierta anii pierduți cu ea. Închise iarăși ochii și mai dădu o ceșcuță de sake pe gât, încercând să-și înece amarul în băutură.

La apariția pe scenă a lui Densuke cu său *Firul tors*, spectatorii au izbucnit în râs. La fel și Sankurō, căruia i se părea tare caraghios.

„Doamne, ce tâmpit! Tâmpit de-a binelea!"

Sankurō și-a dat seama că Densuke era îndrăgostit de Okuni. Bănuise de la bun început. Însă tot atât de bine știa că nu avusese curajul s-o atingă nici măcar c-un deget. O ura, dar nici altuia nu i-o lăsa!

Un ropot de aplauze a izbucnit după ce Densuke s-a răsucit cu măiestrie, încheindu-și astfel dansul. Sankurō a înălțat din umeri, disprețuitor.

Mânia i s-a risipit însă ca prin minune când a zărit-o pe Okiku.

„Ce drăgălașă e! Mi-a suspinat la piept ca o păsărică. Mi-a mărturisit că se aștepta s-o iubesc... că până la mine n-a știut ce-nseamnă dragostea... că vrea să danseze pentru un public de elită... m-a rugat s-o învăț... Și-a dat mereu silința. Of, dacă aș lua-o de la capăt cu ea, ar fi cu totul altceva!" își zise el.

Tânjea după un nou început. Năzuia să avanseze, să fie invitat la Palat și la nobili, la negustori de seamă. Ar avea mai multă ambiție, iar concurența s-ar dovedi mai puternică decât la Shijō.

Sankurō a simțit deodată că se-nvârte totul cu el. A încercat să se ridice, dar fără sorți de izbândă. S-a gândit o clipă că șansa putea să-i surâdă dacă Ieyasu a ajuns *kubō*.

— Okiku, vino-ncoa!

A chemat-o tocmai când se pregătea să iasă din scenă.

Okiku a înlemnit, spectatorii au rămas uimiți. Când a coborât, au început s-o aplaude ca nebunii. Mâinile dornice s-o atingă se întindeau cu disperare. Bărbații, strânși de apropiere, au înaintat, strigând... și au înconjurat-o. Mâinile străine care încercau s-o pipăie au împiedicat-o să ajungă la Sankurō.

— Ne vedem afară, îi strigă ea, fugind înapoi pe scenă.

Spectatorii aplaudau cu frenezie. O aclamau, țipau...

Okuni n-avea cum să ignore ropotul de aplauze. Sankurō, beat, a chemat-o la el... pe Okiku. Ea a coborât de pe scenă, dar s-a întors pentru că nu putea trece de lume. Okuni a rămas locului, înmărmurită. Cel mai mult o deranjau aplauzele. Semănau cu cele primite de ea când își scotea mantia, apărea în chimonoul colorat... și începea să danseze sprinten. Ba nu, mai puternice. Pesemne că spectatorii care veneau deseori la teatrul lor se obișnuiseră cu ea... îi cunoșteau deja toate mișcările... știau că o să se transforme din călugăr în femeie. Prin urmare, nu mai avea cu ce să-i surprindă.

„Nu mă dau bătută nici moartă! Okiku, fii sigură că nu mă las!" își zise ea, scrâșnind din dinți.

Îi recunoștea calitățile, dar nu voia să fie o a doua Oan.

— Ah!

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Densuke îngrijorat.

Tocmai se schimba și l-a surprins țipătul ei.

— Nimic!

Pe Okuni au trecut-o fiorii, însă și-a revenit imediat. Cel puțin aparent. Inima îi bătea nebunește în continuare. Îndoiala și disperarea puneau treptat stăpânire pe ea... ca un nor negru ce brăzdează brusc cerul.

Și-a amintit de înfruntarea cu Oan în căsuța ei. Fusese o vară călduroasă. Curgeau apele pe amândouă. Atunci, Sankurō o preferase pe ea.

„Pentru că eram mai tânără și dansam. Aveam două atuuri. Oan nu era nici măcar frumoasă. Sankurō i-a spus în față că mă prefera pe mine."

Oan, geloasă pe Okuni, își ieșise din minți. La propriu. Okuni se aflase de la bun început pe o poziție superioară. Uneori regreta și se ruga pentru sufletul ei... la fel ca pentru al mamei.

„Okiku și Sankurō. Cum de nu m-am gândit nici o clipă?! Sub nasul meu! Nu-mi dau seama când s-au combinat. Dragostea lor o fi înmugurit tam-nisam... apoi a înflorit... tot mai mult. Eu nu sunt Oan. Și nici n-am să fiu vreodată!"

Okiku era mai tânără și era firesc ca Sankurō s-o prefere. Pe urmă... Okiku nu se sfia când venea vorba de bărbați. Concura cu Okuni la inima lui Sankurō fără nici o jenă. Nu-i era rușine nici să întindă mâna după veșmintele altora. Și imită tot ce-i frumos. Voia să fie cea mai grozavă, să n-o întreacă nimeni.

Okuni tremura toată și-i clănțăneau dinții. I se pusese un nod în gât. Simțea cum îi năvălește sângele în obraji. Ar fi fost bine să poată sta de vorbă cu cineva, să-și descarce inima.

„Eu nu sunt Oan. Pe mine nu mă doboară Okiku. Eu dansez mai departe. Nu mă las pradă disperării. N-o să înnebunesc!"

Urmărindu-i chipul cu atenție, aveai impresia că-i auzi strigătele de deznădejde din suflet. Își repeta în gând, obsedant, același lucru. De nenumărate ori. Cu pumnii încleștați și privirile rătăcind în gol. Era hotărâtă să nu renunțe. N-o învingea nimeni cu una, cu două.

Când a observat ce se-ntâmpla, și-a dat seama că restul trupei știa de mult de relația celor doi. Densuke părea cel mai îngrijorat. Stătea ca pe spini. Își reproșa că nu făcuse nimic pentru Okuni, cu toate că-i era limpede că nu se va da bătută precum Oan. Din ziua aceea, Okuni cea luminoasă s-a închis în ea. Nu mai cânta decât la reprezentații, nu mai vorbea. Nici nu prea mai mânca. Mâncarea i se oprea în gât. Slăbea văzând cu ochii.

Sankurō s-a pus pe băut zi și noapte. Nimeni nu-l mai putea opri. Devenise tot mai violent. Nu se mai suporta nici el... cel puțin, așa dădea impresia.

— Okiku! Hai!

Momentele de trezie durau prea puțin. Și-atunci o chema pe Okiku, fie că se afla în toiul spectacolului, fie că era noapte... O lua cu el și ieșeau.

— Okiku, există un *kubō*, știai?

— Cine? Suveranul?

— Nu, nu suveranul e *kubō*... Okiku e! strigă el, scuturând-o de umeri. Trupa Kanze e la Fushimi! continuă el, îndurerat, frecându-și obrazul de pielea lui Okiku.

— Sankurō!

Okiku nu prea știa ce-l frământă. O încânta că el nu se sfia să-i arate deschis dragostea, că-și descărca sufletul în fața ei. Nu-și mai încăpea în piele de fericire, simțindu-se mai presus de Okuni.

— Sankurō! Cântă la tobă pentru mine! Uită de suveran și de *kubō*. Lasă trupa Kanze! Împăratul e mai presus decât toți. Dacă o să cânți pentru el, nu mai ai nevoie de nimic.

Sankurō o privea uimit. Tânără și frumoasă... și câtă hotărâre! O iubea. Nici nu și-ar fi imaginat vreodată că avea să fie atât de îndrăgostit. Okiku habar n-avea de trupa Kanze... de tradiția vechii arte... a trupei... a spectacolelor de Sarugaku. Aflase doar câte ceva de la Sankurō. Totuși, faptul că-i propunea acum să cânte și să danseze pentru împărat, nu pentru *kubō*, era o dovadă a dorinței ei de împlinire, sub protecția lui.

„Ce drăguță e! Trebuie să-i fac un copil! își zise în sinea lui, strângând-o și mai tare în brațe. Trebuie să devin un Kan'ami,

iar copilul nostru să fie Zeami. O s-o luăm de la capăt. Eu cu ea. Trupa întemeiată de noi va supraviețui sute de ani!"

— Sankurō! Iubitul meu!

Okiku credea cu adevărat tot ceea ce zicea. L-a încolăcit cu mâinile și picioarele, lăsându-se pradă pasiunii.

„Am învins-o pe Okuni. Mi-e limpede că sunt aleasa lui."

Okiku plutea de fericire.

S-au întors la ai lor, îmbrățișați. Okiku nu se mai temea de Okuni. Nu-i păsa chiar de nimeni. Sankurō dorea să arate că e bărbat. Se lăsă de băutură și conduse mai departe trupa, mândru. Când bătea la tobă, acompaniind-o pe Okuni, găsea mereu ceva de comentat. Îi făcea întruna observații. După ce plecau spectatorii, se apuca să repete împreună cu Okiku.

Densuke, Kanji și Mame dezaprobau purtarea lui, însă n-aveau încotro. Nu puteau interveni. Okuni strângea din dinți. Nu voia să se dea bătută.

— Densuke, îmi cânți? îl întrebă ea, cu un glas sfâșietor.

— Cum să nu! răspunse el prompt.

Se apropie furtuna.
În golfuleț
Se greblează acele de pin,
Apoi se-adună.
Dacă nu ard,
Nu iese fum.
Și totuși, iese...

Era un cântec vechi ce însoțea ritualurile agricole, aparținând genului Dengaku. Densuke l-a interpretat cu forță. L-a tot cântat și, la un moment dat, a început să danseze. Nu *Firul tors*, ci un dans puternic, bărbătesc. Densuke spera din tot sufletul să-i schimbe starea de spirit. Lui Okuni îi priise cântecul. Și dansul. Dacă nu mai ardea iubirea-n în inima ei, n-avea de ce să se mai amărască... nu mai ieșea nici fum. Okuni se simțea ceva mai liniștită.

„Pesemne că nici dragostea lui Sankurō și Okiku nu va arde prea mult... va rămâne doar fumul, își zise ea. Totuși, Okiku e puternică. Se impune mai mult decât am făcut-o eu vreodată.

Pe urmă, ea a crescut pesemne la școala lui Tokio Yamashina și acesta o fi învățat-o meserie într-ale amorului. De câte ori nu se grozăvise cu asta!"

Okuni nu-și dădea seama ce s-a întâmplat pe urmă și nici n-a avut curajul să întrebe. O obsedau din când în când vorbele lui Okiku: „Doar de femeie depinde dacă bărbatul stă lângă ea mai mult sau îi dă papucii imediat."

Okuni încerca să-și închipuie relația fetei cu Tokio. Nu-și putea însă imagina cum a-nceput amorul nebun al lui Sankurō. Un timp a fost groaznic... îmbătat de farmecele ei, dar și de sake.

„Mai bine mă calmez și pun capăt frământărilor. Așa, nu ajung nicăieri", își zise în sinea ei, închizând ochii.

Trebuia să se obișnuiască și cu atitudinea ciudată a lui Sankurō, ori de câte ori cânta pentru ea. Nu-i intra cu nimic în voie.

— Nu-nțelegi? Coboară puțin șoldurile. De câte ori să-ți repet? Crezi că așa se atrag spectatorii? Nu ți se pare că ești prea încrezută? Proasta naibii!

Nu-i tăcea gura o clipă. O jignea mereu. Okuni strângea din dinți și îndura. N-avea de ales. Cu toate strădaniile, nu reușea să danseze cum îi spunea Sankurō. N-o asculta trupul. Și-a dat foarte repede seama de asta. Brațele ei se ridicau și corpul se întindea, respirând libertate. Dansul ei plin de viață își avea izvorul în pașii lipsiți de griji din timpul copilăriei... când dansa în nisipul din albia râului Hii. Spectatorii din Shijō îi simțeau fericirea în mișcările mâinilor și picioarelor. Cântau și dansau împreună cu ea pentru că îi împărtășeau bucuria. Trupul lui Okuni refuza să se îndoaie și să se aplece cum îi ordona Sankurō. Îi fusese greu și pe vremea când abia ajunsese la Baian. Cât de chinuitoare se dovediseră repetițiile și-atunci... însă pe vremea aceea îl iubise din tot sufletul. Ceea ce dorise Sankurō s-o învețe era un fel de dans ritual... mai vechi. Încerca să i-l impună și acum. Și ei, și lui Okiku. Okuni nu-l considera învechit, dar nu-i plăceau pozițiile rigide din teatrul Nō care sugerau slugărnicie. Trupul ei refuza să se plece cu umilință, ca în fața nobililor. Mișcările ei erau ample, ritmul vioi și ocupa toată scena. Uneori se gândea că i-ar fi plăcut să poată zbura sau să țâșnească măcar

până la acoperiș. N-ar mai fi ascultat de toba lui Sankurō, care o aducea înapoi cu picioarele pe pământ. Voia să danseze după pofta inimii, nu după modelul pieselor Nō de altădată.

Okuni a observat că dansurile lui Okiku, pe ritmul tobei lui Sankurō, aveau din ce în ce mai puține gesturi ample. Parcă și ea se micșora odată cu pașii de dans. N-o avantaja deloc poziția aceea de respect exagerat, la care o obliga Sankurō. Mișcările ei păreau ținute în frâu de bătăile rigide ale tobei. Dar asta nu însemna că renunțase să-și dea aere.

„Nu e bine, fata mea! îi venea lui Okuni să strige. Nu așa se dansează! Trebuie să-ți întinzi corpul când dansezi, în salturi ușoare. Dansul e complet diferit de mișcările simple ale teatrului Nō pe care le înveți de la Sankurō! Okiku! Nu așa! Amintește-ți cum săreai din piatră-n piatră când scoteai apă din râul Hii! Aceia sunt pașii! Okiku! Greșești teribil!"

Okuni își înăbușea strigătele. Sankurō o instruia pe Okiku la fel cum o învățase și pe ea cu aproape douăzeci de ani în urmă, la templul lui Baian... cu aceleași intenții. Okiku se supunea. Cei doi repetau cu și mai multă râvnă... uneori păreau la capătul puterilor, dar nu se lăsau.

Okuni își simțea inima grea. Tot mai grea. Okiku pierdea treptat din grația mișcărilor... și aplauzele se răriseră. Mult. Ce-o fi în capul fetei? Chiar crede că spectatorii din albie sunt doar niște gunoaie? Era îngrozitor de înfumurată. Îngâmfarea n-are cum să-i aducă succes. Nici prin cap nu-i trece să se gândească vreun pic la reacția publicului. De fapt, în fața bătăilor puternice ale tobei, ea se făcea mică, se încordează, îi dispar cu totul firescul, gesturile elegante, extazul. Spectatorii priveau acum alt spectacol.

După ce s-a mai potolit puțin, Okuni și-a dat seama că aveau să-și piardă publicul. Pe zi ce trece devenea tot mai nervoasă.

În toiul înfloririi cireșilor, Kanji a auzit un zvon:

— Soția oficială a lui Hideyoshi Toyotomi i-a ținut o slujbă de comemorare la Templul Toyokuni, unde se afla și mausoleul înălțat în memoria acestuia.

— Care soție?

— Soția fostului suveran.

— Nishinomaru de la Fushimi?

— Nu, nici vorbă. Nu concubina. Aia e la Castelul Ōsaka. Fosta soție locuiește undeva în capitală... de multă vreme.

Văduva lui Hideyoshi s-a dus la templu, pentru slujbă, pe ploaie. Situația familiei Toyotomi fiind nesigură, parcă ar fi dorit să-i transmită ceva răposatului. Cel puțin așa se zvonea. După bătălia de la Sekigahara și mai ales după învestirea lui Ieyasu cu noul titlu, existaseră tot felul de frecușuri între cele două neamuri. Lumea punea calamitățile pe seama sufletului neîmpăcat al lui Hideyoshi. De la Anul Nou și până pe data de 10, cutremurele mici s-au ținut lanț; pe 1 aprilie, în pofida vremii frumoase, s-a întunecat brusc. Eclipsa de soare petrecută chiar în miezul zilei a stârnit groază. Se gândeau cu toții că ritualul de la templu a urmărit să împace sufletul fostului suveran. După ce l-a învestit pe Ieyasu cu titlul de Comandant Suprem al Forțelor de Expediție împotriva Barbarilor, împăratul a simțit nevoia să aducă și el o ofrandă sufletului celui dispărut. În luna a doua a anului a trimis un mesager la Hideyori, fiul lui Hideyoshi, aflat la Castelul Ōsaka. I-a oferit ca dar imperial două monede de aur. În societatea nobililor, începând cu cei de la Palat, se obișnuia să se azvârle cu bani în dreapta și-n stânga. Cu atât mai caraghios părea darul de două monede la investitura cu titlul de *kanpaku* a lui Hideyori. Și venea tocmai din partea Palatului Imperial! Se zvonea totodată că între vasalii lui Hideyoshi rămași în viață s-au iscat nemulțumiri vădite. Hideyori și mama lui din Ōsaka aveau și ei supărările lor. Nu erau semn bun nici intrigile apărute între foștii vasali ai lui Hideyoshi, care trecuseră de partea lui Ieyasu după bătălia de la Sekigahara.

În albia de la Shijō nu se știa așa ceva. Kanji a auzit doar că văduva fostului suveran s-a dus la Templul Toyokuni de pe muntele Amida, pe ploaie. Au ieșit s-o vadă clevetitorii. De la ei a aflat Kanji vestea.

— E aproape. Hai să vedem și noi procesiunea, Densuke!

— Bine.

— Dacă mergeți voi, merg și eu, zise Kanji.

Până la urmă, li s-au alăturat și Okane, Mame, Onei și Omatsu. Okiku i-a privit cu dispreț. Sankurō nu părea interesat. Pentru el, „suveran" însemna Ieyasu. N-avea nici un sens să bată drumul până la Toyokunibyō. I se părea mai importantă apariția la Castelul Nijō a celor patru trupe de teatru Nō decât cutremurul și eclipsa de soare. Ieyasu a invitat nobili și *daimyō* de seamă la spectacolele care au ținut trei zile. Cele mai multe din cele nouă piese prezentate le-a interpretat actorul principal din Kanze, favoritul amfitrionului. Ieyasu a oferit câte un veșmânt nou fiecărui membru al trupei, de la primul până la ultimul interpret. Se spunea că Ieyasu a făcut două grămezi de patru sute de monede de argint, în stânga și-n dreapta scenei, iar în ultima zi, conducătorul trupei Kanze și membrii ei au primit drept răsplată cam două sute cincizeci de chimonouri de mătase. Dărnicia shōgunului a surprins cu atât mai mult, cu cât se știa că era nespus de zgârcit. Pe vremea fostului suveran, care favorizase trupa Konparu, Sankurō rămăsese în umbră. Acum, când trupa din care făcuse parte se afla pe culmile gloriei, el stătea și bătea toba în albia de la Shijō. Fierbea de furie.

Okuni l-a lăsat pe Sankurō în capitala întunecată ca inima lui și a pornit spre muntele Amida. Aici fuseseră înălțate mausoleul și pagoda cu cinci etaje în memoria fostului suveran. Poarta Paradisului de la intrarea în templu, recunoscută pentru frumusețea și semnificația ei, atrăsese neîntrerupt vizitatori. O poartă maiestuoasă, viu colorată, cu modele desăvârșite... pasărea kalavinka și zeița protectoare plutind printre norii în cinci nuanțe. O adevărată minune a creației. Așa și-o imaginase Okuni din descrieri. Simțise că plutește în văzduh. Se închipuise dansând nestingherită, cu brațele întinse către cer. Mai liberă și mai sprintenă decât în albia râului.

Acum privea dezamăgită. Poarta fusese demontată cu un an în urmă și mutată pe o insulă mică din ținutul Ōmi. Nu mai avea cum s-o vadă. După ce urcase până-n vârf... Prezența fostului suveran, ștearsă fără urmă, până și prin înlăturarea Porții, era o altă deziluzie.

La templu încă se mai țineau ritualuri religioase și slujbe comemorative. De la Castelul Ōsaka participa un reprezentant

de-al lui Hideyori, însă nimic organizat din partea Curții Imperiale. În plus, cei care se bucuraseră de protecția lui Hideyoshi dar trecuseră de partea lui Ieyasu se fereau să-și facă apariția în acest loc. Așadar, era pustiu. Fiind și o zi ploioasă, în preajma Templului Toyokuni nu se afla nimeni.

După ce trăise cu toată ființa ritualul Usokae, Okuni nu vedea rostul sărbătorilor fără strălucire. Ei îi plăcea să simtă intens orice. Azi a plecat din albie ca să scape de durerea din sufletul ei provocată de relația dintre Sankurō și Okiku... de modul în care se purtau cu ea în ultima vreme. Își închipuia că avea să vadă ceva interesant la Toyokunibyō. Liniștea apăsătoare de-aici o copleșea cu atât mai mult. Lumea nu mai era cum a fost... se schimba nespus de repede.

— Eu plec, zise ea.

Se răsuci pe călcâie și a țâșnit în jos pe treptele abrupte. Densuke, Kanji și fetele n-au putut ține pasul cu ea. Parcă zbura. Sărea câte două-trei trepte deodată. Așteptările îi fuseseră înșelate. Mișcările ei bruște sugerau furia ce o stăpânea. Îi tremurau mâinile și picioarele și nu se putea stăpâni. Fugea ca o nebună. Alerga fără oprire prin ploaia măruntă. Sânii îi săltau și lumea se uita după ea. Nu voia decât să fugă, să fugă mâncând pământul. Capul i se golise de toate celelalte gânduri. Părul lung, pe care nu-l tăiase niciodată, i se despletise și flutura ca un voal întunecat. Cei care o vedeau se întorceau nedumeriți.

„O fi nebună?"

Okuni a coborât în fugă muntele Amida, a trecut în grabă pe lângă Templul Kenni, a străbătut aleea cu cireși, a cotit-o spre apus și nu s-a mai oprit până la Shijō. Ajungând pe malul râului Kamo, s-a prăbușit epuizată. A luat apă în pumni și s-a clătit pe față. Nici ea nu înțelegea de ce alergase așa. Era udă leoarcă de la ploaie, cu părul răvășit. Ar fi avut nevoie de un pieptene. Și-a răsfirat degetele și a reușit, într-un târziu, să-l descâlcească. S-a ridicat, îndreptându-și frumos chimonoul. Avusese de gând să se întoarcă direct acasă și să se schimbe, dar se rușinase de ținuta ei și se oprise mai întâi să se aranjeze. A pornit apoi cu pași repezi spre teatru. Când ploua și nu veneau spectatori, ușa

din față stătea încuiată. A intrat, ușor, prin spatele scenei. Se simțea la ea acasă. De mai bine de zece ani dormea și dansa acolo.

Fiind în toiul zilei, era lumină, în pofida ploii. Acoperiș exista doar deasupra scenei. S-a oprit dintr-odată ca trăsnită, văzând perechea strâns îmbrățișată.

Nu doar Okuni a înlemnit. Okiku și-a dat seama prima de prezența ei. Apoi, s-a întors și Sankurō. Au sărit amândoi în picioare ca arși.

Okuni a rămas nemișcată. Nu se așteptase la așa ceva. Nu-i trecuse prin cap nici în visele cele mai urâte. Cu toate astea, nu se gândea să se miște de-acolo. Trupul ei atât de mlădios înțepenise brusc, de parcă i-ar fi ruginit toate încheieturile. Îi privea încremenită pe cei doi, care se îndepărtaseră unul de altul.

„Nu eu am să plec de-aici!" își zise în sinea ei.

— Hai, continuați! Doar sunteți pe scenă, nu-i așa? Vreau să urmăresc spectacolul până la capăt!

A simțit un nod în gât, însă a reușit să încheie ce-avea de zis. Nici ei nu-i venea să creadă că avusese atâta curaj. Okiku, care până atunci stătuse cu spatele la ea, s-a întors, speriată, aranjându-și chimonoul.

Timp de câteva clipe s-a lăsat o liniște cumplit de apăsătoare. O liniște de mormânt.

Sankurō a rupt tăcerea:

— Nu mai vorbi prostii!

A țâșnit pe ușă, ca de obicei, cu un rânjet sarcastic în colțul gurii. Okuni nu s-a întors să se uite după el. Continua să stea țeapănă.

Okuni și Okiku. Rămăseseră doar ele. Okiku s-a așezat în mijlocul scenei. Se uita într-o parte și nu scotea un cuvânt, de parcă rivala ei n-ar fi meritat nici măcar atât. Okuni, udă leoarcă, s-a dus spre locul spectatorilor din zilele senine. O străfulgera cu privirea pe Okiku. Nu prea știa ce să-i spună. Bănuia de multă vreme că relația dintre cei doi devenise mai strânsă, dar acum nu putea nici să fie supărată, nici să-i reproșeze fetei ceva. Nu mai era furioasă pe Sankurō și n-o ura pe Okiku. Avea capul golit de gânduri și trupul țeapăn. Atât. Rămăsese parcă fără sentimente după fuga aia nebună. Ea să fie de vină? Nu simțea absolut nimic.

— M-am udat, m-am udat din cap până-n picioare!

— Ploaia de pe vremea cireșilor!

— Sunt ud leoarcă, dar nu mă deranjează!

Primul a dat buzna Kanji. Porniseră cu toții imediat după Okuni. Fetele și-au curățat degrabă tălpile și au urcat pe scenă. Apoi, și-au pus haine uscate pe ele. Bărbații s-au dezbrăcat până la brâu și au început să se șteargă bine pe cap, pe brațe, pe spate. Densuke a sosit ultimul. Arăta extenuat. El a observat că Okuni stătea nemișcată în veșmintele ei ude. I s-a părut ciudat. A bătut-o pe umeri, zicându-i:

— Măi, să fie, ești ca o floare de piersic!

— Adică?

— O crenguță de piersic înflorit, frumos împodobit.

Densuke și-a luat special un ton cântat. Era un vers din *Yōkihi*, o baladă cunoscută și îndrăgită, care narează frumusețea unei prințese chineze, chipul ei fiind asemuit cu floarea cea mai frumoasă. Un cântec dificil. Okuni știa despre ce e vorba, însă ceilalți nu-l înțelegeau, cu toate că râdeau prostește. Okuni a reacționat în cele din urmă printr-un oftat adânc. Când a ridicat privirea, a constatat că Okiku dispăruse.

Okuni ținea ochii deschiși. Nici măcar nu clipea. Nu-i închidea de teamă că o să-i vadă din nou pe Sankurō și Okiku îmbrățișați. N-avea încotro. Altfel intra în panică, deși își repeta la nesfârșit: „N-ai priceput? Tot nu înțelegi că nu mai e nimic de făcut?"

„Urât! îi scăpă printre dinți. De fapt, ce e urât? Că s-au îmbrățișat? Că un bărbat și o femeie se plac? Că eu sunt într-o stare absolut îngrozitoare?"

Okuni nu mai pricepea nimic. Viața i se părea iadul pe pământ. Nu știa a cui e vina. Singurul lucru de care-și dădea seama acum era că ajunsese în iad. Un iad mult mai înfiorător decât cel în care intrase atunci când a aflat de relația lui Sankurō cu Oan. Aproape insuportabil. Durerea i se revărsa prin toată ființa. Părăsită de omul iubit, nu putea decât să supraviețuiască prin dans.

A doua zi s-a făcut vreme frumoasă, de parcă s-ar fi sfârșit brusc un vis urât. Trupa lui Okuni s-a apucat să scoată lucrurile la primenit. Erau siguri că se vor bucura iarăși de oaspeți.

Okuni tremura. Dacă veneau spectatori, trebuia să danseze. Se întreba dacă va reuși să fie la înălțime în starea ei de spirit. Va dansa... altfel s-a zis cu ea. Arăta cumplit de palidă, iar buzele roșii aproape că-i sângerau de cât și le mușcase... Își dorea să-și revină cât mai repede.

Ca de obicei, oamenii au început să-și facă apariția la teatrul lor. Veseli, luminoși, nerăbdători... Văzându-i, Kanji a bătut clopotul, iar Mame, toba. Okuni s-a înfiorat. Prin fața ochilor îi trecea doar chipul lui Oan. Nu se putea stăpâni. Ți se rupea sufletul de mila ei dacă o priveai.

Okuni îl țintuia cu privirea pe Sankurō, care-și ocupase locul obișnuit. Profilul lui chipeș și bărbătesc... indiferent la tot ce se întâmpla. Acum cânta la tobă, încremenit ca o stană de piatră, fără să-i pese de nefericirea ei... ca și cum nici nu exista. Nu se sinchisise nici de Oan, care înnebunise de durere.

„Așa-s bărbații!" își zise ea cu amărăciune.

Okuni a observat că Okiku își îmbrăcase cel mai frumos chimono, purtat numai când dăduseră reprezentații în fața nobililor. Așa găsea ea de cuviință s-o înfrunte, hotărâtă să câștige bătălia. Okuni părea disperată și arăta rău la față... nedormită și cu ochii înroșiți... Înfrunta cu greu nepăsarea lui Sankurō. Îl ura în asemenea clipe.

„Nu-i bine să fii femeie", gândi ea.

Admirându-i profilul în timp ce bătea toba, Okuni se trezi brusc la viață.

„Vreau să fiu bărbat!"

În sufletul ei, dorea de multă vreme să se deghizeze în bărbat. De fapt, o mai făcuse odată... la Kanbei acasă. S-a hotărât pe loc. Și-a pieptănat pe îndelete părul lung, l-a ridicat de pe ceafă și a strigat-o pe Omatsu.

— Te rog să mi-l legi sus, îi spuse ea, dându-i un șnur de cânepă.

Apoi l-a tăiat, cu un cuțit, de la nodul făcut de Omatsu.

Omatsu o privea tăcută, însă Okane și Onei au țipat, îngrozite. O femeie își tăia părul doar când se călugărea.

— Okuni, ce s-a întâmplat?

— Nu s-a-ntâmplat nimic.

A surprins-o și pe ea propria reacție. N-a luat în seamă veșmântul pregătit de Omatsu și a întins mâna după un chimono bărbătesc, din mătase verde, cu motive florale, primit de Sankurō de la Kanbei Suekichi. Nu-l mai purtase pe scenă. Lui Okuni îi venea foarte bine, fiind mai voinică. Eșarfa în cinci culori și-a petrecut-o peste șale, nu la mijloc, ca femeile, imitând stilul „barbarilor", considerat *kabuki*. La gât și-a pus rozariul cu mărgele de cristal, dăruit de Kanbei. Arăta ca un tânăr flușturatic. Fetele o priveau nedumerite. Okuni și-a ascuns costumația cu mantia de călugăr și cu pălăria obișnuită. A luat de jos clopotul, a inspirat adânc și a început un cântec învățat în Izumo, cu mai mult de douăzeci de ani în urmă.

Preasfinte Buddha,
Omul vrea bunătate,
Dar nu e demn de ea.
Se teme de chinurile iadului,
La care lesne se ajunge.
Fie-ți milă de noi!
Namu Amida Butsu!
Namu Amida!

După plecarea de la Baian, Sankurō îi tot schimbase conținutul, adaptându-l cântecelor aflate la modă și întețindu-i ritmul. Devenise complet diferit de ceea ce fusese la început. Okuni a simțit acum nevoia să-l reia, în forma de odinioară. Au înmărmurit cu toții. Okuni a ieșit în mijlocul scenei, cântându-l pe note înalte, sonore. Lăsa impresia că-și punea viața la bătaie... cu toată energia.

Să știți că sunt miko
La Marele Templu Izumo.
Mă cheamă Okuni.

Kanji și Mame s-au prins însuflețiți în joc, cu instrumentele lor. Fetele au înconjurat-o, emoționate, pe Okuni.

Nenbutsu Odori a început pe un ritm vioi. La un moment dat, Okuni și-a scos mantia și pălăria, ivindu-se în fața spectatorilor în veșminte *kabuki* bărbătești. Surpriza a fost mare, iar uralele și aplauzele, pe măsură. Okuni a cântat și câteva balade, ca pe vremuri. Și-a dat seama că în hainele acelea se mișca asemenea unui bărbat. Descoperirea i-a dat aripi și a continuat să danseze, extaziată.

În clipa în care Okuni cobora de pe scenă în ropote de aplauze, a apărut Okiku, îmbrăcată în chimonoul ei strălucitor. A fost primită cu același entuziasm. Pe Okuni a înfuriat-o prezența ei bruscă. Nici măcar nu le lăsase răgaz spectatorilor să-i savureze dansurile. A revenit degrabă pe scenă, străfulgerând-o cu privirea pe Okiku.

Văzând ce se-ntâmplă, Densuke și-a scos îndată hainele și a îmbrăcat chimonoul lui Okuni, lăsat de Omatsu la vedere. Și-a machiat obrajii strident fără să se mai uite în oglindă. În locul pălăriei, și-a pus o eșarfă „barbară", al cărei capăt l-a prins între buze, și a țâșnit pe scenă.

Între timp, Okuni a apucat-o pe Okiku de mânecă. Fata s-a smuls din strânsoare, enervată. Scena s-a repetat de câteva ori. Okuni nu voia s-o lase să danseze, vrând să atragă asupra sa atenția publicului. Spectatorii nu puteau citi în sufletul fetelor. Așadar, le-au considerat personaje dintr-o piesă: un tânăr frumos care flirtează cu o prostituată. Bărbații din sală asociau gesturile lor cu ceea ce se petrecea în cartierul Yanagi și se distrau grozav. Ropotele de aplauze nu mai conteneau.

A apărut și Densuke, îmbrăcat în chimono de damă, cu obrajii exagerat de roșii. S-a așezat între fete, încercând să le despartă, fără ca spectatorii să-și dea seama. Gesturile lui comice, pe melodia *Firul tors*, au stârnit noi hohote de râs.

— Okuni, încetează! îi șopti el la ureche în timp ce dansa.

Okuni nu reușea să se calmeze. Gelozia feroce îi întunecase mințile. L-a împins pe Densuke cât colo, cu forță. El s-a împiedicat de poalele chimonoului și a căzut în fund.

Spectatorii aplaudau frenetic și râdeau cu lacrimi, ținându-se de burtă. Hohotele de râs se auzeau până departe, atrăgând tot mai mulți curioși. Când ecoul lor a răsunat și-n urechile lui

Okuni, și-a dat seama ce se întâmpla. A rămas câteva clipe țintuită locului. Okiku a profitat și a fugit de pe scenă.

— Dansează! țipă Densuke la ea, printre ropotele de aplauze.

Atunci a observat că Densuke îi purta chimonoul și își roșise obrajii. Aplauzele și uralele o înnebuneau. N-avea cum să nu reacționeze.

Ah, pălărie lăcuită,
Amintire din Kawachi,
Cât îmi ești de dragă!
Nu te pot lăsa...
Hei, și-așa!
Hei, și-așa!

Îmi porți noroc,
Mi-aduci belșug
Și-nflorire.
Banii curg gârlă,
Nu te pot lăsa...
Hei, și-așa!
Hei, și-așa!

Okuni își dădea toată silința să transforme rolul pe care-l juca în dans bărbătesc, folosindu-și experiența și talentul. A văzut că putea face pași mari, apăsați, la fel ca un bărbat. Brațele i se mișcau larg, săriturile erau sprintene și ample. Okuni se-mbătase cu propriul ei dans, pe ritmul cântecului. Oaspeții celorlalte localuri din jur, atrași de hohotele de râs și de aplauze, au venit în grabă să vadă ce se întâmpla. S-a adunat lume mai multă ca niciodată. Atmosfera devenise incendiară.

Au stat până seara târziu. Când fetele terminau de dansat și voiau să se retragă, aplauzele le chemau să revină. De nenumărate ori. Li s-a cerut să repete scenele care declanșaseră hohotele de râs. În vreme ce în culise se desfășura o tragedie, pe scenă se năștea prima reprezentație de teatru adevărat din Japonia... teatrul Kabuki. Frenezia nu mai cunoștea limite. Okuni și trupa ei își încântaseră spectatorii. Fetele dansau fără pauză. N-aveau răgaz nici măcar să se schimbe. Cu ochii injectați, Okiku încerca

să se elibereze de Okuni. În rol de bărbat, aceasta o urmărea neîncetat.

Când rămâneau doar ele două pe scenă, ura reciprocă răbufnea cu violență. În pofida faptului că știa foarte bine că Sankurō era vinovatul, Okuni nu-și putea birui gelozia. Se agăța de chimonoul minunat al lui Okiku, pregătită să-l sfâșie. Aceasta abia reușea s-o evite și să danseze câteva clipe singură. Okuni o urmărea în pași de dans. Se auzeau vocea lui Kanji, toba lui Mame și cea a lui Sankurō. Când își dădea seama că pașii ei răspundeau bătăilor lui Sankurō, Okuni se potolea puțin. Doar un pic. Apoi o ataca din nou. Densuke apărea pe scenă în momentele-cheie, când spectatorii se prăpădeau de râs, văzând femeia deghizată în bărbat ținându-se după o altă femeie. Nu se mai săturau privindu-le. Kanji, Okane și Onei cântau. Omatsu, roșie la față, scotea și ea niște sunete răgușite. Spectatorii li s-au alăturat, bătând din palme. Atmosfera se încinsese.

În seara aceea, spectatorii au dus vorba în dreapta și-n stânga despre succesul noii reprezentații. În câteva zile zvonul s-a răspândit în toată capitala. Mulți dintre cei care asistaseră la premieră s-au întors în albie ca să mai admire piesa. Toată lumea vorbea despre Okuni. Oamenii se buluceau în albia râului Kamo pentru a o vedea. Faptul i-a pus pe jar pe „artiștii" din vecini.

Cei mai mirați de succes au fost chiar autorii spectacolului. Nu se așteptaseră. Însă Okuni n-avea timp să se întrebe de ce și cum se întâmplase așa ceva. Pradă beției care punea stăpânire pe ea când dansa, îi încânta de fiecare dată pe cei veniți s-o admire. Ar fi fost cazul ca Sankurō, Okiku și Densuke să se trezească la realitate. Pluteau parcă în altă lume. Kanji și Mame au luat inițiativa și-au trecut la acțiune.

Într-o dimineață, cei doi au rupt o bucată de pânză albă, făcând două fâșii late. Le-au prins capetele de câte un par lung de bambus, încât fâșia să atârne ca o bandieră. Kanji a scos puțină apă din râul Kamo și a topit niște praf negru de cerneală indiană, pe care-l pusese deoparte cu multă vreme în urmă. A luat apoi o pensulă groasă și a scris, cu litere mari: „Cea mai grozavă din țară". Pe cealaltă fâșie, a trasat cu pensula: „Okuni – Kabuki". S-a dat câțiva pași îndărăt ca să-și contemple opera.

— Ce părere ai, Mame?

— Hai s-o punem aici pe prima!

— Ai dreptate.

— Aici cum se citește?

— „Okuni – Kabuki".

— A, da?

Mame habar n-avea că „destrăbălat" sună la fel ca și „kabuki", cu sensul cunoscut astăzi – „talentat la cântec și dans".

Kanji își făcuse ucenicia la un atelier de recuperare a hârtiei. Asemenea negustori se bucurau de prețuire datorită cultului pentru hârtia făcută manual. Adunând diverse manuscrise de pe la nobili și negustori bogați și nevoit să le sorteze pentru a le trimite mai departe, Kanji a învățat să citească și să scrie. Din trupa de neștiutori de carte a lui Okuni, doar Sankurō a putut deslușì ideogramele scrise de Kanji. Însă nici el nu le-a priceput imediat sensul, dată fiind citirea lor chinezească. Până și cei cultivați scriau greșit în mod frecvent. Nu era o rușine, atâta vreme cât se cereau memorate mii de semne. Cu atât mai ciudat părea faptul că noul tip de reprezentație, născută în trupa lui Okuni, purta o denumire greu de descifrat... și totuși, foarte concisă.

Kanji și Mame au prins cei doi pari de bambus printr-o stinghie, în unghi drept, și au înălțat cele două bandiere de fiecare parte a intrării, marcând astfel identitatea lăcașului. Aduceau a steaguri de luptă. Mai văzuseră așa ceva la atacarea Castelului Ōtsu... ba nu, chiar și mai înainte.

„Cea mai grozavă din țară" și „Okuni – Kabuki" fâlfâiau în bătaia vântului de primăvară. Titlul de „cel mai grozav din țară" fusese propus de Nobunaga Oda și folosit apoi de Hideyoshi ca să încurajeze talentele în diverse meserii. O singură persoană dintr-un anumit domeniu putea deține o asemenea calificare. Pe vremea lui Hideyoshi, existau „cel mai grozav" ceramist, făuritor de oglinzi, țesător de *tatami*... Odinioară, și Sankurō visase să ajungă „cel mai grozav toboșar". A rămas doar cu visul. După moartea lui Hideyoshi, nu s-au mai acordat astfel de titluri oficiale. Când și când, mai apărea câte unul care se autointitula „cel mai grozav". Așa i-a venit ideea lui Kanji. Numai

că, de data asta, calificativul de pe bandieră avea o semnificație întemeiată: însăși concubina împăratului, Sakiko Konoe, o apreciase pe Okuni ca fiind „cea mai grozavă din țară".

— Okuni – Kabuki?

— Cum ziceai?... Kabuki?

— Așa se cheamă acum?

— Cea mai grozavă din țară!

— Hai să vedem despre ce-i vorba!

Lumea de pe podul Shijō arăta cu degetul spre bandiere, cobora în albie și intra la Okuni. Kanji și Mame priveau, încântați.

— Nu avem oameni suficienți.

— Ai dreptate. Ne trebuie și dansatori, și muzicanți.

— Și eu mă gândeam la asta...

Uitaseră cu totul să-i ceară părerea lui Sankurō, semn că nu-l mai considerau conducătorul trupei.

Numele lui Okuni a ajuns pe buzele tuturor. Ușa s-a închis după ultimul val de spectatori sosiți s-o vadă pe cea mai grozavă dansatoare din țară. Clopotul și tobele răsunau voios. Vocile pluteau vesele în aer. Bandierele fâlfâiau mândre, scoțând parcă un sunet biruitor.

24

Cea mai surprinsă de nașterea întâmplătoare a noului gen de spectacol, Kabuki, a fost Okuni. Nu se așteptase ca gelozia ei să aibă asemenea consecințe. Încântați peste măsură de urmărirea lui Okiku, spectatorii primiseră scena cu aplauze furtunoase. Okuni își dorise de mult să fie mai tare, mai cu picioarele pe pământ. Primul pas – deghizarea în bărbat. Succesul a depășit toate închipuirile.

Okuni n-avea de gând să mai danseze și a doua zi momentul urmăririi, însă lumea n-a plecat până ce n-a apărut ea, încercând să pună mâna pe Okiku, și până ce Densuke nu și-a încheiat *Firul tors*. Pesemne că se plictisiseră de aceleași dansuri, pe care le văzuseră mai bine de zece ani, deși ritmul lor vioi îi cucerise. Simțeau nevoia unei înnoiri. Ca atunci când Okuni-călugărul

devenise Okuni-dansatoarea. Travestirea lui Densuke în straie muierești și a lui Okuni în spatele chimonoului bărbătesc le satisfăcea pe deplin gustul pentru excentric, ca să nu mai pomenim armonia perfectă dintre cântec și gesturi. Dacă spectatorilor le plăcea reprezentația, trebuia continuată. Okuni s-a gândit îndelung cum să procedeze. Până la urmă, a hotărât să rămână îmbrăcată în straie femeiești pe parcursul dansului Nenbutsu și să se schimbe îndată după aceea, ridicându-și părul în vârful capului, ca un moț de samurai. Îl purta scurt acum și-l aranja ușor, mai ales că-l avea prins cu șnur și în timpul primului dans. Omatsu o ajuta, tăcută, să se schimbe în doi timpi și trei mișcări.

Spectatorii tot mai numeroși nu-i încântau câtuși de puțin pe Sankurō și pe Okiku. Pe față chiar o sâcâia prezența lui Okuni în haine bărbătești și faptul că o înhăța ori de câte ori își prezenta propriul dans. De asemenea, își dădea seama prea bine că dansul lui Okuni îi atrăgea mai mult și pe bărbați, și pe femei, cu toate că ea era mai tânără. N-avea încotro. Trebuia să-i recunoască măiestria.

Sankurō își aminti, dezgustat, ziua când Okuni și Densuke își schimbaseră veșmintele, în aripa destinată slujitorilor lui Suekichi. Poate chiar de atunci nutriseră speranța năstrușnică să danseze astfel. Dar acum trebuia să se resemneze și să bată la tobă. Nu mai putea face nimic. Chiar dacă el pleca, spectatorii se-nghesuiau să-i admire pe dansatori. N-avea cum să stăvilească ropotele de aplauze și aclamațiile. Se simțea complet neputincios și-i disprețuia pe cei doi din tot sufletul.

Okuni dansa minunat. Avea un farmec nespus. Parcă-i ținea pe toți în mână, specatorii respirau odată cu ea. Îi vrăjea pur și simplu. În timp ce „flirta" cu Okiku, Okuni se lăsa prinsă în mrejele dansului. Era nebună de fericire. Chiar dacă n-o mai putea suferi pe Okiku, atunci când dansa uita cu desăvârșire de pizma pe care i-o purta. Se temea însă că fericirea ei n-avea să dureze multă vreme. După ce se termina reprezentația și spectatorii plecau, atmosfera din teatru redevenea încordată, plină de ură. Sankurō și Okiku refuzau să-i vorbească. Traiul în comun ajunsese un adevărat infern. Okuni se simțea fericită

doar când dansa pe scenă, când reușea, furioasă și seducătoare totodată, să o chinuie pe Okiku în fața spectatorilor. Ar fi fost mulțumită dacă viața ei s-ar fi limitat la asemenea momente, dacă ar fi dansat fără oprire. O stare de pustietate o cuprindea când Okiku părăsea scena. Recunoștea că avea talent. Gesturile și pașii ei sprinteni erau o încântare și uita de necazuri când își potrivea mișcările cu ale fetei.

La apariția lui Densuke, Okiku se retrăgea. Cu toate că spectatorii râdeau de se prăpădeau de gesturile lui caraghioase, Okuni avea o senzație de gol. Nu-i plăcea să danseze numai cu el. Nimeni nu înțelegea ce se petrecea în sufletul ei.

Într-o zi, în toiul hohotelor de râs ale spectatorilor, s-au auzit notele suave ale unui flaut, alunecând ca o rază de lumină în plin întuneric.

— Nu e domnul Sanza?

— E Sanza Nagoya.

Șoapta s-a dus din gură-n gură. Okuni a rămas nemișcată în mijlocul scenei, vrăjită de sunetul flautului.

„De câți ani n-am mai auzit așa ceva!" exclamă în sinea ei.

Melodia gingașă a înfiorat-o din creștet până-n tălpi, amintindu-i de susurul râului Hii din Izumo. Ce dor îi fusese! Întâlnirea cu Sankurō la templul lui Baian îi schimbase viața. Atunci nu-și dăduse bine seama de asta. Între timp, lucrurile s-au schimbat.

Okuni și-a deschis evantaiul și a început să danseze, cu pași ușori. Părea un fluture bătând amețitor din aripi. Trupul îi plutea în acordurile delicate ale melodiei. Densuke ieșise de pe scenă, așa că se putea desfășura în voie, singură. Mișcările ei grațioase i-au lăsat pe spectatori fără grai. Nu le venea să creadă că exista atâta frumusețe pe lume.

Densuke a aruncat o privire în sală și i s-a tăiat respirația când a văzut cine cânta la flaut.

Sanzaburō. Sanzaemon. Nu-i știa exact numele. Lumea îi spunea „domnul Sanza". Un bărbat misterios. Avea fălci puternice, buze groase, sprâncene dese și negre ca pana corbului, iar ochii mari și frumoși cu gene lungi, ca de femeie. Puțini cunoșteau

faptul că era nepotul lui Nobunaga Oda și că îl chema, de fapt, Kyūemon Oda.

Cunoscuse de tânăr moda „barbară", fiind întotdeauna în pas cu ultimele noutăți. Și acum, în încăperea arhiplină, sărea în ochi prin îmbrăcăminte: un chimono vesel, cu imprimeu din flori de prun, o pelerină roșie deasupra, căptușită cu mătase cu dungi aurii și verzi, iar pe umăr o eșarfă violetă. Cutiuța lăcuită de la șold, în care-și ținea sigiliul și medicamentele, avea un model pe un fundal bleumarin.

Putea liniștit să ducă o viață liberă. Tatăl lui fusese Nagoya, iar mama, fiica lui Daisuke Oda. Nu se știe de ce, el a preluat numele mamei, nu al tatălui. După evenimentele de la Templul Honnō și sfârșitul guvernării lui Oda, în 1586, a intrat în slujba lui Ujisato Gamō – convertit la religia creștină –, însușindu-și totodată numele tatălui. Când nu avea decât șaisprezece ani, a străpuns cu sabia un dușman de temut, în campania din Kyūshū, la cucerirea Castelului Buzen Ganseki. Ujisato Gamō i-a prețuit curajul și l-a îndrăgit mult. Pe vremea aceea, pe Ujisato îl interesa îndeosebi noua civilizație europeană, pe care încerca s-o absoarbă ca un burete. Printre altele, a adoptat și moda „barbarilor", dăruind veșminte moderne și celor din jurul său, care tânjeau după așa ceva. Sanza l-a copiat pe stăpânul lui și s-a împodobit ca pasărea paradisului. Îl adora pe Ujisato Gamō, despre care se spune că ar fi murit otrăvit de oamenii lui Hideyoshi în anul 1595, în floarea vârstei. Șocul a fost mare pentru toată lumea. Sanza n-a avut puterea să treacă în slujba altui stăpân.

De bani nu se plângea. Pe lângă faptul că Ujisato îi lăsase o sumă uriașă încă de pe vremea când trăia, sora lui mai mică îl sprijinea băneste. Se măritase cu Tadamasa Mori, proprietarul minei de aur Mino, și era foarte bogată. Tadamasa nu se arăta însă încântat de ideea că Sanza trăia o viață de boem în Kyōto. Prin urmare, când s-a mutat de la Mino în insula Kawanaka din ținutul Shinshū, i-a propus să lucreze pentru familia Mōri. Numai că Sanza rămânea Sanza și nici prin cap nu-i trecea să se înhame la jug.

Sanza a auzit despre noul spectacol al lui Okuni la câteva zile după înălțarea bandierei. Se întreba de ce inversarea rolurilor

avea atât de mare succes. A venit din curiozitate, dar și ca să-și omoare timpul. Umbla des prin acea parte a orașului. De când cartierul plăcerilor se mutase de la Yanagi la Keisei în cartierul Rokujō, aproape de trupa lui Okuni, lumea îl vedea mereu prin preajmă. Își câștigase reputația de cel mai elegant tânăr flușturatic, iar veșmintele lui „barbare" atrăgeau atenția de departe. Nici în Shijō nu se afla prima oară. Lumea-l mai auzise cântând la flaut. Văzuse și dansurile lui Okuni de două-trei ori. De data asta însă, Sanza voia să-i admire reprezentația despre care se vorbea în tot orașul.

În mijlocul spectatorilor, trăia o senzație ciudată. La apariția lui Okuni, inima i-a luat-o la goană. Nu-și putea stăpâni emoțiile. Nici nu-și dăduse până atunci seama de frumusețea ei. Era de-a dreptul fermecătoare. Ca să se liniștească, a pus mâna pe flaut și a început să cânte. Sunetele duioase pluteau în aer. Când a ridicat privirea, Okuni își deschidea evantaiul, pășind pe ritmul melodiei lui. Dansa ușoară ca fulgul.

„Ciudat!" își zise în sinea lui.

Nu mai cântase de mulți ani cu atâta dăruire... de pe vremea lui Ujisato. A constatat cu plăcere că Okuni își întețea ritmul când el atingea note mai înalte. Fata reacționa la fiecare schimbare de tonalitate a flautului. Sanza părea că uitase de sine. Cânta din adâncul inimii. Din când în când se uita, vrăjit, la Okuni. Nu-i venea să creadă că-și irosise trei ani prin bordeluri. Nici nu era în stare să numere femeile care-i căzuseră la picioare. Cea mai frumoasă, cea mai voluptuoasă se afla în fața lui.

„Cum de n-am observat până acum?"

S-a lăsat pradă muzicii, îmbătat de sentimentul nou pe care-l trăia.

— Sanza Nagoya a fost la teatrul acela...

— Sanza a cântat la flaut.

— Okuni a dansat.

A doua zi, vestea prezenței lui Sanza Nagoya la teatrul Kabuki s-a răspândit în tot orașul... cu viteza fulgerului.

Însă pe Okuni n-o interesa decât să-și armonizeze pașii cu melodiile lui Sanza, iar el nu voia decât să cânte pentru ea. Okuni

aștepta cu nerăbdare seara, ca să-l vadă pe Sanza. În momentul în care-i auzea flautul, se liniștea. Sanza, la rândul lui, nu și-o putea scoate din minte nici măcar o clipă. Trei seri la rând a venit la Kabuki-ul ei. Locuia aproape de Shijō, pe strada Teramachi. Traversa doar podul.

La lăsarea serii, Okuni a simțit nevoia să se plimbe. Mirosea a primăvară și nu mai avea stare între cei patru pereți. S-a apropiat de râu, să-i audă mai bine susurul, și a respirat adânc. A ieșit la plimbare pentru că nu reușea să adoarmă. Trupul îi mai fremăta încă de la trilurile flautului cu care se contopise. Pesemne că nu se săturase... nu-i dăduse destul. Încă voia să danseze.

„Domnul Sanza!" exclamă ea, șoptit.

Inima-i vibra de bucurie. Îl iubea. Trupul ei înțepenit parcă, neatins de Sankurō de ani de zile, tremura de pasiunea care amenința să-i mistuie carnea și oasele. Se rupseseră zăgazurile. Fără să-și dea seama, a luat-o la fugă peste pod, spre Teramachi, ca o smintită.

Când a ajuns, Sanza citea o scrisoare de la sora lui. Tadamasa Mori, cumnatul său, intrase în posesia unui nou domeniu și urma să se mute de la Kawanaka-Shinshū la Mimasaka. Printre altele, îi reproșa lui Sanza că ducea o viață destrăbălată în capitală, deși avea rang de samurai și provenea dintr-o familie veche, de viță aleasă. I se cerea ferm să revină la activitățile pe care le desfășurase pe vremea lui Ujisato. Scrisoarea prezenta în amănunt ținutul Mimasaka și faptul că Tadamasa trebuia să-și înceapă guvernarea prin construirea unui castel. Cum perioada războaielor trecuse și se anunțau vremuri de pace și prosperitate, nu-și permitea să neglijeze nici un amănunt și avea să acorde o atenție deosebită și oamenilor pe care-i angaja. Lui Tadamasa personal îi venise ideea să-i propună lui Sanza un post de onoare.

Dându-și seama de prezența cuiva în încăpere, a ridicat privirea și l-a văzut pe credinciosul său slujitor, Sarujirō, speriat. La câțiva pași mai încolo, Okuni stătea nemișcată.

— Okuni! șopti Sanza, împăturind încet scrisoarea. Nu vrei să intri? Te așteptam.

Sanza ducea o viață boemă, slujit de doi oameni credincioși: Sarujirō și Shikazō. Nu chema femei acasă, dar își făcea de cap prin cartierul prostituatelor, mai cu seamă după dispariția lui Ujisato.

Trebuia să recunoască și el că sora lui avea dreptate: perioada războaielor trecuse și urma una de liniște și pace. De aceea, după moartea lui Ujisato Gamō, se îndreptase către capitală, fără să renunțe complet la ideea de a fi samurai, care mai pâlpâia încă în adâncul sufletului său. Însă în același timp, nu putea uita o seamă de lucruri care-i displăcuseră odinioară. În pofida unui venit de opt mii de baniță anual și a promovării, Ujisato Gamō nu reușise să iasă în evidență așa cum ar fi meritat. În loc să i se dea un domeniu cât de mic în apropierea capitalei, l-au trimis tocmai la Aizu. Sanza, care-l urâse pe Hideyoshi, visase și el să fie răsplătit pentru faptele de arme, printre ele numărându-se și răpunerea unui adversar de temut, în timpul campaniei din Kyūshū. N-a fost să fie. Cu toate astea, tânărul Sanza îi rămăsese fidel până la moarte stăpânului său Ujisato.

Sanza se întrebase dacă dispariția lui Hideyoshi n-avea să atragă după sine o nouă perioadă de războaie. Atunci n-ar fi fost deloc greu să se angajeze iar ca samurai, mai ales că toate clanurile, mari și mici, păreau dezorientate. Dacă va fi cazul, se va mai gândi... Își va relua numele de Kyūemon Nagoya și va mai captura, probabil, și alți dușmani. Așa își închipuia. Însă, cel puțin pentru moment, nu era dispus să se angajeze la alt stăpân. Și din respectul pe care i-l purtase lui Ujisato.

S-a bucurat de vestea că Uesugi își pregătise armata, fiind gata de luptă. Considera că sosise clipa mult așteptată. Cât stătuse Ieyasu Tokugawa la Aizu, Mitsunari Ishida își întărise forțele. Țara se împărțise în două. Sanza își spunea că-i venise și lui vremea să avanseze. Ca urmare, a pus mâna pe sabia cu cruce încrustată pe mâner, fără să poată lua totuși o hotărâre. După bătălia de la Sekigahara, a urmat o perioadă de mari frământări, șefii de clanuri rivale vrând să-și apere autoritatea. Cum pierderile fuseseră imense, atât înlăuntrul țării, cât și dincolo de hotare – rezultat al campaniei eșuate în China –, shōgunii și seniorii se străduiau din răsputeri să nu iște noi înfruntări. S-au

adunat sub oblăduirea bătrânului calm și ferm Ieyasu Tokugawa, care avea să pună temeliile unei ere pașnice. În acele momente, Sanza s-a eschivat pur și simplu, privind neîncrezător totul. În pofida faptului că-și pregătise din vreme sabia ca să o folosească la nevoie, s-a descurajat și a preferat să se apropie mai mult de viața și obiceiul „barbarilor", cu care se familiarizase. Purta haine de-ale lor și, în scurt timp, și-a făurit faima de tânăr ușuratic. L-a ajutat și firea lui înflăcărată, ținută în frâu multă vreme. Așa se explica reacția lui la dansul lui Okuni. Nu putuse decât să-și scoată flautul și să cânte. Astfel găsise el cu cale să se mai domolească... concentrându-și gândurile și sentimentele asupra unei singure persoane. De data asta nu mai era vorba de Ujisato Gamō, ci de o femeie. Simțea că avea să fie cu totul altfel decât cele de până atunci.

Cei doi slujitori au schimbat priviri scurte și au ieșit imediat afară, cu ochii plecați. Știau foarte bine cine era femeia. Sanza zicea că o așteptase. Nu mai înțelegeau nimic. De obicei, ghiceau tot ce avea să se întâmple. Își cunoșteau bine stăpânul. Acum însă...

Okuni plutea în al nouălea cer. Când Sanza i-a strâns mâna, s-a lipit de el de parcă era prima oară când o iubea un bărbat. Nu-i venea să creadă, fiind convinsă că așa ceva n-avea să mai trăiască niciodată în viață. Fremăta de fericire. Trupul îi ardea. Sânii, coapsele, umerii... răspundeau la gesturile tandre ale lui Sanza. În clipele acelea el nu se întreba cine era și de unde venea. Îl vrăjiseră corpul ei frumos și dăruirea ei totală.

„O iubesc cu-adevărat", își zise el.

O strângea în brațe cu pasiune, frământa trupul acela fascinant, îi admira sânii mari. Trăia cu senzația că așteptase de mult asemenea clipe. De la moartea lui Ujisato Gamō nu trecuse decât prin momente de deznădejde, chiar și în dezmăț. Sperase să-și revină după Sekigahara, dar n-a fost să fie așa. Acum, cu femeia asta, se simțea alt om. Părea că-și revenise complet. Okuni era fermecătoare. Nu-l interesau nici vârsta, nici familia ei... nimic. O iubea și-atât.

— Sanza...

— Okuni...

Își rosteau numele în șoaptă, în culmea fericirii, și se gândeau că își găsiseră perechea mult visată.

„Okuni e frumoasă, își spunea Sanza. O femeie cu care aș putea clădi o viață nouă."

„Sanza e minunat. Am încredere în el. Ce noroc să întâlnesc un asemenea om! Și să mă și iubească!"

Nu-și rosteau gândurile. Se înțelegeau din priviri, iar limbajul comun era flautul. Amândoi îl adorau.

La ivirea zorilor, Okuni trebuia să se-ntoarcă acasă. Sanza și-a scos sabia de la brâu și i-a dăruit-o.

— Unui bărbat *kabuki* nu-i poate lipsi așa ceva.

Avea aproape jumătate de metru și teaca incrustată cu aur. Okuni a ridicat-o reverențios în dreptul frunții, fără să poată scoate un cuvânt. În viața ei nu primise un dar atât de prețios, iar faptul că i-l dăruia Sanza îi sporea fericirea.

În timp ce-și aranja părul, Okuni îl privi pe Sanza în ochi și-l întrebă:

— Te aștept diseară?

— Firește. Vin să cânt la flaut.

Viața ei ca dansatoare căpătase o întorsătură nouă datorită flautului. Avea să se miște pe melodiile lui sublime. Și-a luat sabia la subsuoară și a plecat acasă. Parcă zbura, nu mergea.

Se apropia ora la care soseau spectatorii. Așadar trebuia să se schimbe și să se machieze.

„Iar pe scenă! Minunat! Sanza o să-mi cânte la flaut!"

Era atât de bucuroasă, încât Sankurō și Okiku nici nu mai existau pentru ea.

Fericirea-mi e nețărmurită.
Dovada dragostei
De dimineață
O port cu mine.

Pentru iubire,
Îndur orice,
Nu-mi pasă
Ce zic alții.

Dacă aventura noastră
Se află în lume,
Nu pot decât
Să-mi cer iertare.

Vocea lui Okuni răsuna serafic, ca briza verii timpurii ce adie printre mugurii proaspeți. Aerul ei măreț și bărbătesc îi încânta pe spectatori din cale-afară. Flautul lui Sanza i-a dat semnalul. Cu stânga pe sabia de la șold și în dreapta cu un evantai deschis, Okuni plutea în aer. Purtarea sabiei nu era un lucru simplu, dar parcă prinsese aripi. Putea mișca și-un munte. Pașii ei păreau ușori ca fulgul.

Sankurō se minuna de siguranța de sine a lui Okuni. Chipul ei emana strălucire. Densuke a fost și mai șocat de schimbare. Privindu-i profilul în momentul în care s-a auzit flautul lui Sanza, a înțeles ce se petrecuse. I-a fost limpede ca lumina zilei. Okuni devenise cu totul alt om. Cea mai bună dovadă era sabia de la șold. Până cu o seară în urmă arătase ca un orășean îmbrăcat *kabuki*... acum, ca un adevărat samurai flușturatic. I se potrivea extraordinar. Ca să-și înece amarul, Densuke a cântat mai tare ca de obicei, dansând *Firul tors*.

Haide, haide,
Nu te lăsa!
Haide, haide
Și faima-i a ta!

Densuke își perfecționase mult dansul, adăugând pași noi. Își pusese flori în păr; își fardase strident pleoapele și obrajii; asemenea unei prostituate, trăgea de guler în jos ca să i se vadă ceafa; poalele chimonoului fluturau când își mișca exagerat șoldurile. Spectatorii se țineau de burtă de râs. Cu cât țipa mai tare în urechea lui Okuni, cu atât se distrau mai mult.

Okuni și-a ascuns obrazul în spatele evantaiului și, în clipa în care hohotele au încetat, samuraiul a răspuns propunerii femeii:

Faima ca faima,
Important e
Să mă treacă fiorii.

Densuke și-a încheiat rolul, ieșind din scenă în ropote de aplauze. Okuni dansa singură pe ritmul flautului. Plutea de fericire. După ce-a coborât, lui Densuke i-au dat lacrimile fără să vrea. Pierduse iar șansa de-a o avea pe Okuni.

Seara, după reprezentații, Okuni pleca la Sanza, ca de obicei. Sankurō și Okiku se uitau după ea, uimiți. Nu le venea să creadă.

Capitala căzuse iarăși pradă arșiței. Densuke nu putea dormi. Într-o seară, a tras-o pe Omatsu lângă el și a îmbrățișat-o cu forță. Fata nu s-a împotrivit. Amândoi sufereau. Știa că pusese mâna pe ea din disperare, dar nu regreta. Expresia de pe chipul fetei nu s-a schimbat cu nimic și nici nu dansa mai bine. În schimb, dormea profund.

Okuni n-a avut timp să observe schimbarea. Kanji și Mame au început să se poarte mai blând cu femeia lui Densuke și cu toții se bucurau de succesul trupei Okuni – Kabuki.

25

Faima teatrului Kabuki creștea zi de zi. Despre succesul trupei vorbeau nu numai spectatorii obișnuiți ai teatrului, ci și nobilii, samuraii și negustorii bogați.

Îndată ce s-a ivit luna nouă pe cer, au primit un mesaj de la concubina principală a împăratului Goyōzei, doamna Sakiko Konoe. Blânda și inocenta Sakiko era favorita împăratului încă din 1586, de când îi dăruise primul moștenitor. De atunci, mai născuse, de-a lungul a paisprezece ani, șapte copii. Înainte de ceremonia oficială cu care a întâmpinat-o pe Sakiko la Palatul Imperial, o altă concubină, Chikoko Nakayama, îi născuse deja împăratului doi copii. Însă al treilea fiu, cel născut de Sakiko, a fost desemnat prinț moștenitor și avea să devină împăratul Gomizuno-o, iar cel de-al patrulea, moștenitorul clanului Konoe. Ca favorită a lui Goyōzei, e lesne de închipuit ce loc ocupa. În primăvara când s-a ținut ceremonia, au adus-o la Palat și pe cealaltă concubină. Ca rang social, nu putea concura cu Sakiko. Nu era nici frumoasă, nici elegantă, dar îi născuse doi fii împăratului. Într-o asemenea perioadă de frământări sufletești auzise

Sakiko de teatrul Okuni – Kabuki. Indiferent de starea de spirit în care se afla, nu renunța la spectacole și nu uita niciodată sărbătorile de contemplare a florilor, primăvara, și a lunii, vara. Acum aflase de faima dansatoarei din Izumo, pe care o invitase la ea cu trei ani în urmă. Ținea mult s-o revadă. De data asta nu l-a folosit ca mesager pe Tokio Yamashina, ci a trimis în albia râului Kamo o cameristă de la conac.

Pentru Sakiko, nu conta doar protecția împăratului, ci și a mamei lui. Își dorea ca moștenitorii dăruiți de ea să ajungă pe tron. De aceea, n-o neglija nici pe mama împăratului, Haruko Kanjuji, o fostă călugăriță budistă fără obârșie princiară. Sakiko socotea că i-ar fi plăcut și ei spectacolul prezentat de *miko* din Izumo. Mesajul venea așadar de la concubină, care le cerea să dea o reprezentație acasă la călugăriță.

Când l-a citit, Sankurō s-a gândit că sosise momentul să-și recâștige poziția în trupă.

„A meritat să aștept", își zise în sinea lui.

Turbase de furie când se văzuse obligat să accepte schimbările aduse de Okuni, fără să poată interveni. Okuni făcea numai ceea ce voia și nu-l mai consultase de multă vreme. Îl ignorase complet mai ales de când își tăiase părul.

— Am primit un mesaj să ne prezentăm la mama împăratului pe data de 6, ora 11 dimineața.

— Să ne lăsăm spectatorii de-aici, și să onorăm invitația? obiectă Okuni.

Sankurō i-a răspuns prompt și disprețuitor, de parcă abia îi aștepta reacția.

— Tu n-ai decât să rămâi să dansezi aici. Eu îmi iau trupa și plec la Palat.

Pe Okuni au trecut-o fiori de spaimă, dându-și seama de pericol.

— Nu, merg și eu! Concubina împăratului a invitat teatrul Okuni – Kabuki. De data asta o să vadă și *Firul tors* al lui Densuke. Dacă nu apreciază totul cum se cuvine, pentru mine această doamnă nu mai există.

Cu trei ani în urmă, lui Densuke i se interzisese dansul, pe motiv că era prea vulgar pentru gusturile alese ale nobililor. Dar

acum, Okuni i-a retezat-o scurt lui Sankurō și i-a întors spatele. Le-a aruncat apoi o privire celorlalți. Toată lumea o aproba. Mai mult decât atât, au susținut-o hotărât. Densuke se arăta de-a dreptul încântat.

Pe bandiera de la intrare scria „Cea mai grozavă din țară". Doamna Sakiko însăși botezase astfel trupa lui Okuni, când au fost invitați prima oară la conacul ei.

— Să-l punem și pe Yata să danseze! intervenirā Mame și Onei.

Sankurō și Okiku i-au privit surprinși. Dar Mame și Onei nu glumeau. Ei voiau ca Yata să apară pe scenă.

„Au dreptate! își zise Okuni. Yata face parte din trupă, împreună cu samuraiul și Densuke-femeia. Spectatorii casei sunt încântați de el. Din partea mea... îl las din toată inima."

— Bine, o să danseze și el!

Yata avea șase ani. Semăna cu Mame – mic și îndesat. În ochi îi sclipea o luminiță ciudată. Era tare mândru că Okuni îl trata ca pe un om mare. Pe Okuni o impresionă seriozitatea copilului și îl îmbrățișă.

— Okiku!

Auzindu-se strigată, Okiku s-a speriat. Relațiile ei cu Okuni deveniseră foarte încordate. În ultima vreme, nici nu-și mai vorbeau. Când a ridicat privirea, a văzut-o pe Okuni zâmbind larg, cu Yata în brațe.

— Când am plecat eu din Izumo, și tu erai cam tot atât de mică.

Okiku a venit în capitală, a intrat în trupă. Și Yata are aceleași drepturi. La Palat de data asta. Se vor duce cu toții. Grozav! N-a găsit nimic rău în faptul că-și părăseau pentru o zi spectatorii fideli ca să dea o reprezentație la Palat.

— Ce faci cu domnul Sanza? întrebă Okiku pe un ton răutăcios.

— Domnul Sanza e spectator. El n-a fost invitat, răspunse Okuni simplu.

Până și Sankurō a băgat de seamă înțepătura din vocea lui Okiku și a întors capul în altă parte.

În seara aceea, Okuni i-a spus lui Sanza despre invitația primită de la doamna Sakiko. Devenise vorbăreață în ultima vreme. I-a povestit apoi, una câte una, toate întâmplările zilei. Deși dansase mult, energia ei părea inepuizabilă și se prelungea acum

prin vorbărie. Sanza o asculta, încuviințând, fără să comenteze. Îi plăcea să se lase prins în mrejele fetei. Se născuse pe lumea asta ca să danseze. Dansul îi fusese hărăzit de la naștere.

„Nu orice bărbat are șansa de a cunoaște o astfel de femeie", gândi el.

— Părerea mea despre spectatorii din albie se deosebește complet de-a lui Sankurō. În ceea ce mă privește, eu nu renunț la ei chiar dacă mai trebuie să accept și invitații la Palat. Cei de-acolo nu-și permit să vină la noi.

— Asta cam așa e.

— Parcă mi-e milă de cei care nu pot merge unde vor sau nu pot vedea ce le place, ori de câte ori le poftește inima, zise ea râzând.

Sanza deslușea pe chipul lui Okuni o fermitate rar întâlnită la femei. Era din zi în zi tot mai apreciată și mai încrezătoare în forțele proprii. Sanza și-a amintit de Ujisato Gamō, de expresia neclintită de pe chipul lui când s-a aflat în batalionul de avangardă la cucerirea Coreei. Așa i se părea Okuni. Pesemne că pe vreme de pace, femeile urmau să aibă mai multă voință și să fie mai puternice decât bărbații, care nu se gândeau decât la binele lor.

— Am dansat și în fața concubinei favorite a lui Hideyoshi, care se află acum la Castelul Ōsaka – numai că ea nu m-a plăcut. Nici eu pe ea. În schimb, concubina împăratului e distinsă... drăguță, prietenoasă... mi se pare deosebită.

Okuni i-a redat schimbul de cuvinte cu Nishinomaru, când i s-a cerut să danseze la sărbătoarea florilor de cireș. Sanza o sorbea din ochi, admirându-i însuflețirea. Recunoștea și el că la bătrânețe Hideyoshi făcuse doar lucruri nechibzuite și nu se găsise nimeni care să-l dojenească sau să pună capăt extravaganțelor lui, dar, pe de altă parte, nu-i venea să creadă că Okuni fusese în stare să refuze ceșcuța cu băutură oferită de concubina acestuia. Mare îndrăzneală din partea unei dansatoare de rând! Okuni nu povestea faptele ca și cum ar fi vrut să-și scoată în evidență curajul, ci mai degrabă ca să o compare pe Nishinomaru cu delicata doamnă Konoe.

Okuni îi dăduse atâtea amănunte și insistase că-i plăcea Konoe, tocmai ca să pregătească terenul. A făcut-o cu multă dibăcie.

— Okiku crede că tu n-ai ce căuta acolo, zise Okuni, de parcă atunci și-ar fi amintit vorbele fetei.

— Adică?

— I-am spus că tu nu ești invitat... dar pe mine mă încurcă faptul că nu vii. Ar însemna să renunț la ultimul dans... cel pe care-l dansez când cânți tu din flaut. Și nu pot...

Sanza s-a încruntat puțin, dar și-a revenit imediat și i-a propus:

— Ia-l cu tine pe Sarujirō! Cântă bine la flaut și-l mai învăț eu.

— Îți sunt foarte recunoscătoare.

Okuni a primit sugestia cu bucurie, deși știa că interpretarea lui Sarujirō n-ar fi avut același efect. I-a mărturisit lui Sanza cinstit frământările ei.

— Dar eu n-am cum să merg! se scuză el încurcat.

— Totuși... ce-ar fi să cânți și tu cândva?

— Cum?

— Dacă doamna vrea să te audă, trebuie s-o aducem cumva în albie!

Văzând-o pe Okuni atât de serioasă, a pufnit în râs. Au hohotit amândoi cu poftă. S-au îmbrățișat cu pasiune. Okuni nu se simțise niciodată atât de fericită. Sankurō o intimidase mereu; se temuse de el, nu-i putuse povesti tot ce-avea pe suflet... nu trăise atât de liberă alături de el. Sankurō se purtase întotdeauna autoritar. Însă cu Sanza se potrivea... și nu doar trupește... Samuraiul fără stăpân și femeia *kabuki*... Bărbatul *kabuki* și dansatoarea din albia de la Shijō. Ce potrivealā! Fără opreliști... fără inhibiții... Sankurō, care făcuse parte din trupa Kanze, era mereu nervos și îi disprețuia pe artiștii de la Shijō. Nu se gândea decât la o cale de-a evada de acolo. Sanza, samurai prin naștere, i-a dăruit lui Okuni până și însemnul rangului său. Se număra printre spectatorii din albie, dar și cânta la flaut pentru ea. Nu puteau merge împreună la doamna Konoe, însă toată lumea observase că Sanza era mai prețios pentru dansurile lui Okuni decât Sankurō, membru permanent al trupei. Okuni plutea în al nouălea cer. Lăcașul lor se umplea zilnic de spectatori... până la refuz. Sanza Nagoya cânta la flaut. Lumea îl știa bine, numele

îi răsuna în auzul tuturor. Okuni era cu atât mai bucuroasă, cu cât nu mai trebuia să-și ascundă sentimentele, așa cum făcuse la Baian, când îl cunoscuse pe Sankurō. Putea să-l iubească fără opreliști. Nici nu-i venea să creadă că sosiseră și asemenea clipe, tocmai la vârsta ei... Îi mărturisea deschis dragostea. Nu se mai temea. Simțea că Sanza n-o trata ca pe-un obiect, așa cum procedase Sankurō. Bărbații sunt egoiști și mândri... Nu și Sanza. Okuni era nebună de fericire.

Sanza, la rându-i, era pur și simplu îmbătat de trupul mlădios al lui Okuni, pe care-l îmbrățișa, și de șoaptele ei dulci, care-i răsunau în urechi. Atunci își dădea seama că Okuni era totuși femeie. Când o lăsa din brațe, vedea că putea fi considerată mai mult decât atât... și pe chip îi apărea un zâmbet amar.

„De ce oare o consider femeie doar cât o strâng la piept?"

Era și el nedumerit. În noaptea aceea n-a închis un ochi. I-a ascultat respirația liniștită, încântat că se află lângă ea.

Pe data de 6 mai, o cameristă a concubinei împăratului i-a condus la Palat. Vremea era minunată. În grădină li se pregătise o scenă splendidă, de aceeași înălțime cu cele din teatrul Nō. Se plantaseră pini pitici pe întreg coridorul care o lega de culise. În pofida improvizației, arăta mult mai bine decât scena pe care dădeau spectacole zi de zi, în albia de la Shijō. Okuni era extaziată. Osteneala meritase cu vârf și-ndesat.

Mai întâi a dansat Yata. Doamna Sakiko și împărăteasa-mamă, ascunse după un paravan auriu, păreau încântate, ba chiar amuzate. Mame și Onei avuseseră mari emoții, le transpiraseră palmele, însă dansul odraslei lor s-a încheiat cu bine. A urmat Nenbutsu Odori, Okiku în dansul ei solo, Okuni în rolul de bărbat, *Firul tors* al lui Densuke. Și interpretarea la flaut a lui Sarujirō a fost acceptabilă. De după paravan se auzeau șoapte aprobatoare. Celelalte spectatoare de rang înalt își țineau mâna la gură ca să-și înăbușe râsul.

La plecare, au primit nenumărate daruri, oferite într-una din încăperile slujitorilor. Cu toate că dansaseră în ritm alert, fetele nu se simțeau deloc obosite. De îndată ce-au ajuns acasă, au desfăcut cadourile, crezând că printre ele se aflau și materiale pentru chimonouri. Spre dezamăgirea lor, n-au găsit decât foarte

puține lucruri legate de meseria lor. Primiseră, în schimb, delicatese fel de fel, de care nu avuseseră niciodată parte... cu gust delicios, rafinat. Și erau atât de multe, încât le ajungeau pentru zece sau douăzeci de zile, chiar dacă-i serveau și pe spectatori. Okuni se considera răsplătită. Nu regreta decât că nu văzuse nici măcar o singură clipă chipul doamnei Sakiko pe care, în taină, o admira foarte mult.

Dintre toți, doar Sankurō și Okiku rămaseseră îmbufnați. Fiind prea puțini bărbați printre spectatorii de la Palat, Okiku n-a reușit să strălucească în vreun fel... nici prin chimonoul ei frumos, nici prin dans. Aplauze au stârnit *Firul tors* și dansul în care Okuni, în straie de bărbat, lăsa impresia că voia s-o agațe pe curtezana Okiku. În pofida faptului că spectatorii au reacționat călduros, ca și cei de la Shijō, Sankurō turba de furie. Dar bine că s-au dus, pentru că a înțeles că bărbații aveau să reacționeze la dansurile lui Okiku așa cum și-ar fi dorit el. În prezența unor shōguni sau războinici de seamă, Okuni și Densuke ar fi ignorați. Cu siguranță. Pe oameni serioși ca ei n-aveau cum să-i cucerească niște dansuri ridicole. De îndată ce și-a pus ordine în gânduri, și-a dat seama totuși că actualul suveran proteja trupa Kanze, arătându-se încântat doar de piesele Nō. Nu găsea ieșire din situația încurcată în care se afla.

Okiku stătea bosumflată. Pe vremea când Sankurō conducese trupa, dansurile ei solo se remarcaseră mai mult. Și nu doar atât. Era frumoasă, tânără, și captiva toate privirile cu chimonoul ei. Și acum ar fi reușit, dar n-o lăsa Okuni. Țâșnea cu pașii apăsați, deghizată ca bărbat, și pornea în urmărirea ei. Firește că-i umbrea dansul. Apoi mai apărea și Densuke cu *Firul tors* și cu scamatoriile lui. Okiku socotea că ei îi distrugeau cariera.

— Sankurō, nu mai pot îndura! strigă ea, revoltată.

— Nici eu!

— N-ai vreo idee... Ce-am putea face?

— Să mai așteptăm puțin...

— Nu mai pot, Sankurō! Pe Okuni toată lumea o crede cea mai grozavă. Pentru ea vin cu toții... Noi, ceilalți, suntem doar un fel de umplutură... niște resturi neînsemnate. Dac-o ținem tot așa, n-o să ne bage în seamă nimeni.

— N-am de gând să las lucrurile așa. Ai răbdare!

Scrâșneau din dinți, mânioși. Știau foarte bine amândoi că Sankurō nu mai avea nici o putere să schimbe situația. Cel puțin deocamdată. Nu era cazul să oprească dansul lui Okuni sau pe cel al lui Densuke. Spectatorii ar fi protestat.

„Ar trebui să găsesc o cale să fac spectacolele și mai atractive", gândi Sankurō.

De aceea îi spusese lui Okiku să mai aștepte. Oricum, altă soluție nu exista. Trebuia să se înarmeze cu răbdare. Teatrul Kabuki fiind în plin avânt, nu era prea ușor să-i taie elanul lui Okuni. Mai încercase o dată, în zadar, la Kanbei Suekichi acasă... când îi certase pe ea și pe Densuke. Reacția n-a fost cea scontată de el. Până la urmă, ei au făcut tot cum au vrut.

Okiku devenise și ea foarte neliniștită. Își mușca înciudată buzele, mai ales de când văzuse că nimeni nu vorbea despre ea și Sankurō... în pofida faptului că i-l furase lui Okuni. Oamenilor pur și simplu nu le păsa de ei. Pe buzele tuturor flutura numai povestea de dragoste dintre Okuni, cea mai grozavă dansatoare, și Sanza, tânărul *kabuki*, bărbatul cunoscut întâi în cartierul Yanagi-Nijō, apoi și în Rokujō... care frânsese inimi cu duiumul. Li se părea de necrezut că tânărul flușturatic se îndrăgostise lulea.

— Sankurō, lumea zice că Okuni e cea mai grozavă din țară.

— Cum adică? Eu i-am dat papucii și te-am ales pe tine. Sanza nu face două parale. Fustangiu politicos și-atât. Ăsta nu e samurai!

— Dar e tare *kabuki*!

— Oricum, nu face două parale ca artist. N-are pic de talent.

Sankurō îi bârfea de nu mai putea, însă prin asta nu reușea să-și schimbe starea de spirit. Pe-a lui Okiku nici atât!

Spectatorii veneau în continuare pentru Okuni. Iar când apărea Sanza, Kanji și Mame îl întâmpinau cu mare bucurie.

Ducându-li-se vestea după invitația la Palat, nobilii au început să-i cheme pe la conace. În timpul zilei dansau în albia râului, seara dădeau spectacole prin casele nobililor. Așteptând ocazia ca lui Sankurō să-i vină vreo idee salvatoare, Okiku dansa tot

mai prost, cu toate eforturile lui de a o trezi la realitate prin bătăile de tobă.

Faima lui Okuni a ajuns și la urechile lui Kanbei Suekichi, aflat la Castelul Fushimi.

— Cine? Okuni care-a stat la mine? întrebă el, căscând ochii.

Îi era dor de ea și voia să se și recreeze puțin. Muncise prea mult... ani de zile. Merita o pauză. Se gândea să mai invite pe cineva s-o vadă pe cea mai bună dansatoare din țară. Așa procedase și pe vremuri. Avusese mereu oaspeți de seamă în timpul lui Hideyoshi, pe care-i și cinstea... Și-a amintit de Hirano, de Baian, sfetnicul apropiat al lui Hideyoshi, care s-a stins subit, de Zengorō Shirae, secretarul lui Hideyoshi. Nici despre el n-a mai auzit nimic după moartea fostului suveran... Nu reușise să intre sub pielea noului conducător. Nici n-avea cum! Iar Nagamori Mashita, care a trecut de partea lui Tokugawa în bătălia de la Sekigahara, a fost apoi exilat.

„Așa-i soarta! Trebuie să fiu atent de unde bate vântul!" își zise Kanbei, oftând adânc.

Avusese întotdeauna grijă. Nu dăduse niciodată greș. Dovadă că o ducea la fel de bine și acum.

— Vreau să meargă cineva în albia de la Shijō să mi-o aducă pe Okuni. Am aflat de teatrul ei Kabuki... se spun numai lucruri grozave.

Slujitorii, care nu-l auziseră niciodată vorbind despre artă și artiști s-au minunat, rămânând fără grai câteva clipe. Cel mai uimit însă a fost fiul său, Magozaemon.

— Dorești să vezi spectacolul de Kabuki? întrebă el.

Kanbei împlinise șaptezeci și opt de ani și se cam temea ca Magozaemon să nu interpreteze greșit interesul lui brusc pentru Kabuki, mai cu seamă că știa cât de zgârcit este și că nu suporta cu nici un chip extravaganțele. Aflase de vremea în care tatăl lui apreciase spectacolele artiștilor itineranți și protejase trupa lui Okuni. Nu fusese întru totul de acord cu cheltuielile lui inutile nici atunci, întrucât Okuni nu era un nume răsunător. Angajații lui de-acum nu făceau legătura între „cea mai grozavă" și dansatoarea care locuise la conacul lui cu zece ani în urmă.

— Mă ocup eu de toate amănuntele, îl asigură pe Magozaemon.

Vrând totuși ca fiul să-l considere un tată serios și sever, Kanbei s-a răzgândit, spunându-și că era mai înțelept să nu o cheme pe Okuni la el acasă.

Kanbei Suekichi, care își calculase mișcările toată viața, unduindu-se după cum bătea vântul într-o lume condusă de samurai capricioși, se gândea că merita totuși câteva clipe de distracție. Recunoștea că nu avea motive personale pentru a-l favoriza pe Hideyasu și nici calcule meschine nu-l îndemnau să se gândească la el, însă ținea mult să-i facă o plăcere, cu toate că acesta pierduse sprijinul lui Ieyasu Tokugawa. Steaua sclipitoare a tânărului pălise. Ceva se rupsese în sufletul tatălui său adevărat încă de pe vremea când îl înfiase Hideyoshi. După isprava lui Hidetada la Sekigahara, lumea s-a așteptat ca Hideyasu să fie din nou favorizat. N-a fost să fie așa.

Kanbei se arăta foarte prudent când lua hotărâri, mai ales când era vorba de propria lui viață și carieră. Nu se compara cu Shirojirō Chaya, un negustor cu legături politice solide, preferatul lui Ieyasu. De aceea, se străduia întotdeauna să găsească tertipuri ca să-i împace pe toți. Așa a și ajuns clanul Suekichi să dobândească renume. Lui Suekichi îi plăcea firea lui Hideyasu. Dar nu acesta a fost motivul de apropiere, ci ideea că ar putea face din el o trambulină profitabilă pentru propriile interese. S-a gândit totuși să lase deocamdată calculele la o parte și să-l distreze pe Hideyasu, căruia i se dăduse în stăpânire provincia Echizen și care stătea doar pentru scurt timp la Fushimi. Dată fiind legătura de sânge cu Ieyasu, Kanbei credea că nici un alt general nu avea o poziție mai sigură...

Când scrisoarea de invitație a lui Kanbei Suekichi a sosit la teatrul de la Shijō, singurul în stare s-o citească a fost Sankurō.

— Domnul Kanbei ne invită la el! strigă el entuziasmat.

— Cine-i Kanbei? întrebă Okiku.

Trupa lui Okuni stătuse la Castelul Fushimi până după moartea fostului suveran, iar Okiku îi găsise un an mai târziu. Era și firesc să nu fi auzit de Kanbei.

— A, domnul Kanbei! exclamă Kanji, întorcându-se și luând, aproape fără să-și dea seama, scrisoarea din mâna lui Sankurō.

Lui Sankurō nu i-a căzut bine gestul, însă Kanji nu s-a sinchisit, de vreme ce nu-l mai considera șeful trupei.

— Suekichi la Fushimi! E minunat că ne solicită domnul Kanbei! Okuni, Densuke! Știți ce scrie?... Că abia așteaptă să vadă spectacolul Kabuki, cel mai grozav din țară!

Kanji flutura fericit scrisoarea pe sub nasul tuturor.

— A, domnul Kanbei! șopti Okuni.

Dintre toți oamenii cu care avusese de-a face, Okuni nu-i uitase pe Baian, pe Kanbei și pe bătrâna din Moriguchi. Dacă se gândea bine, dansul ei în straie bărbătești și *Firul tors* al lui Densuke se născuseră în momentele de plictis din vremea când locuiseră la conacul lui Kanbei.

Dacă plecau la Fushimi, Okuni nu voia să lipsească mai mult de două zile. Nimeni n-a obiectat. Nu-i puteau neglija pe spectatorii care dădeau năvală la teatrul lor, însă își dorea nespus să-l întâlnească și pe Kanbei Suekichi. Ținea cu tot dinadinsul să-i arate cât de mult se perfecționaseră și de ce lumea îi considera cei mai buni. Între timp se schimbaseră multe lucruri și ei n-aveau cum să nu fie în pas cu vremurile. Pesemne că și pe Suekichi îl rodea curiozitatea să vadă cum evoluaseră.

De îndată ce-au ajuns la conacul de la Fushimi, un slujitor i-a condus la căsuța de odinioară. Alți trei i-au întâmpinat cu brațele pline de mătăsuri și podoabe – daruri de la Kanbei. Okuni a fost uimită, însă a înțeles repede că amfitrionul se aștepta ca ei să îmbrace veșminte alese, nu să danseze cu cele obișnuite. Cadourile oferite de Kanbei nici nu se comparau cu cele de la Palat. Okuni s-a apucat degrabă să le împartă fetelor, care nu-și mai încăpeau în piele de bucurie. Lui Okiku i-a dat cel mai frumos chimono, fără pic de regret. Okiku l-a luat, dar n-a mulțumit, deși se vedea limpede că-i plăcea.

Okuni nu și-a ales nici un material de chimono de damă. S-a îmbrăcat din cap până-n picioare în stilul *kabuki* al lui Sanza. Direct pe piele, un chimono subțire, din mătase bleu; peste el, altul, înflorat, care-ți lua ochii; pantaloni bufanți din mătase, cu dungi verticale stridente; o pelerină prinsă la gât cu șnururi aurii; un brâu în cinci culori – model Nagoya, peste talia subțire.

După două zile, de la Kanbei a sosit un mesager care i-a poftit la Palatul Fushimi.

— La Palatul Fushimi? repetă Okuni ca un papagal.

— La Nishinomaru, zise Sankurō emoționat.

Aici locuise odinioară doamna cea extravagantă, care se mutase apoi la Castelul Ōsaka. De multă vreme, nu se mai știa nimic de ea.

— Atunci, cine a rămas la castel?

— Doamna shōgunului?

„Pe timpul suveranului, concubina lui locuia în Nishinomaru, iar acum stă soția noului stăpân", gândi Okuni, înfoindu-se ca un arici.

— Ba nu, Hideyasu, îi anunță Sankurō. Al doilea fiu al actualului conducător și copil adoptiv al fostului suveran.

Kanbei Suekichi n-a trecut să verifice dacă totul era în ordine. Avea încredere deplină în Okuni. Ea și-a amintit de copilul drăgălaș și palid care-o aplaudase la Hirano și de atenția cu care Kanbei Suekichi le examinase veșmintele înainte de reprezentația pe care o dăduseră în cinstea lui. Pe Hideyasu, samuraiul cel modest dar semeț, l-a zărit și în procesiunea fastuoasă a suveranului, cu prilejul campaniei de cucerire a Chinei.

„Să nu faceți nici o greșeală! le spusese atunci Kanbei. Să dansați frumos! Okuni, tu să te îmbraci *kabuki*!"

Socotea că temeliile teatrului Okuni – Kabuki se puseseră la reședința lui, când primise șiragul de perle.

Okuni nu era zgârcită, însă nu le purtase decât foarte rar. Avusese grijă de ele ca de ochii din cap. Și-a amintit reacția lui Hideyasu când i le-a văzut la gât: „Okuni s-a făcut *kabuki*!" N-avea cum să uite remarca lui. Acum îi pregătea o nouă surpriză. Faima i-a adus-o, de fapt, dansul în straie bărbătești.

— Nu vreți să renunțăm la Nenbutsu Odori? întrebă ea.

Propunerea l-a surprins pe Sankurō. Și ceilalți s-au cam mirat...

„Pesemne că are un motiv anume", își zise Densuke.

— În nici un caz la Nenbutsu Odori, spuse Sankurō iritat. Tocmai ăsta o să-l facă să-și amintească de noi. Nici prin cap nu-mi trece să sărim peste el!

— Eu nu-l dansez. Încep direct cu dansul în care port haine bărbătești, insistă Okuni.

— N-ai decât! O punem pe Okiku la Nenbutsu Odori.

— Foarte bine! răspunse Okuni simplu.

Okiku și Sankurō nu puteau scăpa o asemenea ocazie. Okiku urma să-și ascundă fața cu pălăria și, după ce se încheia dansul, își scotea mantia neagră de călugăr și apărea în chimonoul înflorat. O să-i dea gata pe toți... iar femeile au să moară de invidie când au s-o vadă așa de frumoasă. Cel puțin așa își închipuiau cei doi.

Conacul lui Kanbei se afla la o aruncătură de băț de castel. Și-a comandat palanchinul și s-au întâlnit la poartă. Okuni și trupa ei îl vedeau astfel pentru prima oară.

— Arătați grozav! Felicitări! O să se bucure mult și Hideyasu. L-am invitat să vadă reprezentația voastră.

Kanbei le zâmbea călduros. Le-a spus că se bizuia pe ei și că n-avea nici o îndoială că totul urma să iasă cum trebuie. Auzise că fuseseră chemați la Palat și că trupa Okuni – Kabuki era cunoscută drept cea mai grozavă din țară. Okuni nu-și mai încăpea în piele de mândrie.

Castelul fusese refăcut după incendiul devastator. Arăta acum la fel de luxos ca și înainte.

După ce-au trecut de poartă, Kanbei și Okuni s-au despărțit. Un slujitor i-a condus până în splendida grădină a celei de-a doua incinte, Nishinomaru, și de acolo, spre o încăpere unde puteau să-și facă ultimele pregătiri. Omatsu a ajutat-o pe Okuni să se schimbe. Din cauza căldurii înăbușitoare, asudase toată. Și-a scos chimonoul îmbrăcat direct pe piele și a îmbrăcat altul subțire și uscat. Arăta minunat. Toată lumea era preocupată de veșminte, cu excepția lui Densuke. El nu-și putea desprinde privirea de la trupul fermecător al lui Okuni. Stătea într-un colț și se uita la ea, vrăjit.

Hideyasu împlinise treizeci de ani. Abia făcuse o baie și mirosea proaspăt, a săpun, pe care-l folosea încă de pe vremea lui Hideyoshi. Chiar dacă religia creștină fusese interzisă, se aduceau în continuare lucruri străine de la Nagasaki. Nici nu se compara senzația pe care o lăsa pe piele săpunul, față de săculețul cu tărâțe folosit înainte, iar mirosul persista. Învățase de la tatăl lui adoptiv să se bucure de lucruri alese. Tatăl natural,

un adevărat samurai conservator, nu iubea nici un lucru adus de străini.

Hideyasu își avea propriul pavilion în Nishinomaru. Întotdeauna trăgea aici în drum spre Echizen, al cărui ținut îl primise în stăpânire. Îi plăcea Fushimi mai mult decât lui Ieyasu, actualul stăpân. Hideyoshi, care ținuse enorm la el, îl învățase să iubească luxul. Fusese prea tânăr ca să deprindă obiceiuri extravagante de unul singur. Hideyoshi arătase caraghios îmbrăcat în veșmintele „barbare", însă lui Hideyasu i se potriveau perfect. Hideyoshi înfiase mulți băieți, dar nici unul nu se comparase cu Hideyasu. Lui îi stătea bine cu orice. Poate că de aceea și fusese preferatul fostului suveran. La nașterea lui Hideyori, Hideyoshi sperase din tot sufletul ca fiul lui să ajungă precum Hideyasu.

— Domnule Suekichi, mă bucur tare mult că vă revăd!

Hideyasu îl salută reverențios.

Era îmbrăcat într-un chimono de bumbac subțire.

— Sunt fericit că arătați atât de înfloritor, Înălțimea Voastră, zise Kanbei, făcând o plecăciune adâncă.

— Ia, spune, domnul meu, ce surpriză mi-ai pregătit? Plutește în aer ceva cu totul neobișnuit...

— Poate vă amintiți de trupa fetelor din Izumo, pe care ați văzut-o la mine acasă, în Hirano.

— Cum să le uit! Era ziua în care suveranul a refuzat negocierile cu ambasadorul chinez și au început ostilitățile din Coreea.

— Vă sunt recunoscător că le-ați păstrat în gândurile dumneavoastră. Fata care a dansat atunci Nenbutsu Odori are acum propriul ei teatru – Okuni–Kabuki – în albia râului Kamo, la Shijō. Se zvonește că e cea mai grozavă din țară.

— Cea mai grozavă din țară? Înseamnă că ne vom distra!

— Am adus și niște băutură... să treceți mai ușor peste căldura asta insuportabilă...

Hideyasu era și mai încântat. Și-a amintit că și la Hirano fusese tratat cu o băutură specială într-un pahar cu picior. Nu mai savurase așa ceva până atunci. Știa foarte bine cât de ocupat fusese Kanbei în acea perioadă, când Ieyasu încerca să ia fel de fel de măsuri economice și negustorii îi cântau care mai de

care în strună. Cu toate astea, avusese mereu grijă să-i trimită câte-un dar sau să-l distreze cu trupa lui Okuni. Era convins că se comportase astfel din pură simpatie. Și făcuse toate astea pentru el în momentul în care tatăl natural îl lăsase moștenitor direct pe fratele său mai mic, Hidetada, în pofida isprăvii de la Sekigahara. Nu se gândise, nici atunci, nici mai târziu, că doar încerca să-i câștige favorurile.

Așadar, atunci băuse și privise Nenbutsu Odori. Azi era chiar fericit. Își adunase toți vasalii pentru surpriza lui Kanbei. Se simțea de parc-ar fi fost cu-adevărat stăpânul Castelului Fushimi.

A început Nenbutsu Odori. După ce dansatoarea și-a scos mantia de călugăr și pălăria, apărând într-un chimono superb, Hideyasu a clătinat din cap, nedumerit. Era tânără, frumoasă, nu dansa rău... dar nu putea fi dansatoarea pe care o văzuse la Kanbei Suekichi acasă, cu șapte ani în urmă, când încă i se spunea Ogimaru.

— Kanbei!

— Poftiți...

— Nu fata asta a dansat atunci... Cum o chema?

— Okuni.

— A, da.

— Nu este ea, nu-i așa?

— Aveți dreptate.

Era pur și simplu uimit de memoria tânărului. Kanbei nu știa nici el ce să creadă. Și lui i se părea că nu Okuni dansa și se întreba, îngrijorat, unde era dansatoarea favorită. N-avea ce să-i reproșeze fetei de-acum – frumoasă, cânta și dansa minunat... Însă n-avea același efect asupra lor ca pe vremuri.

După ce Okiku a dansat cât i-a poftit inima, aruncând ocheade cuceritoare, Okuni a apărut pe scenă și-a tras-o de mânecă, repetând scena agățatului pe care o jucase de atâtea ori. Kanbei și Hideyasu și-au dat seama îndată că Okuni se deghizase în bărbat și s-au pus pe aplaudat. În clipa când Okiku, în rol de curtezană, părea să nu mai scape de Okuni, bărbatul insistent, între ele a țâșnit Densuke cu *Firul tors*. Pe cap purta o bonetă liliachie și-și mișca șoldurile atât de caraghios, încât spectatorii

nu s-au mai putut abține. Ropotele de aplauze au răsunat în tot castelul. Aclamau și aplaudau.

— Asta-i Okuni!

— Da, ea e, răspunse Kanbei.

Hideyasu s-a liniștit.

„A, deci așa arată un spectacol Kabuki! Dacă ar fi trăit Hideyoshi, l-ar fi încântat cu siguranță o asemenea comedie", își zise în sinea lui.

Roșul aprins al chimonoului îl fermecase pur și simplu.

Mărgăritare de rouă
La lumina lunii.
Mâneca udă,
Mărturie-a tristeții.
Rațele mandarin
Nu mai sunt împreună.

Când a auzit flautul lui Sarujirō, Densuke a ieșit de pe scenă, lăsând-o pe Okuni să danseze singură.

Cum se cheamă iarba
Cu care mă contopesc
Sub streșini?

La final, Hideyasu i s-a adresat direct:

— Așadar, tu ești Okuni. Vino-ncoace!

Aflându-se acolo și mulți dintre vasalii lui Hideyasu, Kanbei Suekichi a încercat să intervină imediat cu cât mai multă diplomație.

— Înălțimea Voastră, nu se face să vă adresați direct unor artiști care-și țin spectacolele în albia râului. Vorbesc eu pentru dumneavoastră.

— Nu mă deranjează. Okuni, vino-ncoace!

Hideyasu s-a ridicat și a luat dintr-o cutiuță un rozariu din coral, pe care i l-a înmânat personal fetei, sfidând eticheta.

— Rozariul tău nu se vede bine. Poartă-l pe acesta.

Spectatorii prezenți au schimbat priviri pline de înțeles. Hideyasu nu s-a sinchisit o clipă. S-a întors liniștit la locul său și i s-a adresat lui Kanbei:

— Dintre milioanele de femei din țară, Okuni e cea mai grozavă. Eu n-am reușit să devin cel mai grozav bărbat, așa că sunt mai prejos de ea. N-am dreptate?

Hideyasu râse din toată inima, însă pe Kanbei îl trecură sudori reci.

„Cred că m-am pripit! Nu trebuia să le chem pe fete!"

Rozariul sclipitor de pe pieptul lui Okuni i-o fi amintit lui Hideyasu de vremuri mai luminoase, când viitorul lui promitea să fie strălucitor. Poate că de aceea a și spus că rozariul ei nu se vedea bine.

— Okuni, nu vrei să mai dansezi o dată și să porți rozariul cel nou?

Okuni îl înlocui pe cel dinainte și deschise evantaiul.

Roată de apă
Pe râul Yodo,
Aștepți pe cineva,
Cât te învârtești?

Când îl cântaseră la Palat, nobilii râseseră auzindu-l, în frunte cu doamna Sakiko. Hideyasu a izbucnit în lacrimi. Kanbei a fost șocat de reacție și a ieșit valvârtej din Nishinomaru, pe când Okuni mai cânta și dansa. Planul lui de a-l înveseli pe nefericitul general prin cântece și dansuri eșuase. Ele îi aduseseră în schimb amintiri dureroase.

După ce-au terminat, Okuni și ceilalți au plecat la reședința lui Kanbei, însă acesta a refuzat să le vorbească. Se închisese în camera lui și nu voia să mai știe de ei. Când fiul lui, Magozaemon, și-a exprimat dorința de-a o cunoaște pe cea mai grozavă din țară, tatăl l-a refuzat aspru, fără să facă vreun efort de a-și ascunde nemulțumirea.

— În nici un caz.

Fetele s-au întors la Shijō, regretând că nu li se apreciase reprezentația, dar încântate de darurile primite. Okuni nu mai putea de fericire că Hideyasu îi oferise personal un rozariu de coral... pe lângă veșmintele elegante, după ultima modă... Era îmbujorată toată.

Pentru că se făcuse deja seară, Okuni s-a despărțit de restul trupei și s-a dus într-o fugă la Sanza. Nu se mai văzuseră de trei zile. Sanza o așteptase cu nerăbdare. Nici măcar nu-l tentase cartierul plăcerilor! De îndată ce Okuni și-a făcut apariția, în loc s-o salute, Shikazō a ieșit degrabă din cameră.

Cei doi s-au iubit cu mare pasiune, de parcă nu o mai făcuseră de zeci de nopți. Okuni ofta fericită la pieptul lui Sanza, lăsându-se pradă îmbrățișărilor lui înfocate. După ce s-au liniștit, Sanza a luat-o la rost.

— Ce-ați făcut atâtea zile la Kanbei Suekichi? Te-ai gândit vreun pic la mine? Ți-a trecut prin cap că sunt îngrijorat? Unde-ai fost?

— La castel, răspunse ea veselă.

— Ce castel?

— Castelul Fushimi... Domnul Kanbei ne-a poftit să dansăm în Nishinomaru.

— Nishinomaru din Fushimi?

— Da. Și cine crezi c-a venit acolo să ne vadă? Hideyasu în persoană. Am dansat în fața lui! Acum e ministru de rangul trei.

— Ești la curent cu toate, o tachină Sanza.

În glasul lui se distingea însă o urmă de invidie. Demult, când îl slujea pe Ujisato Gamō, aflat sub protecția lui Hideyoshi, fusese și el de câteva ori la Nishinomaru din Castelul Fushimi. Vremurile lui bune apuseseră și Castelul îi aparținea acum lui Ieyasu Tokugawa. Sanza nu mai avea habar cine locuiește în Nishinomaru. Pesemne că nevasta și concubinele lui Tokugawa fuseseră lăsate în Kantō. Nu-și închipuia că avusese curajul să le țină la Nishinomaru, precum fostul suveran. Sanza refuza să-l considere pe Tokugawa conducătorul țării.

— Eu îl cunosc pe Hideyasu de când se numea Ogimaru... Cu șapte ani în urmă, când am dansat la conacul lui Kanbei din Hirano, purtând rozariul la gât, s-a bătut peste genunchi și a exclamat: „Okuni s-a făcut *kabuki*!"

— Ei, nu mai spune!

— Acum am dansat a treia oară pentru el. A ținut să-mi ofere personal rozariul de coral... de fapt, lui Okuni *kabuki*. Avea lacrimi în ochi...

L-a scos și i l-a întins să-l admire. Sanza îl privea tăcut, profund impresionat de frumusețea mărgelelor mari, roșii. Sclipeau feeric la lumina lămpii.

— Îmi place coralul la nebunie. Mă bucur că pot pune la gât un lucru așa de prețios. În albie... la Shijō.

— De ce avea lacrimi în ochi?

Lui Sanza îi scăpase întrebarea, fiind complet nedumerit.

— Hideyasu a plâns, șopti Okuni.

— De ce?

— Nu știu. Zicea că eu sunt cea mai grozavă, că el n-a reușit să devină cel mai grozav... Plângea și râdea, plângea și-apoi iar râdea...

Lui Sanza nu-i venea să creadă. Dacă se gândea bine... când îl înfiase Hideyoshi, fusese cel mai inteligent dintre toți. După ce Nishinomaru i-a dăruit un fiu suveranului, steaua lui Hideyasu a început să apună. După nașterea lui Hideyori, Hideyoshi l-a neglijat, iar acasă la Tokugawa nu se mai putea întoarce. În pofida faptului că fusese de partea tatălui său în bătălia de la Sekigahara, nu se alesese decât cu un domeniu neînsemnat, când toată lumea se așteptase să fie numit shōgun-moștenitor după greșeala făcută de fratele său mai mic, Hidetada. Deși ulterior a fost învestit ministru de rangul trei, asta nu însemna mare lucru. Sanza cunoștea toate amănuntele mult mai bine decât Okuni.

Sanza bănuia de ce plânsese Hideyasu. Îi înțelegea foarte bine starea de spirit. Nu se putuse lăuda că era cel mai grozav din țară. Nu putea nici el. Okuni îi avea la degetul ei mic.

— Așadar, a zis că ești cea mai grozavă?... mai întrebă Sanza o dată, cu ironie în glas.

Okuni n-a sesizat tonul lui ușor răutăcios. S-a cuibărit la pieptul lui, încolăcindu-l cu brațele, și a adormit liniștită în timp ce el vorbea. Sanza a privit-o câteva clipe, oftând adânc.

„Asta este pentru Hideyasu cea mai grozavă femeie din țară?“ se întrebă dezamăgit.

A stins lampa, însă nu reușea să-l fure somnul. Îl enerva până și sforăitul ușor al lui Okuni. Și-a luat flautul de lângă așternut și a ieșit. De pe strada Teramachi s-a îndreptat spre răsărit. A

pășit hotărât în albia peste care se lăsase roua. S-a oprit apoi la piciorul podului Shijō și a început să cânte la flaut. Trilurile lui se contopeau cu susurul râului Kamo.

„Eu sunt oare cel care a ținut-o în brațe pe cea mai grozavă femeie? Kyūemon Oda a fost cel mai bun lăncier al lui Ujisato Gamō. Sanza Nagoya nu mai e cunoscut decât ca bărbatul celei mai grozave dansatoare din țară“, își spuse el cu amărăciune.

Uneori, flautul lui scotea sunete aspre... și atunci pe buze îi flutura un zâmbet batjocoritor.

26

Kanji și Mame discutaseră despre extinderea teatrului din albie de când acesta nu mai făcea față spectatorilor, tot mai numeroși din zi în zi. Însă o scenă mai mare presupunea și alți artiști. Chiar când căutau o soluție, au avut norocul să apară un grup de la Marele Templu din Kizuki. La fel ca Okiku, scăpaseră de-acolo sub pretextul vânzării de amulete. Când a auzit că sunt din Izumo, Okuni a nădăjduit că se putea bizui pe ei. Erau cu toții prea tineri ca să-și fi amintit de ea, însă auziseră că dansa în capitală. Pe Okiku o știau personal, o garanție în plus că nu mințeau.

Erau patru femei și trei bărbați. Cântau binișor și se descurcau și cu dansul. Cunoșteau bine pașii celor care scoteau apă din râul Hii, sărind din piatră-n piatră.

— De ce-ați plecat de-acasă? întrebă Okuni, veselă.

— Dacă aici e paradisul pe pământ, acolo-i iadul.

— Bine c-am scăpat!

— De ce ziceți că-i iadul pe pământ? Nu-i frumos să vorbiți astfel despre locul de baștină. Eu am plecat din Izumo acum douăzeci de ani... am venit să dansez la oraș... dar mi-e tare dor de-acasă. E un ținut minunat... și liniștit. Să nu vă mai aud vorbindu-l de rău.

Văzând că le ceartă, fetele s-au uitat una la alta și-au tăcut. Bărbații, în schimb, mai curajoși, încercau să-i explice.

— Nimic nu mai e ca înainte.

— Ce anume s-a schimbat?

— Când erai tu în Izumo, o fi fost într-adevăr liniștit. În ultimul timp însă nu mai e de trăit acolo.

— De ce?

— Numai nenorociri! Orochi înnebunește cel puțin o dată la doi ani... A plesnit în opt...

— Dar așa era râul Hii și pe vremea mea. La inundații, arăta ca un dragon cu opt capete.

— Nu-i adevărat. Când era potolit, nu făcea ravagii.

— Okiku zicea că s-a despărțit doar în două.

— Asta s-a-ntâmplat demult.

Pe vremea lui Okuni, râul Hii pornea din munte, iar când ajungea în câmpia Hikawa, se desfăcea în două. Partea de răsărit se vărsa în mare. Din cauza inundațiilor din urmă cu doi ani, afluentul de apus s-a subțiat mult, iar cel de răsărit s-a ramificat în șapte râuri, fiecare primind un alt nume.

— Așadar, râul Hii are opt brațe?

Okuni nu-și închipuia cum arăta acum. Își amintea doar cursul domol al râului, văzut de pe Kyōyama... o panglică lungă cu solzi argintii, sclipind la lumina apusului de soare. De când se afla în capitală, nu se gândise nici o clipă că s-ar putea schimba vreodată numărul sau direcția râurilor care curgeau în zona aceea muntoasă, îndepărtată.

— A înnebunit Hii...

— Dar oamenii? întrebă Okuni.

— Și ei... țăranii din satul Nakamura nu mai au nici ce mânca.

— De ce?

— Satul Nakamura din Kizuki a trecut de sub protecția Marelui Templu în mâinile seniorului Kikkawa. Bătrânii spun că pe vremea lui se trăia încă binișor. Noul guvernator, Horio, este îngrozitor. Țăranii se răzvrătesc mereu... dar în zadar.

— Răscoale sunt mai peste tot.

— Nici n-a isprăvit bine Kikkawa cu jecmănitul țăranilor, c-a venit Horio ca o avalanșă... Plătesc taxe ambilor stăpâni. Viața țăranilor a devenit infernală. În cursul unei răzmeriță, câțiva au fost închiși într-o temniță subterană și torturați în castelul Toda. Nu numai țăranii sunt nemulțumiți, ci și minerii. Răzvrătirile se țin lanț... S-a dus liniștea noastră.

După bătălia de la Sekigahara, la ordinele lui Tokugawa au fost schimbați guvernatorii de provincii. Moșia lui Mōri a dispărut pur și simplu, iar în Izumo a preluat puterea Yoshiharu Horio. Asta s-a întâmplat în toamna lui 1600. Horio fusese un general de nădejde sub comanda lui Hideyoshi. Ca *daimyō*, devenise prototipul omului modern. De îndată ce și-a luat teritoriul în stăpânire, a pus la punct o organizație a căpeteniilor sătești și a dat câteva legi locale prin care acorda o atenție deosebită măsurilor agricole. Crescut la școala lui Hideyoshi și obișnuit cu edictele, în 1602 a redistribuit pământul, punând accentul pe revizuirea veniturilor. Măsurile lui nu se puteau compara cu cele pe care le luase Mōri înaintea lui. Cota-parte care le revenea țăranilor a scăzut drastic, în vreme ce taxele impuse au ajuns de nesuportat. Cel puțin așa susțineau tinerii care fugiseră din ținutul natal, spunând că o să vândă amulete.

— Îngrozitor!

— Da, cumplit de greu. În pofida faptului că Hii n-a mai fost atât de prădalnic de când a venit Horio, viața țăranilor nu e cu nimic mai ușoară. Pe el nu-l interesează decât să-și ia partea și să încaseze taxele... Astea nu se schimbă după cum e vremea, rea sau bună. Că bate vântul, că nu bate, că se revarsă Hii sau nu... tot aia e. Țăranii mor de foame.

— Of, Doamne!

— Pentru țăranii din Nakamura e și mai greu. Satul e aproape de mare. Revărsările sunt dese, pentru că Orochi aduce năvalnic apa din munte, iar șuvoaiele acoperă câmpul. Când bate vântul dinspre nord-vest, suflă nisipul din albia râului Hii și se formează movile, care se prăvălesc peste holde. Dunele de nisip sunt tot mai numeroase. Chiar dacă recolta e bogată uneori, după strângerea ei, pe terenul ăla nisipos nu mai crește nici măcar hrișca.

— Nici măcar hrișca? se miră Okuni.

— Nisipul distruge tot.

Okuni căzu pe gânduri.

„Ce mult s-au schimbat locurile cele dragi în douăzeci de ani!" exclamă în sinea ei. „Din cauza nisipului, pământul nu rodește. E cu putință așa ceva?"

— Se zice că, până la urmă, Izumo o să fie îngropat sub nisipul care se năpustește din munte.

— De ce?

Cel care-i explicase cum stau lucrurile rămase mut de uimire la reacția lui Okuni. O privea nedumerit.

— Credeam că știi atâta lucru... se întâmplă de multă vreme. Granitul desprins din munte e fărâmițat. Nisipul se separă de pulberea de fier. Albia râului a strâns tot mai mult nisip, pierzând din adâncime și provocând inundații repetate. Asta era și pe timpul tău... și al părinților tăi. Și chiar mai demult.

— Da, așa e.

Okuni tăcu. În vene-i curgea sânge de băieș și topitor. Dar tot nu se împăca cu ideea ieșirii din matcă a râului Hii și a nenorocirilor provocate.

Ea se așteptase ca ținutul natal să înflorească pe zi ce trece. Din cele auzite acum, se pare că-și pierduse de tot frumusețea de pe vremuri... Izumo ajunsese într-o stare jalnică.

„Poate-i mai bine că au venit în capitală să danseze. Ce să fi făcut acolo? Aici pot trăi totuși omenește. Dacă-s buni și atrag spectatori... își asigură o viață prosperă", își zise ea, oftând din toți rărunchii și ducându-și mâna la piept ca să-și mai domolească bătăile inimii.

— Și, colac peste pupăză, construiesc și-un castel.

Lui Okuni nu-i venea să creadă. Vestea o șocase puternic. Se uita la tinerii sosiți în albia de la Shijō ca și când picaseră de pe altă lume.

— Dărâmă Castelul Toda.

— Ca să facă altul?

— Da. Au pregătit un teren special, ferit din calea apelor. Acolo vor să clădească un castel nou. Cel puțin, așa am auzit. O să treacă poate niște ani până-l gată. Mai au de rezolvat și probleme de guvernare... Nu-i ușor. Lumea e foarte nemulțumită de tot ce se-ntâmplă.

„Prin urmare, cei cu putere au dreptul să dărâme și să construiască după bunul lor plac. Am crezut că doar marii conducători au asemenea apucături. Ăsta nou și-a înălțat Castelul Nijō și se zvonește că-l mărește pe cel de la Edo. Bag de seamă

că și cei din provincie fac la fel. Până și-n Izumo... la țară. Fostul Castel Toda se duce de râpă... Așadar, și la oraș, și la țară, tot aia e...", își spuse Okuni în gând.

— Cine-o să locuiască în castelul nou? întrebă ea.

Tinerii din Izumo au rămas cu gura căscată. Nu se așteptaseră la o asemenea întrebare și nu știau ce să răspundă.

— Seniorul Horio, cred... zise în cele din urmă unul dintre ei.

Okuni și-a amintit de Castelul Yodo, când plecase de la templul lui Baian pe viscol... când pierduse sarcina. Apoi de luxul din Nishinomaru de la Fushimi, unde a dansat pentru Hideyasu... de florile din grădină.

„A, prin urmare și la Izumo se construiește tot așa ceva!"

În pofida faptului că o cunoșteau pe Okiku, fetele și băieții din Izumo și-au dat repede seama cu cine stăteau de vorbă, înțelegând că Okuni era șefa. L-au plăcut îndată și pe Densuke. Alegerea lor l-a deranjat pe Sankurō, care a strâmbat din nas imediat, socotindu-i țărani ignoranți.

S-au apucat de treabă, cu Kanji și Mame în frunte. În primul rând, trebuia înălțat cât mai repede un loc unde să poată dormi. Erau mai mulți și chiar nu le mai ajungea spațiul. Pe scenă n-ar fi încăput. Apoi aveau nevoie de o încăpere laterală în care să se schimbe, mai ales în zilele în care-i asaltau spectatorii. Au folosit unul din baloturile de materiale primite de la Kanbei și au decorat tavanul de deasupra scenei. Prin această modificare, efectul vizual a fost cu totul deosebit. Impresia pe care o lăsa atmosfera de-acum era mai grozavă decât draperia de la intrarea unui magazin luxos.

Numărul cântecelor și al dansurilor a sporit. Clopotul răsuna și mai vesel. Okuni și Okiku dansau singure, însă celelalte formau un grup. Toate purtau veșminte alese, iar reprezentațiile lor erau o încântare. Spectatorii se simțeau ca într-o grădină cu flori. Înainte de a-și termina băutura adusă, se amețeau de atâta frumusețe. Scena din fața ochilor li se părea raiul pe pământ. Fetele abia sosite se descurcau grozav. Cântau și dansau nebunește.

Okuni dansa în fiecare zi. Vrăjită și îmbătată de propriile ei mișcări, uita de neplăcerile din jur. Serile se ducea la Sanza. Nu se rușina de nimeni și nu avea de gând să-și ascundă iubirea.

De când trupa Okuni – Kabuki ajunsese renumită, albia de la Shijō se aglomerase tot mai mult. Spectatorii se înmulțiseră. Au apărut și alte lăcașuri. Artiști itineranți care cântaseră pe la răspântii și-au înălțat și ei adăposturi din rogojini, încercând să-i agațe pe trecători. Spectacolele deveniseră tot mai variate și mai numeroase. Au apărut chiar și *rōnini* care făceau mici demonstrații de luptă cu sabia pentru câțiva bănuți. În albie nu era ca pe stradă. Aici nu dădeau nimănui socoteală. Chiar dacă-și ridicau un lăcaș, n-aveau de plătit taxe pentru teren. Pământul nu avea stăpân. Se mai adunau și coate-goale, dar lumea venea ca să se distreze, așa că-i lăsau în pace. Pe ici-colo, călugări orbi cântau, acompaniindu-se la lăută. Alții zdrăngăneau la un fel de cobză numită *jabisen* – instrument care provenea din regatul Ryūkyū. Maimuțele din Tanba făceau tot felul de giumbușlucuri. Ursarii își târau urșii după ei.

Nici un membru din trupa lui Okuni nu l-a băgat în seamă pe Kyūzō, care-și ducea în brațe câinele negru. Venise de mai multe ori ca să observe atmosfera din albie, pentru că auzise de faima de care se bucura trupa Okuni – Kabuki. Când aflase că dansul *Firul tors* al caraghiosului de Densuke era nespus de îndrăgit, Kyūzō a simțit că gelozia îi sfâșie pieptul. În loc să se potolească la vestea că Okuni se combinase cu Sanza Nagoya, l-a cuprins și mai tare furia și disprețul față de bietul Densuke. Nu dorea decât să se răzbune cât se poate de crunt.

„Așadar Okuni a ajuns cea mai grozavă din țară!" scrâșni el printre dinți.

Privind bandiera de la intrare, a rămas mut. Nu știa să citească. Oricum, nu caracterele „Okuni – Kabuki". Putea să descifreze doar „cea mai grozavă din țară", pentru că îl învățaseră cei care mergeau la bordel, ideogramele fiind foarte simple. A remarcat dintr-o privire că și-au mărit teatrul și că aveau mai multe dansatoare.

Kyūzō era înciudat la culme. Aflase că peste zi Sanza îi cânta lui Okuni la flaut și ea dansa, iar serile se ducea la el acasă.

Pe vremea când bordelul Tinere de Calitate se găsea în Yanagi-Nijō, Sanza nu-i vizita, nefiind renumiți. Știa însă că avea o curtezană favorită – frumoasa Katsuragi. Asta pentru

că se zvonise că ea refuza alți oaspeți de dragul lui. El însă frecventa și alte bordeluri. Și toate deveneau faimoase după ce trecea el pe-acolo, pentru că fetele se arătau înnebunite după Sanza. Lui Kyūzō nu-i mirosise a bine fidelitatea curtezanei Katsuragi, mai ales după ce auzise de sinuciderea ei. Proprietarul bordelului ei făcuse mare caz de prezența lui Sanza. Trebuia totuși să accepte că Sanza Nagoya era cel mai *kabuki* dintre toți cei care se adunau în cartierul plăcerilor. Totodată, se știa faptul că-i plăceau femeile. De aceea, pentru toată lumea a fost un mister când nu și-a mai făcut apariția după mutarea bordelurilor în Rokujō. Se vorbea că ar avea o altă curtezană, de data asta la Tinere de Calitate, pe nume Kashiwagi. Vestea răspândită de patron și Kyūzō, ca să atragă mai mulți clienți, s-a stins treptat. Sanza n-a mai trecut pe la bordeluri, în pofida faptului că toți îl așteptau cu nerăbdare. Apoi, la scurt timp, s-a aflat că a început să cânte la flaut în trupa Okuni – Kabuki.

Kyūzō tot dădea târcoale teatrului lui Okuni, cu cățelul în brațe. Nu-i venea să creadă că Densuke continua să danseze împreună cu regina teatrului Kabuki după ce i-a furat-o Sanza. Ar fi trebuit să-l compătimească, pentru că împărtășise aceeași soartă cu el, dar nu putea. Îl disprețuia din tot sufletul.

Simțindu-l nervos, Negru s-a smucit din brațele lui, lătrând tare. Kyūzō s-a lăsat pe vine, s-a uitat în ochii lui și i-a zis:

— Ascultă-mă! Le arăt eu lor!

Părea hotărât. Câinele habar n-avea ce era-n capul lui Kyūzō, dar răspundea prompt stării lui de spirit. Auzindu-i vocea, a dat din coadă liniștit și a pornit în urma stăpânului, spre Rokujō.

La câteva zile după asta, au început dărâmarea unor colibe și înălțarea unui gard din bambus proaspăt chiar în centrul albiei, foarte aproape de teatrul lui Okuni. Împrejmuiau cu el un spațiu destul de mare. Atât spectatorii, cât și locuitorii albiei se întrebau ce surpriză li se pregătea.

— Sper că nu-i vorba de un nou loc de execuție, îi zise Okane lui Kanji. Arăta foarte speriată.

Așa se procedase și înainte de masacrarea femeilor și copiilor lui Hidetsugu, la Sanjō, precum și la decapitarea generalilor, printre care și Mitsunari Ishida, la Rokujō.

Fiind la o aruncătură de băț de teatrul ei, Okuni n-avea cum să nu se-ngrijoreze. Numai când își amintea scenele sângeroase, i se făcea rău. Dacă avea careva gânduri criminale, nu se cădea să-și aleagă un loc în care lumea venea să se distreze. Pe cine voiau să omoare? Își imagina cât de groaznic avea să fie și părea hotărâtă să-și mute teatrul de-acolo.

— Densuke, aș vrea să dansez la Kitano. M-am gândit la posibilitatea asta și mai demult.

— Lângă terenul de călărie?

— Îhî.

Cei care frecventau Templul Kitano-Tenman nu erau cu nimic mai prejos decât spectatorii din albia de la Shijō. Okuni tânjea de multă vreme după Kitano. Nu se practica acolo nici un ritual de talia lui Usokae, dar și-a amintit că la Tenman-Tenjin din Ōsaka își începuse viața ca dansatoare. Chiar își dorea să-și deschidă acolo un teatru, să vadă cum îi merge.

— Nu shōgunul a comandat gardul ăla, zise Kanji la întoarcere. Oricum, nu e sub supraveghere oficială.

— Da, însă nivelează terenul... aduc lemn proaspăt... îl dau la rindea... sunt puși pe fapte mari.

— Sper că nu-i vorba de un castel.

— Îți dai seama c-ar fi avut un turn de supraveghere dacă voiau să ridice un castel.

— Ce-o fi, totuși?

— Habar n-am.

Erau înnebuniți. Țineau neapărat să afle ce se construia. După ce cântau și dansau, mai aruncau priviri printre țărușii gardului. Okiku și Sankurō nu făceau excepție.

— Ce-i? îl întrebă Okiku, văzându-l că se schimbă la față.

— Ce naiba de scenă e asta? Cine-a avut o asemenea idee? Sau ce urmărește? Toată lumea o să se uite prin gard... nimeni n-o să mai intre pe poartă ca să plătească! exclamă Sankurō, nedumerit.

Nu s-a putut abține și a izbucnit în râs.

Ceilalți însă arătau chiar îngrijorați.

— Dar scena e mare. La ce-au de gând s-o folosească?

— Ce fel de spectacole or da?

— Tare-aș vrea să știu cine e proprietarul, zise Densuke, privindu-l fix pe Kanji.

Ei aveau impresia că terenul se pregătește pentru spectacole mărețe. Celelalte lăcașuri din albie, cu excepția teatrului lui Okuni, fuseseră ridicate într-o singură zi. Fiind împrejmuite de rogojini, nu se vedea înăuntru... Păreau întunecoase față de teatrul lui Okuni, luminos și împrejmuit cu un gard de lemn. Dacă intenționau să prezinte scene sângeroase, ar fi trebuit să se gândească la gustul amar de după... Dar perioada războaielor trecuse. Se restabilise pacea și lumea vădea interes sporit pentru frumos. Orășenii o duceau din ce în ce mai bine de când înflorise comerțul... viață luxoasă, lipsită de griji... Deprinseră și gustul depravării, aveau o grămadă de energie de cheltuit. Îi atrăgeau și spectacolele lui Okuni, travestiul: femeia dansa aici rol de bărbat, iar bărbatul era femeie. Totul li se părea interesant. Tocmai de aceea socoteau că n-avea nici o noimă ridicarea unei scene frumoase, înconjurată de un gard de pari.

La un moment dat, Kanji i-a întrebat pe dulgheri numele proprietarului.

— Păi, nu știm exact. Cred că Sadojima.

— Cu ce se ocupă?

— Are un bordel în cartierul felinarelor roșii.

Vestea a picat ca un trăsnet, cu atât mai mult, cu cât cei din trupa lui Okuni considerau o adevărată nerușinare ca „artistele" din albie să agațe clienți. Auziseră de asemenea cazuri, destul de frecvente în ultima vreme la Shijō. Câteva colibe fuseseră dărâmate tocmai pentru că se aflase că „actrițele" se prostituau cu spectatorii, scopul lor fiind de fapt tocmai ademenirea acestora. Primiseră cu bucurie ordinul care interzicea dezmățul în albie. Pentru așa ceva existau bordeluri și nu se cuvenea să amestece lucrurile. Trebuia să se facă o deosebire clară între cele două categorii.

Okuni și ceilalți nu considerau obligatoriu ca o femeie să aibă o singură relație, dar nu acceptau în ruptul capului ca aceasta să-și vândă trupul. Nu sub masca „artei". Ca dovadă, membrii trupei n-au protestat, până la urmă, împotriva legăturii lui Okiku cu Sankurō, chiar și după ce s-au afișat în văzul tuturor,

dar au condamnat destrăbălarea ei cu Tokio Yamashina. Știau cu toții că Okuni îl iubea pe Sanza, așadar li se părea firesc să se culce cu el, să meargă la el acasă. Nici măcar Densuke nu dezaproba iubirea lor.

Nimeni nu învinuia prostituatele, dar ele n-aveau decât să stea în cartierul lor, să nu se amestece cu ceilalți. Așa era ordinea lucrurilor și trebuia respectată... numai că puțini se supuneau.

Exact în perioada asta, magistratul capitalei, Matsushige Itakura, a dat un edict, afișat în tot orașul, care conținea următoarele puncte:

1. Prostituatele nu au dreptul să-și desfășoare activitatea în afara localurilor stabilite.

2. Proprietarilor de bordeluri li se interzice categoric să-și construiască asemenea lăcașuri în afara cartierului cu felinare roșii. Încălcarea regulamentului se pedepsește cu moartea.

3. Să se respecte ordinea publică. Să se evite scandalurile. Orice abatere să fie adusă la cunoștința magistratului.

Matsushige a dat edictul la cererea proprietarilor de bordeluri. Primul și al doilea punct eliminau competiția cu prostituția de stradă și cu bordelurile ilegale. Al treilea fusese sugerat de Kyūzō, care considera că magistratul trebuia implicat în ordinea publică și în afacerile din cartierul Rokujō. Scandaluri din cauza femeilor se iscau acolo în fiecare noapte, majoritatea provocate de samurai beți, care abuzau de funcția lor, punându-i pe patroni în situații neplăcute. Prin punctul al treilea se întărea, de fapt, poziția proprietarilor de bordeluri, magistratul fiind de partea lor.

Cu toate că activitatea artiștilor din albie era permisă, nu pricepeau de ce se sprijinea totuși prostituția în Shijō. De ce unul sau două dintre marile bordeluri de la Rokujō începuseră să construiască teatre în albie? Munca era în toi și lăcașul cel arătos dar suspect se înălța iute.

— Prostituatele o să-și agațe clienții aici? întrebă Okiku nedumerită.

— Păi, prin gardul ăsta o să se vadă orice mișcare...

Părea pur și simplu ridicol să privești din stradă scenele de amor dintre o prostituată și un client. Până și nou-veniții știau

cam ce însemna asta. Se prăpădeau de râs la gândul unei asemenea „reprezentații".

— Prin urmare, la ce folosește scena? întrebă Okane, pe un ton inocent.

— Cine-o să danseze? întrebă Onei.

— Chiar nu înțeleg ce au de gând, zise Densuke.

Pe Okuni o îngrijora cu totul altceva. De când trăia în albie, nu intrase niciodată în alt lăcaș, n-o interesa ce făceau alții. Așa era ea. O preocupau doar problemele trupei și cele personale.

De la începutul toamnei, observase o schimbare la Sanza. Nu mai cânta la fel. Flautul nu mai răsuna tot atât de limpede ca altădată și uneori melodia suna ciudat când dansa ea. Simțea că are o greutate pe suflet și gândurile îi erau aiurea. Însă nu numai când îi cânta la flaut, ci și când o ținea în brațe... parcă se strecura între ei vântul rece de toamnă.

— Sanza.

— Da.

— Te frământă ceva?

Nu-i răspundea, dar ea nu putea crede că n-o mai iubea. Imposibil să-și fi găsit altă femeie atâta vreme cât ziua cânta pentru ea și serile le petreceau împreună. Cântase cu dăruire mai bine de jumătate de an. Nu se gândise niciodată la bani. O făcuse din plăcere. O iubise pe Okuni și-l atrăgeau dansurile ei. Ce s-a întâmplat dintr-odată?

— Sanza, de ce ești atât de reținut? Ce te apasă? întrebă ea, dându-i o palmă peste genunchi.

În relația dintre ei, Okuni era guraliva, el doar asculta. La început mai vorbise și el un pic, lăsând sentimentele să grăiască mai mult. Însă în ultima vreme, nu mai izbutea să scoată un cuvânt de la el. Cu privirea în gol, n-o mai auzea pe Okuni. Părea că rătăcește cu gândul undeva departe.

— Sanza, te rog să-mi spui cinstit dacă nu mă mai dorești. Poate că te plictisesc...

Okuni simțea că nu ăsta era motivul, însă nu găsea altul la îndemână și mai ales voia să-l provoace la o discuție. Cu îmbufnarea lui Sankurō se obișnuise, dar Sanza avea cu totul altă fire. Nu-și explica totuși ce s-a întâmplat cu el.

— Nu-i vorba că te plac sau nu. Când te-am cunoscut, erai deja „cea mai grozavă din țară".

— Și care-i problema?

— Nu-i nici una.

— Atunci, chiar nu mai pricep nimic.

Sanza oftă din rărunchi și zise:

— Visez și eu...

— La ce anume?

— La un castel.

Okuni nu se așteptase la asta. Ea știa că un castel se construiește din taxele și prin eforturile țăranilor, puși la muncă silnică. Credea că numai suveranii își doreau și înălțau castele. S-a cutremurat pur și simplu la auzul unor asemenea cuvinte din gura lui Sanza, bărbatul pe care-l iubea, cu ochi frumoși și trăsături puternice.

Orice samurai visa la un castel propriu. Când se gândea că Hideyoshi i-a purtat încălțămintea lui Nobunaga, dar a ajuns să aibă o grămadă de castele... Cât timp a fost în serviciul lui Ujisato Gamō, sperase să devină cineva. Castelul acestuia fusese mic, dar în ultimii ani de domnie ai lui Hideyoshi, își ridicase unul măreț, la Aizu. Atunci se visase și Sanza stăpânul unui domeniu și al unui castel.

Visul i s-a spulberat după bătălia de la Sekigahara. Și-a simțit mândria terfelită. Curajul era comoara cea mai de preț a unui samurai. Nu-i fusese apreciat la adevărata-i valoare. Timpurile se schimbaseră. De la Mimasaka i-au tot venit vești. Cumnatul lui, Tadamasa Mori, urma să guverneze un nou teritoriu și-l invita să-l slujească. Tadamasa era fratele mai mic al lui Ranmaru Mori, care se sinucisese la moartea lui Nobunaga Oda. Tadamasa a fost *daimyō* atât pe vremea lui Hideyoshi, cât și a lui Ieyasu, cu toate că nu se remarcase prin fapte de vitejie deosebite. Avea să primească un domeniu important și dorea să-și înalțe un castel impunător. Când a citit scrisoarea, Sanza a tratat propunerea cu dispreț. Însă acum, aflându-se în prezența celei mai grozave dansatoare din țară și privind în urmă, și-a dat seama că el, Sanza Nagoya, nu era decât un amărât de *rōnin*.

Sanza se uita necăjit la șiragul lui de mărgele din lemn. Așa ceva aveau mulți oameni, și mai ales asceții care locuiau în munți, răspândind religia budistă. Nu se comparau cu șiragurile de cristal și de coral ale lui Okuni, dăruite de Kanbei și Hideyasu, care sclipeau puternic la lumina lămpii. Okuni purta în permanență unul din ele, zi și noapte, cu excepția momentelor când făceau dragoste. Sanza era ca propriul său rozariu: șters, obișnuit, nu se remarca prin nimic. Nici nu putea sta alături de Okuni. „Cea mai grozavă din țară." Ujisato Gamō avusese o mulțime de șiraguri de la „barbari", dar lui nu-i dăduse nici unul. Începând să se îmbrace *kabuki*, Sanza și-a cumpărat ce i-a plăcut. Nu lucruri ieftine. Dar lucruri simple, fără cruce, nu erau din cristal sau coral.

Indiferent de unde le primise Okuni, acestea își aveau fără îndoială valoarea lor. Le purta, cu schimbul, când dansa pe scenă. Și chiar în afara ei. Îi atârnau la gât de dimineața până seara, chiar și după ce termina de dansat. Sanza vedea tot timpul un șirag lângă pernă și nu le mai suporta... comparându-le cu al lui. Reprezentau dovada sigură că Okuni era cea mai grozavă din țară. N-avea cum să nu se gândească și la plânsul lui Hideyasu când s-a simțit mai prejos decât ea. El însuși i-o mărturisise, la Kanbei Suekichi acasă.

„Nu știu de ce mă mai vait... Nici nu merit rozariu de cristal sau de coral. Sunt un nimeni. Ar trebui să mă consider norocos că mă iubește cea mai grozavă femeie", își spuse scrâșnind din dinți.

— Sanza, dragul meu... zise Okuni, strângându-l în brațe.

Sanza deslușì în ochii ei o spaimă pe care n-o mai văzuse până atunci.

— Ce-ai pățit?

— Mi-e frică... îngrozitor de frică.

— De ce?

— Nu înțeleg nici eu, dar sunt tare neliniștită. Te simt departe de mine și mi-e teamă...

— Departe?

— Hai, spune-mi! Ce te apasă? Te-am supărat cu ceva?

Okuni ar fi vrut să știe ce gândea Sanza, însă nu-și dădea nici el prea bine seama ce se petrecea. Oricum, nu Okuni era vinovată pentru dispoziția lui proastă.

— Sunt pur și simplu nemulțumit de mine.

Mai discutaseră și altădată, fără ca el să-i poată explica, însă acum, rozariul lui din lemn l-a ajutat să-și definească simțămintele.

— Nemulțumit de tine?

— Visez prea mult.

— Nu-i adevărat.

Okuni nu i-a mai lăsat timp să riposteze.

— N-ai nevoie de castel.

— Ceeee?

Sanza a observat că spaima îi dispăruse din priviri. L-a uimit grozav hotărârea din glasul ei.

„Așadar, nu ajung nici la degetul ei mic. Nu merit o asemenea femeie", gândi el cu amărăciune și oftă din rărunchi.

Lăcașul Sadojima, aflat în diagonală față de teatrul lui Okuni, era gata. Gardul din pari a fost acoperit de formă doar cu o pânză verzuie, care se ridica și cu un singur deget pentru a privi la ce se petrecea înăuntru.

A fost inaugurat cu o paradă a prostituatelor din Rokujō, printre aclamațiile celor veniți să le vadă. La un moment dat, au ieșit pe scenă vreo optsprezece bărbați și femei, pregătiți să cânte, acompaniați de clopot, gong, tobă, flaut, *biwa*, *shakuhachi*[1]. Instrumentele răsunau puternic în albie și toată lumea se adunase la ei. Taxa de intrare foarte mică nu se justifica în nici un fel. Cei care n-au mai reușit să intre, au privit liniștiți de-afară. Teatrul lui Okuni a rămas fără spectatori, însă ea s-a încăpățânat să-l țină deschis. Mai mult decât atât, s-a apucat să danseze ca o nebună. Kanji și ceilalți s-au dus și ei peste drum, încercând să se strecoare prin mulțimea de gură-cască.

— Sunt cam douăzeci de prostituate care dansează, spuse Kanji la întoarcere. Veșmintele nu-s tocmai rele. În rest, nu e cine știe ce.

— Ăla nu se cheamă dans. Se ridică, se-așază, privesc la dreapta, apoi la stânga... pe ritmul melodiilor, zise Okiku disprețuitor.

— Halal reprezentație!

1 Fluier din bambus cu cinci găuri.

— N-ai pierdut nimic!

După cum era de așteptat, Sankurō nu s-a sinchisit să meargă, însă Okiku n-a rezistat tentației. Pe chipul ei, pe lângă dispreț, se citea și nedumerire.

— Cum de și-au deschis un bordel în afara cartierului Rokujō? Edictul magistratului arată că e interzis.

Sankurō stătu puțin pe gânduri înainte de-a răspunde.

— De fapt, nu e bordel. Legea nu le interzice prostituatelor să danseze în afara cartierului cu felinare roșii.

— Dacă ele au dreptul să danseze în afara cartierului lor, înseamnă că și noi putem să le mai furăm din clienți, nu-i așa, Sankurō?

Okiku era îngrijorată. Spectatorii le dispăruseră brusc. De când cu Sadojima, nu mai călcase picior de om pe la teatrul lor. Era convinsă că nu vor avea spectatori nici dacă vor dansa foarte bine. În albia de la Shijō nu exista o lege care să protejeze dansatoarele adevărate, în favoarea calității. În Rokujō, pe lângă faptul că-și puteau alege oaspeții, dacă se isca vreun scandal sau scotea vreun samurai sabia, interveneau îndată autoritățile. În albie, care nu aparținea nimănui și unde nu se plăteau taxe, era care pe care.

Sankurō a ascultat părerile tuturor și a căzut pe gânduri. Nu înțelegea cum de reușeau cei de-acolo să atragă atâția spectatori. Aveau multe dansatoare, veșminte frumoase și scumpe, o taxă de intrare incredibil de mică... chiar nu pricepea unde era profitul și ce urmărea patronul. Ciudată provocare! Nici nu se punea problema de câștig... asta era limpede.

Sankurō nu mai călcase pe la Tinere de Calitate de când fusese dat afară de Kyūzō, pe vremea când se aflau încă în Yanagi-Nijō. Cu atât mai puțin de când se mutaseră în Rokujō. Nu avusese așadar cum să afle de intenția patronului de a face dansatoare din prostituatele sale, cu toate că auzise de una care dansa deseori. Afacerea cu dansul în albie nu era nici pe departe la fel de bănoasă ca aceea de la bordel, unde oaspeții erau bine tratați, iar prețul prostituatei creștea în funcție de servicii. De când sosea clientul și până pleca, ajungea să ridice doar mâna și dorința i se îndeplinea. În plus, existau niște reguli stricte care se respectau

cu sfințenie în cartierul curtezanelor. Cei de-acolo nu-și permiteau să lucreze în pierdere. Nici n-aveau de ce să facă așa ceva.

„Ce naiba se ascunde în spatele acelui gard prin care se vede totul?" se întrebă Sankurō, cu brațele încrucișate.

Okuni n-avea de gând să se dea bătută cu una, cu două. Atâta vreme cât putea dansa, chiar și în prezența unui singur spectator, era fericită. Se simțea atât de absorbită de dansul ei, care urma după *Firul tors* al lui Densuke, încât nu și-a dat seama din prima clipă că la flaut nu mai cânta Sanza. Când l-a observat pe Sarujirō, a sărit ca arsă de pe scenă.

— Unde-i Sanza?

Okuni își închipuia că o părăsise pentru a le vedea pe prostituate și se înroșise de furie.

Sarujirō a fost șocat de tonul ei aspru. A lăsat flautul la o parte și se pregătea să-i povestească tot ce fusese instruit. Nici un cuvânt mai mult.

— Nu-ți pot spune.

— Ce-nseamnă asta?

— Că nu-ți pot zice unde-i Sanza.

— De ce? E la târfele de vizavi?

— Nici gând!

— Atunci, unde-i? Când se-ntoarce?

— A plecat din Kyōto și nu mai vine. Altceva n-o să mai scoți de la mine, pentru că n-am voie să vorbesc. Mi-a atras atenția să te împiedic să pornești în căutarea lui. De-acum încolo, orice m-ai întreba, nu-ți voi mai răspunde.

Okuni rămase stană de piatră.

27

Pentru că Okuni nu știa să citească, Sanza i-a transmis mesajul prin intermediul lui Sarujirō.

„Mi-a lăsat vorbă să nu-l caut!", își spunea Okuni, distrusă.

Sanza plecase doar cu hainele de pe el... îmbrăcat ca samurai. Pesemne că se întorsese la ai lui... la Mimasaka... la sora căsătorită cu Tadamasa Mori. Sanza, care își făurise o seamă de vise,

s-a trezit că lumea-l cunoștea ca partener al celei mai grozave dansatoare din țară. Până atunci nu i se plânsese nici măcar lui Sarujirō. L-a luat cu el doar pe Shikazō și dus a fost. Sarujirō se temea ca Okuni să nu se ducă după el.

— Domnul Sanza v-a lăsat amintire câteva lucruri...

— Amintire?

Pe Okuni a speriat-o cuvântul. Au pornit împreună la Sanza acasă. Okuni a rămas mută de uimire. Acolo o așteptau: o sabie lungă cu filigran din aur, având mânerul din piele de rechin, o cutiuță lăcuită pentru sigiliul personal, șase ploști din tigvă acoperite cu foiță de aur și veșmintele minunate care-i aduseseră în Kyōto faima de cel mai cunoscut tânăr *kabuki*. Toate erau acum ale ei.

Okuni s-a prăbușit pe dușumea. N-o mai țineau picioarele. Privea în tăcere lucrurile pe care iubitul i le lăsase fără urmă de regret.

Sanza se lepădase de tot ce-i amintea de viața din capitală. Își reluase până și fostul nume, Kyūemon Nagoya. La sabie renunțase din mai multe motive: războiul se terminase și nu mai avea nevoie s-o folosească; fiind prea lungă, îi lua timp s-o scoată din teacă și, nu în ultimul rând, lama nu purta numele unui făurar renumit. Putea fi considerată mai degrabă un obiect luxos de ornament. Vremurile în care săbiile simbolizau sufletul samuraiului trecuseră, astfel că nu pierdea nimic dacă se descotorosea de ea. Ploștile cu foiță de aur, cât palma de mari, se dovedeau incomode.

Pe Okuni a impresionat-o atât de mult sabia, încât i s-a tăiat respirația. Și-a dat seama că Sanza n-o părăsise pentru că n-o mai iubea. Altfel nu i-ar fi dăruit sabia. Primise una de la el și înainte. Acum însă, vedea pentru prima oară de-aproape un lucru atât de prețios. Lama nu ruginise, n-avea o pată cât de mică, iar chipul palid al lui Okuni se reflecta în ea ca într-o oglindă. A băgat-o la loc în teacă.

— Prin urmare, Sanza s-a întors la familie...

— Da, răspunse Sarujirō.

Okuni tăcea. Aflase ce însemna pentru un *daimyō* întoarcerea la familie. Văzuse suficiente procesiuni de când stătea

în capitală. Bine, nu era neapărat cazul lui Sanza... însă comparația se potrivea oarecum. Lucru sigur – terminase cu viața de tânăr *kabuki*. Înțelegea asta.

Punând sabia jos, Okuni a luat rozariul în mână. Faptul că i l-a lăsat îi spunea totul. Știa cât ținuse la șirag. Cel mai mult dintre toate obiectele personale. Nu mai avea așadar nevoie de nimic pentru a începe o viață nouă, de samurai serios, cu numele de Kyūemon Nagoya. Nu i-a rămas decât inima, și aceea de gheață... În clipa aceea, Okuni a știut că nu avea nici o șansă de a-l mai întâlni vreodată. Renunțase și la ea, odată cu obiectele.

— S-a lepădat de mine... și eram cea mai grozavă din țară...

Sarujirō a intrat în panică. Okuni ședea în continuare, calmă, cu spatele drept. Doar lacrimile îi curgeau șiroaie... fără să se oprească. Se simțea distrusă. Sentimentele ei se transformaseră în lacrimi. Nu se gândise că-i va fi atât de greu... N-avea rost să mai pornească în căutarea lui, de vreme ce părăsise toate lucrurile care-i aminteau de trecut. Situația era limpede ca lumina zilei. Undeva, într-un colțișor al sufletului ei, Okuni înțelegea amărăciunea lui Sanza și motivul pentru care hotărâse așa.

— Sunt cea mai grozavă... De ce m-a părăsit? țipă ea fără să vrea.

Lacrimile îi șiroiau pe obraji. Nu mai suporta atâta tristețe. Inima îi era zdrobită. Pe măsură ce-și dădea seama că n-avea rost să-l mai caute, înțelegea că nu-i rămânea decât să danseze la Shijō... cu disperare.

— Oan! strigă Okuni, amintindu-și brusc de ea.

În vara aceea călduroasă... Oan plecase de-acasă și înnebunise. Sankurō o alesese pe ea pentru că nu avea pe altcineva care să danseze... Între timp ajunsese cea mai grozavă din țară... dar acum lumea ei se prăbușise. Se simțea fără pic de vlagă și nici măcar n-avea puterea să se miște.

— Okuni! o strigă Densuke.

Okuni a dat să se ridice, dar s-a prăbușit neputincioasă și a început să plângă în hohote. Urla ca un animal rănit... apoi gemea... și iar urla.

Până la urmă, Densuke s-a întors în albie.

— Omatsu, te rog să n-o lași pe Okuni singură nici o clipă... măcar pentru o vreme. Du-te și adu-o acasă.

Omatsu era femeia lui. Densuke aflase de la Sarujirō că Sanza plecase din capitală și înțelegea mai bine decât oricare din trupă ce se petrecea în sufletul ei, Fusese părăsită pentru a doua oară. Ba mai mult, trăia cu toată ființa durerea pe care o încerca Okuni, dar nu știa cum s-o ajute.

Omatsu a adus-o acasă și a vegheat-o clipă de clipă, fără să scoată o vorbă, fără nici o expresie pe chip, nefardată. Era foarte urâtă. Nu se schimbase cu nimic, nici după ce Densuke a luat-o de nevastă. Acum, stătea și o privea pe Okuni, cum plânge fără încetare... Chiar dacă ar fi vrut să spună ceva, nu-și găsea cuvintele potrivite. De fapt, ea nu avea niciodată nimic de spus.

Până și fetele din Izumo, care se alăturaseră trupei de puțină vreme și care dansau de obicei cu mare elan, se uitau la ea neputincioase. Tinerele se întristaseră văzând suferința celei care le învățase atâtea lucruri frumoase.

Vegheată de Omatsu, Okuni a plâns și a gemut toată noaptea. Din când în când scrâșnea din dinți. A țipit la un moment dat, însă a sărit speriată, cu senzația că Sanza se afla la căpătâiul ei... nu voia să-l piardă. Când a deschis ochii bine, a zărit-o pe Omatsu. Izvorul lacrimilor îi secase, își simțea capul ca într-o menghină și încheieturile înțepenite. O supăra lipsa de vlagă... și mai ales că Omatsu stătea de pază.

Primul care se trezea dimineața era Mame. Ieșea imediat ca să pună la intrare cele două bandiere: „Cea mai grozavă din țară" și „Okuni – Kabuki". Când bătea vântul, cele două fâlfâiau mândre și atrăgeau atenția trecătorilor. În dimineața aceea de toamnă, fără nici o adiere, au rămas nemișcate.

De când s-a deschis teatrul de peste drum, numărul spectatorilor de la Okuni – Kabuki a scăzut drastic. În pofida faptului că *Firul tors* și dansul lui Okuni îmbrăcată în veșminte bărbătești erau foarte îndrăgite, chiar și spectatorii fideli lipseau în ultima vreme.

Dimineață s-au trezit cu toții, s-au spălat la râu, fetele s-au pieptănat frumos, iar Sarujirō s-a apucat să-i învețe pe tineri să cânte la flaut. Sanza îi ceruse asta. În locul lui cânta acum

Sarujirō, iar mai târziu, rolul său avea să fie preluat de cei din trupă, în așa fel încât Okuni să-și poată vedea nestingherită de dans. Sarujirō primise ordin să stea acolo până ce Okuni se restabilea. Apoi urma să se îndrepte spre Mimasaka.

Văzând-o pe Okuni după noaptea de coșmar, Densuke și Sarujirō au schimbat priviri îngrijorate. Era de nerecunoscut: palidă și fără vlagă, cu ochii încercănați și fața brăzdată de riduri. Parcă îmbătrânise cu zece ani peste noapte. Umbla ca-n somn. Kanji și Mame s-au speriat.

— Okuni! Te simți bine? o întrebă Densuke.

Se întoarse spre el, încercând să-i zâmbească, dar privea în gol. Omatsu o ajutase să se pieptene și arăta îngrijit. Chiar prea îngrijit pentru un chip atât de răvășit. Contrastul te izbea dureros.

— Ce-ar fi să te odihnești azi!?

Okuni a încremenit. S-a uitat urât la Densuke, fără să scoată o vorbă în primele clipe.

— Vrei să spui că nu pot dansa?

În clipa aceea i s-a aprins ultima fărâmă de luminiță care abia îi mai pâlpâia în ochi. Densuke era înspăimântat, dar și bucuros totodată. Parcă întrezărea câteva firicele de speranță în revenirea ei.

— Nici vorbă! Dar mă întrebam dacă n-ar fi mai nimerit să te odihnești astăzi. Nici nu prea avem spectatori... Închidem teatrul și îți tragi și tu sufletul o zi.

— Înțeleg așadar că nu vrei să dansez.

— N-am spus asta... ci doar că nu avem spectatori.

— Dacă dansez eu, o să vină și lumea. Dansez, să-ți fie clar!

„N-am cum să nu dansez", își zise ea hotărâtă.

S-a auzit flautul. Tinerii făceau repetiții, sârguincioși, atenți la toate îndrumările lui Sarujirō. N-o mai deranja că nu cânta Sanza. Parcă se resemnase.

„Nu plec în căutarea lui Sanza pentru că trebuie să dansez. Oricât aș fi de obosită și oricât îmi e de greu, trebuie s-o fac!"

Treptat, spiritul de luptătoare i-a revenit. Densuke a stârnit-o cu rugămintea de a se odihni, zicându-i că e epuizată fizic și psihic. Cânta și dansa iarăși. Doar Sankurō și Okiku se uitau la ea cu răceală și dispreț.

Nu poți să vezi
Ce se petrece-n sufletul altuia.
N-ai cum să știi
Adevărul ce zace acolo.

Densuke dansa împreună cu Okuni, încercând să-și stăpânească emoția stârnită de mâhnirea din vocea ei. I-a răspuns, cântând:

Lasă-un colț în inima ta
Și pentru dragostea mea.
Lacrimile nu le pot stăpâni,
Cu gândul la tine.

În teatru domnea o atmosferă mohorâtă. Fetele, cu Okiku în frunte, dansau ca nebunele, lovind dușumeaua cu putere. Din cauza durerii din suflet, Okuni părea o umbră a celei ce fusese până nu demult. Și, ca să pună capac la toate, rămăseseră și fără spectatori.

Sankurō cânta mai tot timpul nervos. Bătea toba indiferent, ca și cum puțin i-ar fi păsat de ce se-ntâmpla. La început, atitudinea lui îi surprinsese pe toți, însă apoi s-au obișnuit și-au încercat să se adapteze la bătăile tobei lui Mame. Kanji lovea și el clopotul fără chef, iar tinerii cântau la flaut cum se pricepeau. E adevărat că starea de plictiseală dispăruse. Un zumzet continuu îi luase locul. Fetele nu se lăsau nici ele mai prejos, încercând să țină ritmul instrumentelor. Cântau cât puteau de tare o melodie care se auzea la sărbătorile populare din ținutul Izumo. Okuni s-a înviorat și s-a pornit să cânte și să danseze mai sprinten.

Ah, pălărie lăcuită
Amintire din Kawachi,
Cât îmi ești de dragă!
Nu te pot lăsa...
Hei, și-așa!
Hei, și-așa!

Îmi porți noroc
Mi-aduci belșug

Și-nflorire.
Banii curg gârlă,
Nu te pot lăsa...
Hei, și-așa!
Hei, și-așa!
Tatara, tatara!

Okuni nu știa exact ce căuta cuvântul *tatara* aici, dar îi amintea de părinții ei dragi. Nici ceilalți din Izumo nu-i cunoșteau înțelesul, cu atât mai puțin Densuke, care crescuse la oraș. Melodia vioaie i-a stârnit pașii săltăreți, dând impresia că i se tăia răsuflarea. Repeta refrenul fără încetare.

Puternică femeie! Plânsese până n-a mai putut, iar acum cânta și dansa fără oprire. Pesemne că ăsta o fi fost motivul pentru care Sanza a renunțat la ea. Nici o lacrimă nu-i mai umezea ochii.

Când a terminat de dansat, arăta sfârșită. A dormit buștean într-un colț al scenei. Dansul și cântecul au salvat-o. În noaptea aceea, nu l-a visat pe Sanza.

După ce s-a mai liniștit, Sarujirō a început să-i povestească despre plecarea lui Sanza, nu pentru că acesta i-o ceruse, ci pentru că simțea că-i face bine fetei. Porunca lui Sanza a fost să aibă grijă de ea și s-o liniștească de tot înainte de plecarea spre Mimasaka.

— M-a rugat să-ți spun că nu se mai numește Sanza, ci Kyūemon. A părăsit capitala în veșminte sobre și cu sandale de paie în picioare.

— Fără să-ntoarcă măcar un pic capul?

— A privit doar înainte... Probabil că interveniseră treburi urgente la Mimasaka.

Sarujirō era convins de ceea ce spune. Okuni însă credea că lucrurile nu s-au petrecut chiar așa. Și-a dat brusc seama că hotărârea lui a intervenit după spectacolul dat la conacul lui Kanbei de la Fushimi. L-o fi deranjat că a dansat în prezența lui Hideyasu. Și-a amintit cum s-a întunecat Sanza când i-a povestit cu lux de amănunte că Hideyasu o numise „cea mai grozavă din țară", oferindu-i în același timp rozariul din coral. Imaginile zilei de atunci se perindau prin fața ochilor ei una câte una. La vremea respectivă, nu și-a dat seama că făcuse o greșeală îngrozitoare, descriindu-i tot ce se întâmplase.

„Când Hideyasu mi-a declarat că sunt cea mai grozavă, s-a întristat nespus, fiindcă el nu se putea compara cu mine. După aceea... a dispărut Sanza. Înainte, am descoperit relația lui Sankurō cu Okiku. Încurcate mai sunt țițele sorții...", gândi Okuni, uimită.

— Deși n-am castel, sunt cea mai grozavă din țară... Și totuși am rămas singură cuc, șopti ea.

Sarujirō i-a interpretat șoapta greșit.

— Da, a plecat să construiască un castel.

Okuni privea în gol, de parcă nu-l vedea pe Sarujirō.

— Cine-a plecat?

— Sanza.

— Sanza? Vrea castel?

— Da, construiește unul la Mimasaka. De aceea a dispărut pe nepusă masă. Lui Tadamasa Mori i s-a repartizat domeniul Mimasaka și trebuie să-și ridice un castel acolo. Sora lui l-a chemat urgent.

„Castel?" se miră Okuni în sinea ei.

Nu prea înțelegea cum stau lucrurile, dar părea teribil de uimită că Sanza a ajuns să-și dorească un castel. Nu se așteptase la așa ceva, trăind cu convingerea că asemenea clădiri se înălțau pentru a fi dărâmate în cele din urmă. Totuși Sanza o părăsise, preferând un castel.

„La ce naiba sunt bune castelele?" se întrebă ea.

Și-a amintit de ziua în care s-a dus să vadă Castelul Yodo... când a lepădat... zăpada înroșită de sângele ei... chipul femeii arogante pentru care se construia castelul pentru simplul motiv că urma să-i dăruiască un copil suveranului... râsul ei sarcastic la auzul cântecului la modă pe-atunci... cel cu „roata de apă de pe râul Yodo"... Asemenea amintiri o dureau cumplit.

Noaptea târziu, Densuke fredona afară:

Viața trece
Cât ai clipi.
Nici nu-ți dai seama
Cum dispare
Frunza pe valurile-nspumate.

Voia oare s-o mai liniștească pe Okuni? Sau încerca să se resemneze, simțindu-se la capătul puterilor?

Clopotul răsuna, toba bătea, fetele cântau și dansau nebunește. Cu toate astea, nu mai reușeau să-și atragă spectatorii care le admiraseră atâta vreme. Și asta numai din cauza noului teatru mare de vizavi... împrejmuit cu pari din bambus, pentru care fuseseră dărâmate câteva lăcașuri mici, improvizate din rogojini.

— A mai apărut un teatru de curtezane.

— Ceeee?

Bandiere asemănătoare cu „Okuni – Kabuki" împânzeau încetul cu încetul toată albia. Curtezanele din Rokujō se prezentau sub același nume. La intrarea în teatrele lor scria: „Curtezane – Kabuki". Okuni turba de furie, mușcându-și buzele.

— Cum de-au reușit să-i alunge pe cei care au dat spectacole până acum?

— Cu bani!

— Ceee?

— Cu ajutorul banilor și-au câștigat dreptul să-și ridice un teatru. La magistratură se știe.

— La magistratură?

— Cu toate că albia râului nu e proprietatea nimănui? Plătesc pentru a li se permite să folosească un teren care nu aparține cuiva anume? Grozave mai sunt prostituatele astea!

Fostele bordeluri din Rokujō se întreceau, care mai de care, să-și construiască lăcașuri în albia de la Shijō. Ce amestec avea magistratura în toată afacerea asta? Nu-i ajunsese lui Okuni lovitura puternică suferită prin plecarea lui Sanza? N-apucase să-și revină de-a binelea, că primea alta. Sankurō și Okiku simțeau și ei că se pregătește ceva urât în albie.

— Prostituatele de la Rokujō au venit aici cu gânduri necurate... sunt sigur de asta, zise Sankurō încet.

— Ce-o să se-ntâmple cu noi, Sankurō? întrebă Okiku descurajată.

Sankurō nu i-a răspuns. Cartierul prostituatelor avea și bani, și fete destule. Împânziseră albia de la Shijō cu lăcașuri împrejmuite cu pari de bambus prin care se zărea orice mișcare. Își

orânduiau fetele pe scenă și le puneau să danseze cât mai provocator. Scena se vedea de-afară, iar pânza care acoperea gardul se ridica ușor. Nimeni nu putea fi învinuit de faptul că taxa de la intrare era neînsemnată și că aceia care nu voiau să plătească nici atât n-aveau decât să privească prin gard. Mulți procedau așa. Prin asta n-aveau cum să câștige bani pentru a-și acoperi cheltuielile.

Sankurō și-a dat seama degrabă că s-a recurs la un asemenea mijloc hoțesc pentru a-și ademeni clienții spre Rokujō. La Shijō dansau cum se pricepeau, lăsând impresia că era vorba de reprezentații, însă apoi plecau la Rokujō și-și vedeau de afaceri. Legea nu permitea prostituția în albia de la Shijō. Prostituatele stârneau aici poftele spectatorilor. Clienții își puteau alege curtezanele dorite în timp ce le priveau pe scenă. Atrași de dansurile lor, le plăteau apoi serviciile la Rokujō. În astfel de situații, nici nu se mai punea problema de pierderi. Dimpotrivă. Afacerile deveneau chiar prospere. Simplu ca bună ziua! Prin urmare, curtezanele de la Rokujō veneau la Shijō în timpul liber, pentru a se face remarcate. Isteață mișcare!

„Cui naiba i-a trecut prin cap așa ceva?" se întrebă Sankurō, uimit la culme.

În felul acesta, n-avea cum să nu se schimbe situația din albie. Micilor lăcașuri le-au luat locul treptat unele impunătoare, în care curtezanele își etalau grația. Construcții impozante se înălțau îndată ce erau dărâmate cocioabele, rând pe rând. Zgomotul uneltelor era înăbușit de cântece și veselie. Pulsul activității din albie se simțea cel mai bine de pe podul Shijō. Clădirile abia ridicate păreau că se întrec la un concurs de frumusețe.

Noile lăcașuri puneau în umbră teatrul lui Okuni, cu toate că la început acesta ieșise în evidență. Fusese de departe cel mai atrăgător. Numai că lemnul se mai înnegrise între timp, iar acoperișul arăta ca un purice în comparație cu cele noi.

„E limpede că-i vorba de o provocare", își zise Sankurō enervat.

Teatrul Okuni – Kabuki avea cea mai bună poziție din albie, la piciorul podului Shijō. Gardul de lemn nu lăsa să se vadă nimic din afară. Pe spectatori îi interesa însă acum mai

puțin conținutul spectacolului, lăsându-se atrași de locurile pline de lume. Cei ce treceau podul se duceau direct la curtezanele *kabuki*. Considerau mai profitabil să afle ce se petrecea înăuntru, ca să știe pe ce dădeau banii. În felul acesta, teatrul lui Okuni nu făcea față concurenței. Bandiera pe care scria „cea mai grozavă din țară" nu-și mai avea rostul. Pesemne că nu-i demolaseră lăcașul datorită faimei de care se bucurase atâta vreme, vrând să profite în același timp de vecinătatea lui. Sankurō începea să se gândească serios la o perspectivă nouă. Nu mai avea ce căuta în trupa lui Okuni.

Okiku se frământa și ea.

— Dacă tot li se permite prostituatelor să vină în albie să ne fure clienții, ce-ar fi să ne asociem afacerii lor? Ne lăudăm și noi că suntem prostituate din Izumo... și dăm lovitura, zise ea pe nerăsuflate.

Patronii bordelurilor începuseră să-și unească forțele pentru a-și spori afacerile. Sankurō știa foarte bine că exista un regulament care trebuia respectat, mai cu seamă în lăcașurile curtezanelor. Oricum, artiștilor din albie nu li se permitea să se bage în afacerile lor. Prostituatele n-ar fi primit-o pe Okiku. Pe de altă parte, trebuia să lupte cu adversara ei de temut.

— Crezi că reușești s-o convingi pe Okuni? întrebă Sankurō cu dispreț.

— Okuni n-are cum să ajungă prostituată.

— De ce?

— Nu-și găsește ea omul care s-o plătească, afirmă cu răutate Okiku.

— Zău?

— Nu-i ajunge nimeni la nas de când susține că e cea mai grozavă din țară. Și-apoi... nu mai e chiar în floarea vârstei.

— Ai dreptate.

Sankurō observa ura mocnită în privirile și glasul lui Okiku. Și-a dat seama că pe el îl lăsa total indiferent, că nu avea nici un fel de emoție.

— A sosit momentul s-o abandonăm, spuse el rece.

— Glumești?!

Lui Okiku nu-i venea să creadă, însă el vorbea foarte serios. Când legătura amoroasă a lui Okuni ajunsese pe buzele tuturor,

Sankurō se simțise umilit, dar nu vrusese să părăsească trupa, din mândrie. Acum nu mai avea nici un motiv să rămână cu foștii ei membri.

— Nu e vorba numai de Okuni... Sunt convins că prostituatele vor lua în stăpânire în curând albia și trebuie s-o întindem înainte de asta.

— Unde-am putea merge?

— La Edo. N-avem unde în altă parte...

Se lăsase frigul. Iarna bătea la ușă și, cu toate astea, prostituatele *kabuki* se bucurau de mulți spectatori.

— Nu vreți să le vedem și noi pe curtezanele din vecini? întrebă Kanji.

Pe măsură ce se apropia Anul Nou, atmosfera din albie era tot mai animată.

— Ce-i ăla *jabisen*? Cine cântă pe scenă? întrebă Densuke, ciulind urechile.

— Prostituatele. Stau în mijlocul scenei și cântă. Atrag tare mulți gură-cască.

— Toate?

— Nu, numai una e în mijlocul scenei. Mai sunt două-trei la margine.

— A, da? Oricum, nu e mare lucru de capul lor. Haideți să le vedem!

Densuke s-a întors spre Okuni și-a poftit-o să vină cu ei. De la plecarea lui Sanza, nu mai ieșea deloc. Stătea mâhnită mereu și parcă-i pierise de tot pofta de viață. Densuke o privea îngrijorat. Nu știa ce să mai facă pentru a-i schimba starea de spirit.

— N-ai vrea totuși să le vezi pe curtezane?

— Nu, răspunse ea categoric, încruntată.

Era atât de abătută, încât nimeni în afară de Densuke n-avea curajul să intre în vorbă cu ea.

— E la doi pași. Ne uităm și noi un pic prin gard.

— N-am chef să mă uit la ele prin gard.

— Atunci cumpărăm bilete.

— Densuke, dacă vrei să le vezi, du-te singur.

— Dacă voiam să mă duc singur, nu-ți mai spuneam nimic. Țin mult de tot să vii cu mine.

— De ce?

— Pân-acum nu ți-a scăpat nimic din ceea ce s-a petrecut în capitală... nici o procesiune, nici o sărbătoare... Tu ai fost sufletul trupei, tu ne-ai cărat pe toți după tine. Acum de ce te încăpățânezi?

— Prostituatele alea?

— Nu sunt simple prostituate. Sunt curtezane *kabuki*. Nu crezi că-i cu totul altceva?

— Nu fac decât să mă imite... se folosesc de numele meu... de faima mea...

— Atunci, hai să ne lămurim ce imită. Pe lângă asta, acolo se adună negustori din toată țara. Or mai fi învățat și ele câte ceva nou. Nu vrei să vezi ce? Hai, ridică-te! Să mergem!

Okuni a încercat din răsputeri să se împotrivească, dar Densuke a apucat-o de braț, a tras-o după el, a plătit și au intrat.

Teatrul de vizavi se umpluse până la refuz. Afară, în spatele gardului, lumea se înghesuia claie peste grămadă. Scena era de două ori mai spațioasă decât a lor, în ciuda faptului că o mărise și ei după ce Okuni își dobândise faima de „cea mai grozavă din țară". Vreo douăzeci de fete în chimonouri splendide alunecau în pași ușori. Prima impresie – spectacol măreț. Deși doar câteva dintre ele erau drăguțe, fermecau prin veșmintele minunate și cochetăria cu care se machiaseră. Păreau încrezătoare în forțele proprii. Dansau neîntrerupt, chiar dacă prost și fără să-și armonizeze pașii cu melodiile. Nici că le păsa.

Cântăreții și instrumentiștii, în majoritate bărbați, stăteau în capătul și pe laturile scenei. Pesemne că fuseseră aleși dintre artiștii itineranți. Se descurcau destul de bine și cunoșteau cântecele la modă.

De nu vii o seară
Nu-s de-nvinuit
Că dau cu perna de pământ
În toate părțile!
Pernă ticăloasă
Ce-mi ești!

Și peștii de sub pod
În drumul lor,

Sunt triști
Când te văd singur.

Să ne trăim clipa,
Căci scurtă-i viața!
Să-nvingem capriciile soartei,
Să ne-mplinim visele.
Florile multe
Se ofilesc la soare,
Vântul alungă roua
De pe iarba proaspătă.
Să nu dispară
Și lumea noastră de vise!

Pe Densuke nu-l interesa în mod deosebit ceea ce se întâmpla pe scenă, ci mai degrabă ușurința cu care cântăreții treceau de la un cântec la altul.

„Nu-s răi deloc", își zise în sinea lui.

Textele erau bine alese. Nu le lipseau instrumentele pe care le avea și trupa lui Okuni, dar nici *biwa*, *jabisen* și alte câteva tipuri de flaut. Acestea din urmă dădeau tot farmecul spectacolului. Coardele aveau o rezonanță încântătoare și melodia părea să exprime mai mult decât cuvintele. Cum trupa aparținea unui patron de bordel, majoritatea cântecelor erau senzuale. Alese anume așa.

După ce dansul în grup s-a încheiat și scena s-a eliberat, cineva a adus în mijlocul ei o pernă pătrată înfășurată în brocart. O curtezană înfumurată, îmbrăcată în veșminte fastuoase, care-și tăiau răsuflarea, și-a făcut intrarea ca o corabie cu toate pânzele sus. Purta mai multe rânduri de chimonouri, lăsând să se vadă la poale curcubeul minunat de culori. Peste ele avea o pelerină de mătase, brodată cu model de flori și păsări, într-un stil „barbar" mai rar întâlnit. S-a așezat pe perna uriașă, cu un aer impunător. Două tinere i-au oferit reverențios *jabisen*-ul. Curtezana îl ținea pe genunchi în diagonală, ciupind coardele cu degetele ei subțiri și cântând în același timp:

Se spune că Dansul Curtezanelor s-a născut pe vremea împăratului Toba[1]*. Cea mai frumoasă femeie din țară, curtezana*

1 1108-1123.

Giō, a dansat în fața Maiestății Sale, purtând pantaloni albi și pălărie lăcuită și având la brâu un pumnal.

Este un pasaj renumit din *Heike Monogatari*, prelucrare clasică sub forma baladei, cântată și acompaniată la *biwa* de călugări cerșetori orbi. *Jabisen*-ul cu trei coarde nu reda fidel muzica baladei așa cum o făcea *biwa*, cu cele șase coarde, dar sunetul puternic fermeca auzul. Curtezana a cântat mai degrabă decât a incantat cuvintele, adaptând textul situației. Timbrul ei duios era deosebit de atrăgător și, după fiecare vers, ecoul coardelor răsuna multă vreme. După ce și-a sfârșit cântecul, curtezana a ieșit din scenă, întorcându-se și acordându-le admiratorilor ei un zâmbet ademenitor.

Au revenit instrumentiștii, iar fetele și-au făcut intrarea triumfătoare pe scenă, îmbrăcate cu mai multe rânduri de chimonouri. Cântau și dansau în spațiul acela imens. Cu toate că-și spuneau *kabuki*, nici una nu purta haine bărbătești ca Okuni. Singurul lucru pe care l-au luat de la ea a fost ridicarea poalelor, ca să se vadă mai bine mișcarea picioarelor. Nu mai avea însă același efect, pentru simplul motiv că pașii curtezanelor nu săltau în ritmul celor din trupa lui Okuni. Pe deasupra, chimonourile erau mai lungi decât ar fi fost cazul și atunci când își dădeau intenționat poalele la o parte, se dezvăluiau perechi de picioare albe. Unele dintre ele își machiaseră până și picioarele! Arătau de-a dreptul caraghios. Nici mișcările lor nu se puteau numi „dans". Mergeau în cerc, își fluturau mânecile dintr-o parte în alta, își unduiau șoldurile, călcau mai apăsat uneori și cam atât.

„Ceea ce fac ele nu se cheamă Kabuki."

Lui Okuni îi venea să urle de indignare. Aia nu era artă. Cum de îndrăzneau să se considere dansatoare? Nu ofereau decât un spectacol de seducere a bărbaților – un mijloc de a se vinde. Nici nu putea fi vorba de Kabuki. Okuni le străfulgera cu privirea.

Pesemne că fetele au simțit săgețile din ochii lui Okuni, pentru că au coborât repede de pe scenă și au plecat, în grup. Au trecut podul Shijō și au pornit spre miazăzi, către Rokujō. Bărbații, stârniți de spectacol, s-au luat după ele, astfel că alaiul se mărise. În urma lor veneau cântăreții și instrumentiștii, precum și cei care strânseseră lucrurile de pe scenă, cărându-le acum în spate.

Proprietarul bordelului încheia coloana, cu un zâmbet șiret pe față. Pesemne că adevăratul scop al spectacolului era chiar lungul șir de bărbați care le însoțeau în final. Nici că s-ar fi putut găsi o cale mai ingenioasă de a se face remarcate. Proprietarul își etala marfa în public, atât pe scenă, cât și pe stradă.

Okuni s-a întors acasă revoltată. Chipul de obicei palid al lui Densuke se îmbujorase.

— Nu ți s-a părut interesant? îl întrebă pe Kanji, care privise reprezentația prin gard. Oricum, o născocire pentru a le face renumite pe curtezanele *kabuki*.

— Bătător la ochi! Mai ales parada aia...

— Mie mi-a plăcut *jabisen*-ul cel mai mult. Ai auzit câte sunete poate să scoată?

Se întoarse apoi spre Okuni:

— Recunosc că dansează ca vai de lume, dar instrumentul ăla e minunat. De ce nu cumpărăm și noi... N-ai vrea să înveți să cânți și tu?

— Cum să cumpărăm așa ceva!? De ce să cântăm la un instrument pe care-l folosesc prostituatele!? Cum să le imităm noi pe ele!? îl repezi Okuni.

Okuni nu desluși spaima și disperarea de pe chipul lui Densuke. Nici ceilalți nu erau mai liniștiți. Urechile ei refuzau categoric noul instrument adus tocmai din regatul Ryūkyū. Nimeni nu știa exact când și de ce s-a închis Okuni în carapacea ei. În mintea și-n sufletul ei nu exista decât hotărârea fermă de a-și apăra arta creată și reputația de cea mai grozavă dansatoare. Până la moarte. N-avea să imite în veci muzica prostituatelor! Provocarea venită dinspre teatrul vecin o întărâtă și mai mult.

„Pot dansa și fără instrumentul ăla. Rămân oricum cea mai bună din țară."

28

Okuni refuza, hotărâtă, *jabisen*-ul. Curtezanele n-au mai așteptat însă briza primăverii pentru a face să răsune în albia de la Shijō acordurile noului instrument și melodiile trupei lor. Își câștigaseră deja o reputație și voiau să și-o păstreze. Ecoul

care se auzea în albie era de-a dreptul fermecător. Când i se adăuga toba, inimile tresăltau de încântare, iar la alăturarea flautului, spectatorii vrăjiți rămâneau țintuiți locului, uitând parcă să mai respire. În pofida faptului că fetele din trupa lui Okuni dansau fermecător, nu mai atrăgeau spectatorii ca altădată, pentru că la reprezentațiile lor nu se cânta și la *jabisen*.

— Dacă nu-i place lui Okuni, ce-ar fi să-l folosim noi la dansul celorlalte fete? îi sugeră Kanji lui Sankurō după ce Okuni și Densuke au ieșit.

— Și eu m-am gândit la asta... Dar avem nevoie de bani... Și-apoi, cine se încumetă să cânte?

— Eu! sări Okiku.

Sankurō ezitase până atunci să cumpere un asemenea instrument. Era foarte scump și se procura destul de greu. Văzând-o pe Okiku încrezătoare în forțele ei, Sankurō i-a cumpărat unul din banii trupei, adus de un negustor de instrumente muzicale direct din regatul Ryūkyū. Negustorul i-a explicat că genul acela de lăută provenea din China, unde se numea *sangen*[1]. A fost apoi preluat de Ryūkyū sub denumirea de *jabisen*, *jabi* însemnând „șarpe", iar *sen*, „coarde"[2].

Cele trei coarde se întind de-a lungul unui gât lung și subțire, până la corpul instrumentului mic și rotund, acoperit cu piele de șarpe bine întinsă, controlându-se astfel tensiunea și înălțimea tonului. Se ține oblic în poală, iar coardele se ciupesc cu unghiile de la mâna dreaptă sau cu un os mic, modelat special în acest scop, ce avea să devină plectrul folosit ulterior. *Biwa* și *jabisen* se asemănau oarecum, așa că cei care l-au folosit la început au fost cântăreții de *biwa*. Pentru că pielea de șarpe putea vătăma corpul instrumentului, în Japonia aceasta a fost înlocuită mai târziu cu piele de câine sau de pisică. *Jabisen*-ul curtezanelor avea piele de șarpe. Îi acordau o foarte mare atenție, iar plectrul îl puneau ca pe-un inel pe degetul mare.

1 *San hsien*, trei coarde.

2 În Okinawa, instrumentul este cunoscut acum sub numele de *sanshin*, iar în restul Japoniei, ca *shamisen*, fiind unul dintre cele mai îndrăgite instrumente tradiționale.

Diferența de preț era ca de la cer la pământ față de vremurile în care doar călugării-cerșetori cântau la *jabisen*. Okiku nu lăsa pe nimeni din trupă să se atingă de prețiosul obiect, umilindu-i astfel prin gestul ei.

— Nu mă așteptam să nu mi-l dai și mie un pic. În fond, a fost ideea mea, i-a spus Kanji, supărat, când Sankurō nu se afla pe-aproape.

— Mie mi l-a cumpărat, i-a răspuns ea, făcând pe grozava.

Okiku a găsit un călugăr-cerșetor care cânta la *biwa*, dar care învățase cu ușurință și *jabisen*-ul, mai ales că principul de ciupire a coardelor semăna. Îl chema Ganjō, dar pentru că Okiku îl disprețuia, îi stâlcea numele și îl striga Ganjo. Avea însă nevoie de el ca s-o instruiască. Era orb și lumea din capitală îl cunoștea pentru interpretarea lui *Heike Monogatari*. Teatrul Okuni – Kabuki ducând lipsă de spectatori, Okiku mergea zilnic la el acasă pentru a deprinde arta noului instrument. Obișnuită cu incantările budiste din Nenbutsu Odori, a învățat repede multe balade din *Heike*, în pofida faptului că stilul demodat al cântărețului o mai călca pe nervi.

Dacă e vorba de ziua a opta din luna a patra, după calendarul lunar, trebuie să ne bucurăm de binecuvântarea primăverii. Ea vine să aducă verdeață și crenguțe înmugurite, iar văile se umplu de trilurile privighetorilor. Cucul, vestitorul anotimpului, își ia zborul. Cu-cu! Cu-cu!

— Ganjō, e groaznic! Vreau ceva mai nou! îl întrerupea Okiku ori de câte ori nu-i convenea cum sună.

„Nou" ar fi însemnat balade ca *Râul Uji* sau *Nasu no Yoichi*, despre curajosul general al clanului Genji – cântece de luptă în ritm vioi, doar arareori mai lent. Okiku prindea iute și obiecta ori de câte ori nu-i convenea ceva. Ganjō își mișca pleoapele și se supunea, chiar dacă nu-i făcea plăcere să cânte anumite pasaje din Heike la *jabisen* și nu la *biwa*.

— Haide, încă o dată! o corecta el, resemnându-se la gândul c-a ajuns să trăiască vremurile în care trebuia să asculte de discipoli.

Oricum, dădea dovadă de foarte multă răbdare, chiar dacă uneori se simțea umilit.

— Nu-i bine! Degetul mijlociu mai sus!
— Așa?
— Da.
— Dar mie nu-mi place ritmul!
— Ba da, aici se potrivește bine.
— E tare învechit!

Ganjō nu se supăra. Îi explica blând de ce era mai bine cum spunea el. Okiku accepta observațiile, hotărâtă să deprindă toate șiretlicurile cât mai repede. Nu i se părea grea folosirea instrumentului, dar o deranja că nu cânta melodii mai vioaie. În cazul în care curtezanele interpretau pasaje din *Heike*, puțin probabil ca spectatorii lor să reacționeze la fel ca la melodiile de dragoste. Okiku ar fi vrut să învețe melodii speciale, ca ale instrumentiștilor de alături... și să se acompanieze singură. După ce-l chinuia pe Ganjō cu mofturile ei, se întorcea acasă și continua să exerseze. Își dădea seama că-i trebuia mare atenție la foarte multe detalii: avea probleme cu degetul mic de la mâna stângă pentru că nu ajungea cu el la coarde... când le ciupea, trebuia să aibă grijă să nu atingă pielea de șarpe cu unghiile... Repeta până la disperare, fără s-o intereseze dacă-i deranja pe ceilalți.

La început, celor din trupă li s-a părut interesant, însă au obosit curând, ba chiar se săturaseră de înfumurata care nu vorbea cu nimeni și le răspundea obraznic tuturor.

Kanji, care avusese ideea cumpărării instrumentului, dar căruia nu i se permitea să-l atingă, le-a spus la un moment dat, ironic:

— Săraca de ea! Poate vrea să atragă singură spectatorii... N-o fi în toate minții...

Okuni simțea că-și pierde firea. Pesemne că Okiku și Sankurō o auziseră spunând că *jabisen*-ul era pentru prostituate, dar se prefăceau că nu le pasă. Sankurō îl cumpărase special ca să-i facă în ciudă, iar Okiku îi ținea isonul. Nu-i venea să creadă că cei doi o urau. Ea îi iubise din toată inima... Chiar și-acum, când vedea cu câtă râvnă exersează Okiku, n-o certa, în pofida faptului că nu suporta imitarea curtezanelor de-alături. Însă n-avea încotro... recunoștea că are talent.

„Orice-ar fi, n-am să dansez niciodată pe melodii de *jabisen*. Niciodată! Niciodată!"

A început anotimpul ploios. Iunie și începutul lui iulie au fost îngrozitoare. Nu puteai ieși din casă... ba și-n casă te pătrundea uneori umezeala până la piele. Albia de la Shijō devenise pustie. Cu toată faima pe care și-o făuriseră curtezanele de-aici, nu se zărea picior de om. Viitorul nu se arăta tocmai luminos. Trupa lui Okuni își pierduse spectatorii din cauza prostituatelor. Aceștia mergeau, pe vreme proastă, direct în cartierul Rokujō. Sau chiar dacă treceau mai întâi prin Shijō, le urmau imediat după spectacol până în cartierul felinarelor roșii.

— Ploaie de vară... șopti Okuni, privind afară.

Și-a amintit de ziua în care a coborât în fugă din vârful muntelui Amida... pe ploaie. Nu s-a oprit până jos. De atunci și până l-a cunoscut pe Sanza a trăit momente de disperare... cea mai neagră disperare. Nici nu s-a putut bucura de renumele dobândit.

Densuke s-a întors spre ea vrând să comenteze, dar s-a răzgândit brusc. Și-a pus o bonetă pe cap și a ieșit afară să se ușureze. A zărit două siluete – una înaltă, alta scundă. Sarujirō și Shikazō. A rămas împietrit.

— De ce-ați pornit la drum pe ploaia asta? Haideți, poftiți înăuntru!

— Okuni e-aici?

— Cum să nu! Ăsta-i chiar lăcașul trupei lui Okuni – Kabuki, cea mai grozavă din țară.

Densuke i-a întâmpinat vesel, însă cei doi arătau înfrigurați și necăjiți.

Slujitorii lui Sanza. Când stăpânul lor a plecat din capitală și și-a reluat numele de Kyūemon Nagoya, doar Shikazō l-a însoțit de la bun început. Sarujirō a rămas trei luni, până ce Okuni și-a revenit din șoc. Fusese dorința lui Sanza. Densuke nu-și putea închipui ce căutau în albie pe-o asemenea vreme.

În clipa în care au intrat, Okuni a înlemnit.

Sarujirō și Shikazō au salutat-o cu voce tremurândă și cu privirile în pământ. Okuni i-a întrebat îndată:

— Unde-i Sanza?

Inima îi bătea puternic. Nu se putea obișnui cu gândul că un bărbat *kabuki* precum Sanza a rămas uitat de lume în provincie.

Sarujirō s-a pregătit să-i răspundă, dar s-a răzgândit în ultimul moment. Shikazō l-a privit în ochi. Apoi, cu capul plecat, a zis, cu un nod în gât:

— Sanza nu mai e. S-a prăpădit.

În clipa aceea, au amuțit cu toții, de parcă i-ar fi lovit trăsnetul.

Okuni se uita în gol. Nu-i venea să creadă. Plecase din capitală cu câteva luni în urmă... n-avea cum să i se fi întâmplat o așa nenorocire... I s-au părut o veșnicie lunile petrecute fără el, dar acum trăia cu senzația că abia o părăsise. Cum să moară!?

— De ce mă păcăliți? întrebă pe un ton șugubăț.

— Nu te păcălim. E-adevărat.

Sarujirō se pregătea să-și înceapă istorisirea. Înainte de asta, Kanji și Mame i-au ajutat să se schimbe de hainele ude.

Cu o primăvară în urmă, Tadamasa Mori fusese învestit cu titlul de guvernator al provinciei Mimasaka, cu un venit anual de treizeci și șapte de mii trei sute de baniță. Renunțase pe loc la fostul domeniu, insula Kawanaka, și s-a mutat la Mimasaka. Ajuns acolo, a inspectat tot ținutul, hotărât să pună lucrurile la punct și să-și construiască un castel impunător. Nu știa însă unde era mai bine să-l înalțe: la șes sau la munte. Sanza – Kyūemon Nagoya – și-a preluat postul în acele momente de derută ale cumnatului său. Kyūemon a cercetat cu seriozitate zona înainte de a-i da un răspuns. Socotea că ar fi fost mai potrivit la șes, de unde să supravegheze întreg domeniul. N-avea sens să se retragă în munți, câtă vreme războaiele se terminaseră. Însă Uemon Ido – soțul mătușii lui Tadamasa –, un vasal agresiv și curajos, l-a sfătuit să și-l ridice la munte, explicându-i cât era de important pentru un samurai să dețină un castel măreț, în mijlocul naturii, cu șanț de apărare de jur împrejur.

Uemon Ido se purta urât și-l ironiza pe Kyūemon de fiecare dată când îl vedea, zicându-i că un tânăr flușturatic și *kabuki* n-avea ce căuta acolo.

— Așadar, Kyūemon era numele de samurai al lui Sanza?

— Da. Toată lumea îi zicea Kyūemon, numai Ido îl striga Sanza. Într-o seară, Sanza a remarcat că luna strălucea frumos. Uemon l-a luat peste picior, spunând că doar soarele strălucește, că luna nu are asemenea calități. A izbucnit zgomotos

în râs, atrăgând atenția celor din jur. Atunci, Sanza i-a recitat un poem vechi... îți amintești, Shikazō?

— Da, minunat... Ceva despre strălucirea lunii care se reflecta la suprafața apei...

— I-a închis gura lui Uemon Ido, presupun.

— Da' de unde! I-a purtat o dușmănie crâncenă și-l zeflemisea ori de câte ori îl întâlnea.

O dată, Uemon a scos din raft sabia lui Kyūemon și, în timp ce-o privea cu dispreț, a zis cu voce tare că era o sabie de jucărie. Într-o zi de primăvară, Sanza a galopat intenționat foarte aproape de Uemon și l-a stropit cu noroi din cap până-n picioare. Vasalii au încremenit, însă nu s-au răfuit pe loc cu el, pentru că Sanza era ruda stăpânului.

Sanza a fost dezamăgit și pentru că Tadamasa Mori n-a ținut cont de sfatul său, ci a preferat argumentele lui Uemon, astfel că viitorul castel avea să fie înălțat pe colina Tsuru, sub pretextul că acolo ar fi devenit o fortăreață de neînvins, purificată prin prezența celor două râuri ce o străjuiau. Lui Uemon, samurai până-n măduva oaselor, nimic nu-i putea clinti hotărârile. Pentru el, castel însemna cetate de apărare, chiar în vremuri pașnice. Pentru Sanza, care locuise un timp la Kyōto, castelul era mai degrabă centrul de unde se dirijau lucrările domeniului. Stăpânul n-avea de ce să se mai gândească la o armată puternică, ci la bunăstarea ținutului pe care-l guverna.

Apoi, într-o zi de la începutul primăverii, și-a continuat Sarujirō povestirea, mergeam alături de Sanza, care călărea. Dintr-odată ne-am trezit înconjurați de călăreți de-ai lui Ido. Uemon Ido purta pantaloni strânși pe picior și își prinsese mânecile, gata de luptă. A țipat la Sanza, făcându-l om de nimic și amenințându-l cu moartea. Sanza și-a văzut mai departe de drum, zâmbind calm și nesocotind pericolul. Uemon i-a mai strigat o dată, tare și răspicat, că oricum avea să înalțe castelul unde voia el, aruncându-i lui Sanza vorbe grele. Eu și Shikazō ne-am pierdut capul. Sanza n-a pus mâna pe sabie. S-o fi gândit că oricum n-avea nici o șansă în fața dușmanilor numeroși. A trecut pe lângă Uemon, acuzându-l că e nelegiuit. În clipa aceea, nemernicul l-a rănit la cap.

— A murit pe loc? întrebă Okuni.

— A dat pinteni calului și s-a îndepărtat. Noi am crezut c-a scăpat, dar când ne-am apropiat, l-am găsit prăbușit. I-am întins plosca să bea apă, dar n-a mai rezistat... S-a stins în brațele mele.

Shikazō izbucni în lacrimi. Okuni era palidă ca un mort. În schimb, Okiku, îmbujorată toată, voia să știe ce s-a mai întâmplat.

— Și ce-a făcut Uemon Ido pe urmă?

— Seniorul Tadamasa s-a înfuriat teribil, pentru că Uemon n-avea dreptul să ucidă. Și-a trimis samuraii să-l prindă, însă abia au pus mâna pe el. Până când au reușit să-l străpungă cu lăncile, Uemon a rănit și a omorât o grămadă de soldați.

— Extraordinar! exclamă Okiku, râzând și bătând din palme, de parcă asculta un fragment din bătălia lui *Heike*.

Rămaseseră cu toții consternați de reacția ei.

— Sankurō, nu ți se pare că acel Uemon Ido era de un curaj ieșit din comun? L-a omorât pe Sanza cu o lovitură de sabie, dar au avut nevoie de un batalion ca să-l doboare. Ce grozav!

După cum era de așteptat, Sankurō a refuzat să ia parte la atacul lui Okiku îndreptat asupra lui Okuni și s-a abținut de la orice comentariu.

— Oribilă crimă, zise Okuni, fără să ia în seamă cuvintele răutăcioase ale lui Okiku.

„Viața unui samurai atârnă întodeauna de un fir de păr, își spuse în gând. Sanza Nagoya, bărbatul care mi-a cucerit inima, s-a prăpădit. L-a slujit cu credință pe Ujisato Gamō, a devenit un cunoscut tânăr *kabuki*... Și a părăsit albia de la Shijō ca să trăiască până la capăt tot ca samurai, așa cum se născuse. N-a mai apucat. Tristă soartă!... Altfel decât cea a oamenilor de rând. Ei au arme și asta-i face puternici, dar e și foarte periculos... chiar nu văd rostul."

Pe Okuni o întrista și mai mult gândul că ar fi putut rămâne în capitală, împreună cu ea... „cea mai grozavă din țară" și ar fi dus o viață sigură, chiar dacă nu i-ar fi fost fidel întotdeauna. Însă el a preferat Mimasaka. O durea sufletul, dar nu plângea. N-a vărsat o lacrimă. Moartea lui Sanza i-a dat puteri nebănuite... Acum își amintea de el cu drag... îi era dor, de parcă se aștepta să-l întâlnească în orice clipă. Ba nu, avea convingerea că a plecat de lângă ea ca să moară. Își simțise sfârșitul aproape.

Sarujirō și Shikazō s-au întors în capitala pe care o cunoșteau de pe vremea când stăpânul lor frecventase cartierul prostituatelor. Au revenit pentru că știau că se pot bizui pe Okuni... și aveau un plan. Și-au dat repede seama cât de mult se schimbase atmosfera din albia de la Shijō. Sarujirō plecase doar cu trei luni în urmă, Shikazō, cu șase. Nu mai recunoștea nimic. Era nedumerit la culme.

— Ăsta-i teatrul curtezanelor *kabuki* despre care-mi vorbea Sarujirō?

— E și mai grozav decât ți-am spus eu!

— Nu mai vin spectatori la Okuni – Kabuki...

— Din păcate...

— Avea dreptate Sanza... lumea se schimbă pe zi ce trece.

Cei doi au hotărât să n-o părăsească nici în ruptul capului pe Okuni. Nu le plăcea deloc ceea ce vedeau în jur. Se întrebau unde dispăruseră artiștii alungați de curtezanele *kabuki*. Au pornit să cerceteze, mai întâi în albie, apoi în oraș. Pe Shikazō l-au uimit clădirile noi și castelul lui *kubō*, cu poarta cea impunătoare.

— Vremurile se schimbă cumplit de repede!

Până și bordelurile din Rokujō îți luau ochii prin frumusețe, împrejmuite de ziduri groase, asemenea castelelor, având la porți paznici semeți. Au rămas muți de uimire. Era limpede că se cheltuiseră bani mulți. Nu mai semăna cu ceea ce fusese Yanagi pe vremea lui Sarujirō. Acum nici nu și-ar mai permite să vină aici... Pesemne că patronii găsiseră fel de fel de șiretlicuri pentru a împiedica și evadarea curtezanelor în cazul în care-și găseau un iubit.

— Bravo lor! Știu ce să născocească, zise Sarujirō.

— Îhî...

— Când o să am bani, intru și eu pe-o poartă ca asta.

— Nu prea mai avem mulți purici de făcut prin albia de la Shijō.

Foștii slujitori ai lui Sanza au înțeles că artiștii nu mai aveau ce căuta acolo. Se urmărea doar prostituția și-atât.

Când s-au întors, i-au anunțat pe Okuni și pe Densuke:

— Terenul de călărie Ukon, de la Templul Kitano, este la fel de animat ca și albia pe vremuri. Se și dansează.

— Kitano? Ce idee!

Majoritatea artiștilor din albie își ridicaseră mici lăcașuri în locul acela, bine cunoscut pentru sărbătorirea florilor de prun cu prilejul deschiderii lor și admiratul lunii în iunie și decembrie. Lumea se aduna acolo tot timpul. Auzise și Okuni, dar până nu i-a spus Sarujirō nu i-a dat prin minte să se mute. Nu suporta prea ușor gândul că avea să părăsească albia de la Shijō, unde-și câștigase un renume. Mai mult din încăpățânare.

— Lăsăm teatrul ăsta de-aici așa cum e și plecăm la Kitano, încerca Sarujirō s-o convingă.

Densuke dădu glas îngrijorării fetei.

— Și între timp o să ni se fure totul.

— Cum să fure! spuse Shikazō cu seriozitate. Nu există om în capitala asta care să nu știe că aici e teatrul Okuni – Kabuki. Cea mai bună dovadă e că a supraviețuit în albie și n-a venit nimeni să-l dărâme. Oricât de grozave ar deveni curtezanele *kabuki*, tot n-au cum să-și pună bandieră cu „cele mai grozave din țară".

Densuke și Okuni au fost de acord.

— Bine, hai să dansăm pe terenul Ukon!

Atmosfera mohorâtă de până atunci a dispărut ca prin farmec. Se făcuse parcă primăvară în inimile tuturor. Erau cu toții veseli și pușpi pe treabă. Bărbații au plecat degrabă la Kitano, ca să caute un loc potrivit pentru un lăcaș provizoriu... pe care l-ar fi vrut atrăgător. Femeile și-au scos la primenit chimonourile, făcându-și o mulțime de planuri. Au început repetițiile, care mai de care mai entuziastă, cu Okiku-n frunte.

— Eu am să mă acompaniez la *jabisen*. Știu deja trei cântece, îi spuse ea lui Sankurō.

Okuni se-ntoarse și-o privi disprețuitor:

— N-ai ce căuta cu *jabisen*-ul acolo!

— De ce, mă rog?

— Când urci pe scenă cu *jabisen*-ul, arăți ca o maimuță purtată de stăpân, ca să scoată și el un ban. Teatrul Okuni – Kabuki n-are nevoie de *jabisen*.

— M-ai făcut maimuță?

— Okiku, recunosc că dansezi minunat, dar când ții *jabisen*-ul în brațe, parcă ești o maimuță.

— Cum îți permiți? se răsti ea, simțind cum îi năvălește sângele în obraji.

Se ridică brusc și se repezi la Okuni. S-au dezechilibrat amândouă și au căzut.

— Potoliți-vă! strigă Sankurō, trăgând-o pe Okiku de mânecă.

Okuni și-a netezit părul și și-a aranjat chimonoul calmă, pe când Okiku turba de furie în continuare. Apoi a repetat, clar, ca să audă și Sankurō:

— *Jabisen*-ul n-are ce căuta în trupa mea.

Simțind o durere pornind de la ochiul stâng, Okuni s-a uitat în oglindă și a văzut două dâre roșii pe obraz. Okiku o zgâriase cu unghiile. A zâmbit în sinea ei.

„Ce bine că nu mi-am ieșit din fire! Am câștigat! O să le arăt tuturor cum m-a zgâriat, să se convingă de ce e în stare o curtezană!"

Bărbații s-au apucat să construiască noul lăcaș, iar Okuni a început să le instruiască pe femei, cu Okane în frunte. Le învăța cântece cu un elan de invidiat. Densuke o privea uimit de câte știa și era fericit că prinsese iar viață. Combina cântecele vechi cu unele la modă, dând naștere unor variante interesante. Le cânta fetelor până când ele își întipăreau în minte și cel mai mic amănunt. Okuni pregătea spectacolele pentru Kitano, având grijă să nu folosească absolut nimic din reprezentațiile prostituatelor și nici din ceea ce o învățase Sankurō odinioară. La un moment dat, i-a oferit și lui Okiku un rol, dar aceasta i-a răspuns scurt și înțepat că n-avea de gând să meargă la Kitano.

— Nu vrei să mergi? Cu atât mai bine!

Okuni le orânduia pe scenă, le cânta, le asculta, le corecta...

— Tu nu dansezi? o întrebă Densuke îngrijorat. Nu te-am văzut repetând.

— Crezi că sunt Okiku? Firește că dansez! Cum îți închipui că aș suporta doar să mă uit!?

— Când?

— Mă privește, zise ea, râzând. Dacă am să reușesc să te iau și pe tine prin surprindere, imaginează-ți ce încântați vor fi

spectatorii! Nici măcar ţie nu-ţi spun până nu începem spectacolele la Kitano, zise ea şugubeaţă.

Densuke n-o mai văzuse de multă vreme atât de luminoasă la faţă. Fermecătoare, pur şi simplu!

Adevărul e că în ultima jumătate de an, de când porniseră pregătirile pentru Kitano, Okuni se schimbase complet. Îi dispăruse oboseala şi mâhnirea, părea tot timpul plină de viaţă, veselă şi pusă pe treabă... chiar dacă era cea mai bătrână din trupă. Tinerele proaspăt sosite de la Izumo nu se comparau cu ea. Nu renunţase nici la dansurile în veşminte bărbăteşti după plecarea lui Sanza din capitală. Îşi lega părul în vârful capului, lăsând totodată câteva şuviţe să cadă aparent neglijent... Arăta ca un ştrengar.

Trecuse anotimpul florilor de prun la Templul Kitano, dar copacii stăteau înşiraţi frumos în incintă. Cireşii care împrejmuiau terenul de călărie Ukon ofereau privirilor un spectacol mult mai impresionant decât cel din albia de la Shijō, cu toate că de-aici lipsea apa râului. Sarujirō avusese dreptate... un loc mai frumos nici că s-ar fi putut găsi. Mai aveau un avantaj: majoritatea spectatorilor la reprezentaţiile din albia de la Shijō, date de curtezane, erau bărbaţi, dar aici, la Kitano, veneau în plimbare doamne nobile de la Curte şi însoţitoarele lor, precum şi o seamă de orăşence.

„Aşa public îmi doream pentru Okuni – Kabuki!" exclamă ea, fericită.

După ce-au terminat scena, au atârnat sus, la vedere, două bandiere cu aceleaşi inscripţii ca în albie: „Cea mai grozavă din ţară" şi „Okuni – Kabuki". Prin asta voiau, în primul rând, să atragă atenţia că dansau în continuare şi că nu făcuseră altceva decât să schimbe locul... mai ales pentru cei care trecuseră pe lângă teatrul lor din albie, în drum spre curtezane.

— Hai s-o vedem pe Okuni, cea mai grozavă din ţară!

— Cine-i Okuni – Kabuki?

— Am auzit că au venit de la Shijō.

Se îndemnau unii pe alţii să intre şi să privească spectacolul.

După ce s-au adunat câţiva curioşi, la semnalul lui Okuni au început cu toţii să cânte vesel.

Privite din zare
Sălciile se contopesc cu cireşii,
Învăluind capitala
În mantia primăverii.

Au tot repetat cântecul, plini de elan, până când lăcaşul s-a umplut de lume. Clopotul, toba şi flautul răsunau şi ele ademenitor. Densuke cânta la *shakuhachi*. Tinerii din albia de la Shijō, care păreau să-şi fi pierdut suflul, şi l-au regăsit. Era o adevărată desfătare!

Spectatorii s-au molipsit îndată de voie bună, bătând ritmul cu picioarele şi palmele. Ba mai mult, jos, sub scenă, unii dintre ei, cu butelcuţa de sake în mână, s-au pornit chiar să danseze. Când a apărut Densuke cu *Firul tors*, bărbaţii se ţineau de burtă de râs, pe când femeile îşi acopereau gura cu mâneca, pentru a se putea distra în voie. Okuni tot nu se zărea.

— Care-i cea mai grozavă din ţară?

— Unde-i Okuni?

Când i-a simţit pe oaspeţi că şi-au pierdut răbdarea, Okane a ieşit pe scenă îmbrăcată într-un chimono înflorat, de toată frumuseţea, şi cu rozariul de cristal zăngănindu-i la piept. Dansa, fluturându-şi mânecile şi lovind poalele chimonoului cu paşii ei vioi.

Primăvara, la Kyōto,
Florile deschise
Îţi încântă inima.
Hai să vedem
Dansul Kabuki!
Fluierarul ciripeşte,
Primăvara trece.
Kabuki rămâne însă
Veşnic acelaşi.
La Kitano vin
Bogaţi şi săraci.
Să-şi aducă obolul
Zeului Tenman.

Cântecul împletea cu măiestrie versuri ce aminteau de piese Nō cu aluzii la Kabuki și la Templul Kitano. După ce dansul s-a încheiat, unii au vociferat:

— Ceva nu e-n ordine.

— Aceea nu-i Okuni!

— N-o fi asta cea mai grozavă din țară?

— Nu, nici gând!

— Unde-i Okuni?

— Okuni, ieși odată din ascunzătoare!

Fusese reacția scontată de ea. În timp ce lumea aștepta ca Okuni să apară, din rândul spectatorilor s-a ridicat un bărbat cu o pălărie cu boruri mari, care-i ascundea chipul. S-a apropiat de scenă și a intrat în vorbă cu Okane.

— Am venit aici anume ca să vorbesc cu Okuni. Ne-am cunoscut pe vremuri și amintiri dragi mi-au purtat pașii-ncoace ca s-o reîntâlnesc.

Okane s-a mirat nespus, ca toți ceilalți de altfel. Nu știa de unde o să apară Okuni, însă i-a recunoscut vocea, cele două săbii de la șold și și-a amintit replica învățată.

Spectatorii erau emoționați și totodată impresionați de înfățișarea impunătoare a „bărbatului" cu două săbii aurite și pălărie cu boruri largi. Spectatoarele, luate prin surprindere, au rămas cu gura căscată de uimire.

Okane și-a revenit îndată și a reluat dialogul:

— Cine nu te recunoaște? Cine nu-și amintește de tânărul *kabuki*? Sanza Nagoya te cheamă, nu-i așa?

Okuni a început să cânte în timp ce-și dezlega șnururile pălăriei.

Multe-s acele de pin.
Tot atâtea vorbe
V-aș spune și eu
De-aș putea.
Mânecile-ți m-au atras
Spre terenul Ukon,
Ca parfumu-amețitor
De iarbă-nmiresmată.

Și-a scos pălăria. Șoapte pline de admirație pluteau în aer.

— Ești Nagoya *kabuki*... continuă Okane.

— Mă doare sufletul că-mi aud numele... Socot că răsună ciudat în urechile voastre. M-a ucis dușmanul într-o sfadă prostească și lumea-mi e departe. Doar numele mi-a mai rămas pe pământ: Sanza Nagoya, precizează Okuni în timp ce dansa.

— Aia e Okuni!

— E Sanza Nagoya.

— N-are cum să fie Nagoya! A zis că nu se mai află printre cei vii...

— Dar a spus că-l doare sufletul...

Vestea că „stafia" lui Sanza Nagoya a venit la Ukon pentru a cânta și a dansa într-un nou spectacol Kabuki s-a răspândit cu iuțeală nu numai la templu, ci și în oraș. Numele lui Okuni, cea mai grozavă din țară, flutura iarăși pe buzele tuturor. Spectatorilor din albie, înnebuniți după curtezanele de-acolo, li se părea cu neputință așa ceva! Prin urmare, s-au dus să vadă ce se întâmpla pe terenul de călărie. Cine nu se grăbea să prindă un loc înainte de ridicarea cortinei nu mai putea intra pe urmă. Cel puțin așa se zvonea. Teatrul era plin ochi tot timpul.

Okuni simțea o imensă bucurie. Avusese grijă de toate amănuntele... Nu-i era tocmai ușor să danseze cu două săbii la șold. Când a-nțeles că și spectatorii și-au dat seama de asta, a renunțat la ele și a păstrat tecile, fără să uite să calce apăsat. Nu s-a gândit nici o clipă că sabia oglindea sufletul samuraiului.

Densuke o privea uluit. Nu-i venea să creadă că devenise complet alta. Își golise mintea de toate gândurile ca să întâmpine sufletul celui pe care-l iubise cu înfocare.

Se îmbrăcase exact ca Sanza când s-au văzut ultima oară: chimonoul liliachiu și fesul roșu de sub pălăria de paie. Hainele păstrau încă mirosul lui Sanza. Își strânsese la mijloc brâul lat de catifea și purta șorțul de brocart, cu ciucuri pe laturi. În mână avea un evantai auriu deschis pe jumătate și la piept, rozariul de cristal, săltând cu fiecare pas sprinten. Mărgelele răsunau de parcă voiau să-și transmită propria melodie.

Okuni se mișca lăsând impresia că nu mai exista nimic altceva pe lume în afară de dans. Sala devenise neîncăpătoare. Numărul dansatoarelor crescuse, la fel și al cântăreților, punându-i la

socoteală pe Sarujirō și Shikazō. Lipsa lui Sankurō și a lui Okiku n-o împiedica pe Okuni să se îmbete de propriul ei dans. Îl trăia cu întreaga ființă, dăruindu-i-se cu înflăcărare.

Toți membrii trupei s-au molipsit de la entuziasmul lui Okuni, antrenându-i și pe spectatori. Doar Densuke stătea și privea fără să clipească. Asemuia avântul și farmecul fetei cu floarea care se deschide de tot și se scutură apoi la prima furtună. Nu știa nici el de ce simțea așa. Încercând să-și risipească tristețea fără margini care-l apăsa, se gândea la ce avea să se întâmple cu Okuni în viitor. Nu se putea abține să nu strige în sinea lui: „Draga mea, cât crezi că o să mai dansezi așa?"

29

Cu aproape douăzeci de ani în urmă, Sankurō părăsise trupa Kanze, plecând de la Yamato la Kyōto doar cu toba în mână. Acum îi venea să urle de necaz pentru că, sub protecția lui Ieyasu, trupa își recâștigase faima de pe vremuri. Mare prostie făcuse atunci, dar punea totul pe seama ghinionului. Nu se putea spune același lucru despre Nagayasu Ōkubo, care a avut o carieră strălucită.

Tatăl acestuia, Shichirō Ōkura, conducătorul trupei Konparu, fusese angajat de Shingen Takeda, guvernatorul provinciei Kai[1], pentru a juca în piese Sarugaku. Numele pe care îl purtase în copilărie a fost Tōjurō, și în vremea aceea s-a remarcat pe scena teatrului Nō. Nici el, nici Ieyasu n-au pomenit vreodată despre felul în care s-au cunoscut, însă au apărut tot felul de zvonuri. Mai mult ca sigur că întâlnirea lor a avut loc în 1582, când Ieyasu a pus mâna pe provinciile Kai și Shinano[2].

Ca maestru de Sarugaku, Nagayasu Ōkubo nu s-a bucurat de protecția lui Ieyasu. Pe lângă aptitudinile sale de actor, dovedea un simț administrativ deosebit. Astfel l-a remarcat guvernatorul de provincie. În septembrie 1582, Ōkubo s-a ocupat

1 Actuala prefectură Yamanashi.
2 Actuala prefectură Nagano.

de ridicarea taberei provizorii și de fel de fel de lucrări de la reședință, cum ar fi baia din lemn de dud, folosindu-se de schița celei de la palatul lui Ashikaga, luată în secret de la fostul guvernator, Shingen Takeda. În scurt timp a dobândit cunoștințe uimitoare atât în ce privește tactica și strategia, cât și în exploatarea minelor de aur, nemaivorbind de instinctul lui pentru negoț. A fost numit administrator general al tuturor treburilor, inclusiv al celor agricole. A devenit treptat o comoară de neprețuit, motiv pentru care Ieyasu nu s-a mai putut dispensa de el. Munca lui nu se compara nici pe departe cu serviciile pe care i le aducea Sankurō lui Baian.

În 1590, la ordinul lui Hideyoshi, Tokugawa s-a mutat în Kantō. Cei din clanul Tokugawa au înțeles de la bun început că mișcarea era rezultatul intrigilor lui Hideyoshi. Ieyasu încerca să găsească și partea bună a lucrurilor. Într-adevăr, mutarea urma să aibă o semnificație importantă pentru Tokugawa în dobândirea supremației, mai târziu. Oricum, primise dreptul de a guverna opt provincii și un venit anual pe măsură. Nagayasu Ōkubo se afla printre cei care trăgeau sforile din umbră, prilej deosebit ca să se afirme.

La bătălia de la Sekigahara, Nagayasu nu s-a aflat în linia întâi, dar, după încheierea conflictului, a demonstrat o inteligență sclipitoare și un tact nemaiîntâlnit în toate cele întreprinse. Ieyasu nu avea talentul lui Hideyoshi de a strânge în jurul său lume multă, dar nu-i lipsea un al șaselea simț. Dându-și seama de valoarea lui Nagayasu Ōkubo, Ieyasu a pus ochii pe el, l-a apreciat la justa valoare și l-a tratat ca atare.

Măsurile de supraveghere a ținutului și de exploatare a zonelor miniere s-au dovedit fructuoase. După ce-a devenit guvernator de Mino, a propus scurtarea ștangii de măsurat terenul de la o sută optzeci și nouă la o sută optzeci și trei de centimetri, ceea ce a dus la sporirea însemnată a venitului shōgunului, provenit din taxa pe orez.

Pentru că pe fostul stăpân, shōgunul Shingen Takeda, îl interesau îndeosebi exploatările miniere, Nagayasu a acordat și el o atenție specială metodelor de extragere și prelucrare a aurului, inspirându-se din metoda avansată a „barbarilor". În anii 1601

și 1602 a explorat în profunzime minele din ținutul Iwami[1] și insula Sado[2], făcând unele propuneri concrete. În 1603 a fost numit senior de Iwami. În insula Sado tocmai se descoperise mina de la Aikawa. E lesne de închipuit cât de mult suflet a pus în toată activitatea de minerit. În vremea lui Tokugawa, cantitatea de aur sporise mult față de cea din timpul fostului guvernator, însă de când Nagayasu preluase controlul, era înzecită. Ieyasu Tokugawa era fericit, Nagayasu nu-și mai încăpea în piele de mândrie. Seniorul de Iwami împlinise cincizeci și nouă de ani. Se îmbogățise, având un venit de șase mii de baniță de orez. Și-a înălțat o reședință la Takiyama, însă, la ordinele lui Ieyasu, s-a pus iarăși pe drumuri. Lumea se aștepta ca, venind la Kyōto, să poposească la Fushimi, dar el s-a stabilit undeva în nordul capitalei.

Nagayasu a auzit despre Okuni, redevenită faimoasă în urma spectacolului în care îl întrupa pe Sanza Nagoya, la noul lor lăcaș de pe terenul Ukon. Trupa lui Okuni nu știa nimic despre el. Într-o zi s-au trezit cu un mesager din partea lui. Trimisul a apărut brusc, în timpul spectacolului. De la plecarea din albia râului, era prima oară când primeau o invitație din partea unui bogătaș.

— Cine-i seniorul de Iwami? întrebă Okuni, fără prea multă tragere de inimă.

Ei îi plăcea să cânte și să danseze pentru spectatorii obișnuiți. Nu se dădea în vânt după invitațiile la nobili, samurai și bogătași, unde trebuia să danseze pe o scenă construită la repezeală, deloc familiară, în fața unui public rece. Nici dansurile nu-i ieșeau cum ar fi vrut. Dacă avea de cântat, dorea să cânte cât o ținea gura, iar de dansat... să se poată desfășura în voie, îmbătată de propriile-i mișcări. Acolo trăia cu-adevărat. Chiar dacă-i plăcuse pe unii amfitrioni – Sakiko Konoe, Kanbei Suekichi, ministrul Hideyasu –, nu regăsise nici la reședințele lor libertatea de care se bucurase în albia râului sau de care avea parte aici, pe terenul de călărie. Pe Okuni o încânta mai mult să-i simtă

1 Partea apuseană a actualei prefecturi Shimane.
2 Aparține actualei prefecturi Niigata.

aproape de sufletul ei pe cei care-o priveau decât s-o invite mari personalități.

Mesagerul sosit acum n-avea stare... semăna probabil cu acela care-l trimisese. N-a avut nici măcar bunul-simț să aștepte ca Okuni să-și încheie spectacolul sau să-i acorde răgazul de a da un răspuns. Servitorii și samuraii de rang inferior au năvălit în teatru, au smuls cortina, au înhățat instrumentele și lucrurile și le-au încărcat în lăzi, trăgând apoi de membrii trupei ca de niște răufăcători.

Okuni fierbea de indignare. Se afla în capitală de aproape zece ani și fusese invitată în diverse locuri, în nenumărate rânduri, dar niciodată n-a fost tratată cu atâta aroganță.

— Cine naiba se crede guvernatorul ăsta de Iwami?

Chiar voia să știe cine era și de ce se purta astfel. Nici măcar fostul suveran, căruia îi displăceau spectacolele lor, nici Baian, aspru cu ei atunci, la podul Gojō... nu se purtaseră așa brutal.

Kanji și Densuke schimbau priviri disperate, clătinând din cap. Păreau neajutorați fără Sankurō, care avusese și el partea lui bună – o intuiție greu de întrecut, mai ales că vâna persoanele influente și-și dădea seama imediat dacă merita sau nu să răspundă invitației. Din acest punct de vedere, îl regretau amândoi. Dacă ar fi fost cu ei, ar fi reușit să câștige favorurile seniorului de Iwami. Parcă le părea rău că Sankurō ratase o asemenea șansă. Neștiind nimic despre seniorul Ōkubo, se simțeau aruncați într-un vârtej ametitor.

În astfel de situații, trupa nu se putea baza pe Mame. Kanji și Densuke rămâneau singurii oameni de nădejde. Până să ajungă la reședința lui Nagayasu, au încercat să afle de la slujitorii acestuia ce fel de om era stăpânul lor.

— Se ocupă de minele de aur.

— Trăiește într-un lux ieșit din comun.

— Administrează și minele de argint din Iwami.

— Iwami? interveni Okuni. E lângă Izumo.

Spre surprinderea celorlalți, Okuni știa destul de multe despre minele de argint din vecinătatea locului natal. Kanji și Densuke se arătau cu atât mai uimiți, cu cât își închipuiau că avea să se lase târâtă, la un moment dat, într-o zonă atât de îndepărtată.

Dar cum să se împotrivească unui individ ciudat, care iubea luxul la nebunie?

Când au ajuns la reședința lui de pe strada Shimodachiuri, din partea de nord a capitalei, încă nu se întunecase. De departe, se auzeau neîntrerupt clopote, tobe și *jabisen*, lăsându-i o vreme cu impresia că nimeriseră din greșeală în albia râului plină de prostituate.

Reședința lui Nagayasu era provizorie, mai cu seamă că primise ordin de la Tokugawa să supravegheze activitatea minelor din insula Sado. Așadar, în capitală ajungea destul de rar. De fapt, folosea respectivul conac numai când trebuia să raporteze la Fushimi. Celor din trupă li s-a părut o clădire impunătoare, deși grădina nu era aranjată. În sala spațioasă de oaspeți, distracția era în toi. Se aflau acolo o mulțime de curtezane, în veșminte colorate țipător. Toată lumea râdea cu poftă. Un bărbat îmbrăcat în *hakama*[1], cu blazonul familiei imprimat, le servea pe fete cu sake, iar lângă el ședea un individ cu un moț în vârful capului, care cânta acompaniindu-se la *jabisen*.

Okuni și ceilalți și-au făcut pregătirile în camera alăturată. Kanji și Densuke au tras cu coada ochiului prin îmbinările ușii.

— Nu l-am mai văzut.

— Nici eu.

Crezuseră că se număra printre clienții din albie, dar se înșelau.

Okuni se gândea la un plan. Fiind întâia lor apariție în fața lui Ōkubo, poate nu strica să-și facă brusc intrarea ca spirit al lui Sanza. Nu avea totuși nici un motiv să schimbe reprezentația.

— Nu-ncepem cu Nenbutsu Odori?

— Bună idee!

Familiarizați cu toate numerele din program, pentru ei nu conta cu care începeau. Okuni a îmbrăcat-o pe Okane într-un veșmânt din mătase mai aspră, însă ea nu și-a pus mantia de călugăr. Ținea să danseze în straiele lui Sanza Nagoya.

„Păcat!" își zise Densuke.

Ar fi vrut s-o vadă într-un chimono înflorat, dar știa că n-avea nici o șansă dacă o bătea la cap.

1 Fustă-pantalon purtată la ocazii festive.

Nagayasu Ōkubo a anunțat începerea spectacolului celei mai grozave din țară.

Luminița din ochi, care până atunci îi sclipise de la băutură și destrăbălare, s-a stins. Și-a revenit, ca să privească reprezentația cu seriozitate. Avea fruntea lată, privirile ascuțite și buzele subțiri, trăsături care trădau o fire aspră și o șiretenie greu de biruit.

— Cum? Sunt de la Marele Templu din Kizuki? se miră Nagayasu.

„Izumo se află în imediata apropiere a ținutului Iwami", gândi el.

Dansau plictisitorul Nenbutsu și cântau melodii din repertoriul Nō. În mijlocul fetelor care dansau vioi se zărea o siluetă de călugăr. La un moment dat, și-a scos pălăria și veșmântul negru, lăsând spectatorii să admire un chimono viu colorat. Repeziciunea cu care-și mișca picioarele, lovind poalele chimonoului, i-a fermecat.

— E Okuni? îi întrebă Nagayasu, arătând cu degetul spre Okane, pe cei care-o văzuseră la Templul Kitano.

— Nu, Okuni e îmbrăcată în straie bărbătești.

— Joacă rol de bărbat?

— De multă vreme.

Nagayasu s-a aplecat în față ca s-o vadă mai bine. Până la urmă, a zărit cele două săbii de aur atârnând de șoldurile *rōnin*-ului și ceva din fața care se ascundea sub borurile mari. Ochii i-au sticlit de plăcere. Era foarte sensibil la strălucirea aurului, numai că, de data asta, chipul ivit de sub pălărie l-a uluit prin frumusețe... A oftat prelung, fără voie. Îl înnebuneau femeile frumoase chiar dacă avea șaizeci de ani și își petrecea nopțile cu ele. Nu conta dacă erau dansatoare sau prostituate. Le privea extaziat pe Okuni și pe Okane, uitând cu totul de curtezanele din preajmă... nici măcar n-a mai închinat ceșcuța cu sake.

Între cele două a apărut și Densuke, îmbrăcat în straie de femeie. *Firul tors* s-a bucurat și aici de mare succes. Toată lumea râdea cu poftă și bătea din palme, fără să mai țină seama de prezența seniorului. Numai pe Ōkubo nu-l interesa dansul lui Densuke. Până și fata care-i turna sake a rămas cu privirile ațintite la *Firul tors*, dar a trebuit să revină repede cu picioarele pe

pământ. În timp ce ea îl servea, el o petrecea din ochi pe Okuni, care se retrăgea de pe scenă. Pentru Nagayasu, educat în spiritul spectacolului de Sarugaku, dansul lui Densuke n-a însemnat nimic.

— Chemați-o pe Okuni! Vreau să-i pun niște întrebări, zise Nagayasu la sfârșitul dansului.

O personalitate importantă ca Ōkubo, care se preocupase și de Sarugaku, n-avea cum să nu stea de vorbă cu un artist care i-a plăcut. Când a apărut Okuni, i-a ordonat să se așeze în fața lui. A privit-o câteva momente în tăcere. Își schimbase veșmintele, dar avea încă părul prins în vârful capului, iar câteva șuvițe îi cădeau rebele pe umeri. Nu-i pierise aerul strengăresc de tânăr flușturatic. Brâul colorat, împletit în două, era fascinant. Își scosese săbiile cu care dansase. Pe Nagayasu l-a impresionat profund că își ținea spatele drept și nu dădea semne de timiditate sau teamă.

— Am auzit că ești de loc din Izumo.

— Da, așa este.

— De unde-ai învățat dansurile astea?

— Le-am învățat după ce m-am mutat în capitală.

— Aha!

Okuni răspundea firesc, fără să stea pe gânduri. Pe Nagayasu nu-l deranja câtuși de puțin firea deschisă a fetei și faptul că-i dădea răspunsuri simple, naturale, așa cum făceau de obicei artiștii. Nu era supărăcios și nici îngust la minte.

— În locurile tale de baștină există *kogane*[1]?

Lui Nagayasu i se păruse ciudat că fata purtase două săbii aurite la șold. I-a pus întrebarea mai mult ca s-o tachineze. Ca senior de Iwami și specialist în exploatările aurifere, știa prea bine că în Izumo nu existau zăcăminte aurifere.

— În satul meu sunt puține lanuri din pricina lui *kogane* care se scurge din munte, răspunse Okuni, crezând că Nagayasu se referise la pulberea de fier.

1 În limba japoneză există trei cuvinte omofone *kogane*, semnificând „aur", „pulbere de fier" sau „holde bogate".

— Cum? Există *kogane* în Izumo? repetă acesta întrebarea despre aur.

— Da. *Kogane* se alege în amonte și apoi nisipul umple albia râului Hii. Pulberea se introduce în cuptor, unde flăcările uriașe o topesc. Tata a fost băieș, iar mama fiică de topitor. Așadar, știu bine cum stau lucrurile.

Nagayasu și-a dat seama de confuzie și a pufnit în râs.

— Chiar că ești cea mai grozavă din țară. Prin urmare, pulberea de fier se numește *kogane* în Izumo. Nemaipomenit!

Nagayasu, renumit pentru ciudățeniile sale, se pricepea grozav să se distreze din orice. Numărându-se printre foștii vasali ai seniorului de Mikawa, Ieyasu Tokugawa, după bătălia de la Sekigahara se remarcase printr-un simț administrativ deosebit. Pe Nagayasu Ōkubo îl preocupa să strângă cât mai multe bogății. Așa se explică faptul că îi plăcea să trăiască într-un lux exagerat. Fusese întotdeauna împotriva simplității și modestiei – o tradiție în familia Tokugawa. Cum Ieyasu îi aprecia talentul la afaceri și profita el însuși de pe urma lor, trebuia să închidă ochii la modul de viață excentric pe care-l ducea Ōkubo.

— Okuni, nu vrei să vii la Sado?

Nagayasu era binedispus. Înainte să audă răspunsul fetei, a și hotărât s-o ia cu el. Având o seamă de responsabilități, nu-și permitea să lipsească prea mult și nici să lase de izbeliște exploatarea auriferă din insula Sado. Lipsise trei zile, încredințând treburile unui vasal, dar sosise momentul să se înapoieze. Avea să se întoarcă a doua zi, luând-o spre nord și poposind la temple.

— Haide la Aikawa, în Sado. O să vezi cum țâșnește aurul înainte să-l scoată țăranii cu săpăliga. O să poți și tu compara *kogane* din Sado cu cel din Izumo.

Nagayasu era tot mai vesel. Cel mai ciudat și bogat om din Japonia pusese mâna pe cea mai grozavă dansatoare din țară. Își închipuia cum avea să-și facă apariția la Sado cu bandiera trupei lui Okuni în fruntea procesiunii și cum îi va uimi pe toți vasalii lui Ieyasu Tokugawa.

— Uite, dansez și eu.

Nagayasu și-a luat evantaiul și s-a ridicat. L-a deschis și a început să cânte o melodie veche din repertoriul Nō, pe care o îndrăgea mult și care-i plăcuse și fostului suveran. Oricum, o prezenta cu bucurie, ori de câte ori avea ocazia, și familiei Tokugawa, mai cu seamă că piesa povestea despre aur căzut din cer. Era firesc să-i placă acest cântec unuia care se ocupa de exploatări aurifere. Nu vedea decât bani și bogăție în fața ochilor.

Dansa sprinten, iar spectatorii – printre care mulți artiști – nu-și mai luau ochii de la el. Se lăsase o liniște desăvârșită. Nagayasu era arătos și se mișca impunător și elegant în același timp. Adora veșmintele negre și podoabele de aur: suportul pentru brațe, ceșcuța de sake, cutiuța cu sigiliul personal care-i atârna la șold. Toate străluceau minunat. Densuke nu-și putea desprinde privirea de la ele.

După cum era de așteptat, și pe Okuni a fermecat-o reprezentația lui Nagayasu. Sankurō îi tot vorbise de dansuri specifice trupei Kanze, dar nu exista nici o asemănare între simplitatea și răceala demonstrațiilor lui cu tot ceea ce vedea acum: mișcări largi, încântătoare. Nagayasu părea de-a dreptul vrăjit de propriii lui pași. Nu prea semănau cu ai ei, însă îi atinseseră o coardă sensibilă. Okuni a descoperit un punct comun: trăiau dansul cu toată ființa.

Petrecerea a ținut până spre dimineață. Nagayasu s-a îmbătat și i-a tot pus pe artiști să cânte și să danseze până la epuizare.

— Okuni, vino-ncoa!

Și-a scos cutiuța de aur de la șold și i-a întins-o fetei cu un gest firesc.

— Cea mai grozavă din țară se va afla de-acum încolo sub protecția mea!

Când a luat-o, Okuni și-a dat seama de valoarea ei, observând blazonul familiei încrustat pe ea. Nu se compara cu cea pe care o primise de la Sanza Nagoya. Cu toate astea, pe Okuni n-a impresionat-o gestul seniorului. În primul rând, se simțea cumplit de obosită, fiind obișnuită să danseze în albia râului sau la Kitano și să-și respecte orele de somn. Apoi, invitația de a pleca la Sado venise prea brusc și nu știa dacă era de bine sau nu. Inima îi spunea să n-o accepte.

Nagayasu îi pomenise de aur, zicând că în Aikawa el țâșnește înainte ca țăranii să-l scoată cu săpăliga. Numai că pentru Okuni aurul rămânea doar ceva frumos, nu și aducător de bogăție. De aceea nu-l asocia cu luxul lui Nagayasu și nu făcea legătura între metalul prețios și puterea politică în stat. În urechi îi răsuna numai invitația de a pleca din capitală peste două zile... mai degrabă ordinul de a se duce la Sado...

S-au întors la Kitano spre dimineață și s-au odihnit puțin. Densuke și Kanji erau și ei mirați de întorsătura pe care o luaseră lucrurile, dar, frânți de oboseală, au dormit buștean. Nu prea mult, pentru că Okuni i-a trezit după câteva ore, văzând că ziua se arăta senină și frumoasă. Picioarele ei nu mai aveau astâmpăr.

— Haideți să pregătim repede scena. O să se-adune în curând spectatorii.

— Spectatorii? întrebă Kanji, uimit la culme. Mâine plecăm la Sado, nu-i așa?

— Mai e până mâine. Azi suntem la Templul Kitano și trebuie să dansăm aici.

Okuni avea dreptate. Nici unul dintre ei nu primise cu inima deschisă invitația la Sado. Cum mâine era o altă zi, astăzi aveau să facă ce le plăcea mai mult: să cânte și să danseze pe terenul Ukon. Okuni a pășit pe scenă. Ceilalți se urneau mai greu. Când s-a întors în culise ca să vadă ce se întâmpla, a auzit mare zarvă la intrare.

— Ce naiba faceți aici? Ați fost groaznici azi! Iar acum v-ați pus pe țipat...

— Nu noi țipăm. E un călugăr orb afară și nu știu ce tot vrea, zise Mame.

— De ce-a venit la noi?

— O caută pe Okiku.

— Pe Okiku?

Okuni a ieșit să se lămurească. În clipa aceea, Kanji îl târa pe Ganjō la o parte. Bătrânul orb, îmbrăcat în haine murdare, își strângea *jabisen*-ul la piept cu multă grijă. Densuke s-a apropiat de el.

— Ce treabă ai cu Okiku?

— E soața mea.

— Okiku? întrebă Okuni, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

Ganjō se ridică, pipăind aerul din jur.

— Okiku! Okiku! Nu m-auzi? Sunt soțul tău! Răspunde-mi!

Avea o voce plângăreață, de parcă recita un pasaj din *Heike Monogatari*. Okuni n-avea nici un chef să stea la taclale cu el.

— Îmi pare rău, însă Okiku nu-i aici. Dacă vrei s-o întâlnești, du-te în albia de la Shijō.

— Am fost acolo, dar mi s-a spus că a vândut teatrul și a plecat. M-au îndrumat spre Templul Kitano, zicându-mi că fetele de la Izumo s-au mutat pe terenul Ukon.

Ganjō continua să plângă după Okiku, dar pe Okuni a șocat-o vestea primită.

— Ceeee? Au vândut teatrul meu prostituatelor? Cine-a avut curajul? Cine?

Okuni își pierduse cumpătul. Se uita, descurajată, la Densuke.

— Nu știu cine și nici cui... Căutând-o pe Okiku, am auzit cum dărâmau fosta scenă. Cineva mi-a spus că aveau de gând să construiască un teatru nou.

Nu numai Okuni a rămas fără cuvinte. Densuke și Kanji s-au schimbat la față. Kanji i-a dat drumul lui Ganjō și a zis că dă o fugă până în albie.

— Stai! Vin și eu! strigă Okuni, scoțându-și săbiile, cutiuța și rozariul și întinzându-i-le lui Omatsu.

Și-a ridicat poalele chimonoului și a luat-o repede după Kanji.

— Nu fugiți! Dați-mi-o pe Okiku! Okiku! Okiku!

Densuke ar fi vrut să meargă și el la Shijō, dar, până la urmă l-a luat de mână pe bătrânul orb, care abia se ținea pe picioare. Având și instrumentul în brațe, se mișca și mai greu.

— În ce relații ai fost cu Okiku? îl întrebă el.

— Okiku a venit la mine și m-a rugat s-o învăț să cânte la *jabisen*.

— Am înțeles.

— Mi-a cerut să n-o ating până nu învață să cânte bine.

— Cum?

— A prins foarte repede. I-am arătat tot ce știam și eu. După aceea...

— S-a culcat cu tine?

— N-am s-o uit toată viața.

Pe Densuke l-au trecut fiori de scârbă. Se uita la bătrân cum i se prelingea saliva, cum îi tremurau picioarele în mizeria de pe drum. Era limpede că-i rămăseseră întipărite în suflet și-n trup momentele petrecute cu Okiku. Densuke o acuza în gând pe Okiku. Cum de-a putut face așa ceva? N-avea să-i spună lui Okuni... dar nu putea să scape de bătrân.

— Ganjō, îmi pare rău, dar Okiku nu se mai află în trupa noastră. S-a despărțit de noi. Eu credeam că mai e în albia de la Shijō. Noi acolo am lăsat-o... Habar n-am unde a plecat.

Tonul blând al lui Densuke l-a mai potolit pe Ganjō. O căutase în fiecare zi peste tot. A întrebat lumea... Suferea cumplit. Dacă Okiku s-ar fi ținut de promisiune, ar fi fost împreună... De când se culcase cu el, o simțea pur și simplu a lui.

Densuke îi înțelegea bine amarul și simțămintele. I se părea firesc să-i vină să înnebunească. Aflase pe propria lui piele. Pe Okuni o iubea de când o văzuse prima oară la Baian. Știa ce-nseamnă dragostea neîmplinită. Poate că, dacă ar fi apucat s-o atingă, s-ar fi zvârcolit acum în noroi, precum Ganjō.

Orbul l-a prins pe Densuke de mână, fără o vorbă, dând impresia că se lasă-n seama lui până avea s-o găsească pe Okiku. Au traversat încet orașul și-au ajuns, într-un târziu, în albia de la Shijō.

Okuni și Kanji se aflau deja acolo. Zăriseră de pe pod scena nouă și mult mai mare. Pesemne că munciseră o mulțime de dulgheri de-o terminaseră atât de repede. Lucrau și la alt gard, care arăta exact ca toate celelalte – pari aliniați printre care se vedea cu ușurință. Gardul vechi fusese deja dărâmat.

Okuni simțea că i se frânge inima. N-a fost în stare să scoată un cuvânt. Kanji a început să țipe:

— Cine v-a permis să dărâmați teatrul? Aici era Okuni – Kabuki. Cine v-a lăsat să stricați gardul și scena?

Cei care lucrau își continuau treaba, de parcă n-ar fi auzit nimic. S-a ivit îndată un bărbat bine îmbrăcat, cu răspunsul pregătit, ca și când s-ar fi așteptat la proteste.

— Magistratul ne-a dat voie să ne desfășurăm activitatea artistică în albie. Pentru teatrul ăsta, care a fost al lui Okuni, i-am plătit unui individ pe nume Sankurō și locul ne aparține.

— Cum? Sankurō?

Bărbatul a scos din buzunarul de la piept o foaie de hârtie pe care a desfăcut-o calm. Okuni nu știa să citească, dar Kanji s-a schimbat imediat la față văzând-o. Reieșea limpede că Sankurō vânduse teatrul lui Okuni în lipsa ei. Au rămas amândoi muți de uimire.

— Stăpâne! strigă bărbatul, adresându-se unui individ arogant, care apăru de după gard. Era patronul bordelului Tinere de Calitate. Îl însoțea un bărbat cu un câine negru în brațe.

Okuni a încremenit locului.

— Kyūzō!

A pus câinele jos. Animalul lătra de mama focului.

— Da, întocmai. Sunt Kyūzō. Ai văzut patalamaua, nu-i așa? întrebă el, râzând batjocoritor.

Lui Okuni i se uscase gâtul de sete, dar a reușit să-și adune toate puterile.

— Așadar, tu ai pus totul la cale. Ai complotat cu Sankurō ca să-mi distrugeți teatrul.

— Complotat cu Sankurō? Te înșeli amarnic. Eu nu mă-ncurc cu artiștii din albie. După cum ai aflat adineauri, l-am luat cu bani cinstiți.

— Numai că pământul din albie nu se cumpără cu bani. Cine-i știe valoarea? Pământul de-aici nu se vinde. A aparținut artiștilor din albie de când știu eu...

— Sankurō a fost fericit să primească bani de la patron și a plecat de-aici degrabă. Ai văzut cu ochii tăi dovada... Mă rog, dacă ai fi știut să citești, ai fi înțeles.

Kyūzō era de un calm enervant. Își dădea seama oricine că așteptase de multă vreme ocazia să se răzbune pe Okuni.

— Asta-i Okuni aia de care ziceai? întrebă patronul.

— Da.

— A... prin urmare așa arată „cea mai grozavă din țară"?

Patronul bordelului Tinere de Calitate se uita la ea ca la o vietate rară.

— Okuni, nu vrei să dansezi aici?

Okuni amuți, iar lui Kyūzō nu-i venea să creadă. Numai că patronul îi făcuse propunerea cu seriozitate.

— Okuni, te cumpăr cu totul! Haide, lucrează pentru mine!

Nu se poate ca durerea pe care a simțit-o Sanza Nagoya, când sabia i-a străpuns capul, să fi fost mai cruntă decât ceea ce trăia Okuni în clipele acelea.

Okuni s-a răsucit pe călcâie fără să scoată o vorbă. Îi venea să fugă mâncând pământul, dar renunță la impulsul de moment și a luat-o încet spre podul Shijō. Îi era greu să accepte că toată munca ei de ani de zile se dusese pe apa sâmbetei din cauza lui Kyūzō și a lui Sankurō. Pentru ea, lăcașul acela însemna ceea ce reprezintă castelul pentru un samurai. Și-a construit reputația la fel ca pe-un castel, iar acum asista la distrugerea lui. În aer plutea un vânt de primăvară, însă inima ei înghețase. Și-a amintit de propunerea scârboasă făcută de patronul bordelului. Cum de se gândise la așa ceva? Câtă nerușinare! Okuni și-a scuturat capul de parcă ar fi vrut să-l golească de amărăciune, dar nu putea uita luminița crudă și rece din ochii lui Kyūzō. Nu s-a așteptat ca dorința de răzbunare a acestuia să țină douăzeci de ani. Avea senzația că pierduse tot ce-i fusese mai drag pe lume. Absolut totul. Se întreba ce rost avea să mai trăiască.

La colțul străzii Teramachi l-a zărit pe Densuke ducându-l pe orb de mână. Densuke s-a speriat când a văzut-o lividă la față.

— Ce s-a întâmplat, Kanji?

Acesta o urmase îndeaproape pe Okuni. Îi fusese frică s-o lase singură.

— Bătrânul a avut dreptate. Sankurō a vândut totul patronului de la Yanagi-Rokujō. Am văzut documentul... nu i-am putut găsi pricină... Au căpătat aprobare legală.

— Zău?

— Cumpărătorul e o cunoștință de-a lui Okuni.

— Ce?

— Lucrează la Tinere de Calitate. Îl cheamă Kyūzō.

— Kyūzō? El a cumpărat teatrul nostru?

Când l-a văzut pe Densuke reacționând astfel, Kanji a amuțit. Și-a amintit brusc de bărbatul care aruncase bani pe scenă cu ani în urmă.

Okuni a leșinat. Densuke s-a repezit s-o prindă. Era fără pic de vlagă. Parcă ținea în brațe o păpușă. Și-a revenit însă repede.

Ganjō întrebă iarăși:

— Unde-i Okiku? Unde s-a dus?

— Nu știu, șopti Okuni.

— Prin urmare, Sankurō ne-a vândut teatrul...

Lui Densuke nu-i venea să creadă. Bombănea nemulțumit. Sankurō l-a vândut, iar Kyūzō a încasat banii. Or fi fost complici... A început să tremure tot și să tușească fără să se mai poată opri.

Ganjō s-a trezit strigând, privind spre cer:

— Edo! La Edo a plecat!

Gâtul lui plin de riduri arăta ca niște rufe șifonate. Okuni l-a întrebat încruntată:

— Ce-i cu Edo?

— Okiku a plecat la Edo, zise Ganjō. Sunt aproape sigur. A zis că pleacă la Edo după ce-nvață să cânte bine la *jabisen*. Așa o fi făcut...

— Adineauri ați vorbit de Sankurō... Cine-i? Bărbatul lui Okiku? întrebă Ganjō.

— Nu, fratele mai mare, răspunse Densuke degrabă.

Ganjō răsuflă ușurat. Lui Densuke i se făcu milă de el. „Întotdeauna mă bag în necazuri de-astea", își zise el.

Văzând că pleacă, împleticindu-se, Densuke îl întrebă:

— Încotro?

— La Edo.

— Ceeee?

— Vreau să mă-ntâlnesc cu Okiku. Dacă nu e-n capitală, mă duc s-o caut la Edo. Ce profesor aș mai fi eu dacă nu-mi găsesc discipolul? Nu are rost să trăiești dacă n-ai un scop în viață.

La Ganjō, nu era vorba neapărat de tenacitatea maestrului de *jabisen*, ci mai degrabă de patima bărbatului. Umbra cea sinistră dispăru iute de pe terenul Ukon.

— Și eu merg la Edo! zise brusc Okuni.

— Să-l cauți pe Sankurō? întrebă Kanji fără să vrea.

Okuni clătină puternic din cap.

— Nu caut pe nimeni. Mă duc la Edo să mă găsesc pe mine.

Repetă cuvintele de câteva ori, de parcă încerca să se convingă.

— M-am săturat de dansat în capitală. Plec la Edo!

În clipa aceea a avut senzația că-și revenea, că se regăsea. Orașul Edo era în plină construcție. Și starea de spirit se împrospăta într-un loc nou. Simțea cum se înviorează, ea care fusese gata să se prăbușească.

A doua zi, Nagayasu Ōkubo părăsea capitala, după programul stabilit. Alaiul a pornit de la Nijō, a trecut prin Awadaguchi, zonă situată în partea de est a capitalei, apoi prin Yamashina, spre Ōtsu, îndreptându-se către Sado. Toată lumea era binedispusă. Cortegiul care număra peste două sute cincizeci de persoane – optzeci de servitori și femei, vreo treizeci de maeștri de Sarugaku și alții – arăta cu totul impunător.

Trupa lui Okuni lipsea. Membrii ei își strânseseră lucrurile în grabă și plecaseră înaintea lui Nagayasu. Au înaintat aproape fugind mai bine de douăzeci și cinci de kilometri, până la răspântia Kusatsu. Le-a luat o zi ca să treacă prin pasul Suzuka, însă au apucat până la urmă să-și tragă sufletul. Ganjō se alăturase trupei, în schimb Sarujirō și Shikazō au rămas în capitală. Ei fuseseră slujitorii lui Sanza Nagoya și nu se simțeau legați de trupa lui Okuni. Nu țineau să se despartă de Kyōto. Nu i-a regretat nimeni, oricum. Hotărâtă să-nceapă o viață nouă la Edo, Okuni urma să-și ia rămas-bun și de la sufletul lui Sanza.

Nagayasu o fi văzut că trupa nu mai era, dar puțin probabil să fi trimis pe cineva în urmărire. Pe drumul parcurs de acesta fusese plantat câte un *enoki*[1] din patru-n patru kilometri, marcând locul de popas, unde se ținea și câte-un mic spectacol pentru a se distra.

30

În urma bătăliei pentru cucerirea Castelului Odawara, Hideyoshi i-a acordat lui Ieyasu Tokugawa, spre guvernare, șapte provincii importante din câmpia Kantō: Izu, Sagami, Musashi, Kazusa, Shimōsa, Kozuke și Shimotsuke, acesta devenind astfel unul din cei mai bogați seniori. I-a luat, în schimb,

1 Ulm japonez.

provinciile primite anterior – Suruga, Tōtōmi, Mikawa, Kai și Shinano. Hotărârea adoptată în 1590 făcea parte din strategia fostului suveran de a nu lăsa un senior să prindă rădăcini prea puternice pe un singur domeniu, fiind apoi preluată și de noul guvern.

Ieyasu trăia cu speranța într-un viitor strălucit și făcea tot ce-i stătea în puteri ca samurailor din familia Tokugawa să li se acorde șanse deosebite, căutând astfel să-și întărească poziția pe toate planurile. Încerca să evite măsurile tradiționale de strategie politică ale perioadei Kamakura și cele ale clanului rival Hōjō, a cărui prosperitate se remarcase încă de pe vremea lui Hideyoshi, prin Castelul Odawara. Ieyasu încerca să facă din câmpia Musashi temeiul puterii sale.

La vremea aceea, Castelul Edo, o construcție mică și sărăcăcioasă, aparținea unui vasal al clanului Hōjō, Tōyama. Neaflându-se în zonă de munte, nu asigura protecție în caz de atac. Însă nici nu mai era nevoie, pentru că epoca războaielor trecuse. Rolul stăpânilor de castele devenea cu totul altul, ceea ce nu i-a scăpat lui Tokugawa. Recunoștea că trebuia să dețină un castel și sub aspect strategic, dar mai important era ca acesta să ajungă centrul administrării domeniului, atât din punct de vedere economic, cât și politic. Alegând castelul în apropierea oceanului, luase în calcul și avantajul comerțului pe mare, mai ales că în golful Edo apa era liniștită, iar el reușea să concentreze mai multe rute maritime în preajmă.

Așadar, când Tokugawa s-a mutat la Edo, castelul era în paragină. N-avea nici măcar un zid exterior, buruienile îl năpădiseră, acoperișul stătea să cadă, rogojinile putreziseră. Arăta atât de jalnic, încât nici nu se putea numi castel. Nici cele aproape o sută de căsuțe din apropiere nu arătau mai bine. Vasalii s-au descurajat, însă Ieyasu a luat degrabă măsuri, repartizând cu înțelepciune sarcinile privind administrarea și controlul domeniului. Cel mai puțin l-a interesat chiar clădirea castelului în care urma să locuiască. Avea și un motiv: o parte din vasalii săi se ocupau încă de restaurarea Castelului Fushimi și nu-i putea împovăra cu prea multe responsabilități.

În februarie 1603, Tokugawa a fost numit Comandant Suprem al Forțelor de Expediție împotriva Barbarilor, iar pe data de 3 martie a dat ordin câtorva *daimyō* să înceapă lucrările pentru refacerea malului de la Edo. Suveranul fiind plecat, a preluat comanda statului, cerând ajutorul celor mai credincioși slujitori. A colaborat cu șaptezeci de seniori, printre ei numărându-se Masanori Fukushima și Kiyomasa Katō. Aceștia s-au împărțit în treisprezece grupe și s-au pus pe treabă. Fiecare a contribuit cu material și mână de lucru. Asta se întâmpla în perioada când puterea lui Hideyoshi dădea semne vădite de slăbiciune, iar Tokugawa se afla într-o ascensiune de netăgăduit. Prin urmare, s-au luat la întrecere care mai de care să-și ofere sprijinul pentru viitorul guvern care se ivea la orizont. Treizeci-patruzeci de mii de muncitori mișunau ca furnicile, nivelând dealul Kanda, precum și movilele din Suruga și Ochanomizu. Cu pământul respectiv s-au umplut gropile, construindu-se ulterior orașul. Edo se întindea pe o suprafață ce corespunde astăzi zonei dintre Nihonbashi și apropierea părții de miazăzi a cartierului Shinbashi.

Trupa lui Okuni a călătorit, poposind pe la hanuri și dând spectacole pe drum, fluturând bandiera ce o anunța pe „cea mai grozavă din țară". Când au ajuns la Edo, lucrările de umplere a terenului se terminaseră. Fiecare *daimyō* a numit, după bunul său plac, zona de care răspunsese: Owari-machi, Kaga-chō etc. La Edo s-au adunat artizani și meșteșugari din toată țara, pornind afaceri prospere.

Între timp, membrii trupei s-au obișnuit cu condițiile și n-au mai oftat după teatrul frumos din albia râului de la Shijō. Pe măsură ce mergeau prin Edo, și-au dat seama de uriașa deosebire dintre orașul nou și vechea capitală, lăsându-se încetul cu încetul pradă admirației. Aici noul era la el acasă, pe când în Kyōto, în afară de îndrăgitele castele ale fostului suveran, totul avea un iz de învechit – de la Palatul Imperial și până la conacele nobililor din cartierul rezidențial. Parc-ar fi fost clădite cu sute de ani în urmă. În pofida aerului proaspăt pe care-l aducea Kabuki, devenit o modă, acolo te copleșea o senzație apăsătoare... respirau greu până și florile de pe crengile stufoase

ale copacilor bătrâni, cu trunchiuri înnegrite de vreme. Edo era complet diferit. Pământul fusese nivelat frumos, copacii tineri nu crescuseră nici măcar până la înălțimea platoului Musashi, florile nu se deschiseseră încă, dar ici-colo își iteau capetele fire de iarbă proaspătă. Mireasma te îmbăta pur și simplu. Cartierul rezidențial din Edo mirosea a lemn. În fața ochilor se întindea oceanul. Briza se simțea în aer. Cei sosiți de pe un tărâm fără mare percepeau orașul într-un chip aparte. Pescarii treceau într-un du-te-vino permanent pe străzile orașului, strigându-și marfa plini de viață și vânzând-o din mers. Peștii de-aici nu se puteau compara cu peștișorii din râul Kamo: erau mari, feluriți și foarte ieftini.

Mai întâi, Tokugawa și-a strâns pe domeniul din apropierea Castelului Edo vasalii pe care-i controla direct, hotărând să se înalțe conacele samurailor pe platoul Yamanote. Prețuindu-i în mod deosebit pe negustori și pe meșteșugari, le-a acordat și acestora un spațiu central, considerând că unul mărginaș nu le-ar fi fost prielnic.

La Edo se adunaseră curtezane și artiști cu duiumul, evitând însă cartierul Yamanote, plin de conace ale samurailor. Cartierul bordelurilor nu se deschisese oficial, dar pe strada Dosanbori se practicau activități asemănătoare cu cele din Yanagi. Era firesc atunci ca și trupa lui Okuni să ocolească zona și s-o prefere pe cea a negustorilor și meșteșugarilor. Inițial își întindeau și-și strângeau rogojinile, încercând să găsească locul potrivit. Până la urmă, și-au înălțat un lăcaș permanent în „cartierul spectacolelor". În Edo se construia cu o viteză uluitoare și au primit și ei un loc, ca toți cei veniți să se stabilească în noul oraș. Cu tot amplasamentul favorabil, duceau lipsă de spectatori. Au avut noroc să se instaleze în preajmă o fostă căpetenie de sat, care și-a ridicat un conac impunător. Zona s-a populat în scurt timp, devenind de-a dreptul înfloritoare. Nu s-a întins chiar până în Shibai, unde se oprise Okuni, dar, oricum, foarte aproape. Adevărul e că, după ce-au străbătut orașul în lung și-n lat în căutarea unui loc, când au ajuns aici, Densuke a căzut la pat. Așadar nu se mai punea problema altor căutări. Călătoria până la Edo l-a doborât. Avea febră mare și tușea îngrozitor. Când respira, din pieptul lui se auzea un șuierat.

Cu un bolnav în grijă, nu se mai puteau odihni nici în zilele în care nu veneau spectatori. Problema cea mare în Edo o constituia lipsa mâinii de lucru... în orice domeniu. De aceea, cine era dispus să muncească își găsea repede ceva de făcut. Kanji i-a luat pe tinerii din Izumo și s-a dus cu ei la piața de pește din Nihonbashi. O forfotă de nedescris... zi și noapte. Mame căra cherestea în cartierul dulgherilor. Fetele s-au angajat slugi la conacul din apropiere, la fosta căpetenie de sat. Băiatul lui Mame, măricel acum, făcea diferite comisioane. Membrii trupei, până la unul, încercau să câștige într-un fel sau altul.

Deoarece Densuke zăcea la pat, Okuni a hotărât să întrerupă spectacolele o vreme.

— Iartă-mă! zicea Densuke fără pic de vlagă în voce.

Ardea ca focul.

— Te rog să te faci bine mai repede. Nu te mai frământa pentru nimicuri. Nu vreau spectacole fără tine.

Okuni se pregătea să-l hrănească pe Densuke. Prăjise peștele adus de Kanji, îl tăiase bucățele apoi zdrobise orezul, îl amestecase cu pește și îi dădea puțin câte puțin, ca unei vrăbiuțe.

— Iartă-mă!

Densuke își tot cerea iertare, de parcă uitase restul cuvintelor. De când începuse sezonul ploios, se simțea tot mai rău. Okuni îl îngrijea cu dăruire, chiar dacă plecase spre Edo ca să se regăsească pe ea însăși și să scape de Nagayasu Ōkubo.

— Okuni, nu-i așa că arzi de nerăbdare să dansezi? o întrebă Densuke cu voce stinsă. Abia îi deslușeai cuvintele.

— Bănuiesc că și tu, îi răspunse ea cu un zâmbet larg, încurajator.

— Îți închipui...

— Dar cât ești bolnav, nu dansăm. Eu nu dansez fără tine. Așadar, trebuie să te pui pe picioare cât mai iute.

— Te rog să mă ierți!

— Gata cu scuzele! Ții minte că mi-ai salvat viața? Crezi că pot uita? Cât am zăcut la Moriguchi, m-ai îngrijit cum n-ar fi făcut-o nimeni altcineva... până m-am însănătoșit.

Densuke închise ochii. Dincolo de ceața așternută peste ei, vedea petele roșii pe zăpada imaculată... Okuni lepădase copilul, leșinase. Își revenise încet... un an, de fapt, doi... Pe vremea aceea, fusese legat de mâini și de picioare cu treburile pentru Baian, însă toate clipele libere i le dedicase lui Okuni. Fusese tânăr și nu se gândise nici o clipă că avea să se îmbolnăvească vreodată.

Densuke nu mai avea nici o speranță de însănătoșire. Știa de ani de zile că e bolnav. Nu se simțise prea bine nici înainte de-a o salva pe Okuni, dar fusese tânăr și energic. Pesemne că drumul greu până la Edo îi grăbise boala. În adâncul inimii era fericit că Okuni avea grijă de el și chiar nu-i mai păsa de nimic. Putea muri oricând, fără păreri de rău. Cuvintele lui Okuni îi mângâiau sufletul. Lacrimile i se prelingeau pe obraji.

În căsuța din Shibai se mai afla un bărbat care le dădea bătaie de cap. Nu era bolnav, ci orb. Ganjō. Însoțise trupa până la Edo, în căutarea lui Okiku. Densuke, om blând și milos, nu se îndurase să-l alunge și s-au trezit că nu mai scapă de el. Lui Okuni nu-i plăcea deloc. De fapt, nu pe el nu-l putea suferi, ci *jabisen*-ul de care bătrânul nu se despărțea o clipă. Nici ea nu prea înțelegea motivul – poate pentru că o duruse cumplit comportamentul lui Okiku de când se apucase de *jabisen* și le ura din tot sufletul pe curtezane. Când au trecut de Suzuka[1], Okuni i-a interzis să mai folosească instrumentul, cu atât mai mult cu cât nu cânta niciodată melodii noi. Recita cum se pricepea din *Heike Monogatari* și o sâcâia îngrozitor. Dându-și seama că o supăra, Ganjō a încercat să se abțină. Până la urmă, l-au îngăduit printre ei pe bătrânul orb și fără de folos.

De când Densuke căzuse la pat, Ganjō își lua *jabisen*-ul și colinda orașul Edo. Adevărat călugăr-cerșetor. Cum lumea de aici nu era dispusă, asemenea celor din capitală, să asculte pasajele lungi și monotone din *Heike*, Ganjō hoinărea pe străzi și se oprea în fața porților, unde oamenii îi aruncau niște mărunțiș, alungându-l apoi. Așa își câștiga existența de unul singur, în

1 Localitate din apropierea orașului Ise, actuala prefectură Mie.

cea mai mare parte a timpului reușind să învețe rostul noului oraș și al celor veniți din toate colțurile țării.

— Uite, un pic mai departe există un cartier care se numește Izumo-chō. S-au adunat vreo trei sute de muncitori din Izumo... M-am gândit că ți-o fi dor de locurile natale și vrei să vorbești cu ei. Poate după ce se oprește ploaia... zise Ganjō într-o bună zi.

Apoi, le-a povestit amănunțit, lui Densuke și Okuni, ce văzuse acolo.

— Ganjō, să nu mai ieși din casă în zilele ploioase. Dacă te-mbolnăvești și tu?! se răsti Okuni la el.

Densuke dormea. Nu mai avea strop de vlagă. Dormea zi și noapte. Okuni a ieșit să aducă apă de ploaie, după ce-a umplut un urcior, s-a uitat atentă la chipul lui și l-a întrebat pe Ganjō:

— Nu s-o fi îmbolnăvit de la apă?

Toată lumea știa că, din pricina săpăturilor din zonă, apa de fântână nu era bună de băut. După mutarea sa la Edo, Ieyasu ordonase construirea unor sisteme de canalizare, dar nu se întinseseră încă în tot orașul. Oricum, nu până la lăcașul lor... De când se stabiliseră la Edo, necazul cel mare a fost apa de băut. Cu atâta șantiere, apa din Edo punea mari probleme locuitorilor. Mai ales scosul ei. Omatsu, de exemplu, fusese angajată în cartierul Kobiki tocmai pentru așa ceva.

Cu toate eforturile lui Okuni, Densuke nu-și revenea deloc. Se învinuia singură pentru prăbușirea celui care-i fusese atât de devotat. Ganjō, care tăcuse până atunci, a spus deodată.

— Eu cred că are oftică.

— Oftică?

— Dacă-i așa, e foarte grav.

— Ganjō! strigă Okuni disperată. Ce-i de făcut?

— Cu un regim sever, s-ar mai prelungi viața unui bolnav de oftică, dar boala nu se vindecă.

— Nu se vindecă?

— Am auzit că barbarii ar avea o doctorie foarte bună, dar e scumpă.

— Ganjō! Densuke a avut grijă și de tine mai mult decât oricine altcineva. Nu-l putem lăsa așa! se răsti Okuni la bătrân.

— Tocmai de aceea umblu prin ploaie ca să mai câștig și eu un bănuț, zise el, luând de la pieptul chimonoului de cânepă mărunțișul și găluștele de orez cerșite.

Oftică. Okuni era descumpănită. Auzise de boala asta... știa că săracii nu-și permiteau doctorii din străinătate, iar medicina japoneză nu progresase într-atât, încât să existe un tratament la îndemâna oricui. Văzuse în drumurile ei oameni care tușeau sau a căror tuse se transformase deja într-un hârâit greu de suportat, care slăbiseră îngrozitor... Chiar și în capitală îi întâlnise. O speria cumplit gândul că Densuke se afla într-o fază gravă și că totul era pierdut. Nu-l putea lăsa să moară. Abia acum, în situația asta disperată, a înțeles că Okuni – Kabuki nu se datora nici tobei lui Sankurō, nici flautului fostului ei iubit, Sanza Nagoya, ci firii deschise a lui Densuke, darului său înnăscut pentru dans și curajului de a fi inventat *Firul tors*. El a îmboldit-o să danseze în haine bărbătești!

Okuni a înmuiat o bucată de pânză în apă și i-a șters fruntea. Parcă ieșeau aburi din ea. I-a pus mâna pe piept. Ardea tot și respira șuierător.

„Să nu mori! Te implor! striga Okuni în sinea ei. Orice s-ar întâmpla, nu-l las de izbeliște! Vreau să trăiască!"

Îl privea stăruitor pe Ganjō, care-i spusese că „barbarii" au o doctorie cu care se vindecă oftica. Era hotărâtă să-l salveze pe Densuke. Știa însă că bătrânul orb n-avea cum să adune banii trebuincioși oricât ar fi cerșit. Nici ea n-ar fi reușit să strângă suma trebuincioasă, chiar dacă și-ar fi vândut trupul în cartierul prostituatelor. Și-a amintit că Densuke îi adusese niște hapuri la Moriguchi... cumpărate de Tokitsune Yamashina pentru Baian... Densuke le drămuise cu grijă, să-i ajungă și ei...

„Când se-ntoarce Omatsu, o să umblu prin spițerii", își zise ea, fără șovăire.

Apoi, s-a răzgândit. Se gândea să-l trimită pe el, pentru că bărbații se pricepeau mai bine la negoț.

— Kanji! Ai văzut vreo spițerie-n drumul tău?

— Poftim?

— Și ce vrei să vinzi ca să faci rost de bani? gemu Ganjō.

Okuni a simțit o durere-n piept de parcă i-ar fi înfipt cineva acolo un cuțit. Nu se gândise la asta. Cum de nu-i trecuse prin cap că se puteau face bani din lucrurile pe care le avea? Dacă le vindea, obținea bani și cumpăra astfel leacurile de care Densuke avea atâta nevoie.

— Sabia aurită a lui Sanza Nagoya. Rozariul cu mărgele de cristal primit de la Kanbei Suekichi. Cel de coral căpătat de la Hideyasu. Cutia aurită dăruită de Nagayasu Ōkubo. Numai lucruri sclipitoare.

— Vorbești serios? Chiar vrei să le vinzi? se miră Kanji.

— Da! O să le dau pe toate în schimbul doctoriilor.

— Nu mai vrei să dansezi?

— Cum să nu! Dar pentru asta nu-mi trebuie decât un chimono... Trupul să-mi fie sănătos!

„Dacă mă țin picioarele, un veșmânt și instrumentele îmi ajung. Atâta vreme cât Densuke e cu noi, lumea se adună și eu pot dansa. Deocamdată, cel mai de preț lucru e sănătatea lui."

Kanji a înfășurat sabia într-o pânză și a plecat în căutarea unui cumpărător. Lui Okuni îi rămânea cealaltă sabie. Gândul îl mai liniștea cumva.

A umblat trei zile până a reușit să găsească pe cineva, însă eforturile i-au fost răsplătite în cele din urmă. Obținuse un preț uimitor de bun. Okuni a luat banii și a pornit în căutarea leacului mult dorit. După ce i-a descris spițerului starea bolnavului, acesta i-a dat o bucată de scoarță neagră de copac, care trebuia fiartă îndelung în apă de ploaie.

Când Omatsu s-a întors de la muncă și a aflat cu ce preț obținuse Okuni doctoria, a înlemnit. Până și ea, care nu era prea deșteaptă, a înțeles cât de mult dorea Okuni să-l vindece pe Densuke... soțul ei. N-a zis nimic. A luat doar lucrurile murdare ale lui Densuke, le-a spălat și le-a pus la uscat. Apoi s-a așezat și a privit uimită cum Okuni îi strecoară licoarea cu forța, printre buze, ținându-l puțin ridicat, pe-un braț.

Starea lui Densuke nu se îmbunătățea deloc. Dormea două zile, apoi făcea febră mare, se înroșea tot și gemea de ți se rupea inima. Noaptea delira.

— Okuni! Okuni!

Okuni sărea ca arsă, îl apuca de mână și încerca să-l potolească.

— Sunt aici, Densuke. Nu plec de lângă tine.

Deschidea ochii mari și o striga iarăși. Avea mintea înceţoşată.

— Am visat că dansai...

— Nu dansez până nu te faci tu bine.

— Iartă-mă!

— Dacă bei licoarea aia amară, te înzdrăvenești cu siguranță.

Densuke încuviința precum un copil ascultător, transpira puternic și adormea liniștit. Okuni înmuia cârpa în apă, o storcea și-i ștergea sudoarea, ușor, ca să nu-l trezească. Vara a fost caniculară. Din pământul ce umpluse gropile venea o duhoare îngrozitoare. Umezeala era mai cumplită decât în capitală, greu de îndurat și pentru un om sănătos. Okuni se ruga pentru Densuke. Nu-i mai rămăsese decât să-l îngrijească și să se roage. Nici măcar nu se gândea la dans. Și-l scosese de tot din minte. Ba nu, tocmai ca să poată dansa iarăși se chinuia disperată să-l vindece. Doctoria cumpărată cu banii de pe una din săbiile lui Sanza n-a ținut nici jumătate de an. Okuni i-a dat lui Kanji să vândă rozariul dăruit de Kanbei Suekichi.

— Socot că ți-e tare greu să te desparți de el... N-am să uit niciodată cum sclipea la pieptul tău.

— Ba nu, Hideyasu zicea că nu-i arătos. Nu-mi pare deloc rău că-l dau. Nu regret nimic dacă-i vorba de cumpărat leacuri pentru Densuke. Lucrurile le mai înlocuim, dar pe el, ba.

Okuni avea dreptate. Numai că, după încă jumătate de an, s-a dus și rozariul cu mărgele de coral primit de la Hideyasu.

Abia după un an și jumătate au început să se ivească primele semne de îmbunătățire a stării lui Densuke: nu mai făcea febră, pofta de mâncare îi revenise. În pofida iernii friguroase, Densuke nu mai tușea. Okuni s-a liniștit.

— A meritat osteneala ca să-l văd iarăși în puteri. Și tu ai meritul tău... ai obținut prețuri bune pe lucrurile vândute, îi spuse ea lui Kanji.

— Dacă nu l-ai fi îngrijit tu... Ție ți se datorează totul. Nu am fost singurul care a băgat de seamă cât ai luptat ca el să se însănătoşească... și ceilalți au văzut.

— Dacă nu găseai tu cumpărători, puteam să am grijă de el... că tot degeaba.

În glasul lui Okuni nu se deslușea nici urmă de regret pentru obiectele sacrificate. Dimpotrivă, renunțase la ele cu o generozitate impresionantă. Se simțea atât de fericită că Densuke înviase, încât i se părea că nu făcuse nici un efort.

— Cartierul Yanagi! exclamă Kanji, șugubăț.

— Ce-i cu Yanagi?

— Și-n Edo există cartierul prostituatelor cu numele ăsta. Sunt vreo douăzeci de bordeluri pe strada Dōsanbori, pe malul apei. Pe zi ce trece, zona e tot mai animată... am impresia că vor să le imite pe prostituatele *kabuki* din albia de la Shijō. Pe mine nu m-au interesat bordelurile, însă e o zonă în care reușești să vinzi orice. Mi-am băgat și eu nasul prin vreo trei case de-alea și m-am oprit acolo unde mi s-a dat un preț mai bun.

Okuni îi era recunoscătoare pentru felul în care s-a descurcat, însă inima i s-a făcut cât un purice amintindu-și că-și pierduseră locuința de la Shijō din pricina unor astfel de creaturi. Iar aici, din cauza bolii lui Densuke, lucrurile ei dragi încăpuseră tot pe mâna celor de la bordeluri. Nu putea asculta întreaga poveste complet calmă.

— Yanagi din Edo nu seamănă cu cel din capitală, dar sunt sigur că atmosfera o să fie în curând și mai însuflețită. Lumea de acolo vine din toate colțurile țării... dacă dai o raită prin Yanagi, simți îndată cum stau lucrurile... Totul pare artă încropită din mers. Doar că n-au încă destui învățăcei. Tu de ce nu te duci în Yanagi să-i înveți *jabisen* în loc să cerșești prin oraș? îl întrebă Kanji pe Ganjō. Ai câștiga mai mult.

— Kanji, gata! Nu mai vreau s-aud tâmpenii! Uite, l-am trezit pe Densuke, zise Okuni pe un ton aspru, încruntându-se.

O supăra și felul în care Ganjō asculta atent ce vorbeau.

Omatsu îi freca picioarele lui Densuke. Criza trecuse și urma să ia doar doctorii care să-l înzdrăvenească. Okuni nu mai avea putere să se bucure de reușită. Se simțea tare obosită după toate strădaniile și nopțile nedormite. Dar mai ales din cauza emoțiilor trăite clipă de clipă. Acum, că Densuke își revenise, Omatsu se ocupa de el. Sau, mai degrabă, lăsa impresia că o

face. Dacă se gândea bine, era firesc... fiind soția lui. Până azi nu-și dăduse seama de asta...

Edo.

De când venise în Edo, nu făcuse decât să-l îngrijească pe Densuke. În timp ce-și aranja poalele chimonoului, a simțit brusc miros de fiertură... licoarea cu care îl pusese pe Densuke pe picioare. Arăta ca o gospodină, părul îi crescuse, corpul nu-i mai era zvelt și ferm. Timp de un an și jumătate a fiert ceai, a spălat și a avut grijă de bolnav. Nu mai rămăsese nimic din femeia *kabuki* semeață din capitală.

În tot acest timp, orașul Edo se schimbase cu o repeziciune uimitoare. Autoritățile au anunțat public refacerea castelului Edo. Câtorva seniori de provincie li s-a cerut să asigure materialele pentru a-l reclădi. Nu existau cariere în jurul orașului, așa încât blocurile de piatră pentru fundație și zidurile exterioare se aduceau de departe. Transportul pe apă era mai ieftin decât pe uscat.

Chiar pe când Densuke și-a revenit, Ieyasu Tokugawa s-a retras de la conducerea țării, cedându-i puterea celui de-al treilea fiu al său, Hidetada. Pe acesta îl preocupau cel mai mult lucrările la Castelul Edo. Seniorii din provincie se întreceau trimițând cele de trebuință. În frunte se afla Yukinaga Asano, cu trei sute optzeci și cinci de vase încărcate cu bolovani și pietriș. Din grupa lui se remarca seniorul de Izumo, Tadaharu Horio.

În porturile unde acostau vasele încărcate cu materiale era o forfotă neîntreruptă. Cea mai mare carieră de piatră se găsea în Izu. Prin urmare, trei mii de vase făceau de două ori pe lună drumul dus-întors între Izu și Edo, aducând cantități uriașe de piatră.

E greu de închipuit câtă muncă cerea apoi transportul blocurilor de piatră din port până la castel. Bolovanii mici și pietrișul se încărcau în roabe, pe când blocurile mari de piatră și cheresteaua erau purtate pe plase de oțel așezate pe bârne și trase de cincizeci sau o sută de oameni, uneori chiar o mie sau o mie cinci sute – în funcție de mărime. Stâlpii mari de lemn erau mutați pe un soi de șa. Lucrătorii cântau în timp ce împingeau încărcăturile, iar lumea adunată încerca să fie de

folos, trăgând de funiile de paie care legau blocurile de piatră. Deși seniorii locali aduseseră țărani în număr mare, ca să ajute la construcții, tot mai aveau nevoie de mână de lucru. Hamalii erau mulțumiți pentru că efortul le era răsplătit cu câțiva bănuți și cu orez. Se iscau însă tot felul de certuri atunci când se întâlneau două echipe. Ba chiar și acte de violență – trăsătură specifică orașului Edo.

Cum celor din trupa lui Okuni le plăceau zonele aglomerate, s-au alăturat și ei mulțimii entuziaste, renunțând la locurile de muncă dinainte. Așadar, într-o zi cărau bolovani pentru seniorul Masanori Fukushima, în alta, pentru Takatora Tōdō. Kanji a învățat degrabă și cântecele, iar Mame, obișnuit cu munca brută, trăgea de funii cu nădejde. Fiind în preajma portului, aflau și ultimele noutăți.

— Okuni, au adus un bloc uriaș de piatră tocmai din Izumo!

— Din Izumo?

Piatra pentru fundație și zidurile care înconjurau castelul venea în principal din Izu, însă și din regiunile muntoase Kōzuke, Awa și Kazusa. De fapt, fiecare senior își da obolul, oferindu-i lui Tokugawa, în semn de loialitate, materiale de construcție din zone îndepărtate. Dintre toți, s-a remarcat Kiyomasa Katō, cu piatra de o calitate nemaipomenită din Higo, prefectura Kumamoto. Au fost și seniori din partea de apus a Japoniei care au trimis granit de Settsu, cu blazonul familiei încrustat pe blocuri. Înainte ca asemenea vești să ajungă la urechile lui Tokugawa, ele circulau libere printre localnici.

Seniorul Tadaharu Horio din Izumo trebuie să fi avut același motiv pentru a se remarca în ochii conducătorului suprem atunci când a trimis la Edo un bloc imens de piatră, al cărui transport costase o avere și durase o grămadă de timp. E lesne de închipuit că până și Okuni s-a arătat interesată de piatra din ținutul natal.

Transportul unor blocuri uriașe obliga la măsuri de precauție speciale, mai ales că vasele cu încărcătură mare se scufundau repede pe marea învolburată. S-au înregistrat multe accidente. Supraveghetorii mergeau din port în port, de-a lungul malului, ca să poată urmări vasele. Întâmpinarea lor devenea un spectacol

impresionant. Vasul lui Tadaharu Horio și-a făcut apariția plin de măreție. Pe catarg fâlfâia steagul domeniului, cu blazonul seniorului imprimat pe el.

— E roșie.

— Da, piatra e roșie.

Blocul sosit din îndepărtatul Izumo i-a uimit pe toți cei prezenți în port. În lumina răsăritului, piatra părea de un roșu aprins. Lumea adunată a dat o mână de ajutor la așezarea blocului pe mal, o treabă deloc ușoară, motiv pentru care femeilor și copiilor nu li s-a permis să se amestece. Okuni privea de la distanță cum se legăna vasul care-l transportase și inima-i bătea puternic. Roșul i se părea pur și simplu amețitor. Pe alocuri parcă-l încrustaseră cu luminițe sclipitoare. Nu mai văzuse în viața ei un bloc de piatră atât de mare și se simțea neobișnuit de emoționată. Se întreba din ce parte a ținutului Izumo provenea.

Cei mai mulți dintre muncitori aparțineau clanului Horio. Tinerii din trupa lui Okuni au văzut câteva figuri cunoscute și au încercat să se apropie. Cineva a venit în fugă la Okuni, strigând:

— Ăla-i bloc desprins din munte de băieși!

— Ceeee?

— Da, l-au smuls din inima muntelui, lăsându-l pe Orochi să-l care apoi.

— Adică... l-au adus pe râul Hii?

— Sigur!

Hamalii au reușit să-l ridice pe mal și se pregăteau să tragă bolovanul uriaș până la castel. Funiile erau împletite în zece... ba chiar în douăzeci... Unul dintre hamali s-a urcat pe blocul de piatră și a dat tonul. A răsunat vechiul cântec din ținuturile natale. Pe Okuni a năpădit-o tristețea.

Sunt la muncă,
Dis-de-dimineață.
Aleg și încarc
Pulberea de fier.
Aprind cuptorul
În care pâlpâie
Floricele de scântei.

Fusese pe vremuri cântecul băieșilor. Poate cei care-l cântau nici nu-i mai știau înțelesul... dar nu conta. Cine se mai gândea la legătura dintre bolovanul roșiatic și jerbele de scântei din cuptor? Nu-i preocupa decât să aducă blocul acela din inima muntelui. Okuni a luat frânghia și a început să cânte. Cum de rezistase tentației atâta amar de vreme?... tot timpul cât îl îngrijise pe Densuke... Cânta și trăgea alături de bărbați.

La un moment dat, s-au oprit. Sute de suflete își uniseră forțele, numai că frânghia a plesnit și blocul de piatră s-a răsturnat în mijlocul drumului. Câteva clipe a domnit panica totală. Apoi, încetul cu încetul l-au așezat iar pe bârne și lumea a hotărât un răgaz de odihnă.

Când s-au oprit, Okuni a respirat adânc și a privit, fascinată, piatra roșie.

„E piatra băieșilor... Cred că și cei din Edo știu că se cheamă granit. Nu e granit alb... pesemne că în munții din Izumo există mult fier... și ăsta-l colorează. În câmpia Izumo nu se găsesc asemenea pietre... le afli doar în inima muntelui, unde băieșii aleg fierul de granit. Și tata spărgea blocuri uriașe, roșii ca acesta. Mama, fiică de topitor, s-a îndrăgostit de omul în ale cărui vene curgea sânge de oțel. Râul Hii i-a înghițit pe amândoi, dar în mine clocotește sângele lor", își zise ea cuprinsă de emoție.

Căpetenia muncitorilor a dat semnalul să reînceapă lucrul și bărbații au apucat frânghia cu nădejde. Blocul imens s-a pus iar în mișcare. Bârnele pe care-l târau făceau mare zgomot, lăsând urme adânci în pământ, de parcă voiau să-l strivească. Hamalii duceau blocul de piatră într-o procesiune care înainta mai încet decât cea a împăratului și era mai măreață decât cea de la sărbătoarea Gion. În pofida înaintării anevoioase, muncitorii continuau să cânte. Jumătate din ei erau din Izumo, iar Okuni îi domina cu vocea, mândră de melodiile din ținutul ei natal. Nu se-ndoia nici o clipă de valoarea granitului roșu de Izumo, căruia i s-a dat drumul pe râul Hii. Încărcat apoi pe vasul special, a trecut prin strâmtoarea Shimonoseki, a intrat în Marea Japoniei, ocolind cu măiestrie furtunile; a lăsat în urmă Ōsaka, apoi Kumano și, după o călătorie din cale-afară de lungă, a ajuns la Edo. Cu peripeții cu tot, darul făcut de către Kiyomasa Katō noului conducător avea o valoare și mai mare.

Okuni dansa veselă în mijlocul muncitorilor asudați de trudă.

„Cânt și dansez iarăși... Nu-mi vine să cred!"

Era din ce în ce mai emoționată, cu atât mai mult, cu cât se afla în preajma blocului de piatră desprins din munte de oameni ca tatăl ei. Se simțea fericită că a venise la Edo. Parcă se trezise iar la viață după răstimpul în care se dăduse la fund.

Șirul de oameni se apropiase de cartierul Yanagi. La ferestrele bordelurilor s-au ițit capete curioase, machiate strident. Când le-a zărit, Okuni le-a socotit o nouă provocare și a început să cânte cu putere. Muncitorii îi țineau isonul. Blocul uriaș de granit roșu, tronând pe bârnele imense, te orbea cu strălucirea lui.

31

Okuni știa puține despre blocul de granit roșu, darul făcut lui Tokugawa de seniorul Horio. Nici n-o interesa prea tare în ce parte a castelului îl vor așeza. Pentru ea conta altceva: simțea din nou clocotul vieții și dorința de a dansa. S-a întors la căsuța din Shibai în goana mare.

— Densuke, nu mai pot... Vreau să dansez!

Okuni avea tonul unui copil răzgâiat, care-și bate părinții la cap până ce capătă jucăria dorită. Slăbit de boală, Densuke s-a ridicat doar pe jumătate.

— E firesc. Mă străduiesc și eu să-mi revin cât pot de repede...

N-a răspuns așa doar din recunoștință pentru că-l îngrijise atâta amar de vreme. Pe el îl fermeca mai mult Okuni-dansatoarea decât femeia obișnuită care stătuse lângă el zi de zi, timp de un an și jumătate. Îl îngrijora cu-adevărat că Okuni își pierduse din mlădierea trupului în răstimpul cât îl veghease. Era mai fericit văzând cum renaște în ea dorința de a dansa decât la gândul că se însănătoșește. Trebuia să se dea jos din pat chiar dacă-i era încă foarte greu. Nu-și permitea să-i mai pună răbdarea la încercare lui Okuni.

Okuni n-a fost singura impresionată de blocul de granit roșu. Cu toții parcă prinseseră aripi. După ce-au cules informații temeinice despre ce se întâmpla la Edo, s-au strâns ca să

se sfătuiască unde să arboreze bandiera teatrului și unde să-și reînceapă spectacolele.

Omatsu a intrat în casă chiar atunci. Arăta ca vai de lume de câtă apă cărase. Se îngrășase și o dureau mâinile și picioarele. Semăna cu un crustaceu diform și părea mai agitată decât de obicei, arătând și mai caraghioasă.

— S-a deschis un teatru Kabuki în cartierul Kobiki. Și-au atârnat și o bandieră pe care scrie „Cea mai grozavă din țară".

Vestea a picat ca un trăsnet nu numai pentru Okuni, ci pentru toată trupa.

— Ceeee?

— Și-au construit un lăcaș, nu se vede înăuntru, dar au steagul acela...

„Cea mai grozavă din țară"?

Dură provocare! N-aveau să îngăduie nimănui să-și ia un asemenea nume! Sakiko Konoe i-l dăduse lui Okuni... un titlu acordat întâi de Nobunaga și apoi preluat de Hideyoshi. Nu va îngădui nimănui să i-l fure.

— Kobiki? întrebă Okuni.

Omatsu încuviință.

— Atunci, hai să ne așezăm și noi în Kobiki!

Din cuvintele ei reieșea limpede că n-avea de gând să se dea bătută.

— Bună idee! Ai dreptate, Okuni. Să lăsăm spectatorii să aleagă cine-i cel mai bun din țară. Doar n-o să aibă curajul să-și pună steagul lângă al lui Okuni! N-au cum sta două asemenea bandiere una lângă alta! zise Densuke.

Toți membrii trupei socoteau ideea grozavă. N-aveau cum exista două teatre cu aceeași inscripție. Spiritul de întrecere i-a trezit pe toți din amorțeală.

Kobiki, cum îi sugera și numele, era cartierul cherestelei sau al dulgherilor, aproape de castel. În aer plutea miros de lemn proaspăt. Lângă podul Kinokuni se găseau multe companii de transport pe mare. Negoțul pescăresc înflorise. Și nu doar el. Se întâlneau la tot pasul fel de fel de prăvălii cu ce vrei și ce nu vrei. Înspre răsărit se întindea un teren de călărie imens, cunoscut în întreg orașul. Teatrul despre care le vorbise Omatsu

era un doar lăcaș mic și părăginit, împrejmuit cu rogojini grosolane. Părea o trupă compusă din cel mult patru sau cinci membri.

Okuni și ceilalți și-au împărțit treburile și s-au răspândit care încotro. Nu pentru că n-ar fi avut ce mânca, dar mai întâi de toate trebuia să observe cu atenție fiecare zonă. Își repetau mereu că veniseră la Edo să capete faimă de artiști, să cânte și să danseze. Fiecare își dorea asta, prin urmare nu se puteau lăsa pradă disperării și delăsării. Pentru Okuni sosise momentul să țâșnească și entuziasmul ei i-a cuprins și pe ceilalți.

Odată ales locul, primul lucru pe care-l aveau de făcut era să-i pună în umbră pe cei care se lăudau că sunt grozavi. Cu banii economisiți, au cumpărat materiale, au construit scena, acoperișul și zidurile, iar la urmă, gardul. Lăcașul lor nu se putea compara cu cocioaba de-alături.

Trecuseră doi ani de când plecaseră din Kyōto. Aveau, în sfârșit, teatrul dorit, la intrarea căruia au atârnat cele două bandiere: „Okuni – Kabuki" și „Cea mai grozavă din țară". Kanji și-a luat clopotul, Mame, toba, iar un tânăr din Izumo, flautul. Acompaniați la instrumente, s-au apucat să cânte melodii vesele, la modă în capitală. Okuni dansa parcă plutind pe un nor de fericire. Deși doi ani de zile nu cântaseră și nu dansaseră, scena proaspăt ridicată răsuna ca și când nu s-ar fi desprins de ea nici o clipă. Spectatorii – negustori și muncitori din zonă – adunați să-i admire au răspândit degrabă vestea că trupa Okuni – Kabuki este nemaipomenită. Unii strigau chiar în gura mare c-au văzut-o pe cea care-și câștigase faima de „cea mai grozavă" în capitală. Trupa vecină și-a strâns îndată rogojinile și bandierele, dispărând fără urmă. N-aveau de ales, cât timp adevărata Okuni – Kabuki se afla în preajmă.

Ganjō părăsise grupul. Densuke s-a îngrijorat când a observat, dar Okuni l-a liniștit îndată:

— A venit la Edo s-o caute pe Okiku. S-a obișnuit deja cu orașul, așa că n-ai de ce să te frământi.

Okuni nu aflase prea multe lucruri despre Ganjō, însă Densuke se temea de o eventuală întâlnire a acestuia cu Okiku și Sankurō. În definitiv, trebuia să recunoască și el că-l primiseră printre

ei până la Edo și n-aveau nici o obligație. Nu făcea parte din trupă. Okuni uitase prea repede că tocmai Ganjō îi lămurise ce boală avea Densuke și că lui îi datora găsirea leacului potrivit. Însă nu suporta *jabisen*-ul și pace.

Veșmintele luxoase primite odinioară de la Kanbei Suekichi se duseseră pe doctorii și nu le mai rămăseseră decât cele vechi și agățate la poale. Pe Okuni însă n-o deranja că nu purta un chimono strălucitor, dacă trupul o asculta. Dansa ca în transă.

Spectatorii din Kyōto se săturaseră pesemne de Nenbutsu Odori, dar pe cei de-aici îi fascina erau pur și simplu călugărul în mantie neagră preschimbat într-o femeie frumoasă. Nu mai văzuseră așa ceva. Îi fermeca totul, dar mai ales pașii ușori și vioi ai dansatoarelor din Izumo. Nu-și puteau dezlipi privirile de la fete.

Faima trupei lui Okuni s-a răspândit iute și în rândul samurailor. Toată lumea a auzit că venise la Edo „cea mai grozavă din țară". Au început să curgă invitațiile din partea samurailor de rang înalt, cu vile impunătoare în cartierul central Yamanote. Au constatat curând că duc iarăși aceeași viață agitată ca atunci când Sankurō intrase în grațiile lui Baian, când se găsiseră sub protecția lui Kanbei Suekichi sau când îi frecventaseră pe nobilii din capitală.

În foarte scurt timp, în apropierea teatrului lui Okuni s-au mai construit vreo două lăcașuri cu bandiere pe care scria „Curtezane – Kabuki" sau „Femei – Kabuki". Spectatorii s-ar fi putut lăsa lesne păcăliți de asemenea nume. Okuni n-ar fi trebuit să aibă motive de îngrijorare, însă o scotea din minți prezența curtezanelor.

— Densuke, noi am venit la Edo să pornim o viață nouă, să facem lucruri pe care nu le-am mai făcut... și ne trezim acum că dansăm ca altădată. E de neiertat! Doar nu suntem proști.

— Nu cred că e cazul să ne grăbim, Okuni. Abia am început. Nu te-ncântă veșmintele primite de la samurai? Ele înseamnă totuși ceva...

Simțindu-se vinovat pentru cei doi ani de pauză, Densuke încerca s-o liniștească.

— Om fi având noi lucruri noi, dar dansurile tot vechi rămân. Nici cântecele nu-i interesează pe locuitorii din Edo. Mă înnebunește gândul că la *jabisen*-ul a ajuns la modă.

Se pare că în răstimpul cât stătuseră ei departe de lume, melodiile cântate la *jabisen* prinseseră aripi și zburaseră din capitală tocmai la Edo. Câțiva dintre samuraii de rang înalt chiar se miraseră că instrumentul lipsea din trupa lui Okuni. Când i s-a reproșat, replica ei a venit iute:

— Cea mai grozavă din țară n-are nevoie de *jabisen*.

Okuni ținea capul sus, mândră. Le disprețuia fățiș pe curtezanele *kabuki*. Altfel n-avea cum să se deosebească de ele. Nu-și dădea seama că tocmai faptul că nu era în pas cu moda o cobora în ochii locuitorilor din Edo.

— Densuke! Aici nu e cum am crezut eu. Nu trăiesc la fel de puternic pe scenă. Parcă nici nu-mi place.

Spectatorii nu strigau și nu aplaudau ca în capitală, păreau absenți sau priveau fără interes. Poate și pentru că ei nu știau cine a fost Sanza Nagoya. E adevărat că la pieptul lui Okuni nu strălucea nici șiragul de mărgele din cristal primit de la Kanbei, și nici cel de coral dăruit de Hideyasu. Chiar dacă ar purta o sabie la șold, cei din Edo tot n-ar pricepe cine-a fost Sanza și nu i-ar impresiona cu nimic. N-ar înțelege că Okuni, de fapt, juca rolul celui mai renumit tânăr flușturatic din Kyōto. Era firească reacția de indiferență din partea lor. La Kyōto, veșmintele „barbarilor" se aflau la mare preț. La Edo, lumea trăia prea intens ca să se gândească la lucruri rafinate. Bărbații de-aici se îmbătau criță, iar muzica stridentă a *jabisen*-ului se potrivea perfect distracțiilor zgomotoase și orașului gălăgios.

Okuni nu voia să accepte asta.

Totul se întâmpla pe dos aici. Deosebirea între ce-și imaginase Okuni despre Edo și ceea ce era, de fapt, o dezamăgise profund. Lucrurile care-i plăceau lui Okuni nu se găseau în Edo, ci la Kyōto. Prin urmare, socotea că păpise cu stângul în Edo.

Densuke o înțelegea întrucâtva. Stătea cu brațele încrucișate și se gândea la o soluție. Recunoștea și el că le lipsea ceva, că spectacolele date până acum nu fuseseră chiar pe măsura așteptărilor, dar nici reacția privitorilor nu era pe placul lui Okuni.

Trebuia schimbat ceva. Reputația câștigată de Okuni în capitală se va topi precum gheața la soare. Din cauza bolii lui, pierduseră doi ani prețioși, fără să prindă pulsul vieții. Se chinuia să găsească o idee salvatoare.

— Densuke, nu vreau să spun că în Edo nu-i nimic atractiv. O fi... Eu mi-am închipuit că Edo e așa cum l-am văzut și l-am trăit în clipele în care au adus blocul ăla de piatră din Izumo... Am dansat în voie... Atunci m-am simțit minunat.

— Care bloc de piatră?

— Un bolovan imens desprins din munte și cărat pe râul Hii, iar apoi până la Edo, pe Marea Interioară. Se auzeau sute de pași bătând pământul când duceau blocul acela. Lumea cânta... parcă deslușeam și glasul munților din ținutul meu... și susurul râului... și vuietul mării. Am dansat ca o smintită.

Pe măsură ce-i povestea lui Densuke, Okuni se înflăcăra tot mai tare. Simțea că trăiește cu-adevărat... ca atunci când trăsese de frânghie în timp ce cântase cât o ținuse gura... chiar dacă răgușise. Parcă înviase din morți...

Densuke o privea tăcut. Fusese bolnav și nu participase la spectacolul aducerii blocului de piatră, însă nu-i era greu să-și închipuie prin ce trecuse ea. Știa cât e de sensibilă la sunete. Trupul ei absorbise pesemne vitalitatea noului oraș, iar Okuni dorea să exprime totul prin dans. Nu se putea abține. Orice zărea devenea cântec și-i punea întreaga ființă în mișcare. Și Sankurō a făcut-o să danseze... și Sanza Nagoya. Acum ardea de nerăbdare să se găsească pe ea însăși în Edo... fremăta.

Densuke părea neputincios. Deși scăpase de crize, nu se întremase încă îndeajuns și-i venea să plângă de necaz.

— Okuni! strigă Densuke, aproape gemând.

— Ce e?

În clipa aceea și-a dat seama că orice ar fi avut de spus, nu trebuia să i se adreseze pe așa un ton. O povară uriașă îi apăsa inima.

— Dacă vrei să dansezi la Edo, trebuie să accepți *jabisen*-ul.

A răsuflat ușurat, reușind să-și spună părerea. Numai că Okuni s-a împotrivit propunerii, străfulgerându-l cu privirea de-i venea să intre-n pământ.

— Eu n-am să accept în veci instrumentul ăsta. Nu pot să-l sufăr. E pentru Okiku, nu pentru mine. Nici nu vreau s-aud! continua ea să țipe.

Lacrimi mari i se rostogoleau pe obraji. Nu se sinchisea să și le șteargă. Continua să dea din cap disperată.

— La mine-n teatru n-ai să vezi *jabisen*. Fără porcăria asta la Okuni – Kabuki! O să-i spun lui Kanji să adauge pe bandieră: Nu se cântă la *jabisen*.

Nu hohotea, însă lacrimile continuau să-i curgă nestăvilite. Nici ea nu înțelegea motivul plânsului, dar lui Densuke i se părea tare drăguță așa, supărată. Înșira mai departe numai prostii. I s-a făcut brusc dor de Okiku. Dansa foarte bine. Și-a amintit și de Ganjō... cu câtă grijă ținea instrumentul în brațe...

„Unde-o fi bătrânul ăla orb? O mai caută pe Okiku?" se întrebă ea.

Când a văzut-o pe Okuni plângând, Densuke și-a dat seama că scăpase o vorbă nepotrivită. Cu siguranță că ea nu putea asocia *jabisen*-ul decât cu prostituatele și cu Okiku, care i-l furase pe Sankurō. Nu se așteptase să fie atât de încăpățânată, dar nu regreta că deschisese discuția. Trebuia să facă ceva... să fie în pas cu moda. Ea nu suporta locul al doilea.

Nemulțumită de mersul lucrurilor, Okuni a dormit foarte prost, dar când s-a luminat de ziuă, s-a ridicat și a dansat fără întrerupere. Întors acasă, Kanji a anunțat-o, amărât:

— A mai apărut o „cea mai grozavă".

— Unde?

Toți s-au schimbat la față, cu excepția lui Okuni.

— Câte „cea mai grozavă" pot exista în același timp! zise ea cu dispreț în voce.

— Vorbesc serios. La Yanagi...

Tinerii au pornit degrabă spre cartierul bordelurilor de pe strada Dosanbori. Au revenit, palizi precum ceara.

— Îngrozitor! au exclamat deodată.

Mame a explicat, dintr-o suflare, cele văzute:

— Nu-mi venea să cred. O prostituată îmbrăcată bărbătește, purta la piept rozariul de cristal al lui Okuni... și avea prinsă

la brâu și sabia lui Sanza. O alta, într-un chimono înflorat, cânta și se acompania singură la *jabisen*.

Densuke a văzut iar negru în fața ochilor. Ca să-l salveze, Okuni își vânduse toate lucrurile *kabuki* prețioase... Au ajuns în cartierul curtezanelor și, pe bună dreptate, se chemau acum „cea mai grozavă trupă". Arborau bandiera ca dovadă.

— Nu e cea mai bună dansatoare doar pentru că are la gât rozariul de cristal, spuse Okuni, râzând. Nu face decât să mă copieze, nu-i așa?

— Și nu-i porți pică?

— Nu. Prostituatele din capitală începuseră și ele să danseze în albia de la Shijō imitându-mă... Astea de-aici nu-s mai breze. Nu-s în stare să născocească nimic. De ce să le urăsc?

— Necazul e că-i entuziasmează pe spectatori.

— Dacă-i atrag prostituatele, înseamnă că eu n-am de ce să mai dansez pentru ei, zise Okuni ridicând din sprâncene.

Nu după multă vreme, au auzit că a apărut o „cea mai grozavă" și în cartierul Shibai, unde stătuseră înainte. Lui Kanji, care scrisese pentru prima oară cuvintele pe bandiera lor, nu-i venea să creadă. A dat fuga să se convingă. La întoarcere, văzându-l tras la față, Okuni l-a luat peste picior:

— Kanji, unde crezi că o să mai fluture o asemenea bandieră mâine?

Așa s-a și întâmplat. În scurt timp, astfel de bandiere s-au ivit în toate cartierele din Edo: Sakai, Fukiya, Hirokoji din Nakabashi... „Cea mai grozavă" își pierduse semnificația inițială, ajungând eticheta oricărui spectacol în care se dansa Kabuki. La început, oamenii de rând nici n-au putut descifra cuvântul „Kabuki".

— Ce să-i faci? Așa-i în capitala noului conducător! exclamă Okuni, pufnind în râs.

Puțin probabil să-și fi dat seama că râsul ei era nervos. Densuke a considerat mai înțelept să nu comenteze.

Brusc, vântul plăcut de toamnă a lăsat locul serilor reci de iarnă. În Kobiki nu era chiar o plăcere să stai pe frig. Și numărul spectatorilor scăzuse îngrijorător. Onei a propus să reînceapă lucrul ca să-și câștige existența. Posibil să fi fost ideea lui Mame,

Onei nefiind prea vorbăreață. Ei doi se înțelegeau de minune, aveau și un copil... Propunerea i-a luat pe toți prin surprindere.

În colțul opus, Kanji și Okane se certau tot timpul, mai ales de când veniseră la Edo. Nu scandaluri mari, însă mereu aveau ceva de împărțit. În capitală, Kanji răbufnea când spectatorii o sorbeau din priviri. Gelozia îl omora, iar aici... erau obligați să lucreze și în locuri diferite... Din fericire, Okane nu reacționa prea aspru. Ea a liniștit-o pe Onei.

— Chiar cu spectatori puțini, mai bine dansăm în Kobiki. Nu ne lăsăm!

Okuni tăcea. Densuke nu scotea o vorbă. Nici ceilalți nu știau ce să zică. Densuke părea totuși cel mai încântat de propunerea lui Okane. Abia reîncepuse și el să danseze și, cu toate că în Edo nu-și câștigase reputația de care se bucurase în capitală, n-avea nici un chef să se întrerupă iarăși, pentru a porni să-și caute de lucru. Își amintea cu plăcere de entuziasmul publicului de-acolo, de momentele în care Okuni, jucând rolul stafiei lui Sanza Nagoya, i-a pus pe jar pe toți, stârnind o admirație fără margini. Dar de-atunci trecuseră aproape trei ani și păreau cu toții prea puțin încrezători în viitor.

— Eu aș vrea să mă înapoiez la Izumo, spuse una dintre tinerele fugite de-acasă cu ocazia pelerinajului organizat de Marele Templu.

Când se alăturase trupei, cu nouă ani în urmă, Okuni se afla în plină ascensiune, recunoscută drept „cea mai grozavă din țară". Însă de la plecarea din Kyōto viața ei nu se deosebise cu nimic de cea trăită pe vremea când vindea amuletele Templului. În serile fără spectatori, se simțea inutilă și o cuprindea o tristețe copleșitoare.

Okuni a privit-o mirată, însă n-a comentat în nici un fel.

„Of, Doamne! Izumo? Cât e de departe!" își zise în sinea ei.

Și-a amintit îndată ziua în care trăsese de frânghie... blocul de granit roșu al băieșilor din munte. Probabil că momentele acelea le-au stârnit dorul fetelor și de-atunci se gândesc să revină pe meleagurile natale.

La Edo, iarna era mai blândă și mult mai ușor de îndurat decât la Kyōto, unde frigul îți pătrundea până la oase. În pofida necazurilor iscate de boala lui Densuke, nimeni din trupă n-a

prins măcar un guturai. Dar, când se lăsa frigul, spectatorii dispăreau, iar ei nu se mai simțeau în siguranță, siliți să-și câștige cumva existența și să găsească o rezolvare. Dansurile vechi nu mai aveau căutare. Viitorul părea din ce în ce mai sumbru. Până și pe Okuni o îngrijora situația. Așadar, cu tot avântul pe care i-l dăduse dansul liber din ziua în care sosise blocul de granit din Izumo, socotea că ar fi fost nimerit ca, pentru o vreme, să-și vadă fiecare de treaba lui.

Exact în momentele acelea de derută a primit o invitație neașteptată. Zăpada se transformase în lapoviță până dimineață, iar membrii trupei stăteau zgribuliți în căsuța lor, încercând să se încălzească la focul de surcele adunate de ici-colo. În ușa căsuței lor au apărut trei samurai înfrigurați, care i-au salutat cu un ton rezervat.

— Aici e teatrul lui Okuni, nu-i așa?

— Poftim?

— De baștină din Izumo... Avem un mesaj de la seniorul de Iwami. Vă rog să vă pregătiți îndată de drum.

Lui Okuni i se părea că n-a auzit bine, așadar a încercat să-i descoasă.

— Vreți să spuneți că e vorba de seniorul ținutului Iwami, care se învecinează cu Izumo?

Deși samurai de rang inferior, au început să țipe, crezând că-și bate joc de ei.

— Încetați cu ironiile! Suntem mesagerii seniorului Nagayasu Ōkubo. Hai, grăbiți-vă!

În prima clipă au înlemnit cu toții. Apoi, au simțit că li se aprind obrajii. Ōkubo îi cunoscuse pe terenul Ukon, îi poftise la Sado, numai că ei o luaseră la sănătoasa și porniseră spre Edo. De-atunci se scurseseră trei ani și seniorul le ieșise cu totul din minte. Se pare însă că el n-o uitase pe Okuni, de vreme ce știa exact unde se află.

— Ce ne facem? întrebă Kanji.

Își dădeau bine seama că n-aveau cum să mai fugă de el și se și gândeau la urmări. Okuni s-a hotărât pe loc.

— Hai să mergem!

Au început imediat pregătirile de plecare.

Domeniul lui Nagayasu Ōkubo nu era peste măsură de mare. Fusese numit guvernator de Mino în anul 1600, apoi a preluat supravegherea proprietăților lui Ieyasu, numărându-se printre cei mai harnici și mai destoinici vasali ai săi. Priceput la tot ce ținea de minerit, i s-a încredințat administrarea minelor de aur din Iwami și Sado, iar de când se descoperiseră prețioasele mine de aur din Izu, a primit și conducerea lor. El a fost inițiat și bornele indicatoare de-a lungul drumului principal. Nu stăpânea teritorii prea întinse, dar munca lui cuprindea toată țara și ajunsese să aibă un venit uriaș. Reședința lui de bază se afla la Takiyama, însă mergea acolo cel mult o dată pe an. Și-a construit un conac și în a doua incintă a noului castel, iar hambarul cu avuțiile adunate acolo rupea gura târgului. Mai avea și altele. Oricum, se putea mândri, fără rezerve, cu cel mai înalt respect de care s-a bucurat vreodată un vasal, fiind extrem de influent. Progenitură a unui maestru de Nō, n-a suferit niciodată de complexe de inferioritate. Ba dimpotrivă, a dus tot timpul o viață luxoasă, plăcându-i să iasă în față oriunde și oricând. Aduna bogății peste bogății, impresionând puternic prin curajul său. N-a fost niciodată zgârcit ca Ieyasu. Întotdeauna a pus binele mai presus de orice.

După moarte, conduita i-a fost aspru criticată. Deși ascensiunea lui fără precedent i s-a datorat lui Ieyasu, urmașii săi din clanul Tokugawa au interzis familiei să folosească sicriul de aur pregătit din vreme, iar soția, concubinele, copiii și nepoții urmau să aibă un sfârșit tragic. Nici în cele mai negre gânduri Nagayasu nu prevăzuse un deznodământ atât de crunt.

Okuni și ai ei înaintau anevoie prin lapoviță. Acceptaseră invitația lui Nagayasu mai mult de teamă ca nu cumva seniorul să se răzbune dacă fugeau iarăși de el.

— Okuni, ce bine-mi pare că te revăd!

Nagayasu împlinise șaizeci și doi de ani. Purta un veșmânt negru cu blazonul familiei și stătea în camera de oaspeți, cu pipa în mână pe o pernă din brocart auriu, cu spatele la alcov. Foițe de aur acopereau pereții și puzderie de ornamente din

aur lăcuite îți luau ochii. Seniorul se afla într-o stare de spirit deosebită.

— Am auzit din toate părțile că „cea mai grozavă din țară" a plecat din capitală. Atunci când trebuia să mergem împreună la Sado, ai dispărut. Am trimis lumea să te caute, dar degeaba. Nu mi-a găsit-o nimeni pe Okuni. Acum vrei să-mi dansezi?

— Cu plăcere.

Okuni s-a liniștit. Se temuse să n-o certe pentru că fugise atunci de el. Nici n-ar fi știut ce motiv să invoce. Nu-i venea să creadă că n-o învinuia deloc. Însă Nagayasu, chiar dacă un pic cam repezit, nu era răzbunător.

— Hai, dansează mai repede!

— Fac îndată pregătirile.

— Ce pregătiri? Lasă-le! N-am nevoie să te mai împopoțonezi. Dansează așa cum ești! zise el nerăbdător, atingând-o cu evantaiul.

Okuni s-a speriat și a ridicat privirea. Atunci i-a zărit ochii reci și ridurile feței prelungi, ca brăzdate de sabie. Expresia aspră de pe chipul său nu se potrivea câtuși de puțin cu decorul. Okuni văzuse alaiul fostului suveran, o impresionase puternic, dar când a observat cât de cochet era bătrânelul din fața ei, dichisit până-n vârful unghiilor, a cucerit-o farmecul lui irezistibil. Era pus la punct până la cel mai mic amănunt.

— Okuni!

— Da, vă rog.

— Poți dansa cu un evantai ca al meu? E cam mare...

— Da... nu... nu știu.

— De ce mă privești astfel?

— Da... nu...

Okuni se emoționase. Aproape inconștient, a scos o cutiuță din buzunarul interior al chimonoului și a pus-o în fața lui. De fapt, se hotărâse să i-o înapoieze împreună cu scuzele de rigoare în cazul în care i s-ar fi reproșat fuga de-atunci.

— Ce-i cu aia?

— E o comoară pe care mi-ați oferit-o dumneavoastră.

Unul dintre slujitorii săi a luat-o și i-a înmânat-o lui Nagayasu. Uitându-se cu atenție, a remarcat blazonul familiei incrustat

în aur. Și-a amintit că fusese a lui, însă uitase că i-o dăduse lui Okuni. A deschis-o degrabă și a văzut neatinse prețioasele medicamente. I-a măsurat pe toți din cap până-n picioare și a priceput cât de greu o duceau. Veșmintele de pe ei se zdrențuiseră. Nagayasu chiar nu înțelegea cum de ajunseseră astfel și ce fel de pregătiri ar fi vrut Okuni să mai facă. Oricum, privind cutiuța, a fost teribil de mișcat.

— Okuni!

— Da...

— În cutiuța aceasta sunt niște doctorii prețioase care vindecă orice. Nu există boală care să le reziste. Ți-o las ție. O vrei?

Okuni a făcut o plecăciune reverențioasă. Nu o măgulea atât mărinimia lui Nagayasu, cât vestea că în cutia aurie stăteau ascunse medicamente chinezești miraculoase. Ce ignorantă fusese! Dacă ar fi știut, l-ar fi vindecat pe Densuke și n-ar mai fi mânat-o nevoia să se despartă de obiectele ei dragi... și n-ar fi trecut un an și jumătate fără să danseze...

Regretele nu-și mai aveau rostul. Okuni se simțea în culmea fericirii că i-o oferea din nou. Strălucirea aurului o fermecase de la bun început, dar nu se gândise nici o clipă la valoarea din interior. Înțelesese de la Ganjō că boala lui Densuke era fără leac, putând fi ușurată doar vremelnic. Avusese mare noroc că nu vânduse și cutiuța lui Nagayasu. Nu că i-ar fi fost greu să renunțe la ea. Poate că nici n-ar fi găsit cumpărător, cutia având incrustat pe ea blazonul familiei Ōkubo. Orice s-ar spune, era totuși mare senior... peste măsură de prețuit. Okuni își dăduse seama de asta încă din ziua în care asistase la procesiunea cu care urma să părăsească orașul Kyōto.

Okuni o prinse de brâu, impresionată de gestul amfitrionului. Întoarse evantaiul lui Nagayasu cu partea exterioară spre el, se ridică de jos și începu să cânte.

Am părăsit fermecătoarea capitală,
Pornind într-o călătorie lungă,
Ce ne-a purtat pașii spre declin
Și-amărăciune multă.

În timp ce dansa, răsucea evantaiul în toate pozițiile și direcțiile, obținând efecte de culori și nuanțe incredibile: de la auriu până la roșu-închis.

„Greu. E foarte greu", își zise Okuni, trecându-l dintr-o mână în alta. A observat că pivotul principal al evantaiului nu era din bambus, ci din aur. Așa se explica și greutatea lui. A început să cânte pe un ton mai înalt, fără să-și dea seama. Era copleșită.

Am trecut cele opt poduri
De peste râurile
Ca niște fire de păianjen
Și m-am aruncat
În torentul nemilos al vieții.

N-avea de gând să se lase învinsă de-un obiect. Soarta trupei se afla în mâinile ei. O singură greșeală și totul se ducea de râpă. Densuke a înțeles din clipa în care și-a deschis evantaiul că se simțea în largul ei. Dansa cu pași vioi, iar vocea-i răsuna tulburător. Era cu totul diferită de ziua precedentă. Era Okuni care-l fascinase de-atâtea ori.

În conacul lui Ōkubo se găseau, pe lângă vasali și slujitori, și numeroși artiști. Când erau poftiți să cânte, cântau. Când li se cerea să danseze, dansau. De li se dădea sake, se îmbătau. Rolul lor era să însuflețească atmosfera. Okuni părea să-i intimideze.

Adevărata „cea mai grozavă din țară" le apăruse în fața ochilor. Erau absolut convinși. Îl însoțeau de multă vreme pe Nagayasu și o admiraseră și la Kyōto, invitată de stăpânul lor. Îi recunoșteau valoarea. S-a așternut o liniște desăvârșită. O sorbeau din ochi. Când au văzut cum a răspuns provocării lui Nagayasu – luând din mâna lui evantaiul cel mare și greu –, au rămas cu privirile încremenite, uitând parcă să clipească. Okuni dansa fericită, lăsând impresia că zboară. Plutea în al nouălea cer. Lumea o urmărea entuziasmată.

Nagayasu, mulțumit de spectacolul oferit de Okuni – pe măsura așteptărilor de altfel –, se gândea deja la următorul pas. Intenționa să-i pună la dispoziție chimonouri minunate și podoabe strălucitoare ca s-o lanseze în castelul lui Ieyasu Tokugawa.

De când i se solicitaseră artiști talentați, tot căutase. În sfârșit, sosise clipa.

În pofida faptului că-și punea propriul sigiliu pe o seamă de documente oficiale, cei din clanul Tokugawa nu-l priveau cu ochi buni și pe Nagayasu. Ieyasu începuse să-i recunoască tot mai mult meritele și talentul de când se ocupa de administrarea minelor de aur și argint, mai ales de când se descoperise aur în Sado și Izu. Însă Ōkubo nu putea să trăiască modest și să fie un model pentru ceilalți vasali. Ieyasu se prefăcea că nu bagă de seamă și-i trecea cu vederea extravaganțele.

La începutul anului 1603, Ieyasu a dat ordin să se repare Castelul Edo, transformând construcția sărăcăcioasă într-o clădire fără egal. Aici se dădeau spectacole de Nō de Anul Nou. Nagayasu Ōkubo dorea să i-o aducă lui Tokugawa pe Okuni, cea mai grozavă din țară. Dacă avea să-i mărturisească lucrul acesta, cu siguranță că nu avea să fie refuzat nici de către Ieyasu, nici de către Hidetada. Nici măcar vasalii potrivnici nu i se puteau opune. Nagayasu se simțea pe deplin mulțumit, cu atât mai mult cu cât știa că nimeni altcineva n-ar fi fost în stare de ceea ce făcea el.

— Okuni! Hai, mai dansează! Am să-ți cânt eu.

Nagayasu a început o baladă veche. Artiștii prezenți au amuțit de uimire, dar, de îndată ce și-au revenit, s-au pornit să-l acompanieze.

Of, iubire, iubirea mea,
Venită prin portul Anotsu,
Nu mă uita
Și nu mă înșela.

Okuni și-a luat iute ținută de bărbat, maimuțărindu-se și sărind ca o zănatică prin încăpere, în timp ce cânta și-l aplauda pe Nagayasu.

Ce tot zici?
Ia nu mai zice.
Martor mi-e și cerul,
Dar și lanul pârguit.

Densuke încremenise de emoție. Într-o clipă, Okuni reușise să strecoare în dansul ei *Firul tors*. I se părea incredibil! O minune!

Cât zăcuse el la pat, îl îngrijise și nu avusese când să exerseze. Cum de-i prinsese toate mișcările fără nici o repetiție? Nu-și putea desprinde privirea de la ea. Cea mai bună dovadă că avea un talent înnăscut era că învăța orice, oriunde și oricând. Doar cu ajutorul evantaiului izbutise să sugereze că purta un chimono elegant în șapte nuanțe. Dansa amețitor!

Ca să mai schimbe atmosfera și s-o lase pe Okuni să-și tragă sufletul, Nagayasu a cerut să fie aduse douăzeci de curtezane, care să danseze împreună cu ea. În ciuda veșmintelor strălucitoare, din tot grupul se remarca doar Okuni.

„E într-adevăr extraordinară!" își zise Nagayasu. „Vreau neapărat s-o îmbrac frumos și s-o trimit la Castel."

Inima îi bătea la fel de nebunește ca atunci când găsea un nou filon de aur. Abia o putea stăpâni. Deja vedea cât de rece vor primi propunerea lui membrii familiei Tokugawa. Însă nu-i păsa.

32

La începutul anului 1607, vremea a fost frumoasă în Edo, însă Anul Nou a adus cu sine doar zile întunecate, atât în vechea capitală, cât și în cea nouă. Împăratul era atât de bolnav, încât nu s-a mai sărbătorit începutul noului an. Nici Ieyasu n-o ducea mai bine. Zăcea la pat bolnav de blenoragie, așa că nu și-a făcut nici el apariția la spectacolele tradiționale de Nō. Fiul său, Hidetada, a luat în mâinile sale frâiele statului, iar Ieyasu s-a retras în incinta Nishinomaru a castelului. Cu un an înainte, recolta de orez fusese dezastruoasă în toate regiunile. Prețul orezului a crescut, apoi s-au iscat răzmeriță, devastând întreaga țară. În capitală se zvonise deja că Ieyasu se prăpădise, pentru că nimeni nu-l mai văzuse de trei zile. Era greu de înțeles că putea lipsi de la reprezentațiile obișnuite de Anul Nou. Umbla vorba că, dacă își dădea obștescul sfârșit înainte de terminarea donjonului de la castel, era greu de prevăzut reacția generalilor din ținuturile îndepărtate, mai ales a celor care își manifestau încă fidelitatea față de fostul suveran. Se ducea naibii pacea abia instalată.

În pofida suferinței, Ieyasu trebuia neapărat să ia măsuri urgente. Așadar, a hotărât să se țină spectacolele de Nō, timp de patru zile, din data de 13 februarie. Se încheiaseră lucrările la șanțul interior și la temelia de piatră a donjonului, iar spectacolele inaugurau oficial castelul. S-a înălțat în pripă scena, între Honmaru[1] și Nishinomaru, la poalele colinei cu arțari. Pentru Ieyasu și Hidetada s-a ridicat o lojă specială, mai înaltă decât restul locurilor, tocmai ca să poată fi văzuți de toată lumea. N-au fost uitate nici lojile pentru marii seniori. Intrarea era liberă și putea participa oricine. Pe la jumătatea lunii ianuarie, au apărut panouri în locurile mai frecventate din Edo: Nihonbashi, Asakusabashi, Shibafuda, Yotsuya, în fața Templului Kanda Myōjin și altele. S-au distribuit vreo două mii de bilete gratuite, pentru locurile mai bune. Pe poarta din josul colinei se trecea fără opreliști. Un asemenea eveniment n-avea precedent.

În felul acesta, s-a răspândit în toată țara, mai cu seamă prin intermediul templelor, vestea că Ieyasu Tokugawa era sănătos și participase la reprezentațiile de Nō.

Trei zile mai târziu, cei cincisprezece membri ai trupei lui Okuni, conduși de slujitori de-ai lui Nagayasu Ōkubo, au intrat pe poarta de la poalele colinei, cu ochii la turnul măreț; apoi au traversat podul și au luat-o de-a lungul heleșteului cu lotuși, până la loji. După încheierea spectacolelor de Nō, înlăturaseră degrabă scena și în locul ei întinseseră rogojini – e adevărat, suficient de mari – pentru ca Okuni și fetele să danseze acolo. Le-au ridicat noi bandiere albe pe care scria, cu litere mari, „Cea mai grozavă din țară" și „Okuni – Kabuki". Nagayasu Ōkubo a avut grijă ca zvonul să se răspândească în tot orașul, din gură-n gură, pentru că oficialitățile nu s-au străduit să pună panouri la intersecții, cum făcuseră pentru piesele Nō. Așadar, nu se știa cu exactitate când urmau să aibă loc spectacolele de Kabuki. Clopotul și toba trupei aveau să marcheze începutul lor, adunând lumea prin acest semnal. Chiar și pe seniorii și vasalii din incinta castelului. În lojile importante n-au mai apărut personalități în ținută oficială, pentru că regulile nu mai erau

1 Împrejmurea interioară în care se află și donjonul.

atât de stricte ca la spectacolele Nō. S-a zvonit că mulți seniori s-au întors în ținuturile lor de îndată ce s-au terminat reprezentațiile oficiale, iar faptul l-a supărat peste măsură pe Nagayasu.

Okuni privea fermecată și plină de elan: verdeața, zidurile albe, acoperișurile masive.

„Așadar, ăsta-i Edo!"

Nu avea cunoștințe despre construirea castelelor, însă, din toate pe care le văzuse până atunci, acesta i se părea cel mai arătos. A remarcat că, spre deosebire de Ōsaka și Fushimi, Castelul Edo se înălța în zonă de câmpie. Prin urmare, nu-l plănuiseră ca fortăreață, ci ca sediu pentru treburile guvernului.

Okuni nu știa că îndepărtaseră scena folosită în spectacolele de Nō la cererea înfumuraților de artiști ai lui Tokugawa, ca să n-o pângărească dansatorii obișnuiți. Nu știa nici că templele se împotriveau în fel și chip unor spectacole ca ale trupei lor. Pe ea n-o deranja câtuși de puțin scena improvizată din rogojini, mai ales că li se acordase spațiu cu generozitate. N-a băgat de seamă că lojile seniorilor erau aproape goale și că nu se afla nimeni în cele două aranjate pentru Ieyasu și Hidetada. Prea puțin își bătea ea capul cu ocupanții locurilor de onoare; mai mult o interesa mulțimea adunată ca să se bucure într-adevăr de ceea ce le oferea. Singurul lucru care i-a sărit în ochi a fost prezența mai numeroasă a locuitorilor din oraș decât a celor din castel.

— Densuke, aici mă pot desfășura în voie! zise ea, râzând fericită.

În fața ochilor avea colina cu arțari și întinderea fără margini a câmpiei Musashi, neîntinată încă de mâna omenească, dar care avea să fie apoi transformată în șantier. Mai încolo avea să se clădească Palatul Tōshōgū, pentru generații întregi ale clanului Tokugawa.

Densuke se simțea fericit văzând-o pe Okuni în starea aceea de voioșie nestăpânită. El, în schimb, nădușise tot. Seniorii și vasalii începuseră să apară din toate părțile. Nu putea să fie calm, așa cum îi cerea Okuni. O senzație de amețeală a pus stăpânire pe el, cu toate că-și dădea bine seama că n-avea voie să se lase pradă emoțiilor. A strâns din dinți și s-a întors spre Kanji și Mame.

— Gata! Să-i dăm drumul!

Flaut. Clopot. Tobă. Toate au răsunat la unison, însoțite de vocile pregătite să impresioneze.

Se anunță de departe
Primăvara înflorită a capitalei.
Hai să mergem să privim dansul Kabuki!
Păsărelele ciripesc vesele,
Primăvara împrospătează
Până și sufletul Kabuki-ului,
Spectatorii îi dau culoare.

N-au dansat Nenbutsu Odori. Okuni nu s-a îmbrăcat în haine *kabuki* pentru a juca rolul unui bărbat. Primiseră de la Nagayasu Ōkubo veșminte alese. Așadar, Okuni a socotit că nu era cazul să se împopoțoneze mai mult decât trebuia. Fetele purtau chimonouri petrecute unul peste altul, lăsând să se învolbureze poalele și să se vadă culorile frumoase ale gulerelor. Singurul obiect folosit de Okuni a fost evantaiul auriu primit de la Nagayasu, ținut în mâna dreaptă. Nici urmă de săbii la șolduri sau rozarii pe piept. Nouă femei, cu Okuni-n frunte, și-au făcut intrarea, cântând frumos. Au rămas la marginea rogojinilor, lăsându-le pe cele cinci tinere din Izumo să danseze în centru, pe ritmul a trei melodii foarte cunoscute la Kyōto, pe vremuri. Le-au luat locul trei dintre cele de pe margine, conduse de Okane, iar apoi, Okuni singură în mijlocul scenei improvizate, dansând în voie. Toată lumea părea a ei.

Să ne bucurăm cu toții,
Bogați și săraci,
De binecuvântarea zeului Tenman.
Privim și-aplaudăm
Fără grijile zilnice.
Viața e frumoasă
Și merită trăită!

Ținuta și vocea lui Okuni i-au luat prin surprindere pe spectatori. O urmăreau fermecați, ținându-și parcă respirația. Okuni a aruncat peste cap evantaiul deschis pornind un dans nou, într-un stil cu totul diferit.

Haide, cioară, haide, cioară!
Ce mai stai?
Cioară de Inaba
Unde ți-e croncănitul?
Tra la la și la la la.

Era un dans vechi din ținutul Izumo. Nu-l mai dansase de multă vreme, dar când a văzut blocul de granit sosit din ținuturile natale și a auzit cântecul muncitorilor care-l cărau, a prins-o dorul, reînviindu-i amintiri dragi.

Când Nagayasu Ōkubo îi ceruse să se prezinte la castel, Okuni s-a gândit cu grijă la ce aveau să prezinte. Venindu-i în minte dansul de Inaba, știa că spectatorii din Izumo vor cânta refrenul împreună cu ea, ca să încingă spiritele. Densuke și Kanji s-au lăsat prinși de melodie, iar fetele au început să danseze, cu pași ușori și vioi. Mame bătea, sârguincios, toba. Toate fetele, cu excepția lui Omatsu, au reușit să țină ritmul impus de Okuni. Deși dansul era monoton, pașii iscusiți lăsau impresia că nimeni nu-i putea imita. Fetele săltau lin și-și mișcau mânecile chimonourilor, bătând parcă din aripi. Arătau precum fluturii de pe malul râului Hii.

Densuke, aflat în capătul scenei, a prins evantaiul aruncat de Okuni, înscriind în aer un arc perfect. L-a închis, l-a băgat în brâu și a țâșnit de la locul lui direct lângă Okuni. Urma să-și prezinte *Firul tors*. A tras adânc aer în piept și în clipa aceea a simțit o durere sfâșietoare. Respira cu greutate, avea amețeli, i s-a făcut negru înaintea ochilor și abia mai stătea pe picioare... Și-a dus mâna la gură, dar n-a putut stăvili tusea care-l chinuia. Sângele i se urcase la cap. Asudase tot. De teamă să nu ofere spectatorilor o priveliște respingătoare, a reușit cu eforturi mari să ajungă până la cortina din spatele instrumentiștilor, ascunzându-se după ea.

Și-a luat mâna de la gură, gemând de durere și scuipând sânge și flegmă. S-a prăbușit, neputincios, cu fața în balta de sânge.

Cine-a făcut podul
Podul din Inaba?
Zeul de Izumo,
Zeul de Izumo!
Tra la la și la la la.

Starea lui Densuke a îngrijorat-o teribil pe Okuni, însă trebuia să danseze până la capăt, atâta vreme cât muzica era în toi. La repetiții, acesta era punctul în care *Firul tors* se desfășura în toată splendoarea lui. Nu-i rămânea decât să-i preia rolul un bărbat care interpreta o femeie. Greu, foarte greu, dar nu-și îngăduia să cadă pradă disperării. A hotărât să umple golul creat de lipsa lui Densuke. Ceva s-a întâmplat, însă nu putea lăsa dansul la voia întâmplării. S-a străduit din răsputeri să nu se lase cuprinsă de beția dansului. Uitase de prezența publicului. A reușit doar să-și dea seama că putea dansa ca un bărbat, dacă voia.

Spectatorii nu râdeau. Nici nu prea înțelegeau ce urmărea Okuni. Însă mișcările îi fascinau: răsucirea șoldurilor, bătaia picioarelor, unduirea degetelor. În ritmul clopotului, al tobei și al vocilor, Okuni izbutise să îmbine cu măiestrie toate elementele *Firului tors*, realizând o tapiserie uluitoare – cu ea în mijloc.

Nu se folosea de nici un obiect. Când dansa împreună cu Densuke, între ei se găsea evantaiul, pe care-l deschidea și-l închidea pentru a sugera diversele etape. Fără Densuke, s-a trezit singură și cu mâinile goale, în sensul propriu al cuvântului. Nu-i era ușor să fie femeie, apoi bărbat, apoi iarăși femeie. Degetele de la mâini o ajutau mult, ținând loc de evantai și sabie. În nebunia dansului a zărit cerul. S-a calmat încetul cu încetul. Bolta albastră a liniștit-o. Nesfârșitul cer albastru. Se simțea liberă sub întinderea lui fără margini. Liberă să fie ceea ce dorea. Bărbat sau femeie. Să danseze după placul inimii. Nimic n-o împiedica.

În urechi i-au răsunat acordurile unei balade vechi din Izumo și Okuni i-a răspuns în versuri:

Flori aici
Și flori colea,
Toate la inima mea.
Împletite pe la brâu,
Împletite-n coroniță,
Pentru cele mândruliță.
Hai, încoace să veniți
Dorul să mi-l ostoiți.
Tra la la și la la la.

La refren, și-a ridicat brațele de parcă încerca să-și ia zborul, umplând scena cu prezența ei. Pașii îi erau ușori și sprinteni. Greu de înțeles cum reușea să se miște astfel. Trupul ei părea un imn de laudă adus cerului și pământului.

N-avea cum să nu impresioneze lumea. La început, spectatorii deprinși cu acordurile complicate ale *jabisen*-ului n-au înțeles nimic din simplitatea melodiilor care au însoțit dansurile lui Okuni. Pentru cei familiarizați cu spectacolele curtezanelor *kabuki* și cu veșmintele lor extravagante, chimonoul simplu al lui Okuni nu însemna mare lucru. Chiar i-a uluit atâta naturalețe. Nici tema dansului nu le-a spus mai mult. Și cu toate astea, nici măcar o singură persoană nu s-a putut plânge de plictiseală. Lumea a admirat cu sufletul la gură mișcările largi, masculine ale acelui trup bine făcut, în contrast izbitor cu pașii ușori ca fulgul. Pe samuraii din public, obișnuiți cu mișcările lente și monotone ale pieselor Nō, i-au fascinat peste poate sprinteneala fetei, tălpile înroșite de atâtea bătăi în rogojina ținând loc de scenă. Nemaivăzut! Acesta era cuvântul care flutura pe buzele tuturor.

Un singur bărbat era întors pe dos. Nici n-a prea apucat să aprecieze dansul lui Okuni. Purta chimonoul negru, cu blazonul familiei, dar arăta de parcă i se înecaseră toate corăbiile. Nagayasu Ōkubo. Nu că n-ar fi fost încântat de spectacol, însă din când în când arunca priviri întunecate către lojile principale pregătite cu nespusă grijă. Nici Ieyasu, nici Hidetada nu-și făcuseră apariția.

După ce-o invitase pe Okuni la reședința lui, Nagayasu plănuise s-o trimită să danseze la castel. Avusese de gând să-l informeze pe Ieyasu, numai că nu l-a putut întâlni din cauza bolii acestuia. Dată fiind relația lui proastă cu membrii din guvern, n-a avut cum să-i roage pe ei să-l anunțe, mai ales că nu era vorba de afaceri, ci de distracție.

Anul Nou a venit și a trecut, găsindu-l pe Ieyasu Tokugawa la pat, în Nishinomaru. Între timp, în capitală s-a răspândit vestea că suveranul murise. Ca să risipească zvonul, Ōkubo a pus la cale câteva spectacole de Nō și Kabuki, știind că mai ales cele din urmă ar fi atras mai multă lume. Vestea că Ieyasu

nu murise s-ar fi împrăștiat mai repede. Miniștrii nici n-au vrut să audă. Doar ministrul Tadachika Ōkubo a plecat urechea la sugestiile lui, fiindu-i de altfel rudă lui Nagayasu și datorându-i poziția actuală. Nagayasu a crezut că Tadachika avea să-i aducă la cunoștința suveranului planurile sale. Însă văzând starea de spirit a celor de la castel, n-a avut curajul să insiste. Miniștrii au ajuns cumva la un compromis, prefăcându-se de acord și cu spectacolul de Kabuki. Cum era de așteptat, nimeni nu i-a spus și suveranului. Nagayasu însă n-a aflat. Nu se așteptase ca Tadachika să-l trădeze.

Nagayasu încerca să priceapă motivele absenței lui Ieyasu. Toată lumea știa că suferea de blenoragie și că zăcea la pat. Așadar, părea firesc să nu fie de față. Dar venise totuși, timp de patru zile, la spectacolele de Nō. Or, Nagayasu aranjase acele reprezentații de Kabuki tocmai ca să se răspândească în țară vestea că Ieyasu trăiește. Pentru el se străduise atâta. Pentru el cheltuise peste măsură. Pentru el și-a dat silința să iasă totul perfect. Când a auzit că s-au aprobat deopotrivă reprezentațiile de Nō și cele de Kabuki, a fost încântat. Numai că miniștrii l-au derutat intenționat. L-au pus să cheltuiască pentru spectacolul lui Okuni, dar nu i-au informat pe Ieyasu și pe Hidetada de spectacol. Iar Tadachika era prea laș ca să-i dezvăluie lui Nagayasu adevărata stare de lucruri. Acestuia îi zvâcneau tâmplele și-i plesnea capul de durere. Cum de-a îngăduit să-l prostească?

Dacă-i găsea cât de cât o scuză lui Ieyasu, nu-i găsea nici una lui Hidetada. Nagayasu suferea cumplit din pricina umilinței trăite, în pofida faptului că știa prea bine că Hidetada se înconjura doar de dușmanii săi. Ședea cu brațele încrucișate, străfulgerându-l cu privirea pe Tadachika. Simțindu-se vinovat, acesta a trimis un slujitor la Nagayasu, cu scuzele de rigoare.

— Măria Sa Hidetada n-a mai venit auzind pățaniile onorabilului său frate, zise acesta făcând plecăciuni servile.

— Ce pățanii?

— Se zvonește că femeia asta a dansat la Castelul Fushimi. Când și-a încheiat reprezentația, Înălțimea Sa Hideyasu a izbucnit în plâns, afirmând că Okuni era cea mai grozavă din țară, iar el nu se putea lăuda cu așa ceva.

— Și ce-i cu asta?

— Măriei Sale Hidetada i s-a făcut milă de fratele domniei sale. Cum ar fi putut urmări spectacolul femeii care i-a provocat atâta tristețe?

Nagayasu știa povestea de multă vreme, însă o astfel de interpretare, într-un asemenea loc și moment, i s-a părut pur și simplu caraghioasă.

Dacă nici măcar Hidetada n-a participat la spectacol, el nu mai vedea rostul reprezentației de Kabuki în incinta castelului. Între timp, Okuni continua să danseze netulburată. Atât spectatorii din loji, cât și cei de rând o urmăreau fermecați. Spectacolul avea un mare succes. Cu toate astea, Nagayasu s-a ridicat și a plecat, nespus de abătut. Miniștrii își bătuseră joc de el.

Ajuns la reședința sa din Nishinomaru, le-a cerut curtezanelor să-i cânte la *jabisen* și s-a îmbătat criță, fără să scoată o vorbă.

La sfârșitul spectacolului, lui Okuni i s-a transmis că Nagayasu Ōkubo refuza să-i mai vadă vreodată... la fel cum făcuse pe vremuri Kanbei Suekichi la Fushimi.

Okuni și-a croit îndată drum printre cele două bandiere ca să ajungă în spatele cortinei. Voia să afle cât mai repede ce pățise Densuke. L-a găsit prăbușit în balta de flegmă și sânge. A încercat să-l ridice de-acolo, strigându-l:

— Densuke!

Nici un răspuns. Okuni s-a temut că murise.

— Densuke!

Cineva i-a întins o cârpă și l-a șters pe față, scoțându-i astfel la iveală chipul pământiu. Densuke a deschis ochii.

— Densuke! Să nu mori! strigă Okuni disperată.

Buzele îi tremurau, însă a reușit să articuleze, cu voce pierdută și cu un zâmbet vag:

— Nu încă.

După alt acces de tuse, a leșinat iarăși.

Când au ajuns la poarta laterală a reședinței lui Nagayasu, un slujitor neobrăzat i-a anunțat că nu mai aveau ce căuta acolo. Nu le-a dat nici o explicație. Okuni bănuia că Nagayasu se supărase că Densuke n-a mai dansat *Firul tors*, însă acum puțin îi

păsa de ce gândea acesta. N-o interesa decât starea lui Densuke. Nu voia decât să-l vadă din nou pe picioare.

— Hai să ne-ntoarcem iute în Kobiki! spuse Kanji.

Okuni a fost de acord. Acolo se afla, de fapt, locuința lor. Era firesc să revină acasă, unde stătuseră până să-i invite Nagayasu.

Nu lipsiseră decât trei luni, dar li se furase aproape tot. Mai rămăseseră doar stâlpii de susținere, acoperișul și câteva scânduri. Din bandierele frumoase care fluturaseră la Castelul Edo, i-au făcut lui Densuke așternut și l-au înfășurat, protejându-l de frig.

— Omatsu, vrei să aduci niște apă?

Omatsu luă degrabă găleata și țâșni afară fără o vorbă.

Okuni scotoci prin coșul cu recuzită și scoase cutiuța primită de la Nagayasu cu aproape trei ani în urmă. Acesta îi spusese că doctoriile chinezești dinăuntru vindecau orice boală. Era fericită că nu știuse de existența lor până atunci și mai ales că nu vânduse cutiuța, așa cum procedase cu celelalte obiecte de valoare.

La întoarcerea lui Omatsu, a turnat apă într-o cană și l-a ridicat pe Densuke, încercând să-i dea medicamentul. L-a strigat de câteva ori, dar el n-a reacționat în nici un fel. Okuni s-a speriat cumplit, crezând că murise. Pierduse foarte mult sânge. A luat trei pilule și o gură bună de apă. Apoi și-a apropiat buzele de ale lui, l-a strâns tare la piept și i le-a strecurat cu grijă. În clipa aceea Densuke s-a zvârcolit și pilulele au alunecat pe gât în jos.

— Ah! gemu el.

— Mă auzi?

— Îhî.

— Ți-am dat niște leacuri chinezești. Te faci bine degrabă. Să nu te-ngrijorezi c-ai pierdut sânge...

C-o auzea sau nu, i s-a părut că își mișcă ușor capul. Okuni a oftat din rărunchi și s-a ridicat.

Toți membrii trupei își schimbaseră veșmintele, cu excepția ei. Era încă îmbrăcată în chimonoul cu care dansase la Castelul Edo. Coborând privirea, a observat că se pătase de sânge la piept și la mâneci.

„Și-o fi scos iar boala colții?"

Și-a amintit vorbele lui Ganjō: „E boală fără leac". Dar tot el o încurajase, vorbindu-i de doctorii „barbare" salvatoare. Pe de altă parte, Nagayasu Ōkubo o asigurase că pilulele lui chinezești învinge orice suferință. Ce noroc că puseseră mâna pe o asemenea comoară! În clipele acelea, scena cu Densuke stând cu fața în balta de sânge și flegmă, fără pic de vlagă, nu-i dădea pace. Imaginea morții lui o urmărea ca o umbră. Oricât se străduia, nu scăpa de ea.

Nu accepta ideea dispariției lui din lumea celor vii. Voia să-l știe din nou pe picioare... sănătos. Nu era însă prima oară când se simțea rău. Timp de doi ani de zile, Okuni îl îngrijise din răsputeri. Îi tot spusese că nu avea să danseze fără el... l-a așteptat... dar acum își pierduse speranțele, după ce zărise balta de sânge... Avea convingerea că dansul nu-i făcea bine. Îi grăbea sfârșitul. Și-a dezbrăcat chimonoul cu care dansase și l-a împăturit fără să mai curețe petele de sânge.

S-a simțit privită și a ridicat ochii. A văzut-o pe Omatsu la căpătâiul lui Densuke, întorcând capul. În clipa aceea, Okuni a înțeles că Omatsu urma să aibă grijă de Densuke.

Okuni și-a dus, fără să vrea, degetele la buze. Și-a dat brusc seama că atinsese cu ele buzele lui Densuke și s-a înroșit. A pus deoparte chimonoul cu care dansase și a ieșit să se plimbe pe străzi.

Imediat după prânz, cartierul Kobiki se însuflețea, plin de negustori alergând de colo-colo. A pornit-o direct spre mare, rămânând pe mal vreme îndelungată, cu ochii pierduți în zare și respirând agitat. Valurile albe mângâiau apa albastră. A tras adânc aer în piept și a răsuflat de câteva ori. Avea senzația că e cu totul altă. De ce fugise oare de-acasă atât de speriată? Nu și-o putea scoate din minte pe Omatsu șezând ghemuită ca un crustaceu la căpătâiul lui Densuke. Omatsu o fixase cu privirea în timp ce se schimbase. De fapt, Densuke îi era soț. Ea ar fi trebuit să-l îngrijească, să-l ia în brațe și să-i dea pilulele... și cu toate astea... Okuni o făcuse. Nimeni n-o bănuia însă de gânduri ascunse. Când îi dăduse doctoriile din gura ei, Kanji și Mame se aflau și ei prin preajmă. Pesemne că și Okane și

restul fetelor... O făcuse în prezența tuturor. N-aveau motive s-o acuze...

„Eu am primit doctoriile de la Nagayasu. Oi fi greșit că i le-am dat așa? N-aveam cum să-i fi încredințat nepriceputei de Omatsu o asemenea treabă. Era important ca Densuke să le înghită repede, își spuse Okuni, încercând să se calmeze. Mă învinovățește cumva Omatsu? N-ar avea de ce... Nu... cu siguranță că m-a privit așa cum privește ea lumea întotdeauna. Și-atunci de ce-am simțit că mă ardea căutătura ei? De ce m-am înroșit? De ce-am țâșnit pe ușă ca o zănatică? De ce m-am speriat de Omatsu? Ciudat... foarte ciudat..."

Okuni era confuză. Și-a aranjat chimonoul care se desfăcuse în timp ce alergase și a pornit înapoi spre casă.

„Dacă ar fi scos și Densuke o vorbă... m-aș mai fi liniștit. Dar a fost ca o zdreanță tot drumul până-n Kobiki. De și-ar face mai iute efectul doctoria..."

La întoarcere, a auzit *jabisen*-uri răsunând prin Kobiki. În unele lăcașuri se distingeau și melodii, ba chiar și tobe. Se vedea de departe că nu erau artiști profesioniști, dar numărul lor crescuse în ultima vreme.

După ce s-au înapoiat în Kobiki, bărbații s-au împrăștiat care încotro ca să adune materiale și să repare căsuța.

— Okuni, unde-ai fost? o întrebă Mame, care bătea niște cuie-n scânduri.

— Am umblat fără țintă. Pe străzi. Ce face Densuke?

— Și-a revenit.

— Zău?

— A băut apă și a adormit iarăși. Onei îi pregătește un terci de orez.

— Mame, ce faci acolo?

— Eu? Mai întâi e nevoie să-i construim un adăpost lui Densuke. N-o să fie-n stare să se ridice o vreme...

— Omatsu?

— E la căpătâiul lui.

Okuni a ezitat puțin dacă să intre sau nu.

„Curios... N-am păcătuit cu nimic."

Parcă se temea să n-o certe careva. Nu-i venea să intre. Lui Mame i se părea stranie atitudinea ei. S-a oprit din lucru și a zis, privind-o:

— Când a deschis ochii, Densuke a întrebat cum a fost spectacolul de la castel.

— Și cine i-a răspuns?

— Kanji a vrut să spună ceva, însă Omatsu i-a povestit îndată cum ai dansat singură când ar fi trebuit să fiți amândoi și că te-ai descurcat nemaipomenit. „Eram sigur", a șoptit el de două ori.

— Adică de ce era sigur? N-am făcut nimic deosebit.

— Okuni! Cum poți să zici așa ceva? Ai fost minunată! Eu am înlemnit când te-am văzut dansând ambele roluri. Încă nu-mi revin... dacă stau și mă gândesc bine. Densuke a zis că era și firesc, din moment ce ți s-a dus vestea că ești cea mai grozavă dansatoare din țară.

Mame devenise foarte vorbăreț, ceea ce nu i se prea întâmpla. O admirase atât de mult la castel, încât simțea nevoia să-i mărturisească. Toată încântarea de atunci răzbătea acum în cuvinte.

Pe Okuni n-o supărau laudele. Ba chiar îi făceau plăcere. Și-a amintit că dansase bine, că ocupase toată scena, că fusese în largul ei.

— Nu știu dacă-s chiar cea mai grozavă dansatoare din țară, însă îmi place la nebunie să dansez. Și nu-mi explic de ce, dar când m-am văzut pe scenă, am uitat și de frica ce mă cuprinsese la început.

— De mâine deschidem și lăcașul nostru. N-a mai dansat altcineva Kabuki la castel. Doar noi. Nu ne poate întrece nimeni la asta. O să curgă spectatorii gârlă... Kanji s-a dus deja să pună anunțuri, zise Mame dintr-o suflare.

Se temea parcă să nu-i scape vreun amănunt. Apoi și-a continuat lucrul, pentru că trebuia să fie gata adăpostul lui Densuke. Onei făcea focul și, așa cum îi spusese deja Mame, îi pregătea bolnavului de mâncare.

„Dacă a pus-o pe Onei să gătească, ea ce naiba face?" se întrebă Okuni, gândindu-se la Omatsu.

Okuni și-a făcut curaj și a intrat să vadă cum se mai simțea Densuke. Dormea. Nu-l tulburau bocăniturile de-afară. Respira mai ușor decât înainte.

Omatsu nu era la căpătâiul lui, ci undeva în colțul încăperii, se ocupa de ceva. Când și-a zărit chimonoul cu care dansase în poala ei, Okuni a țipat furioasă:

— Omatsu! Ce faci?

Omatsu s-a întors încet, fără să se sinchisească de faptul că Okuni se răstise la ea. A ridicat un colț al chimonoului ținut în poală și, fără nici o expresie pe chip, a zis:

— Încerc să scot petele de sânge... sângele lui Densuke.

Okuni n-a știut ce să-i răspundă. Da. Soția ștergea urmele pe care le lăsase soțul ei. Okuni ar fi trebuit să-i fie recunoscătoare... dar tot nu găsea cuvintele potrivite. A rămas încremenită locului. Ar fi vrut să fugă afară, dar nu se cădea. A băgat mâna în buzunarul de la pieptul chimonoului și a luat prețioasa cutiuță oferită de Nagayasu.

— Omatsu, de mâine-ncolo, te rog să-i dai tu doctoriile lui Densuke. O pilulă dimineața, una seara. Ai mare grijă... sunt de mare preț, zise Okuni.

Prinsese curaj. I se deslușea în voce.

Omatsu a privit-o insistent, tăcând o vreme. Apoi a încuviințat din cap, mormăind:

— Am priceput.

Okuni a zărit broboane de sudoare pe fruntea lui Densuke. A ieșit, urmărită parcă de răspunsul lui Omatsu. Era datoria lui Omatsu să aibă grijă de Densuke.

„Doar sunt soț și soție", își spuse în sinea ei de câteva ori.

33

Ajuns în cartierul Yanagi, Sankurō a aflat că o femeie pe nume Okuni, considerată cea mai grozavă din țară, a dat niște spectacole. A înlemnit.

— Să fie Okuni pe care-o știm noi?

— N-are cum, răspunse calmă Okiku, oprindu-se din curățat scăunelul *jabisen*-ului. N-am tot întâlnit pe drum bandiere care anunțau spectacole Okuni – Kabuki cu „cea mai grozavă din țară"?

Okiku refuza să ia în seamă zvonul, dar Sankurō își avea temerile lui. În ziua aceea, a dat o raită prin oraș ca să afle amănunte. Din cele auzite, stilul dansului și cântecele erau deosebite, însă el era încredințat că este vorba despre Okuni. N-avea cum să mai existe o altă femeie la fel de rotunjoară și de fermecătoare... Pe cei cu care a stat de vorbă îi vrăjise. Unul din bărbați chiar i-a repetat de câteva ori că nu mai văzuse în viața lui asemenea pași ușori și sprinteni, zicând că nu putea să-i compare cu nimic. Părea că nici nu atinge pământul cu tălpile... îi scăpărau pur și simplu... iar instrumentiștii își dovediseră măiestria. Mărturisea că nu avuseseră *jabisen*, însă nimeni nu-i simțise lipsa... dansul femeii îi fascinase. Toți bărbații care i-au povestit lui Sankurō rămăseseră extaziați. Unul s-a jurat că n-o mai puteai uita pe viață dacă o vedeai o dată.

— Din câte-mi dau seama, femeia aceea nu purta podoabele lui Okuni.

— Așa se pare...

— Dacă a fost nevoită să-și vândă minunățiile alea, n-avea cum să fie invitată să danseze la castel...

— Am auzit că n-avea săbii și nici veșminte barbare.

— Okuni fără veșminte *kabuki*? Nu-mi vine să cred! Și Densuke n-a dansat *Firul tors*? N-are cum să fie Okuni, stai liniștit! O fi fost vreo șarlatancă... S-o fi folosit careva de numele ei.

— Posibil...

Okiku era foarte sigură de cele spuse, dar Sankurō se cam îndoia, pradă unei stări cumplite. Și-a amintit de ziua când ea dansase în fața lui Hideyasu, la Castelul Fushimi, cu patru sau cinci ani în urmă. Deși o pusese pe Okiku în rolul principal, nici Kanbei, nici Hideyasu nu se declaraseră mulțumiți până n-o văzuseră pe Okuni apărând pe scenă... și Okiku era mai tânără, mai frumoasă, dansase foarte bine, dar picioarele ei nu se mișcaseră totuși ca ale lui Okuni. Oricât de grozavă, lui Sankurō nu-i venea să creadă că fusese invitată la castelul lui Ieyasu Tokugawa la fel ca trupa Kanze, aflată la mare cinste. Îi venea să urle... Nu-și ierta că părăsise Kanze și că se lăsase prins în mrejele lui Okuni, care-și văzuse de dansurile ei, atingând

perfecțiunea. Sankurō habar n-avea că Nagayasu Ōkubo îi întorsese spatele lui Okuni. El nu făcea decât să-și plângă de milă.

— Sankurō!

— Ce vrei?

— Lumea din Edo nu știe cine-a fost Sanza Nagoya.

— Și ce-i cu asta?

— Chiar dacă Okuni e-n Edo și-și strecoară printre dansurile ei și pe cel cu Sanza, n-are cum să impresioneze...

Cu toate că Okiku încerca disperată să i-o scoată din minte pe Okuni, Sankurō păstra, într-un colțișor al sufletului său, amintirea celei de odinioară și asta-l înfuria la culme. Începuse să se poarte urât și cu Okiku.

— Te-ai îngrășat și nu-mi place cum arăți, zise el încercând să schimbe vorba.

— Pentru că nu dansez.

Okiku se mândrise cândva cu picioarele și mâinile ei subțiri, cu trupul tras ca prin inel, dar în ultima vreme nu făcuse decât să cânte la *jabisen* pentru curtezanele care dansau... la încheietura mâinii drepte îi apăruseră cute adânci... Era firesc să nu mai arate bine. O amăra profund gândul ăsta.

— Asta e pedeapsa mea... Nenorocitul ăsta de instrument s-a răzbunat pe mine. Nu mai dansez pentru că m-am agățat cu disperare de *jabisen*. Să-l ia naiba!

Okiku bombănea în fiecare zi, iar Sankurō nu făcea decât s-o privească disprețuitor și încruntat.

— Dacă nu-ți convine, nu mai cânta. Cine te pune?

— Sankurō, cum poți fi atât de nerecunoscător? Tu ai spus că suntem depășiți de vremuri când ai văzut că Okuni nu acceptă *jabisen*-ul.

— E adevărat, însă nu te-am silit să înveți.

— Dar nici n-ai zis să n-o fac.

Se certau des pe tema asta.

După vânzarea teatrului din albia de la Shijō prostituatelor de la Tinere de Calitate, își luaseră toba și *jabisen*-ul și porniseră la drum. La bariera Kusatsu merseseră pe Nakasendo, fără o destinație anume. Se opriseră ori de câte ori i-au invitat familii de rang înalt, petrecându-și timpul pe-ndelete și stând cât de mult li se permitea. Nu-i zorea nimeni să ajungă la Edo.

După ce trupa lui Okuni a fugit de Nagayasu Ōkubo, Sankurō și Okiku au văzut procesiunea acestuia la bariera de la Mino și i s-au alăturat până la Sado. Așadar, când trupa era în grațiile lui Nagayasu, Sankurō și Okuni au trecut unul pe lângă altul.

Dezamăgit de șederea la Sado, după plecarea lui Nagayasu spre casă, Sankurō și-a văzut mai departe de drum, întâi spre nord, în căutarea unor samurai iubitori de artă. N-a pus-o pe Okiku să danseze, ci au cântat amândoi la instrumente – lucru mai rar prin zonă. Au poposit destul de mult în diferite locuri și lumea îi accepta când spuneau că făcuseră parte dintr-o trupă de Kabuki prezentă la Shijō, în capitală. N-au dus lipsă de nimic în toată perioada aceea, numai că timpul a trecut cumplit de repede și Sankurō s-a trezit irosindu-l fără rost. N-avea neapărat o țintă, însă nici nu-i pierise cu totul interesul pentru Edo. Prin urmare, pornise într-acolo.

De îndată ce-a ajuns, s-a dus să vadă castelul cu ochii lui. Umblase trei-patru ani prin felurite locuri, privise o mulțime de castele, fără să poată asemui vreunul cu Ōsaka ori Fushimi. Murea de curiozitate, neștiind cum arăta un castel la câmpie, mai cu seamă că auzise câtă muncă și timp înghițise. *Kubō* se deosebea de fostul suveran. Sankurō nu găsea termen de comparație... De fapt, pe el nu-l durea decât că renunțase la trupa Kanze în tinerețe. Ce prost fusese! De ce nu avusese răbdare? Cum de dăduse cu piciorul unei șanse care urma să se arate mai târziu?! Ieyasu, care nu se dădea în vânt după extravaganță precum Hideyoshi, nu făcea decât să clădească, încetul cu încetul, reputația Casei Tokugawa și a trupei pe care o susținea. Așa cum în familia de shōguni Ashikaga Yoshimitsu fusese protectorul lui Zeami, Ieyasu îl considera deosebit de important pe Tadachika, *tayū*[1] la a zecea generație în trupa Kanze. Împlinea treizeci și unu de ani. I se atribuise rolul principal pe data de 7 ianuarie, cu prilejul aniversării trupei, iar apoi neîntrerupt începând cu 13 februarie. Era fiul lui Motohisa Kanze, iar pe vremea când Sankurō făcuse parte din trupa Kanze acesta fusese

1 Actor principal în teatrul Nō.

un drăcușor împielițat de șapte-opt ani. Așadar, era cu vreo opt ani mai tânăr decât Sankurō. „Drăcușorul împielițat", care alergase prin incinta templului Kasuga din Nara, se bucura acum de stima deosebită a clanului Tokugawa. Sankurō își mușcă buzele fără să vrea.

Pe vremuri, cele patru trupe Nō se aflaseră sub protecția templelor budiste. Cum puterea acestora scăzuse odată cu stăpânirea lui Hideyoshi, se împrăștiaseră prin toată țara, bucurându-se de sprijinul noii clase de samurai. În ultima vreme însă, temple precum Kōfukuji din Nara s-au arătat din nou interesate de soarta lor. Sankurō, care se tot învârtise printre samurai de felurite categorii și aflase despre mărețul Castel Edo, își reproșa că părăsise trupa Kanze. Nu trecea zi fără să-și regrete pasul făcut cu douăzeci de ani în urmă.

— Cât mai are de gând să țină căldura asta nesuferită? întrebă Okiku, punându-și o mână pe genunchii lui Sankurō, cu cealaltă ștergându-și transpirația de pe gât.

Venind din nord, Sankurō se obișnuise cu o climă mai temperată, suportabilă. Când Okiku și-a scuturat capul, un miros neplăcut i-a asaltat nările. Părul i se îmbâcsise de la sudoare. Bărbatul a strâmbat din nas scârbit. Se aflau în Edo doar de trei zile și Okiku începuse deja cu mofturile. În ultima vreme, orice făcea sau zicea Okiku îl enerva, de-i venea să-și ia lumea-n cap. Din păcate, nu dispunea de libertatea pe care i-o dăduse Okuni odinioară – să plece de-acasă ori de câte ori dorea.

— Hai, dă-te la o parte! E prea cald! zise el brutal, ridicându-se.

Edo părea mai însuflețit decât își închipuise Sankurō. Admira și privea în același timp, cu deosebită atenție, acel du-te-vino ametitor din casele samurailor de pe strada Yamanote. A bătut la multe porți, însă nimeni nu voia să-i angajeze, pe el și pe Okiku. Toată lumea știa că Hidetada lipsise de la spectacolul Kabuki dat la castel. Ca să nu atragă nemulțumirea shōgunului, evitau cu toții astfel de reprezentații. Până și puternicii samurai de provincie din clanurile Horio, Sakai și Okudaira, pe care îi învățaseră să cânte la instrumente în timpul călătoriei prin țară, nu i-au mai invitat la conacele lor din Edo. Nici n-aveau

cum înființa un teatru, numai ei doi. Și, cum era de așteptat, lui Sankurō nu-i surâdea să bată la tobă prin bordeluri. N-avea nici o soluție, însă nici nu putea sta cu mâinile-n sân. Devenise nervos din cale-afară.

Okiku, pe de altă parte, nu se dovedea femeia care să-și piardă capul în situații extreme sau s-o deranjeze atitudinea dură a lui Sankurō. Se obișnuise cu el și trecea ușor peste ce nu-i convenea, urmându-l ca un cățeluș credincios. Hotărâtă să dea lecții de *jabisen* prostituatelor, și-a acordat instrumentul și a început să cânte, acompaniindu-se.

Nici noaptea să nu-l ții legat
Pe-alesul inimii.
Cu-atât mai puțin ziua
Când toți ochii sunt pe tine.

Față de Sankurō, Okiku era încă foarte tânără, calmă și cu multă voință. Ei nu-i displăcea atmosfera din cartierul bordelurilor; dimpotrivă, i se făcuse dor de curtezanele din albia de la Shijō. Nu găsea nimic rău în îmbrăcămintea țipătoare, băutură și petrecerile cu bărbați. I se părea chiar interesant. Prostituatele din cartierul Yanagi din Edo strigau după clienți ca în capitală. Nu exista o diferență limpede între bordelurile prostituatelor și casele distinse ale curtezanelor. Clienții nu prea făceau deosebire între ele. Ei se lăsau atrași de *jabisen* încă înainte de a se îmbăta și cântau împreună cu fetele. Flirtau până și cu Okiku, fără nici o reținere. Pe Sankurō asta îl deranja, însă ea era cu atât mai încântată. Ba se gândea ce grozav s-ar distra dacă n-ar fi el prin preajmă.

Okiku își punea tot farmecul în joc și le întrecea pe curtezane. Cât locuise în capitală, învățase să cânte bine la *jabisen*, iar când interpreta vreo baladă, strălucea într-atât, încât clienții se adunau în jurul ei ca albinele la fagure. Lumea din Yanagi se îmbulzea la ea să învețe să cânte... până și patronii. Se descurca nemaipomenit și fără tobă, și fără Sankurō, mai tot timpul prost dispus. Okiku sosise în cartier doar de trei zile, dar se simțea deja ca acasă.

În Yanagi bordelurile țineau ușile și ferestrele larg deschise, pentru o cât de mică adiere. Femeile stăteau dezbrăcate până la brâu și se dichiseau. La începutul după-amiezii, din cauza căldurii înăbușitoare, erau puțini clienți. Pe strada Dōsanbori, aerul părea chiar mai greu de respirat decât în alte părți. Zăbovea pe ici-colo câte un miros scârbos... se zărea câte-o femeie păroasă, care-și ardea fiecare fir cu tămâie.

La ora asta din zi, un călugăr-cerșetor, cu limba scoasă de căldură, se târa anevoie pe stradă. Pașii i s-au oprit brusc în fața unei case. Bătrânul a ciulit urechile la auzul vocii și a *jabisen*-ului. I s-a pus un nod în gât și a amuțit de uimire. S-a repezit înainte, s-a împiedicat și și-a rupt cârja. S-a târât totuși până la intrare.

— Okiku! Okiku! scânci el.

Clienții nu se adunaseră încă, așa că fetele au scos capul afară să vadă cine se jeluia.

— A, Ganjō! exclamă una dintre ele. Unde-ai umblat atâta vreme?

— O! Aia-i Okiku! Sigur e ea! strigă el, arătând cu degetul în aer.

— Okiku? A, da. A venit acum trei zile și cântă la *jabisen*. Știe mai multe decât tine... și melodii mai vioaie, la modă. Te-a-ntrecut...

— Oh... vai!... Eu am învățat-o... Strig-o! Okiku! Okiku!

— Ți-ai pierdut mințile? Cum s-o înveți tu? Cine te crede?

Câteva dintre fete au pufnit în râs, dar altele, văzându-l atât de disperat, l-au crezut și s-au dus s-o cheme.

— Ceeee? Ganjō?

Și-a amintit îndată de bătrân, dar nu-i venea să creadă că bătuse atâta drum, din capitală până la Edo, numai ca s-o caute pe ea. A iscodit cu privirea de după perdea. Mai îmbătrânise.

— Îl cunoști? întrebă careva. Zice că te-a învățat să cânți la *jabisen*.

— Nu... nu-l cunosc, spuse ea, clătinând puternic din cap.

Pe când voia să reintre în camera ei, l-a auzit pe Ganjō:

— E Okiku! I-am recunoscut vocea!

S-a târât pe scară-n sus și a prins-o pe Okiku de picioare.

— Lasă-mă! Dă-mi drumu'!

— Nu, nu te las! Okiku! Eu... sunt Ganjō. Mi-era tare dor de tine. Nu-mi doream decât să te simt aproape... Nu te-am uitat o clipă...

— Eu te-am uitat. Nu mi-am amintit de tine nici măcar o dată.

— Ce spui?

— Lasă-mă-n pace! Dă-mi drumu'!

— Okiku! De ce-ai fugit de mine?

— Fugit!? se răsti Okiku, râzând disprețuitor.

Toată lumea din bordel ieșise în stradă și se mai adunaseră și alți curioși, ca la spectacol. Okiku, proaspăt sosită în cartier, nu voia să se lase înfrântă de un hodorog orb.

— Cum îți permiți să spui că am fugit de un cerșetor? Eu merg unde vreau și cu cine vreau.

— Adică... cu cine?

— Ar fi trebuit să știi că trăiam cu Sankurō cu multă vreme înainte să te cunosc pe tine.

— Okiku, dar ai promis că o să-mi fii soață după ce termini de învățat.

— Cum să-ți fi spus eu așa ceva!?

— Da, așa ai zis când te-ai culcat cu mine.

— Nu ești întreg la minte! se răsti Okiku, hohotind de râs.

Se speriase, dar nu voia ca lumea din Yanagi să-l creadă pe el... cu toate că se cutremura și-acum de silă când își amintea că-și dăruise trupul acelui bătrân scârbos și urât mirositor. Nu putea uita scena aia grotească decât râzând și bătându-și joc de el.

— Speri să găsești în orașul ăsta vreun nebun care să te creadă? Nu mai țipa și nu te mai jelui numai pentru că am fost amabilă cu tine o dată. Ia-ți labele de pe mine!

— Nuuuu! Okiku! Nu vorbi așa urât cu mine! Hai, spune-mi o vorbă frumoasă! Măcar una. Hai, mai iubește-mă puțin și sunt mulțumit. Dacă vrei, îl rog eu pe Sankurō.

— Ce să-l rogi?

— Să te lase să ne mai iubim o dată. Ai milă de mine! Pentru asta am trăit... și te-am căutat ca un disperat...

Ganjō s-a agățat de ea și a reușit să ajungă mai sus, să-i cuprindă șoldurile. Okiku s-a crispat scârbită.

— Vă implor! Ajutor! Să m-ajute careva să scap de porcu' ăsta bătrân! Nu-l cunosc! Habar n-am cine e!

Okiku țipa înnebunită, însă cei care scoseseră capul să vadă ce se întâmplă, precum și gură-cască se amuzau teribil. Nimeni nu intervenea.

— Sankurō! Unde ești? Sankurō!

Okiku se lupta din răsputeri, dar cum Ganjō n-o slăbea deloc, s-a dezechilibrat și a căzut. Bătrânul a profitat imediat de ocazie, a băgat mâna în chimonoul fetei și a început să-i mângâie sânii. Faptul că-și striga bărbatul l-a întărâtat și mai tare.

— Sankurō! Ajutor!

— Tânjești după bărbat, Okiku? Și eu sunt bărbat!

— Sankurōōō!

— Ah! Ce dor mi-a fost de pielea asta catifelată!

Dacă Okiku ar fi fost prostituată, cei de la bordel ar fi scăpat de bătrânul orb înainte ca el să se apropie măcar de prețioasa marfă. Ghinionul ei a fost că toți îl știau pe bătrânul costeliv. Dacă nu l-ar fi cunoscut, ar fi intervenit ca să-i despartă. Deși mică de statură, Okiku era solidă, tânără și puternică. Nimeni nu se îndoia că i-ar fi putut da bătrânului un brânci de s-ar fi dus cât colo... dacă ar fi ținut neapărat. În după-amiaza toridă, spectacolul oferit de bătrânul orb care pipăia o muiere destrăbălată stârnea mare haz și nimeni nu se-ndura să renunțe la distracție.

Ganjō turbase de furie. O căutase disperat atâta amar de vreme și acum, că o găsise, își bătea joc de el. Strângea tare, în brațe, trupul pe care-l iubise doar o dată, fără să-l mai poată uita. Însă Okiku avea bărbat. Mărturisise singură. Continua să-l strige în ajutor. Dacă-i dădea drumul fetei, nu mai punea mâna pe ea. Știa foarte bine asta. Simțea că înnebunește și a luat hotărârea pe loc. I-a pipăit gâtul cu mâna stângă și, când a ajuns la baza lui, și-a înfipt cu toată forța unghia falsă din metal, prinsă la arătătorul de la mâna dreaptă. În ultimii doi ani nu mai avusese puterea să ciupească *jabisen*-ul. De aceea își lipise unghia din metal, pe care și-o șlefuise singur... mai ascuțită și mai puternică decât ghearele unei păsări de pradă.

Okiku a gemut înăbușit, iar din gât i-a țâșnit sângele. În clipa aceea, cei de față s-au speriat îngrozitor și au sărit să-i despartă.

— Okiku! Okiku!

— Ganjō! La o parte! Nu-i de glumă! Fata moare...

— Vreau să moară în brațele mele!

Okiku s-a stins din viață. Lumea adunată a avut senzația că trăia un vis urât în plină zi. Slujitorii casei i-au dus trupul neînsuflețit în încăperea pe care o primise, apoi s-au întors, cu cârpe ude, să șteargă urmele crimei.

După câteva ore, zona arăta animată, de parcă nimic rău nu s-ar fi întâmplat. Cartierul plăcerilor din Edo nu era la fel de strict supravegheat ca cel din Kyōto, astfel că actele de violență se treceau deseori sub tăcere. Pe orășeni îi interesau mai degrabă răzvrătirile și scandalurile mari. Așadar, puțini au plecat urechea la vestea morții unei femei necunoscute.

A doua zi dimineață, cerșetorii și amărâții fără adăpost, aciuați de-a lungul râului Hira, au văzut cadavrul unui bătrân plutind pe râu în jos. Nimeni n-a făcut legătura între trupul neînsuflețit al lui Ganjō și omorul din cartierul Yanagi.

Sankurō n-a fost foarte șocat aflând de moartea lui Okiku, iar când i s-a spus că fata-l strigase în ajutor de nenumărate ori, ca s-o salveze din mâinile lui Ganjō, nici măcar n-a clipit.

„Sunt iarăși singur!" murmură el.

Era răcoare și se făcuse noapte. Din 1585, mai fusese singur doar în primii trei ani după părăsirea trupei Kanze, până s-o cunoască pe Okuni din Izumo la Yūko Baian Ōmura. Soarta îl legase apoi de două femei: una nebună după dans și alta posesivă. Îi mâncaseră douăzeci de ani din viață, cei mai frumoși. Se cutremura la gândul că trecuse de patruzeci și tot nu devenise cineva.

„Edo nu-mi aduce nici o bucurie, își zise, oftând din rărunchi. Abia am ajuns acum trei zile și Okiku a fost ucisă. Presimt că nu m-așteaptă nimic bun aici. Trupa Kanze, din care ar fi trebuit să fac și eu parte, dă reprezentații la castel. Asta mă scoate din minți."

Uciderea lui Okiku de către o cunoștință din capitală dovedea cât de mică e lumea. Nu era de ignorat.

„O fi un semn de rău augur?" se întrebă el.

Sankurō se gândea ce șanse ar avea dacă ar întâlni pe cineva din Kanze care să-l recunoască și să-și amintească de el ca toboșar talentat... Dar, dacă ar râde?... Dacă l-ar trata cu dispreț?... Cu siguranță că n-ar suporta o astfel de umilință. De l-ar compătimi... ar fi și mai cumplit.

„N-am ce căuta în Edo. Mi-e limpede ca lumina zilei."

Prezența lui Okuni în oraș l-a ajutat să se hotărască mai repede. Întâlnirea cu ea l-ar fi supărat și mai mult... dacă l-ar lua peste picior sau, și mai grav, dacă l-ar privi cu milă. Chiar n-ar putea îndura așa ceva!

S-a gândit să se întoarcă la Echigo. În ținuturile cu ierni grele, oamenilor le place să cânte. Atâta vreme cât avea toba, nu se plângea... își putea câștiga existența. Nu-l deranja că s-a trezit singur. Ba dimpotrivă... scăpase de o grijă. Nu mai avea nostalgia aventurilor de tinerețe. Acum i se părea nimerit să-și petreacă anii de maturitate în partea de nord a insulei Honshū. Cu puțin noroc, și-ar găsi de lucru la seniorul de Echigo sau la seniorul Maeda din Kanazawa. Nu regreta deloc moartea violenta a lui Okiku. Rămăsese cu o povară mai puțin.

„N-am ce căuta în Edo", își tot zicea el ca să-și ia avânt și să-l părăsească degrabă.

Îl sâcâia grozav gândul că Okuni se găsea atât de aproape de el. Dacă o lua spre sud, spre Shinagawa, dădea nas în nas cu ea. Era tot ce-i mai lipsea. Trupa nu aflase pesemne de moartea lui Okiku și a lui Ganjō. Dacă ar fi plecat iute din Edo, nimeni n-ar mai fi știut că trecuse și el pe-acolo.

Okuni și ai ei au dansat toată vara în Kobiki pentru spectatorii care doriseră s-o vadă pe femeia invitată la Castelul Edo. Însă faima ei a ținut doar trei luni. Acum, abia dacă mai apărea vreun spectator, din când în când. Okuni era dezamăgită de nestatornicia celor din Edo. Cum să se plictisească atât de repede? Se gândeau foarte serios să se înapoieze la Kyōto. Nu se aleseră cu prea multă glorie după spectacolul dat la Castel. Îi întristau multe lucruri: nu aveau o scenă, dansau pe rogojini grosolane... Nagayasu Ōkubo le întorsese spatele... Densuke era mai tot timpul bolnav...

— De când am ajuns în Edo, am avut parte numai de necazuri, zise una dintre fete și toți au încuviințat.

— Ne-a fost așa bine în drum spre Edo, când trăgeam pe la hanuri și lumea se aduna în jurul nostru, își aminti Okuni cu melancolie.

— Mi-e dor de capitală. Nu trebuie să ne ducem neapărat în albia de la Shijō. E bine și pe terenul de călărie de la Templul Kitano. Sunt tare curios să văd ce s-a mai ales de curtezanele *kabuki* în trei ani. Poate nici nu mai sunt la modă, spuse Densuke.

Cu cât se gândeau mai mult, cu atât erau mai hotărâți să se-ntoarcă la Kyōto.

Lui Densuke îi priiseră doctoriile chinezești din cutiuța lui Nagayasu. Fuseseră cu-adevărat miraculoase. După patru-cinci zile îi scăzuse febra, nu mai scuipa sânge, nu mai tușea. De fapt, zăcuse doar în luna ianuarie. Apoi s-a îngrijit, a mâncat ca să prindă putere și după un timp și-a revenit complet. Arăta chiar bine acum.

— Pilulele alea au fost o comoară! Câte-au mai rămas? o întrebă Okuni pe Omatsu.

— Trei.

— Trei?

— Da.

Timp de jumătate de an luase două pe zi. Era și firesc să fie pe isprăvite. Okuni s-a înfuriat totuși că Omatsu n-a întrebat-o pe ea. N-ar fi trebuit să mai păstreze nici o pilulă.

— Păi, mă gândeam că dacă mai are careva nevoie...

— Densuke, de ce vorbești prostii? Dacă tu nu m-ai fi ajutat atunci, n-aș mai fi cu voi în ziua de azi. Tu ai cea mai mare nevoie de ele. Nu trebuie să-ți faci griji pentru alții...

— Crezi că pot să uit că ți-ai vândut lucrurile prețioase ca să mă salvezi? După ce că te-am lăsat fără ele, am mai luat și toate doctoriile seniorului de Iwami. Dacă nu mă pun pe treabă curând, nici nu vă mai pot privi în ochi! Gata! Îmi reiau *Firul tors* și-l voi dansa pe drum.

— Bravo!

Văzându-l pe Densuke atât de binedispus, Okuni s-a înveselit și ea. Cei șaptesprezece membri ai trupei au început pregătirile.

Urmau să plece a doua zi, dimineața devreme. Doar Omatsu a rămas bosumflată. Ei nu i se părea deloc hazliu dialogul dintre Okuni și Densuke. Nu înțelegea ce-i amuza atât de tare.

Citindu-i nepăsarea pe chip – acel chip pe care nu se deslușea niciodată nici bucurie, nici ură –, Okuni s-a simțit oarecum vinovată, cu toate că-și spunea în sinea ei că nu făcuse nimic rău. La sosirea în Edo, când Densuke se îmbolnăvise, ea a stat și l-a îngrijit timp de doi ani. Când a căzut bolnav a doua oară, i-a strecurat medicamentele și apa din propria ei gură. N-a văzut nimic rău în asta... și totuși, ceva o apăsa pe suflet. N-o făcuse cu gânduri ascunse... voia să-l salveze pe Densuke. Atât.

„N-ai de ce să mă-nvinuiești, Omatsu, îi venea să țipe-n gura mare. Nu sunt îndrăgostită de soțul tău. Eu nu sunt nici Oan, nici Okiku. Fii liniștită! Densuke e ultimul bărbat de care m-aș îndrăgosti."

În toiul nopții a ieșit pe străzi să-și potolească zbuciumul. Ajunsă în golf, s-a oprit, cu privirile ațintite la luminițele din bărcile de pescuit.

„Sunt iarăși singură. Sankurō m-a părăsit. Sanza a murit. Habar n-am pe unde umblă Sankurō, și nici nu vreau să știu."

Nu aflase că Okiku și Ganjō pieriseră cu o zi în urmă... nici că Suekichi de la Fushimi și Hideyasu, senior de Echizen, se stinseseră din viață, unul după altul, în primăvara aceea.

Valurile mării clipoceau în zare, iar briza purta cu ea începutul toamnei.

„Sunt singură de-atâta amar de vreme!..."

Și-a dat seama că de la plecarea din Izumo fusese mai mult singură. Viața ei însemnase doar dans. Sankurō și Sanza fuseseră doar niște umbre călătoare și trecătoare în drumul ei. Densuke, la fel.

Privind în zare, nu mai deosebea stelele de luminițele bărcilor. Lacrimile îi inundaseră obrajii.

„Densuke este al lui Omatsu, își spuse ea. Am știut dintotdeauna lucrul ăsta. De ce naiba m-am apucat de bocit acum? Nu din cauza lui Densuke am rămas singură... așa am fost mereu."

N-a încercat să-și șteargă lacrimile. S-a ridicat, tăcută.

O fermeca întinderea cerului nesfârșit. Stelele sclipeau magic, iar luminițele bărcilor nu se lăsau nici ele mai prejos.

— Okuni!

Vocea lui Densuke s-a auzit din spate.

— De ce-ai ieșit din casă în toiul nopții? îl întrebă Okuni, fără să se-ntoarcă.

Pe Densuke l-a surprins tonul ei aspru.

— De ce umbli aiurea? M-am speriat...

— N-ai de ce să fii îngrijorat din pricina mea. Hai, nu mai sta în vântul ăsta rece! Nu-ți face bine. Întoarce-te la Omatsu!

Întunericul păru apăsător câteva clipe.

— Să mă-ntorc la Omatsu? întrebă el cu o voce gâtuită.

— O fi neliniștită, zise Okuni pe un ton mai blând. Vântul rece nu-i pentru tine. Hai, du-te acasă! Mâine pornim într-o călătorie lungă.

— Și tu pleci, Okuni. Hai, vino și odihnește-te!

— Eu vreau să dansez.

— Ceee?

— Vreau să dansez sub cerul înstelat. Lasă-mă!... Vreau să rămân singură.

Densuke s-a îndepărtat în tăcere. Nisipul de pe țărm scârțâia sub pașii lui.

Lasă-un locșor
În inimioara ta
Pentru dragostea mea.
Doar lacrimile pot spune,
Ce se-ntâmplă cu mine.

Okuni a întins brațele și a început să danseze cu pasiune. Stelele deasupra, nisipul sub tălpi... A cuprins-o dorul de albia râului Hii. Și-a amintit cum sărea din piatră-n piatră când scotea apă. Acum, cu fața spre mare, plutea pe aripile dansului. Țărmul se transformase într-o scenă de vis, neîngrădită, nesfârșită... Martori tăcuți și spectatori deopotrivă, luminițele bărcilor din larg și stelele sclipitoare parcă-i îngânau cântecul. Picioarele ei atingeau ușor, ca un alint, nisipul. Dansul o îmbătase din nou cu vraja lui. Cerul care se învârtea cu pașii ei părea mai

întins decât îl văzuse din incinta Castelului Edo. Întunericul nopții ștergea ca un burete hotarul dintre cer și pământ, iar Okuni simțea că se pierde în nemărginirea timpului.

34

Chiar înainte să isprăvească de înălțat donjonul Castelului Edo, shōgunul a și comandat construirea castelului de la Sunpu[1], pe malul Pacificului, de unde se deschidea o splendidă priveliște a muntelui Fuji. S-a mutat acolo în luna iulie. La sosirea toamnei, Okuni trecuse deja de Totsuka și Odawara, ajungând în apropierea Castelului Sunpu tocmai când Ieyasu pornea spre Edo, însoțit de mulți vasali. Alaiul nu avea nimic deosebit. Nici măcar veșmintele. Procesiunea lui nu se putea compara cu cele ale lui Hideyoshi sau ale împăratului. În vremurile în care samuraii ardeau de dorința de a-și etala blazonul familiei, shōgunul nu se sinchisea de asta. Toată lumea cunoștea blazonul clanului Tokugawa, reprezentat de trei flori de nalbă. Mărunt, abia se distingea pe îmbrăcăminte și pe obiectele personale. Singurul lucru impunător în alaiul său erau cei cam o sută de cai de samar, semn clar că duceau la Edo ceva de mare însemnătate.

La capătul călătoriei, slujitorii au răspândit, mândri, vestea că păziseră treizeci de mii de foițe de aur și aproape cincizeci de mii de kilograme de argint, pe care *kubō* le primise în dar și care aveau să rămână ascunse în castel.

— Treizeci de mii de plăcuțe de aur duse cu un alai atât de modest? se miră Kanji.

Localnicii din Sunpu se mândreau că Ieyasu își petrecuse mare parte din copilărie aici. Hangiul simțea nevoia să se mai fălească.

— În primăvara asta, Măria Sa a mutat aici tot aurul de la Castelul Fushimi... cu vreo cinci sute de cai de samar. Doar o părticică din comoara aia a plecat spre Edo azi.

— Aur și argint de la Fushimi?

1 Cunoscut mai degrabă sub numele de Suruga, aflat în centrul actualei prefecturi Shizuoka.

— Îhî. Au mutat aici toate lucrurile de preț de la Fushimi. Am auzit c-au avut cinci sute cincizeci de cai, fiecare purtând în spate șase sute de plăcuțe. Parcă am și-acum emoții când mă gândesc la clipele alea. Doamne, câtă splendoare! Știi cine a trebuit să le aducă? Tocmai vasalii lui Hideyori, semn că noul stăpân e mai presus decât fostul suveran.

Țăranii și negustorii locului, oameni simpli, n-aveau îngâmfarea celor din capitală. Hangiul părea că se laudă, dar spunea adevărul gol-goluț. Ieyasu le ceruse vasalilor lui Hideyori din cinci provincii să-i pună oameni și cai la dispoziție. Au cârtit o vreme, dar n-au avut încotro și s-au supus ordinelor. O sută cincizeci de cai în aprilie și cinci sute cincizeci în mai au cărat toată comoara de la Fushimi în castelul încă neterminat de la Sunpu.

— Comoara de la Fushimi? întrebă Okuni, căutând privirea lui Kanji.

Și-a dat seama îndată că astfel avusese loc transferul puterii. După ce hangiul a ieșit, rosti, fără să se adreseze cuiva anume:

— Așadar, Ōsaka se mută la Edo, iar Kyōto la Sunpu.

— Cam așa ceva... iar malul râului Abe va deveni cartierul felinarelor roșii, zise Kanji mai în glumă, mai în serios.

Până să ajungă Ieyasu la cârma țării, Sunpu fusese un orășel neînsemnat și lipsit de interes. Dar în ultimii câțiva ani, numeroase curtezane din Ōsaka și Kyōto începuseră să se adune acolo pentru a satisface nevoile negustorilor, meșteșugarilor și muncitorilor care veneau cu treburi în oraș.

— Yanagi! Cartierul Yanagi a apărut și la Edo, și la Sunpu! O să rămână Kyōto fără curtezane. Parcă se stinge tot mai tare focul ce aprinsese capitala... zise Kanji, clătinând din cap.

— Ia stai așa! Kyōto e capitală de multă vreme. N-are ce să se schimbe. Împăratul nu pleacă. Focul arde mai departe! interveni Densuke.

Okuni părea de acord cu el.

— Aurul și argintul din Castelul Fushimi îi aparțineau lui Hideyoshi, nu-i așa? Ce importanță are dacă Ieyasu îl trimite în altă parte? Locuitorii capitalei n-au nici o treabă cu avuțiile suveranilor, zise ea simplu.

— Chiar dacă o să mute capitala la Sunpu... mai durează. Nu se întâmplă peste noapte. Eu, unul, totuși nu prea cred. E un locșor prea retras, spuse Densuke vesel.

— Între timp o să mai apară un suveran cine știe unde... și va dărâma Castelul Sunpu și Castelul Edo... și o s-o ia de la capăt, glumi Okuni.

Nu era însă de glumă. Au înțeles îndată că oamenii locului îl sprijineau trup și suflet pe Ieyasu și nu le-ar fi căzut bine să audă pe nimeni făcând haz pe seama lui. Doar fusese seniorul micului ținut și acum iată ce ajunsese! Cel care până de curând guvernase doar regiunea Kantō devenise shōgun și conducea cu mână de fier cele șaizeci și șase de provincii din întreaga țară. Localnicii se făleau cu el, mai ales că aveau mare folos de pe urma măsurilor luate de acesta privind taxele și controlul inundațiilor.

— Okuni, nu-i băga pe toți într-o oală! Fostul suveran și actualul shōgun se deosebesc ca de la cer la pământ. Hideyoshi a trăit în lux, a risipit aur și bani fără pic de chibzuință, a tot ridicat castele în dreapta și-n stânga și s-a prăpădit. Ieyasu duce o viață simplă. Nu e nesăbuit. A pus capăt și luptelor dintre clanuri. E sobru și își vede de treaba lui, sublinie Densuke, zicându-și că era mai bine ca membrii trupei să lase impresia că-l simpatizau atâta vreme cât stăteau acolo.

— După părerea mea nu se deosebesc deloc. Și unul, și altul s-au dat în vânt după aur și castele, iar dacă samuraii sunt mai pașnici sau nu... pentru noi nu prea are importanță.

— Dac-o luăm așa, ai dreptate, Okuni.

— Mie nu-mi plac oamenii care-și înalță castele și cei care se laudă cu shōgunul ori de câte ori deschid gura. Mi-e greață!

Ce încercase Densuke să facă și ce ieșise!

Sobrietatea și simplitatea lui Ieyasu nu stăvileau cu nimic avântul celor puși pe înavuțire. Tot mai mulți oameni din țară veneau aici ca să facă avere. După Edo, Sunpu era cel mai animat oraș. Bărbații voiau să petreacă și aveau nevoie de prostituate. Ele au strâns în jurul lor muzicanți și cântăreți, spectacolele ajungând să se numească, fără deosebire, „Kabuki". Bandiere pe care stătea scris „cea mai grozavă din țară" fluturau în tot

cartierul curtezanelor din apropierea râului Abe. Bărbații umblau din lăcaș în lăcaș încă din zori și, chiar dacă se îmbătau și se prăbușeau beți morți, continuau să cânte, împleticindu-și limba în cuvântul *kabuki*.

Okuni se încruntă. Nu-i plăcea Sunpu. *Jabisen*-ul răsuna peste tot. Era un oraș gălăgios. O sâcâiau până și porumbeii adunați în jurul castelului.

„Dacă un suveran nu-și poate ține în frâu propriul oraș, cum poate stăpâni o țară?" se întrebă ea.

— Densuke, nu facem noi mulți purici pe-aici. Nu-i de noi. Târfele se uită chiorâș la noi și beții ne tratează ca pe niște prostituate. N-am de gând să mai dansez în Sunpu.

Toți din trupă simțiseră asta pe pielea lor... încă din seara în care-și înălțaseră lăcașul. Mai mulți bărbați le ceruseră fetelor să se culce cu ei. Kanji și Mame au fost de-a dreptul uluiți când Okane și Onei le-au spus că nu scăpaseră nici ele de propunerea rușinoasă. Dispăruse orice disciplină și strop de bun-simț în jur. Desfrâul era în plină floare. Nimeni nu deosebea dansatoarele adevărate de liota de prostituate.

Sosise timpul ca Ieyasu Tokugawa să facă ordine. În luna iunie 1608, a interzis prostituția de stradă și a alungat curtezanele din Sunpu. A hotărât ca în zona din apropierea râului Abe să se înființeze un cartier legal al plăcerilor, care să respecte reguli stricte – după care avea să se conducă și renumitul cartier al felinarelor roșii, Yoshiwara, din Edo. La vremea aceea, Okuni și ai ei părăsiseră de mult Sunpu.

Din cauza sănătății precare a lui Densuke, trupa a călătorit la pas ușor pe partea de sud-vest a rutei Tōkaidō. După iernile friguroase din Kyōto și viscolele năprasnice din Edo, se bucurau acum de blândețea climei de pe coasta Pacificului. Provinciile Tōtōmi și Mikawa erau o adevărată desfătare. Când aveau chef, dansau prin orașele în care poposeau, rămânând în același loc chiar și câteva zile. La hanul Mariko, bunăoară, au simțit atâta liniște și pace, încât nu le mai venea să plece. Din păcate însă, la Goyu și Chiriu s-au întâlnit cu trupe de curtezane care dansau Kabuki care se îndreptau spre Edo, arborând cu mândrie bandierele. Nu le venea să creadă auzindu-le cum se făleau cu

spectacolele lor de la Shijō, din capitală, arătându-le totodată un dispreț fățiș. Așa că trupa lui Okuni, în care se zămislise teatrul Kabuki, a ajuns, în doi-trei ani, să fie privită ca o adunătură de țărănoi.

— Păi, nu-s prostituate dac-au dansat în Shijō?

— Nu vezi că nimeni nu deosebește dansatoarele adevărate de prostituate?

— Densuke, dacă târfele se strâng în Shijō, hai să mergem pe terenul Ukon de la Templul Kitano și să-l facem vestit.

Amintiri vechi o legau pe Okuni de Ukon. După moartea neașteptată a lui Sanza, lăsase Shijō pentru terenul de călărie, unde jucase rolul iubitului pierdut. Dansase ca o smintită și acolo, bucurându-se de un succes fără seamăn. Urmase invitația lui Nagayasu Ōkubo, fuga lui Sankurō și Okiku din albia de la Shijō, după vânzarea teatrului, plecarea lor de la Kitano spre Edo. Okuni era hotărâtă să-și reia reprezentațiile acolo în cazul în care templul zeului Tenman își mai păstra aceeași faimă. Curajul de-a lua totul de la capăt n-o părăsise.

Având nevoie de bani de drum, se mai opreau pe ici-colo ca să dea spectacole. La Chiriu le-a mers neașteptat de bine. Și-au încropit un lăcaș provizoriu și eforturile le-au fost răsplătite de localnici, care i-au prețuit cum se cuvine, fără a mai pune la socoteală că aici se ținea în fiecare primăvară târgul de cai și venise lume și din alte ținuturi. Trupa lui Okuni nu mai prididea. În zilele senine, fără valuri, se urcau în bărci și-i distrau și pe călătorii care făceau drumul dus-întors, în mod obișnuit. Cântau și dansau cu tot sufletul.

Ne petrecem noaptea,
Cu-amintiri voios răsunând
În inimile noastre.
*În larg ne-nsenină*m
Chiar de-i ceață deasă.
Tânjim după tot
Ce-a fost frumos,
Călătorind spre Ōmi.

În barcă se aflau vreo treizeci de călători, cu toții dornici să răsplătească elanul trupei cu ropote de aplauze. Okuni n-avea cum să nu se dezlănțuie.

— Chiar că-i *sueyoshi-bune*! strigă o voce veselă.

— Ce-nseamnă? întrebă Okuni, cu o strângere de inimă.

— Un vas care circulă pe ocean, între Japonia și Filipine, și se bucură de prezența unor trupe Kabuki, care cântă și dansează, chiar și la *jabisen*, cu permisiunea shōgunului. Profitul e enorm.

— A fost inițiat de Kanbei Suekichi?

— Nu, Suekichi s-a stins din viață acum un an. Proprietarul bărcilor e fiul lui, Magozaemon. Kanbei se pare că nu agrea Kabuki, dar tânărul, da. Câștigurile noastre din partea ramurii de apus a familiei Suekichi, rezultate din astfel de deplasări, sunt uriașe. De fapt, de la vasele pentru distracții și petrecerea timpului liber.

Negustorii, încântați de prezența lui Okuni, au răsplătit-o. Aflând de moartea lui Kanbei, Okuni a uitat să mai protesteze și să le explice marea deosebire dintre spectacolele ei și cele ale curtezanelor. O năpădise tristețea. La apropierea vasului de Kuwana, localitate de pe malul apusean al golfului Ise, și-a mai desfătat spectatorii cu un cântec și un dans îndrăgite de Kanbei, ca să-și mai ostoiască amărăciunea iscată de vestea cea rea și totodată să le răsplătească generozitatea.

La nici patruzeci de kilometri de Edo, Ieyasu nu se mai bucura de aceeași popularitate. După ce-au trecut de strâmtoarea Suzuka, Okuni și ceilalți au poposit la un han unde au avut parte doar de bârfe despre conducător. Lumea îl acuza că dusese de la Fushimi la Sunpu nu numai aur și argint, ci și obiectele din castel: veșminte, mobilă, porțelanuri... ba chiar și rogojinile de pe jos. Ce om! Sărac cu duhul și zgârcit! Nu le-a îngăduit oamenilor din Mikawa nici măcar să arunce gunoaiele. Ieyasu s-a dovedit un ticălos fără seamăn chiar și atunci când le-a cerut vasalilor lui Hideyori din cele cinci provincii ale ținutului Kinai să-i dea oameni și cai. N-avea caracter frumos, nici pe departe!

— Densuke, toată lumea pare nemulțumită. Marele shōgun n-are cum să se bucure de simpatie în Kyōto și Ōsaka, zise Okuni, mijind ochii.

Nici Hideyoshi, nici Ieyasu înaintea retragerii de la cârma țării, nici actualul Mare Shōgun – cum îi plăcea să i se spună – n-au avut trecere în capitală. Nimic atrăgător în Edo și Sunpu!

— Densuke, vreau să dansez în capitală! Să dansez până nu mai pot!

Cu cât se apropiau de Kyōto, cu atât Okuni se simțea mai fericită și ardea de nerăbdare să danseze pe terenul Ukon. La Templul Kitano-Tenmangū tocmai avusese loc ceremonia de strămutare a zeului protector la sălașul permanent, odată ce se încheiaseră lucrările de restaurare. Se spunea că toate cheltuielile le-a susținut moștenitorul fostului suveran, Hideyori, care acum își avea reședința la Castelul Ōsaka. De asemenea, se zvonea că familiei Toyotomi, în declin, nu-i mai rămăsese decât să se ocupe de zei șintoiști și budiști. Într-adevăr, Hideyori și mama lui construiau temple după temple și făceau donații uriașe celor deja existente. Ieyasu profita de slăbiciunea acestuia, recomandând familiei lui să contribuie pe toate căile la prosperitatea templelor. Spera astfel că îi va submina averea, împiedicându-l să devină un dușman de temut. Asta nu însemna, cunoscându-i-se zgârcenia, că ar fi fost în stare el însuși de gesturi generoase, cu toată averea fabuloasă transportată de la Fushimi la Sunpu. Dimpotrivă. Era supărat că nu profitase din plin și de cele de la Ōsaka.

După ritualul de strămutare a zeului Tenjin, au început distracțiile, care nu s-au limitat doar la zona templelor, ci s-au întins până-n centrul capitalei. Între timp, trupa lui Okuni se îndrepta spre terenul Ukon de la Kitano.

Atmosfera era însuflețită, așa cum se așteptaseră. Lumea se grăbea spre terenul de călărie. Okuni, Densuke, Kanji, Mame și ceilalți fremătau de fericire că se aflau din nou în locul atât de îndrăgit. De data asta sperau ca zeul Tenjin să le fie protector de nădejde. Venise primăvara. Ukon era împrejmuit de pruni care înfloriseră. Mult mai multe flori decât la Tenmangū din Ōsaka. De toate mărimile și culorile. Unele păreau că atunci se trezesc la viață, oferind privirii un spectacol feeric.

— Kyōto! Am ajuns în Kyōto!

Kanji a dat tonul. Nu-și mai încăpeau în piele de bucurie.

— Kyōto! Kitano! Ukon! strigau unii către alții.

Okuni amețise deja de la mirosul florilor de prun și privea fascinată trecătorii. Primăvară. Kyōto. În curând o să se deschidă toate florile.

„Mare prostie am făcut că am plecat de-aici!"

Și-a amintit de ziua când a părăsit Izumo... a ajuns la Tenmangū din Ōsaka, exact de sărbătoarea florilor de prun... s-a prins în vârtejul ritualului Usokae... s-a îmbătat de freamătul mulțimii... de parfumul florilor... a dansat ca o smintită.

„Ce bine că am să dansez iarăși! Și aici există cer și pământ. Kyōto e scena ideală! E minunat! Cu flori și oameni lângă mine, dansez oricât!"

A privit în jur. Numai flori de prun. Unele albe, cu petale duble, altele roz... chiar și flori roșii – o raritate. Erau crengi atât de încărcate, încât atârnau istovite parcă de povara florilor... Petalele păreau să tremure de plăcere, înfiorate de atingerea brizei și de admirația din privirile trecătorilor.

S-au împrăștiat care încotro în căutarea unui loc pentru teatru. Când s-au adunat iar, Mame i-a anunțat, roșu la față:

— Tocmai am văzut o trupă numită Okuni – Kabuki.

— Ceee?

— Au trei bandiere: „Cea mai grozavă din țară", „Curtezane – Kabuki" și „Izumo".

— Unde?

— În centrul terenului de călărie.

— Iar ne ciocnim de un teatru al prostituatelor, nu-i așa?

— Da, Okuni.

În albia de la Shijō erau la modă teatrele curtezanelor *kabuki*, o mare atracție pentru amatorii de distracție. Pentru început, doar unul se mutase la Kitano. Tinerii din Izumo clocoteau de furie că o trupă de târfe a îndrăznit să ia nu doar numele lui Okuni, profitând de reputația ei, ci și pe cel al ținutului ei de baștină.

Okuni bătu din palme și se veseli:

— Nu-i nimic. O să ne așezăm și noi lângă ei.

Cu patru ani în urmă, Okuni se bucurase de mare succes pe terenul Ukon. Cum Kyōto nu se schimba de la o zi la alta

ca Edo, ea spera că lumea își va aminti de adevărata Okuni. Ținuse mult să se întoarcă în capitală și nu avea de gând să se dea bătută. Nădăjduia din tot sufletul că spectatorii se vor dumiri curând care trupă era doar o biată imitație.

Pe locuitorii capitalei nu-i deranja că două trupe își făceau aceeași reclamă: „Cea mai grozavă". Parcă nici nu băgaseră de seamă. În albia de la Shijō, unde curtezanele *kabuki* aveau mare căutare, se vedeau astfel de bandiere la tot pasul.

În ziua când trupa lui Okuni și-a reînceput spectacolele pe terenul Ukon, Kyūzō a și aflat de la unul din slujitorii săi.

— Cum? Okuni – Kabuki chiar sub nasul nostru?

Tinere de Calitate, sub conducerea pricepută a lui Kyūzō, ajunsese una dintre cele mai prospere case de prostituție din cartierul Rokujō. Teatrul lui din albia de la Shijō era și el cel mai bun. Izbutise să găsească cele mai frumoase tinere curtezane pe care le-a așezat pe scenă, aducându-i venituri uriașe. Afacerile îi mergeau atât de bine, încât a putut să cumpere noi terenuri și să se extindă de câteva ori. De parcă nu i-ar fi fost de-ajuns, și-a mai deschis un teatru pe terenul de la Kitano când a aflat că Hideyori reconstruia templul. Socotise că în următorii câțiva ani, Kitano avea să fie cel mai însuflețit loc din Kyōto. Îndrăznise Okuni să vină la Ukon ca să-i facă lui concurență? Mai apăruseră prin capitală și alte trupe care spuneau că sunt „cele mai grozave", dar acum avea presimțirea că era chiar Okuni, mai ales că auzise că ea ar fi dansat la Castelul Edo cu un an înainte.

— Buuun! îi zise el servitorului, încruntându-se. Ia jumătate din trupa din albie, toboșari și flautiști și trimite-i la Kitano. Neapărat și câteva *jabisen*-uri. Spune-le să cânte atât de tare, încât nimeni să nu fie tentat să vadă alt spectacol.

— Stăpâne, nu vă faceți griji. Nu-s decât vreo cincisprezece membri. Noi avem de două ori mai multe dansatoare la Kitano.

— Nu le permit să-și fluture bandierele lângă teatrul meu! Să fie clar! Dau cu ei de pământ de nu se văd! Tinere de Calitate au toate drepturile în albia de la Shijō, dar nu și la Kitano. Acolo oricine e liber să facă ce dorește. Parcă noua trupă caută gâlceavă. Le arăt eu lor! Mai ia cu tine zece *jabisen*-uri și du-le la Kitano!

— Stăpâne, trupa aia n-are nici măcar un singur *jabbisen*. Au doar tobe și flaute. Nu cred că e cazul să vă agitați aatâta.

— Cârtești? Nu vrei să faci cum zic eu?

— Ba da. Am înțeles. Imediat!

Proprietarul Casei Tinere de Calitate se retrăsese, l lăsându-l pe Kyūzō în locul lui. Lumea îi zicea „stăpâne" și-l rrespectau ca pe unul dintre fruntașii cartierului. Se îngrășase. Părea să se simtă perfect în chimonoul sobru de mătase. Arăta a i negustor bogat cu burta lui mare, sprâncenele groase, privirilde aspre și fața zbârcită.

— Negru! Haide!

Câinele îmbătrânise și se îngrășase, aidoma lui. Abbia se mai târa. Ca să se dea bine pe lângă stăpân, fetele îl hrăniș seră peste măsură. Negru a ridicat ochii, dar nu s-a mișcat. Surzzise și nici nu mai vedea. Chiar de-i trecea o pisică pe sub nas, nuu tresărea. Îi era lene să și latre.

Văzând că nu vine oricât îl strigă, Kyūzō s-a dus l la el și l-a luat în brațe. Negru a și adormit. La un moment dat l-a lăsat jos, dar câinele nu s-a trezit, așa că a trebuit să-l țină toot drumul în brațe.

— Negru! Am auzit că Okuni s-a întors de la Eddo. Nu-mi vine să cred c-a dansat la Castel, dar așa se zvonește. E l la Kitano. Hai să vedem cu ochii noștri!

Peste iarnă, cele opt clădiri ale Templului Kitanoo fuseseră refăcute ca ofrandă adusă zeului Tenjin. Hideyori și i mama lui donaseră sume considerabile. Hideyori se cam spperiase de intențiile vădite ale lui Ieyasu de a se descotorosi de e el și spera că zeul îl va proteja. Shōgunul îl sfătuise fățiș să se dedice activităților religioase. Templul reconstruit arăta ca un casistel. Stâlpii din lemn de chiparos, zidurile pavilionului de rugăăciune, ale celui închinat dansurilor sacre, sanctuarul interior ș și celelalte contrastau izbitor cu acoperișurile de șindrilă. S-a ridicat și un zid înalt ce separa terenul de călărie de templul propriu-zis. Cu ceva vreme în urmă, curtenii își lăsau caii priponiți în timp ce vizitau Palatul Imperial din apropiere. Câteva s secole mai târziu, palatul a fost mutat spre sud, însă terenul dde călărie a

rămas pe loc. Aici venea puhoi de lume din capitală, mai ales la bine-cunoscuta sărbătoare populară dedicată lunii – Tsuki-nami-sai. Tot aici și-a ținut Hideyoshi cunoscuta ceremonie a ceaiului în toamna anului 1587, cu o mie de oaspeți – eveniment neobișnuit despre care încă se mai vorbește. Și, ca ironie a sorții, tocmai când înfloriseră prunii, Hideyori, fiul său, a fost nevoit să rămână la Castelul Ōsaka, țintuit la pat de variolă. A trimis, în schimb, un mesager care să se roage pentru sănătatea lui.

Terenul Ukon forfotea de credincioși, pelerini și călători din întreaga țară, de dimineață până seara. De fapt, veneau să-și aducă omagiile zeului îndrăgit. Era și firesc să se adune și trupe din toată țara. Sunetele delicate ale muzicii însoțeau dansurile sacre, însă pe lângă ele răsunau cântece de tot felul. Alături de lăcașurile improvizate, aici se afla și teatrul lui Okuni. Chiar dacă nu se compara cu al curtezanelor *kabuki*, după atâta amar de vreme își aveau iarăși cuibul lor.

Lumea-i plină de invidie,
Dar inima trebuie
Să rămână curată
Când delicatele flori
Se deschid.

Okuni cânta cu voie bună. Kanji bătea clopotul, iar Mame, toba. Melodiile lor umpleau aerul primăvăratic de la Kitano. În clipele acelea, nevrând să se lase mai prejos, curtezanele *kabuki* din teatrul de vizavi s-au pornit să cânte la *jabisen* cele mai cunoscute melodii. Concertul neașteptat i-a luat prin surprindere pe cei adunați pe terenul de călărie.

— Ia uitați, două teatre cu același nume, „Okuni – Kabuki".

— Pe mine nici nu mă mai miră când văd două-trei bandiere anunțând-o pe cea mai grozavă din țară. Interesant! Eu știam că numai una poate fi „cea mai grozavă".

— Hai să ne dumirim despre ce-i vorba.

Privind cu atenție bandierele, și-au dat îndată seama că una din trupe era acolo de mai multă vreme, pe când cealaltă abia se așezase.

— S-o vedem mai întâi pe cea din teatrul mic.

Kyūzō a lăsat jos câinele în fața teatrului lui Okuni, unde observase, iritat, că toată lumea cumpăra bilete. Nemaiputând suporta umilința, și-a luat oamenii la rost.

— Ce naiba faceți? Cântați mai cu forță! Flautul nu se aude... Hai, bate toba aia mai cu suflet!

Însă tot degeaba, fiindcă lumea se îmbulzea mai departe la spectacolul trupei lui Okuni. Până la urmă, vocea lui Okuni i-a răsunat în urechi. A dat să intre în teatrul ei, dar n-a mai găsit câinele.

— Negru! Unde ești? Unde naiba te-ai dus?

Kyūzō s-a înroșit de furie și s-a repezit la paznic.

— Nu știu, nu l-am zărit.

— Cum nu știi? L-am crescut de mic. E bătrân și abia umblă. L-a luat și l-a dus careva cine știe pe unde.

Ura pe care i-o purta lui Okuni se revărsa acum asupra paznicului. Răcnea la el, scuturându-l în același timp de guler.

— Stăpâne... adevărul e...

— Ce anume?

— Este vizavi.

Crezând că i-l ademenise cineva de-acolo, Kyūzō a dat buzna și a început să țipe ca un apucat:

— Ticăloșilor! Aveți nevoie de un câine ca să vă atrageți clienții?

— Câine?

Tânărul din Izumo, care încasa banii, încerca să-l liniștească pe bărbatul furios, cerându-și scuze că n-a observat nici un câine și promițându-i că se duce să-l caute. Kyūzō a scos însă niște bani, i-a azvârlit și i-a strigat să păstreze restul pentru câine. Și-a amintit imediat că plătise și pentru el cu ani în urmă, în albia de la Shijō.

Teatrul era aproape plin. Negru, simțindu-și stăpânul prin preajmă, s-a apropiat de el, abia târându-se. Kyūzō l-a luat în brațe și s-a așezat, potolit. Pe scenă se aflau cinci femei. Omatsu dansa împreună cu patru tinere din Izumo. În trupa lui Okuni, „tânără" însemna douăzeci și trei, douăzeci și patru de ani. Kyūzō a strâmbat din nas disprețuitor. Bărbații voiau fete cu-adevărat tinere. Ca prostituate, cele din trupa lui Okuni n-aveau

absolut nici o valoare. După ce-au ieșit de pe scenă, s-au ivit alte patru femei, cu Okane în frunte. Aceasta avea treizeci și trei de ani. Kyūzō le cunoștea pe toate. Veniseră împreună cu Okuni. I se părea de necrezut cum fetele plecate din Izumo deveniseră femei în toată firea. Dansau deja de douăzeci ani. Okane, cea mai drăguță după Okuni și Okaga, mai păstra ceva din grația copilăriei, pentru că rămăsese zveltă. Cu toate astea, gâtul i se mai îngroșase, umerii se mai lăsaseră, riduri fine îi tiviseră ochii. N-avea cum să-și ascundă vârsta. Kyūzō abia se stăpânea să nu râdă-n gura mare.

Și atunci au răsunat din teatrul de vizavi mai multe instrumente. Peste toate, *jabisen*-ul. Nici nu se mai auzeau flautul și clopotele de pe scena lui Okuni. Inima lui Kyūzō se umplu de bucurie. Îl strânse pe Negru în brațe, fericit. În următoarea clipă însă, împietri de uimire.

Okuni și-a făcut apariția... Toată lumea amuțise, nu numai el. Nimeni nu se așteptase să vadă o femeie atât de fermecătoare. Părul negru și lung i se revărsa pe spate. Cârlionții din față, pieptănați cu cărare la mijloc, se unduiau prinși după urechi cu un șnur din mătase roșie. În vârful capului, o boneță din pânză albă încrețită.

Oamenii murmurau cuceriți cu totul. Okuni se costumase în vânzătoare de prăjiturele din iarbă de mare. Fetele de la prăvălii purtau o asemenea boneță încă din perioada Muromachi. În rest, veșmintele fuseseră anume gândite pentru spectacol: chimonoul exterior era lung ca al tinerelor de viță nobilă. Sub el se zăreau poalele indigo ale altuia, măturând scena. Brâul de la mijloc, cu tiv roșu, semăna cu brâiele purtate de obicei de bărbați.

Când iubim
Ne dăruim dragostea
Celui drag.
De nu-i cine trebuie,
Mai bine nu!
De iubești pe cineva,
Nu uita de tine.

În clipa aceea, a intrat Densuke. Avea straie de olar și căra în spate un coș ce se bălăngănea pe un par. Spectatorii au înțeles că juca rolul unui olar de la Fushimi. În cei patru ani în care lipsiseră din capitală, arta lor înflorise diferit. Dansul de-acum spunea povestea vânzătoarei îndrăgostite de olarul amorezat la rândul lui.

Lumea, vrăjită, aplauda cu înflăcărare. Noua piesă Kabuki aducea pe scenă o poveste de dragoste simplă și impresionantă, care respingea erotismul spectacolelor curtezanelor.

Apoi, au apărut și celelalte fete, care dansaseră înainte, de data asta în costume sugerând diverse meserii: vânzătoare de legume, doică, florăreasă, negustoriță de pește. Yata căra și el în spate mai multe coșuri mici, care atârnau de un băț lung de bambus. Toți membrii trupei dansau în jurul lui Okuni. Băteau ritmul vioi în dușumeaua de scânduri. Muzica de la Tinere de Calitate îi acompania. Dându-și seama că nu au cum s-o acopere, Kanji, Mame și ceilalți muzicanți au hotărât să țină ritmul cu melodiile lor. Cu cât răsunau mai puternic instrumentele de la teatrul de vizavi, cu atât atmosfera din lăcașul lui Okuni se înfierbânta. Actorii și spectatorii împărtășeau bucuria colectivă a dansului.

Kyūzō s-a ridicat furios. Nu le mai suporta entuziasmul. Negru, care-i căzuse din brațe, l-a urmat, împleticindu-se. Nu mai avea nici puterea să latre. Kyūzō, măcinat de ură, i-a spus printre dinți băiatului de la intrare:

— Îi vine rândul lui Okuni din Izumo... O s-o distrug!

Tânărul, extaziat de reprezentație și de reacția spectatorilor, n-a dat atenție cuvintelor, ba dimpotrivă, i-a mulțumit pentru participare. Kyūzō a scuipat cu dispreț, dar tot nu s-a potolit. Muzicanții de la Tinere de Calitate continuau să cânte cu elan, acordurile lor îmbinându-se armonios cu flautul și clopotul lui Okuni. Cele două lăcașuri lăsau impresia unui concert în comun.

— Negru! Hai acasă!

Kyūzō a ridicat în brațe câinele dolofan. N-a aruncat o privire măcar teatrului său, însă nici în albia de la Shijō n-avea chef să meargă. A luat-o direct spre casă. Nu putea uita trupul plinuț al lui Okuni și vocea ei răsunătoare. Nici pașii sprinteni ai lui Densuke. Cel mai rău îl durea faptul că ei doi își exprimau

dragostea deschis, în public. Începea să aibă îndoieli că zvonul legat de iubirea dintre Okuni și Sanza ar fi avut vreun sâmbure de adevăr. Când l-a văzut prima oară cum dansează ca un bufon, l-a disprețuit pe Densuke, însă amintindu-și cu câtă gingășie i-a atins brațul lui Okuni azi, și-a simțit amorul propriu de-a dreptul terfelit.

„Ticăloși nenorociți! V-arăt eu vouă!"

Kyūzō, un bărbat zdravăn de altfel, asudase tot cărându-l în brațe pe Negru. A pus câinele jos și i-a mângâiat blana groasă. S-a rezemat de gard, uimit și el de ura nestăvilită care clocotea în sufletul lui.

„S-o ia naiba pe Okuni! N-o las nici mort!"

Era primăvară. De la Sagano și până-n Rokujō a întâlnit o mulțime de florărese. Le-a repezit, trecând nervos pe lângă ele.

S-a oprit în fața draperiei care anunța Casa Tinere de Calitate. Nu știa ce să mai facă. Turba de furie că Okuni născocise un spectacol complet nepotrivit pentru curtezane. Dacă o prostituată ar fi imitat, pe scenă, orice fel de meșteșugar sau vânzătoare, n-ar mai fi avut parte de clienți. Kyūzō nu-și mai revenea din uimire că acesteia îi venise o asemenea idee. Pentru câteva clipe, Okuni i-a stârnit chiar admirația. Dar imediat după aceea și-a amintit de ura îngrămădită în suflet și s-a mâniat la culme pe el însuși pentru sentimentul încercat. De mult nu mai simțise atâta sete de răzbunare. O umbră neagră îi acoperise chipul. Străpungând întunericul, o luminiță hidoasă îi sticlea rece în priviri.

35

După ce s-au scuturat florile, munții de la nord de Kitano păreau tapetați cu un covor verde-deschis, întins de la răsărit la apus cât vedeai cu ochii. Vremea rămânea frumoasă. Kanji se plimba alene pe străzile din partea de nord a capitalei, revăzând locurile familiare. Lipsise patru ani și nici nu-și dăduse seama cât de dor îi fusese de ținutul natal. Se născuse și crescuse la Kyōto. Așadar, dintre toți membrii trupei lui Okuni, el vedea

cel mai bine prefacerile orașului. Clădirile vechi din cartierul său fuseseră dărâmate, iar în locul lor se înălțau acum reședințe ale samurailor. Cu toate astea, n-ar mai fi părăsit capitala pentru nimic în lume. Îi plăcuse la Edo, dar nu ca aici. Oricât i-ar fi fost de greu și orice s-ar mai fi ivit, era hotărât să nu mai plece din Kyōto.

— Kanji!

S-a întors să vadă cine-l strigă.

— Sarujirō! Ce surpriză!

Câteva clipe, Kanji a amuțit de uimire. Sarujirō fusese slujitorul lui Sanza. După plecarea acestuia, a cântat o vreme în albia de la Shijō, apoi, după moartea stăpânului, s-a întors la Kyōto împreună cu Shikazō. Pentru foarte scurt timp se alăturaseră și ei trupei lui Okuni.

— De când ne-am despărțit, ai locuit doar în capitală? întrebă Kanji.

— Hai să mergem undeva să stăm de vorbă.

Sarujirō se schimbase cu totul față de perioada când se aflase în slujba lui Sanza. Peste chimonoul elegant din mătase purta o pelerină. Fața și picioarele, altădată arse de soare, erau acum albe. Avea o ținută ireproșabilă. Kanji nu știa cu ce se ocupa. Și pe vremuri găseai în Kyōto bărbați care-i imitau pe tinerii *kabuki*...

„Oare asta să fie?"

Kanji ardea de nerăbdare să descopere ce se întâmplase, întrebându-se totodată dacă Sarujirō o fi aflat că Okuni dansează iarăși pe terenul Ukon.

Sarujirō l-a condus pe o străduță lăturalnică. La intrarea în local, Kanji a înțeles după salutul patroanei că era un client permanent. Bărbații din jur, și ei elegant îmbrăcați, nu semănau nicidecum cu spectatorii lor. L-o fi adus anume într-un asemenea loc?

— Cu ce te ocupi? îl întrebă Kanji curios.

— Odinioară l-am slujit pe Sanza, bărbatul *kabuki*, acum am devenit eu însumi așa ceva. Împrejurările îmi priesc și, cât timp stau în Kyōto, n-am pricini de îngrijorare, răspunse Sarujirō simplu.

— Păi și eu am legătură cu teatrul Kabuki.

— Adică?

— Joc în trupa lui Okuni. Nu s-a schimbat nimic. Ne-am întors în primăvara asta și dăm spectacole pe terenul Ukon.

— Da, am auzit de faima voastră. Pesemne faceți o grămadă de bani.

— Nu chiar.

Kanji îi vorbea deschis, ca unui prieten vechi. Sarujirō îl asculta tăcut.

— La început ne-a mers bine, spectatorii ne-au aplaudat... extaziați... De luna asta, oamenii nu prea mai vin la reprezentațiile noastre.

— Nu-mi vine să cred. Am auzit că toate curtezanele de la teatrul de vizavi și-au strâns catrafusele.

— Păi, de-aici a pornit totul.

— Cum așa?

— Cât au fost ele și-au cântat la *jabisen*, noi am dansat pe melodiile lor. Atmosfera era nemaipomenită. După ce-au plecat, lumea s-a cam săturat doar de flaut și tobă. Credeam că locuitorii din Edo sunt nestatornici, dar nici ăștia din Kyōto nu-s altfel.

— Nu, Kanji, cei de-aici nu sunt schimbători. Eu fac de patru ani același lucru și nimeni nu s-a plictisit încă.

— Și anume??

Evitând răspunsul la întrebare, i-a pus în față un bol lăcuit, plin cu jeleuri din trestie de zahăr, și l-a poftit să se servească.

Kanji nu mai mâncase în viața lui ceva atât de gustos.

— E prima oară când pun în gură așa ceva. Au apărut de curând?

— De vreo trei ani.

— Sunt delicioase! Doar la Kyōto poți găsi așa delicatese. N-am văzut la Edo...

Zahărul brun nu se compara cu nici unul din dulciurile de care avusese parte.

Sarujirō s-a apropiat de Kanji de parcă ar fi vrut să-i șoptească la ureche:

— Dacă-ți merge mintea, în Kyōto poți trăi chiar bine. Eu asta aș face să fiu în locul tău.

— Nu-nțeleg.

— Pe vremea când îl slujeam pe Sanza, nu-mi încăpeam în piele de mândrie pentru că el era samurai. Dar eram sărac. Nici nu îndrăzneam să visez c-am să ajung vreodată să mă bucur de astfel de bunătăți. L-am admirat mult pe Sanza, dar nu aveam libertate de mișcare.

— Și-acum, ce faci?

— Mă trezesc când vreau... chiar și la prânz... și nimeni nu mă bate la cap. Sunt înconjurat de femei... la fel ca fostul meu stăpân.

— Explică-mi și mie mai clar, zise Kanji enervat.

În loc să-i răspundă, Sarujirō a plătit consumația. Kanji a făcut ochii cât cepele când a văzut câți bani i-a lăsat femeii. Lucru firesc, ceainăria aceea fiind o raritate. Și toate delicatesele, mai ales cele abia apărute, se plăteau cu bani grei. Pe Kanji l-a uluit și mai tare că Sarujirō nici măcar n-a tresărit... n-a schițat nici cel mai mic gest de nemulțumire la auzul prețului. El nu-și permisese în toată viața lui să zvârle cu banii ca Sarujirō. Îl invidia, dar nu se dumirea de unde atâta bănet.

— Kanji, decât să mă sâcâi cu întrebări, mai bine vino și vezi cu ochii tăi cum o duc.

— De acord. Unde stai?

— În albia de la Shijō, zise Sarujirō, rânjind.

A ieșit din ceainărie. În drum spre Shijō nu s-a sinchisit să se întoarcă nici măcar o singură dată, fiind sigur că în urma lui venea Kanji. Ajuns la podul Shijō, Kanji a încremenit locului. Nu-i venea să creadă. Parcă-l vrăjise o vulpe[1]. Pe locul unde nu demult se aflase teatrul lui Okuni trona acum un lăcaș impunător, împrejmuit de un gard de bambus... Pe bandierele enorme scria clar, cu litere mari: „Cea mai grozavă din țară" și „Okuni – Kabuki". Uitându-se mai atent, Kanji și-a dat seama că era exact teatrul care fusese la Ukon vizavi de ei.

— Cânți la flaut aici? întrebă Kanji.

— Ai răbdare. Uită-te întâi cu luare-aminte. O să mai ai și alte motive de uimire.

---

1 Conform credinței populare, vulpea se ține de vrăjitorii și chinuie lumea, putând lua orice formă sau devenind, la nevoie, invizibilă.

Sarujirō zâmbea misterios. A rugat niște fete să aibă grijă de Kanji, dispărând apoi în culise.

Kanji privea tot mai mirat în jurul lui. Și-au făcut apariția și câțiva oaspeți nerăbdători. Erau de-ai casei. Fetele i-au luat degrabă în primire. Pe timpul când Kanji trăia în albie, nu li se îngăduia artiștilor să se amestece printre spectatori. Curtezanele dansau pe scenă, iar distracția continua în cartierul Rokujō. Se pare că regulile de altădată nu se mai respectau. De aceea ajunseseră și curtezanele să-și dea aere.

— Nu vrei niște sake? întrebă o dansatoare.

— Nu beau.

— Hai... nu mai fi atât de serios!...

— Nu, chiar nu beau. Nici n-am bani la mine...

— La ce-ți trebuie bani?

— Nu se plătește aici?

— Nu! Băuturile sunt gratis, zise ea, râzând zgomotos de naivitatea lui.

Kanji era tot mai uluit. În ce lume trăiau cei care se apucau de băut ziua-n amiaza mare? Au început să se audă acordurile *jabisen*-ului, numărul oaspeților tot creștea... O prostituată i-a întins o ceșcuță, alta i-a turnat. S-a îmbătat imediat. Devenise moale ca o cârpă. Nu s-a putut abține și a întins mâna s-o mângâie pe femeia de lângă el.

— Cum te cheamă?

— Vino la Tinere de Calitate din Rokujō și-o să afli.

I-a răspuns firesc, ca și cum se obișnuise cu o asemenea întrebare.

„Prin urmare, așa-și agață ele clienții... cum prinzi peștii cu năvodul. Lumea vine pe la prânz, bea, se distrează, admiră dansatoarele, o alege pe cea care-i place și apoi o însoțește până-n Yanagi."

În pofida beției, Kanji își dădea seama că teatrul lui Okuni n-avea cum să țină pasul cu afacerea de-aici. Nu se făceau bani numai din dans. Nici unul dintre ei nu-și permitea luxul arătat de Sarujirō. Îi răsunau în urechi cuvintele lui Sarujirō: „Dacă-ți merge mintea, în Kyōto poți trăi chiar bine".

Acordurile *jabisen*-ului se auzeau nu doar aici, ci în toate lăcașurile din albie. Alcătuiau un cor, întrecându-se totuși între ele. Distracția era în toi. Spectatorii păreau vrăjiți de tot ce li se oferea acolo.

Câteva dansatoare se mișcau pe scenă ca niște adevărate curtezane. Chimonourile se unduiau fermecător pe trupurile lor mlădioase, iar pieptănătura înaltă le făcea să arate și mai atrăgătoare. Pe vremuri, prostituatele își țineau părul pe spate, dar, după ce Okuni își ridicase părul în vârful capului, când juca rolul lui Sanza, curtezanele o imitaseră. Unele dintre ele nici nu aveau cărare la mijloc, ci lăsau să le atârne spre dreapta șuvițele puse pe moațe de hârtie. Kanji nu știa cum se numea pieptănătura, însă n-avea nici o îndoială pe cine copiaseră.

Când fetele din mijlocul scenei au plecat, privirile spectatorilor au fost atrase de un chimono viu colorat din mătase, sub care se deslușea dantelăria fină a celui purtat pe dedesubt. Brâul din bumbac de calitate bună avea nodul în față. Era îmbrăcămintea tipică a curtezanelor de rang superior.

— Cine-i aia? întrebă Kanji.

„Chiar că pare o tânără de calitate", își zise în sinea lui.

— E Okuni, chicoti fata de lângă el.

— Cuuuum?

Nici n-a apucat să se dezmeticească pe deplin, c-a venit o altă surpriză. În centrul scenei a țâșnit, în timp ce cânta la flaut, un bărbat care părea că-l imită pe Sanza Nagoya.

— E Sarujirō!

— Nagosan.

— Adică?

— Nagoya Sanza.

„Așadar e Sarujirō. Pe asta-și primește banii. Și nu puțini! Joacă rolul fostului stăpân într-un spectacol dat de prostituate."

Kanji s-a dezmeticit brusc. Se uita la scenă și asculta cu atenție. Sarujirō, în rolul lui Sanza, îi vorbea drăgăstos fetei care o interpreta pe Okuni. La un moment dat, un măscărici s-a băgat între ei, încercând să-i despartă.

— Shikazō! exclamă Kanji fără să vrea.

Shikazō îl interpreta pe Densuke. Sărea ca un caraghios și-i făcea pe spectatori să râdă.

— Îl cheamă Densuke, nu-i așa? o întrebă pe fată.

— E bufonul.

De îndată ce s-a încheiat dansul lui Sanza, un mesager din partea lui Sarujirō l-a poftit pe Kanji în spatele cortinei.

— Ai văzut, Kanji?

— Cum naiba să nu văd! Sunt uluit.

— Cum ți s-a părut? întrebă Sarujirō în timp ce-și ștergea machiajul.

După o mică pauză, adăugă:

— Nu vrei să vii la noi? Aș vorbi cu proprietarul și sunt convins că te-ar plăti bine. Sunt destui instrumentiști, dar tot ne mai lipsește ceva. Tu ești omul de care avem nevoie. Te rog, acceptă.

— Cine-i proprietarul?

— Cel de la Tinere de Calitate. E foarte amabil și generos.

— Bărbatul care a cumpărat teatrul ăsta de la Sankurō?

— Îhî.

Kanji căzu pe gânduri. Își imagina cum o să se-nfurie Okuni la vestea că intenționează să se angajeze la curtezane.

„Parcă o văd țipând la mine furioasă."

Lui Kanji îi surâdea propunerea lui Sarujirō, însă trebuia să fie foarte atent cum și cu cine vorbește.

În ultima vreme, de când cu noile personaje sugerând diverse meserii, Kanji era nemulțumit de Okuni. Pe de altă parte, îi înțelegea aversiunea față de *jabisen*, știind că e de ordin sentimental. Nu-i convenea totuși să rămână în urmă și să nu țină pasul cu moda. Descoperise încă de când călătoriseră spre Edo și înapoi că nu-i mai plăcea nimic cu iz de provincie. Se aștepta ca lui Okuni să i se năzare ideea să aducă și țărani pe scenă. El se născuse în capitală și se mândrea cu asta ori de câte ori avea ocazia. La gusturi, nu se potrivea cu Okuni, care venise de la țară, din Izumo.

Se gândea serios să renunțe la trupa ei. De când teatrul curtezanelor își strânsese catrafusele de pe terenul Ukon și nu mai profitau de muzica lor, numărul spectatorilor scădea mereu

și atmosfera era tot mai mohorâtă. Viitorul nu părea luminos. Își amintea cu invidie că Sarujirō și Shikazō au părăsit trupa lui Okuni într-un moment prielnic și apoi au profitat de absența ei ca să-și perfecționeze dansurile furate.

— Kanji, uite, a venit stăpânul.

Kanji n-a mai avut timp să reflecteze dacă nu cumva Kyūzō pusese totul la cale anume, începând deja să-i prezinte situația în culori frumoase. A ținut să îi spună că-i va fi neașteptat de bine dacă va avea bani mulți... și la teatrul lui se câștiga, nu glumă. Lui Kanji nu i-a venit să creadă auzind suma... din câte aflase de la Sarujirō, nu mai puțin decât primeau el și Shikazō.

— Stăpâne! se bâlbâi Kanji. Aș vrea să-mi lăsați puțin timp de gândire.

— Trebuie să te sfătuiești cu cineva?

— Da... mai sunt șapte sau opt tineri din Izumo... nevastă-mea...

— Ei, nu mai spune! Am oricând nevoie de muzicanți buni. O să-ți plătesc în plus pentru fiecare persoană adusă. Cu cât sunt mai mulți din Izumo, cu atât mai bine. Așadar, hai să numărăm... Câți sunteți? Tu, femeia ta și...

Kanji nu și-a dat seama că patronul Casei Tinere de Calitate urmărea să distrugă trupa lui Okuni. Era doar uimit de sumele uriașe oferite.

Membrii trupei se întrebau pe unde umbla Kanji. Văzând că nu mai vine, s-au apucat să cânte și să danseze. Okuni se străduise din răsputeri să alunge teatrul de vizavi, dar acum, rămași singuri, atmosfera părea dezolantă. Pe deasupra, mai lipsea și Kanji – cel mai vesel și mai plin de viață dintre ei. Spectatorii, plictisiți, au plecat repede.

Okuni cânta cu disperare:

Nu poți să știi
Ce se petrece-n sufletul altuia.
N-ai cum să știi
Adevărul ce zace acolo.

În timp ce cânta, a înțeles semnificațiile cuvintelor pe care le rostise de atâtea ori.

„Publicul ăsta nu mai reacționează la ce-i frumos! Parcă nu mai are pic de suflet", își zise ea amărâtă.

Densuke dansa împreună cu Okuni, dar fără vlagă. Era tare palid. I-a răspuns, cântând:

Lasă-un colț în inima ta
Și pentru dragostea mea.
Lacrimile nu mi le pot stăpâni,
Cu gândul la tine.

Okuni și-a amintit de noaptea când a dansat la Shinagawa și a simțit un junghi în inimă. După douăzeci de ani de eforturi neîntrerupte, nu-i rămăsese decât Densuke. Însă chiar și el era soțul alteia.

Kanji n-a apărut nici a doua zi. Okane era trasă la față. Și-a amintit că Sankurō o avusese pe Oan și, după despărțirea de ea, frecventase bordelurile din Yanagi... apoi se combinase cu Okiku. Okuni gândea cam același lucru. Ca s-o liniștească, i-a promis că vor pleca în căutarea lui cu toții. Kanji a revenit în cele din urmă, seara târziu.

— Unde naiba ai umblat? se răți Okuni.

— Chiar trebuie să le știi pe toate? întrebă el ironic.

Nu și-a cerut scuze și nici n-a dat vreo lămurire. A luat-o doar pe Okane și-au plecat împreună. Okuni s-a liniștit oarecum, știind-o pe Okane de atâta timp.

A încercat să-l descoasă pe Densuke, însă el n-a comentat.

— Omatsu, mi-e cumplit de sete. Dă-mi și mie niște apă, te rog.

Okuni a băut apa și a transpirat abundent.

— Densuke, se apropie vara nesuferită. Cum te mai simți?

Densuke nu i-a răspuns.

— Ar trebui să ne apucăm de cântat. Mame, bate cu nădejde la toba aia! Hai să înviorăm atmosfera! Onei, te rog să dansezi mai cu viață. Yata, și tu, bine?

Când a ieșit pe scenă, a văzut că lipsea Kanji.

— Okane, unde ți-e bărbatul?

— Nu știu, zise ea, ocolindu-i privirea.

După ce-au isprăvit dansul, a plecat și a revenit noaptea târziu, cu Kanji.

— Kanji, pe unde tot umbli în ultima vreme? Și ce faci? îl întrebă Okuni intrigată.

— Nu-i treaba ta! i-o reteză el aspru.

Okuni nu se așteptase la un asemenea ton, așa că a rămas împietrită, nefiind în stare să mai scoată un cuvânt.

A doua zi, pe când aranjau rogojinile spectatorilor, Okuni a simțit o atmosferă încordată și i-a auzit pe tinerii din Izumo șușotind. A început să se îngrijoreze, dându-și seama că dispăreau pe furiș, unul câte unul. Când s-a uitat în jurul ei, nu l-a văzut nici pe Densuke.

— Omatsu, unde-i Densuke?

— S-a dus până-n Shijō. A zis că se-ntoarce înainte de prânz.

— Ce să facă în albia de la Shijō ?

— Să afle ce se-ntâmplă.

Cu greu scotea de la Omatsu o vorbă.

— Ce să se-ntâmple?

Toată lumea știa, doar Okuni habar n-avea. Acum înțelegea că încercau să-i ascundă ceva. În afară de Yata, rămăseseră numai fete, însă și numărul lor scăzuse binișor.

„Ce naiba se petrece aici? Nimeni nu-mi spune nimic!"

— Are loc vreo execuție în Shijō? întrebă ea, amintindu-și de uciderea lui Hidetsugu și a concubinelor lui la Sanjō, precum și de cea a generalilor, în frunte cu Mitsunari Ishida, la Rokujō.

Okuni nu mai îndura starea de nesiguranță.

— Mă duc și eu la Shijō.

Omatsu o apucă de mânecă, încercând s-o împiedice.

— Omatsu, de ce mă ții?

— Așa mi-a cerut Densuke.

— De ce?

— M-a rugat să stau cu ochii pe tine...

— De ce? Mi se pare tare ciudat...

Okuni simțea că-i pierise și vocea.

— Omatsu, mai e apă? Mi-e o sete de mor!

— Numai apa lui Densuke. Mi-a spus să nu dau voie la nimeni să bea din vasul lui.

— E atât de prețioasă apa aia, că nu pot lua și eu din ea?

— Nu, însă are tuberculoză... a zis că-i molipsitoare.

— Prostii! A luat leacurile alea chinezești și s-a vindecat.

O mâhniseră cuvintele lui Omatsu, mai cu seamă că ea vorbea tare rar. Cu polonicul, și-a turnat apă din vasul lui Densuke și a băut pe nerăsuflate. Pe când stătea cu mâna pe piept, mulțumită că-și potolise setea, i-a văzut pe Densuke și Mame alergând.

— Unde-ați fost?

— Vin spectatorii... Hai să cântăm repede! zise Densuke, încruntându-se.

Mame și ceilalți au început să cânte. Au intrat doi-trei spectatori.

„Trebuie să cântăm și să dansăm chiar și pentru un singur oaspete!" își zise Okuni.

A privit apoi în jur și a constatat că dintre bărbați nu mai erau decât Densuke, Mame și Yata, iar dintre femei, Onei, Omatsu și două tinere din Izumo. Nici măcar ea nu dansa cu dăruire, așa cum făcea de obicei. Plictisiți, spectatorii au plecat degrabă.

— Ce naiba se-ntâmplă? întrebă Okuni, uitându-se furioasă la cei rămași în trupă. Densuke! Mame! De ce nu-mi răspundeți? Unde sunt toți? Ce-mi ascundeți?

Densuke i-a ocolit privirile. Mame a strâns bățul de la tobă. Lui Okuni i s-a părut că plânge. Omatsu a luat găleata și a plecat după apă. Onei s-a dus lângă Yata ca să prindă curaj:

— Okuni, a venit vremea să ne-ntoarcem în Izumo.

Onei continuă hotărâtă, de parcă-și pregătise cu grijă discursul:

— De mult visez la asta. Yata s-a făcut mare și nu vreau să cânte și să danseze toată viața. Vreau acasă. Îmi doresc din toată inima să revăd munții și râurile de pe meleagurile noastre, să semăn hrișcă și să n-o mai culeg înainte să se coacă. Yata a împlinit unsprezece ani și vreau să-l văd crescând de-acum încolo pe câmpiile de-acasă.

Okuni încerca să-și țină firea și-l întrebă pe Mame:

— Tu ce părere ai?

Mame se simțea încurajat de vorbele nevestei.

— Adevărul e că am fost un țăran fugar din Ōmi când am venit în trupa ta. Apoi, cât am călătorit spre Edo, mi s-a făcut dor de locurile de baștină. Când am stat acolo, m-am gândit să rămân și să muncesc, dar mi-am dat seama că nu mi se potrivea ceea ce făceam. Okuni, îmbătrânesc pe zi ce trece și am un fiu. Mă gândesc la viitorul lui. Vreau să trăiesc împreună cu ai mei. Dacă ne înapoiem în Izumo, familia lui Onei are pământ. Chiar dacă e pârloagă, cu timpul o să-l facem roditor. Îmi doresc să mănânc ce semăn și culeg cu mâinile mele.

Zărind-o pe Omatsu cu găleata plină, Okuni a întrebat-o și pe ea:

— Te mai simți ca o buruiană ce nu-și are rădăcinile în pământ, cum spunea bunica din Moriguchi? Vrei să te-ntorci acasă?

Omatsu, care nu știa despre ce vorbiseră până atunci, răspunse prompt:

— Eu nu vreau decât să dansez! Orice-ar fi!

— A, prin urmare Yata are deja unsprezece ani, zise brusc Densuke mâhnit.

Yata nu era ca Omatsu. Avea talent și Okuni sperase din tot sufletul că va fi un urmaș de nădejde al lui Densuke. În schimb, cea mai puțin talentată ființă din trupa ei voia să danseze oriunde și oricând. I se părea de neînchipuit! Mame și Onei, două persoane pe care s-ar fi putut bizui, tânjeau după casă, după munca la câmp... Cum să arunce pe apa sâmbetei douăzeci de ani!?

— Ceilalți unde s-au dus? se interesă Okuni, răsucindu-se către Densuke. Nu mă lămurește nimeni. Ce se-ntâmplă?

Densuke tăcea în continuare. Onei a prins curaj:

— Toată lumea e în albia de la Shijō.

— Ceeeee?

— Cântă și dansează pentru trupa curtezanelor. Kanji zicea că plătesc foarte bine.

— În trupa curtezanelor? Nu-mi vine să cred!

— Câștigă de trei ori mai mult acolo... și ăia angajează pe oricine știe să cânte sau să folosească un instrument.

— Adică prostituatele i-au furat, ademenindu-i cu bani?

— Nu-i vorba doar de bani, Okuni. Curtezanele au mare căutare în capitală și se gândesc și ei la viitor.

Onei n-a vrut să-i spună de invitația pe care le-o adresase Kanji și lor, numai că ei se hotărâseră deja să nu-și petreacă toată viața cântând și dansând. Așadar, nu din recunoștință pentru Okuni refuzaseră...

— Dar ce, la noi nu se simțeau în siguranță? Okane unde-i? întrebă ea pe un ton ceva mai potolit...

Okane, cea care plecase din Izumo împreună cu Okuni... cea atât de talentată...

— E cu Kanji. Nu-l putea lăsa singur... iar fetele astea două care au rămas cu noi s-au temut să nu fie vândute de stăpân ca prostituate și de-aceea nu s-au dus cu ei... mai ales că au o vârstă tocmai bună pentru intențiile proprietarului de bordel... Vor să se înapoieze și ele împreună cu noi în Izumo.

— Așadar l-a însoțit pe Kanji la prostituate? Am crezut că fericirea unei femei stă în traiul cu bărbatul iubit și-atât.

Okuni încerca să se calmeze. N-avea nici un chef să se-ntoarcă în Izumo... nu deocamdată și nu cu atât de puțini oameni. Nu voia să-și recunoască înfrângerea. Era prea cumplită.

— Cine vrea să plece e liber s-o facă. Nu vă opresc! Eu nu mă-ntorc în Izumo. Am să dansez în continuare... fie ce-o fi. Dansez, dansez, dansez. Chiar dacă va trebui să hoinăresc de una singură prin țară, nu mă las! Nu pot renunța la cântece și dansuri!

Nimeni nu-i putea frânge aripile. Densuke și Mame au plecat capetele, triști. Tinerele, îngrijorate de ceea ce avea să se-ntâmple, se tot ridicau și se așezau, agitate. Onei era singura mai calmă, iar pe chipul lui Omatsu nu se citea nimic. Ca de obicei. Okuni strigă nervoasă:

— Densuke, nici tu n-ai chef de dans?

— Eu dansez! zise el, ridicând privirea.

Era alb ca varul la față.

S-au dus în mijlocul scenei. Okuni a-nceput să cânte și Densuke s-a pus pe dansat.

De ce-i lumea schimbătoare
Și se mișcă după vânt?
S-avem grijă de inimile curate
Ce nu se lasă întinate!

Mame bătea la tobă, dar lacrimile-i curgeau pe obraji nestăvilite. Yata își dădea toată silința să cânte la flaut. Omatsu lovea clopotul și se uita, fără să clipească măcar, la cei doi care dansau.

Aveau trei sau patru spectatori pe zi, dar și ei plecau de îndată ce-și dădeau seama că lucrurile se schimbaseră. Nu mai aveau nimic interesant de văzut. Okuni însă nu renunța. Atâta vreme cât o privea și un singur om, ea dorea să danseze. Fetele dansau și ele. Onei și Omatsu cântau. Cântecele păreau triste, iar lui Okuni și lui Densuke, dansând cât toată trupa la un loc, le pierise hazul. Nu reușeau să-și vrăjească spectatorii, ca altădată. Pe Okuni n-o deranja. Decât să stea fără să facă nimic și să se gândească la cei care o părăsiseră ca să se alăture curtezanelor, prefera să uite de sine... să se miște fără oprire. Când dansa, era în largul ei. După câte o zi în care se istovea cântând și dansând, dormea dusă. Nici n-a avut timp să bage de seamă cearcănele și paloarea lui Densuke... nici să se gândească ce-o să se întâmple când vor pleca și cei din Izumo. Nu-și lăsa nici un strop de răgaz. Ar fi înnebunit cu siguranță.

După ce Hideyori s-a vindecat de variolă, a pornit la refacerea templului Kurama. L-a terminat în luna iunie și s-a ocupat apoi de restaurarea pavilionului Marelui Buddha de pe Higashiyama, cerând materiale din mai multe provincii. Lumea aflase deja că fiul fostului suveran făcea mari donații templelor șintoiste și budiste. Cei care nu văzuseră Castelul Edo, precum și cei din provinciile de apus, care nu-l iubeau pe Ieyasu, admirau din toată inima faptele bune ale lui Hideyori. Capitala înflorea. Poate de aceea n-au dispărut cu totul nici spectatorii lui Okuni.

— Prostituatele își înalță iarăși teatrul vizavi de al nostru, îi anunță Onei, venind în fugă.

Era toamnă. Dimineața și seara se lăsa răcoare. Atmosfera de pe terenul Ukon se înveselise. Curtezanele s-or fi gândit că n-aveau de ce să stea doar în albia de la Shijō. Okuni își mușcă buzele. Între timp, aflase și ea cine era patronul Casei Tinere de Calitate, care-i furase oamenii. Nu știa cât mai avea Kyūzō de gând să-i facă necazuri, dar nici ea nu voia să se dea bătută.

Numai că de data asta, cu puținele suflete care-i mai rămăseseră, se întreba îngrijorată cum avea să facă față trupei numeroase de vizavi, care arborase trei steaguri: „Tinere de Calitate", „Cea mai grozavă din țară" și „Okuni – Kabuki". În acordurile *jabisen*-ului răsuna veselia. Lumea dădea năvală la curtezane.

Okuni continua să danseze pe scena ei micuță, de una singură. Cânta cât o ținea gura, iar picioarele îi sfârâiau.

Hai să trecem împreună
Pe podul alunecos
Al vieții.
Să nu ne lăsăm,
Să nu ne lăsăm!

În loc să se descurajeze, membrii trupei lui Okuni au simțit că prind iar aripi. Onei, care mărturisise că vrea să se întoarcă în Izumo, a sărit pe scenă, dornică să danseze alături de Okuni, Omatsu și cele două fete. În toiul tobelor răsunătoare, Densuke și-a făcut intrarea cu două coșuri într-un vârf de băț. A azvârlit degrabă coșurile, prefăcându-se c-a scăpat de o povară imensă. Mișcările sale vioaie și bărbătești dădeau un aer nou și neașteptat spectacolului. Ropotul de aplauze nu mai contenea. Au început să vină tot mai mulți spectatori. Okuni a răsuflat ușurată. O piesă nouă le asigura public pentru câteva săptămâni. O emoționa provocarea lui Densuke. Trebuia să facă față bățului lung pe care-l tot învârtea. Sărea peste el și pe sub el, ferindu-se de parcă încerca să scape de un soldat înarmat. Spectatorii s-au trezit martorii noului stil violent de Kabuki, *aragoto*. Okuni își mlădia șoldurile fermecător, călcând scena cu pașii ei ușori. Când li s-au întâlnit privirile, și-au zâmbit.

„Bucuria asta nu mi-o poate lua nimeni! De-aceea nu sunt în stare să mă las de dans!"

Hai să alunecăm împreună
Pe podul
Vieții.
De vom cădea sau nu,
Nu vom rămâne singuri!

Okuni era fericită și nu-i păsa de teatrul vecin, unde se înghesuiau ca albinele la urdiniș. Terenul Ukon s-a umplut de lume, sporind și numărul spectatorilor ei. Nu se mai dădeau duși. Kyūzō turba de furie. Își bătea joc de el? El îi furase aproape toți oamenii și, cu toate astea, continua să cânte și să danseze de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Nu-și dorea decât s-o gonească pentru totdeauna.

Într-o zi de toamnă, pe când Okuni dansa fericită, a văzut intrând un bărbat solid, cu un câine negru în brațe. S-a așezat în mijlocul celor trei spectatori, dornic să i se remarce prezența. Okuni s-a oprit atât de brusc din dans, încât Densuke era s-o lovească peste umăr cu bățul. L-a scăpat și zgomotul i-a făcut pe toți să tresară. Cântecul a-ncetat, Mame a rămas cu bețele tobei în aer. Kyūzō a aruncat o privire disprețuitoare trupei. Okuni simțea că i se urcă sângele la cap. Nu se așteptase la o asemenea neobrăzare!

— Kyūzō, ce vrei? se răsti ea, enervată de întrerupere. Riposta i-a surprins pe spectatori. În primele clipe, chiar au crezut că era o scenă nouă, la care nu mai asistaseră. Pe Kyūzō îl amuza la culme indignarea fetei. S-a așezat calm, cu câinele în brațe.

— Am venit și eu s-o văd pe cea care se pretinde cea mai grozavă din țară. Hai, continuați! Doar aveți spectatori și nu-i frumos să nu-i băgați în seamă.

— Dacă vrei ca ei să fie mulțumiți, pleacă!

— Nu mai spune! Și eu sunt spectator. Am plătit intrarea. Am plătit și pentru câine. Negru al meu se pricepe foarte bine la dansuri și n-aș vrea să-l dezamăgiți.

— Înțeleg că nici lui nu-i prea plac prostituatele, zise Okuni râzând și privindu-l pe Kyūzō.

— Păi, dacă bietul de el nu-și poate cumpăra una, l-am adus să-l distrez cu dansurile tale, replică el hohotind.

— Refuz să dansez de față cu tine. Ia-ți banii înapoi și pleacă!

— Sunt spectator. Banii plătiți nu se înapoiază. La fel ca ranchiuna pe care n-o poți ostoi o viață-ntreagă.

— Ești îngrozitor, Kyūzō! Nu-ți ajunge că mi-ai distrus teatrul de la Shijō și că mi-ai furat oamenii? Vrei să distrugi și ce mi-a mai rămas?

Kyūzō se uită în jur și le zâmbi politicos celor trei spectatori.

— Okuni, cred c-ar trebui să dansezi. Spectatorii tăi se plictisesc. Altfel, chiar că-ți pierzi și ultimul client și ți se duce de râpă și teatrul.

— Kyūzō, te rog, pleacă! Nu dansez în fața ta. În veci!

— Te porți cam ciudat, Okuni. Am plătit ca să te văd dansând și n-am de gând să plec până nu dansezi. Vezi că-i superi pe spectatori cu atitudinea ta!

Kyūzō se întoarse către ei, băgă mâna în buzunar și le întinse niște bilete.

— Dacă fata asta nu știe să se poarte, haideți vizavi, la Tinere de Calitate din Yanagi. Și acolo puteți admira Okuni – Kabuki. Puteți să și beți în timp ce le priviți... cât vă poftește sufletul.

Cei trei nu s-au mișcat de pe locurile lor, însă au luat biletele din curiozitate.

— Kyūzō, ai venit anume ca să mă superi.

— Dansează! Asta e datoria unei dansatoare! N-am venit să te supăr, ci să te văd dansând. Okuni, văd că nu prea ai spectatori. Am impresia c-o duceți cam greu. Ți-aș putea plăti de zece ori mai mult...

Continua să rânjească mutându-și privirea la Densuke.

— Ăluia îi datorez totul. Mi-a dat bani în albie. N-am uitat o clipă. El a fost drăguț cu mine, nu ca Okuni. Mă! Ziceai că-i femeia ta, dar am auzit c-a iubit pe altu'... și-apoi pe Sanza Nagoya, nu-i așa? Densuke, îmi pare rău pentru tine. Te compătimesc din tot sufletul. Cred că nu ți-a fost deloc ușor. Și mie mi-a promis că va fi a mea, când m-am culcat cu ea în Izumo. Îți închipui c-am crezut-o? Cu cine se mai ține Okuni acum? Știi, nici măcar în bordeluri nu găsești femei schimbătoare ca ea. Dacă n-ar fi așa bătrână, aș face din ea o mare târfă și aș plăti-o ca lumea.

Înainte ca Okuni să apuce să spună ceva, Densuke a și sărit de pe scenă și l-a lovit pe Kyūzō cu bățul. Negru ar fi vrut să-și apere stăpânul, însă era prea bătrân pentru așa ceva. Kyūzō a căzut pe spate. Fusese rănit la obraz și-i curgea sânge. Mame l-a tras pe Densuke înapoi pe scenă. Cei trei spectatori au ieșit

în fugă, strigând după ajutor. Imediat s-au și ivit câțiva de la Tinere de Calitate.

— Stăpâne! Stăpâne! S-a-ntâmplat ceva?

— Scoateți-mă iute de-aici!

La scurt timp după aceea, au apărut doi-trei bărbați de la teatrul de vizavi.

— Cine l-a lovit pe stăpânul nostru? tună unul dintre ei.

— Eu, răspunse Densuke.

Era palid și-și mușca buzele fără încetare. Cuvintele josnice pe care i le aruncase Kyūzō lui Okuni îl răniseră adânc. Nu-i părea rău că îl lovise. Când l-a văzut pe nemernicul ăla însângerat, n-a crezut o clipă că făcuse ce nu s-ar fi cuvenit. Inima lui sângera mai tare decât mutra aia nesuferită. Simțea o oboseală sfâșietoare. Amețise și nu se mai ținea pe picioare.

Kyūzō fiind patronul unei case de prostituție renumite, cazul lui a ajuns la magistratul răspunzător de păstrarea ordinii în cartierele plăcerilor din Kyōto. Regulamentul fusese stabilit cu multă vreme în urmă, nu ca la Edo sau Sunpu, unde domnea o harababură de nedescris. Hotărârea în privința cazului Okuni a fost comunicată a doua zi după prânz: trupa ei trebuia să părăsească terenul Ukon de la Templul Kitano în cel mai scurt timp. Kyūzō îl mituise pe magistrat, însă, chiar dacă n-ar fi făcut-o, avea martori că fusese atacat și rănit. Nici Densuke nu și-a tăgăduit fapta. Okuni nu mai avea cum să protesteze.

— Iar pe drumuri, zise Densuke.

A întrebat-o pe Omatsu câte pilule au rămas din cele primite de la Nagayasu Ōkubo.

— Trei.

— Numai trei?

Densuke privea în zare, zguduit de un ușor acces de tuse.

36

După ce-au lăsat în urmă ținutul muntos și-au trecut de Harima, membrii trupei au intrat în Mimasaka. În zare, holdele aurii se unduiau în bătaia vântului. Uliul brăzda, zgomotos,

înaltul cerului. Vârfurile dealurilor din depărtare şedeau unul lângă altul: Nagi şi Takiyama. Okuni s-a oprit din tăiat spicele, şi-a îndreptat spinarea şi s-a întors spre bărbatul de lângă ea:

— Grozavă recoltă!

— Da, tare bogată! Spic lângă spic! N-am mai văzut de multă vreme aşa minune.

— Cum e recolta din Ōmi?

— Anul ăsta şi-acolo e bine! A plouat taman cât trebuie, vântul a bătut potolit... numai holde, oriunde îţi arunci ochii.

Pentru ţărani, erau zile pline. Aveau nevoie de mână de lucru ca de aer. Lângă Okuni, Omatsu tăia cu secera tulpinile, una după alta, fără să scoată o vorbă. Nu mai lucrase la câmp de mai bine de zece ani, dar nu-şi pierduse îndemânarea. Cu mâna stângă apuca tulpina, o trăgea spre ea şi cu dreapta o tăia. Yata făcea snopi din spicele tăiate şi-i ducea în cârcă. Aşadar, Okuni, Mame şi Omatsu secerau, Yata şi fetele strângeau snopii şi-i cărau. Alteori, schimbau rolurile.

Densuke căzuse iar la pat.

Secerile sunau şi dansau vesele pe tulpinile coapte şi un miros îmbietor parfuma aerul. Aşa i se părea lui Okuni, că secerile dansau şi cântau... că ea se rotea odată cu ele, iar sunetele lor ţineau loc de muzică. Câmpul proaspăt secerat nu mai răspândea iz de mâl, se hrănea cu aerul proaspăt de toamnă. Okuni nu simţea câtuşi de puţin oboseala după munca de la câmp. Dansul îi păstrase prospeţimea. Doar dacă nu se mişca destul, o mai dureau uneori picioarele şi mijlocul.

Ducându-se să înapoieze uneltele împrumutate, ţăranii au întâmpinat-o cu zâmbete de recunoştinţă.

— Aţi lucrat mult. Vă mulţumim. Vă rugăm să ne mai ajutaţi.

Au primit grâu, cartofi şi multe altele, ca răsplată pentru ajutorul dat. La apusul soarelui, fetele au alergat spre şura unde îi făcuseră aşternut lui Densuke, culegând din drum spicele împrăştiate.

— Mimasaka nu-i adânc în munţi, are apă destulă... chiar că recolta e bogată aici. După seceriş, urmează culesul ciupercilor şi al castanelor. Am auzit că sunt tare gustoase. Densuke, câtă vreme stăm aici, avem ce mânca. Şi iarna e blândă... sătenii

n-au mai văzut zăpadă de ani de zile, trăncăni Okuni veselă, pregătind terciul.

Densuke avea febră şi era roşu în obraji. Dintr-odată, a-nceput să tuşească. Scotea nişte horcăieli aşa de ciudate, încât părea că se sufocă din cauza flegmei. Se căznea să respire. Lacrimile îi şiroiau pe obraji.

— Omatsu, freacă-l pe spate!

Femeia s-a supus, ascultătoare, numai că pe Okuni o nemulţumea felul ei de a se mişca.

— Nu e bine! Trebuie să-i alini durerile. Uită-te la mine! Masează-i coastele.

Văzând că femeia lui nu-i în stare nici măcar de atâta lucru, Okuni s-a apucat ea însăşi să-l frece uşor. Când l-a atins şi a simţit doar pielea şi osul, s-a speriat cumplit. Deşi nevasta lui, Omatsu nu se simţea în stare să-l îngrijească de una singură. Pe Okuni o sâcâia să-i arate mereu ce are de făcut.

Tusea lui Densuke venea din adâncul pieptului. Okuni era disperată văzându-i suferinţa. Când s-a liniştit un pic, s-a aşezat să-l hrănească. Dar, după două înghiţituri, s-a auzit o voce ca un bâzâit de ţânţar:

— Nu mai pot...

Făcuse un amestec hrănitor de terci cu grâu, peşte fărâmiţat şi carne de pasăre ruptă bucăţele mici de tot. Densuke înghiţea cu greutate şi nu avea poftă de mâncare. Şi apă abia mai reuşea să înghită. Tusea îl sleia de puteri. Când trebuia să se ridice, Omatsu îl ajuta, iar el se sprijinea de ea. Nici nu mai putea umbla singur.

Cât rămăseseră în capitală, au crezut cu toţii că se vindecase, dar, pornind iar la drum, lui Densuke i-a revenit febra şi a căzut iarăşi la pat. La început Okuni a socotit că-l doborâse răceala, numai că starea lui s-a înrăutăţit. Din pilulele găsite în cutia dăruită de Nagayasu Ōkubo mai rămăseseră doar trei. N-aveau cum să-l tămăduiască. După ce-au intrat în Mimasaka, Densuke nu s-a mai ţinut pe picioare. Mame l-a luat în spate.

Auziseră că locuitorii din Nagi sunt foarte primitori şi veseli, iubitori de distracţii şi de spectacole Kabuki. Căpetenia satului a clătinat însă din cap dezamăgit când a văzut ce s-a ales din

trupa renumitei Okuni. Le-a dat, fără să stea pe gânduri, o șură ca adăpost, dar nu-l trăgea inima să le ceară să danseze. Cum Okuni și ceilalți nu puteau sta degeaba, au dat o mână de ajutor la câmp.

Fiind în toiul secerișului, țăranii i-au întâmpinat cu bucurie. Nici prin cap nu le trecea că una din femeile care munceau cot la cot cu ei fusese cândva cea mai grozavă dansatoare de Kabuki.

— Altădată nu s-ar fi gândit să tocmească străini cu ziua, dar acum orice ajutor le prinde bine. Cred că nici n-ar mai fi greu să te așezi pe pământ străin, spuse Mame, amintindu-și de regulamentul prin care Hideyoshi îi legase pe țărani de glie.

— Să rămânem la Mimasaka? Nu... Haideți în Izumo, zise Onei, încruntându-se.

— Izumo? E locul de baștină al lui Okuni. Cum e în Izumo? întrebă Densuke, cu voce spartă, ducându-și mâna la gură.

— E minunat acolo. Râul Hii este foarte mare. Mai sus se înalță muntele, iar în capătul celălalt, marea înspumată. Marele Templu se află în Kizuki.

— Am auzit că primăvara viitoare zeitatea protectoare va fi mutată la Marele Templu. În timpul sărbătorilor, la Templul Izumo vine chiar mai multă lume decât pe terenul Ukon, zise Densuke.

— De unde ai aflat? întrebă Okuni.

— Cred c-am auzit la Kyōto. Cineva povestea că banii lăsați de suveran sunt folosiți pentru Kitano-Tenman, Kurama, sanctuarul lui Buddha și pentru Marele Templu din Izumo.

— Dacă-i adevărat, Densuke, să prinzi degrabă putere și să plecăm în Izumo.

— Îmi doresc din tot sufletul... să dansez măcar o dată în viață *Firul tors* în locul unde te-ai născut și-ai crescut...

Nici n-a apucat Densuke să termine de rostit ultimele cuvinte, că a început iar să tușească. Până și să vorbească era un efort prea chinuitor pentru el. Fără să-și dea seama, Okuni a întins mâna și l-a frecat pe spate. Văzând-o pe Omatsu, i-a cedat imediat locul.

— Ce-nseamnă „o dată în viață"? Dansul nostru va dura o veșnicie în Izumo.

— Ceee?

— Okuni din Izumo, cea mai grozavă din țară... punem iar bandierele.

Lui Densuke îi curgeau lacrimile din cauza tusei. A râs ușor și-a zis:

— Okuni! Nu poți trăi fără dans?

— Cam așa ceva. Densuke, trebuie să te înzdrăvenești cât mai repede.

— Îmi dau silința.

— Dar pentru asta trebuie musai să mănânci. Chiar dacă nu-ți place mâncarea, încearcă să înghiți ca să prinzi puteri.

— Bine, o să mă străduiesc.

Densuke tușea mereu. Okuni îl privea cu lacrimi în ochi. Cu tot optimismul ei, văzându-l numai piele și os, se îndoia că avea să se mai vindece și să danseze ca odinioară. Se ruga neîncetat pentru sănătatea lui. Își dorea din suflet să fie iarăși pe picioare. De-aceea îl tot bătea la cap să se hrănească.

Okuni nu putea accepta că leacurile lui Nagayasu Ōkubo potoliseră tusea lui Densuke doar vremelnic și că la altceva nu mai ajutau. A înțeles ca starea lui se agravase față de data trecută. Îi era greu și să tușească, nereușind să scuipe flegma ce i se aduna în gât... iar când respira, se auzea un șuierat înspăimântător. Densuke, zăcând în patul lui, slăbea văzând cu ochii. Okuni nici nu se gândea să-l lase să moară sub ochii ei. Trebuia să găsească degrabă o soluție salvatoare.

A doua zi, dis-de-dimineață, a scos din coșul de nuiele veșmintele și lucrurile folosite la spectacole, chiar și una din săbiile lui Sanza, pe care n-apucase s-o vândă, precum și cutiuța care conținuse prețioasele doctorii ale lui Nagayasu.

— Mă duc la castel! le zise ea lui Mame și Omatsu.

Nu se încheiase încă recoltatul, dar Okuni a luat-o peste câmp, din satul Nagi-Mimasaka, până la Castelul Tsuyama. Peisajul auriu i se părea încântător. Țăranii secerau tăcuți. Arătau de parcă prinseseră rădăcini în pământul acela. Se terminase cu războaiele și atmosfera era liniștită. Sabia lui Sanza atârna greu.

„Ce-a căutat Sanza aici într-o perioadă agitată? De ce-a venit ca să moară?" se întreba ea.

Tsuyama era un oraș nou și însuflețit, dominat de impunătorul castel al seniorului Tadamasa Mori, Tsuruyama. Nu mai semăna cu cel de pe vremea lui Sanza. Deși construit pe deal la sugestia lui Uemon Ido, nu servea ca fortăreață, ci drept centru administrativ al domeniului, înălțându-se maiestuos în lumina puternică a soarelui.

Cu toate astea, Okuni se simțea dezamăgită. Ei i se părea mic și neînsemnat. Nu se gândea că pentru regiunea Mimasaka era mai mult decât potrivit. Îl compara cu marile castele din Ōsaka și Edo.

„De-aia a plecat Sanza din capitală? Cu gândul să-și înalțe un castel... dar chiar atât de mic?" își spuse Okuni cu amărăciune.

Construcția lui începuse cam în vremea când Hidetada pornise lucrările la Castelul Edo. Okuni nu se gândea că bogățiile familiei Mōri nu se asemuiau nici pe departe cu ale altora, la fel cum alte locuri nu se făleau cu bogăția cu care natura binecuvântase zona. Castelul era mic și liniștit, înconjurat de un zid pe trei niveluri, iar donjonul nu fusese terminat încă. De aceea părea chiar mai mic decât era.

„Sanza și-a pierdut viața din cauza acestui castel..."

Okuni a simțit brusc o amețeală ciudată și s-a împleticit. S-a oprit și a tras adânc aer în piept.

„A trecut de mult vremea când iubeam și eram iubită. Toată lumea a știut că suntem împreună. Nu ne-am tăinuit iubirea... așa cum n-au făcut-o nici Sankurō și Okiku. La ce bun? Soarta nemiloasă și-a spus cuvântul. Bărbatul iubit s-a socotit învins de cea mai grozavă din țară și a fugit de ea. Cumplit de trist!"

O năpădeau puzderie de amintiri.

„Și suveranul a înălțat castele. Și *kubō*. Sanza Nagoya a murit fără să-și vadă visul împlinit. Femeia de la Yodo, pentru care se înălțase măreața construcție, s-a mutat de la Castelul Ōsaka la Fushimi și din nou la Ōsaka, risipindu-și, împreună cu fiul ei, averea pe temple și ofrande. Ciudate lucruri, castelele! Pentru una ca mine, care iubește libertatea, niște ziduri reci nu înseamnă absolut nimic. Când mă gândesc cum am lepădat copilul pentru că am vrut să văd Castelul Yodo..."

Cuvintele pe care le rostise Densuke în ziua aceea i se învălmășeau în cap. Își mușca buzele. Densuke a îngrijit-o, dar ea nu s-a gândit decât la Sankurō. Sub privirile disperate ale acestuia, s-a iubit apoi cu Sanza. Nu-i venea să creadă ce toantă fusese. Lacrimile-i curgeau nestăvilite pe obraji. A închis ochii. Dincolo de pleoape îl zărea pe Densuke, atacându-l cu bâta pe Kyūzō pentru că-și îngăduise să o jignească.

„Densuke! Să nu mori!"

Okuni nu regreta nimic. Era împăcată cu sine. Un singur lucru își dorea acum – să-l ajute pe Densuke să trăiască. De aceea plecase să vândă sabia lui Sanza și cutia aurită a lui Nagayasu.

Nu cunoștea lumea din împrejurimi și habar n-avea cum să facă. Și-a adus aminte de Kanji, care colindase capitala în lung și-n lat în căutarea unui cumpărător pentru lucrurile ei ca să facă rost de doctorii... numai că apoi a înșelat-o. Cum de-a fost în stare să dispară, fără mustrări de cuget, la curtezanele din Shijō? Nu-i venea să creadă. Trădarea lui Kanji i s-a părut mai dureroasă decât a lui Sankurō. Și totuși... nu-i purta pică.

Okuni a umblat toată ziua, fără să se lase păcălită de turuielile negustorilor.

„Nu trebuie neapărat să le dau astăzi", își spuse ea oarecum mai liniștită.

Voia mai întâi să simtă pulsul pieței. Apoi urma să se hotărască unde-i convenea mai mult și care chip îi inspira încredere. Pe înserate, n-avea decât să se întoarcă la Nagi cu obiectele rămase. Înainte de-a porni la drum, se sfătuise cu Mame și Onei și căzuseră de acord să vândă totul ca să-i poată cumpăra doctorii lui Densuke. Așadar, trebuia neapărat să găsească un negustor bogat pe care să-l intereseze obiectele. Nu-și permitea să vândă în pierdere. Între timp, a trecut pe la mai mulți tămăduitori. După ce le-a descris până în cele mai mici amănunte starea bolnavului, insistând că era o formă gravă de tuberculoză, cu toții au descurajat-o:

— Nu există cale de vindecare... nici leacuri... În cel mai fericit caz, ceva care să-i ușureze respirația și să-i mai potolească tusea.

Un bătrân binevoitor a sfătuit-o să încerce cu sânge proaspăt de șarpe, care alina durerile... deși nu vindeca boala.

O disperare neagră puse stăpânire pe Okuni. Căutase toată ziua un cumpărător bun și leacuri cu folos. Se mai zbătuse și ca să afle cu cine să ia legătura ca să-și înalțe un mic lăcaș pentru spectacole. Dacă se așezau în Nagi și munceau la câmp, aveau mâncarea asigurată, dar asta nu era de-ajuns. Nici vorbă să danseze acolo. Pe de altă parte, își dădea seama foarte bine că nu puteau pleca din Nagi până ce Densuke nu se ținea din nou pe picioare. Mai exista posibilitatea să doarmă în Nagi și să vină la Tsuyama să dea spectacole. Însă mai rămâneseră pe lângă ea doar Onei, Omatsu și cele două fete, precum și Yata. Singurul bărbat care să le-ajute să-și înalțe un lăcaș ar fi fost Mame. Prea puțin. Ar mai fi putut să-și întindă rogojini pe stradă și să danseze pentru niște mărunțiș. Okuni asudase de la atâtea griji.

Când a revenit în Nagi, au sărit cu toții s-o descoasă, nerăbdători și curioși.

— Mi s-a spus că sângele proaspăt de șarpe ar fi bun pentru boala lui Densuke.

În ochii lui Mame și Yata au sticlit luminițe de speranță. Săritori ca de fiecare dată când venea vorba de sănătatea lui Densuke, au plecat degrabă în căutare de șerpi. Era vremea când apăreau cu duiumul printre tulpinile rămase pe câmp.

— Am auzit și eu azi că la Marele Templu din Kizuki au început pregătirile pentru mutarea zeității protectoare. Domnește o atmosferă de sărbătoare. Fiecare chiparos uriaș e cărat din munte de vreo sută de bărbați. Templul trebuie renovat ca să poată oficia tot ritualul. Se zvonește că va fi fără seamăn... Vă dați seama ce muncă-i acolo!

— Cred c-o să fie ceva nemaipomenit, zise Densuke.

— Cred și eu. Pân-acum n-aveam nici un chef să mă refugiez la Izumo, cu bandiera pe care scrie „cea mai grozavă din țară"... Aflând însă cât de însuflețit e locul, nu mi se pare o idee rea.

— Ba eu zic că-i chiar foarte bine.

— Pentru asta, Densuke, trebuie să te însănătoșești.

— Dar poți dansa și singură. Ai dovedit asta la Edo.

— Ei, nu-i așa! Fără tine sunt ca o pasăre cu o singură aripă. Nu dansez cu tot sufletul... La Edo n-am avut încotro. A trebuit să iau taurul de coarne. La Izumo, te vreau și pe tine. Așa că pune-te pe picioare mai repede!

— Oare mai e cu putință?

— Hai, lasă prostiile!

Când s-au întors Mame și Yata cu șarpele proaspăt ucis, lui Densuke i s-a făcut rău la vederea sângelui, însă, încurajat de vorbele lui Okuni, a închis ochii și l-a băut, sforțându-se să nu vomite. Încerca să se gândească la altele. L-au trecut toate nădușelile.

Când sfârșesc secerișul, țăranii din Nagi au obiceiul să înalțe o căpiță de tulpini uscate în mijlocul câmpului. La micul templu din sat începe sărbătoarea recoltei de toamnă. Atmosfera e chiar mai veselă decât în Tsuyama. Veselia țăranilor o făcu pe Okuni să uite că și-ar fi dorit să danseze la oraș. Nici nu-și imaginase că secerătorii puteau fi atât de talentați. Au primit cu brațele deschise cele două bandiere ale lui Okuni. Au ciulit atent urechile și au prins iute cântecele noi, acompaniindu-le la început doar cu bătaia palmelor, iar apoi și cu propriile voci. Când s-a pornit să danseze, au făcut cerc în jurul ei.

— Densuke, e de necrezut! Aici toată lumea cântă și dansează. Locuitorii din Nagi sunt Kabuki din naștere... foarte talentați. Hai, înzdrăvenește-te degrabă ca să-i vezi și tu! îi spuse Okuni la întoarcerea în șura ce le servea drept adăpost.

— În capitală nu întâlnești așa ceva. Ăștia au gâtlejuri sănătoase și cântecele lor răsună puternic înspre înaltul cerului, continuă ea înfierbântată.

— Zău? făcu Densuke, cu voce stinsă.

— Dacă ai ști cât sunt de grațioase și ferme mâinile alea bătătorite și arse de soare! Și cât sunt de mlădioși! Au învățat foarte repede dansurile și cum să-și răsucească trupurile! Nu numai tinerii, ci și bătrânii! Pun suflet în tot ceea ce fac!

— Chiar așa?

— Dacă m-ar întreba cineva unde se dansează Kabuki așa cum trebuie, i-aș îndruma spre Nagi. Au venit foarte mulți și

de la oraș... ne-au dat niște mărunțiș. Eu am crezut că-s bani pentru templu, dar sătenii mi-au spus că-s ai noștri. Atmosfera a fost nemaipomenită. Nici nu se compară cu cea a spectatorilor obișnuiți. Când am început să imit feluriți negustori, s-au încins și mai tare. În loc de flori, și-au pus pe cap crenguțe cu frunze ruginii și-așa au dansat... cele mai noi dansuri!

Okuni se îmbujorase și-i vorbea lui Densuke plină de înflăcărare. Sângele de șarpe nu își făcea însă efectul dorit. Densuke simțea că se înecă din cauza lui și de câteva ori era cât pe-aci să-și piardă cunoștința.

— Densuke! Densuke!

La templul din apropiere răsună tobele de sărbătoarea recoltei. Unii săteni cântă și dansează toată noaptea, spectacolele lor fiind socotite ofrandă adusă zeului protector. Melodiile flautului se aud până departe. Veselia e în toi. Nu însă pentru Densuke, palid ca varul. În clipele în care mai prinde culoare în obraji, îi urcă brusc febra.

Okuni a fost și ea la templu să cânte și să danseze... tot ca ofrandă. Nu i-a mai rămas decât să se roage pentru însănătoșirea lui Densuke. S-a rugat. A cântat. La un moment dat a dansat singură în cercul făcut de săteni. A uitat cu totul de lume... cu ochii și mâinile spre tăriile cerului.

— Densuke! Azi am fost o adevărată *miko*.

— *Miko*? Așa cum zicea domnul Baian? întrebă Densuke puțin mai înviorat.

— Îți amintești de domnul Baian? Numai că dansul meu de azi n-a fost cum îl numea Baian. A fost un dans-rugăciune.

— Ți-ai întins mâinile spre cer?

— Da... uite-așa! zise Okuni, ridicându-se și făcând niște pași de dans prin șură.

Omatsu l-a ajutat să-și schimbe poziția ca s-o vadă mai bine. A privit-o fără să clipească. Pe chipul lui se citea fericirea.

— Ei, Densuke, cum ți se pare? îl întrebă ea, trăgându-și sufletul.

— Ai fost o adevărată *miko*. Poți dansa fără nimic în mână, fără să fii îmbrăcată mai știu eu cum... Ești nemaipomenită!

Efortul de-a o privi și a rosti cele câteva cuvinte l-au stors de vlagă. A închis ochii, secătuit de puteri.

Spre dimineață, Densuke a făcut o criză puternică de tuse, mai rea decât toate celelalte de până atunci. Toți s-au speriat. Omatsu l-a ridicat ușor și l-a masat pe spate. Densuke încerca să scape de flegma din capul pieptului, dar nu reușea. Se zvârcolea și gemea, părea că se înecă. Okuni s-a ridicat, l-a smuls din brațele lui Omatsu, și-a apropiat gura de gura lui și a tras toată mizeria din gâtul lui. A băgat apoi degetele și-a scos flegmă amestecată cu sânge. Cam trei boluri de mizerie.

— Gata, l-am scăpat! strigă Okuni, fără să se adreseze cuiva anume.

— Sângele de șarpe și-a făcut efectul! se bucură Mame.

Omatsu l-a șters pe față, iar Onei a îmuiat o cârpă în apă și i-a întins-o lui Okuni să se curețe. Au răsuflat ușurați. Dacă sângele de șarpe și-a făcut efectul, însemna că Densuke avea să-și revină. Adevărul e că respirația lui nu mai era șuierătoare, cu toate că se întețise.

Stăteau cu ochii pe el. Densuke a deschis gura și, luând-o pe Okuni de mână, a întrebat cu o voce clară, ca în vremurile bune:

— Okuni, cât ai să mai dansezi?

— Până mor.

Okuni a răspuns fără să se gândească. Așa simțea.

„Voi dansa până la moarte. Voi dansa, voi dansa, voi dansa! Nu mă voi lăsa nici când mă voi umple de riduri. Picioarele-mi vor sfârâi până-n ultimul moment!"

Densuke zâmbi ușor. Credea cu tărie în spusele ei.

— Așa e Okuni!

Densuke închise ochii. Părea să doarmă.

Sărbătoarea recoltei din Nagi a ținut trei zile și trei nopți. Localnicii nu o concepeau fără Okuni și aceasta a răspuns chemării lor. Yata a jucat rolul lui Densuke, ținând o prăjină și provocând-o pe Okuni s-o sară. Țăranii din Nagi aplaudau și aclamau. Veselia se înteța. Okuni dansa cu pasiune, uitând că

Yata îl înlocuiește pe Densuke. Băiatul se descurca foarte bine. Inima i se umpluse de bucurie.

În seara în care sărbătoarea recoltei a luat sfârșit, s-au întors acasă frânți de oboseală și-au găsit-o pe Omatsu veghindu-l pe Densuke. Se stinsese din viață, liniștit.

— De ce nu ne-ai dat de veste?

— Adică să vă spun că a murit? răspunse Omatsu încet.

Omatsu nu s-a îndurat să-l lase nici o clipă singur pe Densuke.

Chipul lui era senin și mai puțin palid decât în ultima vreme. Respirase ușor până în ultima clipă. Murise împăcat. Mame, Onei și Yata și-au împreunat mâinile și s-au rugat pentru sufletul mortului. Doar Okuni se uita la el împietrită.

Nu scăpase de ce i-a fost teamă. Chiar dacă se așteptase, i s-a părut prea bruscă dispariția lui. Își simțea inima sfâșiată și nu reușea deloc să se regăsească, să se adune și să trăiască din nou. Nu îndura gândul că Densuke pierise.

S-a ridicat brusc și a ieșit afară. Luna părea că umple tot cerul spre zori.

— Densuke!

L-a strigat, dar nu-i răspundea nimeni. Vântul rece șuiera precum respirația lui. Se simțea epuizată.

Primele șapte zile Okuni nu și-a revenit. Țăranii din Nagi i-au ajutat mult, până și cu cheltuielile de înmormântare, îngropând mortul în cimitirul satului și umplându-i mormântul cu flori. Okuni n-a avut nici măcar puterea să le mulțumească.

Onei se ținea tare și încerca s-o facă pe Okuni să-și alunge durerea grea.

— Okuni, a venit vremea să plecăm!

— Unde?

— În Izumo. Ne întoarcem acasă.

Okuni și-a amintit că hotărâse cu Densuke să danseze amândoi la sărbătoarea Marelui Templu.

„Ce să mai caut în Izumo fără Densuke?"

În clipa următoare s-a gândit la Yata.

— Yata, tu vrei să mai dansezi?

— Eu îmi doresc să-mi văd de pământ în Izumo și să dansez după ce se isprăvește cu munca la câmp, să particip la sărbătoarea recoltei, ca și țăranii de-aici.

— În Izumo?

— Da, în Izumo.

Lui Okuni îi părea rău că trebuia să plece și să-l lase pe Densuke pe meleaguri străine. Apoi s-a simțit datoare s-o întrebe și pe Omatsu ce gânduri avea. Stătuse și ea zile-n șir, posacă, fără să scoată o vorbă.

— Omatsu, ce vrei să faci?

— Să te urmez! zise ea pe un ton ușor răstit. Densuke ar fi făcut același lucru.

Întrebarea o trezise din amorțeală.

Okuni o privea liniștită. În pofida faptului că Omatsu nu era câtuși de puțin talentată la dans, se bucura nespus că mergeau împreună. Avea cu cine împărți golul pe care-l lăsa în urmă Densuke. Amândouă sufereau cumplit. La moartea lui, au plâns cu toții, în afară de Okuni și Omatsu. Durerea lor era prea adâncă pentru a putea fi măsurată în lacrimi.

Câțiva săteni din Nagi i-au condus până în apropierea orașului. Okuni nu le-a făcut nici măcar semn cu mâna. O copleșise mâhnirea.

După ce-au trecut de Tsuyama, i-a apărut în cale un chip cunoscut care a anunțat-o că i-a găsit un negustor cu bani mulți pentru obiectele pe care ar fi vrut să le vândă. Gândindu-se că oricum nu le mai folosea în Izumo și că aveau nevoie de bani de drum, s-a despărțit de ele fără pic de regret.

După ce-a trecut însă de castel, Okuni s-a oprit și a privit în urmă. O durea sufletul. Sanza și Densuke se stinseseră din viață în Mimasaka, iar ea rămăsese singură.

Era o seară cu lună plină. Deși toamnă, părea începătoșată ca primăvara. De fapt, ochii ei se împăienjeniseră. Lacrimile stăteau gata să curgă șiroaie și se chinuia să le stăvilească. Își mușcă buzele, închise ochii și-i ridică așa, cu pleoapele închise, spre înaltul cerului. Se temea să-i deschidă. Nici măcar nu clipea.

De câte ori nu trecuse și Densuke prin asemenea stare înainte de a se îmbolnăvi?

37

Okuni a revenit pe meleagurile natale după douăzeci și unu de ani, în 1608, în plină iarnă. Recolta fusese bogată și aici, ca și la Mimasaka, numai că viscolul se făcea simțit până-n măduva oaselor. Cu toate astea, oamenilor din Izumo, prea ocupați să reclădească Marele Templu din Kizuki, nici nu le păsa.

Templul se reconstruiește o dată la treizeci de ani, cu lemn proaspăt adus din munte. Ritualul vechi de aproape trei sute de ani poartă numele de Karidono-shiki. Reprezentantul lui Hideyori Toyotomi, Katsumoto Katagiri, și seniorul de Izumo, Yoshiharu Horio, își aduc cu acest prilej prinosul, luând sub oblăduirea lor temelia de piatră, acoperișul de trestie și ornamentele din aur. E lesne de înțeles câte cheltuieli cerea reconstrucția.

Munții din zare nu se schimbaseră cu nimic. Okuni îi privea cu nostalgie. A uimit-o însă schimbarea suferită de cursul râului Hii. În copilăria ei, năbădăiosul Orochi avusese opt capete, iar solzii îi sclipiseră puternic în bătaia soarelui. Ajunsese apoi să aibă doar două – unul pornind spre lacul Shinji, iar celălalt spre mare. Cel puțin așa înțelesese din spusele lui Okiku și ale tinerilor din Izumo sosiți în albia de la Shijō. Uneori, Templul din Kizuki părea că se înalță din mijlocul apelor. Azi se putea convinge cu ochii ei de toate astea. Se simțea fericită. Se obișnuia însă mai greu cu înfățișarea muntelui Hōnō, pe care se afla acum. Din mărețul munte de-altădată rămăsese doar un deal anevoie de urcat, din cauza grohotișului.

— Omatsu, uite-acolo jos! Vezi ce frumos e țărmul?

Omatsu, nu prea vorbăreață de felul ei, n-a scos un cuvânt, cuprinsă de uimire. În fața ochilor se desfășura o priveliște care-i tăia răsuflarea. Satul Nakamura din Kizuki, așezat de o parte și de alta a râului, îl strângea de mijloc ca într-o îmbrățișare drăgăstoasă. Pe locul unde cursese odinioară râul, un câmp mare de orez răsfira tulpini secerate, uscate de-acum, ițindu-și capetele printre firele de nisip. De sus de pe Hōnō, iarna părea și mai aspră.

Okuni și-a amintit că Densuke ar fi vrut să ajungă prin locurile ei natale... apoi cum o siluise Kyūzō ca să fie a lui. Au trecut-o fiorii.

— Vântul s-a întețit. Hai să ne-ntoarcem!

Omatsu s-a răsucit pe călcâie, tăcută, și a început să coboare panta. Muntele Hōnō avea ceva ieșit din comun: nisipul adânc. Îi putea păcăli ușor pe cei neatenți la drum. La poale se afla cimitirul, iar în fața lui schitul Renga locuit de o călugăriță cu numele de Chigetsu.

După ce-au intrat în Nakamura, s-au oprit întâi și-ntâi la casa părintească. San'emon se stinsese din viață în urmă cu câțiva ani, lăsând moștenire o fierărie vestită la care se comandau uneltele pentru lucrările de la Marele Templu. Din cuptor se ridicau limbi de foc într-un spectacol fără seamăn, însoțite de bătăile ciocanului cu care se forja fierul.

— De când s-a prăpădit San'emon, mă ocup eu de fierărie. Are două fete, dar una s-a călugărit, iar cealaltă se spune că dansează prin capitală, în trupa lui Okuni.

— Cine, Okiku?

— Da.

— Okaga s-a călugărit? Parcă mi-a trecut ceva pe la urechi despre asta. Unde-o pot găsi?

— La schitul Renga, răspunse bărbatul, arătând cu degetul spre un crâng de peste câmp.

Ajungând acolo, Okuni a zărit o bătrână cocârjată, care citea sutra. Au așteptat afară, în zăpadă, să termine, ca s-o întrebe de Okaga. Când s-a ridicat de la măsuță, a recunoscut-o îndată pe Okuni.

— Okuni?

— Da. Ești Okaga?

— Ce, nu mă mai știi?

Nu se gândise nici o clipă că Chigetsu era tocmai Okaga. Și, oricum, nu așa de îmbătrânită... De când se călugărise, citea neîncetat rugăciuni. În zilele senine, mai ieșea la câmp să plivească. Pielea ei era la fel de arsă de soare ca a țăranilor. Se zbârcise atât de tare, încât Okuni nu-și revenea din uimire... era aceeași Okaga cu care dansase odinioară...

— Okaga, cât te-ai schimbat!

— Dar tu ești aceeași, tânără ca pe vremuri, zise călugărița Chigetsu, râzând.

Okuni s-a cutremurat văzându-i gura fără dinți. Nu putea crede că se urâțise în asemenea hal. Deși mai tânără ca ea, decăzuse îngrozitor, rămânând doar o umbră a celei de-altădată. Arăta ca vai de lume. Okuni își petrecuse anii dansând, pe când Okaga lăsase timpul să curgă peste ea, măcinând-o, fărâmițând-o. Singurătatea pustiitoare își pusese necruțătoarea pecete asupra ei.

— Dacă nu vă supără sărăcia lucie de-aici, stați la mine. Sunt singură cu zeița mea protectoare, Kannon. E cam înghesuit, dar e călduț.

Onei, Mame și Yata plecaseră la niște rude de-ale lui Onei, iar fetele, fiecare la casa ei. Okuni și Omatsu au acceptat invitația lui Okaga și, înghețate de frig, s-au bucurat că primiseră găzduire.

— Pe unde-ați umblat pe vântul ăsta? le întrebă Okaga, aprinzând focul în vatră.

— Am urcat pe Muntele Sutrei și-am privit Izumo de-acolo, de sus. Tare s-a mai schimbat! M-a uluit dispariția râului... așa cum îl știam eu.

— Pe vremuri, râul Hii provoca pagube mari. Acum nici măcar nu se mai abate din drum... se varsă direct în mare. Anul trecut a fost secetă și n-am avut recoltă... Țăranii s-au spetit cărând apă din râu... și-aia puțină.

— Păi, cum așa?

— Albia s-a umplut cu nisip.

Okuni își încălzea mâinile la foc. Chigetsu a luat orezul de pe vatră, l-a golit în boluri, a pus murături peste el, a fiert niște ceai și le-a poftit pe Okuni și Omatsu la masă. Okuni a apucat bolul cu ambele mâini și i-a adulmecat aroma. La fel ca odinioară...

— Știi ce mă mir? deschise ea vorba. Bunăstarea fierăriei lui San'emon... Mi-a povestit Okiku ceva.

— N-a fost chiar atât de prosperă înainte să înceapă reconstrucția templului. Se ascuțeau acolo doar uneltele țăranilor...

era o fierărie oarecare. Din păcate, tata s-a prăpădit mult prea devreme. Ce s-ar mai fi bucurat dacă ar fi avut el însuși parte de comanda făcută pentru Marele Templu!

— O să vină puhoi de lume la templu când va fi gata, nu-i așa?

— Cred și eu! Însă mai durează vreo jumătate de an. Sper să nu dea năpasta peste noi pe urmă...

— Cine, Orochi?

— Nu neapărat. Nisipul care se prăvălește din munte o să îngroape toată zona.

Terminând de mâncat, Omatsu a plecat după apă.

— Când ai cunoscut-o pe Omatsu asta?

— După ce te-ai întors tu în Izumo... în satul Moriguchi.

Okuni a tăcut câteva clipe. Și-a amintit cum a lepădat copilul lui Sankurō, pe viscol. Nu-i venea să povestească despre cele petrecute atunci.

— Și proasta de Okiku pe unde umblă?

Tocmai pentru că Okiku era sora mai mică a lui Okaga, Okuni nu voia să vorbească despre ea. Așadar nu i-a răspuns.

Călugărița a zis apoi șoptit:

— Okiku ți l-a furat pe Sankurō...

— Ți-a spus Omatsu?

— Am scos cu forța de la ea.

— Asta e, Okaga! Când o femeie și-un bărbat se iubesc, n-ai ce le face! Sunt fericiți și nu le mai pasă de nimic în jur.

— Ușor de zis... ușor pentru cel care-și găsește o dragoste nouă, dar pentru cel părăsit, greu trebuie să mai fie... După ce-am ajuns acasă, Kyūzō m-a tot întrebat despre tine... cu disperare... Mi-a părut rău de el, ca să-ți spun drept.

— Nici nu vreau să mai aud de el.

— Da, e o poveste veche.

Chigetsu a tras cu urechea. Și-a dat seama că Omatsu se întorsese.

— Îi sunt recunoscătoare lui Omatsu că s-a dus după apă, continuă ea râzând. De când am îmbătrânit, mă dor picioarele și mijlocul și e un chin să scot apă. Ce bine că m-a scăpat de o asemenea corvoadă!

— Ai îmbătrânit?! Dar ești cu câțiva ani mai tânără decât mine!

— De când s-a prăpădit Yokichi, n-am făcut decât să-l jelesc.

— A murit la digul Yodo, nu-i așa? Când s-au cerut muncitori și din alte ținuturi...

— Așa i-a fost scris! Alții au reușit să scape și au trăit mult și bine. Tata l-a angajat pe tânărul de la fierărie cu nădejdea că una dintre noi o să-l ia de bărbat și aceasta ne va rămâne moștenire... Eu m-am călugărit, Okiku a fugit... nu i-a plăcut omul.

„Eu l-am părăsit pe Kyūzō și am plecat din Izumo. Okiku n-a vrut să se mărite cu cel ales de alții. Bărbatul ăla și-o fi găsit între timp nevastă? Întortocheate mai sunt cărările soartei!" își zise Okuni, copleșită de emoții.

Okuni nu-și credea ochilor. Okaga arăta cu vreo douăzeci de ani mai bătrână decât ea. Călugărița îi mărturisise că de la pierderea lui Yokichi n-a mai trăit... chiar dacă și-a dus zilele printre cei vii. În fapt, ea murise. Okuni, care-l pierduse pe Densuke, înțelegea acum mult prea bine ce înseamnă să nu ai pentru ce trăi. O și înspăimânta gândul acesta. Oare așa o să ajungă și ea în scurt timp? Știrbă, cu cearcăne și cute în jurul ochilor, adusă de spate... Nu trebuia să cadă pradă disperării, în pofida faptului că doar asta simțise de la dispariția lui Densuke. Și-a amintit cum l-a cunoscut, la Baian; cum au stat de vorbă; cum i-a dezvăluit el felul în care se pregătește orezul nedescojit la focul aprins în mod ritual...

— Nu-mi vine să cred că Densuke a luat-o pe Omatsu de nevastă. Eu am bănuit mereu că era îndrăgostit de tine, zise călugărița în șoaptă.

Okaga ardea de curiozitate să știe câte ceva despre Omatsu, de la care smulgea cuvintele cu mare greutate – mai ales cum a ajuns ea femeia lui Densuke. Abia atunci Okuni și-a dat seama că nu vorbise niciodată cu nimeni despre simțămintele ei față de Densuke. Oricum, nu de față cu Omatsu.

— Densuke a fost bolnav și Omatsu l-a îngrijit, răspunse ea simplu.

— Am înțeles că l-a răpus tuberculoza... Era tare bun cântăreț... și pe mine m-a învățat o mulțime de balade.

— Era și un dansator grozav. *Firul tors* din albia de la Shijō s-a bucurat de-o faimă nemaipomenită.

— Acolo, în Shijō, l-ai întâlnit pe Sanza? Povestea voastră de dragoste s-a auzit până-n Izumo.

— Zău?

Cu Densuke nu putuse vorbi despre Sanza. Okuni era fericită că are în fața cui să-și descarce sufletul. I-a mărturisit surorii cum o trădaseră Sankurō și Okiku, cum îl cunoscuse pe Sanza și se îndrăgostise de el. I-a povestit despre plecarea lui din capitală, despre moartea lui, despre cât suferise încercând să-și revină prin dans.

Okaga nu-l prea avusese la suflet pe Sankurō nici pe vremea când stătuse la Baian, dar pe Sanza l-a îndrăgit imediat... doar din spusele lui Okuni. A rămas grozav de uimită de felul cum aflase Okuni despre moartea iubitului ei de la Shikazō și Sarujirō. Atât de mult o întristase povestea lui Okuni, încât nu se mai putea opri din plâns.

— Nici eu, nici tu n-am avut parte de soți în viață. Numai că Sanza al tău a fost și samurai, și bărbat de toată isprava... Păcat că l-a măcinat așa dragostea pentru „cea mai grozavă din țară". Mare păcat!

— Eu nu voiam să-l las să plece nici în ruptul capului, dar el a ales castelul, nu pe mine.

— Dar e o deosebire ca de la cer la pământ între un castel și o femeie!

— Nu e nici una! se trezi Okuni zicând fără să stea pe gânduri.

Cum Okaga nu era femeia care să contrazică, a trecut ușor peste riposta lui Okuni și a întrebat-o dacă a vizitat mormântul lui Sanza cât a stat la Mimasaka.

— Mormântul?

— Da, mormântul lui Sanza.

— Nu, nu l-am căutat. Nici nu mi-a dat prin cap.

— S-ar fi cuvenit...

— Dar n-am auzit nimic de el nici în Nagi, nici în Tsuyama. Mi s-a părut curios.

— Ciudată răceală față de cel pe care spui că l-ai iubit! Te-ai despărțit de Kyūzō și de Sankurō pentru că nu erau potriviți pentru tine, dar în inima lui Sanza ai rămas totuși, zise Okaga chicotind.

Okuni tăcu. În Mimasaka n-o frământase decât boala lui Densuke. La mormântul lui stătuse ore-n șir, cu privirile-n gol... Nu se gândise nici o clipă la Sanza. Nu-i trecuse prin minte. Acum, că o mustrase călugărița, se căia amarnic.

În clipa aceea și-a amintit că Sarujirō îi spusese ceva despre mormântul lui Sanza. Era cu siguranță undeva în preajma Castelului, pe dealul Tsuruyama. Și doar ajunsese în apropierea lui când umblase prin oraș ca să vândă sabia lui Sanza, dar atunci n-avea în gând decât să-l salveze pe Densuke, nimic altceva.

Castel. Mormânt. Lui Okuni i se făcu dor de moviliță modestă care adăpostea trupul neînsuflețit al lui Densuke. Sanza preferase castelul în locul celei mai grozave din țară. Are castel. Mormântul e castelul lui. Din cale-afară de ciudat!

Okuni își mușcă buzele.

„Oi fi fost și eu castel? Adineauri am spus că nu-i nici o deosebire între un castel și o femeie. Când oi fi devenit castel? Când am înălțat bandiera pe care scria «cea mai grozavă din țară»? După ce-am început să urăsc *jabisen*-ul? După ce-am apucat să mă laud că nu mă putea nimeni compara cu prostituatele?"

— Okuni, faima ta a ajuns și-n Izumo. Acum, lumea-i ocupată cu ridicarea templului și nici nu avem un ritual important până la aducerea ofrandelor în ziua de Anul Nou. Dar, când va fi gata, cu toții vor vrea s-o vadă pe cea care a fost atât de renumită în capitală.

Okaga se entuziasmase de parcă ar fi fost vorba de propria ei faimă, însă Okuni nu reacționa cum s-ar fi așteptat. Privea melancolică și plimba bețișoarele prin orez, fără poftă de mâncare. Se simțea vlăguită și nu mai avea putere nici să se miște.

— Omatsu, îmi întinzi și mie așternutul?

Omatsu a simțit doar atingând-o că Okuni avea febră mare. După ce-a ajutat-o să se așeze, a înmuiat o cârpă în apă și i-a pus-o pe frunte. Văzând că ies aburi, Okaga s-a speriat îngrozitor. Rămăsese ca o stană de piatră.

— Cam mare febra! Își revine oare dacă se odihnește? întrebă Okaga.

— E tuberculoză, zise Omatsu cu ochii la Okuni. Știi ce-i aia?

— Am aflat că și Densuke a murit de-așa ceva.

— Și la Densuke a-nceput cu febră mare.

— Înseamnă c-a luat-o de la el?

Omatsu n-a răspuns. S-a pus s-o îngrijească pe Okuni, conștiincios, la fel cum făcuse și cu Densuke atâta amar de vreme. În schimb, pe călugărița Chigetsu a cuprins-o o spaimă de nedescris, auzind-o pe Okuni gemând.

— Omatsu, ce leac e bun pentru tuberculoză? Cum se vindecă?

Nu s-a putut stăpâni să nu întrebe. Voia s-o ajute pe Okuni și se simțea neputincioasă. Nu avea pe nimeni care s-o sfătuiască. Doar pe Omatsu.

Omatsu s-a gândit puțin, apoi și-a amintit de leacurile primite de la Nagayasu Ōkubo. Și-a dat seama că nu mai aveau ce vinde ca să procure medicamente.

— Sângele de șarpe, spuse Omatsu brusc, ridicând privirea.

— Nu se poate! Eu sunt călugăriță. Credința nu-mi dă voie să iau viața nimănui, nici măcar a unui șarpe... În plus, nici n-am de unde-l aduce în plină iarnă.

Chigetsu își îndreptă privirile spre cer. Nu-nțelegea cum de putuse blândul Densuke să ia de nevastă o femeie cu inima împietrită. Cum îi era peste puteri să facă o nelegiuire, s-a hotărât să ceară sfatul unui bătrân al satului.

— E doar o răceală puternică, o lămuri acesta. Dacă nu șuieră când respiră și nu tușește, nu e tuberculoză.

Călugărița s-a mai liniștit, însă Okuni continua să aibă febră mare. Timp de zece zile nu i-a scăzut deloc. În ziua ce-a urmat sărbătorii, Chigetsu a făcut un terci din orezul sacru primit de la templu. Okuni a mai prins puteri după ce-a mâncat.

— Okaga, Omatsu! Iertați-mă că vă dau bătăi de cap. Cred că nu mi-a priit schimbarea vremii, zise Okuni cu voce sfârșită.

În cele zece zile de suferință se trăsese la față și slăbise. Și-a amintit cum zăcuse în satul Moriguchi, pe cine cunoscuse... fel de fel de întâmplări, dar n-a avut chef să i le dezvăluie lui Okaga. Și dacă n-ar fi fost bolnavă, nu i-ar fi povestit chiar totul. În pofida interesului pentru trecutul ei, Okaga n-avea cum să priceapă o seamă de lucruri.

— Au aflat și muncitorii de la cuptorul din munte că ești bolnavă. A venit un mesager care te poftea să dansezi pentru băieși și topitori.

— Ceee? Mesaj de la băieși și topitori? strigă Okuni, ridicându-se.

Luminițele îi sclipeau puternic în ochii arzând de fierbințeală. Okaga o îndemnă să rămână culcată.

— Le-am spus că ai febră mare și-au plecat, zise ea, căutând s-o liniștească.

— Ba nu, vreau să dansez! Okaga, mă duc să dansez la topitorie!

— Ca să fii în stare să dansezi, trebuie să te vindeci. Sătenii din Nakamura te așteaptă cu nerăbdare la ritualul strămutării zeității, în martie. Pune-te pe picioare până atunci și apoi o să dansezi și la topitorie.

— Ba nu! Dansez mai întâi la topitorie!

— Știi ce anevoios urci poteca aia abruptă. În primul rând, trebuie să te hrănești bine și să-ți recapeți puterile!

— Dansul alungă boala! Dacă dansez și cânt, mă însănătoșesc. Am zăcut pentru că am vorbit cu tine doar despre lucruri triste.

— Cum poți spune așa ceva!? Mă rog, asta-i cea mai bună dovadă că ești pe calea cea bună. Știu că, încăpățânată cum ești, o să faci numai cum vrei tu! spuse Chigetsu, râzând.

Okuni simțea că se-ntremează. Privea în gol și se gândea la cuptoarele din munte care-o așteptau să danseze. Se bucura imens că topitorii și băieșii trimiseseră după ea. Parc-ar fi fost mesagerii părinților ei iubiți. Trupu-i vlăguit părea că prinde viață.

„Dansez! Vreau să dansez la topitorie!"

— Omatsu! Du-te la Mame și roagă-l să aducă bandierele. Treci și pe la fete! Trupa noastră nu mai e ca-n capitală, dar o să dansăm la Muntele de Fier!

Omatsu a plecat ascultătoare. Seara târziu s-a întors la schit singură, cu bandierele-n spinare. Ajutată de Okaga, Okuni scosese toate costumele și încercase să hotărască cine ce va purta. Când a văzut-o pe Omatsu, a înlemnit.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu mai vine nimeni.

— De ce?

— Mame și Yata muncesc la templu. Onei nu vrea să-și părăsească familia. Încearcă să se obișnuiască aici.

— Dar fetele?

— Și ele tot ca Onei.

— Așadar, am rămas doar noi două! exclamă Okuni, încruntându-se.

Îi înțelegea. Sătenii se temeau de topitori și nu-i prea aveau la suflet. Din cauza fierului din munte pățiseră atâtea necazuri – râul ieșit din matcă se revărsase peste câmpuri. Pe de altă parte, topitorii le dădeau fierul pe care familia lui San'emon îl lucra și-l preschimba-n unelte. Între oamenii de la câmpie și cei de la munte dăinuiau legături străvechi, deși uneori încordate. Okuni știa prea bine că țăranii îi protejaseră părinții pentru că purtau pică topitorilor. Cu ce drept să interzică o poveste de iubire pe motiv că se considerau mai presus decât alții?

— Atunci, merg singură!

— Vin și eu cu tine! îi zise Omatsu pe un ton de reproș.

— Da, ai dreptate! Hai!

Entuziasmul o cuprinsese din nou pe Okuni, însă după o vreme a făcut loc disperării.

„Cine o să cânte? Cine bate la tobă? Cine folosește clopotul?"

— Omatsu, hai să repetăm!

Nu era vorba doar de repetiții. Okuni s-a văzut silită să schimbe aproape tot ca să poată face un spectacol Kabuki cu numai două persoane. A lăsat capul pe pernă și a închis ochii. Okaga i-a făcut semn lui Omatsu să strângă lucrurile împrăștiate prin încăpere.

Okuni își înjgheba un plan în minte. Se întreba cum arăta locul unde aveau să cânte și să danseze. Ce le-ar fi plăcut topitorilor să audă. Și-a amintit un cântec vioi învățat de la Densuke la gura sobei, în bucătăria lui Baian. Densuke îi explicase atunci ce însemnătate avea focul până și la fierberea orezului. Cu atât mai prețios trebuie să fie pentru cuptoarele de la topitorie!

„Densuke! Ce bine ar fi fost să te am alături de mine acum!"

Lacrimile îi curgeau şiroaie pe obraji.

I-a luat câteva zile ca să închege tot programul. Apoi, ea şi Omatsu au început repetiţiile. Uneori se simţea istovită, însă nu se descuraja.

— Omatsu, nu lovi pământul cu piciorul! Nu aşa se dansează!

Omatsu strângea din dinţi şi nu scotea un cuvânt. Poate era de vină şi coliba aia, ce răsuna jalnic şi se mai şi zguduia sub paşii lor vioi. Okuni ofta din rărunchi. După aproape douăzeci de ani de dansat, Omatsu nu părea să fi deprins ceva. Atâta ambiţie... şi totul în zadar... Pe Okuni o cuprindea mila, dar se şi înfuria.

Între timp Chigetsu a trecut pe la fierăria lui San'emon. I-a rugat pe cei de-acolo să ducă mai departe vestea că Okuni era pregătită să danseze. Proprietarul topitoriei a răspuns degrabă, dorind s-o vadă cât mai repede cu putinţă.

Okuni i-a cerut lui Omatsu să le pregătească lucrurile pentru drum, cu toată împotrivirea călugăriţei.

— Eşti prea palidă şi slăbită! Mai rămâi până se-ncălzeşte un pic! Sus pe munte e tare frig.

— Nu-mi permit s-aştept muştele de mai! Când dansez, mi-e cald şi pe cea mai friguroasă vreme.

— Mă îngrijorează starea sănătăţii tale. Dac-a fost doar o răceală, nu-i prea grav, dar, dacă ai tuberculoză, iarna e mai bine să stai în pat, la căldură.

— Cine ţi-a zis că am tuberculoză?

Okaga n-a răspuns.

— Hai, mărturiseşte! Cine ţi-a spus aşa ceva? Omatsu?

— Da, mi-a povestit cât de bolnav a fost Densuke... şi c-ai avut şi tu grijă de el.

Okuni a tăcut. Oricum, n-avea de gând s-o asculte pe Okaga sau pe altcineva. Nu dorea decât să danseze. A cerut pieptenele cumpărat la Kyōto, şi-a ridicat părul în vârful capului, a rugat-o pe Omatsu să i-l prindă strâns cu un şnur şi l-a tăiat scurt, cu sabia.

— Cum poţi să faci asta? întrebă călugăriţa speriată.

Okuni a lăsat-o să-şi răcească gura de pomană. Chigetsu nu ştia că avea să danseze într-un rol de bărbat. Dar nici nu

s-a mai sinchisit să o lămurească. Nerăbdarea pusese stăpânire pe ea. Aşadar, au început imediat pregătirile de plecare. Fiind foarte frig, au îmbrăcat mai multe chimonouri unul peste altul, iar deasupra unul căptuşit, de iarnă. Lui Okuni îi atârnau la piept rozariul şi preţiosul clopot moştenit de la părinţii ei.

— Omatsu, hai s-o luăm din loc!

Omatsu, cu două bandiere în spate, a urmat-o pe Okuni. Abia se crăpase de ziuă şi bătea un vânt cumplit de rece.

— La munte poate să ningă... o să vă apuce ninsoarea pe drum... Să vă înapoiaţi dacă ninge tare. Okuni! Omatsu! Aţi auzit? strigă neliniştită Okaga.

Okuni nu s-a întors să-i răspundă. N-o înţelegea deloc. Nu mai dansase de treizeci de ani... Cum de putuse? Chiar dacă n-ar fi fost poftită la topitorie, Okuni nu mai voia să lâncezească mult la schitul călugăriţei. Şi-a amintit că Okaga o făcuse încăpăţânată.

„Da, sunt încăpăţânată, recunosc!"

Okuni şi Omatsu mergeau agale de-a lungul râului Hii. Nu scoteau o vorbă. Era vremea prânzului şi meandrele se înmulţiseră. Trebuia să caute alt drum.

— Omatsu, sunt grele bandierele? o întrebă Okuni pe neaşteptate, întorcându-se spre ea.

— Da.

— Rău îmi pare că n-am vorbit eu cu Mame... ne-ar fi ajutat...

— Nu-i nimic. Le car eu.

Poteca se îngusta şi devenea tot mai abruptă. Okuni apucă de un capăt al bandierelor, ca nu cumva să fie ispitită să-şi îngăduie vreo clipă de răgaz. Nu-i venea să creadă că pornise la un drum atât de anevoios pe frigul acela cumplit. Dorinţa ei de a dansa biruia toate opreliştile. Simţea cum prinde puteri de la inscripţiile bandierelor purtate de Omatsu: „Okuni – Kabuki" şi „Cea mai grozavă din ţară".

„E ciudat că doar Omatsu a rămas cu mine! Femeia cu care Densuke s-a culcat, însă n-a iubit-o... lângă femeia pe care a iubit-o, dar de care nu s-a atins. Ciudată mai e şi viaţa asta!"

În clipa când a înţeles legătura dintre ele două, lui Okuni i-au dat lacrimile şi s-a oprit. Pentru că Omatsu continua să

înainteze, cei doi pari au înțepat-o în spate și Okuni a căzut în genunchi.

— Omatsu! Nu vrei să ne tragem sufletul un pic? întrebă ea râzând, în timp ce-și ștergea cu palma noroiul de pe haine.

I-a întins găluștele de orez primite de la Okaga. Omatsu le-a mâncat în tăcere.

— Dacă ar fi trăit Densuke, drumul ăsta ar fi fost floare la ureche pentru noi trei, nu-i așa, Omatsu?

Omatsu n-a zis nimic. Mesteca mai departe cu privirile ațintite la râu. Odată ce-au pătruns mai adânc în munte, n-au mai simțit vântul. Albia râului se îngustase. Susurul apei le înviora. Zărindu-i profilul, pe Okuni au trecut-o fiorii. Pesemne că Omatsu știa că Densuke o iubise doar pe ea. În clipa aceea i se părea că o vede pe bătrâna din Moriguchi... și-o aude zicând: „Ce fată încăpățânată!" Omatsu o fi plecat de-acasă din ambiție. Okuni regreta uneori c-o primise în trupa ei. Avea însă cugetul împăcat. Nu i-l luase pe Densuke. El o avea pe Omatsu și aceasta nu avusese nici un motiv să se teamă de Okuni. Ea nu făcuse decât s-o ajute să aibă grijă de el... să intervină în clipele în care nimeni altcineva nu l-ar fi ajutat.

„Omatsu n-are de ce să mă acuze. L-oi fi iubit pe Densuke... mai mult decât pe Sankurō și pe Sanza... dar n-am făcut nici un gest nepotrivit."

— E frig rău! Hai să pornim mai repede la drum! zise Okuni.

Omatsu a trecut în față. Panta era din ce în ce mai abruptă și aluneca îngrozitor. Okuni simțea cum îi crește iarăși febra. Poate și din cauza efortului.

În timp ce urca, striga în sinea ei: „N-am greșit cu nimic! Omatsu n-are ce-mi reproșa, cu toate că știa că ne iubim".

— Aaaa!

Okuni s-a împleticit și a căzut. Omatsu s-a întors spre ea. Seara se lăsa tot mai mult, dar focul era încă departe.

— Hai să ne odihnim puțin!

— Nu vreau să ne mai oprim! strigă Okuni, dând puternic din cap. În zare se vede satul Yoshida.

Mai aveau destul de mers până acolo, dar n-aveau de ales. Oricât de obosite, nu le rămânea decât să se târască mai departe.

Se înserase bine când au ajuns la casa în care ardea focul. Au bătut la ușă. Le-a deschis un bărbat care, în primele clipe, le-a privit cu asprime, dar apoi s-a luminat la față când a auzit că era Okuni. Toată lumea o aștepta. Le-a poftit să intre.

— Umblați de dimineață? Sărmanele de voi! Pe vremea asta! Hai, trageți-vă sufletul acum și încălziți-vă! Vă pregătesc îndată ceva de mâncare. Trebuie să vă odihniți bine la noapte... Mai aveți o încă o zi de mers până la Yoshida.

Oricum, ajunseseră deja într-un sat de mineri. Gazda i-a tratat mai întâi cu sake cald. Între timp le-a fiert un terci de orez pe care femeile l-au înghițit înfometate. Oboseala a pus degrabă stăpânire pe ele. Au dormit buștean, fără vise.

În inima muntelui, într-un loc numit Iishi, se găsește Yoshida, cel mai mare sat de mineri. Michikuni Tanabe era căpetenie a satului din Muntele de Fier, la a șasea generație. Strămoșii lui se refugiaseră acolo în perioada războaielor, venind din provincia Kishū. Făcea parte dintr-o familie bogată.

— A, prin urmare a sosit Okuni din Izumo!

Când a primit vestea cea mare, se afla în camera lui de lucru, cu brațele încrucișate, chinuindu-se să dea de capăt unei încurcături. S-a înseninat dintr-odată și a dat ordine să înceapă degrabă pregătirile pentru spectacolul dansatoarei.

— Cereți-i lui Okuni să vă descrie scena pe care dansa în capitală. Înălțați și voi una asemănătoare. Trimiteți vorbă în dreapta și-n stânga să se adune lumea mâine după-amiază.

Imediat după prânz, porțile masive ale conacului s-au deschis larg pentru toți. Veneau încontinuu nu numai băieși sau topitori, ci și țărani și samurai de-ai lui Amane Mōri, seniorul ținutului. Țărani din sate îndepărtate, ca Yasugi. Cei mai mulți însă erau muncitori la Muntele de Fier, care sfărâmau granitul desprins din munte, alegeau fierul de nisip, duceau minereul în cuptor, îl topeau și-i dădeau drumul pe apa râului Hii. Alții cărau barele de fontă în spinare până la poalele muntelui. Asemenea sate, în care se topeau minereurile, se aflau adânc ascunse în inima muntelui. Nu se mai mira nimeni că printre mineri și băieși se strecurau și tot soiul de inși hotărâți să facă un ban într-un

loc unde mâna de lucru avea mare căutare: săraci care-şi pierduseră avutul în timpul războaielor, samurai fără stăpân, vagabonzi, ba chiar şi ucigaşi. Când recolta era săracă, se refugiau în munţi ca să supravieţuiască. Trăiau acolo departe de ochii samurailor. Seniorul de Izumo se cam temea de ei, însă nu le refuza intrarea.

Okuni ajunsese în satul Yoshida cu o seară înainte. După ce-au primit-o călduros, au condus-o prin sat ca să se familiarizeze cu zona. Când a dat cu ochii de clădirile albe, proaspăt vopsite, ale unui conac, s-a oprit nedumerită.

— Este reşedinţa proprietarului minelor, domnul Michikuni Tanabe.

— Reşedinţă? Am crezut că e castel.

— Nu e nici fortăreaţă, nici castel. E un conac cu multe clădiri auxiliare.

— Hambare?

— Da, ţine diverse lucruri în ele. Unele-s pentru orez, altele pentru găluşte din orez şi tot felul de unelte din fontă. Nici nu le poţi număra. Cred că-s peste patruzeci.

După ce-a intrat, a înţeles că nu era vorba de un castel adevărat. Okuni nu-şi dădea seama prea limpede de diferenţă. Aflase că i se construise o scenă anume, dar nu se gândise o clipă că urma să aibă un public aşa de numeros. Nu-şi închipuise niciodată că atâta lume lucra în Muntele de Fier. Oameni bravi! Stăteau înghesuiţi unul lângă altul. Atmosfera încingea deopotrivă trupuri şi suflete.

„Aşadar, ăsta-i mirosul de miner!"

Okuni privea uimită în jurul ei. Când şi-a revenit, a zărit un prun în apropiere. A rupt o crenguţă înmugurită pe care şi-a prins-o în păr.

Scena pentru spectacol a impresionat-o puternic. Era mult mai frumoasă decât se aşteptase. Bărbaţii pricepuţi o înălţaseră în mai puţin de jumătate de zi. În aer plutea încă mirosul reavăn al scândurilor proaspăt tăiate din doi chiparoşi solizi. Okuni s-a întors spre Omatsu. Arăta splendid. Purta un chimono din brocart auriu. Părul îi cădea în valuri pe spate, iar la mijloc se încinsese cu un brâu lat, roşu, legat într-o parte – în stilul

Nagoya. Okuni îmbrăcase un chimono bărbătesc, galben-deschis, strâns cu brâul peste şolduri în aşa fel încât partea de sus să pară plină. Îşi ridicase părul, iar în moţul din vârful capului îşi prinsese crenguţa cu flori roşii de prun. Singurul semn de feminitate. La piept şi-a atârnat clopotul.

— Omatsu, începem!

Okuni a ridicat mâna dreaptă, în care ţinea un ciocănel cu ciucuri roşii. A lovit uşor clopotul şi apoi şi-a făcut apariţia cântând şi dansând în acelaşi timp.

Primăvara, la Kyōto
Îţi încântă inima
Florile ce-şi deschid petalele.
Hai să mergem să vedem
Dansul Kabuki!
Fluierarul ciripeşte, primăvara trece.
Dar Kabuki rămâne acelaşi în veci.
La Kitano vin bogaţi şi săraci
Să-şi aducă obolul zeului Tenman.

În camera de oaspeţi, care dădea spre scenă, Okuni a zărit un bărbat impunător aşezat pe o pernă cu bordură aurie. Dându-şi seama că era amfitrionul ei, s-a apropiat şi s-a prezentat. Vocea ei sonoră plutea în aerul rece de iarnă. Bărbaţii adunaţi în grădină şi pe acoperişuri au tăcut brusc. Parcă li se tăiase răsuflarea.

În primul rând, vreau să vă spun că sunt preoteasă de la Marele Templu din Izumo. Mă cheamă Okuni. Am venit din capitală ca să mă prezint în faţa locuitorilor Muntelui de Fier, unde s-au născut părinţii mei. Vă voi înfăţişa dansul Kabuki.

Minerii au fost impresionaţi. Au aplaudat-o puternic şi au aclamat-o din răsputeri. Stăteau cam încordaţi din cauza căpeteniei satului, însă văzând-o pe Okuni în largul ei, s-au destins şi ei. Deşi era în toiul iernii, au avut parte de o zi frumoasă. Slujitorii lui Michikuni au început să le toarne spectatorilor sake cald. Încă un fel de a-ncinge atmosfera!

Anii curg și omu-mbătrânește.
În lumea trecătoare,
Doar culoarea și parfumul
Florilor mele
Rămân neschimbate.

Okuni cânta și dansa, fără Omatsu.

Cel ce rostește numele lui Buddha
Va fi răsplătit prin Iluminare
Și va intra în Împărăția Sa.
Cel care aspiră la asta
Nu va fi uitat.
Namu Amida Butsu. Namu Amida.

Spectatorii o priveau, captivați de frumusețea ei.

Ține tristețea puțin
Dar și fericirea-i prea scurtă.
Totu-i doar vis.
Declarațiile de amor
Sunt și ele trecătoare
Ca mănunchiul de flori
Pe jumătate legate.
Numele rămâne,
Trupul dispare.
Inima-i lunecoasă
Precum apa la vale.
La ce să te mai aștepți pe lume?
Ferecați luna
Într-un coș cu flori!
Prețuiți-o ca pe-o comoară!

Okuni a cântat și a dansat cu pasiune tot repertoriul ei de douăzeci de ani. Uneori se învârtea visătoare, cu lacrimi în ochi; alteori, făcea sărituri sprintene, lovind poalele chimonoului. Nu avea nici măcar un evantai în mână. Dansa cu brațele și pieptul, cu șoldurile și picioarele. Înfierbântați și de sake, muncitorii adunați la conacul lui Tanabe exclamau și aplaudau întruna, fascinați de mișcările mâinilor și picioarelor ei. Nimeni n-a

remarcat-o pe Omatsu, în pofida faptului că purta un chimono minunat. Cântecele lui Okuni îi vrăjeau pur și simplu, înălțându-se peste acoperișurile clădirilor din jur, părând să-și trimită ecoul în munți și apoi să răsune în vale. Contrastând cu costumul simplu, șnurul roșu de care era prins clopotul îți dădea impresia că este trupul florilor de prun.

După ultimul cântec, bărbații au aplaudat și au aclamat, și n-au lăsat-o pe Okuni până nu l-a repetat.

Ferecați luna
Într-un coș cu flori!
Prețuiți-o ca pe-o comoară!

Aplauzele nu mai conteneau. I s-a cerut să-l mai cânte o dată, de data asta odată cu spectatorii. Lumea era vrăjită.

Ferecați luna
Într-un coș cu flori!
Prețuiți-o ca pe-o comoară!

Ascultătorii nu se potoleau. Cântau cu toții, fermecați. Beți de băutură, beți de extaz. Unii dintre ei s-au ridicat de pe locurile lor și au încercat s-o imite. Reședința lui Michikuni răsuna de parcă ar fi invadat-o un roi uriaș de albine. Amfitrionul, grozav de încântat de cântecele și dansurile lui Okuni, dorea să stea de vorbă cu ea. Însă mai întâi trebuia să fie liniște. De aceea, pentru a stârni curiozitatea celorlalți și a-i sili să tacă, i s-a adresat cu voce joasă.

— Okuni din Izumo, ai dansat minunat! zise samuraiul semeț. Spune ce-ți dorești! Îți ofer orice-mi ceri.

Okuni ar fi vrut să coboare de pe scenă ca să-i vorbească. Dar nici măcar pentru un fluture nu mai era loc să se strecoare printre muncitorii înghesuiți unul în altul. A îngenuncheat în cele din urmă pe scândurile proaspete și a făcut o plecăciune adâncă în fața lui Michikuni.

— De vreme ce v-ați oferit, aș vrea să vă cer trei favoruri.

— Trei? Bine. Te ascult, și-ți voi îndeplini rugămințile.

Spectatorii, foarte gălăgioși până atunci, lăsau impresia că-și țin respirația ca să-i audă pe cei doi. Okuni, îngenuncheată,

cu palmele lipite de podea, a ridicat doar privirea spre bărbatul din fața ei, nu cu mult mai în vârstă ca ea.

— Tata și mama au fost oameni ai Muntelui de Fier.

— Da, așa ai spus și în prezentarea pe care ți-ai făcut-o la intrarea pe scenă.

— Tata a fost băieș, iar mama fiică de topitor. Fiind mai înaltă în rang decât el, nu li s-a permis să trăiască împreună în satul din Muntele de Fier. Au fugit și-au locuit în Nakamura, la câmpie. La câteva luni după ce m-am născut eu, amândoi s-au înecat în timpul marilor inundații din 1573.

Rumoare printre spectatori. Nu se așteptaseră ca ea să fie de prin partea locului. Minerii s-au uitat mirați unul la altul. Se scurseseră mai bine de treizeci de ani de când fugarii își pierduseră viețile. Cineva din mulțime a confirmat spusele lui Okuni. Apoi s-a lăsat liniștea.

— După ce mi s-au prăpădit părinții, am crescut la umbra ținutului Izumo. Așadar, sunt Okuni din Izumo.

— Și care ți-e rugămintea?

Pe Michikuni nu-l prea interesau amănuntele despre viața ei.

— În primul rând, aș dori să fiu înmormântată ca fată de băieș.

— Nimic mai simplu.

— Și, ca să nu se afle unde e mormântul meu, aș vrea să nu fie însemnat.

Michinuki nu se aștepase la așa ceva. Era tânără și renumită. Faima ei ajunsese până și în locurile acelea rupte de lume. Nu-i înțelegea rugămintea, însă explicația a venit imediat.

— După ce o floare se deschide pe creangă, sămânța ei se face una cu pământul. E legea firii. Eu, Okuni, am plantat sămânța teatrului Kabuki în albia râului de la Shijō, iar florile s-au risipit în toată țara. Culoarea și parfumul lor se schimbă după gustul lumii, care, pentru moment, cuprinde și muzica la *jabisen*. Urăsc acest instrument. Vreau ca numele meu să se lege de sămânța sădită în pământul etern, și nu de floare în toată splendoarea ei.

— Am priceput, spuse Michinuki. A doua rugăminte?

— Să-mi îngăduiți să văd focul din cuptor.

— A, focul nestins de șase generații, al neamului Tanabe? Nu e ca sămânța ta de Kabuki, Okuni. Focul nostru va arde

pentru totdeauna, zise el, râzând puțin disprețuitor. Asta-și dorește cea mai grozavă femeie din țară? Bine, fie! Și această dorință îți va fi îndeplinită. Însă trebuie să știi că nu există alt neam mai puternic pe coasta de apus a Japoniei. Tanabe n-are egal. Cred că seniorul de la Castelul Matsue, Horio, visează urât noaptea când se gândește la ce-ar putea să-i facă miile de oameni ai mei! Iar Okuni îmi cere doar s-o las să privească focul. Bine, și a treia rugăminte?

Okuni interveni repede ca să pună capăt noului val de râs.

— Să construiți stăvilare care să oprească nisipul.

— Ce să fac? întrebă Michikuni uluit, schimbându-se la față.

Okuni continuă calmă.

— După cum v-am mai spus, tata a fost băieș, iar mama, fiică de topitor. Așadar, în vinele mele curge sânge de oțel. Totuși pe mine m-a crescut o familie de țărani miloși. Dacă v-au plăcut dansurile mele, vă implor să faceți niște stăvilare care să împiedice nisipul să mai ajungă în albia râului.

Michikuni pălise și pumnii încleștați pe genunchi îi tremurau. Nu-și închipuise că avea să fie pus într-o asemenea situație.

Odată sfărâmat, granitul desprins din munte era împrăștiat în râul Hii. Cursul iute ale apei îl fărâmița, alegând nisipul de pulberea de fier, care se lăsa la fund. Topitorii îl strângeau și-l puneau apoi în cuptor, unde flăcările uriașe îl topeau. I se dădea iar drumul pe apa râului Hii. Numai că separarea fierului de nisip se petrecea în aval. Ca urmare, albia râului adunase tot mai mult nisip, pierzând din adâncime și provocând inundații repetate.

Zăgăzuirea nisipului era prețul cerut de Okuni pentru dansurile ei. Așa puteau înceta și inundațiile. Okuni se simțea datoare să-și salveze consătenii.

Michinuki își mușcă buzele. Nu era deloc ușor să oprească nisipul. Să ridice nu știu câte stăvilare... Avea nevoie de mână de lucru, nu glumă. Apoi se ivea altă întrebare... unde să ducă atâta nisip? Cu câți oameni? Câte ore, zile, luni, ani? Părea cu neputință să găsească un loc unde să arunce nisipul, într-un ținut muntos și sălbatic. Dacă l-ar umple cu nisip, n-ar mai putea pătrunde acolo. Ar mai fi existat o posibilitate: să zăgăzuiască

nisipul, să-l încarce în coșuri și să-l pună în spinarea cailor, urmând să-l arunce în mare. De unde atâtea ajutoare? Neamul Tanabe avusese de înfruntat nenumărate proteste de la cei din josul râului, dar le închisese gura întotdeauna, tocmai pentru că nu găsea soluția.

A trebuit să apară Okuni, cea mai grozavă femeie din țară, ca să obțină o asemenea promisiune. Pentru că primele ei rugăminți fuseseră neînsemnate, stăpânul Muntelui de Fier nu se așteptase la nimic serios și a fost luat prin surprindere. Nu avea cum da îndărăt, dar nici nu se cădea să răspundă pripit.

Interesele lui se băteau cap în cap cu ale țăranilor, însă recunoștea că, în lunga istorie a Muntelui de Fier, problema acumulării de nisip în albie fusese mereu neglijată. Poate că bunicul lui Michikuni, un vajnic samurai, ar fi putut scoate lucrurile la liman. După ce a decăzut clanul Mōri, în vremea când Ieyasu conducea țara, iar ținutul Izumo a trecut în mâinile lui Yoshiharu Horio, relațiile acestuia cu minerii s-au înrăutățit, activitatea lor fiind întreruptă de trei ori. Nimic surprinzător, de vreme ce minerii erau considerați vinovați pentru inundații. Ajungându-i la urechi vestea că Okuni, cea mai grozavă din țară, se întorsese pe meleagurile natale, s-a gândit că prezența ei în satul minerilor ar mai domoli înverșunarea și ar avea și el răgaz să-și mai tragă sufletul după încordarea provocată de pretențiile lui Yoshiharu Horio. Oricum, dansurile fuseseră peste așteptările lui, iar el își descrețise fruntea.

Mai existau încă persoane care, sub îndrumarea bunicului lui Michikuni, se ridicaseră împotriva necuviinciosului senior Horio. Printre acestea se aflau și *rōnini*, care lucrau acum la mină. Dacă și-ar fi pus mintea cu el, în mai puțin de o zi ar fi făcut praf Castelul Matsue. Recunoștea însă că nu prea avea șanse să câștige în fața marilor seniori ai lui Ieyasu, dar nici prin cap nu-i trecea să stingă focul cuptorului. Minerii n-ar mai fi avut ce mânca. Pământul din munte nu era bun pentru agricultură, așa că, fără muncă, mureau de foame. Soluția trebuia să fie undeva la mijloc.

„Nu, în nici un caz nu oprim topitoria. Focul nu se va stinge. Ce mă fac totuși? I-am promis femeii că-i îndeplinesc orice dorință."

Michikuni a tras adânc aer în piept și a spus solemn:

— Okuni, dorința ta va fi împlinită.

— Vă mulțumesc din suflet.

— Cineva s-o însoțească până la cuptor, să-i arate focul.

Michikuni intenționase să admire dansurile lui Okuni câteva zile-n șir. De-aceea construise scena cea mare și frumoasă. Însă îi pierise cheful de distracții. Era întors pe dos acum. Nu se gândea decât cum să facă stăvilarele promise. S-a ridicat și a plecat repede.

Auzind cuvintele stăpânului de la care nu știau niciodată la ce să se aștepte, ortacii s-au liniștit. În felul acesta o să se mai potolească și seniorul Horio. Se temeau de el de când preluase ținutul de la fostul guvernator, Mōri, în toamna anului 1600. Dar nu numai ei se arătau nemulțumiți, ci și țăranii. Crescut la școala lui Hideyoshi și obișnuit cu edictele, în 1602 redistribuise parcele agricole. Cota-parte a țăranilor a scăzut drastic, în vreme ce birurile au tot crescut până i-au copleșit. Era așadar firesc ca Horio să țină cu dinții de orice parcelă de pământ.

— Doamnă Okuni, dacă nu sunteți obosită, vă însoțesc până la cuptor.

Okuni mai trăia extazul dansului, iar pentru ea o asemenea stare nu însemna oboseală. A spus că vrea să plece degrabă să vadă focul.

— Femeile n-au voie să pătrundă până acolo, dar e ordinul stăpânului... așa că, să mergem! Singură, v-aș ruga.

Cum prin venele lui Omatsu nu curgea sânge de băieș și topitor, a rămas s-o aștepte pe Okuni în apropierea scenei pe care dansaseră.

— E foarte frig și s-ar putea să și ningă, zise bătrânul și porni la drum. Când dansați, nu simțiți frigul... continuă el.

— Așa este, răspunse Okuni.

Minerii rămăseseră cu gura căscată auzindu-i dorința. O admirau din tot sufletul pentru îndrăzneală și recunoșteau că e cea mai grozavă femeie din țară.

Satul Yoshida se afla în capătul pantei care pornea din apropierea conacului Tanabe. Până au ajuns sus, lui Okuni îi degeraseră degetele de la mâini și de la picioare.

— Aici e cuptorul! Apropiați-vă ca să vă încălziți.

Clădirea impunătoare era toată din lemn. Dinăuntru răzbăteau vocile și îndemnurile celor care munceau. Okuni simțea o emoție cu totul aparte.

La intrare, i-au dat o pelerină bleumarin, ca s-o apere de foc. Inima îi bătea puternic și avea o apăsare pe piept. Rămânând fără părinți de mică, bunica o învățase o mulțime de cântece despre cuptorul din munte... cântece pe care le cântau topitorii și băieșii.

Pe parcursul celor șaptezeci și șapte de zile, cât durează procesul de fabricare a fontei de calitate superioară, în clădire nu se poate intra decât pe o singură cale: o gaură în perete prin care se strecoară cei care au treabă acolo. Okuni s-a aplecat, așa cum i se spusese, și a intrat. O coloană uriașă de foc i s-a deschis privirilor. A încremenit locului, cu ochii țintă la ea.

În apropierea cuptorului dreptunghiular se aflau patru bărbați, aproape goi, dar purtând pelerine cu glugă asemenea celei primite de Okuni. Călcau apăsat pe foalele din scânduri groase, făcând vânt cu picioarele și cântând cât îi ținea gura. Mișcările lor erau perfect sincronizate și, de fiecare dată când săreau pe scândură, flacăra de cuptor se înălța și mai mult. După culoarea și forța ei, știau când trebuia să mai pună cărbuni pe foc și când să mai adauge pulbere de fier. Un topitor păzea continuu focul și aproape douăzeci de bărbați aveau grijă să trimită după cărbune când se termina, să vegheze rezerva de pulbere, să fie atenți la cei care hrăneau forța flăcării – pe scurt, supravegheau întreg procesul. Topitorul principal dădea toate instrucțiunile, iar ceilalți le urmau. Nimeni nu vorbea. Nu se auzeau decât, vag, strigătele de încurajare. Cuptorul uriaș scotea niște sunete ciudate. Părea un animal gigantic.

Era tare cald înăuntru. Sudoarea i se uscase pe piele lăsând dâre albe de sare. Broboanele de pe frunte se zvântaseră și ele. Focul magic absorbise totul. Pe Okuni o cuprinse o sete cumplită. Fusese atât de fascinată de splendoarea focului, încât uitase complet de ea.

„Prin urmare, așa arată focul care topește fierul. Ce minunăție de culori în văpăile focului! Fermecător mai e sunetul lor!

Ce miracol al naturii o mai fi și ăsta? Cuptorul... lumina flăcărilor... Luminițele ciudate din ochii topitorilor... Calmul lor e de neclintit... și totuși ei sunt atât de plini de viață și de energie. Își capătă forța din focul tainic și sacru!"

Okuni i-a privit fără teamă, impresionată de măreția lucrurilor ce i s-au dezvăluit în fața ochilor. Prin vine îi curgea sânge de topitor!

„Așadar, mama a fost fiica unor astfel de oameni!"

Bătrânul a tras-o de mânecă și i-a arătat o ușiță. Okuni a încuviințat. I se părea firesc ca focul secret și sacru să nu fie lăsat pradă privirilor oricui. După ce-a ieșit de acolo, a tras adânc în piept aerul rece și a simțit că prinde aripi.

— Focul acela a fost extraordinar! exclamă ea ca pentru sine.

Au pornit pe pantă-n jos, lăsând în urmă cuptorul. Okuni s-a oprit brusc.

— Aș vrea să văd și locul unde muncesc băieșii.

— E sus, unde-i dau drumul pe apă.

— Aș vrea să-l văd.

— Nu-i greu de găsit, dar e foarte frig. Acolo apa e roșie.

— Roșie? Râul Hii e roșu?

— Da.

— Mă duc și singură.

— Dacă vreți cu tot dinadinsul, vă conduc.

Bătrânul nu și-a ascuns nemulțumirea. Obosise deja și urcușul se dovedea anevoios. Regreta sakeul de care nu avusese parte... Ceilalți fuseseră mai norocoși.

— A! Uitați-vă că ninge.

Bătrânul s-a oprit. Era limpede că nu avea nici o dorință să meargă mai departe.

— Atâta vreme cât ninge liniștit, nu-i nici un pericol, zise Okuni.

Și-a dat seama lesne că omul nu voia s-o mai însoțească.

— Mă descurc și singură. O iau de-a lungul apei, iar la întoarcere urmez același drum. N-am cum să mă rătăcesc.

— Sunteți sigură? întrebă el, răsucindu-se pe călcâie.

Okuni i-a făcut semn cu mâna să plece liniștit. Nici ea nu ținea să fie însoțită. Voia să rămână cu gândurile și trăirile ei...

cu senzațiile din preajma focului, pe care cuvintele nu le pot cuprinde.

— O să v-aștept la căsuța aceea, zise el, arătând cu degetul. Sunt bătrân și m-a obosit urcatul până la cuptor.

— Vă rog să vă odihniți.

— Mai aveți ceva de mers până la porțiunea roșie a râului.

„Râul se face roșu. De ce oare? Nu-mi vine să cred că-i atât de îngust în locul ăsta... nici a zecea parte din lățimea lui, așa cum îl știam eu când scoteam apă. E firesc atunci să curgă mai repede. Iar zgomotul de-aici nu se compară cu susurul din câmpia Hikawa. E aspru, ba chiar violent."

Când a zărit sângeriul ivit brusc sub ochii ei, Okuni a exclamat uimită:

— Hii este roșu. Roșu ca sângele.

A început să alerge.

Râul devenea roșu din cauza minereului de fier. Panta se făcea tot mai abruptă, iar Hii din ce în ce mai subțire și mai învolburat. Okuni s-a oprit și a luat un pumn de apă. În mână avea și nisip roșu. S-a mirat... ea văzuse nisip alb în copilărie. Nisipul care ajungea în sat era cu siguranță alb.

„Pesemne că se albește până jos", gândi ea.

A ciulit urechile. I se părea că deslușește ceva... ceva care semăna cu pași de căprioare, așa cum le auzise în pădurea Saga de lângă Kyōto. Un sunet înalt, dar înăbușit... Ca și cum lovea ceva în pietre...

Băieșii. Ei trebuie să fi fost. Fărâmițau granitul, iar apa separa nisipul de pulberea de fier. De aceea râul era roșu.

Okuni s-a lăsat în voia gândurilor. Ningea. Fulgii mari se contopeau degrabă cu apa, colorându-se în roșu.

Panta era tare abruptă. Okuni a alunecat, a căzut de câteva ori, dar s-a ridicat imediat. Se târa în sus, de-a lungul râului, încercând să-și găsească puncte de sprijin.

Deodată a auzit un vuiet... parcă mugea pământul. Când a ridicat privirea, a observat un bolovan imens rostogolindu-se la vale cu mare viteză. A încercat... dar n-a reușit să se ferească.

A simțit o arsură sfâșietoare în piciorul drept... ca și când i s-ar fi topit în cuptor. A rămas țintuită locului. Continua să ningă. Piciorul n-o durea, o ardea.

S-a răsucit puțin ca să înțeleagă ce s-a întâmplat. Piciorul îi era zdrobit. Zăpada albă se înroșise de la sângele care curgea necontenit din carnea și oasele strivite. Primul ei gând a fost că nu avea să mai danseze niciodată. Fără picioare n-avea cum să danseze... să trăiască...

— Nu voi mai dansa în veci! șopti ea disperată, privind în jur. Bolovanul se oprise câțiva pași mai încolo. Okuni s-a hotărât să se târască până la el. Și-a susținut piciorul drept cu mâinile, încercând să se împingă în stângul. S-a dezechilibrat de câteva ori din cauza durerii sfâșietoare. Nici nu știa ce o durea mai tare: piciorul sau sufletul... îngrozit că nu va mai dansa vreodată...

Înainta scrâșnind din dinți. Nici nu-și dădea seama că se chinuia să ajungă tocmai la bolovanul care se prăvălise peste ea, nimicitor. Nu conta. Voia să se lipească de el, să-l îmbrățișeze. Era neasemuit de frumos. Striații sângerii s-au ițit de îndată ce s-a rezemat de el și a căzut zăpada. Steluțele negre de granit scânteiau pe trupul lui roșu. Okuni și-a amintit că mai văzuse așa ceva: blocul de granit adus drept ofrandă de familia Horio, la Castelul Edo.

Îi era drag bolovanul. Și-a apropiat fața de el.

„Cât ai de gând să mai dansezi?" o întrebase Densuke.

„Până mor", răspunsese ea.

Așa s-a și întâmplat. Okuni se simțea împăcată.

— Tata a fost băieș, mama, fiică de topitor... șopti ea și închise ochii.

Durerea din picior s-a stins treptat, îngropată în zăpadă. Crenguța de prun din păr avea să dăinuiască însă pe vecie.

Totul în jurul ei s-a acoperit de zăpadă... un alb fără pată. Când și-a pierdut cunoștința, l-a văzut pe Densuke făcându-i semn să se apropie, să vină la el... cu evantaiul pe jumătate deschis.

— Densuke!

Okuni s-a ridicat fără pic de efort și s-a îndreptat spre el cu pași ușori. Și-a cufundat obrazul la pieptul lui, în timp ce

acesta a început să-i cânte ușor. Și totuși... Parcă era vocea ei... Sau a oamenilor din Muntele de Fier?

Ferecați luna
Într-un coș cu flori!
Prețuiți-o ca pe-o comoară!

Fulgii mari și triști se rostogoleau pe pământ necontenit.

EPILOG

Orochi nu se mai mișcă.

Oamenii se uitau unul la altul mirați și fericiți totodată. În primăvara aceea, s-a ținut la Templul Izumo din Kizuki ritualul de strămutare a zeității. Atmosfera a fost foarte veselă. S-au apucat apoi să planteze orezul. Briza verii timpurii foșnea printre spicele tot mai încărcate. Recolta se anunța bună, iar Orochi, pașnic. El, care traversa sute de văi și munți după ce depășea cascada Torigami, se târa încet, fără să mai iasă din matcă. Și nu numai atât. Cele opt capete fioroase ale dragonului nu mai aduceau nisip din munte. Și nici râul nu și-a mai schimbat cursul. Dar țăranii, în loc să fie mulțumiți, credeau că e semn rău.

Vestea despre stăvilarele de nisip i-a bucurat grozav. Se zvonise că lui Okuni îi datorau recunoștința. De aceea, îi nedumerea absența ei de la marele ritual al Templului din Kizuki, cu toate că se adunaseră acolo o mulțime de trupe Kabuki din întreaga țară. Începuseră să facă legătură între dispariția trupei Okuni – Kabuki cu lipsa de vești despre ea. Se lăsase brusc o tăcere ca de mormânt.

Țăranii curioși de prin apropiere au trecut pe la schitul călugăriței Chigetsu în căutare de noutăți.

— N-are rost să vă mai obosiți. Okuni s-a stins pe Muntele de Fier.

— A murit?

— Ce s-a petrecut acolo?

— Nu știu nici eu prea bine, răspunse Okaga tristă.

Chigetsu ar fi mers ea însăși să vadă ce s-a întâmplat pe Muntele de Fier, dar era bolnavă. Nu se mai ținea bine pe picioare. În iarna aceea încercase să-i descoasă pe mineri și pe cei veniți

pe la fierărie, dar nu se alesese cu mare lucru... Oamenii spuneau doar că Okuni a plecat pe lumea cealaltă.

Curioşi foc, câţiva ţărani din Izumo au pornit pe drumul străbătut de Okuni în ziua aceea de iarnă. Au suit panta abruptă a muntelui şi, pe măsură ce urcau, au văzut cu ochii lor că zvonul cu stăvilarul de nisip era adevărat. Aflaseră că el se datora lui Okuni, că ea i-l ceruse lui Michikuni, însă voiau să ştie amănunte şi despre dispariţia ei. Unde? De ce?

— Călugăriţa susţine că tatăl şi mama lui Okuni fuseseră de prin partea locului, zise unul din săteni.

— Nu ştiu ce să zic... a tot trăncănit, dar n-am priceput mare lucru.

— E fată de băieş, crescută în Kizuki?

— Nu prea ştiu amănunte.

— Nici măcar Chigetsu nu ştie?

— Cine naiba înţelege bolboroseala ei!? Habar n-are să povestească!

— A zis că şi ea a dansat pe vremuri în trupa lui Okuni.

— Eu cred că minte.

— Şi eu la fel.

— V-o închipuiţi pe călugăriţă dansând? întrebă altul, printre hohote de râs.

— Poate şi povestea despre Okuni să fi fost născocită...

— Păi, de-aia mergem până-n Muntele de Fier... să aflăm adevărul.

— Da, aşa-i!

Nu se puteau încrede doar în vorbele călugăriţei, care arăta mult mai bătrână decât anii ce-i avea. Prin urmare, porniseră de-a lungul lui Orochi, Hii adică, pătrunzând adânc în inima muntelui.

— Ce-i ăla?

— Aşadar, e-adevărat!

Strigau fericiţi, arătând râul cu degetul. Pari lungi de bambus legau un mal de altul. Crengile de cedru, care umpleau golul, opreau cu totul curgerea apei. Rămăsese doar un coridor îngust prin care să poată trece peştii.

— A, nu a fost doar zvon! Chiar s-a construit stăvilarul!

— După cum arată bambusul şi crengile, am impresia că e proaspăt.

— Ce-or face cu nisipul strâns la stăvilar?

Şi-au continuat urcuşul pe firul apei şi au văzut multe stăvilare. Îi uimea grija cu care fuseseră construite. Nici un firicel de nisip nu se mai strecura în aval.

— Orochi nu mai are cum să se mişte!

— Grozavă treabă!

Sătenii priveau cu admiraţie şi recunoştinţă. Nu prea aveau ei habar a cui fusese ideea, dar un lucru se vedea limpede: stăvilarele puneau capăt neînţelegerilor necontenite dintre ţărani şi mineri. Şi-au împreunat mâinile şi s-au plecat cu respect în faţa stăvilarelor. Zâmbetele ironice de mai devreme se stinseseră.

Ajungând aproape de Muntele de Fier, ţăranii au văzut nişte muncitori scoţând nisip din albie şi cărându-l în coşuri din răchită. I-au salutat plini de respect şi au încercat să intre-n vorbă cu ei.

— Suntem ţărani din Kizuki...

Cei din munte nu le-au răspuns... poate şi pentru că nu le prea înţelegeau graiul. Se uitau neîncrezători la câmpeni.

— Am auzit că Okuni a venit până-aici ca să danseze şi că a murit lovită de un bolovan prăvălit din munte. Am vrea să aflăm mai multe despre ea, au urmat ei.

— Nu ştim nimic, răspunse unul, întorcându-le morocănos spatele.

Sătenii nu s-au lăsat cu una, cu două.

— Cine a poruncit ridicarea stăvilarelor?

— Stăpânul nostru, domnul Tanabe.

— Aşadar, e adevărat că Okuni a dansat în faţa domniei sale?

— Da, am privit-o şi noi atunci.

— A, da?

— De ce-a murit? Unde e mormântul ei?

— Nu ştim.

Când au crezut şi ei că muntenii se mai înmoaie, i-au văzut posomorându-se. Şi-au ridicat coşurile cu nisip în spinare, fără un cuvânt, şi duşi au fost. Nici măcar nu s-au întors să le arunce o privire.

Oamenii puși să afle ce se-ntâmplase cu Okuni nu și-au pierdut răbdarea. Au stat de vorbă cu toți cei întâlniți în cale. Până la urmă au înțeles că Okuni îi ceruse căpeteniei ortacilor să ridice stăvilarul și că fusese înmormântată cu mare cinste de către munteni. În pofida atâtor strădanii, n-au reușit să afle ce se întâmplase în zăpadă și unde se găsea mormântul ei.

Un singur bătrân căzu pe gânduri la auzul întrebării și apoi șopti:

— O fi fost blestemul focului!

— Blestemul focului? se mirară țăranii.

— Femeile n-au voie să privească focul din cuptor. Okuni l-a văzut!

Sătenii nu prea înțelegeau, dar nici nu li se povestise nimic despre ce vorbise ea cu domnul Tanabe. Pesemne că nici bătrânul, care bănuia că blestemul focului ar fi atras după sine moartea lui Okuni, nu s-a gândit că motivul fusese doar vederea focului de către femeie, ci și faptul că sângele ei era amestecat cu un soi de foc.

Când au aflat că Okuni se prăbușise în zăpadă, lovită de bolovanul de granit, au cerut autorităților să le îngăduie să-l ducă în satul Nakamura. S-au întors cu el acasă, purtându-l pe umeri după ce l-au legat cu funii de niște pari groși. Au fost nevoiți să se mulțumească doar cu această amintire, din moment ce nu putuseră să smulgă de la munteni nici una dintre tainele lui Okuni.

Au așezat blocul de granit roșu lângă mormântul lui San'emon, ca piatră funerară pentru Okuni. Sub ea se afla doar smocul de păr pe care și-l tăiase înainte de a pleca să danseze în munte. Călugărița Chigetsu îl îngropase și mergea acolo cu tămâie și flori, după rânduială. Okaga, pe care Okuni o găsise foarte îmbătrânită, a încetat să se mai ofilească din clipa când a început să îngrijească acea piatră – încă aproape cincizeci de ani. A murit la vârsta de optzeci și șapte de ani. Cât a trăit, și-a încântat vizitatorii cu povești despre Okuni – frânturi puse cap la cap din cele auzite, propriile ei amintiri, născociri. Sătenii din Nakamura au numit schitul lui Chigetsu Templul Okuni. După moartea călugăriței, altă femeie a avut grijă de sufletul lui Okuni, numai

că toți cei care știau întâmplări despre dansatoare se cam prăpădiseră. Lumea mai putea admira doar un portret al ei. Peste pietrele funerare de lângă mormântul lui San'emon s-a așternut patina vremii, înnegrindu-le pe toate. Dar nu și pe cea din mijloc. Și acum, câteva veacuri mai târziu, a rămas tot roșie.

Okuni a trecut în lumea de dincolo pe data de 25 februarie – aceeași zi și lună în care dansase la Festivalul Prunilor de la Tenmangū, la vârsta de șaptesprezece ani.

În fiecare lună, pe data de 25 – zi în care s-a stins din viață și Okaga –, lumea vedea o bătrână adusă de spate, îndreptându-se către un canal mic al râului Hii. Lua apă cu un polonic de lemn și dispărea printre copaci, înspre piatra roșie de granit. Era Omatsu. Avea fruntea plină de zbârcituri și semăna la chip cu bătrâna din Moriguchi care o blestemase pe Okuni.

La prețul de vânzare se adaugă 2%,
reprezentând valoarea
timbrului literar ce se virează
Uniunii Scriitorilor din România,
cont nr. RO44 RNCB 5101 0000 0171 0001
BCR Unirea, București

Tehnoredactor
MANUELA MĂXINEANU
Corector
MARILENA BĂLĂȘEL
DTP
CARMEN PETRESCU
Apărut 2011
BUCUREȘTI – ROMÂNIA

Lucrare executată la FEDPRINT

În colecția **Raftul Denisei** au apărut

William Golding, *Împăratul muștelor*
Pascal Quignard, *Vila Amalia*
Almudena Grandes, *Vârstele lui Lulú*
Ismail Kadare, *Palatul Viselor*
Jesús Díaz, *Spune-mi ceva despre Cuba*
Paul Auster, *Palatul lunii*
Nicole Krauss, *Istoria iubirii*
Carlos Fuentes, *O companie neliniștitoare*
Alessandro Baricco, *Castele de furie*
Taichi Yamada, *Străini*
Leonid Țîpkin, *O vară la Baden-Baden*
Yasunari Kawabata, *Maestrul de go*
Ingeborg Bachmann, *Malina*
Dave Eggers, *Să te ții alergătură!*
Jonathan Safran Foer, *Extrem de tare și incredibil de aproape*
Richard Zimler, *Ultimul cabalist din Lisabona*
Sarah Dunant, *În compania curtezanei*
Jan Koneffke, *O iubire la Tibru*
Péter Esterházy, *Un strop de pornografie maghiară*
John Fante, *Drumul spre Los Angeles*
John Updike, *Teroristul*
Anaïs Nin, *Delta lui Venus. Povestiri erotice*
Julio Cortázar, *Armele secrete*
James Meek, *Un gest de iubire*
Jeanette Winterson, *Scris pe trup*
John Berendt, *Miezul nopții în grădina binelui și a răului*
Hanif Kureishi, *Buddha din suburbie*
Daniel Kehlmann, *Măsurarea lumii*
Anne Tyler, *Căsătorie de amatori*
Joey Goebel, *Torturați-l pe artist*
Ann Patchett, *Belcanto*
John Updike, *Vrăjitoarele din Eastwick*

James Frey, *O mie de fărâme*
Aron Grunberg, *Istoria calviției mele*
Mihail Bulgakov, *Maestrul și Margareta*
Sarah Dunant, *Nașterea lui Venus*
Gonzalo Torrente Ballester, *Cronica regelui aiurit*
Friederich Dürrenmatt, *Justiție*
Kurt Vonnegut, *Sirenele de pe Titan*
Douglas Carlton Abrams, *Jurnalul pierdut al lui Don Juan*
Eric-Emmanuel Schmitt, *Viața mea cu Mozart*
Will Self, *Cum trăiesc morții*
Kelly Jones, *Al șaptelea licorn*
Peter Carey, *Furtul. O poveste de iubire*
Hubert Selby Jr., *Recviem pentru un vis*
Fumiko Enchi, *Măștile*
Jonathan Safran Foer, *Totul e iluminat*
Ismail Kadare, *Umbra*
Anaïs Nin, *Henry și June*
Rachel Cusk, *Arlington Park*
Jesús Díaz, *Cele patru fugi ale lui Manuel*
John Fante, *O să vină și primăvara, Bandini*
Douglas Coupland, *Toate familiile sunt psihotice*
Mitch Albom, *Încă o zi*
Diane Setterfield, *A treisprezecea poveste*
Nikos Kazantzakis, *Hristos răstignit din nou*
Milorad Pavič, *Mantia de stele*
Sarah Dunant, *Transgresiuni*
Joey Goebel, *Anomalii*
Andreï Makine, *Fiica unui Erou al Uniunii Sovietice*
Ellis Avery, *Foc în pavilionul de ceai*
Ludmila Ulițkaia, *Al dumneavoastră sincer, Șurik*
Yasunari Kawabata, *Dansatoarea din Izu*
Didier van Cauwelaert, *Evanghelia după Jimmy*
Gregor von Rezzori, *Memoriile unui antisemit*
Alessandro Perissinotto, *Celei care mă judecă*
Eric-Emmanuel Schmitt, *Copilul lui Noe*
James Frey, *Prietenul meu Leonard*
Douglas Coupland, *Generația X*
Pablo De Santis, *Caligraful lui Voltaire*
John Updike, *Fugi, Rabbit*

David Mitchell, *Atlasul norilor*
Sawako Ariyoshi, *Soția doctorului*
Laura Restrepo, *Dulce companie*
Leo Perutz, *Iuda lui Leonardo*
Kurt Vonnegut, *Bun venit printre maimuțe*
Martin Suter, *Diavolul din Milano*
Amos Oz, *Poveste despre dragoste și întuneric*
Michel Chabon, *Băieți teribili*
Rick Moody, *Furtuna de gheață*
Gary Shteyngart, *Absurdistan*
Tash Aw, *Fabrica de mătase*
Richard Ford, *Cronicarul sportiv*
Alessandro Piperno, *Cu cele mai rele intenții*
Arnon Grunberg, *Nesuferitele zile de luni*
Jeanette Winterson, *Portocalele nu sunt singurele fructe*
Cinghiz Aitmatov, *Stigmatul Casandrei*
Sawako Ariyoshi, *Dansatoarea de Kabuki*
Naghib Mahfuz, *O mie și una de nopți și zile*
John Updike, *Întoarcerea lui Rabbit*
Mo Yan, *Sorgul roșu*
Arthur Japin, *În ochii Luciei*
Guillermo Martínez, *Moartea lentă a Lucianei B.*
Kurt Vonnegut, *Cutremur de timp*
Fumiko Enchi, *Ani de așteptare*
Ismail Kadare, *Amurgul zeilor stepei*
J.M. Coetzee, *Viața și vremurile lui Michael K*
John Cowper Powys, *Cercul nebunilor*
Subcomandante Marcos, Paco Ignacio Taibo II, *Morții incomozi*
Sara Gruen, *Apă pentru elefanți*
Niccolò Ammaniti, *Cum vrea Dumnezeu*
Zeruya Shalev, *Viața amoroasă*
Madeleine Thien, *Certitudine*
Lesley Downer, *Ultima concubină*
Irvin D. Yalom, *Minciuni pe canapea*
António Lobo Antunes, *Ordinea naturală a lucrurilor*
Jay Parini, *Ultima gară*
Yasunari Kawabata, *Vechiul oraș imperial*
Jeanette Winterson, *Sexul cireșilor*
Daniel Kehlmann, *Eu și Kaminski*

Richard Ford, *Ziua Independenței*
Douglas Coupland, *Miss Wyoming*
Pablo Tusset, *În numele porcului*
Kate Morton, *Casa de la Riverton*
Teru Miyamoto, *Brocart de toamnă*
Amos Oz, *Rime despre viață și moarte*
Yukio Mishima, *Zăpada de primăvară*
Steve Sem-Sandberg, *Ravensbrück*
Janice Y. K. Lee, *Profesoara de pian*
Cormac McCarthy, *Drumul*
Kurt Vonnegut, *Pușcăriașul*
J.M. Coetzee, *Jurnalul unui an prost*
Jennifer Johnston, *Bărbatul de la gară*
Herta Müller, *Încă de pe atunci vulpea era vânătorul*
Hong Ying, *K. Arta iubirii*
Jennifer Cody Epstein, *Pictorița din Shanghai*
Ismail Kadare, *Mesagerii ploii*
Chang-rae Lee, *Zbor peste Long Island*
Yukio Mishima, *Tumultul valurilor*
Amos Oz, *Să nu pronunți: noapte*
Daína Chaviano, *Insula iubirilor nesfârșite*
Peter Carey, *Viața mea clandestină*
Karel G. van Loon, *Fructul pasiunii*
Joshua Ferris, *Și atunci ne-au terminat*
John Updike, *Rabbit e bogat*
Hanif Kureishi, *Am ceva să-ți spun*
Hubert Selby Jr., *Ultima ieșire spre Brooklyn*
Alonso Cueto, *Ora albastră*
Yukio Mishima, *Cai în galop*
Arto Paasilinna, *Anul iepurelui*
Tariq Ali, *La umbra rodiului*
J.M. Coetzee, *Epoca de fier*
Yukio Mishima, *Confesiunile unei măști*
J.M. Coetzee, *Dezonoare*
Douglas Coupland, *Tânără în comă*
Jasper Fforde, *Cazul Jane Eyre*
Julia Franck, *Femeia din amiază*
António Lobo Antunes, *Arhipelagul insomniei*
Nikos Kazantzakis, *Ultima ispită a lui Hristos*

Una dintre cele mai importante figuri ale literaturii japoneze postbelice, autoare de romane, povestiri, piese de teatru și scenarii de film și televiziune, Sawako Ariyoshi (1931-1984) s-a născut în orașul Wakayama. Își petrece o parte din copilărie în Java. În 1949 își începe la Tokio studiile de literatură și artă dramatică, pe care le finalizează în 1952. După absolvire, lucrează în presă și începe să se afirme ca scriitoare. Debutează în 1956 cu povestirea *Baladă*, nominalizată în același an la cea mai prestigioasă distincție literară japoneză, Premiul Akutagawa. În 1959 beneficiază de o bursă Rockefeller și studiază teatrul la Sara Lawrence College din New York. Acesta este și anul în care se impune ca romancieră, prin *Râul Ki*, primul volum al unei trilogii din care mai fac parte *Râul Arita* (1963) și *Râul Hidaka* (1965). Romanul *Soția doctorului* apare în 1966 și este considerat, alături de romanul istoric ***Dansatoarea de Kabuki*** (1969), cea mai strălucită mărturie a talentului literar al lui Sawako Ariyoshi. În anii '70 autoarea publică în același ritm susținut romane, printre care *În amurgul vieții* (1972) și *Prințesa Kazu* (1978). În 1979 Sawako Ariyoshi primește prestigiosul Premiu Mainichi. Piesele sale de teatru sunt jucate în întreaga lume, iar multe dintre romanele ei au fost adaptate pentru scenă și au fost ecranizate. Serialul japonez de televiziune *Dansatoarea de Kabuki* (*Izumo no Okuni*, 2006) s-a bucurat de un succes răsunător.

În colecția „Raftul Denisei" a apărut romanul *Soția doctorului*.

Strălucită scriitoare a Japoniei postbelice, Sawako Ariyoshi reînvie povestea adevărată a dansatoarei Okuni din Izumo, creatoarea teatrului Kabuki.

La cumpăna dintre secolele al XVI-lea și al XVII-lea, în Japonia zguduită de războaie civile și lupte dinastice, secătuită de campanii militare dezastruoase și de calamități, sufletele tânjesc după frumos. Spectacolele artiștilor ambulanți aduc culoare pe străzile orașelor împovărate de dări și pustiite de molime. Îmbinând ritmurile dansurilor sacre din templele nipone cu muzica vie cântată de oamenii de rând, care își exprimă neîngrădit pasiunile, Okuni devine prima dansatoare de Kabuki.

„Romanul lui Ariyoshi o repune în drepturi pe legendara Okuni din Izumo, ale cărei merite artistice au fost trecute sub tăcere timp de câteva secole într-o societate dominată de bărbați."

World Literature Today

„Sawako Ariyoshi este una dintre cele mai valoroase voci literare ale Japoniei postbelice."

J. Thomas Rimer

„Viața lui Okuni, evocată cu atâta sensibilitate de Sawako Ariyoshi, reprezintă un punct de cotitură al rafinatei arte dramatice nipone."

Library Journal

ISBN 978-973-689-408-4